

ΜΗΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑΝ

ΤΗι Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ναοὺμ καὶ τοῦ Ὁσίου Φιλαρέτου τοῦ Ἑλεήμονος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος γ΄. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ Θεοῦ Προφήτα, καὶ τῆς ἰδίας αἴγλης ἀπειργάσατο, λαμπάδα περιφανεστάτην, καὶ διὰ σοῦ θεσπίζει τὰ μέλλοντα, Νινευί τῆ μεγάλη.

Νεφέλη φωτοβόλος ὠφθης ἀποστάζουσα, Ναοὺμ Θεοῦ Προφήτα, θεογνωσίας ὄμβρον, καὶ ἐπότισας τὸ πόμα τῆς θεοκρισίας, Νινευιτῶν τὴν πόλιν, ἀσέβειαν, ὠδινήσασαν αὐθις.

Εὐκλείας ἀκηράτου μέτοχος γενόμενος, Ναοὺμ Θεοῦ Προφήτα, καὶ ἀπορρήτου δόξης, καὶ χαρᾶς τῆς ἀνεκφράστου, καὶ τρυφῆς ἐνθέου, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, θεόπνευστε, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Μεγάλης διὰ σοῦ εὐεργεσίας Ἄχραντε, τυχόντες σὺν Προφήταις, γεραίρομεν τὸν τόκον σου, τὸν καὶ καταξιώσαντα, ἐκ μήτρας σου τεχθῆναι, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἀναπλάσαντα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅρῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἄπνουν πικρῶς ἐβόας· Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πῶς ἔδυσ τὸ τῆς μορφῆς σου κάλλος, ἐκὸν κρυβέν, τῆ σκιᾷ τοῦ θανάτου;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.

Τοῦ Προφήτου σου Ναοὺμ τὴν μνήμην, Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Νόμω ἔλαμψας, προαναγγέλλων, τὰς τῆς χάριτος, Ναοῦμ Προφήτα, ὁμωνύμως παρακλήσεις ἐν Πνεύματι δι' ὧν ὁ Λόγος οὐσίαν τὴν βρότειον, ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατηύφρανε· ὅθεν πρέσβευε, Τριάδι τῆ πανοικτίρμονι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ὀσίου Φιλαρέτου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, περιουσία, διεσκόρπισας, τοῖς δεομένοις, τὸν προσιόντα σοι πλοῦτον Φιλάρετε· καὶ εὐσπλαγχνία κοσμήσας τὸν βίον σου, τὸν χορηγὸν τοῦ ἐλέους ἐδόξασας· Ὅν ἰκέτευε, δοθῆναι τοῖς εὐφημοῦσί σε, ῥανίδα οἰκτιρμῶν καὶ θεῖον ἔλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ναοῦμ τὸ λῆμμα συντόμως ἐπαινέσω. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ναοῦμ τὸ θεῖον λῆμμα, τῆς διανοίας σου, τῆς ἐνθέως ληφθείσης, ὑπὸ Θεοῦ θεόληπτε, καὶ τούτου τῆ χάριτι, λαμπομένης βλέποντες, μακαρίζομέν σε πανάριστε.

Ἄνωθεν ἐνηχοῦσα, Προφήτα σοῦ τῆ ψυχῇ, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις, προφητικὴν ἐνέργειαν, ἀξίως ἐνέπνευσε, καὶ θεόπνουν γλῶσσάν σοι, κατεσκεύασεν ἀξιάγαστε.

Ὅργανον ἀνεδείχθης, ἀνακρουόμενον, τῷ τοῦ Πνεύματος πλήκτρῳ, τὸν ζηλωτὴν Θεὸν ἀνυμνῶν, καὶ πᾶσι φθεγγόμενος, τῆς ἐνθέου κρίσεως, τὸ ἀδέκαστον παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ὑπερευλογημένη, Παρθένε Πάναγνε, τοὺς σὲ πίστει καὶ πόθῳ, οἶα Θεοῦ Μητέρα σεπτὴν, ὑμνοῦντας διάσωσον, τῶν κινδύνων λύουσα, τὴν ἀτίθασον ἀγριότητα.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν.

Μεθέξει θεοποιοῦ τε καὶ θείου Πνεύματος, τὴν ψυχὴν ἐγένου φωτοειδέστατος· ὅθεν καὶ τὰ πόρρω φανερῶς, πᾶσι προκαταγγέλλειν, ἐκ θειοτέρας ἐπιπνεύσεως, σὺ προεχειρίσθης θεόπνευστε.

Τὸ κρι̅μα τῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐκδικήσεως, προεώρας μάκαρ θεοπτικώτατα, τῶν καταφρονούντων δυσσεβῶς, θείας μακροθυμίας, καὶ ἀνοχῆς τε καὶ χρηστότητος, ἐξ ἀθεραπεύτου κακότητος.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάλαι ἐξ οὐδενός, ποιήσας τὰ σύμπαντα, ἐκ τῆς σῆς ἀγίας γαστρὸς προέρχεται, ἄνθρωπος γενόμενος Ἀγνή, ὑπὸ φιλανθρωπίας, διαφερόντως ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους λυτρώσῃται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου,
» καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσας, ἐπὶ τὴν ἀ-
» σάλευτον Χριστὲ πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν
» Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ
» φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀμιγῆ χαρακτήρων τῶν κάτω ἔνδοξε, σὺ τὸν νοῦν κεκτημένος, τοῦ θείου Πνεύματος, καθαρώτατον Ναοῦμ δοχεῖον γέγονας, τὰς ἐλλάμψεις τὰς αὐτοῦ, εἰσδεχόμενος λαμπρῶς, καὶ πᾶσι διαπορθμεύων· διό σε ἐκδυσωποῦμεν, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου πρέσβευε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἐξάϊσιον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄφραστος τρόπος ὁ τῆς κη̅σεως, ἐν σοὶ ἐγνώρισται Ἀγνή ἀειπάρθενε. Καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾶ τὸν λογισμόν, ἢ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου Θεοχαρίτωτε, τῶν εἰδώλων ἢ πλάνη πᾶσα κατήρηται, καὶ τῶν δαιμόνων ἢ ἰσχύς καταπεπάτηται· διὰ τοῦτο οἱ πιστοί, κατὰ χρέος σε αἰεὶ ὑμνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν, καὶ Θεοτόκον κυρίως ὁμολογοῦντες, σὲ μεγαλύνομεν.

Ωιδὴ δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου κένωσιν.

Λαμπόμενος τῇ αἴγλη τοῦ Πνεύματος, Νινευϊτῶν τὴν ἀπειλήν, τῆς ἐρημίας προήγγειλας, τῆς τοῦ Θεοῦ δυναστείας, προφαίνων θεοφάντορ τὸ ἄφυκτον.

Ἡ κρίσις ἢ δικαία τοῦ κτίσαντος, καταψηφίζεται δεινήν, πανωλεθρίαν λαοῦ
δυσμενοῦς, ὡς προφητεύων ἐφθέγγω, Ναοῦμ Θεοῦ Προφήτα πανόλβιε.

Μετρίω κοσμουμένη φρονήματι, ἢ τοῦ Προφήτου σου ψυχῇ, πρὸς θεοπτίαν τὴν
σὴν ἀγαθέ, ὑπερφυῶς ἀνηνέχθη, καὶ θείας θεωρίας λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Μαρία ἢ Κυρία τῆς κτίσεως, ὡς Βασιλέα τοῦ παντός, τεκοῦσα μόνη πανύμνητε,
τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἐλεύθερόν με δεῖξον πρεσβείαις σου.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ἄμωμον καὶ ἄληπτον, βίον κτησάμενος, τῆς ἐνεργείας καὶ φωταυγίας, τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, Ναοῦμ ἠξιώθης, Προφήτα θαυμαστότατε.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ αὐτοκράτορι νοῖ, προθύμως τὰς ἀναβάσεις, ἐν καρδίᾳ
θέμενος· ὅθεν ἐμφανείας, θεοπρεποῦς ἐπέτυχες.

Ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα, τὰ προτερήματα, τῶν προφητεία τετιμημένων· δι' αὐτῶν γὰρ
φθέγγεται, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἀγαθὸν καὶ Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐδὲ οὐράνιος, ὄντως δυνήσεται, σὲ Θεοτόκε ὑμνεῖν ἀξίως· τὸν γὰρ Κτίστην
τέτοκας, τὸν ταῖς οὐρανίαις, ὑμνούμενον δυνάμεσιν.

Ωιδὴ ς΄. Μαινομένην κλύδωνι.

Τὸν τῆς θείας χάριτος, πεφηνότα τέμενος πιστοί, καὶ δοχεῖον ἄχραντον
γενόμενον, τῆς ὑπὲρ νοῦν, θεοφανείας ὑμνήσωμεν.

Ὁ τοῦ θείου Πνεύματος, δεδεγμένος, ἄδυτον αὐγὴν, καὶ τὸν νοῦν θειότερον
κτησάμενος, τοὺς εὐσεβεῖς, πρὸς ὑμνωδίαν προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Νοεραὶ δυνάμεις σε, καὶ ἀνθρώπων, πᾶσαι γενεαί, ὡς Θεὸν γεννήσασαν
δοξάζουσι, διὰ παντός, εὐλογημένη Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-

» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ

» ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίου.

Ὡς πυρσὸς ἀκοίμητος Ναοῦμ Προφήτα, φρυκτωρεῖς ἐν πέρασι, δι' αἰμνιγμάτων
ιερῶν, τὴν τῶν μελλόντων ἀλήθειαν, ὧν τὰς ἐκβάσεις ὀρῶντες τιμῶμέν σε.

Συναξάριον.

Μῆν Δεκέμβριος, ἔχων ἡμέρας λα΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας θ΄ καὶ ἡ νύξ ὥρας ιε΄.

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ναοῦμ.

Στίχ. Ναοῦμ, τὸν Ἐλκεσαῖον ἐκπεπνευκότα,

Ἐλκει πόθος με σμυρνίσαι σμύρνη λόγου.

Πρώτη ἐκ βιότιο Δεκεμβρίου ὄχητο Ναοῦμ.

Ὅς λέγεται Παράκλησις ἐγὼ πᾶσιν, ἡ φρόνημα, ἡ ὑπόληψις. Οὗτος ἦν ἀπὸ
Ἐλκεσέμ, πέραν εἰς Βατταρείμ, ἐκ φυλῆς Συμεῶν· ὃς καὶ μετὰ τὸν Ἰωνᾶν τῆ
Νινευτὶ τέρας ἔδωκεν, ὅτι ὑπὸ ὑδάτων γλυκέων καὶ πυρὸς ὑπογείου ἀπολεῖται, ὃ
καὶ γέγονεν· ἡ γὰρ περὶ αὐτὴν λίμνη κατέκλυσεν αὐτὴν ἐν συσσεισμῶ· καὶ πῦρ,
ἐκ τῆς ἐρήμου ἐπελθόν, τὸ ὑψηλότερον αὐτῆς μέρος ἐνέπρησεν. Ἀπέθανε δὲ ἐν
εἰρήνῃ καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ὁσίου Φιλαρέτου τοῦ Ἐλεήμονος.

Στίχ. Θνήσκεις ὁ πᾶσαν ἀρετὴν φερωνύμως,

Πάτερ, φιλήσας, τὸν γε μὴν οἶκτον πλέον.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, Παφλαγόνων
χώρας ὀρμώμενος, υἱὸς Γεωργίου καὶ Ἄννης, παρ' ὧν καὶ εἰς γάμου κοινωνίαν
γυναικί τινι σεμνῇ ἐξεδόθη. Τῆ γεωργία δὲ σχολάζων, κάκειθεν τὰς εἰς ζωὴν
ἀφορμὰς κτώμενος, πολὺς ἦν ῥέων τὴν ἐλεημοσύνην. Ὅθεν εἰς τοσαύτην πενίαν
κατήντησεν, ὡς στερεῖσθαι καὶ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Ἄλλ' ὁ Θεὸς οὐ παρείδεν
αὐτὸν εἰς τέλος κατατρυχεσθαι τῇ ἐνδείᾳ· τὴν γὰρ ἐγγόνην αὐτοῦ Μαρίαν,
πάσης εὐπρεπείας οὖσαν ἀνάπλεων, τὸν τῆς βασιλίσεως υἱὸν Κωνσταντῖνον
ἀγαγέσθαι εἰς γυναικῆ ἀκονόμησε καὶ αὐτὸν τῆ τοῦ ὑπάτου ἀξία τιμηθῆναι καὶ
πολλῶν χρημάτων κύριον γενέσθαι, ἃ τοῖς πένησιν ἀφθόνως παρεῖχεν. Ἐπειδὴ
δὲ ὁ καιρὸς τῆς πρὸς Χριστὸν ἀναλύσεως αὐτοῦ ἐγνώσθη αὐτῷ, τοὺς πρὸς γένος
αὐτῷ διαφέροντας συγκαλεσάμενος, ἅπαντα τὰ μέλλοντα συμβαίνειν αὐτοῖς
προεῖπε, προσθεὶς καὶ ταῦτα· Τῆς φιλοξενίας, τεκνία, μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοὺς

νοσοῦντας καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπισκέπτεσθε· χηρῶν καὶ ὀρφανῶν πρόστητε· ἄλλοτρίων μὴ ἐπιθυμῆτε· τῶν ἐκκλησιαστικῶν συνάξεων μὴ ἀπολιμπάνεσθε· καί, ἵνα τὰ πάντα συνελῶν εἶπω, ὡς ἐμὲ εἶδετε ποιοῦντα, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιοῦντες μὴ παύσητε. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀνανίου τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Ἀνανίας σάρξ, πρὸς δὲ σαρκὸς αἰκίας,

Αἴσθησιν ὡς σὰρξ οὐδὲ μικρὰν λαμβάνει.

Ὅς ἦν ἐκ πόλεως Ἀρβήλ τῆς Περσίδος, τῷ σχήματι λαϊκός, χριστιανὸς δέ· καὶ συσχεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος, ὠμολόγησε τὸν Χριστόν· καὶ μετὰ πολλὰς βασάνους, κείμενος νεκρός, ἀνοιξάς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε· Ποιήσατε εὐχὰς πρὸς τὸν Θεόν· ὁρῶ γὰρ κλίμακα, φθάνουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πυροειδεῖς ἄνδρας λέγοντάς μοι· Ἐλθε μεθ' ἡμῶν καὶ εἰσάξομέν σε εἰς πόλιν πλήρη φωτὸς καὶ εὐφροσύνης· καὶ οὕτω φήσας, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου.

Στίχ. Ὁρῶν τὸν Ἀντώνιον οὗτος τὸν μέγαν

Καὶ τοῖς τρόποις ὅμοιος ἀσκῶν ὠράθη.

Ὁ ἅγιος Ὀνήσιμος*, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὀνησίμου τὸ σῶμα, κἂν γῆν εἰσέδου,

Χρηζουσι βλύζει τὴν ὀνήσιμον χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θεοκλήτου, Ἀρχιεπισκόπου Λακεδαιμονίας.

Στίχ. Κλήσει καὶ πράγματι κλητὸς Θεῶ ὠφθης,

Καὶ νῦν, ὦ Θεόκλητε, Θεῶ συγχαίρεις.

Μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων Ἐφέσου Ἀνανίου καὶ Σολόχωνος.

Στίχ. Ποίμνης μιᾶς θνήσκουσι ποιμένες δύο,

Καὶ πρὸς μίαν χωροῦσι χώραν οἱ δύο.

* Ἐν τισὶ Συναξαρίοις ἀπαντᾷ Ὀνησιφόρος, καὶ φέρεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ Σολομῶντος Ἐφέσου (τῆς 2ας Δεκ.).

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ´. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ὡς θεοπτικώτατον, τὸν Προφήτην ἔχοντες, χορείας ἐξάρχοντα, σεπτῶς ἑορτάζομεν, ἐνθέως μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὲ πνευματοκίνητον, ἐπιγνόντες ὄργανον, καὶ λύραν θεόπνευστον, καλοῦμεν συλλήπτωρα, τῶν ὕμνων μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦστεψέ σε Κύριος, ὡς Προφήτην ἔνθεον, καὶ χάριν σοι δέδωκε, προλέγειν τὰ μέλλοντα, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Πύλην ἀδιόδευτον, ὁ Προφήτης βλέπει σε, Παρθένε πανάχραντε, ἦν μόνος διώδυσεν, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ η´. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἄυλον αὐγὴν, τῆς ἀρχικῆς Τριάδος, Προφήτα θεώμενος, μέλπεις γηθόμενος· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱεροπρεπῶς, τὴν ἱεράν σου μνήμην, Προφήτα θεσπέσιε, τιμῶντες ψάλλομεν· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον Ἀγνή, τὸν τῆς ψυχῆς μου τόνον, λυθέντα τοῖς παισίμασι, καὶ τοῖς παθήμασιν· ὅπως ὑμνήσω, Παρθένε τὸν σὸν τόκον, καὶ ὑπερυψῶ σε, τὴν Κεχαριτωμένην.

Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ Παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγ-

» κόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελλον· Πάντα τὰ

» ἔργα, τὸ Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἐπὶ γῆς ἰσαγγελον, πολιτείαν, ἔσχες ἀληθῶς· καὶ νῦν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, σὺν ἀγγελικαῖς, χορείαις ἐσκήνωσας, περὶ τὸ φῶς τὸ τρισσοφεγγές· οὐ ἔμφοροῦμενος, ἐποπτεύεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Σὲ Θεῶ προσάγομεν, ὑπὲρ κόσμου, μάκαρ πρεσβευτήν· δυσώπησον ἐκτενῶς, τῇ προφητικῇ, παρῶρησίᾳ χρώμενος, δοῦναι πιστοῖς ἀγαθοπρεπῶς, τὴν διαμένουσαν, αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεὸν γεννήσασαν, καταλλήλως τε καὶ προσφυῶς, καλοῦμέν σε οἱ πιστοί, θεηγορικῶς, Θεοτόκον ἄχραντον, παναληθεῖ, κλήσει τὸν σεπτόν, τόκον σου σέβοντες, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἥσαϊα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ
» ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρω-
» πον· Ανατολὴ ὄνομα αὐτῶ· ὄν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ Β΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἀββακούμ καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου τοῦ Φιλεώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀββακούμ ὁ θαυμάσιος, τὴν ἀκτίνα τοῦ Πνεύματος, δεδεγμένος γέγονεν, ὅλος ἔνθεος· καὶ τῶν κριτῶν τὴν ἀσέβειαν, καὶ κρίσιν τὴν ἄδικον, θεωρῶν ἀγανακτεῖ, τὴν τῆς γνώμης εὐθύτητα, ἐνδεικνύμενος, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότη τοῦ φιλοθέως, καὶ θερμῇ τῇ διανοίᾳ, ὡς δυσχεραίνων καθάπτεται.

Ἐπὶ θείας ἰστάμενος, φυλακῆς ὁ σεβάσιμος, Ἀββακούμ ἀκήκοε τὸ μυστήριον, τῆς πρὸς ἡμᾶς παρουσίας σου, Χριστὲ τὸ ἀπόρρητον· καὶ τὸ κήρυγμα τὸ σόν, προφητεύει σαφέστατα, προορώμενος, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους ὡσπερ ἵππους, τῶν ἔθνῶν τῶν πολυσπόρων, τοὺς καταράσσοντας θάλασσαν.

Ἐν Κυρίῳ γηθόμενος, ἐν Θεῷ τῷ Σωτηρί σου, θεορῶν ἑνδοξε ἀγαλλόμενος, καὶ τῆς ἐκεῖθεν λαμπρότητος, τὴν αἴγλην δεχόμενος, καὶ φωτὶ θεουργικῷ, νοερώς φωτιζόμενος, τοὺς τὴν μνήμην σου, τὴν πανίερον πίστει ἐκτελοῦντας, πειρασμῶν τε καὶ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐξάρπασον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδης με Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον· ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος, καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, καὶ πονηρῶν ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ μετὰ θρήνων σοι ἔλεγε· Βαβαὶ τῆς ἀπείρου σου, Πλαστουργέ μου ἀνοχῆς! πῶς ἐκὼν ὡς κατάκριτος, κρίσιν ἄδικον, κατακρίνη θανάτου, παρὰ δήμου, κατακρίτου καὶ φρικώδη, καθυποφέρεις παθήματα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Προφήτου. Ἦχος β΄.

Τοῦ Προφήτου σου Ἀββακούμ τὴν μνήμην, Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς ὄρος προέγραψας, τὴν Θεοτόκον Ἀγνήν, ἐξ ἧς ἡμῖν ἔλαμψεν, ὁ τῶν ἀπάντων Θεός, σαρκὸς ὁμοιώματι. Ὅθεν σε ὡς προφήτην, θεηγόρον τιμῶντες, χάριτος οὐρανοῦ, μετασχεῖν δυσωποῦμεν, πρεσβείαις σου θεοδέκτοις, Ἀββακούμ ἑνδοξε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Ὡς ξένος καὶ πάροικος, τῶν ἐπιγείων τερπνῶν, ζωὴν τὴν ἰσαγγελον, ἐπολιτεύσω σαφῶς, Πατὴρ ἡμῶν Κύριλλε· ὅθεν τὰς οὐρανοῦς, εἰληφῶς ἀντιδόσεις, πρέσβευε θεοφόρε, τῷ Σωτηρὶ τῶν ὅλων, δοθῆναι τοῖς σὲ τιμῶσι, χάριν καὶ ἔλεος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σὲ τὸν Προφήτην Ἀββακούμ μέλπω, μάκαρ.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄισομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Σόφισόν με Κύριε ὁ Θεός μου, τὸν σὸν Προφήτην Ἀββακούμ, ὑμνήσαι τὸν θεῖον, καὶ χάριτί σου λάμπρυνον, ἀγαθὲ τὴν καρδίαν μου.

Ἔως τίνος Κύριε ὁ Προφήτης, λέγει βοήσομαι πρὸς σέ, καὶ οὐκ εἰσακούση; ἵνα τί δέ μοι ἔδειξας, τῶν κριτῶν τὴν ἀσέβειαν;

Τὸ σεπτὸν μνημόσυνόν σου Προφήτα, τοὺς ἐκτελοῦντας εὐλαβῶς, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, κινδύνων ἀπολύτρωσαι, καὶ δεινῶν περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεός ὁ Ἅγιος ἐπεφάνη, ἐν τῷ ἐγγίξειν τὸν καιρὸν, ἐκ σοῦ Θεοτόκε, γενόμενος ἄνθρωπος, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ωιδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Νεύσει πρὸς Θεὸν ὑψούμενος, καὶ φωτοδοσίαις, ταῖς παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων προεθεώρεις, θεοφάντορ τὴν προτύπωσιν.

Πᾶσαν ἀρετὴν ἐξήσκησας, πᾶσαν δὲ κακίαν, ἐκ διανοίας ἐμίσησας, καὶ δικαίως τοὺς ἀδικοῦντας ἐβδελύξω παμμακάριστε.

Ῥήσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σὺ ὡς καθαρὸς ἐπιστεύθης τρανότατα, προθεσπίζων τῶν ἐσομένων, τὰς ἐκβάσεις ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἵσχος ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ ὁ Δεσπότης, δουλοπρεπῶς ἐπεδήμησε, τῆς δουλείας ἐλευθερῶσαι, τοὺς ἀνθρώπους ὠφθης Πάναγνε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες,

» περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν

» Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ἔστης μάκαρ, καὶ κατενόησας Θεοῦ παρουσίαν, προφητικοῖς ἐν ὄμμασι θεόπνευστε· ὅθεν καὶ ἐβόησας, Ἀββακούμ μετὰ φόβου· Κύριε ἀκήκοα, τὴν φρικτὴν ἔλευσίν σου, καὶ ἀνυμνῶ σε σάρκα χοϊκὴν, ἐκ τῆς Παρθένου φορέσαι θελήσαντα.

Θεοτοκίον.

Καταφυγή τῶν ἐν δεινοῖς ὑπαρχόντων, καταλλαγή πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πταιόντων, ὑπεραγία Δέσποινα περισώζε ἡμᾶς, πάσης περιστάσεως, καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ φρικτῆς κολάσεως, καὶ παθῶν ἀτιμίας, τοὺς ἀδιστάκτω πίστει σε ἀεὶ, προσκαλουμένους, Παρθένε πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σε καθορῶσα Χριστέ μου, ἡ ἀπειράνδρως σὲ τεκοῦσα ἐβόα, σπαρασσομένη ὄψιν τε καὶ σπλάγχνα μητρικῶς· Οἴμοι ᾧ παμφίλτατε! πῶς ἐνέγκω τὸ πάθος; φλέγονται τὰ σπλάγχνα μου, καὶ δεινῆς μοι ῥομφαίας, τραῦμα πικρὸν διέδραμε σαφῶς· ἀλλ' ἀνυμνῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον Κύριε.

Ωιδὴ δ'. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Φωτοειδῆς δι' ἀρετῆς ὤφθης θεόπνευστε, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐμήνυσας, ᾧ νῦν ἐν πίστει κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦ τοῦ παντός φωτιστικὴ χάρις τοῦ Πνεύματος, δαψιλῶς ἐνοικήσασά σοι πάνσοφε, Προφήτην ἀπετέλεσε, πᾶσι τὸν Σωτῆρα μηνύοντα.

Τὴν ἀκοὴν ἐνηχηθεὶς τοῦ Παντοκράτορος, εὐλαβῶς ἐφοβήθης θαυμάσιε· κατανοήσας ἔργα δὲ τούτου, ἐν ἐκστάσει γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Ἦ Κιβωτὸς τοῦ μαρτυρίου σε Πανάμωμε, διαγράφει τὸν ἄρτον τῆς ὄντως ζωῆς, τὴν δεξαμένην Ἄχραντε, Λόγον τῷ Πατρὶ συναΐδιον.

Ωιδὴ ε'. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Νῦν ἐπαρθέντα ὄρα, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, τὸν Ἥλιον ἐν ξύλῳ, ὡς προεθέσπισας, Ἀββακοῦμ ἱερώτατε.

Ἀναπτερώσας τὸν νοῦν, ἐπὶ τῆς φυλακῆς σου, πανόλβιε παρέστης, καὶ ἀπεσκόπευσας, τοῦ Κυρίου τὴν ἔλευσιν.

Μεγαλοφώνως σοφέ, ἐπὶ Θεῷ Σωτῆρι, χαρήσομαι ἐβόας, καὶ εὐφρανθήσομαι, Ἀββακοῦμ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Βεβαρημένος σειραῖς, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, ἐπὶ σὲ καταφεύγω, σῶσόν με Δέσποινα, τῶν πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ωιδὴ ζ'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἀπὸ Θαϊμάν, ὁ Θεὸς σαρκωθεὶς ἐπεδήμησεν, ὡς προέφης, παρ' αὐτοῦ τηλαυγῶς φωτιζόμενος, Ἀββακοῦμ τρισμάκαρ, καὶ τὸν κόσμον φωτὶ κατελάμπρυνε.

Καταύγασον, ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε, ταῖς πρεσβείαις, Ἀββακοῦμ τοῦ σεπτοῦ καὶ θεόφρονος, ὁ ἐμπνεύσει θεία, καταλάμψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν.

Ὁ φθόγγος σου, καὶ ῥημάτων τῶν θείων ἢ δύναμις, θεηγόρε, διελήλυθε πάντα τὰ πέρατα, τὴν τοῦ Λόγου θείαν, παρουσίαν ἡμῖν προθεσπίζοντα.

Θεοτοκίον.

Ὑπάρχοντα, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον, καὶ ἀνάρχως, τῷ τεκόντι σαφῶς συννοούμενον, ἐπ' ἐσχάτων σάρκα, γεγονότα Παρθένε γεγέννηκας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς ἵππους ἐώρακας, τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς, θαλάσσας ταράσσοντας, τῆς ἀγνωσίας σαφῶς, καὶ πλάνην βυθίζοντας, δόγμασιν εὐσεβείας, Ἀββακοῦμ θεηγόρε· ὅθεν σε ὡς Προφήτην, ἀληθῆ εὐφημοῦμεν, αἰτούμενοι τοῦ πρεσβεύειν ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἀγίου Προφήτου Ἀββακοῦμ.

Στίχ. Τάττει Θεός σοι τοὺς πόδας τεθηκότι,

Εἰς συντέλειαν Ἀββακοῦμ, καθὼς ἔφης.

Δευτερίη Ἀββακοῦμ ἀνεβήσατο εἰς Θεοῦ ἄστν.

Οὗτος ἦν ἐκ φυλῆς Συμεών, υἱὸς Σαφάτ. Εἶδε δέ, πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας, περὶ τῆς ἀλώσεως τοῦ ναοῦ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἐπένθησε σφόδρα· καὶ ὅτε ἦλθε Ναβουχοδονόσορ εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔφυγεν εἰς τὴν ἐν Ἀραβίᾳ Ὀστρακίνην, καὶ ἦν παροικῶν εἰς γῆν Ἰσραήλ. Ὡς δὲ ὑπέστρεψαν εἰς Βαβυλῶνα οἱ Χαλδαῖοι, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καταλειφθέντες Ἰσραηλίται ἔφυγον εἰς Αἴγυπτον, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Γοδολίου (Δ' Βασ. κε' 25-26), τότε καὶ οὗτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ καὶ ἐλειτούργει τοῖς θερισταῖς τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ. Ὡς δὲ ἔλαβε τὸ ἔδесμα, εἶπε τοῖς ἰδίοις· Πορεύομαι εἰς γῆν μακρὰν, καὶ ταχέως ἐπανελεύσομαι·

ἐὰν δὲ βραδύνω, ἐπενέγκατε τὸ ἄριστον τοῖς θερισταῖς. Ὅστις, ἀρπαγεῖς ἐν ῥοπῇ εἰς Βαβυλῶνα, τὴν τροφὴν τῷ προφήτῃ Δανιὴλ κεκόμικεν, ὄντι ἐν τῷ λάκκῳ· εἶτα ἐπέστη τοῖς θερισταῖς ἐσθίουσι, καὶ οὐδενὶ εἶπε τὸ γενόμενον· συνήκε δὲ ὅτι τάχιον ἐπιστρέψει ὁ λαὸς ἀπὸ Βαβυλῶνος· καὶ πρὸ δύο ἐτῶν τῆς ὑποστροφῆς ἀποθνήσκει καὶ ἐτάφη ἐν ἀγρῷ ἰδίῳ.

Οὗτος τέρας ἔδωκεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ὅτι ὄψονται ἐν τῷ Ναῶ φῶς καὶ ὅτι ὄψονται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· καὶ περὶ τῆς συντελείας τοῦ Ναοῦ προεῖπεν, ὅτι ὑπὸ ἔθλους δυτικοῦ γενήσεται· τό τε ἄπλωμα, φησί, τοῦ Δαβείρ, εἰς μικρὰ ῥήγματα ῥαγήσεται· καὶ τὰ ἐπίκρανα τῶν δύο στύλων ἀφαιρεθήσονται, καὶ οὐδεὶς γινώσεται ποῦ εἶεν. Ταῦτα δὲ ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθήσονται ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου ἐν ἀρχῇ ἐπάγη ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἐν αὐτοῖς γνωσθήσεται ἐπὶ τέλει Κύριος, καὶ φωτίσει τοὺς διωκομένους ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐξ ἀρχῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ ἐρημιτῶν Ἰωάννου, Ἡρακλαίμονος, Ἀνδρέου καὶ Θεοφίλου.

Στίχ. Ἀνδρῶν τετρακτὺς εἰς ἄλυτον χωρίον,

Ἐκ θλίψεως γέμοντος ἦλθε χωρίου.

Οὗτοι ὥρμητο ἐκ πόλεως λεγομένης Ὁξυρύγχου, χριστιανῶν γονέων ὑπάρχοντες τέκνα. Σχολάσαντες δὲ συχνὸν χρόνον ἐν τῇ τῶν Γραφῶν ἀναγνώσει, καὶ καταφυγόντες, ἐπὶ τὴν ἐνδοτέραν ἐρημον γίνονται· ἐν ἣ, ἄνδρα περιτυχόντες ἅγιον καὶ εἰς γῆρας ἐληλακότα, ἔμειναν παρ' αὐτῷ χρόνον ἕνα. Κάκεινου δὲ τὸν βίον ἀπολιπόντος, ἔμειναν οὗτοι ἐν τῷ τόπῳ χρόνους ἐξήκοντα, σκληραγωγία καὶ νηστεία ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες. Ἦν δὲ ἡ βρῶσι αὐτῶν ὀπῶραι καὶ τὸ ποτὸν ὕδωρ, ὧν δις τῆς ἐβδομάδος μετελάμβανον. Πάσας δὲ τὰς ἡμέρας αὐτῆς χωριζόμενοι καὶ διαφόροις ὄρεσι καὶ σπηλαίοις περινοστοῦντες καὶ κατὰ μόνας Θεῷ συγγινόμενοι, Σαββάτῳ καὶ Κυριακῇ εἰς ἕνα συνήρχοντο· καὶ τὴν προσήκουσαν εὐχαριστίαν τελοῦντες, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου, ἐν μεθέξει τῶν Ἁγιασμάτων ἐγίνοντο. Ταῦτα διηγήσατο ἡμῖν ὁ μέγας ἐρημίτης Παφνούτιος, ὁ καὶ αὐτόπτης αὐτῶν γενόμενος καὶ συγγραφεὺς τοῦ βίου αὐτῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Μυρόπης.

Στίχ. Ὄντως μύρον πέφηνε Χριστῷ Μυρόπη,

Σῶμα προδοῦσα διὰ τοῦτον βασάνοις.

Ἡ ἁγία αὕτη Μυρόπη ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἐφείων πόλει. Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτῆς τελευτήσαντος, ἀνήχθη παρὰ τῆς μητρός. Καὶ ἀναγεννηθεῖσα διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ἦν σχολάζουσα ἢ παῖς εἰς τὸ μνήμα τῆς ἁγίας Ἐρμιόνης, μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, μύρον ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς

ὑποδεχομένη καὶ πᾶσιν ἀφθόνως χορηγοῦσα· ἐκεῖθεν γὰρ τοῦ ὀνόματος τούτου τετύχηκε. Τοῦ δὲ βασιλέως Δεκίου τότε κρατοῦντος καὶ διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν κινήσαντος, ἡ Μήτηρ τὴν παιῖδα λαβοῦσα, τὴν τῆς Χίου νῆσον κατέλαβε. Καὶ γονικὴν κληρονομίαν, ὡς ἐξ αὐτῆς γενομένην, ἔχουσα, ὑπῆρχον ἄμφω ἐν τῇ οἰκίᾳ προσμένουσαι καὶ τῷ Θεῷ καθ' ἑαυτὰς προσευχόμεναι.

Ποτὲ δὲ καταλαβόντος ἄρχοντός τινος ἐν τῇ νήσῳ τῆς Χίου, ἐκρατήθη ὡς χριστιανὸς ὁ μακάριος Ἰσίδωρος, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος ὢν, ἀνὴρ εὐλαβῆς καὶ θαυμάσιος ὢν· καὶ ἐπειρᾶτο ὁ ἄρχων ἀποστῆσαι τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Ὡς δ' οὐκ ἐπέιθετο, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, τὸν διὰ ξίφους κατεδικάσθη θάνατον. Τοῦ δὲ Ἁγίου ἀπορρίφεντος ἐν τινι φάραγγι εἰς βορᾶν ὀρνέων, καὶ φυλάκων παρακαθημένων τῷ λειψάνῳ, κατὰ τὴν τοῦ ἄρχοντος πρόσταξιν, ἡ ὁσία Μυρόπη, θείῳ ζήλῳ τρωθεῖσα, νυκτὸς μετὰ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς προσελθοῦσα, τὸ ἅγιον ἀνελάβετο λείψανον· καὶ ἐντίμως μυρίσασα, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ ἀπέθετο. Μαθῶν δὲ ὁ ἄρχων τὴν τοῦ λειψάνου κλοπὴν, τοὺς φύλακας σιδήροις καταδεσμήσας, προσέταξεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον περιπολοῦντας ἐρευνᾶν, ἐπειπῶν, ὡς εἰ μὴ εὔροιεν τὸ κλαπὲν ἀναμέσον τῆς δοθείσης αὐτοῖς προθεσμίας, κεφαλικῶς αὐτοὺς τιμωρηθῆναι.

Τότε ἡ Ἁγία, βλέπουσα καθ' ἐκάστην τοὺς στρατιώτας ταλαιπωρία οὐ φορητῇ προσπαλαίοντας, ὑπὸ τε τῶν ἐπικειμένων αὐτοῖς σιδήρων, καὶ τῆς ἐκ τούτων κακοπαθείας καὶ τῆς ἐπακολουθούσης κεφαλικῆς τιμωρίας, ἔπαθε τὴν ψυχὴν, τοιαῦτα πρὸς ἑαυτὴν ὑποψιθυρίζουσα· Ἐὰν οὗτοι διὰ τὴν ἐμὴν κλοπὴν πάθωσιν, ἀνάγκη πάντως σπιλωθῆναί μου τὴν ψυχὴν καὶ οὐαί μοι ἐν τῷ κρίνεσθαι. Καὶ παρευθὺς λέγει τοῖς στρατιώταις· ὦ φίλοι, ὁ ἀπωλέσατε λείψανον, ἐγὼ ἀνελαβόμεν, ὑμῶν κοιμωμένων. Οἱ γοῦν στρατιῶται ταύτην συλλαβόντες, παρέστησαν τῷ ἄρχοντι λέγοντες· Αὕτη ἐστὶ, κύριε, ἡ τὸν βιοθανῆ γέροντα κλέψασα. Ὁ δὲ ἄρχων πρὸς τὴν Ἁγίαν· Ἀληθῆ εἰσὶ τὰ περὶ σοῦ λεγόμενα; Καὶ ἡ Ἁγία· Ἀληθῆ. Ὁ ἄρχων εἶπε· Καὶ πῶς ἐτόλμησας, ἐπικατάρατον γύναιον, τοιαῦτα καταπρᾶξαι; Ἡ Μάρτυς εἶπε· Καταφρονοῦσα καὶ καταπτύουσα τῆς σῆς ταλαιπωρίας καὶ ἀθεότητος.

Ταῦτα οὐ μικρῶς ἐξέμηναν τὸν σοβαρὸν ἐκεῖνον ἄρχοντα· καὶ εὐθέως προσέταξεν αὐτὴν ῥοπάλῳ ἀφειδῶς τύπτεσθαι· εἶθ' οὕτως ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν πλοκάμων τῆς κεφαλῆς περιάγεσθαι, καὶ τύπτεσθαι κατὰ παντὸς τοῦ σώματος. Καὶ τούτου γενομένου, ἡμιθανῆ τὴν Μάρτυρα ἐν τῇ φυλακῇ ἀπορρίψαντες, διὰ τῶν φυλάκων κατησφαλίσαντο. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, εὐχομένης τῆς Ἁγίας, φῶς μέγα περιέλαμψεν ἅπαν τὸ οἶκημα, καὶ χορὸς Ἀγγέλων ἐπέστη, καὶ μέσον τούτων ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος, αἰνούντων τὸν Τρισάγιον ὕμνον. Καὶ ὁ Ἅγιος τῇ Μάρτυρι ἀτενίσας Μυρόπη, Εἰρήνη σοι, ἔφη· ἠγγικε γὰρ ἡ δέησίς σου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἰδοὺ νῦν ἔρχη μεθ' ἡμῶν καὶ λήψη τὸν ἠτοιμασμένον σοι στέφανον. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ

καὶ γέγονε τὸ οἶκημα πλήρες ἀφάτου εὐωδίας, ὡς καὶ τοὺς φύλακας παταπλαγῆναι καὶ ἐξεστηκότας σχεδὸν γενέσθαι.

Ταῦτα οὕτως ἡμῖν διηγήσατο ὁ ἐπαγρουπνῶν τότε, καὶ πάντα εἰδὼς καὶ ἀκούσας, καὶ διὰ τοῦτο προσελθὼν καὶ βαπτισθεὶς καὶ τὸ τῆς μαρτυρίας στέφος ἀναδησάμενος. Τὸ δὲ τῆς Ἁγίας λείψανον, χριστιανοὶ λαβόντες τῆ τοῦ ἄρχοντος προστάξει, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου τοῦ Φιλεώτου, ἀσκήσαντος ἐν ἔτει αἶξ' (1060).

Στίχ. Ὑλης ὑπερβάς τὴν δυάδα, παμμάκαρ,

Παρίστασαι νῦν τῆ ἀύλῳ Τριάδι.

Ὁ ἅγιος Ἄβιβος (ὁ Νέος) ἐν πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Πρὸς πῦρ Ἄβιβος εἶπεν ἀλγεῖν οὐκ ἔχω

Ἐχων συνόντα τοῦ πυρὸς τὸν Δεσπότην.

Ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Σολομών, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἐφέσου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκει Σολομών, οὐχ ὁ τοῦ Δαβὶδ γόνος,

Ἄλλ' ὁ Σολομών, ἀρχιποιμὴν ποιμένων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Μεμνημένος σοφέ, τὴν ὑπὲρ λόγον γνῶσιν, καὶ προφητείας τὴν πολύφωτον, λαμπάδα κραυγάζεις νῦν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μαρμαρυγῆς τριλαμποῦς, καὶ ἀνεκφράστου δόξης, τὴν μετουσίαν σοι δεδώρηται, Θεὸς ὃν ἐδόξασας, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐν γενεαῖς γενεῶν, Μήτηρ Παρθένος ὠφθης, εὐλογημένη ὑπὲρ ἔννοιαν, τὸν Λόγον κηύσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, ὑπερφυῶς Παρθένε.

Ωιδὴ η'. Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Λελαμπρυσμένος τῷ φωτί, τῷ τρισηλίῳ ἡξιώθης πανόλβιε, θείων καὶ ὑπερφυῶν θεαμάτων, κραυγάζων· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Πίνων χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ἀύλου θεωρίας πληρούμενος, δόξης τε προφητικῆς, καὶ προεδρίας μετέχων, χαίρων ἀνυμνεῖς, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῆς ἐνθέου καὶ σεπτῆς, τῆς τοῦ Προφήτου Ἀββακοῦμ ὠραιότητος! οὗτος γὰρ ἀγγελικαῖς, συγχορεύων Δυνάμεσι, χαίρων ἀνυμνεῖ, τὸν Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἐδείχθης ἀληθῶς, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀνατείλαντος· μόνη γὰρ ἀξιωτέρα, γεγένησαι τῶν ἀσωμάτων Νόων, εὐλογημένη ἀγνή Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσα κτίσις εὐλο-
- » γεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς γῆς
- » ἀνέτειλε τὸ φῶς, καὶ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν ἐφώ-
- » τισε, καὶ ζωὴν αἰώνιον τῷ κόσμῳ ἔδωρήσατο· ὑ-
- » μνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς
- » αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.

Ἀστράπτει ἡ μνήμη σου Προφήτα, λαμπρὰν ἀποπέμπουσα τὴν αἴγλην, τῆς σῆς θεηγορίας, καὶ τῆς σῆς μυσταγωγίας καὶ προφητείας, τοῖς σὲ τιμῶσιν, Ἀββακοῦμ μακαριώτατε.

Κηρύξας τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ τούτου προειπὼν τὴν παρουσίαν, ἐξ ἀγίας Παρθένου, προφανῶς, γεγεννημένην καὶ δεδειγμένην, βλέπων εὐφραίνου, Ἀββακοῦμ μακαριώτατε.

Ἀγάλλονται πάντες οἱ Προφῆται, ἐπὶ τῇ σῇ χαρμοσύνῳ ἡμέρα, γεγηθότες θεόφρον, τῆς χαρᾶς σοι κοινωνοῦντες καὶ θείας δόξης· οἷς συμπρεσβεύων, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περισώζε.

Θεοτοκίον.

Γρανίσιν ἀγνή τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ψυχῆς μου ἀπόπλυνον τὸν ῥύπον, καὶ κρουνούς μοι δακρύων ἀναβλύζειν, ἀενάως ποιήσον Κόρη, τὰς τῶν παθῶν μου, ἀναβλύσεις ἀναστέλλουσα.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λα-
- » γόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὠφθη ἐ-
- » πὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ
- » Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα, Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ Γ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Σοφονίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὸν σὸν Προφήτην ὡς ἔμψυχον νεφέλην, ἔδειξας Ἀθάνατε, ὕδωρ ἀλλόμενον, εἰς ζωὴν ὄντως αἰώνιον, ἐξαποστείλας, τοῦτον πλουσίως, καὶ χαρισάμενος, Πνεῦμα τὸ Πανάγιον καὶ ὁμοούσιον, σοὶ τῷ Πατρὶ παντοκράτορι, καὶ τῷ Υἱῷ σου, τῷ ἐκ τῆς σῆς οὐσίας ἐκλάμψαντι· δι' οὗ προεῖπε τὴν σωτήριον, παρουσίαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῖς ἔθνεσι πᾶσι, σωτηρίαν προεθέσπισεν.

Ὁ τὴν ἀκτίνα τῆς θεαρχικωτάτης, αἴγλης εἰσδεξάμενος, νοῦ καθαρότητι, καὶ θείων λόγων προήγορος, καὶ προσημάντωρ, καὶ ὑποφήτης θεῖος γενόμενος, στόμα θεοκίνητον, ὠφθης τοῦ Πνεύματος, τὰ παρ' αὐτοῦ σοι δεικνύμενα, διαβιβάζων, καὶ σαφηνίζων τοῖς πᾶσιν ἔθνεσι, δοθησομένην σωτηρίαν, καὶ βασιλείαν Χριστοῦ πανσεβάσμιε· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ θεοπτία λαμπόμενος ἀξίως, καὶ προφητικῇ θεωρίᾳ καὶ χάριτι, τετιμημένος θεόπνευστε, καὶ τῆς ἐνθέου, ἡξιωμένος μακαριότητος, τῇ πρὸς τὸν Πανάγαθον, νῦν παρῴησίᾳ σου, καὶ συμπαθείᾳ χρυσάμενος, καθικετεύων, μὴ διαλίπης ὑπὲρ τῶν πίστει σε, ἀνευφημούντων καὶ τιμώντων σε, ὡς θεηγόρον σεπτὸν καὶ θεόληπτον, ἐκ κινδύνων ῥυσθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἵνα σου πᾶσι τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς ἀγαθότητος, ἀνακαλύψης Ἀγνή, τὸ ἀδιόριστον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οἰκετῶν σου πάσας ἐξάλειψον· ἔχεις γὰρ πανάμωμε, ὡς Μήτηρ οὓσα Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως, καὶ διεξάγεις,

πάντα ὡς θέλεις τῇ δυναστείᾳ σου· καὶ γὰρ ἡ χάρις ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου σαφῶς κατοικοῦσα ἐν σοί, συνεργεῖ σοι ἐν πᾶσιν, ἀενάως παμμακάριστε.

Ἦ Σταυροθεοτόκιον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ καθορῶσα, ἀφθόρως ὄν ἔτεκες ξύλω κρεμάμενον, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πόλου πλάτος λόγῳ τανύσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἰακώβου βασιλεία, συντριψὼ σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τῆς δουλείας ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ τοὺς βροτοὺς ὡς φιλεύσπλαγχνος, καὶ Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.

Τοῦ Προφήτου σου Σοφονίου, τὴν μνήμην Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίου.

Συνιεὶς φερωνύμως τῶν μελλόντων τὴν πρόγνωσιν, ἐκφαντορικῶς προεκφαίνεις, τὴν αἰώνιον λύτρωσιν. Σιών γὰρ βασιλεῖα τὸν Χριστόν, κηρύττεις Σοφονία ἐμφανῶς· παρ' αὐτοῦ γὰρ ἐλυτρώθημεν τῆς ἀρᾶς, Προφῆτα οἱ βοῶντες σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Θεῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ, πᾶσι συγχώρησιν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Προφήτου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοφονίου με κύδος ἀγλαϊζέτω. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Σὲ δυσωποῦμεν Προφῆτα τῷ τοῦ Θεοῦ, παρεστῶτα βήματι, ἰκετεύειν ἐκτενῶς, φωτισμὸν δωρήσασθαι ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει τὴν σεπτὴν, ὕμνοῦσι μνήμην σου.

Ὅργανον θεῖον ἐδείχθης χωρητικόν, τῶν τοῦ θεοῦ Πνεύματος, φωτισμῶν καὶ δωρεῶν, Σοφονία πάνσοφε· διό, γεγηθότες οἱ πιστοί, σὲ μακαρίζομεν.

Θεοτόκιον.

Φαεινοτάταις ἀκτῖσι πᾶσαν τὴν γῆν, ὁ ἐκλάμπας Ἥλιος, ἐξ ἀγίας σου γαστρὸς, καταυγάζει Δέσποινα· δι' ὧν, φωτισθέντες, σὲ Θεοῦ Μητέρα σέβομεν.

Ωιδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὁ πάντα βλέπων ὡς Θεός, τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν, καὶ τῶν γενησομένων, τὴν εἶδησίν σοι σαφῆ, προφαίνει θεοπρεπῶς, καὶ δεικνύει, μάκαρ ἀξιάγαστε.

Νευρώσας μάκαρ σου τὸν νοῦν, εὐσεβεῖ παρῴρησία, τῷ Πνεύματι τῷ θείῳ, ὑπέκλινας σεαυτόν, καὶ γέγονας δεκτικός, τῶν ἐκεῖθεν, θείων ἐπιλάμψεων.

Θεοτοκίον.

Ἴδού σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι πίστει, τὴν τὸν ἄχραντον Λόγον, ἐν σώματι χρονικῶς, τεκοῦσαν ὑπερφυῶς, καὶ Παρθένον, πάλιν διαμείνασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ

» στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖαν ἔλλαμψιν ἐκ τοῦ Κυρίου, εἰσδεξάμενος τρανῶς κηρύττεις, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης ἐλεύσεσθαι, ἐκ τῆς Σιών ἀνατέλλοντα λύτρωσιν, καὶ καταυγάζοντα κόσμου τοῖς πέρασι, φῶς ἀείζων, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Θεοκυῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλουσ ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντα ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι Τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ωιδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ὁ πάντων Κύριος, ἡμῖν ἐπέφανε, κατὰ τὴν προφητείαν μάκαρ τὴν σὴν, πάντας προσκαλούμενος, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, καὶ δουλείας ἡλευθέρωσεν.

Ὑπὸ τῆς χάριτος, καταυγαζόμενος, προηγόρευσας λέγων ὑπὸ ζυγόν, ἕνα προσκυνοῦντας τελεῖν, τοὺς ἐλομένους τὴν πίστιν, καὶ Κυρίῳ τοὺς λατρεύοντας.

Θεοτοκίον.

Μαρία πάναγνε, παθῶν τὴν σύγχυσιν, τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ πειρασμῶν, ζάλην διασκέδασον, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν, ὡς τεκοῦσα Μητροπάρθενε.

Ωιδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ἐξ ἀδικίας πρὸς ἀρετὴν, ἐκ τῆς τῶν παθῶν αἰχμαλωσίας με, μάκαρ ἐπίστρεψον, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, Προφήτα ἔνδοξε, καὶ πρὸς φῶς εὐσεβείας, ἔργῳ κατεύθυνον.

Καταλαμπρύνας σου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν ἀρετῶν μαρμαρυγαῖς, ἐπιτηδεῖαν ἀνέδειξας, πρὸς τὰς λαμπηδόνας, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐξ ὧν καὶ προφητείας, χάριν ἐπλούτησας.

Θεοτοκίον.

Ὑποφωνοῦσι προφητικά, ῥήσεις Παναγία Παρθένε, διὰ συμβόλων τὸν τόκον σου· ὧν νῦν τὰς ἐκβάσεις, ἡμεῖς θεώμενοι, κυρίως Θεοτόκον, σὲ καταγγέλλομεν.

Ωιδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Δεχόμενος ἔνδοξε, τὰς τοῦ Πνεύματος αὐγὰς, διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, προφητείας ἐνθέου μαρμαρυγὰς, τῷ κόσμῳ ἐξήστραψας, ὡς παρόντα θεσπίζων τὰ ἐσόμενα.

Ὁ σὸς ἐπεδήμησε, Βασιλεύς, χαῖρε Σιών, καὶ κατατέρπου βλέπουσα, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν, ἀστραπαῖς, ἰδίας Θεότητος, καὶ δαιμόνων τὴν πλάνην ἐθριάμβευσε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς τῆ παχύτητι, ἐνώθεις ὁ ἐκ Πατρός, μονογενὴς ἐν μήτρᾳ σου, εἷς ἐκ δύο προῆλθε δίχα φθορᾶς, τηρήσας ἀλώβητον, τὴν σεμνὴν παρθενίαν σου Πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι

» σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς

» τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. ᾠχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Ἐπαξίως σύνεσιν, προφητικὴν γεργήσας, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, προανεφώνησας κράζων· τέρφθητι, Σιών ἢ πόλις ἢ πανολβία, ἄνακτα, Χριστόν ἐν πώλῳ εἰσδεχομένη· ὄν δυσώπει Σοφονία, ὑπὲρ τῶν πίστει μακαριζόντων σε.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Σοφονίου.

Στίχ. Ὁ πρὶν βοήσας τῇ Σιών, Χαίρει σφόδρα,

Χαίρει, παραστάς τῷ Θεῷ, Σοφονίας.

Φαίδιμος ἐν τριτάτῃ Σοφονίας ἦτορ ἀφῆκεν.

Οὗτος ἐρμηνεύεται Σκοπιὰ Κυρίου, ἢ Συνιεὶς κρυπτά, υἱὸς ὧν Χουσί, ἐκ φυλῆς Συμεῶν τοῦ Πατριάρχου, υἱοῦ Ἰακώβ, ἐξ ἀγροῦ Σαβαραθά· ὃς καὶ ἐδέξατο Προφητείας χάρισμα, καὶ προεφήτευσεν περὶ τῆς ἀλώσεως καὶ ἐρημώσεως Ἱερουσαλήμ, καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ὡς γενήσεται περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐξ ἔθνῶν, καὶ ἔσται αἰσχύνῃ μὲν τῶν ἀσεβῶν, δόξα δὲ τῶν δικαίων· καὶ γενήσεται Κριτὴς καὶ Βασιλεὺς πάσης πνοῆς Χριστὸς ὁ Κύριος, καὶ ἀνταποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὅς, μετὰ τὸ εἰπεῖν ταῦτα πάντα, τελευτήσας ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἐτάφη ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ, ἐκδεχόμενος τὴν τελευταίαν μεγάλην Ἀνάστασιν. Ἦν δὲ ὅμοιος κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος Ἰωάννη τῷ Θεολόγῳ, μικρὸν τὸ γένειον ἔχων στρογγυλώτερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ἐν Πατριαρχαῖς καὶ Θεόδωρος μέγας,

Κάν τοῖς ἀθληταῖς τοῖς διὰ ξίφους μέγας.

Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα Ἕλληνες καὶ ἄπιστοι, πικροὶ καὶ δύσκολοι καὶ ὠμοὶ ἐγένοντο εἰς τοὺς Ἁγίους, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς Μάρτυρας ἀπειργάσαντο, ἐξ ὧν ἐγένετο καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος. Μαθόντες γὰρ ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων λαός, ὅτι ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν καὶ λατρεύει αὐτῷ, διδάσκει δὲ καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς αὐτὸν πιστεύειν, μετὰ πικρίας συνέδραμον ἐπ' αὐτόν· καὶ κρατήσαντες, πρῶτα μὲν ἐτιμωρήσαντο ἰσχυρῶς· ἔπειτα, πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐστεφάνωσαν αὐτόν, καὶ ἔτυπτον εἰς τοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ

ἐγελάτο, καὶ ἐνεπαίζετο. Εἶτα ἐρῶριφη ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ὑγιῆς ἐξ αὐτῆς ἐξελθὼν, τῇ προστάξει τοῦ ἄρχοντος, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδούλου, τοῦ ἀπὸ Ἐπαρχῶν.

Στίχ. Ἐπαρχίαν γῆς οὐρανῶν ἐπαρχίας,

Ὁ Θεόδουλος ἀντέδωκεν ἐμφρόνως.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, πατρίκιος καὶ ἑπαρχος Πραιτωρίων· ὃς ἀνεπιλήπτως ζῶν καὶ γυναικί συνεζευγμένος, καὶ ὁρῶν τὰς ἀρπαγὰς καὶ πλεονεξίας τῶν καταδυναστευόντων, ἀπεβάλετο τὴν ἀρχήν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μετέστη τοῦ βίου, τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ, πολλὴν οὖσαν, ὥσει χρυσοῦ λίτρῶν πεντακοσίων πενήκοντα, τοῖς πτωχοῖς διανείμας, τὴν Ἐδεσσαν καταλαμβάνει· καὶ ἐπὶ τινος κίονος ἀναβάς, τριάκοντα χρόνους ἐν αὐτῷ διήρκεσε, τὸν μονήρη βίον ὑπελθὼν· ὅθεν καὶ θείων χαρισμάτων καταξιούται. Οὐκ ἔτι γὰρ μετελάμβανε τροφῆς παχυτέρας, ἀλλ' ἦ μόνον κατὰ Κυριακὴν, τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας Αναφορᾶς (δηλ. τοῦ Ἀντιδώρου).

Μετὰ ταῦτα ἠνωχλήθη ὑπὸ λογισμῶν καὶ παρεκάλει μαθεῖν· Τίνοι τῶν τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων παρεξισώθη· καὶ ἤκουσεν, Ὅτι Κορνηλίῳ τῷ ἐκ μίμων ἴσον εἶναι ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, τῷ τὴν Δαμασκὸν οἰκοῦντι καὶ λεγομένῳ Πανδούρῳ. Εἰς ψυχικὴν σύγχυσιν τοῦτον τὸν Ὅσιον μικροῦ δεῖν κατηνάγκασεν· ἔργον πάντως τοῦ ἐχθροῦ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, τὸ οὕτως αὐτὸν συγχυθῆναι. Καὶ δὴ τὴν Δαμασκὸν καταλαβὼν, καὶ εὐρῶν τὸν Κορνήλιον, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, τὸν τρόπον μαθεῖν ζητῶν τῆς αὐτοῦ πολιτείας. Ὁ δέ, ἀμαρτωλὸν αὐτὸν εἶναι, ἔλεγε, μηδὲν ἀγαθὸν ἔχοντα. Ὡς δὲ ἐνέκειτο ὁ γέρον δακρῶν καὶ δεόμενος, ἀναγκασθεὶς εἶπεν· Ἐγώ, φησί, Πάτερ, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, μίμοις καὶ ἀγύρταις συναναστραφεὶς, πολὺν χρόνον ἐκεῖθεν ἐποριζόμεν τὰς πρὸς τὸ ζῆν ἀφορμάς. Ὅψὲ δέ ποτε καὶ μόλις εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν τῶν πολλῶν μου κακῶν, καὶ τῆς μελούσης κρίσεως τὴν ἀνταπόδοσιν ἐπὶ νοῦν λαβὼν, πάντων τῶν κακῶν ἀπεσχόμεν, τοῦ καθαροῦ βίου καὶ τῆς ἐλεημοσύνης κατὰ τὸ δυνατόν ἐπιμελούμενος.

Ὡς δὲ ἐνέκειτο καὶ πάλιν ὁ γέρον παρακαλῶν καὶ ἐνορκῶν αὐτὸν εἰπεῖν καὶ τὰ ἐξῆς, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, Πάτερ ἅγιε, γυνὴ τις περιφανῆς καὶ πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ σωφροσύνῃ περιλαμπομένη, ἀνδρὶ τινι ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς γάμον ἐξεδόθη. Ὅς, ἀκολάστου καὶ δαπανηρᾶς τυχῶν προαιρέσεως, οὐ μόνον τῆς γυναικὸς τὴν περιουσίαν κατηνάλωσε καὶ τὴν ἰδίαν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα προσδανεισάμενος κατέφαγε· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐνεκλείσθη παρὰ τῶν δανειστῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀπαραμύθητον τῇ γυναικί τὴν θλίψιν ἐπενεγκῶν· ἥτις, βλέπουσα τὸν ἐλεινὸν ἐκεῖνον λιμαρχονούμενον ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ αὐτὴν

τὴν ψυχὴν ἀπελέγετο· ὁμῶς ἤρξατο προσαιτεῖν, ὡς ἐπὶ τρυτάνης σαλεύουσα τὴν ψυχὴν, καὶ φοβουμένη τὸν τῆς πορνείας ὄλισθον, διὰ τὸ εἶναι ταύτην εὐπρόσωπον. Ταύτη περιτυχὼν ἐγώ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ἤλγησα τὴν ψυχὴν· καὶ δακρῦσας, εἶπον αὐτῇ· πόσον σου τὸ χρέος, γύναι; Ἡ δέ, Τετρακόσια νομίσματα, Κύριέ μου. Ἐγὼ δέ, ἀκριβολογήσας ἑμαυτὸν, εὐρέθην ἔχων νομίσματα διακόσια τριάκοντα· καὶ μὴ ἀρκοῦντα πρὸς τὸ ποσόν, διαπωλήσας κινητὰ τινα εἶδη καὶ κόσμια, ἔτι δὲ καὶ τῶν ἐνδυμάτων τὰ κάλλιστα, καὶ τὸ ποσὸν συναγαγὼν τῶν τετρακοσίων νομισμάτων, δέδωκα εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικός, τοῦτο ἐπειπὼν· Λάβε ταῦτα, γύναι, καὶ ἀπελθε ἐν εἰρήνῃ καὶ τὸν ἄνδρα σου τῆς φυλακῆς ἐλευθέρωσον, δυσωποῦσα ἐξ ὅλης καρδίας τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, ἐλεῆσαί με ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεόδουλος, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, αὐθις τῷ κίονι ἐπιβάς καὶ μικρὸν ἐπιβίώσας χρόνον, μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἐπισκόπου Κολωνίας, τοῦ Ἡουχαστοῦ.

Στίχ. Οὐχ ἡσυχάζω· καὶ θανόντα γὰρ στέφω,

Τὸν ἡσυχαστὴν Ἰωάννην τοῖς λόγοις.

Τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ, τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως, οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν γεννᾶται ἐκ πόλεως Νικοπολιτῶν τῆς Ἀρμενίας· τὰ ἱερά δὲ γράμματα παιδευθεὶς, τῶν γεννητόρων αὐτοῦ ἀποβεβιωκότων καὶ διασκορπίσας τὰ προσόντα αὐτῷ τοῖς πένησιν, ὠκοδόμησε Ναὸν τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῃ καὶ ἦν μονάζων ἐν αὐτῷ, μετὰ καὶ ἐτέρων Μοναχῶν δέκα. Περιβόητος οὖν τὴν ἀρετὴν γεγονώς, Ἐπίσκοπος Κολωνίας χειροτονεῖται. Καὶ ἐπὶ χρόνοις ἐννέα εἰς σύστασιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων ἀσχοληθεὶς καὶ πάντα κατὰ σκοπὸν αὐτῷ ἐκτελέσας καλῶς, τὰ πρὸς Ἱεροσόλυμα μακρὰ πελάγη διαπερᾶ· καὶ καταλαβὼν καὶ προσευξάμενος, ἀφίκετο εἰς τὴν τοῦ ἁγίου Σάββα Λαύραν. Ὁ δὲ τοῦτον δεξάμενος, μὴ γνούς, ὡς τῷ Θεῷ ἔδοξεν, ὁποῖος ὁ προσελθὼν, διὰ τοῦ ξενοδοχείου, εἶτα καὶ τοῦ μαγειρείου, ἐζήτηε τὸ ἀπὸ τούτου δοκίμιον. Ὡς δὲ καὶ ἀμφοτέροις καλῶς παρ' ἐλπίδα εἶδε τοῦτον διαπρέψαντα, ἡσυχάζειν ἀναχωρητικῶς κελλίῳ τὰς πέντε τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας ἐκέλευσε, μὴ τινος βρώσεως ἢ πόσεως μεταλαμβάνοντα. Σαββάτῳ δὲ καὶ Κυριακῇ ἐν ταῖς συνάξεσιν ἀφικνεῖσθαι, καὶ ψάλλειν καὶ ἐσθίειν μετὰ τῶν Ἀδελφῶν. Τοῦτον ἰδὼν ὁ μακάριος Σάββας κατὰ Θεὸν προκόπτοντα, προσέφερε τῷ ἁγιωτάτῳ Ἡλίᾳ, Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων, ἱερατικῶς τιμῆσαι χάρισματι. Ὁ δὲ ὁσιος Ἰωάννης· Ἄνες, ὦ Δέσποτα, μικρὸν πρότερον ἐν γνώσει δεόντως τῶν ἐπταισμένων μοι γενέσθαι με καὶ τότε τὸ δοκοῦν διαπράξασθαι. Ὡς οὖν κατ' ἰδίαν γεγονόνασιν, ἔρῳψεν ἑαυτὸν ὁ Ὅσιος εἰς τοὺς πόδας τοῦ θεσπεσίου Ἡλίου, ὀρκίζων μὴ ἐκφράσαι τὸ δρᾶμά τι. Ὁ δὲ κατέθετο, ὡς ἀτόπημά τι ὑπολαβὼν ἐνωτίσασθαι. Ὡς δέ,

Κολωνίας Ἐπίσκοπος, ἤκουσε, γέγονα, ἐξεπλάγη· καὶ πρὸς τὸν μακάριον Σάββαν φησί· Μὴ ὀχλήσης αὐτὸν ἕνεκεν τούτου· Πρεσβύτερος γὰρ ὁ Ἰωάννης οὐ γίνεται.

Οὗτός ποτε, ἐν ὁδῷ πορευόμενος καὶ κοπιάσας, ἐλιποθύμησε μὲν, προσευξάμενος δὲ καὶ ἀρπαγείς αἰθέριος, ἐν τῷ κελλίῳ εὐρέθη, ἀπέχοντι μίλια πέντε. Πέρσαι ποτέ, τὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῶν Μοναχῶν κελλία καταστρέψαντες, ἀφίκοντο καὶ ἐπὶ τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου, τὸ αὐτὸ ποιῆσαι· λέων δὲ φανείς, παρ' ἐλπίδα, καὶ τοὺς βαρβάρους διώξας, τὴν κέλλαν ἀβλαβῆ διετήρησεν. Ἀνὴρ τις ὀρθόδοξος, πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἕτερον ἑτερόδοξον, τὴν εὐλογίαν ζητῶν ἀμφοτέροις δοθῆναι. Ὁ δέ, Σοὶ μὲν, ὡς εὐσεβεῖ καὶ πιστῷ, τὴν εὐλογίαν δίδωμι· τούτῳ δὲ οὐδαμῶς, εἰ μὴ ἐκ τῆς Σεβήρου ἐπιστρέψη αἰρέσεως. Τούτων ἀκούσας ὁ πιστὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ τοῦ Ὁσίου διορατικῷ· ὁ δὲ γε ἑτερόδοξος, ἐξεστηκώς, καὶ ὥσπερ ἐξ ἄλλου γενόμενος, ὀψέποτε εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, καὶ τῶν ποδῶν τοῦ Ὁσίου ἀψάμενος, ἠντιβόλει μαθεῖν τὸ πρακτέον. Ὁ δέ, τοῦτον ἀναστήσας καὶ τὰ δέοντα κατηγήσας, πᾶσαν αἴρεσιν ἀναθεματίσαι παρεσκεύασε καὶ τὴν τοῦ Σεβήρου, ἣ κατείχετο· κἀκεῖθ' ἐν τῇ Καθολικῇ προσελθεῖν Ἐκκλησίᾳ, καὶ παρρησίᾳ ἀπαρνήσασθαι καὶ ἀναθεματίσαι τὴν τοῦ Σεβήρου, ὡς ἔφημεν, πρὸς ταῖς λοιπαῖς αἰρέσεσι. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ ἀμφοτέρους αὐθις εὐλογήσας καὶ ἐπευξάμενος καὶ τῷ ἀγίῳ φιλήματι ἀσπασάμενος, ἀπέστειλεν οἴκαδε χαίροντας.

Τούτου τοῦ μακαρίου μία τῶν συγγενίδων γυναικῶν, ἀναμαθοῦσα τὰ περὶ αὐτοῦ, μετασχηματίσαι ἑαυτὴν ἐβουλεύσατο καὶ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ λαθεῖν καὶ θεάσασθαι αὐτόν. Ὁ δὲ μακάριος, τῷ διορατικῷ χαρίσματι τὸ μελετώμενον γνούς, δεδήλωκεν αὐτῇ λέξας οὕτως· Εἰ οὐκ ἀφίξη ἐνταῦθα, ὀφθήσομαί σοι, καὶ μαθήση τὰ ἐκ Θεοῦ δηλωθέντα μοι. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κατ' ὄναρ αὐτῇ ἐπιστάς, ὑπέθετο τὰ δέοντα, περὶ ὧν ἤδη κἀκείνη μαθεῖν ἐγλίχετο· πυθομένη δὲ αὕτη καὶ περὶ ἑτέρων καὶ πάντα καλῶς ἀναδιδαχθεῖσα, αὕτη μὲν τὴν εὐχαριστίαν ἐπὶ τούτοις ἐδίδου· ὁ δὲ μακάριος, ἐξ ὀφθαλμῶν τῆς γυναικὸς γέγονεν.

Οὗτός ποτε, ἀνίκμῳ πέτρᾳ προσπελάσας ἰσχάδα, λέγει τοῖς Ἀδελφοῖς· Ἐὰν ταῦτη βλαστὸς γένηται, γινῶτε, ὅτι ὁ Θεὸς δωρεῖταί μοι τόπον ἐκεῖθεν ἀναπαύσεως. Ἡ δὲ βλαστήσασα, καὶ καρπὸν ἔφερε σῦκα τρία· καὶ λαβὼν αὐτὰ μετὰ δακρῶν ὁ μακάριος, καταφιλήσας καὶ εὐχαριστήσας, ἔφαγε μετὰ τῶν Ἀδελφῶν. Οὗτος, εἴκοσι ὀκτῶ χρόνων ὢν, γέγονεν Ἐπίσκοπος καὶ διέπρεψεν ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ ἔτη δέκα· εἰς τὸν Ρουβᾶν χρόνους ἕξ· ἐν τῇ Λαύρᾳ δώδεκα· ἐν τῇ ἠσυχίᾳ χρόνους τεσσαράκοντα ὀκτώ· ὡς εἶναι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον, τέσσαρας πρὸς τοῖς ἑκατόν. Καὶ εἰς βαθύτατον γῆρας ἐλθὼν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Ἀγάπιος, Σέλευκος καὶ Μάμας, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τρεῖς ἄνδρες, Ἀγάπιος, Σέλευκος, Μάμας,

Πόθῳ Πλάσαντος ἠγάπησαν καὶ ξίφος.

Ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεόδουλος ὁ Κύπριος, ὁ σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κύπρου τὸ κλῆμα Θεόδουλος κυπρῖσαν

Καὶ σταφυλὴν ποιῆσαν ἤλθεν εἰς τρύγην.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γαβριήλ, τοῦ Γάνου μὲν ὄντος πρότερον ἐπισκόπου, ΚΠόλεως δ' ὕστερον, ἐν Προύση μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει αχθ' (1659).

Στίχ. Εἴληφε διπλοῦν Γαβριήλ νέος στέφος

Ὡς ἱεράρχης καὶ ἀθλητῆς Κυρίου.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Ἀγγελῆς, ὁ ἐν Χίῳ ἀθλήσας ἐν ἔτει αωιγ' (1813), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὡς ὑπὲρ Χριστοῦ, Ἀγγελῆ, ἐναθλήσας,

Ἀγγέλων συνόμιλος ἀξίως ὤφθης.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀνατέταλκεν ἡ μνήμη σου θεσπέσιε, κόσμῳ καθάπερ ἥλιος, καταυγάζουσα, προφητείας χάριτι τῆς σῆς, συμφώνως τοὺς ψάλλοντας πιστοῦς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γονιμωτέρα Νεφέλη σὺ δεικνύμενος, ὄμβρον θεογνωσίας ἡμῖν, ἐξαπέστειλας, σωτηρίου μάκαρ ἐκ πηγῶν, δι' ὧν φωτιζόμεθα βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λόγος πάλαι ὁ τὸ εἶναι παρασχόμενος, πᾶσι θείῳ βουλήματι, ἀνακαλέσασθαι βουληθεῖς, τὸν ἄνθρωπον Ἀγνή, τῇ σῇ κατεσκήνωσε γαστρὶ· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κύησασα.

Ωιδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ἀνακείμενος ὅλος τῷ Παντοκράτορι, τῆς προνοίας τοὺς τρόπους, μεμυσταγώγησαι, οἰκονομικῶς, ἔθνη νόμῳ παιδεύοντας· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Προφῆτα θεηγόρε.

Ἰκετήριον ὕμνον, Θεῶ προσάγαγε, ὑπὲρ τῶν σε ὑμνούντων θεομακάριστε, καὶ τῶν πειρασμῶν, λῦσον ἄρτι τὸν τάραχον, ἵνα σε ὑμνῶμεν, Προφήτα θεοδρόμημον.

Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα, Θεὸν καὶ Κύριον, τοῦ θανάτου τὴν ῥύμην, τὴν ἀκατάσχετον, ἔστησας Ἄγνη, ταύτην ἀπονεκρώσασα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ
- » Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς
- » Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν,
- » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἐν γῆ πραέων σὺ κατεσκήνωσας, ἔνθα τελῶν, Ἀγγέλων ἐποπτεύεις λαμπρότητας, Σοφονία πάνσοφε, Προφήτα Θεοῦ, πρᾶος γεγενημένος, λάμπων τῇ χάριτι· ὅθεν γεγηθότες οἱ πιστοί, σὲ μακαρίζομεν.

Τῶν σῶν προδρόσεων παναοίδιμε, περιφανῶς ὀρῶντες, γενομένην τὴν ἔκβασιν, τὴν δοθεῖσαν χάριν σοι θαυμάζομεν, καὶ τὴν τῆς διανοίας σου καθαρότητα, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς θεοειδές, καταπληττόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὡς σὺ οὐδέποτε κεχαρίτῳται, ἐκ γενεῶν ἀρχαίων Θεομητορ πανάχραντε· σὺ γὰρ μόνη τὴν πασῶν ἀσύγκριτον, ἔσχες ἀγιωσύνην, καὶ καθαρότητα· ὅθεν ὑπεδέξω τὸν Θεόν, ἐν σοὶ σαρκούμενον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάνα-
- » γνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν
- » μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς
- » σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σὺν Ἀσωμάτοις τάξεσι, παρεστῶς ἐν ὑψίστοις, τῇ ἀπροσίτῳ πάνσοφε, νῦν Τριάδι ἀμέσως, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, ἐλλαμπόμενος νέμοις, φῶς νοητὸν πρεσβείαις σου, τοῖς ἐκ πόθου τελοῦσι, σοῦ τὴν σεπτὴν, καὶ φαιδρὰν πανήγυριν· καὶ σὲ μάκαρ, τοῖς ὕμνοις καταστέφουσι, Σοφονία Προφήτα.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ ἄνω δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, κόλπων πατρῶων Ἀχραντε, μὴ ἐκστάς ἀπορρήτως, τοῖς κάτω συναναστρέφη· σὺ δὲ ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας πρόξενος, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, τούτῳ Ἀγνή, ὑπὲρ λόγον σάρκα δανεισαμένη· ὄν αἴτησαι τοῖς δούλοις σου, λύσιν δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Α' Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας, τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, Ἐπισκόπου Φαναρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α' στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε ἐν σταδίῳ τῷ φρικτῷ, Ἰουλιανὴ διεσκόπει ἢ παμμακάριστος, Μάρτυρα τὴν ἔνδοξον, Βαρβάραν μαστιξιν, ἐναθλοῦσαν βασάνοις τε, ποικίλοις τὸ σῶμα, ἅπαν συγκοπτόμενον, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, Λόγε τοῦ Θεοῦ ἀνεβόα, ταύτης κοινωνόν με γενέσθαι, ἄρτι καταξιώσον φιλόανθρωπε.

Μίαν ἢ Βαρβάρα ἀληθῶς, Ἰουλιανὴ τε τὴν γνώμην, πρὸς τὴν εὐσέβειαν, ἔχουσαι αἱ Ἅγιοι κατηγωνίσαντο, τοῦ ἐχθροῦ· καὶ νικήσασαι, αὐτὸν κατὰ κράτος, δόξης ἠξιώθησαν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὅθεν, λοιμικῶν παθημάτων, λώβην ἀφανίζουσαι πᾶσι, τοῖς πιστοῖς παρέχουσιν ἰάματα.

Ὅτε ἀπεφάνθη κατὰ σοῦ, Μάρτυς σεμνοτάτη Βαρβάρα, ὁ γλυκὺς θάνατος, χαίρουσα καὶ σπεύδουσα, τὸν δρόμον ἤνυσας· ἀσεβοῦς δὲ γεννήτορος, χερσὶ παρανόμοις, τέθυσαι καὶ κάρπωμα, Θεῷ προσήνεξαι· ὅθεν, ταῖς φρονίμοις

Παρθένους, ὄντως συγχορεύουσα βλέπεις, Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου τὴν ἔλλαμψιν.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Τί σέ ὀνομάσωμεν Ἅγιε; Θεολόγον Ἰωάννην, ἢ Δαυῖδ τὸν μελωδόν; πνευματέμφορον κινύραν, ἢ αὐλὸν ποιμενικόν; γλυκαίνεις ἀκοὴν γὰρ καὶ διάνοιαν· εὐφραίνεις Ἐκκλησίας τὰ συστήματα· καὶ μελιόρῳτοις σοῖς φθέγμασι, καταγλαῖζεις τὰ πέρατα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σέ ὀνομάσω θεσπέσιε, Ἰωάννη γλυκοῤῥῆμον, φαεινότατε ἀστῆρ, ὁ τῇ αἴγλη τῆς Τριάδος, ἔλλαμφθεις τὸ ὀπτικόν; εἰσέδυσ εἰς τὸν γνόφον τὸν τοῦ Πνεύματος· τοῦ Θεοῦ ἐμύθηθες τὰ ἀπόρρητα· ὡς Μωυσῆς διεσάφησας, τὴν μουσικὴν καλλιπέπειαν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σέ ὀνομάσω αἰοίδιμε; λαμπαδοῦχον φαεσφόρον, εὐκλεῆ ὑψηγητήν; λειτουργόν, ἢ θεωρόν, τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ; ἀστέρα, Ἐκκλησίας ἀγλαῖζοντα; λυχνίαν, τοὺς ἐν σκοτει καταλάμπουσαν; ἢ ὄργανον εὐηχέστατον; ἢ σάλπιγγα καλλικέλαδον; Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πατρίδα, γένος, ὑπαρξιν, καταλιποῦσα Βαρβάρα, καὶ τὸν ἀσεβῆ πατέρα μισήσασα, Θεὸν ἠγάπησας· ᾧ ἐνυμφεύθης, καὶ γέγονας μεγαλέμπορος κληθεῖσα. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 9)

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ

εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γινῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες, ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Δόξα. Ἦχος β'. Βυζαντίου.

Τὴν πανήγυριν σήμερον, τῆς ἀθληφόρου Βαρβάρας, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν· ταύτην γὰρ οὔτε ξίφος, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄλλη βάσανος, οὔτε τοῦ πολυπλόκου βελίᾳ τὰ ἔνεδρα ἐτροπώσαντο. Χριστὸν ἰκέτευε, καλλιμάρτυς πανένδοξε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, κατεφαίδρυνας ἄσμασιν, ἐνθεαστικώτατα, μελωδῶν παναοίδιμε, τῇ ἐνεργείᾳ, Πάτερ τοῦ Πνεύματος, τὴν σὴν κινύραν ἀνακρουόμενος, τὴν παναρμόνιον, τοῦ Δαυῖδ μιμούμενος· ἦν ἐνηχῶν, θείοις μελωδήμασι, πάντας κατέθελεξας.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Πάτερ Ἰωάννη ἔνδοξε, τῆς κοσμικῆς ἀποστάς, ταραχώδους συγχύσεως, τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, τῇ γαλήνῃ πανόσιε· καὶ θεωρίας θείας καὶ πράξεως, τὰς πανολβίους, σαφῶς λαμπρότητας, ὄντως ἐπλούτησας, καὶ πιστοῖς μετέδωκας, θεοπρεπεῖ, βίῳ λαμπρυνόμενος, μακαριώτατε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Δεῦτε γηγενεῖς ἐν ἄσμασι, τὴν ἱερὰν καὶ σεπτὴν, τοῦ Ὁσίου πανήγυριν, Ἰωάννου σήμερον, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν· οὗτος γὰρ ὄντως θείας ἐλλάμπσεως, κατηξιώθη, τὸ φῶς εἰσδέξασθαι. Ὡ τῆς ἀφάτου σου, εὐσπλαγχνίας Κύριε! δι' ἧς ἡμεῖς, ἔγνωμεν δοξάζειν σε, τὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρόρησιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρόσβευε Δέσποινα, μετὰ τῆς Ἀθληφόρου καὶ πάντων τῶ Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια.

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ΄.

Βαρβάραν τὴν ἁγίαν τιμήσωμεν· ἐχθροῦ γὰρ τὰς παγίδας συνέτριψε, καὶ ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐξ αὐτῶν, βοήθεια καὶ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ ἢ πάνσεμνος.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν μοναζόντων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Ἰωάννη σοφέ, ταῖς διδachaῖς σου πάντα ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος. Πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Δόξα. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τῶν Ἀγραφῶν τὸν γόνον, Φαναρίου τὸν πρόεδρον, καὶ Μονῆς Κορώνης τὸ κλέος Σεραφεῖμ εὐφημήσωμεν· ἀθλήσας γὰρ λαμπρῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, θαυμάτων ἐπομβρίζει δωρεάς, καὶ λυτροῦται νοσημάτων φθοροποιῶν, τοὺς πίστει ἀνακράζοντας· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐν τῇ ἀθλήσει σου, πάντα ἐξέπληξας· ὅτι ὑπέμεινας, τὰς τῶν τυράννων πληγὰς, δεινὰς βασάνους φυλακάς, Βαρβάρᾳ παναοίδιμε. Ὅθεν καὶ τὸν στέφανον, ὁ Θεός σοι δεδώρηται, ὃν περ ἐπεπόθησας, ψυχικῶς καὶ προσέδραμες· αὐτὸς καὶ τὰς ἰάσεις παρέχει, πᾶσι τοῖς πίστει προσιοῦσί σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ἀγίων ταῖς μνήμαις οἱ κοινωνοῦντες πιστῶς, τῶν Ἀθληφόρων τὴν μνήμην πανηγυρίζωμεν, καὶ ῥδαῖς πνευματικαῖς ἀνευφημήσωμεν, ὅτι ἐνέκρωσαν εὐχῇ,

τὸν τὴν Εὐάν δολερωῶς, στερήσαντα ἀφθαρσίας· καὶ τὸν Χριστὸν δυσωποῦσιν, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον Ὅρος καὶ θεοβάδιστον· Χαῖρε ἔμψυχε Βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· Χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου Γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· Χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἠδύφωνος αὐλός, μεγαλόφωνος σάλπιγξ, κιθάρα μελουργός, λιγυρὰ θεία λύρα, κινύρα παναρμόνιος, μουσικώτατον ὄργανον, ἐμπνεόμενον, τοῦ Παρακλήτου ταῖς αὔραις, ἀναδέδειξαι, ὦ Ἰωάννη καὶ θέλγεις, ἡμῶν τὰ νοήματα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἦμνουμένους τοὺς σεπτούς, καὶ ἀγίους ἀγῶνας, οὓς ἔτλης ἀληθῶς, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, γεραίροντες ἐν ἄσμασι, τὰ σεπτὰ μελωδήματα, ἃ κατέλιπες, εἰς ὑμνωδίαν Κυρίου, ἀξιάγαστε, καὶ τῶν πιστῶν εὐφροσύνην, Ἰωάννη πανεύφημε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σεμνή, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῶ, τῷ νυμφίῳ σου πόθῳ· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, τὴν ἐνέργειαν, τῶν ἰαμάτων Βαρβάρᾳ, πᾶσαν φάλαγγα, ἀποσοβοῦσα δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότητος δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς βάθη, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τό, Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις...

(Ζῆτει αὐτὸ τῷ ἰζ΄ Σαββάτῳ Ματθαίου).

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀθλητικὴν ὁδεύσασα ὁδόν, προγονικὴν ἐξέφυγες βουλήν, Βαρβάρᾳ πανσεβάσμιε· καὶ ὡς μὲν παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εἰσηλθες, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου· ὡς δὲ Μάρτυς ἀνδρεία, χάριν ἔλαβες ἰατροῦειν, τῆς σαρκὸς σαθρὰν λύμην. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ψυχικῶν ἀλγηδόνων ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, ἢ τῆς Θεοτόκου, εἰς ζ΄, καὶ τῶν Ἁγίων εἰς η΄. Ποίημα Στεφάνου Σαββαΐτου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Ὡ Τριάς ὑπέρθεε σεπτὴ, ἢ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, τὴν δωρεὰν σοῖς οἰκέταις βραβεύουσα, φωτοφόρον ἔμπνευσον, τῇ ζοφώδει μου, διανοίᾳ ἀμάρυγμα, τὴν σὴν εὐφημῆσαι, Μάρτυρα Βαρβάραν τὴν ἀοίδιμον.

Ἐγκωμίων ἅπαντα θεσμόν, ὄντως ὑπερβέβληκε, τῶν σῶν Μαρτύρων ἢ δόξα φιλόανθρωπε· ἀλλὰ τὸ ἐκ πίστεως, κατὰ δύναμιν, δεδεγμένος ἐφύμνιον, ἀντικαταπέμποις, Δέσποτα πλουσίως τὴν ἀντίδοσιν.

Ἀκανθώδους ῥίζης ἐκφυέν, ῥόδον ἱερώτατον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ εὐωδίασεν, ἢ τῷ ἐρυθρήματι, τῆς ἀθλήσεως, φοινηχθεῖσα δι' αἵματος, ἔνδοξος Βαρβάρᾳ· ἦνπερ ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Τῷ τοῖς σοῖς ἐπαίνοις ἐγχειρεῖν, μέλλοντι παρεῖναί σου, ἔδει φωνὴν τὴν μελιόρτυτον Ὅσιε, δι' ἧς τὴν Ὁρθόδοξον, κατεφαιδρυνας, Ἐκκλησίαν τοῖς ἅσμασι, Πάτερ Ἰωάννη, ἥτις σου γεραίρει τὸ μνημόσυνον.

Ὡς σοφὸς ἀγχίνους τε κριτής, τὴν τῶν ὄντων ἄριστα, φύσιν σκοπῶν, τῶν ἀστάτων προέκρινας, τὰ διαιωνίζοντα· τῶν προσκαίρων γάρ, ἀντηλλάξω τὰ κρείττονα, Πάτερ Ἰωάννη· ὅθεν σε καὶ νῦν Χριστὸς ἐδόξασεν.

Θεοτοκίον.

Ἰσωθῆναι πόθον μοι ἐνθείς, ὄφεις ὁ παμπόνηρος, τῷ Πλαστοουργῷ ὡς αἰχμάλωτον ἤρπασε· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ἀνακέκλημαι, θεωθεὶς ἀληθέστατα· σὺ γάρ Θεομῆτορ, τὸν ἐμὲ θεώσαντα γεγέννηκας.

Τῆς Ἀγίας

Ωιδὴ γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Τετρωμένη τοῦ πόθου σου, ὡς νυμφίου Δέσποτα, τῷ γλυκυτάτῳ βέλει, ἡ ἀθληφόρος Βαρβάρᾳ ἄπασαν, πατρικὴν ἀθειῖαν ἐβδελύξατο.

Οὐ τρυφῆς ἢ τερπνότης, οὐκ ἄνθος κάλλους πλοῦτός τε, οὐχ ἡδοναὶ νεότητος, ἔθελξάν σε Βαρβάρᾳ ἐνδοξε, τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖσαν καλλιπάρθενε.

Πρὸς τελείους ἀγῶνας, οὐδὲν ἐδείχθη κώλυμα, τὸ ἀσθενὲς τοῦ θήλεος, οὐ τὸ νέον τῆς ἡλικίας Χριστέ, ἀκηράτῳ σου σθένει δυναμούμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἐσκόρπισας τὸν πλοῦτον, Θεῷ δανείζων· ὅθεν σοι, τῶν οὐρανῶν ἠὺτρέπισται, βασιλείᾳ· ἀλλὰ καὶ νῦν ἀμοιβήν, Ἰωάννη ἐδέξω πολυπλάσιον.

Τῆς σοφίας τὸ τάλαντον, δεδεγμένος πράξεις, κατακοσμεῖς ἀοίδιμε, Ἰωάννη τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· ὁ πολυπλασιάζεις, καὶ τὸν βίον λιπῶν.

Θεοτοκίον.

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔφριξαν, αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ τόκῳ σου· διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν

» ἐθνῶν στερεούσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,

» ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Δαμάσας πολλοῖς, ἰδρῶσι τῆς ἀσκήσεως, τὸ σῶμα τὸ σόν, εἰς ὕψος οὐράνιον,
εὐπετῶς ἀνέδραμες, ὅπου μέλη θεῖά σοι δίδονται, ἅ τρανῶς ἐμελώδησας, τοῖς
φίλοις Κυρίου Πάτερ Ὅσιε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα,
ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας πανεύφημε· ὅθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς
γάμους, τὸ στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη· ἀλλ' ἐκ κινδύνων
λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας, Βαρβάρα τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν τοῦ βίου ἀπάτην ἀποκρουσάμενος, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀναλαβόμενος,
ἀσκητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαισας, τῆς ἐρήμου πολιστῆς, φωστήρ τοῦ
κόσμου νοητῶς, ἀναδειχθεὶς θεοφόρε· διὸ πρέσβευε τῷ Σωτῆρι, ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἐξαισίον θαῦμα τὸ τῆς συλλήψεως, καὶ ὁ ἄφραστος τρόπος ὁ τῆς κηρύσεως, ἐν
σοὶ ἐγνώρισται Ἁγνή ἀειπάρθενε. Καταπλήττει μου τὸν νοῦν, καὶ ἐξιστᾷ τὸν
λογισμὸν, ἡ δόξα σου Θεοτόκε, τοῖς πᾶσιν ἐφαπλουμένη, πρὸς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας.

Ωιδὴ δ΄. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ἐκ Παρθένου, γεννηθεὶς ἐδωρήσω νεάνισι, Παρθένοις τὸ φρύαγμα, καταβαλεῖν
τοῦ ἀλάστορος· ὅθεν ἡ καλλίνικος, Βαρβάρα τούτου τὸ θράσος κατεπάτησε.

Τῷ Σταυρῷ σου, τοῦ θανάτου τὴν δύναμιν ἔλυσας· ἐντεῦθεν τοῦ σώματος, Κόρη
Χριστὲ ἀφειδήσασα, φέρει γενναιότατα, τοὺς αἰκισμοὺς ἡ Βαρβάρα στερόροτῃ
φρενί.

Ἡ προμήτωρ, μηχαναῖς τοῦ δολίου θελχθεῖσα τὸ πρίν, τρυφῆς ἐξωστράκισται,
τοῦ Παραδείσου· Βαρβάρα δέ, τοῦτον ἐκφαυλίσασα, ἐν οὐρανίῳ νυμφῶνι νῦν
αὐλίζεται.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Διατάξει, τοῦ Χριστοῦ πειθαρχήσας κατέλιπες, τοῦ κόσμου τερπνότητα, πλοῦτον τρυφήν περιφάνειαν· ᾧ τινι ἀράμενος, τὸν σὸν σταυρὸν Ἰωάννη ἠκολούθησας.

Συμπτωχεύσας, εἰς βροτῶν σωτηρίαν πτωχεύσαντι, Χριστῷ συνδεδόξασαι, ὥσπερ αὐτὸς ἐπηγγείλατο, καὶ συμβασιλεύεις δέ, τῷ εἰς ἀεὶ Ἰωάννη βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας

Ωιδὴ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ.

Θυρίσι τρισί, τὸ λουτρὸν φωτίζεσθαι κελεύσασα, μυστικῶς διέγραψας, Βάπτισμα Βαρβάρα τῆς Τριάδος φωτί, τῶν ψυχῶν σελασφόρον, ὑπάρχον καθαρτήριο.

Μανίαν δεινήν, τοῦ πατρὸς ἐκκλίνουσαν Βαρβάραν σχισθέν, εὐθὺς ὑπεδέξατο, ὄρος ὥσπερ πάλαι τὴν ἀοίδιμον, πρωτομάρτυρα Θέκλαν, Χριστοῦ τερατουργήσαντος.

Τοῦ ὄντως Θεοῦ, πυρωθεῖσα ζήλω ψευδωνύμων θεῶν, εἰς αἰσχρὰ ἐνέπτυσε, πρόσωπα Βαρβάρα ἢ πανεύφημος, καταπαίζουσα Κόρη, τοῦ δήθεν κοσμοκράτορος.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Τῷ φόβῳ Χριστοῦ, Πάτερ στοιχειούμενος πρὸς θείαν ζωὴν, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, ὅλον καθυπέταξας τῷ πνεύματι, τὰς σαυτοῦ Ἰωάννη, αἰσθήσεις καθαιρόμενος.

Καθάρως παντός, μολυσμοῦ τὸ σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, ἐμμελῶς θεόσοφε, αἴγλην ὑπεδέξω τὴν τρισήλιον, Ἰωάννη λαμπροῖς σε, πλουτίζουσαν χαρίσμασιν.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σὸν, Υἱὸν καὶ Κύριον, Παρθένε ἀγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τῆς ἐξ ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Τῆς Ἀγίας

Ωιδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὡς ὑπέσχου σοφίαν δεδώρησαι, Σῶτερ θεοδίδακτον τοῖς σὲ κηρύττουσι, δικαστικοῦ πρὸ βήματος, ἧς Βαρβάρα ἡ Μάρτυς ἐμπέπλησαι.

Τῶν ἀθέων τὴν πλάνην διήλεγξε, λόγῳ θεοσόφῳ Βαρβάρα ἡ ἔνδοξος· ὑπομονῇ τῶν ἔργων δέ, τῶν τυράννων τὰς φρένας ἐξέστησεν.

Αἰκισμοῖς ἀφειδῶς καταξαίνεσθαι, ῥάκεσι τριχίνοις εὐτόνως τε τρίβεσθαι, διὰ Χριστὸν ἡ ἄμεμπτος, Ἀθληφόρος τὸ σῶμα προδίδωσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἐλλαμφθείς τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, θείων ἀνθρωπίνων τε γνῶσιν πραγμάτων τρανῶς, πεπλουτηκῶς τοῖς χρήζουσιν, Ἰωάννη ἀφθόνως μετέδωκας.

Ἐφαμίλλως χοροῖς οὐρανόις σοφέ, τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξων ἐρῶθύμισας, χοροστασίας ἄσματα, προσφωνῶν τῇ Τριάδι θεόφθεγκτα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνε-

» ξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ ἐν Τριάδι εὐσεβῶς ὑμνουμένῳ, ἀκολουθήσασα σεμνῇ Ἀθληφόρε, τὰ τῶν εἰδώλων ἔλιπες σεβάσματα· μέσον δὲ τοῦ σκάμματος, ἐναθλοῦσα Βαρβάρα, τυράννων οὐ κατέπηξας, ἀπειλὰς ἀνδρειόφρον, μεγαλοφώνως μέλπουσα αἰεὶ Τριάδα σέβω, τὴν μίαν Θεότητα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν νυμφευθεῖσαν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ μαρτυρίου Βαρβάραν, συνελθόντες τιμήσωμεν ἀξίως, ὅπως αὐτῆς ταῖς προσευχαῖς λύμης ψυχοφθόρου λυτρωθέντες, καὶ λοιμοῦ, σεισμοῦ τε καὶ καταπτώσεως, τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ διέλθωμεν, καταξιοθέντες μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων, διάγειν ἐν φωτὶ, καὶ μέλπειν ἀξίως· Ἐθαυμάστωσας Σῶτερ τὰ σὰ ἐλέη πᾶσι τοῖς πίστει ὁμολογοῦσι· Τριάδα σέβω τὴν μίαν Θεότητα.

Συναξάριον.

Τῇ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄθλησις τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας.

Στίχ. Ξίφει πατὴρ θύσας σε, Μάρτυς Βαρβάρα,

Ἵπῃρξεν ἄλλος Ἀβραάμ Διαβόλου.

Βαρβάρα ἀμφὶ τετάρτη χερσὶ τοκῆος ἐτμήθη.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, θυγάτηρ Διοσκόρου τινὸς Ἑλλήνος, ἐν ὑψηλῷ πύργῳ παρὰ τοῦ πατρὸς φυλαττομένη, διὰ τὴν ἐπανθοῦσαν αὐτῇ σωματικὴν ὠραιότητα. Παρθένος δὲ οὔσα καὶ τὸν Χριστὸν σεβομένη, οὐ διέλαθε τὸν πατέρα· Γνοὺς γὰρ τὰ κατ' αὐτήν, ἐξ ὧν ἐκεῖνος μὲν, ἐπὶ τῷ οἰκοδομουμένῳ λουτρῷ παρ' αὐτοῦ, δύο θυρίδας εἶπε γενέσθαι, ἡ δὲ προσέταξε τρεῖς· καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτηθεῖσα, Ἐπ' ὀνόματι, ἔφη, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ταῦτα οὖν ἀκούσας ἐκεῖνος, εὐθύς ὤρμησε τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀνελεῖν αὐτήν. Ἐκφυγούσης δὲ αὐτῆς καὶ εἰς διαιρεθεῖσαν πέτραν ὑπεισελθούσης, ἐπεὶ καταδιώκων αὐτήν ὁ πατὴρ εὔρε, τῶν τριχῶν ἀψάμενος αὐτῆς, παρέδωκεν αὐτήν τῷ τῆς χώρας ἡγεμόνι· οὗ κατ' ἐνώπιον ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν καὶ τὰ εἰδῶλα καθυβρίσασα, τύπτεται δεινῶς, τὰς σάρκας ξέεται, τὰς πλευρὰς κατακαίεται, καὶ σφαίραις κατὰ κεφαλῆς παίεται· εἶτα τὴν πόλιν γυμνὴ περιάγεται καὶ τύπτεται καὶ τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν, αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πατρὸς ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἀνελόντος· ὃς καὶ λέγεται, μετὰ τὴν ταύτης σφαγὴν, ἐκ τοῦ ὄρους κατερχόμενος, κεραυνῷ βληθῆναι καὶ τὴν ψυχὴν ἀπορόηξαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Μοναχοῦ καὶ Πρεσβυτέρου, τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Στίχ. Πλήσας μελῶν γῆν ἠδέων Ἰωάννης,

Κὰν οὐρανοῖς ἄνεισι συνθεῖναι μέλη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου καὶ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἐκ Δαμασκοῦ τῆς πόλεως, ἐκ γένους περιφανοῦς, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ διαπρέποντος πίστει. Τυχῶν δὲ καὶ φιλαρέτου πατρὸς, ἐπαιδεύθη πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν ἐγκύκλιον παιδείουσι καὶ τὸν βυθὸν τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς καλῶς ἐξηρεύνησε. Τὸν μονήρῃ δὲ βίον μετὰ Κοσμᾶ τοῦ μακαριωτάτου, τοῦ συναναστραφέντος αὐτῷ, γεγονότος δὲ ὑστερον Ἐπισκόπου Μαΐουμᾶ, ὑπῆλθεν. Οὗτοι οὖν ἄμφω, παρ' ἐνὸς διδασκάλου ἐξεπαιδεύθησαν, Κοσμᾶ κάκεῖνου τοῦνομα, καὶ Ἀσηκρίτης ἐπιλεγομένου, ἐξωνηθέντος παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ καὶ ἐτέρων αἰχμαλώτων. Εἰς ἄκρον δὲ σοφίας ἐληλακότες, τοιοῦτου διδασκάλου τυχόντες, εἶτα γενόμενοι Μοναχοί, ἐσχόλαζον ἀμφοτέρω τῷ Θεῷ.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, τῷ προεστῶτι τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Σάββα ἰδίως παραδοθεὶς, τὴν μακαρίαν ὑπακοὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐδιδάσκετο· ὧ καὶ ἐμφανισθῆναι κατ' ὄναρ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον λέγεται καὶ εἰπεῖν (ἐν ὅσῳ εἰσέτι ὁ Ἰωάννης συνῆν τῷ διδασκάλῳ), ἢ μᾶλλον ἐντείλασθαι αὐτῷ, ἐπιτρέψαι τῷ αὐτοῦ μαθητῇ Ἰωάννῃ ὕμνους συνθεῖναι, εἰς δόξαν τοῦ ἐξ αὐτῆς τεχθέντος ἀσπόρως, καὶ καύχημα τῶν ἐκ μέσης καρδίας ὀφειλόντων ταύτην γεραίρειν· ὃ δὴ καὶ πεποίηκε, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην λογογραφία θέμενος.

Ἐπίσης οὖν τὴν ἄσκησιν μετελθόντες, ὁ μὲν μακάριος Κοσμᾶς, πολλὰ συγγράμματα τῇ Ἐκκλησίᾳ καταλελοιπώς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ὁ δὲ ἀοίδιμος Ἰωάννης, καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια καὶ πλεῖστα διαπραξάμενος καὶ τῇ τῶν λόγων αὐτοῦ δυνάμει καὶ τῶν Γραφῶν σοφαῖς ἀποδείξεσι πλεῖστα στηλιτεύσας τὴν δυσσεβῆ τῶν Εἰκονομάχων αἴρεσιν καὶ πολλὰ συγγράμματα τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ καταλελοιπώς, δι' ὧν σχεδὸν παντὸς τοῦ ζητουμένου γνῶσις ἐναργῆς εὐρίσκεται, ἐν γῆρα πίνοντι καταλύει τὸν βίον, ζήσας ἔτη ἑκατὸν πρὸς τοῖς τέσσαρσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἐπισκόπου Πολυβότου, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἐπισκοπὴν γῆς ἐκλιπῶν Ἰωάννης,

Ἐπισκοποῦντος πάντα τέρπεται θεῶ.

Οὗτος νέος ὢν ἤδη, τρυφὰς ἐμίσει καὶ ἡδονὰς, νηστεία δὲ μᾶλλον καὶ σωφροσύνη τὸν ἑαυτοῦ κατεκόσμη βίον. Ὅθεν καὶ Ἐπίσκοπος Πολυβότου χειροτονεῖται, πρότερον τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς βαθμοὺς ἐννόμως διελθών. Ἦδη δὲ προστασίαν λαοῦ ἐμπιστευθεὶς, ἀγῶνας ἀγῶσι προστέθεικε, κόποις τε κόπους. Ἐπεὶ δὲ Λέων ὁ Ἰσαυρὸς ἀναξίως τῶν σκήπτρων τῆς βασιλείας ἐδράξατο καὶ κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων βλασφημεῖν ἐπεχείρησεν, οὗτος ὁ ἱερός ἀνὴρ ἰσχυρῶς ἤλεγξεν αὐτοῦ τὴν ἀσέβειαν, εἶτα πρὸς τὸ ποιμνιον αὐτοῦ τὴν πίστιν ἐξηκριβώσατο. Τοὺς δὲ Ἀγαρηνοὺς, τοὺς τὸ Ἀμόριον κατοικοῦντας, θεηλάτως πλήξας, τοὺς χριστιανούς, οὓς εἶχον αἰχμαλώτους, ἀποχαρίσασθαι αὐτῷ παρεσκεύασε. Καὶ τὸ σῶμα τὸ ἴδιον εἰσέτι καὶ νῦν ἄφθαρτον διετήρησε· καὶ κατὰ τὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέραν ἀνιστῶσιν αὐτὸν καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν ἐνδύουσι καὶ τῇ θείᾳ Τραπέζῃ προσερείδουσι· καὶ οὕτως ἴσταται ὄρθιος· καὶ ἐν τῷ Συνθρόνῳ ἀναβιβάζουσι, καὶ ὑπὸ δύο στηριζόμενος, διὰ πάσης ἄπτωτος τῆς ἱερᾶς Μυσταγωγίας ἴσταται. Τὰ δ' ἄλλα, ὅσους δαιμονῶντας θεραπεύει καὶ νόσους ἐτέρας, ἀδύνατόν ἐστιν ἡμῖν γραφῇ παραδοῦναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἰουλιανὴ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἰουλιανὴν ὡς περιστερὰν δέχου,

Εἰ μὴ τάχει τέμνοιτο τρύζουσιν, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Χριστόδουλος καὶ Χριστοδούλη ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Συνωνυμῶν σοι, παρθένε Χριστοδούλη,

Ὁ Χριστόδουλος καὶ συναθλεῖ σοι ξίφει.

Ὁ ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ ὁ Φαναρίου Ἐπίσκοπος, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει
αἰχᾶ (1601), σούβλη διαπαρεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ γῆς Σεραφεῖμ Θετταλῶν φύς ὡς κλάδος,

Θεῷ Λόγω πρόσσεισι ρεῖθροις αἱμάτων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἀγίας.

Ωιδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ὁ γῆν καταλήψεσθαι καὶ ἐξαλείψειν, τὴν θάλασσαν τύραννος, εἰκαίως
φρουαττόμενος, ὡς παίγνιον πρόκειται, Βαρβάρης κόρης ποσί· τοῦτον ἐκνευρίσας
γὰρ Χριστός, ὥσπερ στρουθίον σαθρὸν ἐδέσμευσε.

Πληγαῖς ἀφορήτοις σου καταξανθέντος, τοῦ σώματος ὅλου τε, βαφέντος ἐν
αἱμάτων ῥοαῖς, λαμπάσιν ὑπέμεινας, φλογιζομένη πλευράς, Μάρτυς
παναοίδιμε, Χριστῷ εὐχαριστοῦσα, Βαρβάρᾳ ἔνδοξε.

Ὡ τῆς ἀπανθρώπου τε καὶ ἀναλγήτου, τυράννων ὠμότητος, καὶ πλείστης
ἀθεότητος! μαστοὺς γὰρ τῆς Μάρτυρος, ὡς ἐν μακέλλῳ δεινῶς, ξίφεσι
κατέτεμνον, τὸν νοῦν προσερειδούσης, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Τῷ ζήλῳ πυρούμενος τῶν θεομάχων, αἰρέσεων ἅπασαν, κακόνοιαν ἀνέτρεψας,
συντόνοις συγγράμμασι, λευκάνας πᾶσι τρανῶς, πάλαι τὰ σποράδην τοῖς
σοφοῖς, ὧ Ἰωάννη συγγεγραμμένα ἰσχνῶς.

Θερμῶς ἐστηλίτευσας τῶν δυσωνύμων, τροφίμων τοῦ Μάνεντος, τὴν
βλάσφημον ἀσέβειαν, νοθεῦσαι πειράσασαν, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, λόγοις τε
καὶ δόγμασιν ὀρθοῖς, ὧ Ἰωάννη, οἷς περ συντέθεικας.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἁγίαν σε κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κηύσασαν, Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον,
Παρθένε ἀμόλυντε, Μήτηρ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς, τὴν
ἀφθαρσίαν τῷ θεῷ τόκῳ σου.

Τῆς Ἀγίας

Ωιδὴ η΄. Κάμινός ποτε.

Ἦφθη σοι Χριστός, φωτὶ ἐν ἀπροσίτῳ, ἐγκαθειργμένη ὦ Βαρβάρα φρουρᾶ, θαρρόειν προτρεπόμενος, καὶ τοὺς μάλωπας ἰώμενος, καὶ χαρμονὴν δωρούμενος· ὅθεν ἀνεπτερώθης, τοῦ σοῦ Νυμφίου τῷ ἔρωτι.

Ἄγγελος φαιδρός, στολὴν φωτειδῆ σε, διὰ Χριστὸν γεγυμνωμένην σεμνή, Βαρβάρα ἠμφίασε, καὶ ὡς νύμφην περιήγαγε· τὰ πάθη τῆ ἔσθῃτι γάρ, Μάρτυς συνεξεδύσω, θεῖαν ἐκστᾶσα ἀλλοίωσιν.

Δέδεικται σαφῶς, Χριστέ ἡ πρόρρησίς σου, πεπληρωμένη· πατήρ τέκνον γάρ, εἰς φόνον προδίδωσιν, αὐτουργός τε τῆς σφαγῆς γεγονώς, ὁ δειλαιοῦ γεννήτωρ τῆς σῆς Μάρτυρος οὐρανίῳ, ὅθεν πυρὶ κατηνάλωται.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἦλεγξας σαφῶς, ἐγγράφως Ἰωάννη, τοῦ Νεστορίου τὴν διαίρεσιν, Σεβήρου τὴν σύγχυσιν, μονοθέλητον παράνοιαν, καὶ πίστιν μονενέργητον, φέγγος Ὁρθοδοξίας, πᾶσιν ἀστράψας τοῖς πέρασιν.

Ἔσπειρεν ἐχθρός, ζιζάνια συνήθως, αἰρετικῶν ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, τὴν τούτου προσκύνησιν, ἀθετεῖσθαι ἐν εἰκόσι σεπταῖς· ἀλλ' εὔρεν οὐ νυστάζοντα, πάντα δὲ Ἰωάννη, σπόρον σε νόθον ἐκτίλλοντα.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρὸς, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ, θεανδρικῶς πολιτευσάμενον, ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφράστως ἀπεκύησας, Θεογεννήτορ Πάναγνε· ὅθεν σε σωτηρίαν, πάντων ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινός ποτε, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας

» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα,

» ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν

» Κύριον.

Τῆς Ἀγίας.

Ωιδὴ θ΄. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Τὴν ἔνδοξον μέλλουσα, κομίζεσθαι τελείωσιν, διὰ ξίφους Βαρβάρᾳ, τοῦ μαρτυρίου σου, σὺν Ἰουλιανῇ τῶν στεφάνων, μαρτυρικῶς καταξιουμένη, φωνῆς θείας ἤκουσας, τελειούσης τὰς ἐντεύξεις σου.

Πληρῶν σου τὴν αἴτησιν, Βαρβάρᾳ ἀθληφόρῃ Χριστός, τὰς ἰάσεις βραβεύει, τοῖς ἐκτελοῦσί σου, πίστει τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς ἀληθῶς· θαλάσσης γὰρ ψάμμον, τὰ σὰ ὑπερβέβηκεν, εὐκλεῆ τερατουργήματα.

Τῷ σῷ συναφθεῖσα νῦν, παντάνακτι νυμφίῳ Χριστῷ, καὶ ἀστράπτουσα δόξη, Βαρβάρᾳ θείου φωτός, ἐν ἐπουρανίοις θαλάμοις τοὺς ὑμνητάς, τοὺς σοὺς ἐποπτεύεις, παθῶν ἀπαλλάττουσα, καὶ προσάγουσα τῷ ζῶντι Θεῷ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἐδίδαξας ἅπαντας, τοὺς Ἐκκλησίας ἄδειν υἱούς, ὀρθοδόξως Μονάδα τὴν ἐν Τριάδι σεπτήν, σάρκωσιν τοῦ Λόγου τε θείαν, θεολογεῖν, σαφῶς Ἰωάννη, τρανῶν τὰ δυσέφικτα, τοῖς πολλοῖς ἐν ἱεραῖς συγγραφαῖς.

Ἁγίων τὰ τάγματα, ὑμνολογήσας Ὅσιε, τὴν ἀγνήν Θεοτόκον, Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον, αὐθις Ἀποστόλους Προφήτας, σὺν Ἀσκηταῖς, σοφοῦς Διδασκάλους, Δικαίους καὶ Μάρτυρας, ἐν ταῖς τοῦτων νῦν ἀυλίζῃ σκηναῖς.

Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ δεξαμένη, ἡμῖν ἐκύησας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν διδοῦντα, τοῖς εὐσεβῶς, αὐτὸν ἀνυμνοῦσι, καὶ σὲ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,

» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἔσκο-

» τισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἔσκορπισμένα·

» διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἁγίας.

Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ δεξαμένη, Βαρβάρᾳ παναοίδιμε, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πίστει προστρεχόντων σοι, τὸν Θεὸν δοξάζουσα, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην, ῥῦσαι πάντας κινδύνων, λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ ψυχικῶν νοσημάτων.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Ἀνέτρεψας σοφία σου, τὰς αἰρέσεις παμμάκαρ, ὦ Ἰωάννη πάνσοφε, καὶ ὀρθόδοξον δόγμα, τῇ Ἐκκλησίᾳ δέδωκας, τοῦ ὀρθῶς δογματίζειν, καὶ δοξάζειν Τριάδα, Μονάδα τρισυπόστατον, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ.

Θεοτοκίον., ὅμοιον.

Ἐκύησας Πανάχραντε, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτό σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α΄. Ἀνατολίου.

Τῆς γεηρᾶς τρυφῆς, τὴν ἀπόλαυσιν ὑπεριδοῦσα, καὶ πατρός τὸν ὄλβον ὁμοῦ τε καὶ δόξαν μισήσασα, τὸν οὐράνιον Νυμφίον ἐπεπόθησας, Βαρβάρᾳ παναοίδιμῃ· τῷ ξίφει γὰρ τὴν κάραν τμηθεῖσα, σὺν ταῖς φρονίμοις συνεισηλθες παρθένοις, τῷ Νυμφίῳ Χριστῷ·

ὄθεν καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον ἐκδιώκουσα, τοὺς πιστοὺς θεραπεύεις, ἐνεργεῖα τοῦ Πνεύματος, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄. Βυζαντίου.

Ἡσχύνη ὁ βάσκανος ἐχθρός, ὑπὸ γυναικὸς ἠττώμενος, ὅτι τὴν Προμήτορα ἔσχεν ὄργανον πρὸς ἁμαρτίαν· ὁ γὰρ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς Λόγος τοῦ Πατρός, ἀτρέπτως καὶ ἀφύρτως, ὡς οἶδε μόνος αὐτός, τὴν κατάραν ἔλυσε τῆς Εὔας καὶ τοῦ Ἀδάμ, Χριστὸς ὁ στεφανώσας ἀξίως, Βαρβάραν τὴν Μάρτυρα, καὶ δι' αὐτῆς δωρούμενος τῷ κόσμῳ, ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ θεόκλητος Μάρτυς Βαρβάρᾳ, ἐν τῷ σταδίῳ πάσχουσα ἔλεγε· Δεινὰ μὲν τὰ παρόντα κολαστήρια, ὦ δικαστά, οὐ προκρίνω δὲ ὅλως, τῶν οὐρανίων τὰ ἐπίγεια· διὰ τοῦτο τέμνετε, ξέετε τὰς σάρκας, πυρὶ παραδότε με· χαίρουσα ἀπίῳ πρὸς τὸν Νυμφίον μου Χριστόν. Ἦς ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ, τὰ ἐλέη σου κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ σῶσον τοὺς τὴν ἄθλησιν αὐτῆς ἐκτελοῦντας πιστῶς.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν πανήγυριν σήμερον, τῆς ἀθληφόρου Βαρβάρας, δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν· ταύτην γὰρ οὔτε ξίφος, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄλλη βάσανος, οὔτε τοῦ πολυπλόκου Βελίαρ τὰ ἔνεδρα ἐτροπώσαντο. Χριστὸν ἰκέτευε, καλλιμάρτυς πανένδοξε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀθλητικὴν ὀδεύσασα ὁδόν, προγονικὴν ἐξέφυγες βουλήν, Βαρβάρα πανσεβάσμιε· καὶ ὡς μὲν παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εἰσηλθες, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου· ὡς δὲ Μάρτυς ἀνδρεία, χάριν ἔλαβες ἰατροεῦν, τῆς σαρκὸς σαθρὰν λύμην. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ψυχικῶν ἀλγηδόνων ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῆς Ἀθληφόρου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά· καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ωἰδαὶ γ΄ καὶ ς΄.

Ἀπόστολος. Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆς Ε΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Εἰς τὸν μικρὸν ἐσπερινόν

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Θεωρὸς γεγένησαι νοῖ, νοερῶν Δυνάμεων, ὡς πρακτικὸς θεῖα λόγια, διατιθέμενος, ἐν τῇ σῆ καρδίᾳ· ἐν ἣ καὶ ἀνάβασιν, ὡς κλίμακα ἐσπῆριξας Ὅσιε, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν, καὶ πρεσβεύεις δωρηθῆναι ἡμῖν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.(δίς)

Σάββα ὀσιώτατε τὴν σὴν, ἐκ παιδὸς ἀνέθηκας, ζωὴν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὑφ' οὗ σθενούμενος, τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, λογισμῶ ὑπέταξας, τὸ χεῖρον ὑποτάττων

τῷ κρείττονι· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεόφρον Πατὴρ ἡμῶν φωστήρ, καθωράθης μέγιστος, φωταγωγῶν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπησι, καὶ ἐνθέων ἔργων· ὅθεν μετὰ κοίμησιν, τὸ ἄδυτόν σε φῶς ὑπεδέξατο· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δὲ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπη σου.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Ἐφθης ἐκ μητρικῶν, σπαργάνων Θεοφόρε, ἡγιασμένον σκευός, Πατὴρ ἡμῶν καὶ οἶκος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρων ἐν ταῖς χερσί, σοῦ Σάββα τοῦ Κυρίου, Σταυρὸν τὰ τῶν δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Πατὴρ ἡμῶν ἠφάνισας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Δόλους τῶν πονηρῶν, δαιμόνων θριαμβεύσας, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνάμει, ἐτράνωσας τὴν δόξαν, Χριστοῦ Σάββα Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὰς ἀγίας σου χεῖρας, πρὸς τὸν Υἱόν σου ἄρον, τὸν φιλόψυχον Πλάστην, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίου.

Τῶν Ὁσίων ἀκρότης καὶ Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος, ὡς ἡγιασμένος ἐδείχθης, ἐκ παιδὸς Σάββα Ὅσιε· οὐράνιον γὰρ βίον ὑπελθὼν, πρὸς ἐνθεον ζωὴν χειραγωγεῖς, διὰ

λόγου τε καὶ πράξεως ἀληθοῦς, τοὺς πίστει ἐκβοῶντάς σοι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Ὅσιε Πάτερ.

Σάββα θεόφρον, τῶν Ἀγγέλων ἰσοστάσιε, ὁμόσκηνε Ὅσιων, συνόμιλε Προφητῶν, Μαρτύρων Ἀποστόλων συγκληρονόμε, φῶς τὸ ἀνέσπερον, ὁ νῦν κατοικῶν, οὗ ταῖς φρυκτωρίαις, λαμπόμενος ταῖς θείαις, τῷ ἀκροτάτῳ τῶν ἐφετῶν, ὁ παρεστῶς παρόρησία λελαμπρυσμένος, καὶ ἐνηδόμενος αὐτοῦ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἐντροφῶν αὐτοῦ, τῷ κάλλει ἀνενδότης, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Σάββα παμμάκαρ, ἐγκρατείας λύχνος ἄσβεστος, φωστήρ τῶν μοναζόντων ὁ διαυγέστατος, ἀγάπης φρυκτωρία λελαμπρυσμένος, πύργος ἀκλόνητος τῆς ὑπομονῆς, ἔρεισμα καὶ σθένος τῶν πίστει σε τιμώντων, τῶν ἰαμάτων ὁ θησαυρός, ὁ πολιστής τῆς ἐρήμου ὡς ἀληθῶς, ὁ ὡς Παράδεισον αὐτὴν ἔνθεον δείξας, θείους προσφέρουσιν, καρποὺς τῶν σωζομένων, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Σάββα θεόφρον, ἀρετῶν στῦλος ὁ πύρινος, πυρσὸς ὁ ἐκ θαλάσσης, τῆς κοσμικῆς τοὺς λαοὺς, λιμένα πρὸς τὸν θεῖον καθοδηγῶν· πλάνης τὰ πνεύματα ὁ καταβαλὼν, Πνεύματος Ἁγίου τὸ καθαρὸν δοχεῖον, ὁ ποδηγέτης τῶν μοναστῶν, ἠκριβωμένη τε στάθμη τῆς ἐγκρατείας, τῆς ταπεινώσεως, περίβλεπτον τὸ ὕψος, κρήνη ἢ βρῦουσα, ἰάσεων πελάγη, Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, ἀσκητικῶς ἐνστησάμενος, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατὸν ἀνελήλυθας· ἀνδρικῶς γὰρ τὴν φύσιν ἐκβιασάμενος, ἔσπευσας τὸ χεῖρον καθυποτάξαι τῷ κρείττονι, καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ πνεύματι. Ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθης ἀκρότης, πολιστής τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτης, κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων μακάριε, καθαρῶς ἐποπτεύεις, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνων ἀμέσως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος· Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῦς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοῦς, καὶ ὡς

ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοῦς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοῦς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτοῦς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ακούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ

γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἢ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. ᾠχος β'.

Ἀσκητικὸν γυμνάσιον συγκροτήσας ἐπὶ γῆς, Ὅσιε Σάββα, τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ἐν τῇ ῥοῇ τῶν δακρῶν σου, πάσας ἀπήμβλυνας. Κλίμαξ θεία καὶ σεπτὴ, εἰς οὐρανοὺς ἀνάγουσα, τοῖς πᾶσιν ἐγνωρίσθη, ὁ θεόληπτος βίος σου· εὐσεβείας γὰρ καρποὺς ἐν αὐτῷ ἐνδειξάμενος, θεραπεύεις δι' αὐτῶν τὰς ἀσθενείας τῶν παθῶν, τῶν πιστῶς ἐκβοῶντων σοι· Χαίροις τῆς Ἐώς ἀστήρ χρυσαυγέστατος, καὶ τῶν μοναζόντων λαμπαδοῦχε καὶ ποιμὴν. Χαίροις ἀοίδιμε, τὸ τῆς ἐρήμου κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀκράδαντον ἔρεισμα. Χαίροις τῶν πλανωμένων ὁ μέγας ὁδηγός. Χαίροις τὸ ἡμέτερον καύχημα, καὶ τῆς οἰκουμένης φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Τὸν ἐπὶ γῆς ἄγγελον, καὶ ἐν οὐρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τοῦ κόσμου τὴν εὐκοσμίαν, τὴν τρυφὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν, καὶ ἀσκητῶν τὸ καύχημα, Σάββαν τιμήσωμεν· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἐξήνθησε δικαίως, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐν ἐρήμῳ, ἐπλήθυνε τὸ ποίμνιον Χριστοῦ, τῶν λογικῶν προβάτων, ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

ᾠχος ὁ αὐτός.

Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δὲ τῷ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος ὁ αὐτός. Θεοφάνους.

Τῶν ὑπὲρ νοῦν ἀγαθῶν δεξάμενος ἔρωτα, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ τερπνὰ ὑπερεΐδες θεόληπτε· ἐντεῦθεν γὰρ τῷ καρπῷ οὐχ ἐάλως, καθάπερ Ἀδάμ· τὸν ὄφιν δὲ ἐναποκρουσάμενος δι' ἐγκρατείας, ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς αὐλίζῃ, ἐπαπολαύων τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, Θεὸν ἰλεούμενος ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, ἡγιασμένε Σάββα τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Αὐτόμελον.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς, ἀγωνισμάτων τὸ εὐῶδες κειμήλιον· σταυρὸν γὰρ ἐπ' ὤμων ἄρας, καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, σεαυτὸν Παμμάρκαρ ἀναθέμενος, σαρκὸς κατεπάτησας, τὸ χαμαιζηλον φρόνημα· ταῖς ἀρεταῖς δέ, τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ πρὸς ἔνθεον, ἀνεπτέρωσας ἔρωτα. Ὅθεν τὴν παναγίαν σου, κυκλοῦντες πανεύφημε, λάρνακα Σάββα τῆς θείας, φιλανθρωπίας αἰτούμεθα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ἄνθραξ θεοφεγγῆς τῷ πυρὶ, προσομιλήσας Θεοφόρε τοῦ Πνεύματος, ἐδείχθης ἐν κόσμῳ Σάββα, καταλαμπρύνων ψυχὰς, τῶν πιστῶς θεόφρον προσιόντων σοι, πρὸς φῶς ὀδηγῶν αὐτούς, τὸ ἀνέσπερον Ὅσιε, ἐρημικοὺς δέ, δροσιζόμενος ἄνωθεν, θεία χάριτι, κατεμάρανας ἄνθρακας. Ὅθεν καὶ τὸν τῆς νίκης σοι, προδῆλως δεδώρηται, στέφανον Πάτερ τῆς θείας, δικαιοσύνης ὁ πρῦτανις, Χριστός· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Κλίμαξ οὐρανομήκης σαφῶς, ἡ πολιτεία σου Θεόφρον γεγένηται, δι' ἧς περ πρὸς ὕψος ἤρθης, καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, ὁμιλεῖν παμμάρκαρ κατηξίωσαι, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν ἐλλάμψεσι· μαρμαρυγαῖς δέ, ταῖς αὐτοῦ φωτιζόμενος, τὴν ἰσάγγελον, ἐκομίσω φαιδρότητα· ᾧ καὶ νῦν παριστάμενος, ἰκέτευε Ὅσιε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θείαν, καὶ πανσεβάσμιον μνήμην σου, σὺν σοὶ παραστῆναι, καὶ τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν Καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Δικαίων ὁμόσκηνε, καὶ Ὀσίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος α΄. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἔσαρκουτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῶ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῶ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῶ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπολυτίκιον.

Τῶν Ὁσίων ἀκρότης... (ἴδε σελ. 25).

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον·

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθαρὸν, σὺ τοῦ Πνεύματος ὠφθης, φωτίζων τοὺς ἐν πίστει σοι, προσιόντας μακάριε· ὅθεν αἰτησαι, τὸν σὸν Δεσπότην, φωτίσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σε Σάββα, θεόφρον Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἄρας σοφέ, καὶ αὐτῶ μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τὸν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε· ἐγκρατεία καὶ πόνοις, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ ναδὸν ἠτοίμασας, σαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· ὅθεν χαρισμάτων, ἀμοιβὴν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, Θεοφόρε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως. Ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανάμωμε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ ἐπίγεια πάντα καταλιπὼν, καὶ ἐν κόσμῳ ὑπάρχων σωματικῶς, τῷ πνεύματι γέγονας, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχος· τὰ γὰρ παρόντα πάθη, νεκρώσας τοῦ σώματος, τῆς Τριάδος ἐδείχθης, θεράπων μακάριε. Ὅθεν καὶ νοσοῦντων, θεραπεύεις τὰ πάθη, καὶ λόγῳ τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις τῇ χάριτι, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον Πύλην καὶ Κιβωτόν, τὸ πανάγιον Ὅρος, τὴν φωταυγῆ, Νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον Κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα Κεϊμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τοῦ κόσμου καὶ ἄφεις, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Οἱ Αναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τό, Πᾶσα πνοή...

Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν, καὶ ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρόρησιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν πανάριστον ἐν Ἀσκηταῖς Σάβαν* ἔξοχα μέλλω.

Θεοφάνους.

* Γράφεται τό, Σάβαν ἐνταῦθα δι' ἑνὸς β, οὐχ ὡς ἀμάρτημα, ἀλλὰ διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου· ὅρα καὶ τὰ ἐφεξῆς τῆς Ἀκροστιχίδος Τροπάρια.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Τῇ φωταυγείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Σάβα καταύγασον, τοὺς εὐσεβεῖς πόθω, ὕμνοις εὐφημοῦντάς σε, τῶν Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, μοναζόντων τὸ κλέος, τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα, τὸν τῆς παρθενίας Διδάσκαλον.

Ὅλον τὸν πόθον πρὸς Θεὸν ἀνέτεινας, ἀπὸ νεότητος· καὶ πρὸς αὐτὸν ἔχων, πᾶσάν σου τὴν ἔφεσιν, τὰ τῆς σαρκὸς κινήματα, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, Σάβα θεοφόρε πανεύφημε.

Νενικηκῶς τὸν τῷ καρπῷ κρυπτόμενον, ὄφιν ἐπάτησας, καὶ τοὺς αὐτοῦ βρόχους, κούφως ὑπερβέβηκας, θεοσεβείας πτέρυξιν, ἀνιπτάμενος Πάτερ· ζωὴν δὲ χαίρων ἐτρύγησας, ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τοῦ τῆς γνώσεως.

Περιλαμβόμενος φωτὶ τῆς χάριτος, τὸ πῦρ εἰσέδραμες, ὥσπερ οἱ τρεῖς Παῖδες, μείνας ἀκατάφλεκτος, σὲ τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, καὶ μηνύσαντος πᾶσι, τὴν ἐσομένην σοι ὕστερον, Πάτερ προκοπὴν καὶ λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἀκατασχέτοις καθ' ἡμῶν ὁ θάνατος, ὄρμαῖς ἐκέχρητο· ἀλλὰ τῷ σῶ τόκῳ, προσεγγίσας ὤλετο, καὶ προσβαλὼν κατήργηται, Θεοτόκε Παρθένε· ζωὴν γὰρ ὄντως αἰδίου, σεσωματωμένην γεγέννηκας.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νοῦν ἡγεμόνα τῶν παθῶν, πανόλβιε καταστήσας, βραβευτῆς δικαιοσύνης ἐδείχθης· τῷ γὰρ κρείττονι σαφῶς, τὸ χεῖρον καθυπέταξας· ὅθεν ὡς φοῖνιξ Πάτερ, ἐν ταῖς ἐρήμοις ἐξήνθησας.

Ἀκολουθῆσαι διαγνούς, τοῖς ἴχνεσι τοῦ Δεσπότη, μετανάστης τῆς πατρίδος ἐγένου· καὶ τὴν ἔρημον οἰκῶν, τὸ τρόπαιον ἀνέστησας, κατὰ τῶν ἀντιπάλων, θεία δυνάμει ῥωννύμενος.

Ῥωμαλεότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, τὰς ποικίλας τοῦ ἐχθροῦ μεθοδείας, ἐθριάμβευσας σοφέ, καὶ πᾶσιν ἐφάνερωσας, καὶ τὴν ὄφρυν ἐκείνου, τὴν ἐπηρμένην κατέβαλες.

Ἰλαρωτάτη σε ψυχῇ, καὶ προσηνεῖ διαθέσει, ἀρεταῖς κατακοσμούμενον βλέπων, ὁ λαμπρότατος φωστήρ, Εὐθύμιος ἐδέξατο, φωτιστικῶς θεσπίζων, τὴν σὴν παμμάκαρ φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Σωτηριώδους δι' ἡμᾶς, τοῦ Λόγου οἰκονομίας, φωτεινὴ σὺ Μητροπάρθενε πύλη, ἐγνωρίσθης ἀληθῶς· σὺ γὰρ ἡμῖν εἰσήγαγες, τὴν νοητὴν ἀκτῖνα, τῆς ὑπερθέου Θεότητος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπών, τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀναλαβών, ὅλον ἀνατέθεικας, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ σου· καὶ σαρκὸς δὲ ἔξω, καὶ κόσμου γενόμενος, τοῦ Ἁγίου ἐγένου, συνόμιλος Πνεύματος· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, τοὺς λαοὺς διεγείρων, τὰς πόλεις ἐκένωσας, καὶ ἐρήμους ἐπόλισας, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιαρὸς, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερῶνυψασα· καὶ οὐκ ἔχω τί πράξω, ἢ ποῦ καταφεύξομαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι ὁ ἀχρεῖος! διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τό, Ἥμαρτον, πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· εἰς σὲ γὰρ πάσας Παρθένε, τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα.

Ωιδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Τὴν τῆς ψυχῆς, ἀνακαθαίρων κατάστασιν, καὶ πλατύνων, θείοις θεωρήμασι, χωρητικὴν, ταύτην ἀληθῶς, θείων χαρισμάτων, εἰργάσω Θεομακάριστε· ἀφῆ δὲ τῶν χειρῶν σου, ἀσθενοῦντας ἰάσω, μιμητῆς τοῦ Δεσπότη γενόμενος.

Ὁ κατὰ σοῦ, Πάτερ δεινῶς θρασυόμενος, κατεπόθη, ὡς Δαθὰν ὁ δαίλαιος, ὡς Ἀβειρῶν, ἐξαφανισθεῖς· σὲ γὰρ ἀοράτως, ἢ θεία χάρις ἐφύλαττε, πολλῶν προνοουμένη, διὰ σοῦ σωζομένων, καὶ τοῖς σοῖς ἐπομένων διδάγμασι.

Νόμῳ Θεοῦ, παιδαγωγήσας θεσπέσιε, τὰς αἰσθήσεις, πρὸς τὴν κατανόησιν, τῶν ἀσωμάτων καὶ νοητῶν, σοῦ ἐπιτηδείαν, κατέστησας τὴν διάνοιαν, προβαίνων ἀνευδότης, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ δυνάμεως Πάτερ εἰς δύναμιν.

Εὐεργετεῖν, τοὺς ὁμοφύλους προθέμενος, ἐν ἐρήμῳ, πόλεις ὠκοδόμησας, θεοπρεπεῖς, καὶ ψυχωφελεῖς, καὶ ἐν γῆ διψώσῃ, πηγὰς ὑδάτων ἐξήγαγες· καὶ ὄμβρους οὐρανόθεν, παραδόξως Θεόφρον, ἐν ἀνύδροις χωρίοις κατήγαγες.

Θεοτοκίον.

Νεοθαλής, ἀθανασίας Παράδεισος, καὶ ὠραῖος, ὄντως ἀναδέδειξαι, ξύλον ζωῆς, ἐν σοὶ φυτευθέν, θεαρχικωτάτως, κυφοροῦσα καὶ τίκτουσα, τὸ πᾶσιν ἀποστάζον ζωηφόρους ἐλπίδας, τοῖς πιστῶς Θεοτόκον φρονοῦσί σε.

Ωιδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἀκλινεῖ διανοίᾳ, πρὸς τὸν σὸν ποθούμενον ἀνατεινόμενος, παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν, τῶν μεγίστων θαυμάτων τὴν ἀφθονον, ἐκομίσω Πάτερ, καὶ τοὺς πιστῶς προσερχομένους, συμπαθῶς ἐθεράπευσας Ὅσιε.

Σαρρικῶν βαρημάτων, ὄγκον ἀποθέμενος, σκεῦος θεότευκτον, ἐκλογῆς ἐγένου, τοῦ Ἁγίου θεσπέσιε Πνεύματος, ἀποχῆ βρωμάτων, καὶ προσευχῆ καὶ καρτερίᾳ, καὶ ταπεινοφροσύνη κοσμούμενος.

Κῆρυξ θείων δογμάτων, μεγαλοφωνότατος κεχειροτόνησαι· τῶν Συνόδων Πάτερ, τῶν ἁγίων συνήγορος γέγονας, βασιλεῖς σοφίζων, οἷς ἐμφανῶς χάριτι θείᾳ, τειχιζόμενος ὠφθῆς μακάριε.

Ἡ θεόθεν δοθεῖσα, χάρις σοι θεόπνευστε διαβεβόηται· διεδόθη πᾶσιν, εἰς τὰ τῆς οἰκουμένης ἀκρότατα, ἐναργεῖς ποιοῦσα, θεοπρεπῶς τὰς ἀποδείξεις, τῶν θαυμάτων τὴν θείαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Τῶν πιστῶν ἢ προστάτις, τεῖχος ἀκατάλυτον τῶν εὐφημούντων σε, ἢ παντὶ τῷ γένει, τῶν ἀνθρώπων φανεῖσα σωτήριος, ὡς Θεὸν τεκοῦσα, σωματικῶς ἐπιφανέντα, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον Πάναγνε.

Ωιδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πλησίον κτησάμενος, τοῦ Νόμου καὶ Προφητῶν, πληροῖς τὸ κεφάλαιον· τὴν γὰρ ὑπερέχουσαν, πασῶν ἀσυγκρίτως, ἀρετὴν Πάτερ κατώρθωσας.

Ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς, σὺ πολιτείαν διήνυσας· ἰσάγγελον δὲ τιμὴν, Χριστὸς σοι δεδώρηται, Ἁγίων τὰ τάγματα, συνοδοιποροῦντα, τῇ ψυχῇ σου παρασχόμενος.

Σοφίας γόνος ὀφθείς, ἀρχὴν σοφίας ἐπόθησας, τὸν φόβον τὸν τοῦ Θεοῦ· ᾧ καὶ στοιχειούμενος, πρὸς τὴν τελειότητα, τὴν ἐνδεχομένην, τοῖς ἀνθρώποις Πάτερ ἔφθασας.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν, Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κύριον, τεκοῦσα διὰ σαρκός, ἡμῖν ὀμιλήσαντα, διάσωσον Πάναγνε, τοὺς προσκαλουμένους, ἐκ κινδύνων σὲ τὴν Δέσποιναν.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ Θεῷ θυσία ἄμωμος, προσενεχθεὶς δι' ἀρετῆς, Σάββα μακάριε, τῷ σὲ πρὶν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχρημάτισας ὀσίων ἐγκαλλώπισμα, πολιστής τε τῆς ἐρήμου ἀξιέπαινος· διὸ κράζω σοι· Χαίροις Πάτερ ἀοίδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Σοφίας ὑπάρχων βλάστημα, Σάββα Ὅσιε, παιδιόθεν ἐπόθησας Σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον· ἢ συνοικήσασά σοι, ἀπὸ γῆς σε ἐχώρισε, καὶ πρὸς ὕψος ἀνήγαγεν, ἐξ ἀύλων ἀνθέων πλέξασα στέφανον, καὶ τῇ σῇ ἐπιθειῶσα ἡγιασμένη κάρα θεόφρον· ᾧ περ κεκοσμημένος, ἐξιλέωσαι τὸ Θεῖον, τοῦ δοθῆναί μοι σοφίαν λόγου ἐπαξίως, ὅπως ἀνυμνήσω τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, ἣν ἐδόξασε Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· διὸ καὶ ἡμεῖς κράζομέν σοι· Χαίροις Πάτερ ἀοίδιμε.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου.

Στίχ. Ψυχὴν ὀπισθεν τοῦ Θεοῦ κολλῶν πάλαι,

Ἐμπροσθεν αὐτοῦ νῦν παρίσταται Σάβας.

Θεσπεσίοιο πόλου πέμπτη Σάβας ἐντὸς ἐσήχθη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, χώρας τῶν Καππαδοκῶν, κώμης λεγομένης Μουταλάσκης, γονέων Ἰωάννου καὶ Σοφίας. Εὐθύς οὖν ἐν ἀρχῇ τοῦ βίου πρὸς τὴν μονήρη κατάστασιν προσδραμών, ἐν Μοναστηρίῳ Φλαβιαναῖς

προσαγορευομένω, τοσοῦτον γέγονεν ἐκ πρώτης ἡλικίας ἐγκρατής, ὡς ἐν τῷ κήπῳ ἰδόντα μῆλον καὶ εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ἐλθόντα, ἐπειπεῖν· Ὠραῖος ἦν εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸς εἰς βρωσιν ὁ ἐμὲ θανατώσας καρπός. Καὶ τοῦτο λαβεῖν μὲν ταῖς χερσί, μὴ φαγεῖν δέ, ἀλλὰ τοῖς ποσὶ συμπατῆσαι, καὶ ὄρον ἑαυτῷ θέσθαι μὴ φαγεῖν ποτὲ μῆλον. Ἀλλὰ καὶ εἰς κλίβανον πυρὸς εἰσελθὼν, ἐξῆλθεν ἀβλαβής, μηδὲ τῶν ἱματίων αὐτοῦ τοῦ πυρὸς ἀψαμένου.

Ἐν δὲ τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἐμφανῆς καθίσταται τῷ Μεγάλῳ Εὐθυμίῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ὄσιον Θεόκτιστον ἐν τῷ Κοινοβίῳ πέμπεται. Τούτων ἀπάντων εἰς ἐτύγχανε, τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκλαμβανόμενος καὶ ἀναμανθάνων. Ὅν ὁ Μέγας Εὐθύμιος ὀρών, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐν αὐτῷ πνευματικὴν κατάστασιν, Παιδαριογέροντα ἐκάλει. Συμπροϊούσης δὲ αὐτῷ τῆς ἡλικίας, ἐπηύξανε μᾶλλον τὴν ἀρετὴν. Ὅθεν καὶ πολλὰ θαύματα κατειργάσατο καὶ ἐν ἀνύδροις τόποις διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξήγαγε. Γέγονε δὲ καὶ πολλῶν μοναχῶν καθηγητής, καὶ διεπρεσβεύσατο δις ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου ἐλθὼν, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν κατὰ καιρὸν πατριαρχούντων ἐν Ἱεροσολύμοις, πρὸς τε τὸν βασιλέα Ἀναστάσιον καὶ Ἰουστινιανόν. Φθάσας δὲ εἰς τὸ ἀκρότατον τῆς κατὰ Χριστὸν ἡλικίας, ὡς ἐτῶν γενέσθαι τεσσάρων καὶ ἐνενήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου.

Στίχ. Ἀναστάσιον τιμῶ ὡς σεβόμενον

Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου.

Οὗτος ὁ ἅγιος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσιος, ἰδὼν ποτε τοὺς ἁγίους Μάρτυρας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀνερευνομένους καὶ ἀνακρινόμενους καὶ μεληδὸν κατατεμνομένους ὑπὲρ τῆς τοῦ Θεοῦ ὁμολογίας, χριστιανὸς ὢν καὶ μεμνημένος τὰ τούτοις ἐκ Θεοῦ ὑποκείμενα ἀγαθὰ, ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς τὸν ἴσον ἀγωνίασθαι δρόμον. Καὶ δὴ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐθερμάνθη ἡ καρδιά αὐτοῦ καὶ τῷ Σταυρῷ σημειωσάμενος ἅπαν τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἐπὶ τὸ στάδιον ἔδραμε, καὶ τοῖς ἐν μέσῳ τοῦ συνεδρίου μεγάλη φωνὴ ἐξεβόησεν· Εὐρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσιν, ἐμφανῆς ἐγενόμην τοῖς μὴ ἐπερωτῶσι (Ἠσ. ξε'). Πάντων δὲ ἀτενισάντων εἰς αὐτόν, εἶπεν· Ἀκούσατε οἱ ὑπηρέται πάντες τοῦ διαβόλου, ἀκούσατε· Ἐγὼ χριστιανὸς εἰμι καὶ εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύω· τὰ δὲ εἰδῶλα ὑμῶν, καὶ τοὺς ταῦτα προσκυνοῦντας, ἀναθεματίζω καὶ ἀποστρέφομαι. Οἱ δέ, τὸ πεπαρρησιασμένον αὐτοῦ θεασάμενοι, ἐξεπλάγησαν. Καὶ εὐθὺς ἀποδύσαντες αὐτόν, ἐμάστιξαν σφοδρῶς, καὶ εἶπον· Ταῦτα μὲν εἰσι τῆς προπετείας καὶ ἀναιδεΐας σου· ὅτι δὲ τὸν Χριστὸν σέβῃ μὴ ἀρνούμενος αὐτόν, τὴν κεφαλὴν σου ἀποτηθεῖς, βορὰ ἰχθύων καὶ ἐρπετῶν καὶ πετεινῶν ἐναλίῳν τῇ σήμερον γενήσῃ. Ὅν περ εὐθέως οἱ δῆμιοι λαβόντες, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ μικρὸν τῆς γῆς ἀποβάντες, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπέρριψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Διογένης, λιθοβοληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Χαίρων ὑπ' ἀνδρῶν ἐνδιδύσκειται πλάνων,

Χιτῶνα Μάρτυς λάινον Διογένης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἀβέρκιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐπαθλον, Ἀβέρκιε, τομῆς σοι μέγα·

Οὐ γὰρ κότινος, οὐρανὸς δὲ τὸ στέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Νόννος ἐν εἰρήνῃ τελοῦται.

Στίχ. Φυγόντα Νόννον ἀντικειμένου πέδην,

Πεδούσι νεκρὸν κείμενον ταῖς κειρίαις.

Ὁ ὅσιος Γράτος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἠλπίζετο ζῶν ἄγγελος πεφυκέναι,

Ἄλλ' ἐκθανῶν ἄνθρωπος ἠλέγχθη Γράτος.

Μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου, τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.

Στίχ. Ὁ Νεκτᾶριος πικρίαν πιῶν βίου,

Νέκταρ πίνει νῦν ἀμβροσίας τῆς ἄνω.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἀπέθου τὰ πρόσκαιρα, τῶν αἰωνίων διαμειβόμενος· σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις, ὡς τῶν Ἀγγέλων πολιτευσάμενος, τὴν πολιτείαν μεθ' ὧν καὶ συνέψαλλες· Εὐλόγητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βοᾷ χαριστήρια, ἢ σὴ μέγιστη Λαύρα καὶ πάντιμος, οἰκιστὴν σε καὶ κτίστην, καὶ πολιούχον προβαλλομένη σοφέ, καὶ καυχωμένη κραυγάζει πρὸς Κύριον· Εὐλόγητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀπαύστως ἰκέτευε, Σάββα θεόφρον ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου· ἐκτενῶς τε δυσώπει, τοὺς σοὺς καμάτους διαιωνίζειν ἀεὶ, καρποφοροῦντας, τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας· Εὐλόγητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα πανάχραντον, τῆς ὑπὲρ λόγον Λόγου σαρκώσεως, καὶ Παστάδα καὶ Θρόνον, ὀρθὰ φρονοῦντες σὲ ὀνομάζομεν, καὶ γεγηθότες, τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἐν εὐφροσύνῃ Ὅσιε, τῶν Ἁγίων τὰ τάγματα, τῆς καθαρωτάτης σου ψυχῆς προστρέχουσιν, εἰς τόπον ἀνέσεως, εἰς φωτεινὰ σκηνώματα, ἔνθα τῶν Ἁγίων, οἱ χοροὶ ποδηγοῦντες· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐένα τὰ σὰ θαυμάσια· τοὺς γὰρ θῆρας ἡμέρωσας, προκατηρεμίσας τῶν παθῶν τὰ κύματα· προλέγεις τὰ μέλλοντα, προφητικῶ χαρίσματι· στίφη τῶν δαιμόνων, φυγαδεύων ἐλαύνεις, εὐτόνοις ἀγρυπνίαις, προσευχαῖς καὶ νηστείαις, Σταυροῦ τε τῆ ἀμάχῳ, δυνάμει Θεοφόρε.

Ὁ Μωυσῆ τὸ πρότερον, ἀπὸ στύλου φθεγγόμενος, στῦλον ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς ὀλόφωτον, ἐκτείνας σοι ἔδειξεν, ἔνθα καὶ νῦν κατάκειται, τὸ καρτερικόν σου, καὶ πολυάθλον σῶμα· ᾧ πίστει παρεστῶτες, εὐσεβῶς μελωδοῦμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χαρμονικῶς ἡ μνήμη σου, ἐκτελεῖται Πανεύφημη· τὴν χαροποιὸν γὰρ ἀρετὴν ἐνδέδυσαι, τὸ ὄντως ἰμάτιον, τοῦ σωτηρίου καὶ καθαρὸν, καὶ φωτοειδῆ τῆς εὐφροσύνης χιτῶνα· ᾧ νῦν ὠραϊσμένος, μελωδεῖς ἀνενδότως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως τέτοκας, καὶ Παρθένος διέμεινας, καὶ τῷ ξένῳ τόκῳ σου συνῆψας ἅπαντα, τὸν χρόνιον πόλεμον, καὶ τὴν μακρὰν διάστασιν, λύσασα Χριστὸν, τὸν τῆς εἰρήνης δοτῆρα, βαστάζουσα ἐν κόλποις· ὃν πιστῶς εὐλογοῦντες, σὲ πόθῳ ἀνυμνοῦμεν, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ωιδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μυρίζει σου ἡ θήκη πνευματικὴν, εὐωδίαν πλουσίως εὐφραίνουσα, τοὺς σοὺς υἱούς, σὲ περιστῶτας εἰλικρινῶς, ἐνθυμουμένους Ὅσιε, τὴν ἀγγελικὴν σου διαγωγὴν, καὶ τὴν σοὶ δεδομένην, λαμπρότητα καὶ δόξαν, καὶ τὴν αἰδίου τερπνότητα.

Ἐρῳάγη ἐν ἐρήμῳ ὕδωρ καὶ γῆ, ἡ διψῶσα εἰς ἔλη ἐγένετο, ταῖς προσευχαῖς, μετασκευασθεῖσα Πάτερ ταῖς σαῖς· ἀσκητικαὶ γὰρ φάλαγγες, ταύτην κατοικοῦσι ποταμηδόν· ἡ χώρα Ἰορδάνου, ἐξήνθησεν ὡς κρίνον, ἀρδευομένη τοῖς σοῖς δάκρυσιν.

Λαμπρότης τῶν Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς, ὡς δικαίῳ σοι Πάτερ ἀνέτειλε· τὸν γὰρ Χριστόν, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἀληθῆ, περιφανῶς ἠγάπησας, οὗ τὴν πολιτείαν ἰχνηλατῶν, τὴν τούτου ζωηφόρον, παμμακάρο ἐμιμήσω, ὡς δυνατόν σοι ἀγιότητα.

Πλουσίως θεοφόρε λάμπων φωτί, καὶ χορείας Ἀγγέλων θεώμενος, φωτοειδεῖς, περιπολευούσας τὸ τρισσὸν φῶς, καὶ δεχομένας χάριτι, τὰς τῆς θεοπτίας ἐπιβολάς, μὴ παύση ἱκετεῦων, ἀφέσεως πταισμάτων, ἀξιωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρέυξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τὴν ἔρημον ἐπόλισας, τρόποις ἐν φιλοσόφοις, Πατέρων τὸ ἀγλαίσμα, Σάββα Πάτερ θεόφρον, καὶ ταύτην ἀπετέλεσας, νοητὸν Παράδεισον, κομῶσαν ἄνθεσι θείοις, μονοτρόπων τῷ πλήθει, τῶν ἀξίως τελούντων, τὴν σὴν σεβάσμιον μνήμην.

Ἔτερον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ἡ ἔρημος εὐφραινέσθω, καὶ ἐξανθείτω ὡς κρίνον, ὅτι ἐπλήθυνας ταύτης, τὰ τέκνα Σάββα θεόφρον· ἡ χώρα τοῦ Ἰορδάνου, ἀγαλλιášθω νῦν χαρμοσύνας, ἐν τῇ θείᾳ σου μνήμῃ.

Θεοτοκίον.

Χρυσοπλοκώτατε Πύργε, καὶ δωδεκάτειχε Πόλις, ἡλιοστάλακτε Θρόνε, Καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα! πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην;

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ ὑπερόπτης τῶν κάτω καὶ παρεπίδημος, ὁ ἐραστής τῶν ἄνω, καὶ ἐρημοπολίτης, Σάββας ὁ θεόφρων, πάντας ἡμᾶς, ἐορτάσαι προτρέπεται, τῆς πρὸς Θεὸν ἐκδημίας αὐτοῦ πιστῶς, τὴν ἡμέραν τὴν σεβάσμιον.(δίς)

Ἐξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου ταῖς ἀρεταῖς γεγονώς, καὶ δι' αὐτῶν δοξάσας, ἐπὶ γῆς διὰ βίου, τὸν Κύριον τῆς δόξης, Πάτερ σοφέ, κατ' ἀξίαν δεδόξασαι, καὶ ἰαμάτων ἐδείχθης θεία πηγὴ, παρ' αὐτοῦ Σάββα θεόληπτε.

Μέτριος ἄκακος προῶς ἀπλοῦς ἡσύχιος, ὡς χρηματίσας Πάτερ, ὑπὲρ ἄνθρωπον ὄντως, καὶ ἄυλος ἐν ὕλῃ οἶκος Θεοῦ, καθωράθης πανάξιος, τὰς ἐξ αὐτοῦ προϊούσας σοὶ δωρεάς, συμπαθῶς διαπορθμεύων ἡμῖν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν, ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρόρησιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά· καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος Ὡδαὶ γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

ΤΗΙ ς' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μύρω θείῳ σε ἔχρισε, θεία χάρις τοῦ Πνεύματος, Μύρων προεδρεύσαντα καὶ μυρίσαντα, ταῖς ἀρεταῖς Ἱερώτατε, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, ἡδυπνόοις τε εὐχαῖς, τὰ δυσώδη διώκοντα, πάθη πάντοτε· διὰ τοῦτό σε πίστει εὐφημοῦμεν, καὶ τελοῦμέν σου τὴν μνήμην, τὴν παναγίαν Νικόλαε.(δὶς)

Ὡς λαμπτήρᾳ σε ἄδυτον, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, ἐν τῷ στερεώματι ἀναλάμψαντα, τῆς Ἐκκλησίας Νικόλαε, καὶ κόσμον φωτίζοντα, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα, καὶ ἐξαίροντα, ἀθεΐας χειμῶνα καὶ γαλήνην, ἐργαζόμενον βαθεῖαν, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Καὶ παρῶν καὶ φαινόμενος, ἐν ὀνείροις Νικόλαε, τοὺς ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν ἔσωσας, ὡς συμπαθῆς ὡς φιλάγαθος, ὡς ῥύστης θερμότατος, ὡς προστάτης ἀληθῆς, τῶν πιστῶς ἐξαιτούντων σου, τὴν ἀντίληψιν, ἱερώτατε Πάτερ τῶν Ἀγγέλων, συμπολίτα Ἀποστόλων, καὶ Προφητῶν ἰσοστάσει.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Κληρονόμε Θεοῦ, συγκληρονόμε Χριστοῦ, λειτουργεῖ Κυρίου, Ἅγιε Νικόλαε, κατὰ τὸ ὄνομά σου, οὕτω καὶ ἡ πολιτεία σου· συνεξέλαμψε γὰρ τῇ πολιᾷ ἡ σύνεσις· ἐμαρτύρει τὸ φαιδρὸν τοῦ προσώπου σου, τῆς ψυχῆς τὸ ἀνεξίκακον· ἐβεβαίωσεν τὴν πραότητα, τοῦ λόγου τὸ ἥσυχον· ἡ ζωὴ σου ἔνδοξος, καὶ ἡ κοίμησις μετὰ Ἁγίων. Πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά.

ᾠχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Νικόλαε μακάριε, προσπίπτοντά με οἴκτειρον, δέομαί σου, καὶ τὰ ὄμματα σοφέ, φώτισον τῆς ψυχῆς μου, ἵνα καθαρῶς βλέψω, τὸν φωτοδότην καὶ οἰκτίρμονα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Ἐχθρῶν ἐπιζητούντων με, κακοποιησαὶ Ἅγιε, ἐξελοῦ με, παρῶσιν πρὸς Θεόν, ὡς ἔχων Ἱεράρχα, Νικόλαε παμμακάρο, καὶ ἐξ ἀνδρῶν αἱμάτων σῶσόν με.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Λιμένα σε ἀχειμάστον, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, Ἱεράρχα, σὲ κεκτήμεθα πιστοί, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, καὶ ὁδηγὸν ψυχῶν καὶ πρόμαχον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζηλώσας ὁ ἀντίδικος, τὴν ποιμένην σου Πανάχραντε, καθ' ἑκάστην ἐκζητεῖ ὁ πονηρός, κατάβρωμα ποιῆσαι· ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε, τῆς τούτου βλάβης ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος δ'.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμένη σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μύροις, παροικήσας αἰσθητῶς, μύρον ἀληθῶς ἀνεδείχθης, μύρω χρυσθεὶς νοητῶ, Ἄγιε Νικόλαε, Ἀρχιεράρχα Χριστοῦ· καὶ μυρίζεις τὰ πρόσωπα, τῶν πίστει καὶ πόθῳ, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην τελούντων ἀεί, λύων συμφορῶν καὶ κινδύνων, τούτους καὶ τῶν θλίψεων Πάτερ, ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον πρεσβείαις σου.

Νίκη, φερωνύμως ἀληθῶς, τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀνεδείχθης, ἐν πειρασμοῖς κραταιά, ἄγιε Νικόλαε, θεράπον ὄντως Χριστοῦ· πανταχοῦ γὰρ καλούμενος, ὁξέως προφθάνεις, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας, ὑπὸ τὴν σκέπην σου· σὺ γὰρ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, πίστει ὀπτανόμενος σώζεις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Ὁφθης, Κωνσταντίνῳ βασιλεῖ, σὺν τῷ Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, καὶ τούτους φόβῳ βαλῶν, οὕτως αὐτοῖς εἰρηκας· Λύσατε δὴ ἐν σπουδῇ, τῆς εἰρκτῆς οὖς κατέχετε, δεσμίους ἀδίκως, ἀθῶους τυγχάνοντας, τῆς παρανόμου σφαγῆς· ὅμως, ἀλλ' ἐὰν παρακούσης, ἔντευξιν ποιήσομαι ἄναξ, κατὰ σοῦ πρὸς Κύριον δεόμενος.

Μέγας, ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις τελοῦσιν, ὑπάρχεις ἔνδοξε, ἄγιε Νικόλαε, ἱεροκῆρυξ Χριστοῦ, τοῖς ἐν γῆ καὶ τοῖς πλέουσι, τοῖς πόρῳ καὶ πέλας, οἷα συμπαθέστατος, καὶ πρεσβευτῆς κραταιός· ὅθεν συνελθόντες βοῶμεν· Πρέσβευε πρὸς Κύριον ὅπως, πάσης λυτρωθῶμεν περιστάσεως.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος ὁ αὐτός. Ποίοις εὐφημιῶν.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν σαρκὶ ἐν Μύροις ὑπάρχοντα, καὶ πνευματικῶς πᾶσι προφθάνοντα, τοῖς εἰλικρινῶς αὐτὸν ποθοῦσι· τὸ πάντων, τῶν θλιβομένων παραμύθιον, καὶ πάντων, τῶν ἐν κινδύνοις καταφύγιον· τῆς εὐσεβείας τὸν πύργον· τῶν πιστῶν τὸν πρόμαχον· τὸν δι' οὗ ὄφρυν δυσμενῶν. Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδικοῖς ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον· τὸν τῆς Ἐκκλησίας πρωτοστάτην· τὸν μέγαν, προασπιστὴν τε καὶ διδάσκαλον· τὸν πάντας, τοὺς κακοδόξους καταισχύνοντα· τὸν ὀλετήρα Ἀρείου, καὶ θερμὸν ἀντίμαχον· τὸν δι' οὗ τὴν τούτου ὄφρυν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις προφητικοῖς ἄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην; τὸν τὰ πόρρω ὄντα προβλέποντα, καὶ ταῦτα σαφῶς προαγγέλλοντα, προθεσπίζοντά τε ὡς παρόντα· τὸν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιθέοντα, καὶ πάντας ἀδικουμένους ἐκλυτρούμενον· τὸν ἐν ὀνείροις ὀφθέντα, βασιλεῖ θεόφρονι, καὶ τοὺς πρὶν δεσμίους σφαγῆς, ἀδίκου ῥυσάμενον, τὸν πλουτοῦντα τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτορα μέγιστον, συνελθόντες ὦ φιλέορτοι, ἄσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ τῶν Μυρέων φρουρός, καὶ πρόεδρος σεπτός, καὶ στῦλος ἀπερίτρεπτος. Χαίροις φωστὴρ παμφαέστατε, ὁ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, διαλάμπων τοῖς θαύμασι. Χαίροις τῶν θλιβομένων ἢ θεία χαρμοσύνη, καὶ ἀδικουμένων θερμότατος προστάτης. Καὶ νῦν παμμάκαρ Νικόλαε, μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων αἰεὶ, τὴν χαρμόσυνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρὸς· ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἢ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ Λυτρωτὴς μου καὶ Θεός;

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι΄ 7, γ΄ 13)

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἢ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν

ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἔρω, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσεσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι' 31)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι, βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου· στάθμιον δὲ δίκαιον, δεκτὸν αὐτῷ. Οὐδ' ἂν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὀδηγήσῃ αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετάμελον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοῦς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβῆς. Ἐν στόματι ἀσεβῶν, παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων, εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῴρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις· στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος, ἂν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Ἐνατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατοπτεύσας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, σαῖς διδαχαῖς κόσμον κατεπλούτισας, Πάτερ. Ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ Χριστὸν δυσώπει, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Ὁ αὐτός.

Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὲ θεράπον, καὶ οἰκονόμη τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, στήλη τε ἔμψυχε, καὶ ἔμπνους εἰκῶν· ὡς θεῖον γὰρ θησαυρόν σε, ἢ τῶν Μυρέων Ἐκκλησία, ἀγαμένη προσήκατο, καὶ πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου Χριστὸς ὁ Θεός, Ἱεράρχα Νικόλαε· ἐν γὰρ τοῖς Μύροις μυρίζων, διαλάμπεις φαιδρῶς τοῖς θείοις σου κατορθώμασιν, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν προστάτα· διὸ ἱκετεύων μὴ παύσῃ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Νικόλαε, ἢ μυροθήκη τῶν λειψάνων σου, τὰ Μύρα πολιουχεῖ· διὸ καὶ δεσμίους, ἀκρίτως κατακριθέντας, ἐν ὄνειρῳ βασιλεῖ τῇ ὀπτασίᾳ σου φανείς, ἠλευθέρωσας θανάτου, δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τότε, καὶ ἀεὶ, δι' ὀπτασίας σου φάνηθι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Νικόλαε, εἰ καὶ τὰ Μύρα σιωπᾶ, ἀλλ' ὁ κόσμος ὅλος, ὁ ὑπὸ σοῦ φωτισθείς, καὶ ἡ τοῦ μύρου εὐωδία, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἀνακράζει εὐφήμοις ὑμνωδίαις, καὶ οἱ σωθέντες διὰ σοῦ κατάκριτοι. Σὺν τοῖς ἐν Μύροις καὶ ἡμεῖς μέλλοντες βοῶμεν· Πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Πάτερ Νικόλαε, τοῦ Παναγίου Πνεύματος μυροθήκη ὑπάρχων, ὡς ἔαρ μυρίζεις εὐφρόσυνον, τῶν θείων ἀρωμάτων Χριστοῦ· τῶν Ἀποστόλων γὰρ μιμητὴς γενόμενος, τὴν οἰκουμένην περιπολεύεις, διὰ τῶν λόγων τῶν θαυμάτων σου. Ὅθεν καὶ τοῖς πόρρω ὡς ἐγγύς, δι' ὄνειρων ὀπτανόμενος, ἐκ θανάτου λυτροῦσαι, τοὺς ἀδίκῳ ψήφῳ θνήσκειν μέλλοντας, διασώζων παραδόξως, ἐκ κινδύνων πολλῶν, τοὺς ἐπικαλουμένους σε. Διὸ καὶ ἡμᾶς, τῶν ἐπεμβαινόντων δυσχερῶν, ἔλευθέρωσον σαῖς πρεσβείαις, τοὺς ἀεὶ ἀνευφημοῦντάς σε.

Ἦχος πλ. β΄.

Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εὖ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέωκται· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ἦχος πλ. δ΄.

Εἰς αἶνον ἔδραμες τοῦ Κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ, καὶ αὐτός σε ἐδόξασεν ἐν τῇ ἐπουρανίῳ, καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρόρησιαν κεκτημένος πρὸς αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐφαίδρυνε τῶν πιστῶν τὰς καρδίας· τίς γὰρ ἀκούων τὴν ἄμετρον σου ταπείνωσιν, τὴν ὑπομονὴν οὐκ ἐθαύμασε; τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἰλαρότητα; θλιβομένων τὸ συμπαθές; πάντας θεοπρεπῶς ἐδίδαξας, Ἱεράρχα Νικόλαε. Καὶ νῦν τὸν ἀμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη· τὸ σπήλαιον δεχέσθω ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σκιά παρέδραμε· καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθεὶς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾶ, κραζόντες· Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή· τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον· ὁ θεῖος τῆς θειοτάτης, ἱερωσύνης κανὼν· ὁ Ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανώτατος· πυρσὸς ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα· ὁ δεομένοις, συμπαθῶς ἐπικλόμενος· ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι· ῥύστης ὁ ἐτοιμότητος· φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πίστει τελοῦσι, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου. Χριστὸν καταπέμψαι, παμμακάριστε δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς· τὸ τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα· ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς· καταπονουμένων ἡ βοήθεια· ἀστήρ ὁ ταῖς λάμπεσιν, εὐπροσδέκτων δεήσεων, διασκεδάζων, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, σκότος πάντοτε, Ἱεράρχα Νικόλαε· ὄρμος ὁ γαληνότατος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ τρικυμίαις τοῦ βίου, περιστατούμενοι σῶζονται. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις ὁ ζήλου θείου πλησθεὶς, ἀπαγωγῆς τε πονηρᾶς λυτρωσάμενος, ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν, ἐπιστασίᾳ φρικτῆ, καὶ ταῖς δι' ὀνείρων προσφοιτήσεσι. Πηγῆ ἢ πηγάζουσα, ἐν τοῖς Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως, καὶ ψυχὰς καταρδεύουσα, τὰ δυσώδη τε, τῶν παθῶν ἀπελαύνουσα· μάχαιρα τὰ ζιζάνια, τῆς πλάνης ἐκτέμνουσα· πτύον λικμίζον Ἀρείου, τὰ ἀχυρώδη διδάγματα. Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὸν θεράπον, λειτουργὸν Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, σκεῦος ἐκλογῆς, στῦλε καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμη, μὴ παρασιωπήσης, τοῦ βοᾶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἦκεις; τίς ὁ τεκὼν σε; τίς καὶ ἡ Μήτηρ σου; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις; πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν μυστηρίων, ἐπὶ γῆς τελουμένων, ὀρῶμεν Παναγία, καὶ προευτρεπιζόμεν ἐπάξιόν σοι χρέος, ἐκ τῆς γῆς τὸ Σπήλαιον· καὶ οὐρανὸν αἰτοῦμεν, παρασχεῖν τὸν Ἀστέρα· καὶ Μάγοι δὲ προέρχονται, ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς δυσμὰς θεάσασθαι, τὴν σωτηρίαν τῶν βροτῶν, ὡς βρέφος γαλουχούμενον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῆ ποιμνῆ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῆ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῆ πτωχεῖα τὰ πλούσια, Πάτερ Ἱεράρχα Νικόλαε· πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῆ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Νικόλαε σοφέ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ ἐν γῆ σε δοξάσαντος· ὃν ἰκέτευε, πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι, τοὺς τὴν μνήμην σου, πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, Πατέρων ἐκλόγιον.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότη δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς βάθη, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν πιστῶν προΐστασαι, σκέπων φρουρῶν τούτους μάκαρ, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενος σαφῶς, ἱεραρχῶν ὠραιότατον, κλέος καὶ δόξα, Νικόλαε ὅσιε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδης, ἢ πάντων βοήθεια.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Προστάτης θερμότητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδείχθης Νικόλαε, τὰ τῶν αἰρέσεων, διδάγματα ἄθεα, λύων σὺν παρρησίᾳ· καὶ κανῶν ἀνεδείχθης, πᾶσιν Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ πάντων πρεσβέων, τῶν ἐφεπομένων σου θείαις, διδασκαλίαις καὶ εἰσηγήσεσι.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε· λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων· σύντριψον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Αναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τό, Πᾶσα πνοή...

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον·

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοί...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Εὖ δοῦλε ἀγαθέ, καὶ πιστέ· εὖ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας· καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέφκται· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Ἅγιε Νικόλαε.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η΄.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σὺν Νικολάῳ τῇ Θεοτόκῳ μέλπω, καὶ πόθῳ προσάδω.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ωιδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιή-

» σαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ

» σώσαντι τὸν Ἰσραήλ· ὅτι δεδόξασται.

Σοφίας τὴν ἄβυσσον, ἢ τετοκυῖα, σταγόνα σοφίας μοι, Πηγὴ χαριτόβρυτε, σεμνὴ κατὰπεμψον, ὕμνολογῆσαι τῶν χαρίτων σου τὸ πέλαγος.

Ἵμνῶ σε Πανύμνητε, ἦν ἀνυμνοῦσιν, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς Θεὸν κήσασαν, τὸν ὑπερύμνητον· ὃν πᾶσα κτίσις ἀνυμνεῖ ὅτι δεδόξασται.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοί, Νικόλαε, θεῖον ἐξάδω μέλος. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Στεφηφόρος βήματι Χριστοῦ, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκῶς σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι, φωτισμόν μοι δώρησαι, καταυγάζοντα τῆς ψυχῆς μου τὴν ζόφωσιν· ὅπως εὐφημήσω χαίρων σου, παμμάκαρ τὴν πανήγυριν.

Ὁ δοξάζων πάντας τοὺς αὐτόν, Κύριος δοξάζοντας, σὲ τοῖς πιστοῖς καταφύγιον δέδωκε, πειρασμῶν ῥυόμενον, τοὺς προστρέχοντας τῇ σῇ σκέπη Νικόλαε, καὶ προσκαλουμένους πίστει σε, καὶ πόθῳ παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰσωθῆναι πόθον μοι ἐνθείς, ὄφεις ὁ παμπόνηρος, τῷ Πλαστουργῷ ὡς αἰχμάλωτον ἤρπασε· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ἀνακέκλημαι, θεωθεὶς ἀληθέστατα· σὺ γὰρ Θεομητορ, τὸν ἐμὲ θεώσαντα γεγέννηκας.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατὰ Ἀλφάβητον, χωρὶς τῶν Τριαδικῶν καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Χριστὸς γεννᾶται.

Ἀπόρῳ γλώττη καὶ χεῖλεσιν, ἐγκώμιον βραχὺ καὶ παράκλησιν, προσάξει τῇ σῇ Νικόλαε, ἦκῳ θεομιμήτῳ ὑπεροχῇ· ἀλλ' ὡς πλουτοδότης, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, ἔλεων δίδου μοι.

Βροτὸς ὑπάρχων οὐράνιος, ἰσάγγελος ἐν γῇ πεφανέρωσαι· χηρῶν ἀντιλήπτωρ μέγιστος, καὶ καταπονουμένων ἐκδικητὴς, πάντων θλιβομένων, ἐν κινδύνοις βοηθός, Πάτερ Νικόλαε.

Γνωρίζει πᾶσα ὑφήλιος, Νικόλαε τρισμάκαρ τὰ θαύματα, τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πέλαγος, πένητες τὸν προστάτην, καὶ ὀρφανοί, χῆραι τὸν τροφέα, καὶ τυφλοὶ τὸν ὀδηγόν, πάντες τὸν πρόμαχον.

Τριαδικόν.

Τριάδα σέβω τὴν ἄκτιστον, Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι, οὐσίαν ἀπλῆν Θεότητα, φύσιν μὴ τεμνομένην οὐσιωδῶς, τρεῖς τὰς ὑποστάσεις, διαϊρῶν προσωπικῶς, καὶ καθ' ὑπόστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως Λόγον συνείληφας, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Πανάχραντε, καὶ τοῦτον σαρκὶ γεγέννηκας, μείνασα μετὰ τόκον ὥσπερ τὸ πρῖν· τοῦτον ὡς Υἱόν σου, καὶ Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἀεὶ ἰκέτευε.

Καταβασία.

» Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρα-

» νῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄι-

» σατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ,

» ἀνυμνήσατε λαοί· ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Θεοτόκου. Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου, εἰς τὸ θέλημά σου

» Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώ-

» σας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι,

» τὴν γῆν παντοδύναμε.

Ὁ οὐρανὸς ὁ καθαρῶτατος, τὸ τοῦ Βασιλέως ἀνάκτορον, ὁ χαριτόπνους ἀληθῶς, καὶ εὐώδης Παράδεισος, ἡ ἐλπίς χριστιανῶν, ἡ Θεοτόκος ὑμνεῖσθω μοι.

Λόγω τὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν τῷ λόγῳ πᾶσαν πρὸς ὑπαρξιν, παραγαγόντα λογικὴν, φύσιν ἅμα καὶ ἄλογον, ἀλογίας ἐκλυτρούμενον, βροτοὺς παντευλόγητε.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Νικόλαε μακάριε, τοῦ Δεσπότη γνήσιος, σὺ μαθητὴς γενόμενος, διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ θανάτου πικροῦ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ὡς ἀγαθὸς δωρούμενος, Νικολάου τοῦ σοῦ θεράποντος, ταῖς πρὸς σὲ μεσιτεῖαις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον, τῶν παθῶν μου Δέσποινα, καὶ τὴν ζωὴν κυβέρνησον, Παναγία Χριστὸν ἡ τέξασα· ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Δέλτον ἐν καρδίᾳ, κεκτημένος θεόφρον πολλῶν ἀρετῶν, ἐγγεγραμμένην ἀθανάτῳ, καὶ ἀχράντῳ δακτύλῳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Νικόλαε, ὑπὲρ κηρίον καὶ μέλι γλυκύ, στάζεις ἐν τοῖς λόγοις σου.

Ἔδειξεν ἡ χάρις, ἐπὶ σὲ παραδόξως τὰ θαύματα· ἡ φαιδρὰ γὰρ σοῦ πολιτεία, ᾧ Νικόλαε ὄντως, χρυσοῦ παντὸς τηλαυγέστερον, ὑπεραστράπτει καὶ λάμπει ψυχαῖς, αἴγλη θείου Πνεύματος.

Ζῆς καὶ μετὰ πότμον, ἐν ὀνείροις σαφῶς ὀπτανόμενος, καὶ νεανίας ἐκ θανάτου, παραδόξως λυτροῦσαι, βοῶν ἐμφανῶς τῷ ἄνακτι· Μὴ ἀδικήσης τοὺς ἄνδρας ἐπεὶ, φθόνῳ διεβλήθησαν.

Τριαδικόν.

Ἰλεως γενουῖ μοι, Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῷ ἐν ἀμέτροις πλημμελείαις, ῥυπωθέντι τῷ βίῳ, Πατὴρ, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, διατηροῦσά με πάντοθεν καὶ ἀεὶ, ἄτρωτον ἐκ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς δούλοις σου, καὶ ἐν ἀνάγκαις καὶ κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρεῖν βοηθεῖν παράστηθι· σὺ γὰρ τὸ κλέος ἡμῶν τῶν πιστῶν, πέλεις Θεονύμφευτε.

Καταβασία.

- » Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρ-
- » ρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,
- » σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν·
- » Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ποταμὸν ἰαμάτων ὑπερχειλῆ, καὶ πηγὴν σε θαυμάτων ἀνελλιπῆ, ἔδειξε Νικόλαε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος· οἱ γὰρ βαρεῖαις νόσοις, πικρῶς πιεζόμενοι, καὶ συμφοραῖς τοῦ βίου, δεινῶς ἐταζόμενοι, πάσης ἀθυμίας, ἀκεσώδυνον ὄντως, εὐρίσκουσι φάρμακον, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν φέροντα ἅπαντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε· Ὑσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι πάντα, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Τῆς Θεοτόκου. Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν Πνεύματι προβλέπων Προφῆτα Ἀββακούμ,
- » τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν ἐκήρυττες βοῶν· Ἐν
- » τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ παρεῖ-
- » ναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση. Δόξα τῇ δυνάμει

» σου Κύριε.

Θανάτου μὲν αἰτία ἢ Εὐὰ τοῖς βροτοῖς, συμβουλίᾳ ὄφεως γεγένηται Ἀγνή· σὺ δὲ Παρθένε τεκοῦσα λόγῳ τὸν Λόγον, ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης· ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Ἐν Πνεύματι Προφήται προεἰδόν σε Ἀγνή, Ὅρος Πύλην Τράπεζαν ἁγίαν Κιβωτόν, Λυχνίαν Θρόνον ζωῆς Στάμνον καὶ Κλίνην, Θεοῦ Μητέρα ἐν συμβόλοις σε δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὁρῶμεν τὴν ἔκβασιν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ὁμιλήσας, καθαρῶς ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, φωτοφόρος γέγονας, κόσμου φωτίζων τὰ πέρατα, πᾶσι παριστάμενος, καὶ πάντας σῶζων, τοὺς πίστει σοι προστρέχοντας.

Λυτρούμενος, ἐκ θανάτου ὡς ὤφθης τὸ πρότερον, νεανίας Ὅσιε, οὕτω καὶ νῦν με διάσωσον, πάσης περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων Παμμακάριστε.

Ἀπήστραψας, ἀρετῶν λαμπηδόνας πανόλβιε, μιμητῆς πανάριστος, τοῦ σου Δεσπότη γενόμενος· σῶζεις δὲ καλούμενος, τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ σε δοξάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ἐλήλυθεν, ἐπὶ σοὶ ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, σωματωθησόμενος, καὶ διασώσων ὡς εὐσπλαγχνος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Χαίρε Θεοτόκε Πανάμωμε.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου. Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί.

Ἡ κλησίς σου μόνη ἀληθῶς, ἐν πάσαις τῶν ἐθνῶν βουλαῖς, προσκαλουμένη θᾶπτον ῥύεται, τοὺς κράζοντάς σοι θερμῶς, ἱερὸ Νικόλαε· Ὡς πρὶν στρατηλάτας ἐλυτρώσω, διάσωσον καὶ ἡμᾶς, πάσης ἐκ δεινῆς περιστάσεως.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφέ, μὴ διαλίπης ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σῶν πιστῶν οἰκετῶν, θαυμαστὲ Νικόλαε· ἵνα τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ῥυσθῶμεν καὶ ἐξ ἐθνῶν, γνώμης πονηρᾶς καὶ κακώσεως.

Ίάματα βρούεις πανταχοῦ, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, καὶ ἐκ δεσμῶν λυτροῦσαι ἅπαντας· διὸ τὴν λύπην ἡμῶν, εἰς χαρὰν μετάβαλε, ταῖς σαῖς εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις, Νικόλαε φαεινέ, θραύων τὴν ὄφρὸν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀνάρχου Θεότητος ἀρχήν, Πατέρα καὶ Υἱὸν τιμῶ, καὶ Πνεῦμα σέβω τὸ πανάγιον,
τὴν πάντων παντουργικὴν, ἐνιαίαν ἄτμητον, τρισὶ χαρακτῆρσι καὶ προσώποις,
δηρημένην αἰεὶ, μίαν Βασιλείαν ἀμέριστον.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄντως ἐπέκεινα βροτῶν, Ἀγγέλων τε ὑπέριμος, Θεογεννήτορ Κόρη πέφηνας·
τὸν πάντων γὰρ Ποιητὴν, ἐν γαστρὶ συνείληφας, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον,
τεκοῦσα δίχα σπορᾶς. Ὡ καινοπρεποῦς θεωρήματος!

Καταβασία.

- » Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς
- » Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας· ἐξ ὄρους
- » ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος, ἦλθες σαρκωθεὶς
- » ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ
- » δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου. Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον,
- » τοῖς ὀρθρίζουσιν ἐπὶ τὰ κρίματα τῶν ἐντολῶν
- » σου, Δέσποτα φιλόφιλῳ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὡς κιβωτὸς Σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς πυρίμορφος Θρόνος ἅγιος, καὶ ὡς
παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν Παντοκράτορα.

Μήτηρ ἀπειράνδρου ἐν παρθένοις σύ, αὖθις Παρθένος δέ, ἐν μητράσι μόνη
Πάναγνε ἀρρήτως ὤφθης· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν φύσεις ἀμείβοντα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ φωτισμός.

Θεοπρεπεῖ, πολιτεία τρισμάκαρ λελαμπρυσμένος, τοὺς κατακριθέντας ἀδίκῳ
ψήφῳ θανατωθῆναι, παραστὰς ἐλυτρώσω, τῷ Δεσπότη Χριστῷ κραυγάζοντας·
Ἔτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Ἐν οὐρανοῖς, τὴν αἰδίων δόξαν νῦν ἐποπτεύων, καὶ τῆς ἀπορρήτου καὶ θείας
αἴγλης, ταῖς φανοτάταις ἐντροφῶν λαμπηδόσι, σκέπασόν με τῇ προστασίᾳ σου,
Ὅσιε θεράπον, Χριστοῦ πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὴν σὴν, ἐκζητήσης εἰκόνα συγκεχωσμένην, τοῖς πάθεσι Σῶτερ τὰς οὐρανίους, λαθὼν δυνάμεις, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ἐπεφάνης τοῖς σοὶ κραυγάζουσιν· Ἐτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Ἐτερος τοῦ Ἁγίου. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Κηρύττει σου Πάτερ, τὰ θαύματα νῦν, ἡ Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων ἐπαρχία τε, καὶ πᾶσαι πατριάι, τὰς σὰς τερατουργίας· δι' ὧν πάντα ἐκ πόνων, θλιβερῶν ἐλυτρώσω, ἀξιοθαύμαστε Νικόλαε.

Λιμὴν τῶν χηρῶν, καὶ Πατὴρ ὀρφανῶν, βοηθὸς τῶν ἐν θλίψει πανάριστος, πενθούτων παραμύθιον, ποιμὴν καὶ ὁδηγός, πάντων τῶν πλανωμένων, Νικόλαε ὑπάρχων, καὶ ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀπολύτρωσαι.

Μετέστης ἐκ γῆς, πρὸς ἀύλους σκηνάς, ἔνθα βλέπεις τὸ ἄφραστον κάλλος Χριστοῦ, Ἀγγέλων τοῖς στρατεύμασιν, ἐφάμιλλος δειχθείς· διὸ σὺν Ἀποστόλοις, καὶ Μάρτυσι χορεύων, ἐκτενῶς τὸν Σωτῆρα, Πάτερ Νικόλαε ἰκέτευε.

Τριαδικόν.

Συνάναρχα τρία, ὁμόθρονα μὲν, ἀμερίστου μιᾶς δὲ Θεότητος, δοξάζω αὐτεξούσια, τὰ πρόσωπα σαφῶς· δι' ἧς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, παρήχθην εἰς τὸ εἶναι, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Βροτῶν σωτηρία, καὶ πάντων ἐλπίς, ἡ προφθάνουσα τάχος καὶ σῶζουσα, οἰκτείρησον καὶ νῦν ἡμᾶς, βοῶμέν σοι Ἀγνή, τοὺς σὲ προσκαλουμένους, αἰεὶ ἐν περιστάσει· προστασίαν γὰρ ἡμεῖς, μετὰ Θεὸν ἄλλην οὐκ ἔχομεν.

Καταβασία.

» Θεὸς ὦν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης

» βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον,

» ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς

» ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολο-

» γοῦμέν σε Φιλάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου. Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ· Τὴν

» ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶ-

» σόν με, Σωτήρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι.

Προστασία τῶ πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονή, εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἔμπλησον πνευματικῆς, τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας τῇ προστασίᾳ σου.

Οὐρανὸς ὁ λογικός, ὁ Ναὸς ὁ καθαρὸς, ἡ ἅγια Κιβωτός, ὁ τερπνότατος Θεοῦ, Παράδεισος, ἐν ᾧ τὸ ξύλον ζωῆς ὑμνεῖσθω μοι.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁ τῆς νίκης Νικόλαε στέφανος, σοῦ τῇ κορυφῇ ἀξίως ἐπιτέθειται ὡς νικητῆς οὖν ἄριστος, τοὺς σὲ προσκαλουμένους διάσωσον.

Νεκρωθέντα με μάκαρ τοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις ποντούμενον, ἐπιφανεῖς διάσωσον, πρὸς λιμένα τοῦ θείου θελήματος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μήτηρ ἀειπάρθενε, τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενῆ υἱὸν προσάξας τὸν νοῦν, τῷ Δεσπότη σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων ἀεὶ κάντεῦθεν εὐλογήθης ὡς φιλόξενος, Πάτερ, καὶ Τριάδος γέγονας, οἰκητήριον θεῖον καὶ ἄμωμον.

Ἐένα καὶ φρικτά, ἐργάζη τεράστια, ἐν πάσῃ τῇ γῆ, καὶ ἐν θαλάσῃ μακράν, κινδυνεύουσι, ταχυδρόμοις λιταῖς ἐφιστάμενος, ἀσθενούντων ἰατρὸς καὶ πτωχευόντων τροφεύς, νίκης τε λαοῦ φερόνυμος, τοῦ πιστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἀναδέδειξαι.

Ὅμματι νοός, προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καταγγείλας ἡμῖν· καὶ Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθοδόξου πίστεως, τὰ σεπτὰ σου προθεῖς κατορθώματα.

Τριαδικόν.

Σέβω καὶ τιμῶ, Τριάδα ἀμέριστον, προσώποις τρισί, διαιρουμένην ἀεὶ, ἐνουμένην δέ, τῇ οὐσίᾳ καὶ φύσει ὡς μίαν ἀρχήν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, πάντων κραταιῶς δεσπόζουσαν, καὶ τὸ πᾶν συντηροῦσαν ὡς βούλεται.

Θεοτοκίον.

Κλίνας οὐρανοῦς, ἐν μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστὸς βουληθεῖς, ὅλος ἐσκήνωσεν· οὐ γὰρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννούμενον· ἤλθε δὲ ἐν δούλου σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι.

Καταβασία.

- » Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος
- » θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ
- » Λόγος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀδιά-
- » φθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκοῦ-
- » σαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐν τοῖς Μύροις Ἄγιε, ἱερουργὸς ἀνεδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ
Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς
ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Ἀνυμνήσωμεν νῦν τὸν Ἱεράρχην ἄσμασι, τὸν ἐν Μύροις λαοὶ ποιμένα καὶ
διδάσκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἐλλαμφθῶμεν· ἰδοὺ γὰρ ὤφθη ὄλος
καθάρσιος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἄμωμον, τὴν
εἰλικρινῆ καὶ Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς Ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκί·
ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ ὑπέρμαχος ταύτης, ὡς
μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου,
Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῆ μέγας,

Καὶ γῆς ἀποστάς, εἰς τὸ πρεσβεύειν ζέει.

Ἐκτη Νικόλεώ γε φάνη βιότοιο τελευτή.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν τυράννων,
πρότερον τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ διαπρέψας· εἶτα, δι' ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν, τὴν
Ἀρχιερωσύνην ἐδέξατο. Ἐπεὶ δὲ τὰ χριστιανῶν ἦν πρεσβεύων καὶ τὴν εὐσέβειαν
κηρύττων ἐλευθέρα φωνῇ, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τῆς
Πόλεως, καὶ πληγαῖς καὶ στρεβλώσεσι παρ' αὐτῶν ὑποβληθείς, τῇ εἰρκτῇ
ἐναπορρίπτεται μετὰ καὶ ἄλλων χριστιανῶν. Τοῦ δὲ μεγάλου καὶ εὐσεβοῦς
Κωνσταντίνου τὴν Βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων ψήφῳ Θεοῦ ὑποζωσαμένου,
ἀφίενται οἱ κατάκλειστοι τῶν δεσμῶν· μεθ' ὧν καὶ ὁ μέγας Νικόλαος ἀφεθείς, τὰ
Μύρα κατέλαβεν. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ πρώτη Σύνοδος

συναθροίζεται ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἧς μέλος καὶ ὁ θαυμαστὸς Νικόλαος γίνεται.

Οὗτος πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἐποίησε θαύματα, ὡς ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία δημοῖ διεσώσθη δὲ καὶ συκοφαντηθέντας ἄνδρας τρεῖς, ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν. Ὡς γὰρ τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἔμελλον οὗτοι ἀποτέμενεσθαι, ἐν φυλακῇ ὄντες, ἔμαθον, τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν ἐπεκαλέσαντο, ὑπομνήσαντες αὐτῷ καὶ ὧν ἐποίησεν ἄλλων εὐεργεσιῶν, καὶ ὅπως τρεῖς ἄνδρας ἐν τῇ Λυκίᾳ ἀναιρεῖσθαι μέλλοντας διεσώσατο. Τοιγαροῦν ὁ ταχὺς εἰς βοήθειαν καὶ θερμὸς εἰς ἀντίληψιν, ὁ ἅγιος, φημί, Νικόλαος, ὀπτάνεται ὄναρ τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ ἐπάρχῳ· καὶ τὸν μὲν ἐπιτιμᾷ διὰ τὴν πρὸς τὸν βασιλέα εἰς τοὺς ἄνδρας διαβολήν· τὸν δὲ βασιλέα ἀναδιδάσκει, καὶ ὑπομιμνήσκει, ὡς ἀνεύθυνοί εἰσι, καὶ διὰ φθόνον τῷ τῆς καθοσιώσεως ἐγκλήματι ὑπεβλήθησαν· ὅθεν αὐτοὺς λυτροῦται τῆς ἐπικειμένης ἀνάγκης. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἕτερα πλεῖστα τεράστια ἐκτελέσας, καὶ ἱερῶς τὸν ὀρθόδοξον ποιμένας λαόν, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐληλακῶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· οὐδὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ποιμνίου ἐπιλαθόμενος, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, ἡμέραν τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ τοῖς δεομένοις ἐπιδαψιλευόμενος καὶ κινδύνων παντοίων καὶ περιστάσεων ῥυόμενος.

Καὶ νῦν δέ, ὡς τότε, ὁ αὐτὸς Θεὸς δι' αὐτοῦ πλεῖστα θαύματα ἐνεργεῖ· καὶ οἱ ἐκ πίστεως ἀδιστακτῶς ἀξαιτούμενοι, οὐκ ὀλίγα ταῦτα, ἀλλὰ καὶ μείζονα, καὶ οὕτως ἔχοντα θαυματουργήματα λαμβάνουσιν· ὥσπερ καὶ νῦν τοιοῦτόν τι γέγονε παρὰ τοῦ τρισμάκαρος Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου.

Ἄνηρ γάρ τις εὐλαβῆς ἦν ἐν τῷ Βυζαντίῳ ἐν Χριστῷ πιστός, καὶ τὸν ὄσιον Πατέρα ἡμῶν Νικόλαον ὑπερβαλλόντως φιλῶν καὶ φιλούμενος ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτός ποτε πρὸς ἑτέραν χώραν διὰ πλοῦς ἀφικέσθαι βουλόμενος, δουλείας αὐτὸν ἀναγκαίως κατεπειγούσης, ἀπελθὼν ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Ἁγίου, προσηύξατο κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ· καὶ τοὺς οἰκειοὺς προσγενεῖς τε καὶ φίλους ἀσπασάμενος, ἐπέβη τῷ πλοίῳ. Περὶ δὲ ὥραν ἐνάτην τῆς νυκτὸς ἀνέστησαν μεταβαλεῖν τὰ ἱστία, ἑτέρου ἀνέμου πνεύσαντος· συνανέστη δὲ καὶ ὁ εὐλαβέστατος οὗτος ἀνὴρ πρὸς χρεῖαν ὕδατος. Ἀσχολουμένων δὲ πάντων πρὸς τὴν τῶν ἱστιῶν μεταβολήν, συμποδισθεῖς, οἷα φιλεῖ συμβαίνειν, ἀπερῶριψεν εἰς τὸ πέλαγος κατὰ τὸ μέσον τῆς θαλάσσης. Κάκεῖνοι μὲν, σκοτίας οὔσης καὶ τοῦ πνεύματος σφοδροτέρως ἐπὶ τὰ πρόσω βιάζοντες, μὴ δυνάμενοί τι διαπράξασθαι, τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀπωδύροντο πικρότατον θάνατον. Ὁ δὲ γε, μεθ' ὧν ἐνεδέδυτο ἀπορῶριφεις τῇ θαλάσῃ καὶ γενομένων τούτων πληρεστάτων τοῖς ὕδασιν, εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πελάγους καταποντισθεῖς, Ἅγιε Νικόλαε, βοήθει μοι, εἶπεν. Ἐπὶ πολὺ δὲ τὴν φωνὴν ἀνακράζοντος, ὦ τοῦ θαύματος! ὡς ἀκατανόητα τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε! εὐρέθη μέσον τοῦ οἴκου αὐτοῦ, δοκῶν ἐν τῷ βυθῷ ἐστάναι. Οἱ δὲ γειτονοῦντες, τῶν φωνῶν ὡς ἤσθοντο, ἀνέστησαν· ὡσαύτως καὶ οἱ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ φῶτα ἀνάψαντες, συνελθόντες καὶ οἱ ἕξωθεν γειτονοῦντες, εἶδον αὐτὸν μέσον τῆς

οικίας ἐστῶτα καὶ κράζοντα· καὶ τοὺς χιτῶνας, οὓς ἐνεδέδυτο ἐν τῇ θαλάσῃ, θαλάσσιον καταρρέοντας ὕδωρ καὶ ἐνεοὶ γεγονότες, ἐξέστησάν τε καὶ ἔφριξαν.

Ὁ δέ· Ὡ ἀδελφοί, τί ἐστὶ τὸ ὀρώμενον; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἀκριβῶς, ὅτι πάντας ὑμᾶς ὀψέ, ἐνάτη ὥρα ἀσπασάμενος, τῷ πλοίῳ ἐμβὰς ἀπέπλευσα· καὶ αἰσίου ἀνέμου πνεύσαντος, ἐφ' ἱκανὸν τὸν πλοῦν διηλύσαμεν. Περὶ δὲ δευτέραν φυλακὴν τῆς νυκτός, ἢ καὶ τρίτην, ἐν τῷ πλοίῳ σταθεὶς διὰ τὸ λαβεῖν ὕδωρ, συμποδισθεὶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερῶρίφην, καὶ εἰς βοήθειαν τὸν ἅγιον Νικόλαον ἐπεκαλούμην· ποῦ δὲ νῦν εἰμὶ ἀγνοῶ· ὑμεῖς εἶπατέ μοι, ὅτι ἐξεστηκῶς εἰμι καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου γέγονα.

Οἱ δέ, τῶν εἰρημένων νουνεχῶς ἀκροασάμενοι, τό τε θαλάσσιον ὕδωρ καταρρέον ἐκ τῶν χιτῶνων ὀρῶντες, ἐξεπλάγησαν, ἐννοοῦντες τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος. Καὶ σὺν αὐτῷ χαίροντες ὁμοῦ καὶ δακρύνοντες, ἐπὶ πολὺ τό, Κύριε ἐλέησον, ἔκραζον. Εἶθ' οὕτως ἀποδυσάμενος καὶ ἕτερα ἀμφιασάμενος, τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου κατέλαβε καὶ τὸ λοιπὸν τῆς νυκτός ἐκεῖσε διεβίβασε, προσπίπτων μετὰ δακρῶν, ἐκλιπαρῶν, ἀντιβολῶν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν μετ' ἐκπλήξεως ἀπεδίδου. Ὁρθροῦ δὲ ἤδη φθάσαντος καὶ τοῦ συνήθους λαοῦ συναθροισθέντος, τὸ θαῦμα πᾶσι κατάδηλον γέγονεν. Ὡς οὖν ἅπαντες τῶν ἡδυνόων ἐκείνων ἀρωμάτων ἐνεπλήσθησαν, τῶν εἰς εὐχαριστίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου παρὰ τοῦ ἀνδρὸς προσαχθέντων, ὀλόφωτον δὲ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἑωρακότες, ἐπυνθάνοντο, τίς ἢ αἰτία τοῦ δράματος. Καὶ μαθόντες ἐξέστησαν, τὸν Θεὸν δοξάζοντες καὶ τὸν Ἅγιον εὐφημοῦντες.

Τὸ ἐξαισίον τοίνυν τοῦτο καὶ ὑπερφυῆς ὄντως μεγαλεῖον, εἰς πᾶσαν τὴν Κωνσταντίνου Μεγαλόπολιν διαδραμόν, εἰς ὧτά τε τοῦ κρατοῦντος τότε βασιλέως φθάσαν καὶ τοῦ τὴν Μεγάλην τότε Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τῷ ἀρχιερατικῷ θρόνῳ κοσμοῦντος, ἐπὶ συνεδρίου ἀνέπεισε τὸν ἄνδρα καλέσασθαι. Παραστάντος οὖν τούτου καὶ ἐπὶ παρῶνσι πολλῶν συνελθόντων διηγησαμένου, ὅπως καὶ τίνα τρόπον αὐτῷ τὸ ἐξαισίον καὶ ὄντως ἀκατανόητον τοῦτο τερατούργημα γέγονεν, ἅπαντες ἐξεβόησαν· Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου! Λιτὴν δὲ καὶ ἀγρυπνίαν διαλαλήσαντες, καὶ πανδημεὶ συναθροισθέντες, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου ἀπήεσαν, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, καὶ τῷ πιστῷ αὐτοῦ θεράποντι τὴν εὐχαριστίαν ἀπονέμοντες.

Βίος τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου,

Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.

Εὐλόγησον, Πάτερ.

Σοφόν τι χρήμα ζωγράφων χεῖρ, καὶ δεινὴ μὲν μιμήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, δεινὴ δὲ τῶν πραγμάτων ἐναργῆ παραστῆσαι τὰ σύμβολα. Σοφώτερον δὲ ἄρα λόγος, καὶ πολλῶν γραφικῆς ἐναργέστερον δεῖξαί σε ὁ βούλεται καὶ ὑπ' ὀφθαλμοὺς προθεῖναι τὸ πρᾶγμα, ὅσῳ καὶ πλέον διερεθίζειν οἶδε πρὸς μίμησιν καὶ ζήλου τι κέντρον ταῖς ψυχαῖς ἐνιέναι καὶ πρὸς τὰ ἴσα διανιστᾶν. Αὐτίκα γοῦν ὁ τὸν κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος βίον, τῷ λόγῳ διατυπούμενος, πολλοὺς ἂν ἐφελκύσῃται καὶ παρακαλέσῃ πρὸς ἀρετὴν καὶ ὅλως πρὸς τὸν ὅμοιον διαθερμανεῖ ζῆλον, ὥσπερ δὴ καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρός Νικολάου, καὶ τούτῳ γε μᾶλλον εἶπερ τινός, ὅσῳ καὶ ἀκοὴν πλέον ἠδύνει καὶ ψυχὴν εὐφραίνει καὶ πρὸς τὴν τῶν καλῶν ἐργασίαν διανιστᾶ. Τὰ τούτου τοίνυν καὶ διηγητέον ἡμῖν καὶ περιληπτέον τῷ λόγῳ εἰς δύναμιν, καὶ πάλαι μὲν ὄντα γνώριμα τοῖς πολλοῖς καὶ οὐδεμιᾶς δεόμενα ἱστορίας· πλὴν ἄλλ' ὅσον ἀναλαβεῖν αὐτὰ καὶ εἰς μνήμην εἰσενεγκεῖν καὶ τὰς τῶν φιλαρέτων ἠδύναι ψυχάς.

Τῷ μεγάλῳ τοιγαροῦν καὶ θαυμασίῳ τούτῳ Πατρί, Πάταρα μὲν ἢ πατρίς, πόλις Λυκίας καὶ τῶν ἐπιφανῶν πρότερον. Πατέρες δέ, τὰ μὲν εἰς γένος, τῶν εὐγεγονότων· οὐσίαν δὲ αὐτάρκη, καὶ ὅση μὴ περιττή, κεκτημένοι, ἄγευστοι κοσμικῆς δόξης καὶ φαντασίας γενόμενοι καὶ τῷ παιδί καλὸς τύπος πρὸς ἀκτησίαν ἐσόμενοι, περὶ μόνον σχολάζοντες τὸ ἀγαθὸν καὶ τοῦτο ἐκ παντὸς τρόπου μεταδιώκοντες. Οὗτοι παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων τῆς εὐσεβείας πεφυτευμένοι, ὁμοῦ τε καρπὸν ἐν καιρῷ διδοῦσι τὸν θεῖον Νικόλαον, καὶ ὁμοῦ πεδεῖται τὰς ὠδῖνας ἢ μήτηρ, ἄγονος ἐξ ἐκείνου καὶ ἄτεκνος τὸ λοιπὸν μείνασα, οἶονεὶ τῆς φύσεως διομολογούσης, τὸ μὴ δύνασθαι τοιοῦτον ἄλλον προσενεγκεῖν. Ἀλλὰ τοῦτον δὴ πρῶτον ἅμα καὶ τελευταῖον ἢ μήτηρ τὸν εὐγενῆ κλάδον εἰς φῶς ἀγαγοῦσα, πολυειδῆ ὅμως μετὰ τοῦ συζύγου τῷ πνεύματι δέδωκε τὸν καρπὸν, τὸν τῶν ἀρετῶν σωρόν, τὴν τῶν ἀγαθῶν θάλασσαν, τὴν καλὴν ὄντως εὐπαιδείαν πλουτήσαντες, τὸν θαυμαστὸν τοῦτον, φημί, Νικόλαον. Ἐκ τοιούτων δὲ γεννηθεῖς, δεῖγμα τῆς πρὸς τὸν Βαπτιστὴν οἰκειότητος, τὴν τῆς γεννησαμένης παρῆψε στεῖρωσιν· ὅτι ὁ μὲν, διαλύει μητρὸς ὠδῖνας τεχθεῖς, οὗτος δέ, κλείει τὸ ἔμπαλιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ θηλάζειν αὐτὸν κατὰ βρέφος ἐχρῆν, καὶ τῷ μητρῷ παρακεῖσθαι μαζῶν, ἐπισημαίνεται κἀνταῦθα Θεός, ὁποῖός τις ἔσται Νικόλαος, ἤδη φρονούσαν ἡλικίαν ἀπολαμβάνων. Ὅλης μὲν γὰρ ἑβδομάδος, ὅσα καὶ βρέφος τῇ θηλῇ ἐχρῆτο· ἐπειδὴ δὲ ἡ Τετρὰς τῶν ἡμερῶν καὶ ἡ Παρασκευὴ καταλάβοι, ἅπαξ ἐν ἑκατέρῳ τούτων γάλακτος μετελάμβανε· καὶ ταῦτα, μετὰ τὸν τῆς ἐσπέρας καιρὸν, ὑπὸ κανόνι τελείῳ καὶ πρὸ τῆς παιδικῆς τιθηνοῦμενος ἡλικίας, τὸ πρὸς ἐγκράτειαν οἰκείως ἔχειν ὑποφαίνων ἐκ προοιμίων.

Οὕτω τοιγαροῦν ἀναγόμενος, καὶ τὰ χρηστὰ τῶν ἡθῶν, τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκείνων τῶν πατέρων ἀποματτόμενος, τὰ δὲ φύων καὶ γεωργῶν αὐτὸς οἴκοθεν, ὡς περ τις ἀγαθὴ γῆ καὶ γενναία, ἡλικίας τε ἤδη ἤπτετο καὶ γραμματιστῇ παρεδίδοτο. Ὁ

δέ, μεγέθει φύσεως καὶ διανοίας ὀξύτητι, πλεῖστα τῶν μαθημάτων ἐν βραχεῖ καρπωσάμενος, τὸ μὲν πολιτικὸν τοῦτο καὶ ἀγοραῖον διέπτυσεν· ἑταιρείας δὲ ἀτάκτους καὶ ὁμιλίας ἐκκλίνας καὶ γυναιξὶ συλλαλεῖν ἢ καὶ διδόναι ὀφθαλμὸν ὅλως ἀπαγορεύσας, ἀληθοῦς ἐπεμέλετο σωφροσύνης· καὶ ταῖς ἔξω διατριβαῖς χαίρειν εἰπὼν, τοῖς θείοις ἦν ὅλως οἴκοις σχολάζων, οἶκον αὐτὸς ἑαυτὸν ἄξιον τοῦ Δεσπότη κατασκευάζων, καὶ παραρρήπιπτεῖσθαι μᾶλλον ἐν αὐτοῖς, κατὰ τὸν θεῖον Δαυῖδ, αἰρούμενος. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τε τὴν τῶν θείων Γραφῶν γνῶσιν καὶ τῶν περὶ Θεοῦ δογμάτων ἱκανῶς ἐξεπεπόνητο, μυρίαίς τε ἐκεκόσμητο χάρισι, καὶ τὴν προσήκουσαν τοῖς Ἱερεῦσιν ἀκρίβειαν ἀτεχνῶς ἔσφωζεν, (ἀλλὰ γε καὶ τὸ ἦθος αὐτῷ καὶ πρὸ τῆς πολιᾶς στάσιμόν τε καὶ πρεσβυτικὸν ἦν·) πρεσβύτερον αὐτὸν ἠξίουσαν ψηφίζεσθαι. Προτροπῇ τοίνυν τοῦ πρὸς πατρὸς αὐτοῦ θείου, ὑπὸ τοῦ τηλικαῦτα τῆς Μυρέων Προέδρου χειροτονεῖται Πρεσβύτερος· καὶ τῷ δεδωκότι Θεῷ ἀντιδίδοται, ὁ πρότερον ὄντως εὐχῆς τοῖς γεγεννηκόσιν αὐτὸν γενόμενος.

Ὁ μὲντοι Ἀρχιερεὺς τῆς Μυρέων οὗτος, θείου Πνεύματος εὐμοιρεῖν ἠξιωμένος, τὴν τοῦ Νέου ψυχὴν κατὰ νόμον ἀρετῆς βλέπων, καὶ περὶ τῆς μελλούσης αὐτῷ πλεονάσαι χάριτος προεφήτευσεν οὕτως εἰπὼν· Ὡς ἔσται μὲν λυπουμενῶν εὐμενῆς παραμύθιον, ποιμανεῖ δὲ ψυχὰς καλῶς καὶ πεπλανημένους πρὸς νομὰς τῆς εὐσεβείας ἀνακαλέσεται καὶ σωτὴρ τοῖς ἐν κινδύνοις ἀναφανεῖται. Ἄπερ, εἰ τῷ χρόνῳ ὕστερον καὶ εἰς ἔργον ἐξέβη, τὰ ἐξῆς τοῦ λόγου δηλώσει.

Εἰ δὲ χρὴ λέγειν, ὁπόση μετὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῷ πρὸς ἀρετῶν ἐργασίαν ἐπίδοσις γέγονεν, ἀγρυπνίαις τε καὶ νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς οἷαις ἑαυτὸν ἐδεδώκει, ἐξ ὧν τὴν τῶν Ἀσωμάτων διαγωγὴν ἐν σώματι θνητῷ κατορθῶσαι ἐφιλονεῖκει καὶ διὰ τοῦτο καὶ μεγάλα περὶ αὐτοῦ τοῖς πολλοῖς ἐδίδου φαντάζεσθαι.

Ὡς δὲ καὶ ὁ προμνημονευθεὶς θεῖος αὐτοῦ (Νικόλαος δὲ καὶ αὐτὸς ὠνομάζετο) εἰς τοῦτο ἀρετῆς ἦκοντα τὸν νεανίσκον ἑώρα, καὶ τηλικαύτης ἀξιωθέντα τῆς χάριτος, τὴν τε τοῦ θείου Ναοῦ πρόνοιαν (ὃν πρότερον ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀγίας Σιών ἐκεῖνος ἐδείματο καὶ εἰς Μοναστήριον συνεστήσατο) αὐτῷ ἐγχειρίζει καὶ συνεργοὺς τῷ νέῳ τοῦ πράγματος, ὅσους καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῷ κοινωνοὺς ἔδει, ποιεῖται ὥς τε καὶ συνδιαφέρειν αὐτῷ τὰς ἐκκλησιαστικὰς φροντίδας καὶ τῶν ἱερῶν ἐπιμελέστατα προνοεῖν. Καὶ μὲν δήποτε καὶ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου Νικολάου ἐν Παλαιστίνῃ ἀπάραντος, ἐφ' ᾧ τὸν ζωοποιὸν τοῦ Χριστοῦ Τάφον, τὸ σωτήριόν τε τοῦ Σταυροῦ Ἔυλον ἐν αὐτῇ προσκυνήσειεν, οὗτοι τὸν ἐκεῖνου τόπον ἐπλήρουν καὶ τὰ τοῦ Ναοῦ καὶ τὰ τῆς οἰκονομίας οὕτως ἐνήργουν, ὥς περ ἂν εἰ παρῶν ἐκεῖνος ἐτύγχανεν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον.

Ἄρτι δέ, τῶν πατέρων αὐτοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντων, κληρονόμος τῆς οὐσίας καταλειφθεὶς, καὶ ὅσα εἰκὸς υἱὸν φιλοπάτορα, ἐπὶ πατέρων ἀποδημίας φιλοστόργων ἐνδείξασθαι διατελέσας, οὐ πρὸς τὸν πλοῦτον εὐθύς εἶδεν, οὐδ'

ὅπως ἂν εὐθύς εἶδεν, οὐδ' ὅπως ἂν ἀυξηθεῖ ὁ κλῆρος αὐτῶ καὶ διαμείνοι, φροντίδα κὰν μικρὰν γοῦν ἔθετο· πάσαι γὰρ κοσμικαῖς ἀπάσαις ἀποταξάμενος εὐπαθείαις, ἀληθῆ ἔσπευδε δεῖξαι διὰ τῆς μετὰ ταῦτα διαγωγῆς τὰ τοῦ βίου προοίμια, σύμφωνόν τε τῇ ἀρχῇ ἅπαν τὸ ἐξῆς ἐπιθῆναι. Διὰ ταῦτα καὶ Θεῶ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπιτρέπων, Γνώρισόν μοι, Κύριε, ἔλεγεν, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου· καὶ δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· ὅτι ἐπὶ σὲ ἐπερρώφην ἐκ μήτρας· ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς μου, Θεός μου εἶ σὺ. Ἦκουε δὲ καὶ τοῦ θείου Δαυῖδ λέγοντος οὕτως· Πλοῦτος ἔαν ῥέη, μὴ προστίθεσθε καρδίαν. Πρὸς δέ, καὶ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος· Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλιπέτωσάν σε. Οὐκοῦν οὐδὲ ἀπέσχετο εὖ ποιεῖν, ἀλλὰ χεὶρ ἦν ἄνετος πρὸς τοὺς δεομένους, καὶ ποταμὸς πολλῶ ῥέων καὶ ἡσύχῳ ῥεύματι.

Ἀλλὰ γὰρ ἄξιον ἤδη καὶ τῶν κατὰ μέρος ἐπιμνησθῆναι, ἵν' ὁ πλοῦτος αὐτοῦ τῆς χρηστότητος ἀκριβέστερον γνωσθῆ.

Ἄνῃ τις ἄδοξος ἐξ ἐνδόξου καὶ πένης ἐκ πλουσίου γενόμενος, ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις διηπορεῖτο, καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν ἀναγκαίων ἐπιλειπόντων αὐτῶ φεῦ, μέχρι καὶ τίνων ἢ ἔνδεια προχωρεῖν οἶδε! γνώμην ἔσχε τὰς θυγατέρας, (τρεῖς δὲ ἦσαν αὐτῶ, διαφερόντως ἀγαθαὶ τὴν μορφὴν·) μισθοῦ πρὸς ἀκολασίαν ἐκδιδόναι τοῖς βουλομένοις καὶ τὸ ἐντεῦθεν αὐταῖς ποριζόμενον, ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν παιδῶν ποιεῖσθαι τροφήν· τὸ γὰρ ἀνδράσιν αὐτὰς συναρμόσαι ἀδυνατῶς εἶχεν, ἅτε διὰ τὸ πολὺ τῆς πενίας ὑπὸ πάντων εὐθύς ἀπαξιουμένας. Ὁ μὲν οὖν, ἐν τούτοις ὦν, καὶ τὴν πονηρὰν ταύτην ἐπίνοιαν ἐμελέτα καὶ ἔργου ἤδη ἐλεεινῶς ἥπτετο.

Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, ὁ φύσει τε ἀγαθός, καὶ ἀγαθοῦ παντὸς αἴτιος, καὶ ἡμετέραις ἀνάγκαις φιλανθρώπως ἐπικαμπτόμενος, εἰς ὧτα πεσεῖν τὸ γινόμενον παρασκευάζεις τῶ Νικολάῳ, καὶ Ἄγγελον αὐτὸν ἀγαθὸν τῶ ἤδη κατὰ ψυχὴν κινδυνεύοντι καὶ βοηθὸν ἔτοιμον ἐπιπέμπεις, ὁμοῦ τε τὴν πενίαν αὐτῶ παραμυθούμενον καὶ πενίας χαλεπωτέρου πρᾶγματος ἀπολύοντα. Καὶ ὄρα μοι τοῦ Ἁγίου τὸ μετὰ συνέσεως συμπαθές· οὐ γὰρ ὑπέμεινε τῶ ἀνδρὶ προσελθεῖν, καὶ περὶ τούτου βραχὺ τι διαλεχθῆναι, οὐδὲ τὴν εὐεργέτιν αὐτῶ ἐμφανίσαι χεῖρα, ἃ σὺνηθες ποιεῖν τοῖς μικροψύχοις τὸν ἔλεον· ἦδει γὰρ ὅτι φορτικὰ ταῦτα τοῖς ἐκ πλούτου καὶ δόξης εἰς ἀπορίαν καταπεσοῦσιν, ἐντρέποντά τε τὰς ἐκείνων ψυχὰς καὶ εἰς μνήμην προτέρας εὐημερίας ἐμβάλλοντα. Ἄλλ' ὡς περ ὑπερβαλέσθαι φιλονεικῶν καὶ τὴν εὐαγγελικὴν δῆπου παραγγελίαν, τὸ μὴ πιστευθῆναι τῇ ἀριστερᾷ τὸ γινόμενον, οὐδὲ αὐτὸν ἠθέλησε τὸν εὐεργετούμενον μάρτυρα τοῦ πρᾶττομένου παραλαβεῖν. Οὕτω μακρὰν ἀπέειχε τοῦ τὴν παρὰ ἀνθρώπων δόξαν ἐπιζητεῖν, ἐπεὶ καὶ μᾶλλον αὐτὸς ἀγαθότητι ποιῶν, ἢ ἕτεροι πονηρὰ δρῶντες, τὸ λανθάνειν ἐσπούδαζεν. Ἀμέλει καὶ ἀδρὸν ἀπόδεσμον χρυσίου λαβῶν, ἄωρὶ τῶν νυκτῶν, παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρὸς ἦκει· καὶ τοῦτον διὰ τινος θυρίδος ἀκοντίσας, αὐτὸς εὐθέως οἴκαδε ἐπανήει, ὡς περ αἰσχυρόμενος ὀφθῆναι διδούς.

Ἔωθεν οὖν ὁ ἀνὴρ ἀναστάς καὶ τὸν χρυσὸν εὐρών, ἔπειτα τὸν δεσμὸν λύσας, κατεπλάγη, καὶ ἑαυτὸν ἐξηπατήσθαι ᾤετο, δεδιώς, μὴ οὐχὶ χρυσὸς ἦ τὸ ὀρώμενον. Πόθεν γὰρ ἂν καὶ ὑπέλαβέ τι τοιοῦτον, τὸ μηδὲ θελῆσαι τὸν εὐεργετηκότα συνίστορα τὸν εὖ παθόντα τῆς εὐεργεσίας λαβεῖν; Ὅθεν καὶ ἄκροισ ἐπιτριβὼν αὐτὸ δακτύλοις καὶ περιεργότερον ἔνορῶν, ἐπεὶ ἔγνω χρυσὸν ἀληθῶς εἶναι, ἠδέτο, ἐθαύμαζεν, ἠπορεῖτο, θερμὸν ὑφ' ἡδονῆς ἀπέσταζε δάκρυον. Ὡς δὲ πολλὰ στρέφων καθ' ἑαυτὸν, οὐδένα εἶχε τῶν γινωσκομένων, ᾧ ἐπιγράψῃ τὸ γεγονός, ἐπὶ τὸν Θεὸν ἀνέφερε τοῦτο, καὶ δάκρυσιν εὐχαριστιῶν οὐκ ἀνήει. Ἀμέλει καὶ τοῦ πρὸς Θεὸν ἀμαρτήματος τὴν αἰτίαν ἤρξατο πρὸ τῶν ἄλλων λύειν, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων, τὴν πρώτην, εὐθύς ἀνδρὶ προσαρμόζει, τὸ δοθὲν χρυσίον ἀρκούντως εἰς προῖκα ταύτη καταβαλὼν. Ὅπερ ἐπεὶ πρὸς γυνῶσιν ἦλθε τῷ θαυμαστῷ Νικολάῳ, καὶ ἔγνω κατὰ γνώμην αὐτῷ πράξαντα τὸν ἄνδρα, (τοῦτο γὰρ καὶ αὐτὸς ἐσπούδαζε, τὸ λύσαι διὰ τοῦ γάμου τὴν τοῦ κακοῦ πρόφασιν·) εὐτρεπῆς ἦν τὰ ὅμοια καὶ πρὸς τὴν δευτέραν δρᾶσαι τῶν θυγατέρων.

Καὶ δὴ καὶ ἄλλον αὐτῷ ἰσοτάλαντον διὰ τῆς θυρίδος ἀπόδεσμον χρυσοῦ, λαθῶν ἅπαντας, νυκτὸς ἐπιπέμπει. Ὁρθρου δὲ διαναστάς ὁ ἀνὴρ καὶ τὸ χρυσίον ὁμοίως εὐρών, τῇ ὁμοίᾳ εἶχετο καὶ αὐθις ἐκπλήξει καὶ τῷ ἐδάφει τὸ μέτωπον προσερείσας, θερμότεροις αὐτῷ δάκρυσιν ἔβαλλε, Θεέ, λέγων, καὶ θελητὰ τοῦ ἐλέους, οἰκονόμε τῆς ἡμῶν σωτηρίας, ὁ καὶ πρότερον διὰ τὴν ἐμὴν ἐνανθρωπήσας παρακοὴν καὶ νῦν με τῆς παγίδος τοῦ ἀλλοτρίου μετὰ τῶν παίδων ῥύόμενος, αὐτὸς μοι τὸν τῷ σῷ θελήματι διακονούμενον, τὸν ἐν ἀνθρώποις τῆς σῆς χρηστότητος ἄγγελόν τε καὶ μιμητὴν ἀνάδειξον· τίς οὗτος, ὁ καὶ τῆς πιεζούσης πενίας ἡμᾶς ἐξελόμενος καὶ τῶν ἀτόπων λύσας ἐπινοιῶν; Ἴδου γὰρ τῷ ἐλέει τῷ σῷ καὶ τὴν δευτέραν τῶν παίδων ἀνδρὶ νομίμῳ ἐκδίδωμι, φυγοῦσαν ἤδη τὸ θήραμα γενέσθαι τῷ Διαβόλῳ, καὶ κέρδος ἐμοὶ προσφέρειν, πολλῆς, οἴμοι! ζημίας βαρύτερον. Ταῦτα δὲ ἔλεγε, καὶ τῇ δευτέρᾳ τῶν θυγατέρων εὐθύς ἐτέλει τοὺς γάμους, μεταίωρον ἤδη τὴν ψυχὴν ἔχων, ὡς οὐδ' ἐπὶ τῆς τρίτης ἂν ἀπορήσῃ, τοῦ σύνοικον αὐτὴν ἀγαπήσοντα ἔχειν· καὶ τὴν προῖκα γὰρ ἔτοιμον ἤδη καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ᾤετο, θαρρόων, ὡς εἰκὸς καὶ περὶ αὐτῆς ὑπὸ τῶν προτέρων. Ἐνθεν τοι καὶ προσεκτικὸς ἦν καὶ μεμεριμνημένος καὶ νύκτας ὅλας διατελῶν ἄγρυπνος, μὴ καὶ αὐτὸν λάθῃ ἐπιστὰς ὁ καλὸς πλουτοδότης, ἀλλ' ὅπως, εἰ καὶ αὐθις ἀφίκοιτο, ἀμφοτέραις τε αὐτοῦ ἐπιλάβοιτο καὶ παρ' αὐτοῦ μάθοι τίς τε εἴη, ὅθεν ὁ χρυσὸς αὐτῷ ἐπιρῶρει. Ὁ μὲν δὴ οὕτω πρὸς τὴν ἐκείνου ἔλευσιν διηγρῦπνει.

Ἐφίσταται δὲ τὸ τρίτον ὁ τοῦ Χριστοῦ θεράπων Νικόλαος, βαθείας νυκτὸς ἡσύχῳ ποδί· καὶ παρὰ τῷ συνήθει τόπῳ γενόμενος, ἴσον χρυσοῦ καὶ πάλιν ἀπόδεσμον, διὰ τῆς αὐτῆς θυρίδος εἰσπέμπει. Καὶ παραχρῆμα οἴκαδε ἐπανήει. Ὁ δὲ γε τῶν παίδων πατήρ, τοῦ εἰσπεσόντος χρυσοῦ τὸν ψόφον αἰσθόμενος, καὶ τούτῳ παρεῖναι πάλιν τὸν συνήθη πλουτοδότην κατανοήσας, ἢ ποδῶν εἶχεν, εὐθέως

ἔδωκε. Καὶ καταλαβῶν καὶ γνούς ὅς τις εἶη, (οὐδὲ γὰρ ἀσήμων οὗτος διὰ τὴν ἀρετὴν ἦν, καὶ τὸ τοῦ γένους ἐπιφανές), πίπτει τε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ λυτρωτὴν ἐκείνον ἐκάλει καὶ βοηθὸν καὶ σωτῆρα ψυχῶν, εἰς ἔσχατον ἀπωλείας ἤδη καταγομένων. Εἰμὴ γὰρ τοὺς σούς, ἔλεγεν, οἰκτιροὺς ὁ μέγας ἐν ἐλέει διανέστησε Κύριος, πάλαι ἂν ἀπωλώλει, πατὴρ ἄθλιος μετὰ θυγατέρων, οἴμοι! τριῶν· ἀλλὰ νῦν σέσωκεν ἡμᾶς διὰ σοῦ καὶ τοῦ πικροῦ τῆς ἁμαρτίας ἐρρύσατο πτώματος· ἤγειρέ τε ἀπὸ κοπρίας πτωχοὺς καὶ ἀπὸ γῆς ἀνέστησε πένητας. Ταῦτα ἐκείνος μὲν σὺν δάκρυσιν εὐφροσύνης καὶ θερμῷ πνεύματι πίστεως, πρὸς αὐτὸν ἔλεγε, καὶ πολὺς ἦν τοῖς μακαρίοις ποσὶν ἐκείνου προσκείμενος. Ὁ δέ, ἐπειδὴ ἔγνω δηλὸς ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ γενόμενος, διανίστησί τε αὐτὸν καὶ ὄρκους τὴν ἐκείνου καταλαμβάνει ψυχὴν, μὴ ἂν πρὸς ἑτέροισιν παρ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐξενεγκεῖν τὰ γεγενημένα, μηδὲ δημοσιεῦσαι τὸν ἔλεον.

Ἐν μὲν δὴ τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο, καὶ οὕτω μέγιστόν τε καὶ γνωριμώτατον. Τὰς δὲ καθ' ἑκάστην πρὸς τοὺς ἐν χρεῖα διανομάς, καὶ χορτάζειν πτωχοὺς ἐν ἄρτῳ καὶ διατρέφειν αὐτοὺς ἐν λιμῷ καὶ ψυχᾶς πεινώσας ἀγαθῶν ἐμπιπλᾶν· ἀλλὰ ταῦτα γε οὐδὲ μετρίως εἰπεῖν ἂν τις ἐξαρκέσειεν.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τελεωτέρας ἀρετῆς ἦρα καὶ μείζονος ἀπολαῦσαι τῆς παρὰ Θεῷ οἰκειώσεως, λαμβάνει μὲν αὐτὸν ἡσυχίας ἔρωσ, ὠδίνει δὲ τὴν ἀποδημίαν, ὡς μὴ ὄντος ἄλλως αὐτὸν τοῦ ποθουμένου τυχεῖν· Σχολάσατε, γὰρ φησι, καὶ γνῶτε· διὸ καὶ μακρύνειν ἑαυτὸν, ἔγνω καί, κατὰ τὸν Προφήτην, εἰς ἔρημον ἀυλισθῆναι προέθετο.

Καὶ ποτε, δόξαν αὐτῷ τὴν Παλαιστίνην λαβεῖν, ἐφ' ᾧ τοὺς Ἁγίους Τόπους ἰδεῖν, ἐν οἷς ὁ ὑπὲρ ἡμῶν παθῶν Κύριος τὰς ἐν κόσμῳ διατριβὰς ἐποιήσατο, πλοίου ἐπιβάς ἐξ Αἰγύπτου, νῦν ἀναχθέντος, εἰς Παλαιστίνην καταίρει, ὁμοῦ μὲν τὴν ποθουμένην ζητῶν ἐρημίαν, ὁμοῦ δὲ καὶ εἰς θέαν, ὡς ἔφην, τῶν Ἁγίων Τόπων φερόμενος. Ἄλλ' ὁ μὲν περὶ τούτου λόγος ἀναμεινάτω· ἡμεῖς δὲ τῷ πλῶ βραχύ τι προσδιατρίψωμεν.

Ἐπλεῖ μὲν οὖν εὐθὺ τῆς Αἰγύπτου· τῶν δὲ ναυτῶν οὐδὲν τῶν μελλόντων προσρωμένων, τρικυμίαν οὗτος αὐτοῖς καὶ πνευμάτων ἀγριωτέρων ἐμβολὰς προσαγγέλλει. Αὐτὸν γὰρ, ἔφη, τὸν πονηρὸν ἰδεῖν τῆς νεῶς ἐπιβάντα, τὰ τε τοῦ ἴστοῦ καὶ τὰ τῶν πηδαλίων καλώδια, μαχαίρα διατεμόντα, ὅλην περισχόντα τὴν ναῦν καὶ περιδινήσαντα καὶ τῷ βυθῷ βουλόμενον αὐτανδρον καταδύειν. Οὕτως ἔφη· καὶ παραχρῆμα, ὡς περ' ἕκ τινος ἀπόπτου συνθήματος, σφοδρὰ τις λαίλαψ τῶν νεφῶν διαπνεύσασα, εἰς κλύδωνα μέγιστον τὸ πέλαγος αἶρει, καὶ οἱ συμπλέοντες οὐδὲν ἦττον ἐκυμαίνοντο τὰς ψυχὰς· καὶ παρὰ τῷ μεγάλῳ στάντες, ἠῦχοντο μὲν τῷ Θεῷ, ἐδέοντο δὲ αὐτοῦ ἐπαμῦναι πικρῶς κινδυνεύουσι καὶ μηδεμίαν ἐλπίζουσι τοῦ κακοῦ λύσιν, ἀπὸ τοῦ προειπεῖν αὐτόν, ὡς περ' καὶ δύνασθαι βοηθεῖν ἐλπίσαντες. Ὁ δέ, θαρρόειν τε αὐτοῖς ἐκέλευε καὶ ταχεῖαν

ἔσεσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ κακοῦ παρηγγύα. Ἀμέλει καὶ τὰ λυποῦντα πάντα ὀξέως ἐλύετο, καὶ ἢ τε θάλασσα ἡμεροῦτο καὶ εἰς γαλήνην ἀκριβῆ μετεβάλλετο, καὶ αὐτοί, τῶν θρῆνων ἐπιλαθόμενοι πρὸς εὐθυμίαν ἐτρόποντο, Θεῶ τε καὶ τῷ αὐτοῦ θεράποντι τὴν χάριν ὁμολογοῦντες καὶ διπλῆ τοῦτον θαυμάζοντες, τῷ τε προειπεῖν ἅμα καὶ τῷ λῦσαι τὰ σκυθρωπά.

Ἀλλὰ τούτων οὕτως ἐχόντων, τὶς τῶν ναυτῶν, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνελθὼν τῆς μέσης κεραίας, ὡς τέ τι τῶν τῆς νεῶς ὄπλων καλῶς διαθεῖναι, ὡς ἤδη ἐκεῖθεν καὶ κατελθεῖν ἔμελλε, διολισθήσας ἄνωθεν, ἐπὶ μέσῃ τὴν ναῦν καταπίπτει. Καὶ ὁ μὲν ἄπνους ἔκειτο, καὶ ὠρᾶτο νεκρός· ὁ δέ, καὶ πρὶν κληθῆναι ἀμύνειν, ὦν ἐτοιμότητος, προσευχῆ τοῦτον ῥᾶον, ἢ τῶν ὑπνω κατεχομένων, διανιστᾶ, καὶ ζῶντα πάλιν ἀπέδωκε τοῖς πλωτῆρσιν. Ἐπειτα ἰστία πάντα πετάσαντες καὶ δι' αὐρας λεπτῆς καὶ ἡδέϊας τὸ ἐξῆς τοῦ πλοῦ διελθόντες, ὡς ἤδη τῇ γῆ προσωρμίσθησαν, πολλὰς ὁ Κύριος διὰ Νικολάου εἰργάζετο τὰς ἰάσεις. Τυφλοὶ τε γὰρ εὐθέως τὸ φίλον φῶς ἐθεῶντο καὶ ἄλλοι, χαλεπῶς πάσχοντες, τῶν ὧν εἶχον κακῶν ἀπελύοντο· καὶ συνελόντα φάναι, οὐδεὶς ἦν ὑπὸ τινος πάθους ἢ νοσήματος κατεχόμενος, ἢ καὶ λύπη τινὶ βαρυνόμενος, ὅς ἐπεὶ Νικολάω προσέλθοι, οὐκ εὐθὺς ἴατο καὶ τὸ λυποῦν ἀπεβάλλετο. Οὕτως οὖν, οὐ ῥαδίως μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀμίσθου τῆς ἰάσεως γινομένης, τίνα ἔδει τῶν κακῶς πασχόντων ἀπολιμπάνεσθαι; δίδωσιν ὁ λόγος σκοπεῖν. Ἐκ δὲ τούτου πάλιν, πόσους εἶναι τοὺς ἰωμένους, εἶτα καὶ πόσῃ Θεὸν γίνεσθαι τὴν εὐχαριστίαν, πόσῃ τῶν δοξολογούντων αὐτῶν τὴν πανήγυριν;

Ἐκεῖθεν οὖν ἀπάρας, πρὸς τὸν τοῦ Χριστοῦ Τάφον, καὶ παρὰ τὸν σεβάσιμον αὐθις Γολγοθᾶν ἔρχεται, ἔνθα καὶ ὁ σωτήριος ὑπὲρ ἡμῶν ἐπάγη Σταυρός. Ἐπειτα καὶ τῷ θεῷ τοῦ Σταυροῦ ξύλῳ νυκτὸς πρόσσεισι· καὶ αὐτομάτως μὲν αὐτῷ αἰ τοῦ Ἱεροῦ διανοιγόνται πύλαι· θερμὴν δὲ τὴν προσευχὴν καὶ πολλὴν ἐκεῖσε προσενεγκῶν τὴν προσκύνῃσιν, πλείονα ποιεῖται καὶ τοῦ ἀγαθοῦ Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν.

Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς αὐτῷ εἶχε τῆς ἐν Παλαιστίνῃ διατριβῆς, διαποντίῳ πάλιν πρὸς τὴν ἐνεγκαμένην χρῆται τῇ ἐπανόδῳ, ὄψεως αὐτῷ θείας τοῦτο ἐντειλαμένης, ὡς τε μὴ ἐπὶ πλέον στέρεσθαι τῆς γλυκειᾶς ἐκείνου φωνῆς τὰ αὐτοῦ πρόβατα. Καὶ ἐνταῦθα πάλιν, τοῦ πλοίου ἐπιβάντος τοῦ θαυμασίου, ἢ τε τῶν πλωτῆρων ἐλέγχεται κακουργία καὶ ἡ τοῦ θεοῦ Πνεύματος ὑπ' αὐτῷ θαυμάζεται δύναμις. Ὁ μὲν γὰρ πρὸς τὴν πατρίδα πλεῖν ἔμελλε· καὶ τοῦτο πρότερον τοῖς καλοῖς ναύταις συνθέμενος, οὕτω δὴ τῆς νεῶς ἐπέβη· οἱ δ' ἐπειδὴ ἀνείλοντο τὰς ἀγκύρας, οἴκου ἐμέμνητο. Τοῦ λιμένος οὖν ἐξορμήσαντες καὶ τὴν ὀθόνην διαπετάσαντες, τοῦ πνεύματος αὐτοῖς ἐπιφόρου πνέοντος, πρὸς τὴν οἰκίαν ἀπέπλεον· ἡμέλει δὲ οὐδαμῶς ἡ δίκη, ἀλλὰ παρὰ πόδας αὐτοῖς ἐπῆει· καὶ βίαιόν τι καταγιγίς ἀντιπνεύσασα, τοὺς οἰακάς τε διήγαγε καὶ τὰ πηδάλια παρήνεγκε· καὶ αὐτοῖς μὲν ἔσχατον ἀπειλεῖ κίνδυνον, τὸν δὲ τοῖς τῆς πατρίδος προσορμίζει

λιμέσι. Τί οὖν ἢ συμπαθῆς ἐκείνη καὶ μεγαλόφρων ψυχῆ; οὐδὲ πικρίας, οὐδὲ λόγου τινὸς πρὸς αὐτοὺς ἐδεήθη στύφοντος, ἀλλ' ὁμοῦ τε μεταβαλλομένους εἶδε, καὶ πικρὸν οἶον τὸν μετάμελον ποιουμένους, καὶ τῆς οἰκείας ἠττήθη χρηστότητος καὶ πάλιν αὐτοὺς δι' εὐπλοΐας εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέπεμπεν. Αὐτὸς μέντοι τῇ τῆς ἀγίας Σιών ἀποδοθεὶς ἤδη Μονῇ, πρὸς τοῦ θεοῦ αὐτοῦ πάλαι καλῶς οἰκοδομηθείση, ὡς ὁ λόγος ἄρτι φθάσας ἐδήλωσεν, ἀσπάσιός τε αὐτοῖς ὤφθη, καὶ ἡδονῆς τοὺς ἐν αὐτῇ πάντας ἐπλήρου καὶ πολυτελεῖ τούτους εἰστία καὶ φιλοτίμῳ τῇ χάριτι. Σοφῶς δὲ ἄρα τὰ κατ' αὐτὸν ἄνωθεν ἢ πρόνοια διετίθει, καὶ τὸ μέγα τοῦτο φῶς ἐπὶ μεγάλην ἔμελλε θήσειν τὴν λυχνίαν, καὶ διὰ τοῦτο πάλιν αὐτὸν ἐπὶ τὴν πόλιν κατήγαγε, φιλοπόνως τὸ θεῖον μέλι τῆς ἀρετῆς ἐργαζόμενον. Οὕτω δὲ μετιῶν τὸν βίον, ὡς τε λανθάνειν ἀνθρωπίνους ἅπαντας ὀφθαλμούς, πλέον ἑαυτὸν δῆλον ἐποίει τὸν τοῦ παντὸς ἄξιον· οὔτε ἔκρυπτε τὸν ἐργάτην ἢ ἀρετῆ, οὐχ ἦττον ἢ τὸ φῶς, τοὺς δι' ἐκείνου πορευομένους· καὶ οἱ τῶν ἐκείνου δὲ πόνων καρποὶ ταχὺ τὸ δένδρον ἐμήνυον. Ἀλλὰ καὶ τοῦ συνειδότος αὐτῷ τὰ κρύφια τῆς καρδίας Θεοῦ, μὴ ἐπὶ πλέον τὸν οἰκεῖον θεραπευτὴν λανθάνειν ἀνεχομένου, δῆλον τὸν ἄνδρα ποιεῖ καὶ ὅπως, προσεκτέον τῷ διηγήματι.

Ἄρτι τοῦ κατ' ἐκείνου καιροῦ τῆς Μυρέων Προέδρου τὸν θρόνον ἄμφω καὶ τὸν βίον ἀπολιπόντος καὶ τῆς πρὸς Θεὸν ἀψαμένου πορείας, ζῆλος εἰσηλθε θεῖος τοὺς τε ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπους καὶ τοὺς λογάδας τοῦ Κλήρου, τὸν ἄξιον ἀποδοῦναι τῷ θρόνῳ. Καὶ δὴ ποτε πάντων ἐκκλησιασασμένων, συνεβούλευέ τις αὐτῶν, (Θεοῦ δὲ τοῦτο, καὶ τῆς ἐκείνου σοφίας οἰκονομία) εὐχῇ τὰ τοῦ πράγματος ἐπιτρέψαι. Τοῦτο πάντων, ὡς περ ἰδίαν ἐκάστου γνώμην, προελομένων, ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος καὶ τῆς ἐκείνων δεήσεως εἰσακούων, ἐνὶ τούτων τὸν προστησόμενον τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλύπτει.

Καὶ δὴ ποτε τῷ ἀνδρὶ τῷ δε θεία τις ἐπιστάσα ὄψις, ἐπιτάττειν αὐτῷ ἐδόκει, παρὰ τὰς τοῦ Ναοῦ εἰσόδους ἐλθόντι στήναι καὶ ὅς περ ἂν πρῶτος τὸν Ναὸν καταλάβοι, οὗτός ἐστιν ὁ τῷ ἐμῷ κινούμενος Πνεύματι· καὶ λαβόμενοι αὐτοῦ, Νικόλαος δὲ τῷ ἀνδρὶ ὄνομα, Ἐπίσκοπον προχειρίσασθε· τοῦτο γὰρ αὐτῷ καὶ προώρισται.

Οὕτως ὁ θεῖος ἐκείνος ἀνὴρ μυηθεὶς, τῇ Συνόδῳ ταῦτα καὶ τῷ Κλήρῳ κοινοῦνται. Καὶ δὴ φιλοπονώτερον ἀπάντων τῆς προσευχῆς ἐχομένων, ὁ τὸν μέγαν ἐκκαλυφθεὶς, ἐνθα δὴ κεκέλευστο ἀφικνεῖται. Ἦδη δὲ περὶ ὄρθρον, Πνεύματι θείῳ κινηθεὶς ὁ μέγας Νικόλαος, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὗτος καταλαμβάνει. Ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ προνάῳ γένοιτο, λαβόμενος αὐτοῦ ὁ τῆς ὄψεως ἠξιωμένος, πῶς ἄρα, ὦ τέκνον, καλῆ; ἐπιμελῶς ἤρετο. Ὁ δέ, πρῶως οὕτω καὶ ἀφελῶς Νικόλαος ἁμαρτωλός, Δέσποτα, ἔφη, τῆς ἀγιότητος δούλος τῆς σῆς.

Ὁ θεῖος τοίνυν ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἐπειδὴ τὰ μέτρια ταῦτα καὶ ταπεινὰ παρὰ τοῦ μεγάλου ἤκουσε ῥήματα, τοῦτο μὲν ἀπὸ τῆς τοῦ Νικολάου κλήσεως, ἦν καὶ ἡ φανείσα ὄψις αὐτῷ προειρήκει, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς μετριοφροσύνης, (οὐκ ἠγνόει γὰρ ἐπὶ τίνα ἐπιβλέπει Θεός, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν πρῶον δηλαδὴ καὶ ἡσύχιον·) τοῦτον ἐκεῖθεν εἶναι τὸν ὑπὸ Θεοῦ δηλούμενον ἐγνωκώς, ἡδονῆς εὐθὺς ὑποπιμπλάται, καθάπερ τινὶ κεκρυμμένῳ περιτυχῶν θησαυρῷ· καὶ ἔρμαιον εἶναι τὴν τοῦ ἀνδρὸς εὐρεσιν λογιζομένους, ἀκολουθεῖ μοι, τέκνον, φησὶ πρὸς αὐτόν. Εἶτα καὶ παραλαβὼν, ἤγαγε πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους. Οἱ δὲ συμβάλλουσιν αὐτίκα τὸ πρῶγμα, εἰρημένον αὐτοῖς πρότερον ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ μεστή θείας χαρᾶς καὶ αὐτοῖς ἐγίνετο ἡ ψυχὴ, συμβαίνουσα τῇ ἀπὸ Θεοῦ ψήφῳ, καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς κρίνουσιν ἀρετὴν. Εἶτα τὸν Ἅγιον, ὡς εἶχον, εὐθὺς κατὰ μέσον ἄγουσι τοῦ Ναοῦ. Πανταχοῦ δὲ τῆς φήμης διαδραμούσης, (φιλεῖ γὰρ ἐν οὕτω μεγάλοις πράγμασιν αὕτη, συντόνῳ μάλιστα χρῆσθαι καὶ ταχεῖ τῷ πτερῷ·) συρρέει μέντοι πλῆθος ἀριθμοῦ κρεῖττον. Οἱ δὲ σὺν μεγέθει φωνῆς δέξασθε τὸν οἰκεῖον, Ἀδελφοί, Ποιμένα φασί, ὃν ὑμῖν ἔχρισε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· ᾧ τὴν τῶν ὑμετέρων ψυχῶν κυβένησιν καὶ τὸν καταρτισμὸν ἐνεχείρισεν· ὃν οὐκ ἀνθρωπίνῃ ψῆφος, ἀλλὰ θεία προεχειρίσατο. Ἔχομεν τοιγαροῦν ὃν ἐποθοῦμεν· ὃν ἐζητοῦμεν, νῦν ἀπειλήφαμεν· ὑπὸ τοῦτου ποιμαίνομενοι καλῶς καὶ ἀγόμενοι, οὐκ ἀποροῦμεν ἐλπίδων καὶ τῷ Θεῷ παραστήναι λαὸς περιούσιος, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιφανείας αὐτοῦ καὶ ἀποκαλύψεως. Τούτοις τὸ πλῆθος προσετίθεσαν τὴν εὐχαριστίαν, καὶ εὐφροσύνης, οὐχ ὅπως καὶ λεχθῆναι ῥαδίας, πρὸς Θεὸν ἐφθέγγοντο ῥήματα.

Ἡ μέντοι τῶν Ἐπισκόπων ἱερὰ Σύνοδος σὺν τῷ Κλήρῳ, πᾶν εἴ τι νενομισμένον πρότερον ἐπ' αὐτῷ διαθέντες, τῷ τῆς Ἀρχιερωσύνης χρίσματι τελειοῦσιν αὐτόν, ἀναβαλλόμενον μὲν καὶ ὀκνοῦντα τὴν προεδρίαν, διὰ δειλίαν ὄντως ἐπαινουμένην· μόλις δ' οὖν ἐπὶ τὸν ἀρχιερατικὸν ἀναβάντα θρόνον, καὶ τῆς Μυρέων προκαθίσαντα καὶ τὴν ἐπιστάσιαν ἀναδεξάμενον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα ὑγιῶς φρονοῦντά τε καὶ διδάσκοντα.

Βάσκανον δὲ ἄρα τούτοις ὁ πονηρὸς ἐπέβαλεν ὀφθαλμόν· ἀνθοῦσαν γὰρ οὕτως οὐκ ἠνεγκε τὴν εὐσέβειαν, ἀλλ' ὄξυς ὅτι μάλιστα τοὺς κρατοῦντας εἰσδύς, σφοδρότερόν τε τὸν διωγμὸν αὐτίκα ἐποίει· καὶ βασιλικά διατάγματα κατὰ πᾶσαν ἐφοῖτα τὴν οἰκουμένην, εἰς ἄρνησιν τῆς εὐσεβείας τοὺς πιστοὺς ἐκκαλούμενα ἴσως· εἶδ' οὐ, ἀλλὰ δεσμὰ καὶ φρουραὶ καὶ βαρύτεροι βάσανοι καὶ τέλος βίαιοι θάνατοι τοὺς ἀπειθοῦντας εὐθὺς ἐξεδέχοντο. Ταῦτα καὶ μέχρι τῆς Μυρέων ἐν βραχεῖ φθάνει, πτηνοῖς διακόνοις τοῖς θερμοῖς τῆς ἀσεβείας ἐρασταῖς χρώμενα.

Ὁ θεῖος τοίνυν Νικόλαος, ἐπειδὴ μέγας ἦν ἐν αὐτῇ, τὰ χριστιανῶν πρεσβεύων καὶ τὴν εὐσέβειαν ἐλευθέρα κηρύττων γλώττη, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν τὰ

πρῶτα φερόντων παρὰ τῆ πόλει καὶ δεσμὰ καὶ στρέβλας καὶ μυρίαν ἄλλην βάσανον καταψηφισθεῖς, εἶτα καὶ φυλακῆ μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων χριστιανῶν παραδίδονται, ἐν ἧ καὶ διέμεινε χρόνον οὐ βραχύν, χρηστοῦ μὲν οὐδενὸς ἀπολαύων, τῶν ἐκ τῆς φυλακῆς δὲ κακῶν ἀνεχόμενος οὕτω γενναίως, ὥσπερ ἄν τις ἡδέων καὶ προσφιλῶν ἀνάσχοιτο. Πλὴν οὐδὲ οὕτως ἀνίει τοὺς ὑπ' αὐτόν, νάμασιν εὐσεβείας ἐπάρδων καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς πίστιν ἐκτρέφων, ἐν ἀρῶραγεί τε θεμελίω τοὺς ἐκείνων πόδας ἰστών καὶ νεανικωτέρους ὑπὲρ τῆς ἀληθείας αὐτοὺς περεχόμενος.

Ἄλλ' εὐθύς ἥλιος μετὰ νέφος καὶ ἠπία τις αὔρα μετὰ τὴν καταιγίδα· καὶ φιλανθρώπως ὁ ἐμὸς Χριστὸς ἄνωθεν πρὸς τὴν αὐτοῦ κληρονομίαν ἰδὼν, καθαιρεῖ μὲν ἀσεβείας ἅπαντα σκῆπτρα καὶ ἐκ μέσου ποιεῖ. Διοκλητιανοὶ ταῦτα καὶ Μαξιμιανοὶ καὶ ὅσοι μετ' αὐτοὺς τοῦ ἑλληνισμοῦ προειστήκεισαν· ἀνίστησι δὲ κέρας σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, καὶ τύπῳ Σταυροῦ, δι' ἀστέρων, τὸν Κώνσταντος καὶ Ἑλένης υἱὸν Κωνσταντῖνον μετακαλεῖται, καὶ τὸ Ῥωμαίων ἐγχειρίζει σκῆπτρον. Ὁ δέ, συνετὸς ὢν καὶ τὸν καλέσαντα ὅς τις εἶη μὴ ἀγνοήσας, αὐτῷ τε ἐθάρσησε καὶ τοὺς ἀνθισταμένους πάντας καταβαλὼν, θερμότατα προέστη τῆς εὐσεβείας, καὶ παλινωδίαν τοῖς πρὸ τοῦ βασιλεύσασιν ἦδε· καθαιρεῖσθαι μὲν τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς κελεύων, ἀφίεσθαι δὲ τῶν φυλακῶν τοὺς ἀποκεκλεισμένους διὰ τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, ἀνοικοδομεῖσθαι δὲ τὰ χριστιανῶν τεμένη, καὶ τὸν οἰκεῖον τὰς Ἐκκλησίας ἐπαναιρεῖσθαι κόσμον. Τοῦ τοιοῦτου τοιγαροῦν δόγματος τὴν ὑπὸ χεῖρα πᾶσαν διαλαβόντος, ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας οἱ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογηταὶ κατήγοντο ἕκαστος.

Ἀμέλει καὶ τὸν οἰκεῖον Ἀρχιερέα Νικόλαον ἢ Μυρέων, μάρτυρά γε τῆ προαιρέσει, καὶ ἀναίμακτον ἀπελάμβανε στεφανίτην. Ὁ δέ, χάρισμασι πάντοθεν κομῶν τοῖς θεοδωρήτοις, πάθη τε πάντα ἰᾶτο, καὶ ἐπίδοξος, οὐ πιστοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς ἐν βραχεὶ καὶ τῶν ἀπίστων ἐγένετο καὶ θαῦμα ταῖς ἀπάντων ἔκειτο ψυχαῖς λόγου κρεῖττον. Διὰ τοι ταῦτα καὶ τῶν εἰδωλικῶν πολλοὺς ἔτι βωμῶν περιλειπομένους ὀρῶν, καὶ τούτοις πολλὰ δαιμόνων ἐπιχωριάζοντα φύλα, καὶ οὐκ ὀλίγους ἀπολοῦντα τῶν Μυρέων, ζήλω θείῳ διακαυθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀνδρικότατα διανίσταται· καὶ τὴν ἐκείνων πᾶσαν περιελθὼν, εἶπου τινὶ βωμῷ περιτύχοι, εἰς ἔδαφος κατέσπα, καὶ εἰς κόνιν ἐλέπτυνε· καὶ οὕτως ἐκ ποδῶν τὴν τῶν δαιμόνων πληθὺν ποιούμενος, καθαρᾶς ἀπολαύειν γαλήνης τῆ ποιίμνη παρῆχε.

Τοιαῦτα τῷ Ἁγίῳ κατὰ τῶν τῆς πονηρίας διαστρατηγοῦντι πνευμάτων, γίνεται τις αὐτῷ ἄνωθεν ἔμπνευσίς τε καὶ ἔννοια θειότερα, μὴδὲ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀποσχέσθαι ναοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ προσβαλεῖν καὶ τὰ ἴσα τοῖς προτέροις διαθεῖναι· ἦν γὰρ οὗτος τό τε κάλλος θαυμάσιος καὶ μεγέθει τοὺς ἄλλους ὑπερανεστηκώς, καὶ δαίμοσιν ἠδίστη διατριβή. Ὁρμῆς τοιγαροῦν ἐπὶ τουτονὶ τὸν ναὸν πλείονος αὐτὸν εἰσελθούσης, καὶ νεανικώτερον αὐτῷ ἐμβαλὼν, οὐχ ὅσα

ὑπερανεστήκει τῆς γῆς, ἅπαντα καθήρει μόνον, εἰς ἔδαφός τε κατέσειεν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν κρηπίδων ἀνέσπα· καὶ τὸ ὄλον, τὰ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀέρος μετέωρα τοῦ ναοῦ τῷ ἐδάφει ἐδίδου, τὰ δὲ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν εἰς τὸν ἀέρα ἐρρίπτει. Οἱ γὰρ μὴν πονηροὶ δαίμονες οὐδ' οὕτως ὑπομεῖναι τὸν Ἅγιον δυνατοὶ ἦσαν, ἀλλὰ καὶ φεύγοντες φωνὰς ἠφίεσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀδικεῖσθαι ἰσχυρῶς διετείνοντο, καὶ τῶν ἰδίων ἄκοντες ἀπανίστασθαι. Καὶ οὕτω μὲν ταῦτα τῷ Ἁγίῳ ἐχώρει καὶ πέρας αὐτοῦ χρηστὸν ἢ κατὰ δαιμόνων ἐλάμβανε στρατηγία. Ἀλλὰ μεμνησθαι πάλιν ὁ λόγος καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ βούλεται καὶ μὴ λήθη παραδοῦναι τὰ λόγου καὶ μνήμης ἄξια.

Ἦδη γὰρ Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου βασιλέως τὸ εὐσεβεῖν ἐλομένου, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν διοικοῦντος καὶ τούτου δὴ τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως τὸ περὶ αὐτὸν πλῆθος πρὸς ἀνάληψιν τῶν Ὀρθοδόξων ἀσκοῦντος δογμάτων καὶ πᾶν εἶ τι ἔκφυλον ἐν αὐτοῖς καὶ νόθον ῥίζαις αὐταῖς ἀποτέμνοντος, ἀθροίζεται μὲν κατὰ Νίκαιαν τὸ Ὀρθόδοξον ἅπαν, ἐφ' ᾧ τὸν εὐσεβῆ τῆς Πίστεως ὄρον διαθεσπίση, τὴν δὲ Ἀρείου βλάσφημον αἴρεσιν μακρὰν ἀπελάση καὶ εἰρήνην πάση βραβεύση τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμότιμον τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν δογματίζοντες καὶ εἰς ἓν ἀμφότερα τὰ μέρη συνάπτοντες. Μέρος οὖν καὶ ὁ θαυμαστός οὗτος Νικόλαος τῆς ἱεράς γίνεται Συνόδου, γενναίως τε κατὰ τῶν Ἀρείου φλυαριῶν ἴσταται· καὶ διαλύσας πάντα καὶ κανόνα πᾶσι τῆς ὀρθῆς πίστεως ἀκριβῆ παραδούς, ἐκεῖθεν τε ἀναζεύγνυσι καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἐπανήκει ποιμήνην, τρέπων πάντας καὶ προάγων ἐπ' ἀρετὴν καὶ θερμότερον τῆς διδασκαλίας ἀπτόμενος.

Λιμοῦ δὲ ποτε κατὰ τὴν Λυκίαν περιέχοντος, ἐσπάνιζε τροφῆς καὶ ἡ Μυρῶν καὶ τοῖς ἴσοις κακοῖς ἐπιέζετο. Ἐμπορείαν γοῦν τινὶ τῶν ναυτικῶν σίτου πεπονημένῳ, ἐπιφαίνεται νυκτὸς ὁ μέγας Νικόλαος, καὶ τρεῖς αὐτῷ χρυσοῦς εἰς ἀρῶραβῶνα δούς, ἐν τῇ Μυρῶν καταῖραι καὶ ἀποδόσθαι τὸν σῖτον τοῖς ἐκεῖ ἐπισκῆπτει. Διυπνισθεὶς τοίνυν ὁ ἔμπορος καὶ τοὺς χρυσοῦς παρὰ τῆ χειρὶ εὐρῶν καὶ τὴν ὄψιν εἰς νοῦν βαλλόμενος, τὸ γεγονός τε διὰ θαύματος ποιησάμενος, πρὸς τὰ Μύρα κατάγεται. Καὶ ὁ μὲν, τὸν σῖτον ἐν τῇ πόλει διαπωλεῖ· οἱ δὲ, ἐν αὐτῇ παραμύθιον τοῦ λιμοῦ τοῦτον εὐρόντες, Θεῷ καὶ τῷ μεγάλῳ Νικολάῳ κἀνταῦθα, ὡς περὶ δὴ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, τὴν σωτηρίαν ἐπέγραφον.

Εἶτα στάσις ὑπὸ τῶν Ταηφάλων κατὰ Φρυγίαν ἀνάπτεται τὴν μεγάλην. Καὶ δῆτα πυθόμενος ὁ βασιλεὺς Κωνσταντίνος καὶ κοινῇ συσκεψάμενος περὶ τούτου, τρεῖς ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτῷ στρατηλάταις, (Νεοποτιανὸς καὶ Οὐρσος καὶ Ἐρπυλίων αὐτοῖς τὰ ὀνόματα) κατευνάσαι τὰ πράγματα, καὶ εἰς εὐταξίαν μεταγαγεῖν, εἰς Φρυγίαν ἐκπέμπει. Οἱ δὲ, σὺν πολλῷ τάχει τῆς Κωνσταντίνου ἐξορηθέντες, ἔν τινι τῶν Μυρῶν λιμένι τῆς Λυκίων κατήχθησαν Ἐπαρχίας· Ἀδριακὶς τὸ ἐπίνειον ἐκαλεῖτο. Πλεῖν τοίνυν οὐ παρέχοντος αὐτοῖς τοῦ πελάγους, βραχὺ πρὸς τῷ λιμένι διεκαρτέρουν. Ἐν τούτῳ δὲ τινες τῶν ὑπ' αὐτοῦ στρατιωτῶν ἐξίασι τοῦ πλοίου, τὰ πρὸς χρεῖαν αὐτοῖς ὠνησόμενοι. Οἷα δὲ φιλεῖ τὸ στρατιωτικὸν ἀρπαγῆ

τῶν ἀλλοτριῶν καὶ βία τὰ πολλὰ χαίρειν, τούτοις ἐχρῶντο κἀνταῦθα, καὶ κακῶς τὰ τῶν προσοίκων ἐποίουν. Εἶτα καὶ εἰς στάσιν ἐχώρει τὸ πρᾶγμα καὶ ταραχὴ τις πρὸς τῷ καλουμένῳ Πλακώματι ἀνεγήγερτο. Γνωσθὲν οὖν τῷ θαυμαστῷ Νικολάῳ, μηδὲ βραχὺ μελήσας, παρὰ τὸ ἐπίνειον ἤκεν. Ἐπειδὴ δὲ τισιν ὀλίγοις γέγονε δῆλος, τῇ φήμῃ διὰ πάντων ἐφοίτα· καὶ παραχοῆμα ἢ πόλις αὐτῷ πᾶσα μετὰ τῶν στρατηλατῶν προσκυνήσοντες, ὡς ἔθος ὑπήντων. Ἐρωμένου τοίνυν τοὺς στρατηλάτας ἐφ' ᾧ τε καὶ ὅθεν ἤκοιεν· ἐκεῖνοι, παρὰ βασιλέως ἀπεστάλθαι, εἶπον, ἐφ' ᾧ τοῖς κατὰ Φρυγίαν τὰς στάσεις καλῶς διαθήσουσι. Καὶ ὅς, παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν τῇ πόλει, φιλοτίμως ξενίζει· εἶτα τὸν θόρυβον ἐκεῖνοι κοιμίσαντες τῶν στρατιωτῶν, καὶ εὐλογίας τῆς παρ' ἐκείνου ἀξιοθέντες, ἤδη πρὸς τῇ ἐξόδῳ ἦσαν.

Ἐν τούτῳ δὲ προσίασιν τινες τῶν τῆς πόλεως τῷ Ἀγίῳ, καὶ θερμότατα τοῖς αὐτοῦ ποσὶ προσπεσόντες, ἀμύνειν ἀδικουμένοις ἀδέοντο καὶ λύσιν τῶν παρόντων ἠξίουσαν. Ὁ γὰρ ἡγεμὼν Εὐστάθιος, σὺν οἰμωγῇ καὶ δακρύοις ἔλεγον, χρήμασι τὴν ψυχὴν διαφθαρεῖς ὑπὸ τῶν φθόνου καὶ κακίας θεραπευτῶν, τρεῖς τῶν ἐν τῇ πόλει ἀνδρῶν, οὐδὲν ὅλως ἀμαρτῶντας, θανάτῳ κολάζει. Ὑπὲρ τούτων οὖν καὶ ἡ πόλις ἐλεεινῶς κόπτεται καὶ πενθεῖ καὶ τὴν σὴν ἐν πολλῇ τῇ λύπῃ παρουσίαν ἐπιβοᾷται· εἰ γὰρ παρῆς, οὐκ ἂν τοιοῦτον ὁ ἥλιος παρ' αὐτῇ μῦσος ἐπέιδε. Τούτων ὁ τοῦ Θεοῦ ἀνθρωπος καὶ τῆς ἐκείνου συμπαθείας μιμητῆς, ἀκούσας, σφύζει τε πρὸς ταῦτα τὴν ψυχὴν, καὶ ἀνίσταται· καὶ τοὺς στρατηλάτας παραλαβὼν αὐτίκα, ὁδοῦ εἶχετο. Ἐν τινι γοῦν τόπῳ (Λέων δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο) γενόμενος, ἐπυνθάνετο τῶν παριόντων, εἴτι περὶ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων εἶδοιεν καὶ ὅπου ἄρα τούτους ἀπολίποιν. Οἱ δὲ, κατὰ τοὺς καλουμένους, φασί, Διοσκόρους ἐν τῇ πλατείᾳ· καὶ ὅς, εὐθὺ τοῦ Μαρτυρείου τῶν ἀγίων Κρήσκεντος καὶ Διοσκορίδου ὁδεύων, ἐπειδὴ μαθὼν τούτους ἄρτι τὴν πύλην ὑπερβαίνοντας παρὰ τὸν Βηρᾶν ἄγεσθαι, (τόπος δὲ οὗτος τῶν καταδίκων ἐπιθανάτιος) ἐπιτείνας τὴν πορείαν καὶ τὸ ἐνδῆον τῷ γύρει τῷ διαπύρῳ τῆς καρδίας ἀναπληρώσας, ἐν βραχεὶ τὸν ὠρισμένον τόπον καταλαμβάνει καὶ ὄρᾳ πολὺν μὲν ὄχλον περιεστῶτα, τοὺς ἀνδρῶν δὲ ὀπίσω, φεῦ· τὰς χεῖρας δεδεσμημένους καὶ τὰς ὄψεις κεκαλυμμένους, ἤδη δὲ πρὸς γῆν κεκλιμένους καὶ γυμνῶ τραχήλῳ καὶ διατεταμένῳ τὴν τομὴν ἀναμένοντας· ἐλεεινὸν θέαμα καὶ μηδὲ ὀφθαλμὸν δυνάμενον ἔχειν τοῦ πάθους μάρτυρα· αὐτὸν δὲ τὸν δήμιον τὸ ξίφος ἤδη διεσπασμένον καὶ φόνιόν τι καὶ μανικὸν βλέποντα καὶ ψιλῇ θεᾷ τὸ ἀπηνῆς ὑποφαίνοντα. Ταῦτα ὡς εἶδε, καὶ τῷ σκυθρωπῷ ἐκείνῳ θεάματι τὰς ὄψεις ἐπέβαλε, πρᾶοτητι τὸ αὐστηρὸν κεράσας, οὔτε θρασύ τι καὶ νεανικὸν ἄλλως ἐφθέγγετο, οὔτε ἀγενῶς προῆλθε καὶ ὑφειμένως· ἀλλ' ὡς εἶχε δρομαίως ἐπὶ τὸν δήμιον παρελθὼν, τὸ ξίφος μὲν τῶν ἐκείνου χειρῶν ἀφαιρεῖται, οὐδὲν ὑποδείσας ἢ πτοηθεῖς· ῥίπτει δὲ αὐτὸ κατὰ γῆς καὶ τοὺς ἀνδρῶν τῶν κατεχόντων δεσμῶν ἀνίστησι. Ταῦτα μετὰ πολλῆς δρῶντα τῆς αὐθεντίας, οὐδεὶς ἦν ὁ κωλύων, τὸ περιὸν οἶμαι τῆς ἀρετῆς εἰδότες καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ δικαίου ζῆλον αὐτοῦ

δυσωπούμενοι. Τοῖς μὲν οὖν σωθεῖσιν, ἢ χαρὰ θερμὰ ἐκίνει τὰ δάκρυα, καὶ ἄθρόον τι ἐκ μεταβολῆς καὶ εὐθυμον ἀνεβόων. Τὸ δὲ πεδῖον ὅλον θέατρον ἦν, εὐφήμεον τε πάντες καὶ ἐρρήγγυντο ἐπὶ τῇ βοῇ, πρὸς τὴν ὄψιν ὧν ἔτεθέαντο.

Ἐνταῦθα ὁ ἡγεμὼν Εὐστάθιος ἐπιφαίνεται· ἀλλὰ καὶ φανέντα τοῦτον ὁ μέγας περιορᾷ, καὶ προσερχόμενον ἀπωθεῖται, κατειπεῖν τε αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ καλέσαι κατ' αὐτοῦ τὸν Θεὸν καὶ ὅλως κακοῖς περιβαλεῖν ἐσχάτοις τὸν ἄνδρα ἠπειλεῖ, ἀδικώτατα οὕτω τῇ ἀρχῇ χρώμενον καὶ μεγάλοις ἐπιχειροῦντα κακοῖς. Ὁ δὲ δεινῶς τε τοῖς τῆς μεταμελείας κέντροις ἐβάλλετο καὶ τῷ συνειδότη πάνυ σφόδρα τὴν καρδίαν ἐδάκνετο· ταῦτά τοι καὶ δακρύοις τὸν ἔλεον ἐθηρᾶτο καὶ ἰκέτης ἐγίνετο καὶ ὑπὸ ψυχῆς ὅλης ἐδεῖτο, διαλλαγῆναι αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν μέγαν Νικόλαον. Εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν ἐπὶ Σιμωνίδην καὶ Εὐδόξιον τοὺς Μυρῶων πρωτεύοντας μετετίθει· τὸν δὲ ἄρα ψευδόμενον οὐκ ἐλάνθανεν· ἦδει γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι χρυσίῳ διαφθαρεῖς, θάνατον κατέκρινε τῶν ἀθῶων. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ὅλοι τῆς πρὸς αὐτὸν εὐχαριστίας ἐγίνοντο καὶ πολὺς ὁ τοῦ Χριστοῦ θεράπων ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλώττης ἦδετο καὶ τὸ ἔργον οὐκ ἄλλου τινὸς ὠμολόγητο.

Οἱ μέντοι στρατηλάται τῶν αὐτοῦ θείων εὐχῶν ἐξιωθέντες καὶ ταύτας καλὸν ἐφόδιον ἐπαγόμενοι, πρὸς τὴν Φρυγίαν ἀφίκοντο. Καὶ διαθέμενοι τὰ ἐν αὐτῇ πάντα εἰς δέον, καὶ ὅσα παρὰ τοῦ βασιλέως ἐντέταλτο αὐτοῖς τελεσάμενοι, πρὸς τὸ Βυζάντιον ἐπανῆκον. Τούτοις ὑποδοχὴ φιλότιμος καὶ πολυτελής πρὸς τε τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν ἐν τέλει γίνεται, καὶ τοῦ λοιποῦ περὶ τὰ βασιλεία διῆγον, ἀπόβλεπτοι καὶ περιφανεῖς καὶ πολλή τις ἦν ἢ περὶ αὐτοὺς θεραπεία· οὐκ ἔμελλε δὲ ταῦτα πράως οἴσειν ὁ φθόνος, οὐδὲ βασκάνων ὀφθαλμοῖς φορητὰ γενέσθαι. Ὅθεν καὶ προσελθόντες τινὲς τῷ ἐπάρχῳ τῆς πόλεως, ἅτε παρευδοκιμούμενοι παρ' αὐτῷ, δεινὴν πλέκουσι κατ' ἐκείνων συκοφαντίαν, οὐ χρηστὰ λέγοντες βεβουλεῦσθαι τοὺς στρατηλάτας, οὐ δὲ μὴν εἰς ἀγαθὸν περιστῆναι τέλος τὴν ἐκείνων ὀρμὴν· νεωτέροις γὰρ ἐπιχειροῦσι πράγμασιν, ὅσα ἡμῖν εἰς ἀκοὰς ἦκε, καὶ πονηρὰ τεκταίνουσι κατὰ βασιλέως. Οὕτω τῶν ἀνδρῶν κατειπόντες καὶ χρυσίῳ πολλῷ τὸν ἔπαρχον ὠνησάμενοι, τὰς βασιλικὰς δι' ἐκείνου φθείρουσιν ἀκοὰς· εὐθύς γὰρ εἰς ὄψιν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, διέξεισί τε ἅ παρ' ἐκείνων ἀκούσας καὶ πείθει ἐρήμη δίκη ὑπ' αὐτοῦ ἀλῶναι τοὺς ἄνδρας· τέως δ' οὖν φυλακῇ δοθῆναι, μὴ λαθόντας, φησί, δράσωσιν, ἅ πάντως μεμελετήκασι. Γέγονε μὲν οὕτω· καὶ τοὺς ἄνδρας εἶχεν ἢ φυλακῇ, οὐδ' αὐτὸ τοῦτο εἰδότας, ὅτου χάρι τῇ φυλακῇ παρεδέδοντο· τοσοῦτον ἀπειχόν τοῦ πονηρὸν τι βουλευσασθαι κατὰ βασιλέως. Χρόνος ὁ μεταξὺ συχνός, καὶ πάλιν ἢ πονηρία, καθάπερ οὐκ ἀρκουμένη τοῖς προλαβοῦσι, τὸ ἐλλεῖπον ἀναπληροῖ.

Διῆγον μέντοι οὕτως οἱ ἄνδρες τῇ φυλακῇ προσκακοπαθοῦντες. Οἱ συκοφάνται δέ, ἐπειδὴ ὑπορρέοντα τὸν χρόνον ἐώρων, δέισαντες, μήπου τι τῶν ἀδοκίτων συμβάν, ἐλέγξῃ μὲν τὰ τοῦ δράματος, περιτραπῇ δὲ κατ' αὐτῶν ὁ κίνδυνος, προσίασι τῷ ἐπάρχῳ πάλιν, καὶ ὄχλου πλείονος γίνονται, μὴ οὕτως ἐᾶσαι τὰ τῶν

ἀνδρῶν, ἀλλ' ἀξίαν αὐτοῖς τὴν δίκην ἐπενεγκεῖν. Ἐκεῖνος τοίνυν ὑπὲρ τοῦ χρυσοῦ δεδοικώς, μὴ καὶ ἀφαιρεθεῖ τούτων, πέρας τῶν ὑποσχεθέντων οὐκ εἰληφότων, πρόσσεισι τῷ βασιλεῖ καὶ αὐθις, τῇ τε τοῦ προσώπου ἐνστάσει καὶ τῷ σκυθρωπῷ τῆς ὄψεως, κακῶν ἄγγελος ἦκειν δοκῶν καὶ ἅμα δῆλος εἶναι βουλόμενος τῆς ἐκείνου ζωῆς ἐκ παντὸς φροντίζων καὶ εὐνοϊκῶς ἔχων καὶ πιστότατα πρὸς αὐτὸν διακείμενος. Ἐνθεν τοι καὶ ποικίλως αὐτὸν ὑποτρέχει καὶ ὑποκάθηται ῥήμασιν. Οἱ κατὰ τοῦ σου κράτους, Δέσποτα (εἰρηκῶς), πονηρὰ μεμελετηκότες, ἀνθ' ὧν παρ' αὐτοῦ ἀπέλαυσαν ἀγαθῶν, οὐδὲ ἐν τῇ φυλακῇ ὄντες ἀφίστανται τῆς ἴσης μελέτης, οὐδέ τις αὐτοὺς αἰρεῖ μεταμέλεια, ἀλλ' ἐμμένουσι καὶ νῦν τοῖς προτέροις καὶ τὰ αὐτὰ πάλιν κακούργως ῥάπτουσι. Νῦν οὖν, εἰ μὲν ἐστὶ ὅπως αὐτοὺς ἀξίως τιμωρησαίμεθα· εἰδ' οὖν, ἄλλα σκεπτέον, μὴ αὐτοὶ προλαβόντες ἡμᾶς, κακῶς διαθῶνται. Θορυβοῦσι ταῦτα τὸν βασιλέα καὶ εἰς ὑπονοίας ἐμβάλλουσι. Ἀμέλει καὶ ἀπολυσαὶ φροντίδων τοὺς λογισμοὺς καὶ μὴ τρέμειν εἰς τὸ μέλλον καὶ δεδοικέναι βουλόμενος, θάνατον κατακρίνει τῶν ἀναιτίων.

Ἦρῳστο τοίνυν τὸ θανεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπιούσαν· ἢ γὰρ ψῆφος ἐσπέρας ἐδέδοτο· καὶ τῷ δεσμοφύλακι δυστυχῆς ἄγγελος ἦκε τῆς καταδίκης καὶ πάντα μηνύει τὰ κατ' αὐτούς· ὁ δὲ πολλὰ πρότερον ἐφ' ἑαυτοῦ θρηνήσας τὴν συμφορὰν, (ἦν γὰρ, ὡς ἔοικε, πολλῷ τοῦ ἐπάρχου φιλανθρωπότερος, ἄλλως τε καὶ φίλος αὐτοῖς ἤδη καὶ συνήθης γενόμενος) εἶτα καὶ τοῖς ἀνδράσι πενθῶν πρόσσεισι, καί, ὄφελον, ἔλεγε, μηδὲ τὴν πρώτην ὑμῶν εἰς λόγους ἦλθον, μηδὲ τοσοῦτον διετρίψατε παρ' ἐμοὶ χρόνον, μηδὲ τραπέζης ὑμῖν, μηδὲ ἄλῶν ἐκοινώνησα· ῥᾶον γὰρ ἂν ὑπέστην τὴν συμφορὰν, ἤττον ἤλγησα τὴν διάζευξιν, οὐκ ἂν μου τὸ πάθος οὕτω καθίκετο τῆς ψυχῆς· αὐριον γὰρ ἀπ' ἀλλήλων διαζευγνύμεθα τὴν πικρὰν, οἴμοι! καὶ τελευταίαν διάζευξιν, καὶ οὐκ ἂν ὑμῶν ἔτι τὴν ποθεινὴν ὄψομαι θέαν· οὐ λαλούντων ἀκούσω, οὐκ ἄρτον κοινὸν παραθήσομαι· ἀναιρεθῆναι γὰρ ἐκελεύσθητε. Ἀλλ' εἴ τι καὶ περὶ τῆς οὐσίας βούλεσθε διαθεῖναι τῆς ὑμετέρας, ἤδη καιρὸς, μὴ καὶ φθάσῃ τὴν ὑμῶν γνώμην ὁ θάνατος. Ταῦτα μὲν εἶπε θρηγῶν καὶ τὸν θάνατον ἐκείνων πικρῶς ὀδυρόμενος.

Οἱ δέ, (τί γὰρ ἂν καὶ ἔδρασεν ἐπὶ τούτοις ψυχὴ, μηδὲν ἑαυτῇ θανάτου ἄξιον συνειδυῖα;) περιεῖρόγγυνντό τε τὰς ἐσθήτας καὶ τὰς τρίχας ἀθλίως ἐτίλλοντο· ἵνα τί δὲ ἡμεῖς τὸν τῶν κακούργων ὑποστησόμεθα θάνατον; τί καὶ θανάτου ἄξιον εἰργασμένοι; Τοὺς οἰκείους ὀνομαστὶ ἐκάλουν, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς συνήθεις· ἐπεμαρτύροντο Θεὸν τοῖς παροῦσι· τὸν θάνατον ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐφαντάζοντο. Οὕτω πικρῶς ἐποδυρομένων καὶ τὴν συμφορὰν, φεῦ! περιπαθῶς θρηγούντων, ἕτερος αὐτῶν, Νεποτιανὸς τοῦνομα, εἰς μνήμην ἦκει Νικολάου, καὶ ὅπως ἐν τοῖς Μύροις ἀνδρῶν ἐκεῖνος τῶν τριῶν προέστη, καὶ θανάτου ἐξείλετο, σωτὴρ αὐτοῖς ἐκ παραδόξου καὶ ἀγαθὸς προστάτης γενόμενος.

Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους αὐτοῖς διομιλουμένοις, (εὐρετικὸν γὰρ ἀνάγκη, πρὸς πολλὰς ἐννοίας ἐγείρουσα, καὶ ψυχῶν μεσίτις·) κἀκεῖνοις τὰ πρὸς Θεὸν Νικόλαος παρελαμβάνετο· καὶ, Κύριε, ὁ Νικολάου Θεός, ὁ τοὺς τρεῖς ἄνδρας πρότερον ἀδίκου θανάτου ῥυσάμενος, ἔπιδε καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς, ἔλεγον, ὅτι ὁ βοηθῶν ἐν ἀνθρώποις οὐκ ἔστιν· ἰδοὺ γὰρ συνέχεται ἡμῖν ἡ καρδία καὶ αἱ θλίψεις αὐτῆς ἐπληθύνθησαν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ οὐδεὶς ὁ ἐξάγων ἡμᾶς ἐκ τοῦ πειρασμοῦ· ἰδοὺ καὶ ἡ φωνὴ πρὸ τῆς ψυχῆς ἡμᾶς ἐπιλείπει, καὶ ἡ γλῶττα τῷ πυρὶ τῆς καρδίας ξηραίνεται, καὶ οὐκέτι σοι οὐδὲ προσενεγκεῖν δυνάμεθα δέησιν. Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε· μὴ παρόψη τὴν ἀδικίαν, μὴ ὑπερίδῃς τὸν ἄδικον θάνατον. Ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐκ χειρὸς τῶν ζητούντων ἡμῶν τὴν ψυχὴν, καὶ σπεῦσον εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν· αὐριον γὰρ θανατούμεθα.

Τούτοις προσχῶν ὁ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, ὡς τέκνα Πατῆρ, οἰκτεῖρων, ἐξαποστέλλει βοήθειαν αὐτοῖς ἐξ Ἁγίου τὸν οἰκεῖον θεράποντα. Καὶ τῆς νυκτὸς ὄναρ τῷ βασιλεῖ ὁ θαυμαστός Νικόλαος ἐπιστάς, Βασιλεῦ, ἔφη, τὸ τάχος ἀναστάς, τοὺς κατεχομένους τρεῖς παρὰ τῇ φυλακῇ στρατηλάτας ἄνες· μάτην γὰρ ἐσυκοφαντήθησαν· εἶτα καὶ ἦν πάσχουσιν ἀδικίαν ἐξετραγῶδει καὶ τὰ τοῦ δράματος διεξίει σὺν ἀκριβείᾳ· εἶδ' οὐ, πόλεμον κινήσειν καὶ κακῶς αὐτόν ἀπολεῖν καὶ τὰ ἔσχατα δρᾶσαι ἠπειλεῖ. Καταπλαγεὶς τοίνυν ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ ἀνδρὸς παρόρησιαν, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ὅτι ἄωρὶ τῶν νυκτῶν οὕτω τῶν βασιλείων ἔνδον ἐγένετο. Ἀλλὰ τίς, ἤρreto, σὺ ὁ τοιαῦτα τῷ ἐμῷ κράτει ἐπισείων καὶ διαπειλούμενος; Ὁ δὲ Νικόλαος, ὁ ἐν τῇ Μυρέων Μητροπόλει, ἔφη. Καὶ αὐτίκα ὁ μὲν ὑπὸ τῆς ὄψεως διαταραχθεὶς ἀνίσταται. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπίσης καὶ τῷ ἐπάρχῳ Ἀβλαβίῳ καθεύδοντι ἐπιφαίνεται, καὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπισκῆπτει, Ἀβλαβίῳ δὲ ἐρομένῳ καὶ αὐτῷ, ὅς τις εἶη, Νικόλαος, ἀπεκρίνατο, τοῦ Χριστοῦ δοῦλος. Διωπνισθεὶς τοίνυν Ἀβλάβιος, ἔστρεφέ τε τῷ νῷ τὴν θέαν, καὶ τί ποτε ἄρα τὸ φανέν, καὶ ὅ,τι δηλοῦν ἐσκόπει. Καὶ αὐτίκα ἤκει τις πρὸς αὐτόν παρὰ βασιλέως μηνύων, ἅπερ ὁ βασιλεὺς ἐν ὕπνῳ ἐθεάσατο. Καὶ ὅς πάλιν ἀπαγγέλλει τὴν ὄψιν καὶ τὰ φανέντα αὐτῷ ἅπαντα διεξίει.

Πρὸς τὸ παράδοξον τοίνυν ἐκεῖνο τῆς θεᾶς ἄμφω καταπλαγέντες, ὅτε βασιλεὺς καὶ ὁ ἑπαρχος, καὶ ὅπως, ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος, ἢ αὐτὴ ὄψις ἐκατέρῳ ἐφοίτησεν, ἐπειδὴ τὸ ὄνειρον συμβαλεῖν οὐκ εἶχον, μετακαλεσάμενος ἀπὸ τῆς φυλακῆς τοὺς στρατηλάτας ὁ βασιλεὺς, Τίσι, φησί, μαγείαις χρῆσάμενοι, τοιούτους ἡμῖν ἀπεπέμψατε τοὺς ὄνειρους, πόλεμον οὕτω σφοδρὸν ἐπισείοντας, καὶ τὰ μεγάλα καθ' ἡμῶν ἀπειλοῦντας; Οἱ δέ, μηδὲν τοιοῦτον ἐν ἑαυτοῖς συνειδότες, νεύμασιν ἀλλήλους ἠρώτων, εἶτι ἂν τις αὐτῶν εἰδείη, ἐκπεπληγμένον ἕκαστος ἐκάστῳ τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλοντες. Ὁ βασιλεὺς τοίνυν οὕτω τοὺς ἄνδρας ἔχοντας ἰδὼν, ἐπὶ τὸ πρῶτον μεταβάλλει, καὶ προσχῶν αὐτοῖς, ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα κελεύει.

Οί δέ, δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς πληρώσαντες καὶ συνεχῆς ἀναβλύζοντες, Ἡμεῖς, εἶπον, ὦ βασιλεῦ, οὔτε μαγείαν, ὅτι ποτ' ἐστὶν οἶδαμεν, οὔτε κατὰ τοῦ σοῦ κράτους δεινόν τι ἐμελετήσαμεν· μάρτυς ὁ πάντας ὀρώων ὀφθαλμός. Εἶδὲ μὴ οὕτω ταῦτα, ἀλλὰ τι πονηρὸν ἡμῖν ἔσκεπται κατὰ σοῦ, μηδένα, ὦ βασιλεῦ, μηδένα καθ' ἡμῶν λάβης ἔλεον· μὴ, πρὸς τῆς Τριάδος αὐτῆς, μηδὲ ὅλου φείση τοῦ γένους ἡμῶν· ἀλλ' εἴτι καὶ θανάτου βαρύτερον, ἀποφῆναι καθ' ἡμῶν. Ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, οὗτος ἐκ πατέρων κληρὸς ὑπῆρξε, τὸν βασιλέα τιμᾶν καὶ τὴν εἰς αὐτὸν εὐνοίαν τοῦ παντὸς προτιμᾶν· εἰ δέ τις ταῦτα παραβαίνοι, ζημιοῦν αὐτὸν τὰ μεγάλα καὶ ὡς πολεμῖω τὸ λοιπὸν χρῆσθαι. Ὡς τε ἀμελοῦντες ἑαυτῶν, τὴν σὴν, ὦ βασιλεῦ, ἐβλέπομεν σωτηρίαν· ὅθεν καὶ ἀμοιβαὶ φιλότιμοι παρὰ τῆς σῆς ἡμῖν ἠλπίζοντο δεξιᾶς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πολεμία χεὶρ κατὰ τοῦ σοῦ κράτους ἐκινεῖτο καὶ τοιαύτην ἀνδρῶν ἀρετὴν ὁ καιρὸς ἐζήτει, τοὺς ἄλλους παραδραμῶν, ὅσοι τοῦ αὐτοῦ ἡμῖν ἐτύγχανον ἀξιώματος, ἡμᾶς, ὡς οὐκ ὄφελον, προείλου, καὶ τὴν πρὸς ἐκείνους ἡμῖν ἐνεχείρισας φροντίδα. Ταῦτά τοι καὶ πρόθυμοι τῷ σῷ προστάγματι εἶξαμεν καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἐπανειλόμεθα καὶ τὴν οἰκειάν ἀρετὴν (σὺν Θεῷ δὲ εἰρήσθω) ἐπὶ τῶν ἔργων ἱκανῶς παρεστήσαμεν. Ὅπερ οὐ οἶδ' ὅτι πάντες συμφήσουσι, τοῦτο τὴν εὐδαιμονίαν πρότερον ἡμῖν παρασχόν, νῦν καθ' ἡμῶν ὁ φθόνος ὀπλίζει, καὶ κρινόμεθα, φεῦ! ὡς ὀραῶς, καὶ τὰ ἔσχατα πείσεσθαι προσδοκῶμεν. Ὡς τε περιέστηκεν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, ἢ τῆς πρὸς σὲ εὐνοίας ἀπόδειξις, μείζονος τιμωρίας ὑπόθεσιν εἶναι· καὶ ἀντιδόξης ἐλπιζομένης καὶ ἀμοιβῶν, θανάτου φόβος ἡμᾶς ἔχει καὶ καταδίκης, ἐπὶ τῷ τελευταίῳ τούτῳ καὶ δυστυχεῖ κατορθώματι. Πῶς ταῦτα, Ἥλιε, πῶς ταῦτα, Δίκη, φέρεις ὀραῶν;

Τούτοις ὁ βασιλεὺς κατακλασθεὶς τὴν ψυχὴν, δηλὸς ἦν μεταμελόμενος ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὕβρει· ἔτρεμε γὰρ τὰ τοῦ Θεοῦ δικαιώματα καὶ τὴν ἀλουργίδα ἠσχύνετο, μὴ, νομοθετῶν ἄλλοις, αὐτὸς εὐθύνας ὑπόσχη τῆς κρίσεως. Εὐθύς οὖν ἐπιεικῆς ὀραῖ πρὸς αὐτοὺς καὶ ἡμερώτατα φθέγγεται.

Οἱ δὲ τὰς ψυχὰς πρὸς τὸν λόγον διαναστάντες, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐνδόσιμον τῆς παρρησίας αὐτοῖς ἐδόθη παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐδημοσίευσον τὸν θησαυρὸν, οὐκ ἔκρυπτον τὴν ἐλπίδα. Καί, Κύριε, ὁ τοῦ σοῦ Νικολάου Θεὸς μέγας, ἐβόων, ὁ τοὺς τρεῖς ἄνδρας ποτὲ τοῦ ἀδίκου θανάτου διασωσάμενος, ἐξελοῦ καὶ ἡμᾶς δι' αὐτοῦ τοῦ ἐπηρητημένου τούτου κινδύνου. Ἀρπάζει τὸν λόγον ὁ βασιλεὺς καί, Τίς οὗτός ἐστιν ὁ Νικόλαος; ἔφη, καὶ πῶς, καὶ τίνας ἔσωσεν; εἶπατε. Νεποτιανὸς οὖν αὐτίκα πάντα διέξεισιν αὐτῷ κατὰ μέρος. Ὁ δὲ βασιλεὺς, τῇ περὶ τὸ Θεῖον καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας τιμῇ καὶ προτοῦ καλλυνόμενος, οὐδ' ἐνταῦθα γοῦν λήθην τῆς οἰκειᾶς ἐλάμβανεν ἀρετῆς· ἀλλ' ὁμοῦ τε περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀνηγγέλη καὶ οὐδὲ πολλῶν ἐδεήθη λόγων· ἀλλ' εἰς τὴν φανεῖσαν ὄψιν αὐτῷ ἐπὶ πλέον ἀνενεγκῶν καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων παρρησίαν καὶ τὸν πολὺν ἐκεῖνον ζῆλον ὑπερθαυμάσας, συγγνώμης τε ἀξιοῖ τοῦς ἄνδρας· καί, Οὐκ ἐγώ, φησίν, ἡμῖν χαρίζομαι τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὃν ὑμεῖς εἰς βοήθειαν ἐκαλέσατε καὶ ὃς οὐδὲ

καθεύδειν εἶα ἡμᾶς, προστατῶν ὑμῶν καὶ κηδόμενος. Ἄπιτε τοιγαροῦν παρ' αὐτόν, καὶ κειράμενοι τὴν κόρη, τὰ τῆς εὐχαριστίας ἀπόδοτε· ἀπαγγείλατε δὲ καὶ παρ' ἡμῶν, ὅτι τὸ κελευσθὲν ἰδοὺ πεποίηκα· μὴ ἀπειλείτω μοι.

Ταῦτα εἶπε, καὶ χρυσοῦν Εὐαγγέλιον καὶ σκευῶς τι ἕτερον χρυσοῦν, καὶ αὐτὸ ἐκ λίθων τιμίων συγκείμενον, καὶ κηριόλους δύο χρυσοῦς δίδωσιν αὐτοῖς, ἐντειλάμενος ἀναθῆναι ταῦτα τῷ ἐν Μύροις Ναῶ. Οὕτω καὶ αὐτοὶ παραδόξου σωτηρίας ἐπιτυχόντες, εὐθύς ὁδοῦ τε ἤψαντο, καὶ περιχαρεῖς εἰς τὸν Ἅγιον ἤκουσιν, ἄσμενοί τε αὐτὸν εἶδον, καὶ δῆλοι ἦσαν, ὑπὸ τῆς ἄγαν ἡδονῆς, πρόθυμοι εἶναι καὶ αὐτὴν προέσθαι τὴν χαρισθεῖσαν αὐτοῖς ζωὴν, ὥς τε ἀξίαν ἀποδοῦναι τὴν εὐχαριστίαν τῷ οὕτως εὐεργετήσαντι· εἶτα καὶ τὰ τοῦ βασιλέως ἀνατιθέασι, Κύριε, Κύριε, τίς ὁμοίός σοι; ῥυόμενος πτωχὸν ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ, ἡρέμα ὑποφωνοῦντες, μηδὲ αὐτοὺς ἀγεύστους τῆς ἡδονῆς τοὺς πένητας ἀφιέντες, ἀλλὰ καὶ τούτους τοῖς οὔσι δεξιωσάμενοι.

Ταύτη τοιγαροῦν ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ τὸν οἰκεῖον θεράποντα μεγαλύνοντος, ὑπόπτερος ἢ περὶ αὐτοῦ φήμη διαρθεῖσα, πανταχοῦ τε ἔθνους, καὶ πάντα περιελάμβανε, πέλαγός τε διέβαινε καὶ κατὰ θαλάσσης ἐφέρετο καὶ οὐδένα τόπον ἀνήκοον τῶν μεγάλων τοῦ ἀνδρὸς χαρίτων ἠφίει.

Ναῦται γοῦν ποτε κλύδωνι περιπίπτουσι χαλεπῶ· οἱ τῆς ἐν χερσὶν ἀπογνόντες σωτηρίας, ἐπειδὴ τὸν μέγαν Νικόλαον, ὄξειαν ἐπὶ τοῖς παρ' ἐλπίδα βοήθειαν ὑπὸ τῆς φήμης ἐμάνθανον, ὅλοι τῆς δεήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν γίνονται, τοῦτόν τε κατὰ τοῦ κλύδωνος ἐκάλουν καὶ αὐτῷ τὰς χεῖρας ὠρεγον καὶ μόνης ἐξείχοντο τῆς παρ' αὐτοῦ βοηθείας. Καὶ ὅς, οὐδὲ βραχὺ μελήσας, ἐπιπηδᾷ εὐθύς τῇ νηί, καὶ φανερὸς τοῖς ἐκείνων γενόμενος ὀφθαλμοῖς. Ἴδού, κεκλήκατέ με, φησί, καὶ βοηθήσων ὑμῖν πάρεμι. Εἶτα θαρρῶν αὐτοῖς διακελευσάμενος, τοῦ πηδαλίου τε λαμβάνεται ὑπὸ τῆ πάντων ὄψει καὶ ταύτη τὴν ναῦν ἰθύνειν ἐώκει. Εἶτα καὶ τῇ θαλάσῃ ἐπιτιμήσας, τὰς τρικυμίας αὐτοῖς καὶ τοὺς στροβίλους καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐκ τοῦ χειμῶνος κοιμίζει κακὰ, ὥσπερ δὴ καὶ ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς τὸ πρότερον· καὶ οὕτως ἡμερον καὶ γαληνὸν αὐτοῖς δίδωσι πλοῦν.

Ὡς οὖν πράω τῷ πνεύματι φερομένους ἢ χέρσος αὐτοὺς ὑπεδέχετο, τῆς νηὸς ἀποβάντες, τὸν διασωσάμενον τοῦ κινδύνου αὐτοὺς ἠπείγοντο φθάνειν. Εἶτα, μαθόντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὸν οἴχεσθαι, ἀπίασι παρὰ τὸν Ναόν. Ὁ μὲν οὖν μέρος ἑαυτὸν τοῦ κλήρου ποιήσας, εἰστήκει μετὰ τῶν ἄλλων· οἱ δέ, ὡς ἐπέβαλον αὐτῷ τὰς ὄψεις, μήπω τούτοις γνωσθέντι πρότερον, ἀπὸ γοῦν τῆς ἐν τῷ πελάγει ἐπιφανείας εἰς ἐκεῖνον εὐθύς ἀνέφερον· καὶ προσδραμόντες, προσπίπτουσιν αὐτοῦ τοῖς ποσί· καὶ ἡ γλῶττα μὲν εἰς εὐχαριστίαν αὐτοῖς ἐκινεῖτο, συνεφθέγγετο δὲ ταύτη καὶ ἡ ψυχὴ, ὧν τε ἔπαθε καὶ ὅπως ἐρρύσθη μιμνησκομένη, δάκρυά τε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προΐει τῶν λεγομένων μάρτυρας· εἶτα καὶ τοῖς παροῦσι κατὰ μέρος τὸ τοῦ δράματος διηγούντο.

Ὁ θαυμαστός τοίνυν Νικόλαος, κινδύνου ῥύεσθαι τοῦ τῆς ψυχῆς οὐχ ἦττον εἰδώς, ὁ καὶ τῆς πλείονος μᾶλλον ἡξίου μερίμνης, ἐπειδὴ τῷ διορατικῷ τοῦ Πνεύματος χαρίσματι, μοχθηρίαν αὐτοῖς ὑποκαθημένην ἑώρα, πόρρω Θεοῦ καὶ τῶν ἐκείνου βάλλουσιν ἐντολῶν, Ἐπίγνωτε ἑαυτούς, ἔλεγε, παρακαλῶ, τέκνα· ἐπίγνωτε, καὶ τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ νοῦ κινήματά τε καὶ διανοήματα, εἰς εὐαρέστησιν ἀπευθύνετε τοῦ Θεοῦ. Κὰν γὰρ τοὺς πολλοὺς λανθάνωμεν καὶ χρηστοὶ δοκῶμεν, ἀλλ' ἐκεῖνόν γε πάντως οὐδὲν λήσεται τῶν ἡμετέρων. Ἄνθρωπος μὲν γὰρ εἰς πρόσωπον, φησί, Θεὸς δὲ εἰς καρδίαν, ἠκούσατε καὶ τοῦτο τῆς Γραφῆς λεγούσης· Μὴ ποιεῖτε κακὰ καὶ οὐ μὴ καταλάβῃ ὑμᾶς κακὰ. Μάθετε δὲ μᾶλλον εὖ ποιεῖν καὶ τὸν ἀγιασμόν τοῦ σώματος ὅλη προθέσει καταδιώξατε· ναὸς γὰρ ὑμεῖς Θεοῦ. Ὅς δὲ φθείρει τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, φθερεῖ αὐτὸν ὁ Θεός· Παῦλος ταῦτα ὁ θεῖος φησίν· Οὕτω ποιεῖτε, καὶ τοῦ λοιποῦ ἔξετε βοθητὸν ἅμαχον τὸν Θεόν.

Ἀρκεῖ μοι τὰ εἰρημένα, ἦν οὗτος ἐπλούτει παρὰ Θεοῦ ῥοπήν, ἱκανῶς παραστῆσαι· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ περὶ αὐτοῦ μνήμη οὐδ' ἐνταῦθα στήναι τὸ ὅλον ἀνέχεται, ἀλλ' εἰμὴ καὶ τὰ λειπόμενα προσθήσει, ζημίαν τίθεται τὴν μεγίστην. Λόγος δὲ τις ἄνωθεν τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἡμᾶς φοιτήσας, τὸν μακάριον τουτονί, πρεσβυτικὸν μὲν τὸ ἦθος, ἀγγελικὸν δὲ τὴν θέαν, ἀγιασμοῦ δὲ καὶ χάριτος ἀποπνέοντα θείας ὑπογράφει· προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα περὶ αὐτοῦ. Ὡς εἴ τις αὐτῷ καὶ ἐντύχοι, πολλῇ τῷ ὄντι αὐτίκα, καὶ παρὰ μόνης τῆς ἐκείνου θεάς, ἐπίδοσις πρὸς τὸ βέλτιον καὶ μεταβολή τις ἐγίνετο. Καὶ ἕκαστος δὲ πάθει τινὶ καὶ λύπη βαρυνόμενος τὴν ψυχὴν, ὡς μόνον αὐτῷ ἀτενίσειεν, ἱκανὴν εὗρισκε τοῦ λυποῦντος παραμυθίαν. Ἐξίει δὲ καὶ τις ὑπέρφωτος ἀστραπὴ τῆς ἐκείνου θεάς καὶ τὸ πρόσωπον κατέλαμπεν ὑπὲρ τὸ Μωσέως. Εἶπου τοίνυν συμβαίη τῶν ἑτεροδόξων τινὰς αὐτῷ καθ' ὁδὸν συνελθεῖν μόνον, εἰ τῆς ἐκείνου ἀπολαύσειαν γλώσσης, εὐθύς ἀπίεσαν, τὴν ἐκ παιδῶν συναυξηθεῖσαν αὐτοῖς αἴρεσιν ἀποβαλόντες, τὸν ὀρθὸν τῆς ἀληθείας λόγον ἐνστερνισάμενοι.

Ὁ μὲν, οὕτω διαβιώσας καὶ λαμπρῶς κατὰ γε τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον πολιτευσάμενος, καὶ οἶόν τι μύρον χαρίεν ὡς ἀληθῶς, καὶ προσαγωγὸν ἐν μέσῳ τῆς Μυρέων τοῖς ἀνθεσι τῶν θείων χαρίτων μυρίσας, βαθύτατά τε γηράσας, καὶ πλήρης ἡμερῶν, τῶν τε θείων καὶ τῶν λυομένων γενόμενος, ἐπεὶ καὶ ἄνθρωπον ὄντα τοῦτον ἔδει τῷ καιρῷ νόμῳ λειτουργῆσαι τῆς φύσεως, νόσῳ περιπίπτει βραχεία. Ἡ δὲ αὐτῷ εἰς εὐχαριστίας τὰς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὕμνους ἐξοδίους τε καὶ προπεμπτηρίους ἀνήλωτο, καὶ τῇ τῆς ἐκδημίας ἐλπίδι χαριέστατα διετίθει τοῦτον· ὅπερ γὰρ τοῖς ἄλλοις τὸ τῆ σαρκὶ παραμένειν, τοῦτο ἐκείνῳ τὸ διαζευχθῆναι τοῦ σώματος. Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω τὸν ἐπίκτητον τουτονί καὶ βραχὺν καταλείπει βίον, διαβαίνει τε πρὸς τὴν μακρὰν ἐκείνην καὶ μακαρίαν ζωὴν, λαμπρότησιν Ἀγγέλων συνών, καὶ συναγαλλόμενος, καὶ τὸ τῆς Τριάδος φέγγος ὀρῶν τρανότερόν τε καὶ καθαρότερον. Τὸ δὲ τούτου σῶμα τὸ τίμιον, χερσὶν

όσαις Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Κλήρου παντός λαμπροφορία τιμώμενον, τῷ ἐν Μύροις ἐναπετέθη Ναῶ, μύρον καὶ εἰς τόδε χρόνου προχέον, νόσων ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν ἴαμα.

Τῶν γοῦν ἀπανταχόθεν γῆς ἐκεῖ συρρέοντων, ἀφθόνου μεταλαμβάνοντων τῆς χάριτος, πόρρω τινὰς τῆς Λυκίων διωκισμένους καὶ πολλῶν ἐπέχοντας ἡμερῶν ὁδόν, πόθος λαμβάνει θερμός, τὸ τοῦ Ἁγίου μνήμα καταλαβεῖν, ἀρύσασθαι τε τοῦ μύρου, καὶ μεταλαβεῖν τοῦ ἁγιασμοῦ. Καὶ δὴ τὰ ἰστία ἐνθέμενοι τῇ νηί, πρὸς τὴν Λυκίαν πλεῖν ἔμελλον. Πονηρὸν δὲ δαιμόνιον, ὃ τὸν βωμὸν πάλαι τῆς Ἀρτέμιδος κατοικοῦν ἦν, ὃ ὁ πολὺς Νικόλαος ἐκεῖθεν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπήλασεν, εἰς ἔδαφος τὸν βωμὸν κατασεύσας, καὶ τὸν πλοῦν ἐκείνον αἰσθόμενον, καὶ τοῦτο μὲν μνησικακοῦν τῷ Ἁγίῳ, τῆς τε τοῦ νεῶ καταστροφῆς, καὶ τῆς οἰκείας ἐκεῖθεν ὑπερορίας καὶ ὄση δύναμις ἀμύνασθαι σπουδάζον· τοῦτο δὲ καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τοὺς ἄνδρας ἀποστερηῖσαι βουλόμενον καὶ βλάψαι τὸν πόθον, γυναικῶν ὑποκρινόμενον, ἄγγος τι πλήρες ἐλαίου βαστάζειν ἐδόκει· καὶ τοῦτο προθυμείσθαι μὲν ἀποφέρειν, ἔλεγε, πρὸς τὸν τοῦ Ἁγίου τάφον, δεδοκέναι δὲ τὸ πολὺ τοῦ πλοῦ καὶ τρέμειν· ἀδύνατον γάρ, φησί, γυναικί, πρὸς τοσοῦτον ἀποθαρσῆσαι πέλαγος. Δέομαι τοιγαροῦν ὑμῶν, τὸ ἄγγος ἐκεῖνο λαβόντας, κομῖσαι παρὰ τὸν τάφον καὶ βαλεῖν τῷ τοῦ Ἁγίου λύχνῳ τὸ ἔλαιον. Τοιαῦτα τὸ βδελυρὸν δαιμόνιον ἔλεγέ τε καὶ ἠξίου, τὸ ἄγγος ἐκείνο ταῖς χερσὶ πιστεῦον τῶν φιλοθέων. Τὸ δὲ ἄρα, πονηρὰ τις ὑπῆρχεν ἐνέργεια, καὶ ὅλως ἀξία τοῦ δεδωκότος.

Πείθει τοίνυν πολλὰ ἰκετεῦσαν. Καὶ λαβόντες αὐτό, ἐπειδὴ ὁ τῆς πρώτης ἡμέρας πλοῦς αὐτοῖς ἦνυστο, σὸν ἔργον, ᾧ πιστὲ τοῦ Θεοῦ θεράπον καὶ δεξιὲ τοῖς κινδυνεύουσι παραστάτα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ παραδόξως γενόμενον! νύκτωρ γάρ τινι τούτων ἐπιφανείς, ῥίπτειν κατὰ τοῦ βυθοῦ τὸ ἄγγος κελεύει. Οἱ δέ, αὐτίκα ὀρθροῦ διαναστάντες, οὕτως ἐποίουν· καὶ ἀκοντίζουσιν αὐτὸ κατὰ τοῦ πελάγους· καὶ εὐθύς φλόξ τε μετέωρος πρὸς τὸν ἀέρα ἤρετο καὶ καπνοὶ ἐκεῖθεν καὶ ὄδμαι δυσώδεις ἐπέμποντο· τό τε ὕδωρ διέσχε καὶ κάτωθεν ἀνακαχλάσαν, βρασμώδεις ψόφους ἐποίηι, καὶ σπινθήρες αἰ σταγόνες ἦσαν· ἢ τε ναῦς, κλύδωνι τοσοῦτω ἀποληφθεῖσα, κατεδύετο ἤδη· καὶ οἱ ἄνδρες, τῷ παραλόγῳ τοῦ κινδύνου καταπλαγέντες, ἀπεγνωκότες, ἄγριον εἰς ἀλλήλους ἔώρων, καὶ ὅλως ἐν ἀμηχανία ἦσαν. Ἀλλ' ὁ πόρρωθεν τῆς αὐτῶν σωτηρίας προνοῶν καὶ τὸ ἄγγος ἀφεῖναι κατὰ τοῦ βυθοῦ κελεύσας, οὗτος αὐτοῖς κἀνταῦθα ἐπιφανείς, τοῦ χαλεπωτάτου κλύδωνος ῥᾶστα καὶ τοῦ κινδύνου ἐξείλετο. Ὁμοῦ τε γὰρ ἢ ναῦς βραχὺ τοῦ τόπου μετέβη καὶ τοῦ δέους οἱ ἄνδρες ἀφέθησαν καὶ αὖρα τις περιέπνευσε τούτοις, ἠδεῖά τε καὶ εὐώδης, καὶ ἦσθησαν τῇ ὁδμῇ, καὶ τὰς ψυχὰς ὡς ἥδιστα διετέθησαν.

Ταῦτά σοι πρὸς Θεοῦ τὰ γέρα, Νικόλαε· αὐταὶ τῶν πόνων αἰ ἀμοιβαί· ταῦτα τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα, τὰ κατὰ τὸν παρόντα, φημί, βίον· τὰ γὰρ τοῦ

μέλλοντος ἐκεῖνα πάντως εἰσὶ τὰ μήτε ὀφθαλμῶ θεατά, μήτε ὡσὶν ἀκουστά, μήτε καρδία ληπτὰ γενόμενα, ἃ ἐτοιμάσαι τὸν Θεὸν δεδιδάγμεθα τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ἐγὼ δὲ σε οὐδὲν ὀκνήσω καὶ λαμπρὸν Μάρτυρα καλέσαι καὶ στεφανίτην ἀναίμακτον, (ὅσα γε ἀναφέρειν εἰς προαίρεσιν ἐπιστάμεθα), εὐχῆ μόνῃ τὸ δυσσεβὲς κράτος καταβαλόντα καὶ καλῶς τῆς ὑπερορίας ἀνακληθέντα καὶ μετὰ λαμπρῶν τῶν τροπαίων ἐπανελθόντα χριστιανοῖς, καὶ τὴν προτέραν τιμὴν τῆ δευτέρᾳ διαδεξάμενον, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ, ἅμα τῷ Ἁγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου, τοῦ Καραμάνου, τοῦ ἐν Σμύρνη μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει αχνζ' (1657).

Στίχ. Ἐμαρτύρησας ὡσπερ ἠρόνησω πάλαι·

Ὅθεν στέφανον, Νικόλαε, λαμβάνεις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ωιδὴ ζ'. Εἰρμός.

» Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο, οἱ Παῖδες δὲ χο-

» ρεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς

» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ Ὑψιστος Παράδεισον ἔμψυχον, Παστάδα τε Ἁγνὴ χαριτόπλοκον, χρυσόμορφον Πορφύραν, καὶ Οὐρανόν σε ἀνέδειξε.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἔδρασον, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆ σῆ σκέπη Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰκόνοσ χροσῆς.

Ευρῷ πειρασμῶν, περιπέπτωκα δεινῶς κατακεντούμενος, καὶ πύλαις Ἄιδου προσεπέλασα, ταῖς ἀθυμίαις βαλλόμενος· σῶσόν με πρεσβείαις σου μάκαρ, καὶ ἀνάστησον ψάλλοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀδύτου φωτός, ταῖς ἀύλοις ἀστραπαῖς περιλαμπόμενος, τοὺς ἐν τῷ σκότει τῷ τῶν θλίψεων, κεκακωμένους ἐξάρπασον, καὶ πρὸς φωτισμὸν εὐφροσύνης, καθοδήγησον ψάλλοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Χριστόν, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν Θεογεννήτρια, τοὺς πεπραμένους δεινοῖς παίσμασι, καὶ ταῖς ἀπάταις τοῦ ὄφεως, αἵματι αὐτοῦ τῷ τιμίῳ, ἀναρῶσασθαι ψάλλοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου. Οἱ Παῖδες εὐσεβεία.

Παντοίων χαλεπῶν τε νοσημάτων, ἰατρὸς πανάριστος Πάτερ Νικόλαε, φανείς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, ἰασάμενος παράσχου εὐρωστίαν βοᾶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥυσάμενος τοὺς πάλαι στρατηλάτας, ἐκ θανάτου Ἄγιε τούτους διήγειρας, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μετὰ πίστεως θερμῆς καὶ ἀνακράζειν σοι· Σὲ ἀνευφημοῦμεν, σοφὲ ὡς εὐεργέτην.

Σοφίας τῷ κρατῆρι πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χεῖλη σου Πάτερ Νικόλαε, κρουνοὺς ἀμβροσίας ἔνθεν ἤντησας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τοῖς λαοῖς ἐκβοᾶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικόν.

Τριάς σε ἀνυμνοῦμεν τρισαγία, καὶ Μονὰς τριλαμπεστάτη ὁμοούσιε, Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· ἐν οἷς πάντες βαπτισθέντες ἀναμέλπομεν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ πάντων δεχομένη τὰς δεήσεις, Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως, τοὺς τιμῶντάς σε κυρίως καὶ κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία.

- » Οἱ Παῖδες εὐσεβεία συντραφέντες, δυσσεβοῦς
- » προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν
- » οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐ-
- » στῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογη-
- » τὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου. Ωιδὴ ἡ'· Ὁ Εἰρμός.

- » Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς
- » Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε

» Παῖδες, εὐλογεῖτε Λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἔμπυχος θάλαμος, καὶ ἔμπνους ἀλουργίς, χλαμὺς ἀλουργόχροος, τῷ πάντων Βασιλεῖ, ἐδείχθης Παρθένε, καὶ πορφύρα ἐξ ἧς, ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες Ἄχραντε, τὸν ἄπασαν δρακί, τὴν κτίσιν συνέχοντα, ὡς Κτίστην καὶ Θεόν, ἀρρήτως ἀφράστως, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βροτὸν γεγονότα, καὶ ὃ ἦν μὴ ἐκστάντα.

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὡς εὐμενῆς καὶ συμπαθῆς, τοὺς ἐν βάθει πειρασμῶν περισχεθέντας, ἐλευθέρωσον μάκαρ, τῶν κατεχόντων δεινῶν, τὴν λύσιν βραβεύων πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα, Χριστὸν Ἱερομύστα.

Μυσταγωγὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ οὐρανίων, χρηματίζων θεόφρον, Ἀρχιερεὺς τε πιστός, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν αἴτησαι, παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἡμῶν Ἱεροφάντα.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦ, εἰς τὰ βάθη ἐμπεσῶν τῆς ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις, παριπαρῆναι κακοῖς· ἀλλὰ σὺ Παρθένε θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ περιβαλοῦσα.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ Αποστόλων, Ἱερέων τε Μαρτύρων δῆμοι, Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας δῆμος τῶν Ἀσκητῶν, μακαρίζουσι τὴν θεῖαν πολιτείαν σου μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλοῦμέν σε· Μὴ ἐλλίπης δυσωπῶν ἀεὶ τὸν Κύριον, διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Ὑψιστε παμβασιλεῦ μεγαλοκράτορ, ταῖς εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου ποιμένος, τὴν ζωὴν εἰρήνευσον, πάντων Λόγε χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ βαρβάρων εὐσεβεῖ βασιλεῖ, τὴν νίκην καὶ τὴν ἰσχὺν δεόμεθα, ἵνα πάντες ἀεὶ ὑμνῶμεν τὸ κράτος σου, καὶ ὑπερυψῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ ἐλλαμφθεῖς τῷ ἀπροσίτῳ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάζεις, διαλύων ἅπαντα, ζόφον σκότους τῶν πειρασμῶν, ἀπαστράπτων τε ἀκτίνας εὐφροσύνης ἀεὶ, ἐν αἷς τηλαυγῶς καταλαμπόμενοι, Εὐλογεῖτω, βοῶμεν ἢ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ζωὴν καὶ ζωὰς καὶ ἓν καὶ τρία φῶτα, τὴν Τριάδα πιστῶς ἀνυμνοῦμεν, πατρικαῖς ἐπόμενοι θεαῖς ὄντως ταῖς διδασκαίς, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· μεθ' ὧν εὐσεβοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογοίτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πράγματος ξενοπρεποῦς ἡ Βάτος τύπον, προεικόνισεν ἄχραντε Κόρη, καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὄρει ἐν τῷ Σινά, τὸ μυστήριον τοῦ τόκου σου προγράφουσα· τὸ πῦρ γὰρ ἐν σοὶ τὸ τῆς Θεότητος, ἐνοικῆσαν, ἀλώβητόν σε τετήρηκε· διό σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

- » Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε
- » κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέ-
- » ους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑ-
- » πέδου νηδύν· διό ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλο-
- » γείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω,
- » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ θ'· Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον
- » Λυχνίαν τὴν πάγχρυσον, τὸν Ναὸν τὸν ἔμψυχον,
- » τὴν Σκινην τὴν ἄχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
- » γῆς τὴν πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ με-
- » γαλύνομεν.

Ῥεῖθρον τῆς σῆς με κατάρδευσον χάριτος, τῶν συμφορῶν τῷ φλογμῷ φλογιζόμενον, καὶ δεινῶς τηκόμενον, Πηγὴ χαριτόβρυτε, τὸν Ποταμὸν ἢ τεκοῦσα τῶν χαρίτων, ἐξ οὗ ὁ πίνων διψήσει οὐδέποτε.

Ὡς τοῦ Νυμφίου ὠραῖόν σε θάλαμον, ὡς τοῦ Δεσπότης παλάτιον ἔμψυχον, ὡς πορφύραν πάγχρυσον, καὶ τερπνὸν ἀνάκτορον, τοῦ Χριστοῦ Δέσποινα πάντων, καθικετεύοντά σε σῶσόν με.

Τοῦ Ἁγίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Λαμπάσι τῆς χάριτος, θεόφρον φωτιζόμενος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας, σαφῶς γενόμενος, τοὺς ἐν πειρασμοῖς διασώζεις, τοὺς ἐν βυθῷ θαλάσσης λυτροῦσαι, καὶ τρέφεις λιμώττοντας, παραδόξως παμμακάριστε.

Ὁ ἐν Παραδείσῳ, τῆς τρυφῆς νῦν ἀυλιζόμενος, καὶ τὴν ἄφραστον δόξαν τρανῶς θεώμενος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων, τοὺς ὑμνητὰς τοὺς σοὺς ἐποπτεύεις, παθῶν ἐκλυτρούμενος, θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ δύναμιν, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, τοῦ Πατρὸς Θεομητορ, Ἄγνη γεγέννηκας, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων αἱμάτων, τὸν ἑαυτῆς, ναὸν προσλαβοῦσαν, καὶ τούτῳ καθ' ἔνωσιν, ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Ἔτερος τοῦ Ἁγίου. Μυστήριον ξένον.

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέορτοι, οὐρανοὶ εὐφραίνεσθε, ὄρη τε καὶ βουνοὶ Ἐκκλησίαι, καὶ παρθένων, ἀσκητῶν τε χοροί, φαιδρῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ παμμακάροσ, ἐν ἧ συνελθόντες, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνομεν.

Ψαλάτωσαν ὕμνοις, τὰ πέρατα ἅπαντα, ἐγκωμίων στέμμασι, πάντες τὴν κορυφὴν Νικολάου, τοῦ θείου κοσμοῦντες σαφῶς, τοῦ θεράποντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε καὶ κινδύνων λυτρωθείμεν.

Ὡς ἄξιον δέχου, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ μικροῦ πονήματος, τούτου ὡσπερ Χριστός, προσεδέξατο τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά· μὴ βδελύξη τὴν ἐγχείρησιν· ποθῶν οὐ κομπάζων γάρ, τρισμάκαρ κατετόλμησα.

Τριαδικόν.

Ἐνίξεται ὁμοουσίῳ θελήματι, ἡ Τριάς μερίζεται, πάλιν προσωπικῶς ἀμερίστως, συντηροῦσα τὸ κράτος αἰεί, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὁ εἷς τρισυπόστατος Θεός, ὃν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Διέσωσται πᾶσα, ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀφεῖλε Κύριος, θρῆνον καὶ ὄδυρμόν, καὶ πᾶν δάκρυον, ἐκ παντὸς προσώπου Ἄγνη, Θεοτόκε παναμώμητε ἐν σοί, καὶ ἡμεῖς τὰς ὀφειλάς ἀποδιδόαμεν.

Καταβασία.

» Μυστήριον ξένον, ὀρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν

» τὸ Σπήλαιον· Θρόνον χερουβικὸν τὴν Παρθένον·

» τὴν Φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος,

» Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν· πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας· καὶ βασιλεῖ ὀπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὄναρ, λύων τὴν ἀδικὸν ψῆφον.

Ὅμοιον.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ τέλος, Νικόλαε Ἱεράρχα· τίς γὰρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, καὶ οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη, θερμὸν προστάτην εὐρών σε;

Θεοτοκίον.

Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ Λόγον ὑπερούσιον, καὶ ἱατρὸν τῶν ἀπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε, τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδίας μου παῦσον, τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄,

καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἄνθη περιπτάμενος, ὡς νεοττὸς τῆς ἄνω, καλιᾶς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε τρισμάκαρ κράζεις αἰεὶ, πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ λυτροῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου.

Τῆς ἱεράς διπλοῖδος τὴν ὠραιότητα, ταῖς πρακτικαῖς εἰργάσω, ἀρεταῖς λαμπροτέραν, Πάτερ θεοφόρε· ὅθεν ἡμῖν, ἱερουργεῖς τὰ τεράστια, τῶν ἀοιδίμων θαυμάτων ἱερουργέ, τῶν δεινῶν ἡμᾶς λυτρούμενος.

Τῶν ἀθεάτων τὰ κάλλη περιερχόμενος, τὴν φοβερὰν ἐκείνην, κατενόησας δόξαν, Ἄγιε ἁγίων· ὅθεν ἡμῖν, τὰ οὐράνια λόγια, τῶν ἀειζῶων ἐκείνων θεωριῶν, ἀναγγέλλεις Ἱερώτατε.

Ὡς ἐν ὀνείρῳ ἐπέστης τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεσμώτας Πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρρύσω, πρέσβευε ἀπαύστως, ὅπως καὶ νῦν, ταῖς εὐχαῖς σου ῥυσθείημεν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ὀδυνῶν, οἱ ἀξίως εὐφημοῦντές σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἄσμάτων, σκιρτήσωμεν ἐόρτια, καὶ χορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρός. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν δι' ὄνειρου φρικτῆς ἐπιστασίας, βασιλέα πείθοντα, ἀναιτίους κρατούμενους τρεῖς, ἀπολῦσαι στρατηλάτας, ἀνυμνεῖτωσαν. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ Ποιμένος ὁμόζηλον Ποιμένα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν νόσοις τὸν ἱατρὸν· οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ῥύστην· οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην· οἱ πένητες τὸν θησαυρόν· οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν· τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι· οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην· οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποιμνὴν σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἄσμάτων· προκύψασα γὰρ ἄνωθεν, ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδαν κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατούμενους πρὶν, ἀπολῦσαι φιλανθρώπως εὐδοκήσαντα. Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ Ποιμένος ὑπέραγον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ· τὴν φωτοφόρον νεφέλην· τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν· τὴν ἔμψυχόν τε κιβωτόν· τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότης θρόνον· τὴν μανναδόχον χρυσέαν στάμνον· τὴν κεκλεισμένην τοῦ Λόγου πύλην· τὴν πάντων χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ἄσμασι θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν Βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον Ἴλαιον τοῖς ἀδελφοῖς, ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου, ψαλλομένων τῶν Ἰδιομέλων.

Ἦχος πλ. β'. Σεργίου.

Εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέωκται· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς αἶνον ἔδραμες τοῦ Κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ, καὶ αὐτός σε ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ, καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐφαίδρυνε τῶν πιστῶν τὰς καρδίας· τίς γὰρ ἀκούων τὴν ἄμετρον σου ταπείνωσιν, τὴν ὑπομονὴν οὐκ ἐθαύμασε; τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἰλαρότητα; θλιβομένων τὸ συμπαθές; πάντας θεοπρεπῶς ἐδίδαξας, Ἱεράρχα Νικόλαε· καὶ νῦν τὸν ἀμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι...

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ὡδαὶ γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

ΤΗΙ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἡγεμονίας τὸν θρόνον κατακοσμῶν ἀρεταῖς, ἐξ ἐπιπνοίας θείας, τὸν τῆς Ἱεραρχίας, προσφόρως ἐκομίσω· ὅθεν πιστός, οἰκονόμος τῆς χάριτος, ἐν ἀμφοτέροις Ἀμβρόσιε γεγονώς, διπλοῦν στέφανον κεκλήρωσαι.

Ὅμοιον.

Ἐν ἐγκρατεία καὶ πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, καὶ προσευχαῖς συντόνοις, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, ἐκάθηρας θεόφρον· σκευὸς λοιπόν, ἐκλογῆς τῷ Θεῷ ἡμῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ὡσαύτως ἀναδειχθεὶς, ὑπεδέξω τὰ χαρίσματα.

Τὸν εὐσεβῆ βασιλέα ἡμαρτηκότα ποτέ, ὡς τὸν Δαυῖδ ὁ Νάθαν, παρῶρησία ἐλέγξας, Ἀμβρόσιε παμμάκαρ τοῦτον σαφῶς, ἀφορισμῶ καθυπέβαλες, καὶ μετανοία παιδεύσας θεοπρεπῶς, συνηρίθμησας τῇ ποιίμνῃ σου.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Ὅσιε Πάτερ, ἱερώτατε Ἀμβρόσιε, ἡ λύρα ἢ φωνοῦσα, μέλος σωτήριον, δογμάτων ὀρθοδόξων πᾶσιν ἡμῖν, ἢ καταθέλγουσα πιστῶν τὰς ψυχὰς, εὐῆχος κιθάρα τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου, τὸ μέγα ὄργανον τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀξιέπαινος σάλπιγξ τῆς

Ἐκκλησίας, διειδεστάτη τε πηγή τῶν χαρισμάτων, ἐναποπλύνουσα ῥύπον τῶν παθημάτων. Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὅσιε Πάτερ, παμμακάριστε Ἀμβρόσιε, Συνόδου θεοφόρων, μέσον Πατέρων ὀφθείς, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις ἓνα Υἱόν, σάρκα γενόμενον κηρύττεις τρανώς, ἐξ ἀπειρογάμου ἡμῖν ἐπιφανέντα, τὸν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, καὶ συναῖδιον τούτου καὶ συμφυῆ· ὅθεν τὴν βλάβημον, Ἀρείου γλωσσαλγίαν, ἐναπεμώρανας τοῦ Πνεύματος δυνάμει. Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Ὅσιε Πάτερ, ἀξιάγαστε Ἀμβρόσιε, εὐρουῖσα ὡς ἐπόθει, τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, τοῦ Πνεύματος ἢ χάρις τοῦ Παναγίου, ἐν σοὶ ἐσκήνωσεν ὡς ἄδυτον φῶς· οὐ τῇ ἐνεργείᾳ, τὰ πνεύματα τῆς πλάνης, ἀποδιώκεις διαπαντός, καὶ θεραπεύεις τὰς νόσους καὶ μαλακίας, τῶν προσιόντων σοὶ ἀπλότητι καρδίας, καὶ ἐκτελούντων σου τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον. Χριστὸν ἰκέτευε, Χριστὸν δυσώπει Ὅσιε, δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ψυχῇ μου, ἐξωμοίωσαι προκόπτουσα, εἰς χεῖρω καθ' ἐκάστην, καὶ προστιθεῖσα ἀεὶ, σοῖς μάλωψιν εὐήθως τραύματα πλείω, ὡς ὀλοσώματος γενέσθαι πληγῇ, μὴ ἐνθυμουμένη, ὡς ὁ Κριτὴς ἐγγίζει, ᾧ παραστήση ἀπολαβεῖν, κατὰ τὰς πράξεις εὐθύνας καὶ τιμωρίας; ἀλλ' ἐπιστρέψασα, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, κράζουσα· Δέσποινα, πάναγνε μὴ παρίδης, τὸν παροργίσαντα Θεὸν τὸν εὐσυμπάθητον, τὸν ἐκ σοῦ διὰ σωτηρίαν, τῶν βροτῶν γεννηθέντα, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε τὸν βότρυν, ἀφυτεύτως ὄν ὡς ἄμπελος, ἐβλάστησας, κατείδες ξύλω κρεμάμενον, νυττόμενόν τε λόγχῃ θεῖαν πλευράν. Τί τοῦτο, ἔλεγες, Υἱὲ καὶ Θεέ; πῶς ὁ νόσους πάσας, καὶ πάθη θεραπεύων, πάθος ὑφίστασαι, ἀπαθὴς κατὰ φύσιν ὑπάρχων τὴν θεϊκὴν; τί σοὶ ἀχάριστος λαὸς τῷ εὐεργέτῃ, ταῦτα ἀπέδωκεν ἀντ' εὐεργετημάτων; Παρθένε ἄχραντε, ἀλλὰ τοῖς τούτου πάθεσι, τῶν παθῶν με ἐλευθερῶσαι, ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὅπως δοξάζω σε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς θεῖος διδάσκαλος, καὶ ἱεράρχης σοφός, δογμάτων ἀκρίβειαν, μυσταγωγεῖς τοὺς πιστοὺς, Ἀμβρόσιε ὅσιε· λύεις αἰρετιζόντων, τὴν ἀχλὺν τοῖς σοῖς λόγοις·

φαίνεις τῆς εὐσεβείας, τὴν θεόδοτον χάριν, ἐν ἧ τοὺς σὲ γεραίροντας, συντήρει ἀπήμονας.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν παμμέγιστον Ἀμβρόσιον αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θεαῖς, φωτοχυσίαις Ὅσιε, καταστραπτόμενος, τὴν φωτοφόρον ταύτην καὶ φαιδρᾶν, καὶ ἀγίαν σου κοίμησιν, τοὺς εὐσεβῶς γεραίροντας, σαῖς ἰκεσίαις φωταγώγησον.

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ σοφίας σοι, λόγον δεδώρηται, κεκοσμημένον γλώσση ἀληθεῖ, ἱεράρχα Ἀμβρόσιε, αἰρετιζόντων ἄλογον, ἀπορῥαπίζοντα κακόνοιαν.

Νοός σου, τὸ ὀπτικὸν πανόλβιε, προκαθηράμενος, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος, δεκτικόν, καθαρῶν ἐπιλάμψεων, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, προαπειργάσω παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ αὐτοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεῖου Ἀμβροσίου μέγα κλέος ἄσμασι μέλπω.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Θεῖω φωτὶ σου ὑπέρλαμπρε ἥλιε, τῆς ἁμαρτίας μου, τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον· οἰκτεῖρεις γὰρ ψυχάς, τῇ ἐμφύτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου, καὶ σκότους ἀπαλλάττεις τῶν παθῶν, τῇ μόνῃ εὐμενείᾳ σου, Παντοκράτορ Κύριε, ὁ μόνος εὐδιάλλακτος.

Ἐπὶ τῷ κάλλει τῶν θείων δογμάτων σου, ἡ Ἐκκλησία φαιδρῶς, Πάτερ ὠραῖζεται, καὶ πίστει ἀσφαλεῖ, πεποικιλμένη δείκνυται· καὶ ὅλη ὡς πλησίον καὶ καλή, ἐκ δεξιῶν παρίσταται, ὀρθοδόξως λάμπουσα, τῆς δόξης τοῦ νυμφίου Χριστοῦ.

Ἰερωσύνης τοῖς ὅπλοις στομούμενος, καὶ θεία δόξη τὸν νοῦν, Πάτερ ἐλλαμπόμενος, ὡς μάχαιρα πιστῶν, ἐστιλβωμένη δείκνυσαι, καὶ σάλπιγξ τῆς εὐσήμεου ἐορτῆς, θράση τῶν αἰρέσεων, τμητικῶς συγκόπτουσα, καὶ πάντας διεγείρουσα.

Θεοτοκίον.

Ὁ πρὸ αἰώνων Πατρὶ συναΐδιος, ἐκ σοῦ Θεόνυμφε, σάρκα προσελάβετο, καὶ φύσιν τῶν βροτῶν, θεώσας συνεδόξασε· διό σε σωτηρίας ἀρχηγόν, καὶ κόσμου ἰλαστήριον, Θεοτόκε Δέσποινα, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ κεκτήμεθα.

Ωιδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Μεμνημένος, Ἰεράρχης ὡς ἔνθεος Ὅσιε, πᾶσαν νόησιν Γραφῆς, τοῖς ἀγνοοῦσιν Ἀμβρόσιε, Πάτερ τὰ δυσέφικτα, τρανῶς ἐσάφησας.

Μεγίστην χάριν, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένος καὶ δύναμιν, σῆς ἐσθήτος ἐπαφῆ, ποικίλα πάθη Ἀμβρόσιε, πάτερ ἐθεράπευσας, τῶν προσιόντων σοι.

Ἐν ἀφροσύνη, τὴν πρὸς σὲ τὸν φρονήσει ἐμπρέποντα, πλησιάσαι τολμηρῶς, μιαρωτάτην ὀρμήσασαν, θᾶπτον ἐθανάτωσας, θείῳ προστάγματι.

Θεοτοκίον.

Γένος ἀνθρώπων, ἐκαινούργησας μόνη κηύσασα, τὸν τῆς φύσεως ἡμῶν, Δημιουργόν τε καὶ Κύριον· ὅθεν σε δοξάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ἄλλος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ῥεῖθρον ἐν καρδίᾳ σου, ἐκ τῶν τοῦ Πνεύματος Ὅσιε, χαρισμάτων, βρῦει καταρδεῦον, τοὺς τῆς Πίστεως αὐλακας.

Ὅλον ἀπεκάθηρας, τὸ ὀπτικὸν τοῦ νοῦ Ὅσιε, καὶ εἰς ὕψος, ἡρθῆς θεωρίας, τῆ ἐλλάμψει τοῦ Πνεύματος.

Στέφεται τοῖς λόγοις σου, ὥσπερ τιμίσις λίθοις σοφέ, ἡ Ἐκκλησία, καὶ διαιωνίζει, τῶν πιστῶν βασιλεύουσα.

Θεοτοκίον.

Ἰλεων γενέσθαι μοι, τῷ ἐν πολλαῖς παγέντι Ἀγνή, ἁμαρτίαις, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Λόγους ζωῆς Πάτερ σοφὲ κεκτημένος, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν καταρδεύεις, καὶ καρποφόρους χάριτι δεικνύεις ἀεὶ τῶν αἰρετιζόντων δέ, κατακλύζεις τὰς φρένας· χάριν ἀναβλύζων δέ, ἰαμάτων ἐκπλύνεις, παθῶν παντοίων ῥύπον ἀληθῶς, ἱερομύστα θεόφρον Ἀμβρόσιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν Προφήτην Ἠλίαν ζηλοτυπῶν, Ἰωάννην ὡσαύτως τὸν Βαπτιστὴν, ἀνδρείως διήλεγξας, βασιλεῖς ἀνομήσαντας· Ἱεραρχίας θρόνον, ἐνθέως ἐκόσμησας, καὶ θαυμάτων πλήθει, τὸν κόσμον ἐπλούτισας· ὅθεν καὶ ταῖς θείαις, συγγραφαῖς κεχηρμένος, πιστοὺς ἐπεστήριξας, καὶ ἀπίστοις ἐπέστρεψας, ἱεράρχα Ἀμβρόσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ Κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τοῦ κόσμου καὶ ἄφεις, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Γίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ πάθει ἐστῶσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ, τῷ Σταυρῷ πλησιάζουσα μητρικῶς, δακρῶν προσχύσει, λουομένη ἐκραύγαζες· Οἴμοι θεῖε Λόγε! πῶς φέρεις ῥαπίσματα, ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας, σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον; ὅμως ὑπὲρ γένους, σωτηρίας βροτείου, ἐκὼν ταῦτα ὑφίστασαι. Οὕτω Σῶτερ φιλάνθρωπε, ἢ Θεοτόκος ἐβόα σοι· ἦν περ προβαλλόμενοι σοί, εἰς πρεσβείαν, Δέσποτα αἰτούμεθα, ἵνα πλουσίως παρὰσχης, ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Ωιδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίριμον.

Ἱεράρχης ἀνεδείχθης χρισθεὶς τῷ μύρῳ, τῷ τῆς ἱερωσύνης, τελειῶν ἱερέας, πᾶσι τὴν σωτήριον, δωρούμενος κάθαρον.

Συνετήρησας τὴν ποιμνὴν ἐκ πάσης βλάβης, τῶν ἐναντίων μάκαρ, καὶ Ἀρείου τὴν πλάνην, πᾶσαν ἀπημαύρωσας, τῷ φέγγει τῶν λόγων σου.

Τῆ τοῦ Πνεύματος δυνάμει τετειχισμένος, τὰ πονηρὰ διώκεις, τῆς κακίας Παμμάρκαρ, πνεύματα μὴ φέροντα, τὴν σὴν ἐπιτίμησιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δημιουργεῖται θέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σφῶζων τοὺς εἰδότας σε, ἀγνήν Θεομήτορα.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὁ λειμῶν τῶν δογμάτων σου, καὶ θεολαμπῆς σου βίος πανεύφημε, ὡς συνθέσεως θυμίαμα, κατευωδιάζει τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν.

Ἰερεῖον γενόμενος, καὶ ἱερουργὸς καὶ κάρπωμα Ὅσιε, πρακτικῶς ὠλοκαυτώθης Θεῶ, καὶ προσήχθης θῦμα τῆ τραπέζῃ Χριστοῦ.

Ὁ οὐράνιος Κύριος, ἐν τῷ στερεώματι τῷ τῆς Πίστεως, ὡς ἀστέρα σε κατέπηξε, δαδουχοῦντα κόσμον τοῖς σοῖς δόγμασι.

Θεοτοκίον.

Μὴ τραπείς τῆ θεότητι, ὅλον ἑαυτὸν ὁ Λόγος ἐκένωσε, καὶ ἀνθρώποις προσωμίλησεν, ἐκ σοῦ σάρκα Κόρη προσλαβόμενος.

Ωιδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νοῦν λάμποντα φωτί, τῷ ἀύλῳ κτησάμενος, ἀπήστραψας ἰαμάτων, καὶ θαυμάτων ἀκτίνας, Ἀμβρόσιε μακάριε.

Ἀνήγειρας σαυτόν, ἱερόν καταγώγιον, τοῦ Πνεύματος καταλύσας, τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, Ἀμβρόσιε θεόπνευστε.

Μεγίστων ἀρετῶν, φωταυγεία λαμπόμενον, ἠδέσθησαν βασιλεῖς σε, καὶ τὸν ὄρον τῆς γλώττης, τῆς σῆς οὐ παρεσάλευσαν.

Θεοτοκίον.

Βουλήματι τὸ πᾶν, ὁ σοφῶς ἐργαζόμενος, βουλόμενος ἀναπλάσαι, τοὺς ἀνθρώπους Παρθένε, τὴν σὴν γαστέρα ὤκησεν.

Ἄλλος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἐν τῆ θεία σου μνήμη, ἱερέων θίασος Πάτερ ἀγάλλεται, καὶ πιστῶν χορεῖαι, σὺν Ἀγγέλοις ἀύλοις εὐφραίνονται, καὶ τρυφᾷ σκιρτῶσα, πνευματικῶς ἡ Ἐκκλησία, ἐν τοῖς λόγοις σου Πάτερ Ἀμβρόσιε.

Γεωργὸς ἀνεδείχθης, τέμνων τὴν τῆς Πίστεως εὐθειαν ἄρουραν, καὶ διδασκαλίας, ἐπισπείρων θεόσοφε δόγματα· καὶ αὐξήσας στάχυν, καρποφορεῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὸν οὐράνιον ἄρτον τοῦ Πνεύματος.

Ἀβραὰμ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν ἄμεμπτον πίστιν ἐχαρακτήρισας, Ἰσαὰκ ὡς ἄλλον, τὴν ψυχὴν θυσιάσαι προθέμενος, τῷ τοῦ Κτίστου πόθῳ· καὶ μὴ τρωθεὶς τῇ ἀπιστίᾳ, ἐχρημάτισας φίλος τοῦ Κτίστου σου.

Θεοτοκίον.

Κόσμου οὐσα προστάτις, Μήτηρ ἀειπάρθενε σύ με κυβέρνησον, καὶ ὁδήγησόν με, εἰς εὐθειαν ὁδὸν καὶ κατεύθυνον, πρὸς δικαιοσύνης τρίβους ὀρθὰς τὸν λογισμόν μου, τῆς ψυχῆς τὰς πορείας ἰθύνουσα.

Ωιδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ῥώμη σου, εὐφημεῖ τὰ σεπτὰ προτερήματα· φωτειδῆς ὡς ἀστὴρ γὰρ, πανταχοῦ θαυμάτων τὰς λαμπηδόνας, Ἰεράρχα, ἐπαφῆκας πιστῶς θαυμαζόμενος.

Ὀρθρίσας, πρὸς Χριστὸν ταῖς ἐκεῖθεν λαμπρότησι, περιηυγάσθης πλουσίως, καὶ φωτὸς ἐπλήσθης τοῦ θειοτάτου, καὶ φωτίζεις, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας ἐκάστοτε.

Σῶμά σου, καὶ ψυχὴν τῷ Θεῷ καθιέρωσας, καὶ δεκτικὴν ἀπειργάσω, χαρισμάτων Πάτερ, τὴν σὴν καρδίαν, ἀνενδότως, τῷ γλυκίῳ προσέχουσας ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι, τῆς ψυχῆς μου Παρθένε τὰ τραύματα, ἐπισκιάσει σου θεία, καὶ τὸν νοῦν μου λάμπρυνον σκοτισθέντα, ἀμελεία, καὶ κακία ἐχθροῦ πολεμήτορος.

Ἄλλος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λαβὼν τοῦ λόγου σοφέ, τὸ τάλαντον ὡς θεράπων πιστός, καὶ τῇ τραπέζῃ προθείς, ἐπολυπλασίασας, καὶ τοῦτο προσήγαγες, καθαρὸν σὺν τόκῳ, τῷ Δεσπότη σου Ἀμβρόσιε.

Ἐλάμπρυνας τὴν στολὴν, τὴν ἱερὰν ἐν τοῖς πόνοις σου, καὶ ἀνεδείχθης ποιμὴν, ποιμνῆς λογικῆς σοφέ, ἦν τῇ βακτηρίᾳ σου, τῆς διδασκαλίας, εἰς μονὰς ἐλαύνεις πίστεως.

Ὁ ζῆλός σου Ἡλιοῦ, ζῆλον μιμεῖται μακάριε· βασιλέα γὰρ πιστόν, χρανθέντα τοῖς αἵμασιν, ἐλέγξας ἀπήλασας, θείων περιβόλων, τὸ αἰδέσιμον φυλάττων Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Σκέπτην καὶ καταφυγὴν, καὶ τεῖχος ὄντως ἀκράδαντον, ἢ πόλις σου σὲ πιστῶς, κεκτημένη Δέσποινα, δυσχερῶν ἐκ θλίψεων, καὶ κινδύνων πάντων, ἐκλυτροῦται ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς

» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς

» σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖοις δόγμασι περιαστράπτων, ἀπημαύρωσας Ἀρείου πλάνην, ἱερομύστα καὶ ποιμὴν ὦ Ἀμβρόσιε· θαυματουργῶν δὲ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, πάθη ποικίλα σαφῶς ἐθεράπευσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου Μεδιολάνων.

Στίχοι.

Τὸ φθαρτὸν Ἀμβρόσιος ἐκδύς σαρκίον,

Θείας μετέσχεν ἀμβροσίας ἀξίως.

Ἐβδόμη Ἀμβρόσιος ποτὶ ἄμβροτον ἤλυθεν οὔδας.

Οὗτος γέγονεν ἐκ τῆς μεγαλοδόξου πόλεως Ῥώμης, εἷς ὢν τῆς Συγκλήτου, καὶ αἰετὴν ἀλήθειαν τηρῶν ἐν τε λόγοις καὶ ἔργοις· προσφυῶς γὰρ ζυγός τις ὢν, καὶ στάθμη περὶ τὸ δίκαιον, οὐχ ἑτεροκλινῆ ἐν τοῖς προσπίπτουσι ποιούμενος τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἀπαρέγκλιτον καὶ ὀρθὴν· διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἐπιστεύθη ἀπάσης τῆς Ἰταλίας παρὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Κωνσταντος, τῶν υἱῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Οὕτω δὲ καταρτισθεὶς τῷ θείῳ Βαπτίσματι, ἀλλ' ἔτι ὢν ἐν τοῖς Κατηγουμένοις, οὐδέν τι μείον εἰς ἀρετὴν καὶ βίου καθαρότητα τῶν μετεληφόντων τῶν Μυστηρίων καθίστατο. Ὅθεν καὶ κρίσει τοῦ βασιλέως Οὐαλεντινιανοῦ, Ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Μεδιολάνοις Ἐκκλησίας, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τοῦ Προέδρου τὸν βίον ἀπολιπόντος, ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος προχειρίζεται, ὁμοῦ τε τῷ Βαπτίσματι τελεσθεὶς καὶ κατὰ τὴν τάξιν τοὺς ἐκκλησιαστικὰς βαθμοὺς διελθὼν καὶ ἐπὶ τὸν ἔσχατον προελθὼν. Καλῶς δὲ τὴν

εὐσέβειαν καὶ ὀρθῶς διδάσκων καὶ τὴν Ἐκκλησίαν πάσης αἰρέσεως ἀμέθεκτον διατηρήσας καὶ συνήγορος γεγονῶς τοῖς κατὰ Ἀρείου καὶ Σαβελλίου καὶ Εὐνομίου αἰρέσεων ἀγωνιζομένοις καὶ ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς Πίστεως διάφορα βιβλία συντάξας καὶ τὸν βασιλέα Θεοδοσίον, ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλονίκη μαιφονίας καταλαβόντα τὴν Μεδιόλανον πόλιν, τῶν θείων εἰσόδων τῆς Ἐκκλησίας κωλύσας καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἀγαγών, ὧν τετόλμηκε καὶ ὀπίσθη τις διαφορὰ καθέστηκεν, ἀναμεταξὺ ἱερωμένου τε καὶ λαϊκοῦ καὶ βασιλέως, αὐτὸν διδάξας καὶ παραινέσας μὴ προπετῶς οὕτω καὶ ἀναιδῶς τῶν θείων κατατολμᾶν, ἐν γήρᾳ καλῶ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀθηνοδώρου.

Στίχ. Χαίρων Ἀθηνόδωρος, εἰ τμηθῆ ξίφει,

Ἀφηρέθη τὸ πνεῦμα καὶ πρὸ τοῦ ξίφους.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ Μεσοποταμίας τῆς Συρίας ὀρμώμενος, τὸν μονήρη βίον ἀρχῆθεν ἀναλαβών. Διαβληθεὶς δέ, παρέστη τῷ ἄρχοντι Ἐλευσίῳ· καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, τείνεται μέσον δύο στύλων καὶ λαμπάσι καταφλέγεται κατὰ πάντων τῶν τοῦ σώματος μερῶν, καὶ βώλοις σιδηροῖς πυρωθεῖσι, τὰς μασχάλας αὐτοῦ διακαίεται καὶ τοῖς μυκτῆρσιν ὀγγίνους εἰσδέχεται καὶ ἐν χαλκῷ τάπητι πυρωθέντι ἀπλοῦται, ὃν παραδόξως ἐκ καυστικοῦ μετέβαλεν εἰς ψυχρότητα· καὶ αὐθις χαλκῷ ταύρῳ πυρωθέντι ἐμβάλλεται· καὶ ἐκ πολλῶν ἐτέρων βασάνων δι' ἐπιστασίας ἁγίων Ἀγγέλων λυτροῦται. Ὅθεν καὶ πρὸς τὴν πίστιν ἐπισπᾶται ἄνδρας πενήκοντα, καὶ αὐθις τριάκοντα. Ἐπεὶ δὲ τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν ἐδέξατο, ὁ μέλλον τοῦτον τέμνειν παρείθη καὶ ὡς νεκρὸς κατέπεσε, τῆς χειρὸς αὐτοῦ σὺν τῷ ξίφει ἀπὸ τοῦ ὤμου πεσοῦσης· καὶ μηδαμῶς αὐτῷ οὔτε προσεγγίσει τολμήσαντος, αὐτὸς ὁ Ἅγιος ἐπευξάμενος, τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Νεόφυτος, ἐν τῇ θαλάσῃ βληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Θανὼν ὁ Νεόφυτος ὑδάτων μέσον,

Παρ' ὑδάτων ζῆ μυστικῶν διεξόδους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Δομέτιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Δός, Δομέτιε Χριστομάρτυς, καὶ λάβε·

Δός τὴν κεφαλὴν, καὶ λάβε στέφος μέγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Ἰσίδωρος, Ἀκεψιμᾶς καὶ Λέων, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Διττοῖς συνάθλοις, Ἰσίδωρε, συμφλέγου·

Ἰσων γὰρ αὐτοῖς δωρεῶν Θεοῦ τύχης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀμμοῦν, Ἐπίσκοπος Νητρίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀμμοῦν πατρός κατεῖδε Νητρία τρία·

Κόσμου φυγὴν, ἄσκησιν, ἔξοδον βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Γαϊανός καὶ Γάιος, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἄν καὶ καμίνου, Γάιε, βληθῆς μέσον,

Σοῦ Γαϊανός οὐκ ἀφέξομαι λέγει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Τριακόσιοι Μάρτυρες, οἱ ἐν Ἀφρικῇ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Δόξης ὑπὲρ σῆς, ὦ Τριάς, τετμημένην,

Διπλοτριπλῆν δέχου με ἐξηκοντάδα.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, κατὰ τοὺς καιροὺς ὑπῆρχον Ζήνωνος βασιλέως Ῥωμαίων. Τὴν δὲ τῆς Ἀφρικῆς ἀρχὴν Ὀνώριχος, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτὴν Γιζερίχου κατεῖχεν, Ἀρειανός ὢν. Ὅν οἱ τῆς αἰρέσεως Ἀρείου ἐπίσκοποι, Κύριλλός τε καὶ Βυλιμάνδης (ἐν ἄλλοις Βιλινάρδης), πείσαντες διωγμὸν μέγαν κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων κινήσαι, τοιοῦτον ἀνερῶρίπισεν, ὡς ὑπερβῆναι καὶ τοὺς κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ κινήεντας. Ἐκ πασῶν γὰρ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ πόλεων, δεκαπέντε τυγχανουσῶν, πάντα τοὺς ἱερεῖς ἐκδιωχθῆναι προστάττει, πρότερον τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱερῶν τε καὶ ἐπίπλων ἀφαιρεθέντων. Εἶτα μίαν Ἐκκλησίαν οἱ Ὀρθόδοξοι καταλαβόντες, τὴν μυστικὴν ἐκεῖσε Λειτουργίαν ἐπετέλουν. Ὅπερ γνόντες οἱ βάρβαροι, περιέσχον αὐτήν· καὶ ξύλα κομίσαντες καὶ λοιπὴν ξηρὰν ἐνεγκόντες περὶ αὐτήν, ὑφῆψαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν κατέκαυσαν, σὺν πᾶσι τοῖς Θεὸν ὑμνοῦσιν. Ὀνώριχος δέ, τοῦτο ἀποδεξάμενος, προσέταξε, τοὺς μὴ ἀναβαπτίζομένους τὸ ἀρειανικὸν βάπτισμα, παραυτίκα ἀναιρεῖσθαι. Καὶ ὅσοι μὲν τὰ τῶν βασανιστηρίων κολάσεων φόβητρα φέρειν οὐκ ἠδύναντο, φυγῇ τὴν σωτηρίαν ἐκέρδαινον, χώρας ἀπολιπόντες καὶ οἴκους. Ὅσοι δὲ ἐρῶμένοι τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ὑπῆρχον, προθύμως μάλα πρὸς τὸν τῶν κολάσεων θάνατον ἐξέδωκαν ἑαυτούς.

Τριακόσιοι δ' οὖν αὐτῶ ἐν Καρχηδόνι μνησθέντες, μὴ συμφρονεῖν ἐλόμενοι Ἀρειανοῖς, κεφαλικὴν ὑπέσχον τιμωρίαν· τοῖς δὲ ἱερεῦσι μείζονας ἐπενόουν. Δύο γὰρ αὐτῶν κατέπρησαν· ἐξήκοντα δέ, τοὺς λογιωτέρους, ἐγλωσσοτόμησαν ἐξ αὐτῶν τῶν κιονίδων. Οἱ καὶ διασπαρέντες ἐν πάσῃ τῇ ὑπὸ Ῥωμαίους γῆ, τὴν τοῦ Θεοῦ μεγίστην ἐν αὐτοῖς θαυματουργίαν ἄνευ γλώττης ἐκήρυττον, ἀπταιστώως τε καὶ τρανῶς τὰ λεγόμενα διαρρηθούντες, ὡς καταπλήττεσθαι τοὺς ὀρώντας καὶ

ἀκούοντας τούτων. Ἐξ ὧν εἷς τις, μετὰ τὴν χάριν τῆς ἐν Χριστῷ ὁμολογίας, ὀλισθήσας εἰς σαρκικὴν ἁμαρτίαν, τὴν θεῖαν χάριν ἀποστῆναι πεποίηκεν ἀπ' αὐτοῦ. Περὶ τούτων οὐκ ὀλίγοι συγγραφεῖς καὶ ἱστορικοὶ διηγήσαντο. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑπὸ Βανδήλων (Οὐανδάλων) ἐν Ἀφρικῇ τοῖς ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ τὸν Θεὸν Λόγον ὁμολογοῦσι χριστιανοῖς ἐτολμήθησαν.

Ἐν δὲ τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, Σουνίλδη ἢ γαμετὴ τοῦ τὴν Ῥώμην κατέχοντος Ῥηγὸς Ὀδοάκρου, τὰ ὅμοια νοσοῦσα περὶ τὴν Πίστιν, μίαν τινὰ τῶν πολιτῶν γυναικῶν ἠνάγκαζε τὸ τῶν Ἀρειανῶν ἀναβαπτισθῆναι βάπτισμα. Ὡς δὲ πείθειν οὐκ εἶχε, καὶ ἄκουσαν εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ Ἐπισκόπου Μεδιολάνων βαπτισθῆναι εἰσήγαγεν. Ἡ δέ, ὡς ἀνῆλθεν ἐκ τῆς κολυμβήθρας, δύο τῷ Ἐπισκόπῳ ὀβολοὺς παρασχούσα, Ἰδού, φησὶν, ἀπέχεις τὸν μισθὸν τοῦ βαλανείου. Ὁργισθεῖσα οὖν ἡ Σουνίλδη, παραντίκα ὀλόκαυτον αὐτὴν ἐποίησεν. Ἦς ὁ ἀνὴρ φοβηθεὶς, αὐτόμολος ἦκε καὶ ἀνεβαπτίσατο εἰς τὴν θρησκείαν Ἀρείου. Ὁχούμενος δὲ ἵππῳ καὶ γενόμενος ἐν εὐκτηρίῳ πρὸς τῆς Πόλεως, ὑπὸ σκηπτῷ πεσόντος ἐνεπρήσθη καὶ ἐπειράθη, ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ κρίσις δραστικωτέρα τοῦ προσκαίρου πυρὸς αὐτῷ γέγονεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσίος Ἰγνάτιος, ὁ πλησίον τῶν Βλαχερνῶν κείμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πλήρης ἀπῆλθες πράξεων χρηστῶν, Πάτερ,

Ἐκ τοῦ ματαίου καὶ κακῶν πλήρους βίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Μοναχοῦ, τοῦ ὑποτακτικοῦ.

Στίχ. Σπεύδων ὁ Παῦλος τοὺς ἅπαντας λανθάνειν,

Ἐλαμψε μᾶλλον ἢ τὸ φῶς πανταχόσε.

Ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὗτος, ἐν τοῖς κατὰ κόσμον οὔτε περιφανῆς γέγονεν, οὔτε πάλιν πένης, ἀλλὰ τῶν γονέων αὐτοῦ ἐν αὐταρκείᾳ βιούντων, τὰ ἱερά ἐδιδάσκετο γράμματα. Εἰς ἡλικίαν δὲ αὐτῷ ἐλάσαντι, ἔδοξε συμφέρον τὸν κόσμον καταλιπεῖν, καὶ εἰς ἐν τῶν εὐαγῶν Σεμνείων τῆς πόλεως τῆς ἰδίας εἰσελθεῖν· καὶ ἀμφιασάμενος τὸ ἅγιον καὶ Ἀγγελικὸν σχῆμα, ἠγωνίζετο πάσας τὰς ἀρετὰς μετελθεῖν. Καὶ τοσοῦτον ὑπερηκόντισε πάντας τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ Σεμνείῳ, δοχεῖον τῶν ἀρετῶν γενόμενος, ὡς καὶ ἑτέρας ἐργασίας μεγάλας καὶ φοβεράς προσλαβέσθαι. Ποτὲ γὰρ αὐτοῦ, μεθ' ἑτέρων ἀδελφῶν, πίσσαν ἐν χαλκεῖῳ διαλύσαντος, καὶ ταύτης εἰς ὕψος ἀρθείσης ἐν τῷ καχλάζειν καὶ ἐκχεομένης, ὁρῶν ὁ Παῦλος τὴν τῆς πίσης ἀπώλειαν, ὡς οὐδὲν παρέκειτο ξυλάριον ἢ ἕτερόν τι ἐπιτήδειον πρὸς τὸν βρασμόν, τὴν χεῖρα γυμνώσας, εἰς τὸ χαλκεῖον ἐχάλασε. Καὶ τὴν πίσσαν διαταράξας καὶ εὐφυῶς καχλάζουσαν

καταπαύσας, ἐξήγαγε σῶαν καὶ ἀβλαβῆ, μήτε τὴν ὄψιν μολύννας, μήτε τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος προσλαβομένων τὶ τὸ σύνολον. Τοῦτο οἱ σὺν αὐτῷ ἀδελφοὶ θεασάμενοι, ἐξέστησαν. Καὶ οἱ μὲν τῶν ἀδελφῶν, ὡς ἓνα τῶν θεοφόρων ἐλογίζοντο καὶ ἐτίμων, οἱ δὲ παντελῶς ἠπίστων· ἐκεῖνος δὲ γῆν καὶ σποδὸν καὶ ὄδωδῶτα κύνα ἑαυτὸν ἐκάλει. Καὶ ὡς ταῦτα ἔλεγεν, ἀπεστάλη εἰς διακονίαν ἐπὶ χρόνον τινά.

Τότε ὁ Προεστῶς, τοὺς εὐλαβεστέρους τῶν ἀδελφῶν συλλεξάμενος, εὐχὴν, ἐπιτελουμένην σὺν σκληραγωγίᾳ πολλῇ, ἐπὶ ῥηταῖς ἡμέραις ἐποιοῦντο περὶ τοῦ Μοναχοῦ Παύλου, λέγοντες οὕτως· Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, καθὼς ἐστὶ χωρητὸν ἰδεῖν, τὸν Ἀδελφὸν ἡμῶν Παῦλον, ἄρα εἰς ποῖα μέτρα ἔφθασε καὶ ποῦ κατετάγη. Ὁ δὲ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος, ὠκονόμησε, μιᾶ τῶν νυκτῶν τοὺς ἀδελφοὺς ἀφυπνώσαντας, νεύσει Θεοῦ ἀρπαγῆναι εἰς Παράδεισον ποικίλον καὶ πάντερπνον· καὶ τοσαύτης ἐμφορηθῆναι εὐωδίας καὶ τέρψεως, ὅσον οὐδὲ εἰπεῖν δυνατὸν. Ἐκκληττομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θεάματι τούτῳ, ἔδοξε καὶ τὸν Μοναχὸν αὐτοῖς φανῆναι Παῦλον, προσπεσόντα καὶ πάντας ἀσπαζόμενον. Ὡς δὲ καὶ ἐπυνθάνοντο, μαθεῖν θέλοντες τί τὸ ὀρώμενον, ἤκουσαν τοῦ Παύλου λέγοντος μετὰ πολλῆς τῆς ταπεινώσεως. Ὁ μὲν Παράδεισος τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ἀδελφοί, καὶ δι' ἡμᾶς οὗτος γέγονεν. Ὅτι δὲ δι' ἐμέ, διὰ τῆς πρὸς Θεὸν ἐντεύξεως ἠθελήσατε ἕως τῶν ὧδε ἀφικέσθαι, πάρειμι καὶ αὐτός· πλὴν ἀδεῶς λάβετε ἐξ αὐτοῦ ἕκαστος, ὅπερ ὡς ὑπερέχον τῶν ἄλλων δοκεῖ, καὶ ὡς ἐφετόν, καὶ πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ· ἕτερον δὲ ἐν τῇ ἀνατεθείσῃ μοι διακονίᾳ ἐξαποστείλατε· ἐμὲ γὰρ οὐκέτι θεάσεσθε. Οἱ δὲ τὸν Παῦλον κατασπασάμενοι, καὶ λαβόντες ὁ μὲν ἄνθος, ὁ δὲ κλάδον, ἄλλος φύλλα τερπνότατα, ἕτεροι βοτάνας, ἐξίεσαν· καὶ τὸν ὕπνον ἅπαντες ὁμοῦ ἀποτιναξάμενοι, καὶ εἰς ἓν συνελθόντες, διηγοῦντο εὐφραινόμενοι καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν. Ὁ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις ὑπεδείκνυεν, ὅπερ ἐκεῖθεν ἔλαβεν. Ὁ δὲ ἔλεγεν εἰληφέναι τόδε, ἐδείκνυε δὲ οὐδέν. Ἔτερος δὲ διεβεβαιούτο ἐφ' ἱκανὸν τὴν εὐωδίαν φέρειν ἐν τοῖς ῥίσιν, οὐπερ αὐτοχείρως ἐκεῖθεν ἐδράξατο, εἰ καὶ μηδὲν ἐπεφέρετο.

Ὁ δὲ μακάριος Παῦλος ἐκεῖθεν ἀπαναστάς, ἐν ἣ ἡδηλονότι διακονία ἀποσταλεῖς προσήδρευε, πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ὤχητο. Καὶ τοὺς ἐκεῖσε τόπους καταλαβὼν καὶ προσευξάμενος, εἰς Κύπρον ἀφίκετο. Ἐν ὄρει δὲ ὑψηλῷ τῆς νήσου χρόνους πολλοὺς διατελέσαντος, οὐκ ὀλίγοι πρὸς αὐτὸν συνέρξεον. Καὶ τῆς φήμης πανταχόθεν διαδοθείσης καὶ διαδραμούσης, ἐκεῖθεν ἀνεχώρησε. Καὶ πρὸς τὰ τῷ Βυζαντίῳ παρακείμενα μέρη παραγενόμενος, κὰν τούτοις εὐαρεστήσας, φωνῆς ἐκεῖθεν ἀξιοῦται, ὡς ὁ θεσπέσιος πάλαι Μωυσῆς· Ἀνάβηθι, Παῦλε, εἰς τὸ ὄρος καὶ τελεύτα. Εἰς ἓν τοίνυν τῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἀνελθὼν, ἐγχωρίως Παρηγορία ὀνομαζόμενον, τῷ Θεῷ προσεκύνησε· καὶ μικρὸν ἐν τούτῳ ἐπιβιούς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πρίσκου, Μαρτίνου καὶ Νικολάου· ὧν ὁ μὲν λιμῶ, ὁ δὲ πέλυξι κατακοπεῖς, ὁ δὲ τρίτος διὰ πυρός, ἐτελειώθησαν. Ἡ δὲ Σύναξις αὐτῶν τελεῖται πλησίον τοῦ τείχους τῶν Βλαχερνῶν.

Στίχ. Λιμῶ θανόντα Πρίσκον ἄρτου γηίνου,

Ὁ Χριστὸς ἄρτον ψωμιεῖ τῶν Ἀγγέλων.

Πέλυξι συγκόπτουσι Μαρτίνου κρέα,

Κρεῶν μακέλλαις δυσσεβεῖς ἀνθρωπίνων.

Ἐξῆλθε δόγμα δαίμοσι πλάνης θύειν,

Οἷς, Νικόλαε, μὴ θύων, εἰς πῦρ θύη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὰ Ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τοῖς Κουράτορος.

Ἦς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὁ θεῖος φθόγγος, τῶν σῶν δογμάτων Πάτερ πάνσοφε, ὥσπερ ἀστραπὴ διήλθε πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ θαυμάτων ἢ ἐπίδειξις, ὡς φῶς ἐξήστραψε, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας λαμπρύνουσα.

Νομοθεσίαις, ταῖς τοῦ Σωτῆρος σὺ ἐπόμενος, Πάτερ, τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐμμελῶς, ὡς οἰκέτης ἀγαθώτατος, ἐπολυπλασίασας, δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιούμενος.

Ἀναστομώσας, τὴν θεολόγον σου διάνοιαν, ρεῖθρα, ἱερῶν δογμάτων ποταμηδόν, ἐπαφήκας καταρδεύοντα, πιστῶν τὸ πλήρωμα, ἱερομύστα Πάτερ Ἀμβρόσιε.

Θεοτοκίον.

Ἴδου Παρθένε, ἐν τῇ γαστρὶ σου σὺ συνέλαβες, Λόγον, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον καὶ σαρκί, ἀπεκύησας δωρούμενον, πᾶσιν ἀνάκλησιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ πεσοῦσι Πανάμωμε.

Ἄλλος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀκηλίδωτον ὠφθης, ἀρετῶν θεομάκαρ ἀξίως ἔσοπτρον, καθαρὰς τὰς ἐμφάσεις, τῆς πίστεως δεικνύον, καὶ φωτίζον τοὺς ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σοῦ ὁ βίος θεόφρον, ὑποτύπωσις ὠφθη Ἀρχιερέων σαφῶς, καὶ ὄρος ὀρθοδόξων, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ Θεῷ ἐκβοώντων ἀεὶ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μέτριος μὲν τρόπον, ὑψηλὸς δὲ τὸν λόγον Πάτερ Ἀμβρόσιε, αἰδέσιμος τὸν βίον, καὶ πίστει ἀνεδείχθης, ἀκλινῆς ἐν τῷ ψάλλειν σε. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας Μῆτηρ νῦν ἐκδυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ η΄. Χειρᾶς ἐκπετάσας Δανιήλ.

Νεκρώσας τὰ μέλη καὶ νεκρὸν, σαρκὸς τὸ φρόνημα, ἀπεργασάμενος, ψυχὴν ἐζώωσας Ὅσιε, καὶ πηγὴν θαυμάτων ἔβλυσας, τοῖς νεκρωθεῖσιν ἐκ παθῶν, ζωὴν παρέχουσαν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐγνωσ τὴν μετάθεσιν σοφέ, τὴν ἐκ τοῦ σώματος, θείῳ ἐν Πνεύματι, προφητικώτατα· ταύτην γάρ, τοῖς συνοῦσι διεσάφησας, καὶ ἐν χαρᾷ πρὸς οὐρανόν, βοῶν ἀνέδραμες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σῶμα καὶ καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, προκαθηράμενος, παθῶν συγχύσεως, πυρφόρον ἔλλαμψιν ἄνωθεν, εἰσεδέξω τὴν τοῦ Πνεύματος, ὥσπερ οἱ θεῖοι Μαθηταί, βοῶν Ἀμβρόσιε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὠφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκυήσασα, τὸν τὰ ἐπίγεια Πάναγνε, οὐρανοῖς ἐπισυνάψαντα, καὶ τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ, πᾶσι παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Μουσικῶν ὀργάνων.

Ἀπαθείας ὄργανον ἐδείχθης, τῶν παθῶν κοιμίζον τὰς ὀρέξεις, καὶ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, κραυγάζειν διεγειρόν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας πρόξενον ἐκτήσω, τὴν τοῦ λόγου δύναμιν παμμάκαρ, δι' ἧς ἐτράνωσας ἡμῖν, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀρρήτως ἐκ Παρθένου, σάρκα προσλαβόντα, βροτοῖς ὁμοουσίως.

Ταμάτων βρούσι σταγόνας, τῶν σῶν διδαγμάτων αἰ νεφέλαι, ἐξ ὧν ἀρδεύονται πιστῶν, καρδίαι τῶν βοώντων· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζει σε σεμνή τάξις Ἀγγέλων, μεγαλύνει σε γηγενῶν φύσις· ἐν σοὶ γὰρ εὖρομεν χαράν, οἱ πίστει σε ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἄ-

» πείρων προσκυνούντων, εἰκόνι τῇ ἐν Δεηραῖ, τρεῖς

» Παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύμουν, καὶ

» ἔδοξολογουν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἴδες γεγωνῶς ἐν ἐκστάσει, τὰ δι' αἰῶνος τοῖς Ἁγίοις, Πάτερ ἀποκείμενα γέγρα· πρὸς ἃ μετέβης, ἀποληψόμενος, τῶν σῶν καμάτων ἔνδοξε, τὰς ἀντιδόσεις εὐφραίνόμενος.

Ὁριμος ὡς βότρυς θεόφρον, ληνοῖς τοῖς ἄνω ἐπαξίως ἀπεθησαυρίσθης πηγάζων, ἀθανασίας οἶνον Ἀμβρόσιε, καὶ ἰαμάτων χάριτας, τοῖς εὐσεβῶς σοι προσπελάζουσι.

Σοφία καὶ χάριτι λάμπων, ἱερομύστα καὶ ποιμένων, μέσον ἔξαστράπτεις δογμάτων, ὀρθοδοξία Πάτερ Ἀμβρόσιε· διὸ πίστει καὶ πόθῳ σε, ὕμνοις ἀξίως μακαρίζομεν.

Ἡμεροφαῖ σε ἀστέρα, ἡ Ἐκκλησία κεκτημένη, σκότος διαφεύγει παντοίας, παμμακάρο πλάνης καὶ ταῖς λαμπρότησι, τῶν ἱερῶν δογμάτων σου, ἀνγαζομένη μακαρίζει σε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι βοῶμεν Παρθένε, περιχαρῶς τοῦ Ἀρχαγγέλου· Χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις, δεινῶν παντοίων χαῖρε ἡ λύτρωσις, ἡ τοὺς βροτοὺς θεώσασα, τῇ ὑπέρ νοῦν κνοφορία σου.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἐδείχθης ὡς ἐλαία Πάτερ σοφέ, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου κατάκαρπος, ἐξ ἧς σοφῶς, ἔπλησας λαμπάδα τῶν ἀρετῶν, μεθ' ἧς καὶ εἰσελήλυθας, ἐν τῇ εὐωχίᾳ τῶν οὐρανῶν· ἐν οἷς συναπολαύεις, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, τῆς ἀκηράτου καὶ ἀύλου ζωῆς.

Λιπάνας τὴν ψυχὴν σου ταῖς ἀρεταῖς, ἐγκρατείας ἐδείχθης διδάσκαλος, καὶ τῆς σεπτῆς, Ἀρχιερωσύνης μυσταγωγός, τοῦ βίου ὑποτύπωσις, καὶ τῆς Ἐκκλησίας

φωταγωγός, καὶ στήλη τῶν δογμάτων, αἰρέσεων τὴν πλάνην, ἀδιαλείπτως στηλιτεύουσα.

Πεπλήρωκας τὸν δρόμον Πάτερ σοφέ, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας ἄμεμπτον, καὶ εἰς μονάς, ἔφθασας καὶ λήξεις τῶν οὐρανῶν, ἐν οἷς σοι καὶ ἀπόκειται, στέφανος καὶ δόξα τῶν ἀμοιβῶν· ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, οἰκτείρησον καὶ σῶσον, ἐξ ἐπηρείας τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐώραθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-
- » πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώ-
- » ποῖς σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυ-
- » χωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέ-
- » λων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁρθοδοξίας πρόμαχος, βάσις τῆς Ἐκκλησίας, Ἀρχιερέων ἔρεισμα, καὶ σοφὸς ποιμενάρχης, Ἀμβρόσιε ἀνεδείχθης, πρὸς νομὰς εὐσεβείας, καθοδηγῶν τὸ ποιμνιον, ἀτιθάσους ὡς θῆρας ἀποσοβῶν, κακοδόξων φάλαγγας θεοφάντορ, τρανῶν τὸ ὁμοούσιον, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Θαῦμα φρικτὸν Πανάμωμε! ὅτι τὸν πρὸ αἰῶνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκλάμψαντα, ὁμοούσιον Λόγον, γεγέννηκας ἀπορρήτως· ὅθεν σε Θεοτόκον, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, ἀληθῶς καὶ κυρίως ὡς ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα· ὃν ἐκδυσώπει, αὐτὸν Θεομακάριστε, ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἵνων,

Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Α΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ Η΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τῆς συλλήψεως τῆς ἁγίας Ἄννης· καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παταπίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια προεόρτια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πνευματικὴν νῦν χορείαν δεῦτε κροτήσωμεν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντες, προεόρτια δῶρα, προσάξωμεν ἐκ πόθου, αἶνον δεκτόν, τῷ τοῦ γένους καυχήματι, τῇ Θεοτόκῳ γεραίροντες τὴν αὐτῆς, παρ' ἐλπίδα θείαν σύλληψιν.

Ἐν παραδείσῳ ἡ Ἄννα τὰ εὐαγγέλια, τοῦ παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, ὑποδέχεται τόκου, τῆς μόνης Θεονύμφου, δηλοῦσα τρανῶς, ὡς τρυφήσεως κρείττονος, καὶ ἀπολαύσεως τύχοιμεν οἱ πιστῶς, τὸν καρπὸν αὐτῆς γεραίροντες.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων Πάτερ γευσάμενος, τῶν ἐπιγείων πάντων, ἀπεστράφης ἠδέων, τὴν μέθεξιν ἐνθέως· ὅθεν αἰεὶ, τῆς γλυκείας Πατάπια, τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐκεῖθεν κατατροφῶν, ἀπολαύσεως ἀνύμνεις Χριστόν.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Πάτερ Πατάπια σαρκός, τὰς ὁρμὰς ἀσκήσεως, καταμαράνας πυρσεύμασιν, ἔρημον ὤκησας, ὡς Ἡλίας πάλαι, τὸν νοῦν καθηράμενος, ἀπαύστοις πρὸς τὸ Θεῖον ταῖς νεύσεσι· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Πατάπια χοροῖς, Ἀσκητῶν ἠρίθμησαι, τῇ ἀπαθείᾳ κοσμούμενος, καὶ κατεσκήνωσας, ἐν μοναῖς ὁσίαις, ἔνθα φῶς τὸ ἄδυτον, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἔνθα πέφυκε· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Πατάπια φωστήρ, ἐξ Αἰγύπτου ἔλαμψας, φωταγωγῶν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμψεσι, ψυχοφθόρων νόσων, ἀπελαύνων ζόφωσιν, δαιμόνων ἐκμειῶν ἀμαυρότητα· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Πανύμνητε Δέσποινα ἐλπίς, τῶν πιστῶν καὶ στήριγμα, καταφυγὴ καὶ βοήθεια, σὲ ἱκετεύομεν· Ἐκ παντὸς κινδύνου, τοὺς δούλους σου φύλαττε, τοὺς πίστει προσκυνοῦντας τὸν τόκον σου, αὐτῷ πρεσβεύουσα, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα ἢ Ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἶμοι! θρηνηδοῦσα ἔλεγε, ποῦ σοῦ τὸ κάλλος ἔδου γλυκύτατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Απολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας κλήσεως, ἰχνηλατήσας, ἐκ νεότητος, τὰς ἐπιδόσεις, δι' ἀσκήσεως τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψας· καὶ δοξασθεὶς ἀπαθείας ταῖς χάρισι, πάθη ποικίλα ἰᾶσαι Πατάπια. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμός, Κανὼν Προεόρτιος, καὶ τοῦ Ἁγίου, φέροντες ὁμοῦ τὴν δετὴν Ἀκροστιχίδα, ἄνευ τῶν Εἰσμῶν·

Χαρᾶς ἀνοίγει Χριστὸς ἡμῖν τὰς πύλας.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Γεωργίου.

Ωιδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰσμὸς.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ

» διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὄν

» ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων· ὅτι δεδόξασται.

Χαρᾶς ἡμῖν, σήμερον προκαταγγέλλονται, ταμεῖα διανοίγεσθαι, καὶ ἀποκλείεσθαι, τῆς κατάρας αἰλύπαι, ἐν τῇ θεῖα συλλήψει, τῆς Θεομήτορος.

Ἄνθη τερπνά, σήμερον πιστοὶ δρεψάμενοι, ἐνθέων λόγων πλέξωμεν, τὸν προεόρτιον, στέφανον ἐγκωμίων, τὴν Παρθένον αἰνοῦντες, ἐν τῇ συλλήψει αὐτῆς.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ῥώμην σοφέ, καὶ θεῖαν δύναμιν ἄνωθεν, ἐκ βρέφους ἐνδυσάμενος, πρὸς τῆς ἀσκήσεως, τοὺς ἀγῶνας προθύμως, καὶ πόνους ἀπεδύσω, Πάτερ Πατάπιε.

Ἀποβαλὼν, ἅπασαν τὴν τῶν προσκαιρῶν ζωὴν, καὶ κόσμον ἀρνησάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, νῦν ἀπειλήφας δόξαν, ἧς ἔτυχες ἀσκήσει, σοφέ Πατάπιε.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν, σήμερον τῆς ἀναπλάσεως, μηνύματα εἰσδέχεται, καὶ εὐαγγέλια, τὰ τῆς υἰοθεσίας, ἐν τῇ παρ' ἐλπίδα, συλλήψει Ἄχραντε.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Θεοφάνους.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τοῦ παιδοῦ σου βίου τὰ παιδρά, μέλλων κατορθώματα, ἀνευφημεῖν ἐκδυσωπῶ σε Ὅσιε, αἴγλην φωτοδότιδα, οὐρανόθεν μοι δωρηθῆναι ἰκέτευε, νέφος ἐκμειοῦσαν, τὸ τῆς ἀγνωσίας μου Πατάπιε.

Αἰγυπτίους πρὶν ὁ τῷ βυθῷ, κρύψας θεῖο νεύματι, ὡς ἐκ βυθοῦ τῆς κοσμικῆς συγχύσεως, σὲ ἀναλαβόμενος, κατεφώτισε, θεϊκαῖς ἐπιγνώσεσι, καὶ ὀλοφαῖ σε, ἔδειξεν ἀστέρα Πάτερ Ὅσιε.

Τῆς σαρκὸς τὰ πάθη χαλινῷ, μάκαρ τῆς ἀσκήσεως, δουλαγωγῶν τῆς ἀπαθείας ἔρωτι, ὠφθης καθαρώτατον, οἰκητήριον τοῦ Θεοῦ διὰ πίστεως, καὶ χειμαζομένων, εὐδῖος λιμῆν, Πάτερ Πατάπιε.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀρχαίας λύτρωσιν ἀρᾶς, κόσμῳ παρεχόμενος, ὁ Λυτρωτῆς ἐκ σοῦ Παρθένε τίκτεται, ἄνθρωπος γενόμενος, ὁ τὸν Ὅσιον, ἀναδείξας Πατάπιον, κρήνην ἰαμάτων, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῷ προστρέχουσιν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας

» τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,

» εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Σαλπίσσωμεν παιδρῶς εὐσήμως σήμερον, ἐνθέως καλοῦντες τὴν κτίσιν πᾶσαν, προεόρτιον εἰς αἴνεσιν, τῆς πανάγνου Μητρὸς θείας συλλήψεως.

Αἱ θεῖαι δωρεαὶ καὶ τὰ χαρίσματα, προτείνονται σήμερον τοῖς ἀνθρώποις, δηλουμένης τῆς συλλήψεως, τῆς αἰτίας τῶν ξένων χαρισμάτων Χριστοῦ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Νεάζων τῆς ψυχῆς τῷ τόνῳ Ὅσιε, ἀρχαῖον πολέμιον διὰ πόνων, τῆς ἀσκήσεως κατέβαλες, καὶ τὰ τούτου διήλεγξας βουλευμάτα.

Οἱ πόνοι σου σοφὲ τῶν ἀντιδόσεως, τῶν θείων ἐνέχυρον ἀσφαλείας, τῶν θαυμάτων τὴν ἐπίλαμψιν, ἐν τῷ βίῳ παρέσχον σοι Πατάπιε.

Θεοτοκίον.

Ἐλύθη τῶν βροτῶν ἢ πρώην στείρωσις, τῶν ἔργων λαμπάντων νῦν τῶν ἐνθέων, παρ' ἐλπίδα προελθούσης σου, ἐκ τῆς ἀγόνου καὶ στείρας Πανύμνητε.

Ἄλλος, τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Δακρύων ἀναβλύσεισι, καταρδεύσας ἄριστα, τὴν ψυχικὴν σου αὐλακα, σῆτον θείων ἠνεγκας πράξεων, ἀποθήκαις ταῖς ἄνω συντηρούμενον.

Ἀγάπην ὀπλισάμενος, ὥσπερ ξίφος Ὅσιε, καὶ θυρεῷ σκεπόμενος, τῆς ἐνθέου σου ταπεινώσεως, τῶν δαιμόνων τὰ στίφη ἐξηφάνισας.

Ἀσκήσεως λειμῶσι, καθάπερ κρίνον ἠνθησας, εὐωδιάζον Ὅσιε, τὰς καρδίας τῶν ἀνυμνούντων σε, καὶ τελούντων σου πίστει τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Ἀγκάλαις ἐποχούμενος, τῆς Τεκούσης Κύριε, τὰ τῆς Αἰγύπτου εἰδῶλα, δυναστεία τῆ σῆ συνέτριψας, ἐξ ἧς πλήθος Ὁσίων ἀνεβλάστησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν

» ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία σου·

» ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Τοῦ Ὁσίου. ᾠχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πάθη τοῦ σώματος, θεομακάριστε, Πάτερ ἐξήρανας, δακρύων ῥεύμασι, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, Πατάπιε ἀνέβλυσας· ὅθεν προσερχόμενοι, τῷ τιμίῳ λειψάνῳ σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, προφανῶς ἀρυόμεθα, τιμῶντές σου τὴν μνήμην ἀξίως, πίστει θερμῇ θεομακάριστε.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. ᾠχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν πτωχείαν τοῦ Λόγου τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντος ἀναλαβών, ἠγήσω τὰ πρόσκαιρα, ὡσεὶ χόρτον μακάριε· τοῦ γνωστικοῦ γὰρ ξύλου, γευσάμενος Ὅσιε, τῶν Μοναστῶν ἐδείχθης, διδάσκαλος ἔνθεος· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, διήγειρας ἅπαντας, τοῖς ἐνθέοις λόγοις σου, θεοφόρε Πατάπιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡ πύλη ἢ ἄβατος, νῦν ἀποτίκτεται, ἡ πόλις ἢ πάμφωτος, λάμπαι προέρχεται ἢ μόνη Πανάχραντος, σήμερον δι' Ἀγγέλου, τοῖς δικαίοις δηλοῦται· ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνεβῶν τῷ Κτίστῃ· Καρπὸν ἡμῖν δώρησαι, τὴν ἀφθαρσίας πηγὴν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν, τῆς σῆς οἰκονομίας,

» καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλόφρονε.

Ἰαρώτατα σήμερον, περιχαρῶς, ἡ κτίσις Θεοτόκε, προεόρτιόν σοι, ἄδει τὴν αἴνεσιν.

Γαληνὴν αἰθριάζεται, ὁ οὐρανός, Παρθένε εὐφροσύνην, τὴν σὴν προκηρύττων, ἀνθρώποις σύλληψιν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἐν τοῖς ὅπλοις Πατάπιε, τοῖς τοῦ φωτός, ἐχθροὺς τοὺς ἀοράτους, ἐκπλήξας καθεῖλες καὶ ἀπενέκρωσας.

Ἰδρυνθεὶς ἐπὶ ἄσειστον, πέτραν σοφέ, ἀσκήσεως καὶ πόνων, ἐχθρῶν τρικυμίας οὐ καταβέβλησαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀρχὴν εὐφορίας νῦν, τῆς πρὸς Θεόν, τὴν σύλληψίν σου Κόρη, ἢ ἀνθρώπων φύσις σήμερον δέχεται.

Ἄλλος, τοῦ Ὁσίου. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ἡ ἄβυσσος, τῶν θερμῶν σου δακρῶν κατέκλυσε, δαιμόνων στρατεύματα, καὶ ἁμαρτίας οἰδήματα, πέλαγος θαυμάτων δέ, τοῖς ἐν βυθῷ παθημάτων ἀναδέδεικται.

Ταπείνωσιν, ἀγρυπνίαν καὶ σύντονον δέησιν, ἀγάπην ἀθόλωτον, πίστιν ἐλπίδα κτησάμενος, γέγονας συνόμιλος, ἐπουρανίων Ἀγγέλων Πάτερ Ὅσιε.

Ἐκοίμισας, ἡδονῶν πολυμόρφων τὰ κύματα, θείαις ἀναβάσεσι, καὶ ἀνενδότοις καθάρσεσιν· ὅθεν πρὸς ἀνέσπερον, μετὰ τὴν κοίμησιν φέγγος ἐξεδήμησας.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψας, ἐκ Παρθένου νεφέλης ὁ Ἥλιος, ἀστέρας αὐγάζοντας, ἀποδεικνύς τοὺς Ὅσιους σου, κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσιν, ἐσταυρωμένους Οἰκτίρμον τῇ δυνάμει σου.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰσμὸς.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητής

» Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων ὁδή-

» γησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γι-

» νώσκομεν.

Χαρᾶς πληροῦται ἡ γῆ, καὶ εὐφροσύνην νοητὴν δέχονται, οἱ γηγενεῖς ἐν τῇ σῇ συλλήψει, Θεόνυμφε ἀγνή, ἣν προεορτάζοντες, πόθῳ ὑμνοῦμέν σε.

Ῥώμην ἡ φύσις ἡμῶν, ἡ ἀσθενήσασα τὸ πρὶν δέχεται, καὶ ἀρετῶν θείας εὐφορίας, λαμβάνει ἀπαρχήν, ἐν τῇ παρ' ἐλπίδα, συλλήψει σου Ἄχραντε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἴδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ, τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς Ὅσιε, ἐπιποθῶν τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου, παρείδες ὡς φθαρτά, καὶ τῶν ποθουμένων, ἀφθάρτων ἐπέτυχες.

Σταυρὸν ἐπ' ὤμων λαβών, καὶ τῷ Χριστῷ ἀκολουθῶν Ὅσιε, εἰς τὰ τῆς γῆς πέρατα διήλθες, ἐλαύνων ἐξ αὐτῆς, τὰ τῶν πολεμίων, δαιμόνων συστήματα.

Θεοτοκίον.

Ῥεῖθρα πηγάζει ἡμῖν, τὰ προεόρτια Ἄγνή σήμερον, τῶν νοητῶν χαρίτων σου ἄπερ, ἀντλοῦντες δαψιλῶς, σὲ ὑμνολογοῦμεν, καὶ πόθῳ δοξάζομεν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Ὁ φωτισμός.

Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων λάμψον μοι αἴγλην, θείαις τοῦ Ὁσίου σου ἰκεσίαις· λῦσον τὰ νέφη τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· ὄμβρισόν μοι ρεῖθρα ἀφέσεως· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Λύμης παθῶν, ἐκκαθάρας τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, Πάτερ θεοφόρε δι' ἐγκρατείας, θεία ἐντεύξει σὺ διήνοιξας, κόρας πηρωθείσας καὶ διεσκέδασας, φέγγει ἰαμάτων, δεινὴν ἀμαυρότητα.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν σώματος πᾶσαν ἄφθονον χάριν, δεῦτε ἐξαντλήσωμεν ὡς ἐκ κρήνης, τῆς θείας θήκης τοῦ σοφοῦ Παταπίου· θαύματα γὰρ βρῦει ὡς νάματα, πίστει τοῖς αὐτῶ, ἀδιστάκτως προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Τὸν χορηγόν, τῆς ζωῆς τῶν ἀπάντων τὸν συνοχέα, τέτοκας ἀρρήτῳ κυφορία, τὸν ἐν Ἁγίοις δοξαζόμενον Κόρη, καὶ Ὅσιος ἀναπαυόμενον, ὄν ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκδυσώπει Θεόνυμφε.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τῆς βροτῶν σωτηρίας προοίμια, σήμερον μηνύονται, καὶ καταβάλλονται, ἐν τοῖς προεορτάζουσι, τῆς Ἁγνῆς καὶ Παρθένου τὴν σύλληψιν.

Ὁ τῇ Ἄννῃ κηρύξας τὴν σύλληψιν, τῆς ὑπεραμώμου Παρθένου μηνύματα, κοινῆς χαρᾶς παρέσχετο, καὶ καλῶν εὐφορίαν τῶ γένει ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Συνετρίβη τὰ βέλη Πατάπιε, τὰ κατὰ τῆς σῆς πεμπόμενα στερόφρητος· καὶ νικητῆς πανάριστος, τοῦ αἰεὶ πολεμήτορος ἔμεινας.

Θαυμασίος Θεός σε ἐδόξασεν, ὡς ὑπερδοξάσαντα τοῦτον τοῖς ἔργοις σου, τοῖς θαυμαστοῖς Πατάπιε· διὰ τοῦτό σε πάντες γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Γηγενεῖς προεόρτιον αἰνεσιν, σήμερον σοὶ πλέκουσι Θεοχαρίτῳ, καὶ τὴν σεπτὴν σου σύλληψιν, ὡς χαρᾶς εὐαγγέλια δέχονται.

Ἔτερος τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Φανοτάταις τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, Πάτερ ἀναβάσει καθάπερ ἄσαρκος, μετὰ σαρκὸς ἐβίωσας, μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις Πατάπιε.

Ἡλιοῦ τὸν Θεσβίτην μιμούμενος, καὶ ἰχνηλατῶν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, ἔρημον πρὶν κατώκησας, ἡσυχία τὸν νοῦν καθαιρόμενος.

Ἐξ Αἰγύπτου φωστήρ διαυγέστατος, τὴν Κωνσταντινούπολιν φέγγει ἰάσεων,
καταφωτίζων ἡστραψας, φαεινότατε Πάτερ Πατάπτε.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ κούφης νεφέλης καθήμενος, πάλαι Αἰγυπτίοις Χριστὸς ἐπεδήμησε· καὶ
καθελὼν τὰ εἰδῶλα, τῶν Ὁσίων χοροὺς ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ΄.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὸν ναόν σου Ἄγιε, πνευματικὸν ἰατρεῖον, οἱ λαοὶ εὐράμενοι, μετὰ σπουδῆς
προσιόντες, ἴασιν τῶν νοσημάτων λαβεῖν αἰτοῦνται, λύσιν τε τῶν ἐν τῷ βίῳ
πλημμελημάτων· σὺ γὰρ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὤφθης, Πατάπτε
Ὁσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ σορὸς σου σοφὴ πᾶσι βρῦει ἰάματα· ἐξ ὧν πάντες πιστοὶ ἀρουόμενοι, σῶζονται
ἐκ νόσων πολλῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὧν περὶ ὅ τάλας ἐγὼ πεπείραμαι ῥυσθεὶς
τῶν θλιβόντων με· καὶ διὰ τοῦτο τὴν σὴν ἀντίληψιν νῦν ἀνευφημῶ, καὶ
διηγοῦμαι τρανῶς, πῶς ἐπιφθάνεις τοὺς ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἐκλυτροῦσαι
πειρασμῶν τοὺς προσιόντας σοι θερμῶς. Διὸ δίδου ἰσχύν μοι ἀνυμνεῖν σε· Σὺ γὰρ
πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις, προστάτης ὤφθης, Πατάπτε Ὁσιε.

Συναξάριον.

Τῇ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παταπίου.

Στίχ. Φθαροτὸν λελοιπῶς, Πατάπτε, γῆς πάτον,

Πατεῖς, ὅπου πατοῦσι πραέων πόδες.

Ὀγδοάτη, Πατάπτε, χλόης πέδον ἀμφεπάτησας.

Οὗτος, ἐκ Θηβῶν τῶν κατ' Αἴγυπτον ὀρμώμενος, τὸν μονήρη βίον ἐπανελόμενος,
τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε· καὶ πολλοὺς χρόνους ἐν ἐρήμῳ ἀσκήσας, εἶτα ἐν
Κωνσταντινουπόλει ἐλθὼν, πλεῖστα κατειργάσατο θαύματα, τυφλοὺς
ὀμματώσας, καὶ ὑδεριῶντας διὰ χρίσεως Ἁγίου Ἐλαίου ἰασάμενος, καὶ δαίμονας

ἐλάσας, καὶ καρκῖνον θεραπεύσας, ἐν εἰρήνῃ τῷ Κυρίῳ τὸ ἑαυτοῦ παρέθετο πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Σωσθένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Τυχικοῦ, Ἐπαφροδίτου, Καίσαρος καὶ Ὀνησιφόρου.

Στίχ. Ἀποστόλους σήμερον ἑπτὰ γεραίρω,

Ὡς γενναίους κήρυκας τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Τούτων ὁ μὲν Σωσθένης, οὗ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος μέμνηται, Ἐπίσκοπος Κολοφῶνος ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἀπολλῶς, οὗ τινος καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, δεύτερος Ἐπίσκοπος Κολοφῶνος μετὰ Σωσθένην ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος, οὗ τινος καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος μέμνηται, Ἐπίσκοπος Κολώνης ἐγένετο. Ὁ δὲ Ὀνησιφόρος, Ἐπίσκοπος Καισαρείας ἐγένετο. Ὁ δὲ Καίσαρ, ὑπὸ τοῦ Παύλου ἀναφερόμενος καὶ οὗτος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Κορώνης ἐγένετο. Οὗτοι πάντες καλῶς πολιτευσάμενοι καὶ ὁσίως ποιμάναντες καὶ κυβερνήσαντες τὰς λαχούσας αὐτοῖς Ἐκκλησίας καὶ τὸν λαόν, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείναντες ὑπὲρ Χριστοῦ, ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐτελειώθησαν, παραδόντες τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου, Ἐπισκόπου Κύπρου.

Στίχ. Πᾶν Σωφρόνιος σαρκικὸν σβέσας πάθος,

Καὶ σαρκὸς αὐτῆς ἐξαπέπτῃ πηλίνης.

Ὅς ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς Νήσου, χριστιανῶν καὶ εὐσεβῶν γονέων υἱός. Ἦν δέ, δι' ὀξύτητα νοός καὶ εὐφυΐαν, πολυμαθής, ἀναγνοὺς ἐπιμελῶς πᾶσαν τὴν θεϊὰν Γραφήν. Τοσοῦτον δὲ γέγονεν ἐνάρετος, ὡς καὶ μεγάλων θαυμάτων ἀξιωθῆναι καὶ πολλὰ θαύματα ποιῆσαι. Διὸ καὶ μετὰ θάνατον Δαμιανοῦ τοῦ ἁγιωτάτου Ἐπισκόπου Κύπρου, ὑπὸ τοῦ λαοῦ παντὸς καὶ τῶν Ἐπισκόπων προχειρίζεται Ἐπίσκοπος. Ὅς, μετὰ τοῦτο, πενήτων ἐγένετο τροφεύς· ὀρφανῶν ἀντιλήπτωρ, χηρῶν προστάτης, ἀδικουμένων βοηθός, καὶ γυμνῶν σκέπη· καὶ μετὰ τούτους καὶ τοιούτους ἀγῶνας, πρὸς Θεὸν ἐν εἰρήνῃ ἐξεδήμησεν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ζ'. Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χροσῆσ, ἐν πεδίῳ Δεηρὰ λατρευομένησ,

» οἱ τρεῖσ σου Παῖδεσ κατεπάτησαν, ἀθεωτάτου

» προστάγματοσ· μέσον δὲ πυρὸσ ἐμβληθέντεσ, δρο-

» σιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν

» Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ χάρις Θεοῦ, τὰ προοίμια αὐτῆς ἐν τῇ συλλήψει, τῆς Παναχράντου καταβάλλεται, τῇ ἀνθρωπότητι σήμερον· ἦν προεορτάζοντες πόθῳ, ἀναβοῶμεν καὶ λέγομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μυρίπνοον νοῦν, εὐωδίαν νοητὴν ἢ τῆς Πανάγνου, προδιαπνέει θεία σύλληψις, εὐωδιάζουσα χάριτι, τοὺς προεορτάζοντας ταύτην, καὶ βοῶντας καὶ λέγοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἴλῶς παθῶν, τῆς ψυχῆς τὸ διαυγὲς ἀποκαθάρας, ἔσοπτρον θείων ἐπιλάμψεων, ταύτην ἐποίησας Ὅσιε· ὅθεν μυστικῆς θεωρίας, ἐπαπολαύων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοσοῦντων πολλῶν, συνεργία Θεϊκῆ θεομακάριστε, πάθη ποικίλα ἐθεράπευσας· καὶ θεϊκαῖς ἐπικλήσεσι, στίφη πονηρὰ τῶν δαιμόνων, ἀναμέλπων ἀπήλασας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰδρύεται νῦν, ἐπὶ πέτραν νοητὴν βροτῶν ἢ φύσις, τῆς τοῦ Δεσπότητος ἐπιγνώσεως, καὶ θείας φύσεως Ἄχραντε, ἐν τῇ παρ' ἐλπίδα συλλήψει, καὶ προκηρύττουσα μέλπει νῦν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄτερος τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Πυρὶ νοητῷ, ἀναφλέξας τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια, πῦρ ἁμαρτίας ἀπετέφρωσας, τῇ συνεργίᾳ τοῦ Πνεύματος, καὶ φωτειδῆς καθωράθης, ἀναμέλπων Πατάπιε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θαυμάτων βυθός, ἰαμάτων ποταμὸς κρήνη ἀέναος, ρεῖθρον μηδόλως δαπανώμενον, σοῦ ἢ σορὸς ἀναδέδεικται, Πάτερ τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, καὶ θερμῶς ἀνακραῖουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θεοῖ με ἐκ σοῦ, ὁ ὑπέρθεος Ἀγνή δούλου μορφὴν ὑποδύς· καινοτομεῖ δὲ τρίβους γνώσεως, ὥσπερ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, πλήθη Μοναστῶν καὶ Ὁσίων, ἐπαγόμενος ψάλλοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῆς ἀκαρπίας ὁ βλαστός, εὐθηνίαν ἀγαθῶν προκαταγγέλλει, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, ἐν τῇ βλαστήσει αὐτοῦ, καὶ πάντας εἰς τὴν προεόρτιον, αὐτοῦ συγκαλεῖται, ἀνθρώπους εὐφροσύνην.

Αἰ ἐκφυεῖσαι τοῖς βροτοῖς, τῆς κατάρρας ἐν Ἐδέμ τῇ παραβάσει, ἀνελκύεσθαι ῥίζαι, σαφῶς μηνύονται νῦν, τῆς ῥάβδου δηλουμένης ἅπασι, θείας εὐλογίας, φύεσθαι ἐν τῷ κόσμῳ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Σὺ τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ὡς νικήσας τῆς σαρκὸς καὶ τοὺς πολέμους, ἐκ Θεοῦ θείαν χάριν, εἰσδέδεξαι ὡς εἰκός, ἰᾶσθαι πάθη τὰ ἀνίατα· ὅθεν σε τιμῶμεν, Πατάπιε τρισμάκαρ.

Πάντα ποιῶν σεμνοπρεπῶς, ὦ Πατάπιε σοφὲ εἰς Θεοῦ δόξαν, πάντα πόνον κουφίζεις, πάντων πασχόντων σαφῶς· διό σε πάντες πιστοὶ Ὅσιε, ὕμνοις εὐφημοῦμεν, ὡς τοῦ Δεσπότης φίλον.

Θεοτοκίον.

Οἱ πεποιοῦντες ἐπὶ σοί, καὶ καυχώμενοι ἀεὶ Θεοκυῆτορ, τὴν σὴν πόθῳ τιμῶμεν, σύλληψιν θείαν πιστῶς, ὕμνοῦντες ἀπαύστως τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄτερος τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἀποκαθάρας σεαυτὸν, τῆς ἰλύος τῶν παθῶν δι' ἐμμελείας, τηλαυγέστατον ὤφθης, Πάτερ δοχεῖον Θεοῦ, κραυγάζων· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ταῖς πρὸς τὸν Κύριον εὐχαῖς, ἀποκάθαρον ἡμᾶς πάσης κηλίδος· τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, ἐκ τρικυμίας παθῶν, καὶ νόσων καὶ θλίψεων λύτρωσαι, τοὺς σὲ κατ' ἀξίαν, Πατάπιε τιμῶντας.

Οἰκονομήσας σεαυτοῦ, τὴν ζωὴν θεοπρεπῶς, ὅσιε Πάτερ, οἰκονόμος ἐδείχθης, διακονήσας καλῶς, ταῖς χρείαις τῶν ἀγίων Ὅσιε· μεθ' ὧν ἠξιώθης, τῆς ἄνω κληρουχίας.

Θεοτοκίον.

Ἡ οὐρανῶσασα ἡμῶν, τὴν γεώδη καὶ φθαρτὴν Ἀγνή οὐσίαν, τῶν Ἀγγέλων ἢ δόξα, καὶ τῶν Ὁσίων χαρὰ, ἢ μόνη τῶν κτισμάτων Δέσποινα, ὡς Θεὸν τεκοῦσα, ὕμνεῖσθω εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
- » Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
- » μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον,
- » καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ωιδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὑπερφυεῖς ὡς ἀκτῖνας, προανίσχει τῷ κόσμῳ, ἢ σύλληψίς σου πάνσεμνε Ἀγνή, τὰς νοουμένας τῆς χάριτος· καὶ λαμπρύνει τοὺς πόθῳ, ἐν ταύτῃ προεόρτιον ᾠδὴν, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἐν πίστει ἀναμέλλοντας.

Λύσιν στειρώσεως Ἄννα, δεχομένη μηνύει, βροτοῖς τὴν εὐφορίαν τῶν καλῶν, καὶ εὐκαρπίαν τῆς φύσεως· καὶ καλεῖ πᾶσαν κτίσιν, ἐν τῇ συλλήψει ἄχραντε Ἀγνή, προεόρτια δῶρα, προσάξει σοὶ τὴν αἴνεσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἀπαρυσάμενος Πάτερ, ἐκ πηγῆς ἀενάου, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν δαψιλῶς, τῶν ἰαμάτων Πατάπια, ταύτην πᾶσιν ἀφθόνως, παρέχεις τοῖς τὴν μνήμην σου πιστῶς, ἐκτελοῦσι καὶ πόθῳ, τὸν Κτίστην μεγαλύνουσι.

Σὺν Ἀποστόλοις χορεύων, σὺν Μαρτύρων τοῖς δήμοις, Ὁσίων τε τοῖς πλήθεσι σοφέ, ἐν οὐρανίαις Πατάπια, νῦν σκηναῖς ὑπὲρ πάντων, ἰκέτευε τὸν Κτίστην καὶ Θεόν, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβασμίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ὑπερχυθεῖσα ἡ χάρις, τῆς Χριστοῦ εὐσπλαγχνίας, εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους δαψιλῶς, σὲ μεσιτείαν παρέσχετο, τῶν αὐτοῦ δωρημάτων, τὴν πρόξενον ἀπάντων τῶν καλῶν· διὰ τοῦτό σε πίστει, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἡμέρα σωτήριος, ἡ μνήμη σου ἐπέλαμψε, τὰς ἐν σκότει καρδίας καταφωτίζουσα, λύουσα παθῶν τὴν ὀμίχλην, υἱὸς φωτὸς δεικνύουσα Πάτερ, τοὺς σὲ νῦν γεραίροντας, τοῦ Κυρίου τὸν θεράποντα.

Θηβαίων τὸ καύχημα, τὸ τῆς ἐρήμου βλάστημα, μοναζόντων τὸ κλέος καὶ τὴν εὐπρέπειαν, τὸν τῆς Βυζαντίδος φωστήρα, τὸν ἐπὶ γῆς ἄγγελον φανέντα, Πατάπιον ἅπαντες, ἐπαξίως μακαρίσωμεν.

Ἀγγέλων ἐφάμιλλος, Ὁσίων ἰσοστάσιος, Προφητῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων Ἱεραρχῶν, Ὁσίων συμμετοχος πέλων, καὶ τῇ σεπτῇ Τριάδι λατρεύων, νοὸς καθαρότητι, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν πρέσβευε.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα Μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν λοχείας σου, καταπλήττει Ἀγγέλους
Θεοχαρίωτε, θέλγει τῶν Ὁσίων τὸν δῆμον, τοὺς ἱερούς εὐφραίνει Πατέρας,
ἐνθέως ὑμνοῦντάς σε, Θεοτόκε ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
- » σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἔσκο-
- » τισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἔσκορπισμένα·
- » διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Πατάξας τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Ἀσσύριον ἄρδην, νοῦν τῶν παθῶν Πατάπιε, τῷ
Χριστῷ θεοφόρε, κατηκολούθησας χαίρων, τὸν σταυρόν σου βαστάζων· τὸν
Ἥλιόν δὲ Κάρμηλον, εἰκονίζων σὺ Πάτερ, ἀσκητικῶς, τὰς ἐρήμους ᾤκησας καὶ
πρὸς ὕψος, τῆς ἀπαθείας ἔφθασας, συγκραθεὶς τῇ Τριάδι.

Θεοτοκίον.

Λόγου Θεοῦ Μητέρα σε, ἀνυμνοῦμεν σὺν πόθῳ, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι,
Παναγία Παρθένε, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· νέμοις οὖν Θεοτόκε, τοῖς ἀναξίοις
δούλοις σου, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ φωτισμόν· ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι καὶ
ἰσχύεις, ὡς πάντων οὓσα Δέσποινα, ὑπερένδοξε Κόρη.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗι Θ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ σύλληψις τῆς ἀγίας Ἄννης, τῆς Μητρὸς τῆς Θεοτόκου· καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν
Ἐγκαινίων.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Εἰ βούλει ἐορτάσαι ἐντελέστερον τὴν παροῦσαν ἡμέραν, μετὰ τὸν Προοιμιακόν,
στιχολόγησον τὴν α΄ στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἀγίας γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Καρπογονοῦσα ἢ στεῖρα παρ' ἐλπίδα, Παρθένον τὴν μέλλουσαν, τίκτειν Θεὸν ἐν σαρκί, ἀγαλλιάσει φαιδρύνεται, χορεύει χαίρει, μεγαλοφώνως Ἄννα κραυγάζουσα· Φυλαί μοι συγχάρητε ἅπασαι τοῦ Ἰσραήλ, κυφορῶ καὶ τὸ ὄνειδος, τῆς ἀπαιδίας, ἐναποτίθεμαι ὡς ἠυδόκησεν, ὁ Εὐεργέτης ἐπακούσας μου, τῆς προσευχῆς καὶ κατώδυνον, θεραπεύσας καρδίαν, δι' ὠδίνων ὡς ὑπέσχετο.

Ὁ ἐξ ἀνίκμου πηγάσας ὕδωρ πέτρας, καρπὸν τῆ κοιλία σου, Ἄννα χαρίζεται, τὴν ἀειπάρθενον Δέσποιναν· ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ, τῆς σωτηρίας μέλλει προέρχεσθαι. Οὐκέτι ὡς ἄκαρπος γῆ παροικεῖς ἐπὶ γῆς· ὀνειδισμοῦ ἠλλοτριώσαι γῆν γὰρ βλαστήσεις, καρποφοροῦσαν ζωῆς τὸν ἄσταχυν, τὸν τὰ ὀνειδή ἀφαιρούμενον, πάντων βροτῶν ὡς ἠυδόκησε, διὰ σπλάγχχνα ἐλέους, μορφωθῆναι τὸ ἀλλότριον.

Τῶν Προφητῶν αἱ προρρήσεις ἐκπληροῦνται· Ὅρος γὰρ τὸ ἅγιον, λαγόσιν ἴδρυνται· Κλίμαξ ἢ θεία φυτεύεται, Θρόνος ὁ μέγας, τοῦ Βασιλέως προετοιμάζεται· Τόπος εὐτρεπίζεται ὁ θεοβάδιστος· Βάτος ἢ ἀφλεκτος ἄρχεται, ἀναβλαστάνειν· ἢ Μυροθήκη τοῦ ἀγιάσματος, ἤδη πηγάζει τῆς στεριώσεως, τοὺς ποταμοὺς ἀναστέλλουσα, τῆς θεόφρονος Ἄννης· ἦν ἐν πίστει μακαρίσωμεν.

Καὶ τῶν Ἐγκαινίων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Δέσποτα Χριστέ, ἢ ἀθάνατος σοφία, βλέμματι τῷ σῶ, ἐπιφοίτησον ἐξ ὕψους, ἐν τούτῳ τῷ Τεμένει, καὶ ἀσάλευτον φύλαξον, ἕως συντελείας τοῦ αἰῶνος· τοὺς δὲ πιστῶς Χριστὲ ἐν τούτῳ, αἰεὶ προστρέχοντας, τοῦ ἀπροσίτου σου φωτός, ἀξιώσον εὐσπλαγχνε.

Πάλαι Σολομών, τὸν Ναὸν οἰκοδομήσας, αἵματα ζῶων, εἰς θυσίαν σοι προσῆγεν, εἰς τύπον τοῦ Ναοῦ σου, οὗ ἐκτήσω Φιλάνθρωπε, τῷ ἰδίῳ αἵματι βουλήσει μεθ' οὗ καὶ νῦν σε δυσωποῦμε, τὸν μόνον εὐσπλαγχνον, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, πέμπης ἐν τούτῳ αἰεὶ.

Δεῦτε ἀδελφοί, εὐφρανθῶμεν φιλεόρτως, καὶ πνευματικὴν, συστησώμεθα χορείαν· ψυχῆς δὲ τὴν λαμπάδα, τῷ ἐλαίῳ φαιδρύνωμεν· οὕτω γὰρ Ἐγκαίνια τιμῶνται· οὕτω δοξάζεται ὁ Κτίστης, ᾧ πάντες ἄνθρωποι, ἀνακαινίζονται ψυχὴν, πρὸς ὕψος οὐράνιον.

Δόξα. Τῶν Ἐγκαινίων. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν μνήμην τῶν Ἐγκαινίων ἐπιτελοῦντες Κύριε, σὲ τὸν τοῦ ἁγιασμοῦ δοτῆρα, δοξάζοντες δεόμεθα, ἁγιασθῆναι ἡμῶν τὰ αἰσθητήρια τῶν ψυχῶν, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ἐνδόξων Ἀθλοφόρων, ἀγαθὲ παντοδύναμε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας. Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Τὸ ἀπόρρητον τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις μεγαλεῖον, καὶ ἀπ' αἰῶνος χρησιμοδοτούμενον μυστήριον παράδοξον, σήμερον ἐν ταῖς λαγόσι τῆς σώφρονος Ἄννης βρεφουργεῖται, Μαρία ἢ Θεόπαις, ἐτοιμαζομένη εἰς κατοικίαν, τοῦ Παμβασιλέως τῶν αἰώνων, καὶ εἰς ἀνάπλασιν τοῦ γένους ἡμῶν· ἦν ἐν καθαρῷ συνειδῶτι καθικετεύσωμεν, ἀναβοῶντες πρὸς αὐτήν· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, ὡς προστασία ὑπάρχουσα ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ἄννα ἢ θεία χάρις ποτέ, προσευχομένη ὑπὲρ τέκνου ἐβόησε, τῷ πάντων Θεῷ καὶ Κτίστη· Ἀδωναΐ Σαβαώθ, τὸ τῆς ἀπαιδίας οἶδας ὄνειδος· αὐτὸς τὴν ὀδύνην μου, τῆς καρδίας διάλυσον, καὶ τοὺς τῆς μητρᾶς, καταρῥάκτας διάνοιξον, καὶ τὴν ἄκαρπον, καρποφόρον ἀνάδειξον· ὅπως τὸ γεννησόμενον, δοτόν σοι προσάξωμεν, ἐπευλογοῦντες ὑμνοῦντες, καὶ ὁμοφρόνως δοξάζοντες, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, δι' ἧς δίδεται τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Πάλαι προσευχομένη πιστῶς, Ἄννα ἢ σώφρων, καὶ Θεὸν ἱκετεύουσα, Ἀγγέλου φωνῆς ἀκούει, προσβεβαιοῦντος αὐτῇ, τὴν τῶν αἰτουμένων θείαν ἔκβασιν· πρὸς ἦν ὁ Ἀσώματος, ἐμφανῶς διελέγετο· Ἡ δέησίς σου, πρὸς τὸν Κύριον ἤγγισε· μὴ σκυθρώπαζε, τῶν δακρῦων ἀπόστηθι· εὐκαρπος χρηματίσεις γάρ, ἐλαία βλαστάνουσα, κλάδον ὠραῖον Παρθένον, ἣτις τὸ ἄνθος ἀνθήσειε, Χριστὸν κατὰ σάρκα, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου μου.

Ζεῦγος καρπογονεῖ τὸ σεπτόν, τὴν θείαν Δάμαλιν, ἐξ ἧς προελεύσεται, ὁ Μόσχος ἀρρήτῳ λόγῳ, ὁ σιτευτὸς ἀληθῶς, ὑπὲρ ὅλου κόσμου προθυόμενος· διὸ γεγηθότες, ἐξομολόγησιν ἄπαυστον, ἐν κατανύξει, τῷ Κυρίῳ προσάγουσι, καὶ τὴν σύμπασαν, ἐποφείλουσαν ἔχουσι. Τούτους οὖν μακαρίσωμεν, καὶ πίστει χορεύσωμεν, ἐν τῇ συλλήψει ἐνθέως, τῆς ἐξ αὐτῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Μητρὸς τικτομένης, δι' ἧς δίδεται πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Ἐγκαινίων. Ἦχος β΄.

Τὸν ἐγκαινισμὸν τελοῦντες, τοῦ πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἀγίασαντα τοῦτον, καὶ τελειώσαντα τῇ αὐτοτελεῖ σου χάριτι· καὶ τερπόμενον, ταῖς ἐν αὐτῷ ἱερουργουμέναις ὑπὸ πιστῶν, μυστικαῖς καὶ ἱεραῖς τελεταῖς· καὶ προσδεχόμενον ἐκ χειρὸς τῶν δούλων σου, τὰς ἀναιμάκτους καὶ ἀχράντους θυσίας· ἀντιδιδόντα δὲ τοῖς ὀρθῶς προσφέρουσι, τὴν τῶν ἁμαρτημάτων κάθαρσιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Σήμερον ἐκ ρίζης τοῦ Δαυΐδ, βασιλικὴ πορφυρὶς ἐκβλαστήσασα, τοῦ Ἰησοῦ βλαστάνειν ἀπάρχεται, τὸ ἄνθος τὸ μυστικόν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐξήνθησεν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας. Ἦχος δ΄.

Σήμερον τῆς ἀτεκνίας δεσμὰ διαλύονται· τοῦ Ἰωακείμ γὰρ καὶ τῆς Ἄννης εἰσακούων Θεός, παρ' ἐλπίδα τεκεῖν αὐτοὺς σαφῶς, ὑπισχνεῖται Θεόπαιδα, ἐξ ἧς αὐτὸς ἐτέχθη ὁ ἀπερίγραπτος, βροτὸς γεγονώς, δι' Ἀγγέλου κελεύσας βοῆσαι αὐτῇ· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῶν Ἐγκαινίων. Ὁ αὐτός.

Ὡς τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, καὶ τὴν κάτω συναπέδειξας ὠραιότητα, τοῦ ἁγίου Σκηνώματος τῆς δόξης σου Κύριε. Κραταίωσον αὐτὸ εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καὶ πρόσδεξαι ἡμῶν, τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένας σοι δεήσεις, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἢ πάντων ζωῆ καὶ ἀνάστασις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Ὁ νέος Οὐρανός, ἐν κοιλίᾳ τῆς Ἄννης, τεκταίνεται Θεοῦ, παντουργοῦ ἐπινεύσει· ἐξ οὗ καὶ ἐπέλαμψεν, ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, κόσμον ἅπαντα, φωταγωγῶν ταῖς ἀκτίσι, τῆς Θεότητος, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χορὸς προφητικός, προεκήρυξε πάλαι, τὴν ἄμωμον ἀγνήν, καὶ θεόπαιδα Κόρην, ἣν Ἄννα συνέλαβε, στεῖρα οὕσα καὶ ἄγονος· ταύτην σήμερον, ἀγαλλιάσει καρδίας, μακαρίζομεν, οἱ δι' αὐτῆς σεσωσμένοι, ὡς μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐὰ σκίρτησον· ξηρὰ γὰρ καὶ ἄνικμος, γῆ ἀνεβλάστησε, καρπὸν εὐθαλέστατον, τὴν ἀνθήσασαν κόσμῳ, στάχυν ἀθανασίας, καὶ τὸ ὄνειδος ἅπαν, ἤρθη τῆς ἀτεκνίας. Μεθ' ὧν συνευφρανθῶμεν, χαίροντες σήμερον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυῖδ, τί ὤμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησί, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοῦ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δούς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη Βασιλεύς, ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον. Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Οἱ Κανόνες τῶν Ἐγκαινίων,

καὶ τῆς ἀγίας Ἄννης δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἐγκαινίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὁ στόλῳ, καθοδηγῶν τὸ πρότερον, τὸν σὸν λαὸν Ἰσραήλ, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος Χριστέ, ἐν Σιών κατεφύτευσας, τὴν Ἐκκλησίαν κράζουσας· Ἄισωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Σήμερον, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, ἡ ἐπιφοίτησις, τὸν ἐπὶ γῆς παγέντα σοι Ναόν, οὐρανὸν κατεσκεύασεν, ἐν ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· Ἄισωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Οὐ Νόμῳ, ἡ Ἐκκλησία Κύριε, ἐγκαλλωπίζεται, οὐ δουλικῶν ἐκτάσεσι χειρῶν τοῦ Σταυροῦ δὲ τῆ χάριτι, ἐγκαυχωμένη ψάλλει σοι· Ἄισωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Κανὼν τῆς ἀγίας Ἄννης. Ἀνδρέου Κορήτης.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ωιδὴν ἐπινίκιον.

Τὴν σύλληψιν σήμερον, θεόφρον Ἄννα, τὴν σὴν ἐορτάζομεν· ὅτι τὴν χωρήσασαν, τὸν μηδαμοῦ χωρητόν, συνέλαβες στερωτικῶν, ἀπολυθεῖσα δεσμῶν.

Δικαίων ἐπήκουσας, τὰς ἰκεσίας, Ἁγίων ἐπλήρωσας, τὰς ἐντεύξεις Κύριε, τῶν Προπατόρων σου, καὶ τούτοις δέδωκας καρπὸν, τὴν σὲ τεκοῦσαν Ἀγνήν.

Ἡ Ἄννα ἡ ἔνδοξος, νῦν συλλαμβάνει, Ἀγνήν τὴν τὸν ἄσαρκον, συλλαβοῦσαν Κύριον, τὸν ὑπεράγαθον, καὶ τίκτειν μέλλει τὴν σαρκί, μέλλουσαν τίκτειν Χριστόν.

Θεοτοκίον.

Τὸ Ὅρος τὸ ἅγιον, ὅπερ προσεῖδε, Προφῆτης ἐν Πνεύματι, ἐξ οὗ λίθος τέμνεται, τοὺς τῶν εἰδώλων βωμούς, συντριψας σθένει θεϊκῶ, σὺ εἶ Παρθένε ἀγνή.

Ἐτερος Κανὼν τῆς ἁγίας Ἄννης, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Ἡ τὴν χαρὰν τέξουσα, τίκτεται Κόρη.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῶ κατέστρωσέ ποτε.

Ἡ τοῦ κόσμου σήμερον χαρὰ, λόγῳ προκηρύττεται, καὶ μητρικὰς ὀδύνας εἰς εὐφρόσυνον, χαρμονὴν μεθίστησι, καὶ πολύτεκνον, τὴν τῆς φύσεως στείρωσιν, ἔσεσθαι μνηύει, ἔργοις τοῖς τῆς χάριτος πληθύνουσαν.

Τὸ τερπνὸν παλάτιον Χριστοῦ, ὁ εὐρυχωρότατος, τῶν οὐρανῶν οὐρανὸς ὁ ὑπέρτερος, σήμερον εἰσδέχεται, δι' ἐντεύξεως, τὴν βάσιν τῆς ὑπάρξεως, τῆς ἐπαγγελίας ἐχούσης, ἀσάλευτον τὴν ἔκβασιν.

Ἡ πορφύρα σήμερον Χριστοῦ, λαμπρῶς καταγγέλλεται, ἐκ στερειούσης ὑφανθήσεσθαι χάριτι, νηδύος ἡ ἄσπιλος, ἐξ ἧς φορέσας, ὁ Βασιλεὺς τῆς κτίσεως, φύσιν τὴν βροτείαν, κόσμῳ ὠραιότητος ὀφθήσεται.

Θεοτοκίον.

Νῦν βροτῶν ἡ φύσις ἐπὶ σοί, μόνη πανυπέρτατε, Θεοπρεπῶς ἐγκαυχωμένη Δέσποινα, χαίρει καὶ κηρύττει σου, τὰ παράδοξα τῆς ἀγνείας τεράστια, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἄδουσα, δοξάζει σε Θεόνυμφε.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ωιδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἦγίαςας ἐπὶ γῆς, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αὐτὴν σήμερον, τῆς ἀγαλλιᾶσεως ἔλαιον.

Ἀνέδειξας Ἀγαθέ, τὴν χειροποίητον σκηνὴν σήμερον, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, οἰκονομικῶς οἰκητήριον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, ἡ Ἐκκλησία ἀρόραγες ἔχουσα, τῷ σῶ Σταυρῷ στέφεται, ὡς βασιλικῷ διαδήματι.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὄθεν σοι τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Τῆς Ἀγίας. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Καρπὸν κοιλίας εἰ παράσχοις μοι, ἀνεβόα Ἄννα πρὸς Κύριον, μεγαλυνθήσομαι καὶ σοί, τοῦτον προσαναθήσομαι· διὰ τοῦτο συλλαμβάνει, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα.

Ἐν παραδείσῳ εὐχομένης σου, τῆς φωνῆς ἀκούει ὁ Ὑψιστος, Ἄννα θεόφρον καὶ καρπὸν, τῇ κοιλίᾳ σου δίδωσι, Παραδείσου τὴν ἀνοίξασαν, τὴν θύραν τῆς χάριτος.

Τὰ κατὰ νόμον ἐκτελέσασα, καὶ Θεῷ ἀμέμπτως δουλεύσασα, κυφορεῖς τὴν ἀληθῆ, νομοδότην κησασαν, Ἄννα πάνσεμνε· διό σε, οἱ πιστοὶ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Τῆς στειρευούσης διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ἔτερος τῆς Ἀγίας. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ῥανάτωσαν εὐφρόσυνον, αἱ νεφέλαι σήμερον, τὸν γλυκασμὸν τοῖς πέρασιν· ἡ Νεφέλη ἰδοὺ γὰρ τίκτεται, ἐξ ἧς τὸ τῆς ζωῆς μου ὕδωρ βλύσει Χριστός.

Ἀνοίγονται τῆς χάριτος, τὰ ταμεῖα σήμερον, ὁ προκηρύσσων Ἄγγελος, ἀνεβόα Ἄννης τὴν σύλληψιν· ἰδοὺ γὰρ σὺ τὴν Πόλιν ἀποτίκτεις Θεοῦ.

Νενέκρωται ἡ φύσις μὲν, τῶν ἀνθρώπων πρότερον· νῦν δὲ ζωῆς τὰ σύμβολα, τῇ συλλήψει τῆς Ἄννης δέχεται· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ῥίζης ἄρτι φύεται.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἄνθρακα φλογίζοντα, ἁμαρτίας ἄχραντε, τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ὑπὲρ φύσιν ἐκ σοῦ δεχόμενοι, τοῦ πλήθους τῶν πταισμάτων καθαιρόμεθα.

Κοντάκιον τῶν Ἐγκαινίων.

Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ἐγκαινισμόν, ἐν ταῖς καρδίαις Πνεύματος, καὶ φωτισμόν, ἐν τοῖς ἐγκάτοις καίνισον, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὰ Ἐγκαίνια, τοῦ οἴκου καὶ Ναοῦ σου οὐ ἠυδόκησας, κτισθῆναι ἐν τῷ σῶ θείῳ ὀνόματι, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις δοξαζόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Μνήμην τελῶν τῶν Ἐγκαινίων ὁ σοφώτατος πάλαι Σολομών, τῷ Θεῷ ἀλόγων ζῶων προσέφερον ὀλοκαυτώματα καὶ θυσίας· ὅτε δὲ νῦν ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ χάρις ἦλθεν ἐν γῆ, τὰς θυσίας εὐθὺς μετεποίησε· θύσας γὰρ θυσίαν εἰς σωτηρίαν τὴν ἡμῶν ἑαυτὸν ὡς φιλόανθρωπος, τὴν Ἐκκλησίαν ἡγίασε, καὶ ἀσάλευτον ταύτην ἀνέδειξεν, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις δοξαζόμενος.

Κάθισμα τῆς ἁγίας Ἄννης.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εὐλογίας ἀπαρχὴν, τῆς ἀκαρπίας τῷ βλαστῷ, ἐδωρήσω Ἀγαθέ, Ἄννη βοώση δι' εὐχῆς· Σὺ μεταπλάττεις τὰς φύσεις τῶν ἐν γενέσει· διό μου ὦ Σωτήρ, νενεκρωμένην αὐτήν, τὴν φύσιν ὡς Θεός, πάλιν καινούργησον· ἵνα καρπὸν προσάξω σοι βοῶσα, τῷ παντεπόπτη καὶ Κτίστη μου· Σοὶ δόξα πρέπει, Θεὲ τῶν ὄλων, καὶ μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα. Τῶν Ἐγκαινίων.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐν πίστει τὰ Ἐγκαίνια, ἐπιτελοῦσι πιστοῖς, τοῦ Οἴκου σου Κύριε, πέμψον ἡμῖν φωτισμόν, καὶ χάριν καὶ ἔλεος· φύλαττε δὲ καὶ τοῦτον, εἰς αἰῶνα αἰῶνος, νίκας ἐπιβραβεύων, τοῖς πιστοῖς βασιλεῦσι, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἁγίας.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἰωακείμ ὁ ἱερός καὶ ἡ Ἄννα, δῶρα προσήγαγον τοῖς πρὶν ἱερεῦσι, καὶ μὴ δεχθέντες ἄγονοι τυγχάνοντες, δέησιν προσηύξαντο, τῷ Δοτῆρι τῶν ὄλων· καὶ τῆς προσευχῆς αὐτῶν, ἐπακούσας δωρεῖται, τούτοις τὴν ὄντως πύλην τῆς ζωῆς· ἧς τὴν ἁγίαν τιμήσωμεν σύλληψιν.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ωιδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οὐκ ἐν θύμασιν ἀλόγων ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τῷ σῶ τιμίῳ, ἐκ πλευρᾶς ζωηφόρου, αἵματι ῥαντίζεται, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ σκηνώματα Κυρίου ἠγαπημένα, τοῖς κατιδεῖν ποθοῦσιν, ἀνακεκαλυμμένως, τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, συμφώνως καὶ κράζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εἰκονίζουσα τὴν χάριν ἢ Ἐκκλησία, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ σου, τὸ πολύτιμον μύρον, σήμερον ἀλείφεται, τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἀοράτως λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκήσας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.

Τῆς Ἁγίας. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ὡ θείας ἀγγελίας! ὦ ξένης λαλιᾶς! εἰ καγὼ συλλήψομαι· Ἀγγέλου πρὸς αὐτήν, ἀποσταλέντος ἢ Ἄννα ἐκπληττομένη, μεγαλοφώνως ἀνεβόα· Τῷ Θεῷ μου, δόξα τῷ ποιοῦντι παράδοξα.

Συγχαρητέ μοι πᾶσαι φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ· ἐν γαστρὶ συνέλαβον τὸν νέον Οὐρανόν, ἐξ οὗ τὸ ἄστρον ἀνατελεῖ μετ' ὀλίγον, τῆς σωτηρίας Ἰησοῦς ὁ φωτοδότης, Ἄννα γηθομένη ἐκραύγαζεν.

Ὑπήκουσε τῆς Ἄννης Θεὸς τοὺς στεναγμούς, καὶ προσέσχε Κύριος δεήσει τῇ αὐτῆς· καὶ ἀτεκνίας τὸ νέφος διασκεδάσας, φωτὶ ἀυγάζει εὐτεκνίας παραδόξως· ὅθεν συλλαμβάνει τὴν μόνην Ἄγνην.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Θεοτόκε ἀμόλυντε Σκηνή, μολυνθέντα πταισίμασι καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρῶν σου καθαρωτάταις ῥάνισι, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω· Δόξα σοι, Ἄγνη θεοδόξαστε.

Ἔτερος τῆς Ἁγίας. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Τὸ κάλυμμα, τοῦ σκιώδους διαίρεται σήμερον, Νόμου καὶ τῆς χάριτος, ἢ εὐλογία προκύπτουσα, λάμπει τηλαυγέστατα, τῇ προκηρύξει τοῦ τόκου τῆς Θεόπαιδος.

Ἐλήλυθεν, οὐρανόθεν μηνύων ὁ Ἄγγελος, Ἄννη τὰ προοίμια, τῆς παγκοσμίου χαρᾶς ἐμφανῶς, λέγων· Τῆς δεήσεως, ὑπὲρ ἐλπίδα εἰσδέχου τὴν ἐκπλήρωσιν.

Ξηραίνεσθαι, τῆς κακίας τὰ ρεύματα ἄρχεται· καὶ βρῦειν τῆς χάριτος, οἱ ποταμοὶ διευθύνονται, σήμερον τοῦ τόκου σου, κηρυττομένου Παρθένου πανυπέρτατε.

Θεοτοκίον.

Ῥητόρων σε, κατ' ἀξίαν γεραίρειν Πανύμνητε, γλῶσσαι αἱ πολύφθογοι, ἀμηχανοῦσαι συστέλλονται· φόβῳ δὲ τὰ θαύματα, καὶ σιωπῇ εὐφημοῦσαι μεγαλύνουσι.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ωιδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ πάλαι ἐν Σινά, σκηνὴν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτη, Μωυσεῖ διαγράφων, Χριστὲ τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Σὺ Κύριε σκηνὴν, ἐπὶ γῆς κατεσκεύασας, ἢ τάξεσιν οὐρανίαις, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, συνάπτει τῇ δυνάμει σου.

Σὲ Κύριε πηγὴν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· σὺ Ἄγιε τὴν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω, Χριστὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῆς Ἀγίας. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ἐκ ρίζης ἢ βλαστήσασα Δαυῖδ καὶ Ἰεσοαί, Ἄννα νῦν βλαστάνειν ἀπάρχεται, τὴν θείαν ῥάβδον τὴν βλαστήσασαν, τὸ μυστικὸν ἄνθος, Χριστὸν τὸν πάντων Κτίστην.

Μητέρα γενομένην με, ἢ Ἄννα ἐκβοᾷ, ὄψονται λαοὶ καὶ θαυμάσουσιν· ἰδοὺ γὰρ κύω ὡς ἠυδόκησεν, ὁ τὰ δεσμὰ λύσας, τὰ τῆς στειρώσεώς μου.

Νεᾶνιν ἦν συνέλαβον, ἐγὼ προφητικαί, πόρρωθεν φωναὶ προκατήγγειλαν, Ὅρος καὶ Πύλην ἀδιόδευτον, περιχαρῶς Ἄννα, ἐβόα τοῖς παροῦσιν.

Ἔτερος τῆς Ἀγίας. Μεσίτης Θεοῦ.

Ὁ τόμος Θεοῦ, δι' ἀγγέλου σήμερον κηρύττεται, ἐν ᾧ περὶ ὁ σύνθρονος, Λόγος τοῦ Πατρὸς νῦν ἐγγραφήσεται, καὶ πιστοὺς ἐν τῇ βίβλῳ, ἐγγράψει τῆς χρηστότητος.

Ὑμνοῦσι νυνὶ, τοῦ ξένου μηνύματος τὴν δόξαν τρανῶς, οἱ Δίκαιοι πλέκοντες, τὴν εὐχαριστήριόν σοι αἶνεσιν, τῷ τὴν χάριν τοῦ τόκου, δι' εὐχῆς ἐκπληρώσαντι.

Σοφίας Θεοῦ, κεκρυμμένης σήμερον δηλοῦται ἡμῖν, ἀληθῶς μυστήρια, καταγελλομένης τῆς συλλήψεως, τῆς ἀχράντου Παρθένου, καὶ μόνης Θεομήτορος.

Θεοτοκίον.

Γαλήνην πιστοί, καὶ λιμένα ἔχοντες Παρθένε ἀγνή, τὴν σκέπτην σου πάντοτε, τὰς ἐπαναστάσεις τὰς τῶν θλίψεων, ἀποφεύγομεν πάσας, ἐπὶ σοὶ ὀρμιζόμενοι.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ωιδὴ ς'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Τοῦ κάλλους, ὁ Βασιλεὺς Χριστὸς ἐπεθύμησε, τῆς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας, καὶ Ἐθνῶν Μητέρα ἀπέδειξεν, ἐκ δουλείας, υἰοθετουμένων διὰ τοῦ Πνεύματος.

Φρίττουσι, τῶν δυσμενῶν δαιμόνων αἱ φάλαγγες, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῦ Σταυροῦ τῷ τύπῳ σημειουμένην, καὶ σκιάζει, ἡ ἀγιαστικὴ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον ἔχουσα, ἡ ἐξ Ἐθνῶν Ἐκκλησία, στεφανοῦται κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, καὶ τῇ αἴγλη, τῆς βασιλείας ἐγκαλλωπίζεται.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέχοντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Τῆς Ἁγίας. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Πῶς χωρεῖται ἐν γαστρὶ, ἢ χωρήσαντα Θεόν; πῶς γεννᾶται τὸν Χριστόν, ἢ γεννήσασα σαρκί; θηλάζει δέ, πῶς ἢ τὸν Κτίστην, γάλα θηλάσασα;

Τῆς δεήσεως ὑμῶν, ἐπακούσας ὁ Θεός, γονιμώτατον καρπὸν, νῦν δεδώρηται ὑμῖν, πανεύφημοι, Ἰωακεὶμ τε, καὶ Ἄννα σήμερον.

Τὴν ἀγνήν Περιστεράν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, χαρμονῆς πνευματικῆς, ἐπληρώθη ἀληθῶς, προσάγουσα, χαριστηρίους, ὧδὰς ἢ Ἄννα Θεῶ.

Θεοτοκίον.

Τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι· βοήθησόν μοι, ἅγια Δέσποινα.

Ἔτερος τῆς Ἁγίας. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἀγαλλέσθω φαιδρῶς ἡ Προμήτωρ ἡμῶν· σήμερον γὰρ δέχεται χαρᾶς μηνύματα, τὴν λύπην ἀπωθούμενα, τῇ συλλήψει τῆς μόνης Θεόπαιδος.

Τὸ τῆς δόξης διάδημα πλέκεται, καὶ ἡ ἀλουργίς ἢ βασιλείος σήμερον, ὑπὲρ ἐλπίδα ἄπασαν, ἐν νηδύϊ ἀκάρπῳ ὑφαίνεται.

Ἴδου πᾶσα ἡ κτίσις γεραίρει σου, τὰ ὑπερφυῆ καὶ μεγάλα μυστήρια· σὺ γὰρ ὑπάρχεις Δέσποινα, καὶ βροτῶν καὶ Ἀγγέλων τεράστιον.

Ἴδου θείων χαρίτων πηγὴ νοητὴ, δι' ἐπαγγελίας τοῦ Κτίστου καὶ χάριτος, ἀναστομοῦσθαι ἄρχεται, ἐν ἀνίκμῳ νηδύι ἐκβλύζουσα.

Κοντάκιον τῆς Ἀγίας. ᾠχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον ἡ οἰκουμένη, τὴν τῆς Ἄννης σύλληψιν, γεγεννημένην ἐν Θεῷ· καὶ γὰρ αὐτὴ ἀπεκύησε, τὴν ὑπὲρ λόγον, τὸν Λόγον κυήσασαν.

Ὁ Οἶκος.

Σὺ ὁ τῆ Σάρρα δούς ποτε, ἐν γήρα βαθυτάτῳ, τῆ σῆ ἐπιστασία, καὶ ἐν ἐπαγγελία υἱὸν τὸν μέγαν Ἰσαάκ· σὺ ὁ διανοίξας τὴν στεριεύουσαν νηδὺν τῆς Ἄννης, Παντοδύναμε, μητρὸς Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου σου· καὶ νῦν ἐπιδῶν ἐπ' ἐμέ, δέξαι μου τὰς δεήσεις, καὶ πληρῶσόν μου τὰς αἰτήσεις, ἐβόα ἐν κλαυθμῷ, ἢ σώφρων Ἄννα καὶ στείρα, καὶ ἐπήκουσεν αὐτῆς ὁ Εὐεργέτης. Ὅθεν ἐν χαρᾷ συνέλαβε τὴν Παρθένον, τὴν ὑπὲρ λόγον, τὸν Λόγον κυήσασαν.

Συναξάριον.

Τῆ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύλληψις τῆς ἀγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐχ ὥσπερ Εὐα, καὶ σὺ τίκεις ἐν λύπαις·

Χαρὰν γὰρ Ἄννα ἔνδον κοιλίας φέρεις.

Τῆ δ' ἐνάτῃ Μαρίην Θεομήτορα σύλλαβεν Ἄννα.

Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεός, θέλων ἐτοιμάσαι ἑαυτῷ ναὸν ἔμψυχον καὶ οἶκον ἅγιον εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ, τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ ἀποστείλας πρὸς τοὺς δικαίους Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν (ἐξ ὧν ἠθέλησε προελθεῖν τὴν κατὰ σάρκα Μητέρα αὐτοῦ), προεμήνυσε τὴν σύλληψιν τῆς ἀγόνου καὶ στείρας, ἵνα βεβαιώσῃ τῆς Παρθένου τὴν γέννησιν. Ὅθεν συνελήφθη ἡ ἅγια Παρθένος Μαρία, καὶ ἐγεννήθη, οὐχ ὥς τινες λέγουσι, μηνῶν ἑπτὰ, ἢ χωρὶς ἀνδρός, ἀλλ' ἐννέα τελείων μηνῶν ἐγεννήθη· καὶ ἐξ ἐπαγγελίας μὲν, ἐξ ἀνδρός δὲ συναφείας καὶ σπορᾶς. Ἐγεννήθη δὲ ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου Μαρίας ἀπορρήτως καὶ ἀνερμηνεύτως, ὡς οἶδε μόνος ἐκεῖνος, χωρὶς τῶν τῆς σαρκὸς θελημάτων· καὶ τέλειος ὑπάρχων Θεός, πάντα καὶ τῆς κατὰ σάρκα αὐτοῦ οἰκονομίας τέλεια προσελάβετο, καθὼς καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν ἐδημιούργησε καὶ ἔπλασε τὸ καταρχάς.

Ταύτην γοῦν τὴν ἡμέραν πανηγυρίζομεν, ὡς ἀνάμνησιν ἔχουσιν τῶν ὑπ' Ἀγγέλου δοθέντων χρησμῶν, τοῦ τὴν ἁγίαν Σύλληψιν εὐαγγελισαμένου τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος. Οὐς (χρησμοὺς) ἔργα ποιῶν, ὁ ἐκ τοῦ μηδενὸς ὑποστήσας τὰ

σύμπαντα Θεός, διήγειρε τὴν στειρεύουσαν νηδὺν εἰς καρπογονίαν· καὶ τὴν ἐν ἀπαιδίᾳ τὸν βίον καταγηράσασαν, παιδοτόκον μητέρα παραδόξως ἐργάζεται, ἄξιον πέρας τῆς δικαίας αἰτήσεως τῶν Δικαίων τοῦτο παρασχών· καὶ ἦς αὐτὸς ἔμελλε σαρκοφόρος Θεὸς προελθεῖν, εἰς ἀναγέννησιν τοῦ παντός, θυγατέρα τεκεῖν τοὺς σῶφρονας εὐδοκήσας, τὴν πρὸ αἰώνων ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προωρισμένην τε καὶ ἐκλεγμένην. Τελεῖται δὲ αὕτη ἡ Σύναξις ἐν τῷ σεβασμίῳ Οἴκῳ τῆς Θεοτόκου, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Εὐοράνοις, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀγίας Προφήτιδος Ἄννης, τῆς μητρὸς Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου.

Στίχ. Τί σοι ἐπαινέσειεν Ἄννα τις πλέον;

Τὸ καρτερόφρον, ἢ τὸ τῆς εὐτεκνίας;

Ἡ ἀγία καὶ μακαρία Ἄννα ἡ Προφήτις ἦν ἐκ πόλεως Ἀρμαθαίμ, ἐξ ὄρους Ἐφραίμ. Αὕτη, συζευχθεῖσα ἀνδρὶ ἐκ φυλῆς Λευῖ, ὄνομα Ἐλκαρά, στεῖρα οὖσα οὐκ ἔτικτε· καὶ λαβὼν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Φενάνναν τὴν ἀντίζηλον αὐτῆς, ἐτεκνογόνησε μετ' αὐτῆς, καὶ ἠγάλλετο. Ἡ δὲ Ἄννα ὠνειδίζετο (ὥσπερ οὐκ ἐξαρκούσης αὐτῇ τῆς ἐπὶ ἀτεκνία θλίψεως), παρὰ τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς ἀντιζήλου καὶ πάντων τῶν συγγενῶν καὶ φίλων. Καὶ πολλὰ περὶ τούτου τὸν Θεὸν ἐξαιτησαμένη, ἦνυε πλέον οὐδέν, καίπερ τὰς παρὰ τοῦ Νόμου ἐντολὰς αἰεὶ ἀπόνως ἐπιτελοῦσα. Οὕτως οἱ Ἅγιοι τὰς ἑαυτῶν αἰτήσεις ὀψέποτε καὶ βραδέως παρὰ Κυρίου ἐλάβανον.

Ἀνελθοῦσα δὲ ἡ Ἄννα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐν Σηλώμ, ἐν ναῷ Θεοῦ παντοκράτορος, θυσίας τελέσαι, διὰ χειρὸς Ἥλει τοῦ ἱερέως, τῶν θυσιῶν τελεσθεισῶν, μίαν μόνην μερίδα ἔλαβε, τῶν λοιπῶν διπλᾶς ἐπιφερομένων τὰς μερίδας, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ταύτην υἱὸν ἢ θυγατέρα· καὶ ὑπὲρ τούτου ἠνιάθη μὲν εἰς ὑπερβολήν, οὐκ ἀπέγνω δέ, οὐδὲ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Ἀλλὰ τί ποιεῖ; τὸν ἀνδρα ἀπολύσασα οἴκαδε, μόνη κατελείφθη ἐν τῷ ναῷ· καὶ τῷ ἐδάφει ἑαυτὴν καταβαλοῦσα, οὕτω προσηύξατο· Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μου, ἐὰν ἐπιβλέπων ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν δούλην σου, καὶ τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ δώῃς μοι καρπὸν κοιλίας, σοὶ αὐτὸν δίδωμι, τοῦ δουλεύειν σοὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Τί οὖν ὁ Θεός; παρήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῆς; οὐ μὲνον. Ἀλλὰ τί; ἐπειδὴ ὁ Θεὸς μὴ ἀφισταμένην ἐκ τοῦ ναοῦ τὴν Ἄνναν εἶδεν, ἀλλὰ προσευχομένην καὶ ὀχλοῦσαν, οὐ καρπὸν μόνον κοιλίας ὑπέσχετο, ἀλλὰ καὶ τοῦ τεχθησομένου υἱοῦ τὴν προσηγορίαν προσεῖπε. Καὶ λαβοῦσα πληροφορίαν, ἐκεῖθεν κατήρχετο, σκιρτῶσα καὶ εὐφραينوμένη. Καὶ συλλαβοῦσα, τέτοκε Σαμουὴλ τὸν Προφήτην. Καὶ μετὰ τὸ ἀπογαλακτισθῆναι αὐτόν, ἀνέβη σὺν αὐτῷ ἐν Σηλώμ, καὶ

προσέπεσε Κυρίῳ τῷ Θεῷ, τὴν εὐχαριστίαν ἀπονέμουσα· καὶ εὐλόγησεν αὐτὴν Ἥλει ὁ ἱερεὺς, λέγων· Δῶν σοι ὁ Θεὸς καρπὸν κοιλίας ἕτερον, ἀντὶ Σαμουὴλ τοῦ υἱοῦ σου. Καὶ τέως λαβοῦσα τὸν υἱόν, κατηλθε, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἔτι σφόδρα νήπιον. Ὅτε δὲ μειράκιον γέγονε, λαβοῦσα τοῦτον ἐκ χειρός, ἀνήγαγεν ἐν τῷ ναῷ Κυρίου Παντοκράτορος· καὶ τὴν ὀφειλομένην εὐχὴν τῷ Κυρίῳ ἀποδοῦσα, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς χεῖρας Ἥλει τοῦ ἱερέως, ποιήσασα αὐτῷ καὶ ἐφουδ καὶ διπλοῖδα μικράν. Ὁ δὲ ἐλειτούργει Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ἔμπροσθεν Ἥλει τοῦ ἱερέως· καὶ βλέπουσα ἡ Ἄννα ἠγάλλετο.

Προσθεῖσα δέ, ἔτεκεν ἔτι υἱοὺς τρεῖς καὶ θυγατέρας τρεῖς. Καὶ ἀνελθοῦσα ἐν τῷ ἱερῷ, προσέπεσε τῷ Κυρίῳ ἐξομολογουμένη· καὶ ἀναστᾶσα, προσηύξατο ᾠδὴν τοιαύτην λέγουσα· Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρασ μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου. Καὶ πᾶσαν τὴν ᾠδὴν ἐκελάδησεν, ὡς προφήτις καὶ μήτηρ Προφήτου· διὰ τοῦτο ἔλεγεν· Ὅτι στείρα ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησεν· αὕτη μὲν γὰρ ἐσκίρτα καὶ ἠγαλλιᾶτο ἐπὶ τοῖς ἑπτὰ. Φενάννα δέ, ἡ ταύτης ἀντίζηλος, ὡσανεὶ πέντε τέκνα ἔχουσα, ἢ καὶ ἐλάττω, ἀποστειρωθεῖσα, οὐκ ἔτι ἔτικτεν. Ἡ δὲ Ἄννα, ἐπὶ χρόνους ἱκανοὺς τῷδε τῷ βίῳ ἀρκέσασα, καὶ τῷ Κυρίῳ ἐξομολογουμένη αἶει καὶ προφητεύουσα, μετέβη πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ νεολαμποῦς, τοῦ ἐν τῷ ἀγίῳ Ἀντίπα κειμένου.

Στίχ. Ἐξήγαγες γῆς τὸν Στέφανον καὶ βίου,

Στέφει δὲ δόξης ἐστεφάνωσας, Λόγε.

Οὗτος ὁ ἀρτιφανὴς ἀστὴρ ὑπῆρχε Κωνσταντινουπόλεως γέννημά τε καὶ θρόμμα· πατέρες δὲ αὐτῷ, Ζαχαρίας καὶ Θεοφάνῳ, πάσῃ ἀρετῇ καὶ συνέσει κοσμούμενοι, τὰς οἰκήσεις ποιούμενοι ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ Ζεύγματος, οὐ μακρὰν τοῦ Ναοῦ τοῦ θείου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου. Τοῦτον ἡ μήτηρ ἐγκυμονοῦσα, παντοίας τροφῆς παχυτέρας ἀπείχετο, ἄρτω καὶ λαχάνοις καὶ ὕδατι ἀρκουμένη, μέχρι τοῦ τοκετοῦ· τοῦ δὲ παιδὸς τεχθέντος, Σταυρὸς φωτοειδὴς καὶ ὑπέρκαλλος ἐν τοῖς στέρνοις αὐτοῦ ὠράθη· ὅπερ σημεῖον τῆς ἐσύστερον γενομένης τοῦ βίου σταυρώσεως γέγονε καὶ δέδεικται. Ἐπεὶ δὲ καὶ σπαργάνοις ἐνειλήθη ὁ παῖς, ἀνάγκη ἦν καὶ μαζὸν ἔλκειν· καὶ εἴ γε τῇ μητρὶ δαψιλεστέρας τροφῆς ἐμφορηθῆναι ἔδοξεν, οὐδόλως ἤπτετο τῶν μαστῶν. Πολλάκις δὲ καὶ διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τοῦτο συνέβη. Καὶ λοιπὸν ἡ τοῦ παιδὸς τροφή τῆς μητρὸς ἦν ἐγκράτεια. Ἐντεῦθεν ἔκπληξις ὁμοῦ καὶ θλίψις εἶχε τοὺς φίλους ἅμα καὶ συγγενεῖς.

Εἶτα βαπτίζεται, ἀπολύεται τῶν σπαργάνων, ἀπογαλακτίζεται, κατὰ λόγον αὐξάνει, εἰς τὴν διατριβὴν τῶν γραμμάτων ἐκπέμπεται, ἃ καὶ προθύμως

μετήρχετο, καὶ ἦν τοῖς γονεῦσιν ὑποτασσόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἐκποδῶν ὁ θεομισθὴς ἐγένετο Θεόφιλος, παραυτίκα ἐπὶ τὸν Ἀρχιερατικὸν Θρόνον ὁ ἱερός καὶ θεῖος Μεδόδιος ψήφῳ θείᾳ ἀνάγεται, καὶ ὁ τίμιος Ζαχαρίας, ὁ τοῦδε Πατῆρ, ὑπ' αὐτοῦ χειροτονεῖται πρεσβύτερος καὶ τῷ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας κλήρῳ καταλέγεται. Τότε δὲ καὶ ὁ θεῖος Στέφανος κείρεται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, καὶ κληρικὸς τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καθίσταται, καὶ τῷ πατρὶ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν, ἐνδεδεχῶς ἀπιόντι.

Τῷ οὖν ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τοῦ παιδός, ὁ Πατὴρ τὸν βίον ἀπολιμπάνει· αὐτὸς δὲ ἐν τῷ εὐκτηρίῳ τοῦ Ἁγίου καὶ κορυφαίου Πέτρου ἐγκλείσας ἑαυτὸν, ἀπρόιτος ἦν προσευχόμενος, καὶ λαχάνοις ὤμοις ἀρκοῦμενος. Ἐν τούτοις αὐτοῦ πολιτευομένου, μιᾷ τῶν νυκτῶν ἐπιφαίνεται αὐτῷ ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, καὶ φησιν· Εἰρήνη σοι, τέκνον· καλή σου τῆς προθυμίας ἢ ἀρχή· ὁ Κύριος ἐνδυναμῶσαι σε. Εἶτα ἐπὶ τρισὶν ἔτεσιν ἐγκαρτερήσας, καθορᾷ τὸν θεῖον καὶ Ἱερομάρτυρα Ἀντίπαν αὐτῷ λέγοντα· Εἰρήνη σοι, τέκνον· ψάλλε μοι, καὶ οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω. Ἐκτοτε δὲ ἐπέτεινεν ἑαυτὸν πλέον εἰς προσευχὴν καὶ νηστείαν, ἅπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος τοῦ λαχάνου μετέχων· κράμβη δὲ ἦν, ἄνευ ἄλατος.

Οὕτως ἑαυτὸν καθαγνίσας, τῆς τοῦ Πρεσβυτέρου τιμῆς ἀξιούται, πλεῖστα ἐργασάμενος θαύματα. Τῷ δωδεκάτῳ γὰρ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ τῆς εὐσεβοῦς Λήξεως Βασιλείου καὶ τεσσαρακοστῷ τῆς ἡλικίας τοῦ Ὁσίου, σεισμὸς μέγας γέγονεν, ὑφ' οὗ τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀντίπα πανταχόθεν διαρράγέντος, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν ὁ Ὁσιος καὶ εἰσῆλθεν ἐν τινὶ ταφοεῖδὶ λάκκῳ. Ἐν ᾧ προσκαρτερήσαντος χρόνους δώδεκα, διεφθάρησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ πώγωνος, καὶ οἱ ὀδόντες ἐχαινώθησαν, καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου παρελύθη· πάνυ γὰρ ἦν ὁ τόπος ὑπὸ τῆς πολλῆς νοτίδος πολιορκούμενος. Καὶ ἀναγκασθεὶς, ἐξῆλθε τοῦ λάκκου ὅλως νενεκρωμένος· καὶ ὑπεράνω σανίδος καταστρώσας, καὶ τρίχινον ὑποθεὶς σάκκον, ἀνέκλινεν ἑαυτὸν ἄνωθεν τοῦ σάκκου. Εἶτα τὸ Ἀγγελικὸν ὑποδύς σχῆμα, ὅποταν ἐν ταῖς Δεσποτικαῖς ἑορταῖς τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐπετέλει, ἐν τῇ ἀπολύσει μίαν ἰσχάδα ἐλάμβανε, καὶ ὕδατι βραχυτάτῳ τῷ στόματι αὐτοῦ περικλύζων, διέμενε τούτοις ἀρκοῦμενος. Οὕτως ὁ μακάριος ἐπὶ πέντε καὶ πενήκοντα ἔτεσι τὸν ἐπίπονον καὶ τραχὺν τῆς ἀσκήσεως δρόμον διηνυκῶς, τῷ ἐβδομηκοστῷ ἔτει τῆς ὅλης αὐτοῦ ζωῆς, ἢ μᾶλλον νεκρώσεως, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Σωσιθέου, Ναρσοῦ καὶ Ἰσαάκ, διὰ ξίφους τελειωθέντων.

Στίχ. Σωσίθεον σωθεῖσιν ἐγγράφει Λόγος,

Ὑπὲρ Θεοῦ σῶζοντος ἐκτετμημένον.

Πέρσης κάραν σοι, Χριστέ, Ναρσῆς προσφέρει,

Κρεῖττον γε δῶρον σμυρνοχρυσολιβάνου.

Πάθους τὸ λείπον Ἰσαὰκ Σάρόρας τέκνου,

Σφαγείς ἀνεπλήρωσεν Ἰσαὰκ νέος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Τῶν Ἐγκαινίων.

Ἐν τῇ καμίνῳ, Αβραμιαῖοι.

Δροσοβόλος μὲν, ἡ καμινιαία φλόξ ἐδείχθη ποτέ· νῦν δὲ ἐξ ἐλαίου, χρῖσμα πνευματικόν, ἀγιάζει τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῇ θεοδόχῳ ταύτῃ νέα σκηνῇ, πάντες οἱ ἐξ Ἰσραήλ, τοῦ πνευματικοῦ, δροσιζόμενοι βοήσωμεν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Οἱ τετρωμένοι, τῷ γλυκυτάτῳ θείῳ ἔρωτι, δεῦτε ἐν παστάδι, ταύτῃ τῇ μυστικῇ, συναφθῶμεν τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου κράζοντες.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκηνῶμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γάρ, δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τῆς Ἀγίας. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ.

Τῆς ἀπαιδίας ὄνειδος φυγεῖν, ἰκέτευεν Ἄννα τὸν Δεσπότην τοῦ παντός· καὶ τῆς αὐτῆς ὁ συμπαθῆς φωνῆς ἀκούσας, τὴν αὐτὸν κηῖσασαν, καρπὸν παρέσχεν αὐτῇ, καθὼς ἠυδόκησεν.

Βασιλικὴ πορφύρα ἐν τῇ σῇ, ἀπάρχεται Ἄννα ἐξυφαίνεσθαι γαστρί· ἦν ὁ Θεὸς καὶ Βασιλεὺς πάντων φορέσας, τοῖς βροτοῖς ὀφθήσεται, καὶ ταπεινώσει ἐχθρούς, τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς.

Τὸ μύρον τὸ εὐῶδες ἐν γαστρὶ, συνέλαβες Ἄννα τὴν τὸ μύρον τῆς ζωῆς, ὑπερφυῶς εἰσδεξαμένην τὸν Δεσπότην, τὸν πνοαῖς τῆς χάριτος, τὰς διανοίας ἡμῶν εὐωδιάσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῆς Τριάδος ἓνα σε Χριστέ, δοξάζομεν ὅτι ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς, δίχα τροπῆς ἀνθρωπικῶς πάντα ἠνέσχου, μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, τῆς πατρικῆς Ἰησοῦ, εἰ καὶ ἠνώθης ἡμῖν.

Ἐτερος τῆς Ἀγίας. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Κρητὶς ὑποστήρικται τῆς σωτηρίας, καὶ βᾶσις τῆς χάριτος, ἢ τῆς Παρθένου σύλληψις· ἐν ἣ ὑπὲρ ἔννοϊαν γεννήσεται, τῶν γηγενῶν ἢ ἐλπίς, μελπόντων Χριστῶ διηνεκῶς· Εὐλογητὸς εἶ καὶ ὑπερένδοξος.

Τὸ Ὅρος τὸ ἅγιον ἐπαγγελία, τοῦ Κτίστου τὴν ὕπαρξιν, σήμερον προμηνύεται, λαμβάνον καὶ ἅπασαν, κατακαλύπττον τὴν γῆν, τρόπῳ τῆς γεννήσεως· διό, τὸν εὐεργέτην Χριστὸν δοξάζομεν.

Ἐλύθησαν χάριτι τῆς ἀτεκνίας, οἱ δίκαιοι σήμερον, καὶ Εὐας τῶν τῆς λύπης δεσμῶν, μηνύματα ἔλαβον, ἀπολυτρώσεως· ὅθεν καὶ τὴν ἐκβασιν Χριστόν, ἐπεκαλοῦντο τὸν τῆς ζωῆς χορηγόν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὢν ἀπερίγραπτος ἐν τοῖς ἀχράντοις, κόλποις τοῦ Γεννήτορος, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, σαρκὶ περιφέρεται, δι' οἴκτον ἄφατον· ὅθεν καὶ προσίεται γραφήν, ἐν τῇ εἰκόνι ὁ Ὑπεράγαθος.

Ωιδὴ η΄. Τῶν Ἐγκαινίων.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Σήμερον χιτῶνα νοητόν, ὕφαντόν ἄνωθεν, ἐκ θείας χάριτος, ἢ Ἐκκλησία σου Κύριε, νύμφη ὡς περ ἐστολίσατο, καὶ τοὺς οἰκείους συγκαλεῖ, πρὸς εὐφροσύνην λαοὺς, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα βοῶσα τὸν Κύριον.

Σήμερον ὁ δεύτερος Ἀδάμ, Χριστὸς ἀνέδειξε, Παράδεισον νοητόν, Σκηνὴν ἁγίαν τὴν φέρουσαν, κατὰ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τὸ ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ, ὄπλον τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Πατρὸς ἐξ ἀνάρχου τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, μίαν Θεότητα, τελείαν ἀναρχον ἄκτιστον, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν ὑποστάσει τρισί, σέβοντες ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα Πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τῆς Ἁγίας. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Δαυῖδ ἦν προέφησε, Βασίλισσαν ἰδού, γαστρὶ ὑποδέχομαι, ἡ Ἄννα ἐκβοᾷ, καὶ τέξω τὴν πάντων, προστασίαν πιστῶν, τὴν τὸν Βασιλέα, Χριστὸν μέλλουσαν τίκτειν.

Ἡ γῆ ἦν κατώκησεν, ὁ γῆς Δημιουργός, τὸ σκῆπτρον τὸ ἅγιον, ἡ νέα Κιβωτός, ἡ Στάμνος τοῦ μάννα, ἐν νηδύι μητρός, τῆς αὐτὸν τεκούσης, ἀπάρχεται βλαστάνειν.

Ἡ Βάτος ἡ ἀφλεκτος, Λυχνία ἡ χρυσῆ, ὁ ἔμψυχος Θάλαμος, Κυρίου τοῦ Θεοῦ, ἡ ἔντιμος Ῥάβδος, ἐν γαστρὶ τῆς μητρός, τῆς αὐτὸν τεκούσης, ἀπάρχεται βλαστάνειν.

Θεοτοκίον.

Ἀνάστησον κείμενον, εἰς βάθη με κακῶν· τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με, πολέμησον ἐχθρούς· τρωθέντα ἀτόποις, ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἄγνη μὴ παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Ἔτερος τῆς Ἁγίας. Κάμινός ποτε.

Τύπον τηλαυγῆ, τῆς φύσεως τοῦ γένους, ἡ τῆς στειρώσεως ὑπέφηνεν, Ἄννης ἀπολύτρωσις· Θεοῦ γινώσιν γὰρ στειρεύουσα, ὑπὲρ ἐλπίδα λέλυται· ἔγνω γὰρ τὸν Δεσπότην, καὶ εὐσεβείας πληθύνει καρπούς.

Ἄρμα τὸ φρικτόν, τοῦ μόνου Βασιλέως, ἐπὶ τῆς γῆς κατασκευάζεται, ἐξ Ἄννης λαμβάνον ἀρχὴν· ἐν ᾧ μέλλει ἐποχοῦμενος, ὁ Κτίστης παραγίνεσθαι, ὅπως με πρὸς τὸ ὕψος, ἀναβιβάσῃ τῆς χάριτος.

Ἴδεν ἐπὶ σοί, παράδοξα ἡ κτίσις, Θεογεννητορ ὑπερένδοξε· ξένη σου ἡ σύλληψις, καὶ ἡ πρόοδος ἐξαιρετος, τοῦ σώματός τε ἅπασα, αὐξησιν γνωρισμάτων, τῆς ἀφθαρσίας ἐμφαίνουσα.

Ἦδωρ τὸ ζωῆς, ἐκ σοῦ Παρθένε βλύσαν, ὁ Ποιητὴς καὶ συνοχεὺς τοῦ παντός, τῆς πλάνης τῷ καύσωνι, τὸ ἀνθρώπινον φλεγόμενον, ἐδρόσισεν, ἡγίασεν, ἔδειξε καρποφόρον, υἰοθετήσας τῇ χάριτι.

Ωιδὴ θ'. Τῶν Ἐγκαινίων. Λίθος ἀχειρότμητος.

Δεῦτε καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καὶ νηφαλέᾳ διανοίᾳ, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρὸς, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοοῦντες μεγαλύνωμεν.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, σὺν τῷ λαῷ σου κράζουσα· Σὲ Ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τὴν ἐξ ὕψους ἄμυναν Σῶτερ, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου παράσχου· ἄλλον γὰρ οὐκ οἶδεν εἰμὴ σέ, Θεὸν τὸν ῥύστην τὸν ὑπὲρ ταύτης πάλαι, τὴν σὴν ψυχὴν προθέμενον, ἐν ἐπιγνώσει σὲ δοξάζουσα.

Θεοτοκίον.

Δέχου τὰς λιτὰς τοῦ λαοῦ σου, καὶ τῷ Υἱῷ σου Θεοτόκε, πρέσβευε Παρθένε ἐκτενωῶς, ἡμᾶς κινδύνων καὶ περιστάσεων, ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε· σὺ γὰρ προστάτις καὶ ἐλπίς ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν συλλαμβάνουσα, Ἄννα θεόφρον χαρὰν νῦν ἀνάλαβε, τὸν Ναὸν τὸν ἅγιον, ἔνδον ἐν κοιλίᾳ σου, εἰσδεχομένη, φωτὶ δικαιοσύνης, ἀστραπτομένη τὸν Κτίστην μεγαλυνον.

Ἡ ξυνωρίς ἡ σεπτὴ καὶ ἀοίδιμος, τοῦ πρὸ αἰῶνος Υἱοῦ οἱ Προπάτορες, οἱ τοῦ Νόμου φύλακες, ἀκριβεῖς γενόμενοι, οἱ ἀπαρχὴν τῆς χαρᾶς γεγεννηκότες, Ἰωακεῖμ τε καὶ Ἄννα τιμάσθωσαν.

Ἦν Δανιὴλ Ὅρος μέγα τεθέαται, καὶ Ἰωὴλ Γῆν ἁγίαν ἐώρακε, Πύλην ἀδιόδευτον, ἄλλος ἦν προέφησεν, ἐσφραγισμένην Πηγὴν καὶ θεῖον Πόκον, τὴν Θεοτόκον Παρθένον ὑμνήσωμεν.

Ἡ Πορφυρίς ἡ τὸ ξριον βάψασα, τῆς ἀπορρήτου τοῦ Λόγου σαρκώσεως, τὸ Θυματήριον, τὸ χρυσοῦν ἡ Τράπεζα, ἐν ἧ ὁ ἄρτος Χριστὸς ἐναπετέθη, ἡ Θεοτόκος Παρθένος δοξάζεται.

Ἔτερος τῆς Ἀγίας. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Κροτεῖτῶσαν σήμερον, τῶν Προφητῶν οἱ πρόκριτοι· ἰδοὺ γὰρ αἱ προρρήσεις αὐτῶν τῆς χάριτος, ἄρχονται πληροῦσθαι ἀξίως, ἐν τῇ σεπτῇ, συλλήψει τῆς μόνης, ἀγνῆς Θεομήτορος· ἐν ἧ πάντες ἀγαλλόμεθα.

Ὁ θρόνος ὁ ἔνδοξος, προτίθεται τοῦ Κτίσαντος· ἡ σωτήριος Πύλη νῦν εὐτρεπίζεται, μόνῳ τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστη, διαβατὴ μόνῳ τηρουμένη, δι' ἧς εἰσαγόμεθα, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Ῥημάτων δεήσεως, Ἰωακεῖμ σὺν Ἄννῃ βοᾷ, σὺ ἐπήκουσας μόνος ὁ Ποιητὴς καὶ Θεός· καὶ τῆς ἀτεκνίας τὴν λύσιν, σὺ παρασχὼν ῥίζαν ἀφθαρσίας, ἐδωρήσω Κύριε, καὶ ἡμῖν τοῖς σὲ δοξάζουσιν.

Ἡ κλίμαξ στηρίζεται, δι' ἧς ὁ Κτίστης Κύριος, καταβάς ἀνελκύσει ἄνω τὴν φύσιν ἡμῶν. Χαίροις οὐρανὲ σὺν Ἀγγέλοις· χαῖρε Θεοῦ ἢ σύμπασα κτίσις· χαίροις τὸ ἀνθρώπινον, γένος χάριτι θεοῦμενον.

Θεοτοκίον.

Ὑμῶ σου τὴν ἄφατον, φιλανθρωπίαν Δέσποινα· σὺ γὰρ εἶ φωτισμός μου, σὺ μου τὸ καύχημα, σὺ μου χορηγὸς τῆς σοφίας, σὺ μου χαρὰ σὺ μου προσδοκία, σὺ μου τὸ ὀχύρωμα, τὸ κραταίωμα καὶ στήριγμα.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἐγκαινίων.

Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ἦν τῷ ἀχράντῳ αἵματι, ἐξηγόρασας Λόγε, πανθαύμαστον καὶ πάντιμον, καὶ σεπτὴν Ἐκκλησίαν, ἐγκαίνισον ἐν Πνεύματι, Ἀγαθὲ καὶ κάλλυνον, ἀκτίσι ταῖς θειοτάταις, ὁ τῇ δόξῃ δοξάζων, τοὺς ἀξίως σου Ναοῦ, Ἐγκαίνια ἐκτελοῦντας.

Τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὅμοιον.

Εἰσήκουσε τοῦ στεναγμοῦ, τοῦ τῆς σώφρονος Ἄννης, ὁ Κύριος ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ παρέσχετο ταύτῃ, τὴν μόνην ἀπειρογάμον, τὴν τὸ φῶς ἐκλάμψασαν, τοῖς πέρασιν ἀπορρήτως· ἦν ὁ θεῖος καὶ κλεινός, καθορῶν Ἰωακείμ, ἠγάσθη καὶ ἐγεγήθει.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ τοῦ Θεοῦ σοφία, οἰκοδομεῖ τὸν ἑαυτῆς, οἶκον ἐκ στειράς νηδύος, τὴν Θεοτόκον Μαριάμ· ἦν μακαρίσωμεν πᾶσαι, αἱ γενεαὶ κατὰ χρέος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἀπόθεσθε Ἀδάμ, καὶ Εὐὰ πᾶσαν λύπην· ἡ μήτηρ τῆς χαρᾶς γάρ, ἐν στειρᾷ παραδόξως, καρπογονεῖται σήμερον.

Προπάτωρ Ἀβραάμ, καὶ πάντες Πατριάρχαι, εὐφραίνεσθε ὁρῶντες, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ἐκ ῥίζης ὑμῶν φύουσαν.

Χαῖρε Ἰωακείμ, καὶ Ἄννα χαῖρε· ὅτι, χαρᾶς καὶ σωτηρίας, τὴν πρόξενον τῷ κόσμῳ, καρπογονεῖτε σήμερον.

Χορὸς τῶν Προφητῶν, ἀγάλλεσθε· ἰδοὺ γάρ, Ἄννα καρπὸν ἐκφύει, δι' οὗ αἱ προφητεῖαι, ὑμῶν περαιωθήσονται.

Συγχαρήτε φυλαί, πᾶσαι τῇ στείρα Ἄννη· ὅτι καρπὸν κοιλίας, ἐκφύει παρ' ἐλπίδα, ζωῆς ἡμῖν τὴν πρόξενον.

Τὰ πέρατα τῆς γῆς, εὐφραίνεσθε· ἰδοὺ γάρ, τοῦ Κτίστου τῶν ἀπάντων, ἡ Μήτηρ ἐξ ἀκάρπου, γαστρὸς φύεται σήμερον.

Δόξα. Τῶν Ἐγκαινίων. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν, ἐπαναπαυόμενος Λόγε, τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον, ἐγκαίνισον ἐν τῷ Ναῶ, τῷ εἰς τὸ ὄνομά σου ἀνεγηγερομένῳ.

Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Σήμερον ἐκ ῥίζης τοῦ Δαυΐδ, βασιλικὴ Πορφυρὶς ἐκβλαστήσασα, τοῦ Ἰωακεὶμ βλαστάνειν ἀπάρχεται, τὸ ἄνθος τὸ μυστικόν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐξήνθησεν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά· καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ὡδαὶ γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν.

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις.

ΤΗΙ Ι΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων, Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου, Ἐρμογένους καὶ Εὐγράφου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Μάρτυς παναοίδιμε Μηνᾶ, ἐκπευματιζόμενος, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκκεντούμενος, καὶ ἀφαιρούμενος, θεολόγον γλῶσσαν, ἔφερες στερότάτα, τὰς θείας ἀντιδόσεις σκοπούμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Χείρας ἐκκοπτόμενος ποδῶν, στέργει τὴν ἀφαίρεσιν, ὁ Ἐρμογένης ὁ ἔνδοξος· καὶ κατοπτώμενος, τῷ πυρὶ πλειόνως, ζέσιν τὴν ἐγκάρδιον, ἐδήλου τῷ Θεῷ προσκολλώμενος· ᾧ καὶ πρεσβεύει νῦν, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μέλη συνθλαττόμενοι σοφοί, κόλπον πρὸς θαλάττιον, ἐναπερῶρίφητε Ἄγιοι·
νεύσει δὲ κρείττονι, γαληνὸν πρὸς ὄρμον, τῆς τρυφῆς ἰθύνητε, βυθίσαντες
κακίαν τοῦ ὄφεως· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην,
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερα Στιχηρά.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ἀστέρες πολύφωτοι, νοητῶς ἀνατείλαντες, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι,
παῖσαν τὴν κτίσιν φωτίζετε, καλλίνικοι Μάρτυρες, τῶν ἀγώνων τῷ φωτί, καὶ
θαυμάτων ταῖς λάμπουσιν· ὅθεν σήμερον, τὴν φωσφόρον τελοῦμεν γεγηθότες,
καὶ ἀγίαν ὑμῶν μνήμην, στεφανηφόροι πανόλβιοι.

Καλλικέλαδον ὄρνιν σε, πρὸς τὸ ἄλσος φωνήσαντα, τῶν ἀγώνων ἔνδοξε καὶ
πρὸς μίμησιν, τὸν Ἑρμογένην ἐλκύσαντα, Μηνᾶ καὶ τὸν Εὐγράφον, καὶ σὺν
τούτοις τοῦ ἐχθροῦ, διαδράντα τὰ θήρατρα, τὰ πολύπλοκα, καὶ πετάσαντα θείας
πρὸς ἐπαύλεις, καλιάς τε οὐρανόυς, μεγαλοφώνως γεραίρομεν.

Καὶ χειρῶν παναοίδιμοι, καὶ ποδῶν στερισκόμενοι, κεφαλὰς τεμνόμενοι καὶ
στρεβλούμενοι, καὶ πάσαις ἄλλαις κολάσεσι, καθυποβαλλόμενοι, οὐκ
ἠρνήσασθε Χριστόν· οὐ ξοάνοις ἐθύσατε· ἀλλὰ χαίροντες, τῆς ζωῆς τῆς
προσκαίρου, πρὸς ἐκείνην, τὴν αἰώνιον καὶ θεῖαν, μετεβιβάσθητε Μάρτυρες.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅντως ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, ἀθλητὰ ἐδείχθη,
καλλικέλαδε Μηνᾶ, ῥητορεύουσα σαφῶς πίστιν εὐσεβῆ, καὶ δόγματα σωτήρια,
δι' ὧν Θεὸς ἐδοξάσθη· καὶ ὡραῖον κάλλει, τὸν Ἑρμογένην ἀπέφηνας, ὃς τοῦ
θεοῦ Βαπτίσματος διὰ σοῦ τετύχηκε, καὶ τοῦτον συναθλητὴν, καὶ τῶν ἀγώνων
κοινωνόν, σὺν Εὐγράφῳ, τῷ καλῶς ἐφεπομένῳ σοι, παμμάκαρ ἀπέδειξας. Καὶ
νῦν ἐν παρῶρσῃ, τῷ τοῦ Σωτῆρος θρόνῳ παριστάμενοι, μὴ ἐλλίπητε πρεσβεύειν
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μονογενὲς ὁμοούσιε, τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς,
ἀσυγχύτως ὡς οἶδας αὐτός, ἐν ἀγνεΐᾳ φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου, ἐν εἰρήνῃ καὶ
ὁμονοίᾳ περιέπων αὐτήν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ ἀγνή,
καὶ Μήτηρ σου ὀρῶσα, ὡς Συμεῶν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ διέτέτρωτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Μαρτυρικὴ χορεία, εὐσεβεῖς πρόμαχοι, σήμερον πιστῶν ἀναδείκνυνται, τυράννων πᾶσαν καθελόντες δυσσέβειαν, Μηνᾶς, Εὐγραφος καὶ Ἐρμογένης οἱ σοφοί· ὅθεν τῆς Τριφώτου συνάριθμοι, Τριάδος ὑπάρχοντες, τῷ γνόφῳ τῆς θείας ἐλλάμψεως καταλαμφθέντες, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις ἀγάλλονται, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἱκετεύοντες, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Αγκάλας τὰς ἀχράντους σου, ἐν αἷς Θεὸν ἐβάστασας, Παναγία, ὑφαπλώσασα νυνί, σκέπασον ἀπὸ πάσης, ὀργῆς ἡμᾶς βιαίας, ἐλπίς τοῦ κόσμου Θεοτόκε Ἄγνη.

ᾠὴ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενος ἐσάλευσας, τὴν γῆν πᾶσαν Μακρόθυμε, τῶν πιστῶν δέ, ἐπεστήριξας ψυχάς· διὸ καὶ ἀνυμνοῦμεν, καὶ πόθῳ προσκυνοῦμεν, τὴν ἀκατάληπτόν σου δύναμιν.

Απολυτίκιον. ᾠχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Ἡ καλλικέλαδος, θεόφρον γλῶσσά σου, λαμπρῶς κηρύξασα, Χριστοῦ τὴν σάρκωσιν, συναθλητάς σοι εὐκλεεῖς, εἰλκύσατο ἐν σταδίῳ, Μηνᾶ παμμακάριστε, Ἐρμογένην τὸν ἔνδοξον, καὶ τὸν θεῖον Εὐγραφον, μεθ' ὧν χαίρων ἠγώνισαι. Καὶ νῦν τὴν Παναγίαν Τριάδα, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσωπεῖτε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Στερόρους ἀνυμνῶ Μάρτυρας στεφηφόρους. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α'. ᾠχος α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Στεφάνοις δόξης κοσμούμενοι, καὶ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ παριστάμενοι, καὶ θείου φωτὸς πληρούμενοι, πόθῳ τὴν φωτοφόρον μνήμην ὑμῶν, τοὺς ἐπιτελοῦντας, ἀμαυρώσεως παθῶν, Μάρτυρες ῥύσασθε.

Τὴν θεῖαν στέργοντες εὐκλειαν, Θεοῦ τῆς καλλονῆς ἐφιέμενοι, τοῦ βίου τερπνὰ ἀπώσασθε, πᾶσάν τε δυναστείαν περιφανῆ, καὶ διὰ θανάτου, ἀτελεύτητον ζωήν, Μάρτυρες εὐρατε.

Ἐνθέω ζήλω πυρούμενοι, τὸ πῦρ τῆς ἀθεΐας κατέσβεσαν· καὶ λύχνοι τὸ φῶς πυρσεύοντες, πᾶσι τῆς εὐσεβείας περιφανῶς, ὥφθησαν ἐν πίστει, Ἑρμογένης καὶ Μηνᾶς, οἱ μεγαλόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθῆναι Κόρη πανάμωμε, παθῶν ἐπικρατείας τοὺς δούλους σου, τὸν σὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Κύριον καὶ δεσπότην ὄν ἐκ τῶν σῶν, πάναγνε αἱμάτων, ἐσωμάτωσας ἡμῖν, προσομιλήσαντα.

Ωιδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Αἴγλη οὐρανίω, λαμπρυνθέντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, σκότος διέλυσαν εἰδώλων, τῆς ἀπάτης καὶ φέγγος, ἡμῖν ἰάσεων ἤστραψαν, τοῖς μελωδοῦσι τῷ πάντων Θεῷ· Ἄγιος εἶ, Κύριε.

Νέκρωσιν τοῦ ζῶντος, ἀνιχνεύων Δεσπότης Μηνᾶ θαυμαστέ, ἐκπελματοῦσαι καὶ τὴν κάραν, τοῦ τυράννου συντρίβεις, ἐχθροῦ ἐρείδων τοὺς πόδας σου, εἰς ἀσφαλῆ μαρτυρίου ὁδόν, μάρτυς ἀνδρικότατα.

Ὑμνεῖ τὸν Σωτῆρα, Ἑρμογένης τὰς χεῖρας τεμνόμενος, ἱερωσύνης φαιδροτέραν, τὴν στολὴν τῶν αἱμάτων, βαφαῖς σαφῶς ἐργαζόμενος, καὶ μιμητὴς τοῦ παθόντος σαρκί, χάριτι δεικνύμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνην γυναιξί σε, τὴν ὡραίαν τῷ κάλλει εὐράμενος, σωματοφόρος ἐκ γαστρὸς σου, προελήλυθε Κόρη, Χριστὸς θείαις ὡραιότησι, καταφαιδρύνας τὸ γένος ἡμῶν· ὅθεν σε γεραίρομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρ-

» ρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,

» σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν·

» Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἄγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Παρωσάμενοι δόξαν τὴν κοσμικὴν, ἐπτερώθησαν δόξη τῇ θεϊκῇ, Μηνᾶς, Ἑρμογένης τε, καὶ ὁ ἔνδοξος Εὐγραφος, καὶ προθύμω γνώμη, τὸν ὄγκον ὑπέμειναν, τῶν δεινῶν βασάνων, σαρκὸς μὴ φεισάμενοι· ὅθεν μετὰ τέλος, εἰς βυθοὺς θαλαττίους, ριφέντες ἰθύνθησαν, πρὸς λιμένα οὐράνιον· οἷς ἐν πίστει

βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μηνᾶς ὁ θαυμαστός, ὁ κλεινὸς Ἑρμογένης, ἡ πάνσεπτος δυάς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, πολύθεον φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατεπάτησαν· καὶ τελέσαντες, τὸν ἱερώτατον δρόμον, νίκης ἔλαβον, ἐξ οὐρανοῦ τοὺς στεφάνους, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων Ποιητὴν, καὶ Θεόν σου καὶ Κτίστην, πανάμωμε Ἀγνή, διὰ Πνεύματος θείου, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, καὶ φθορᾶς δίχα τέτοκας· ὄν δοξάζοντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν Παρθένε, ὡς παλάτιον, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ κόσμου ἀντίλυτρον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ σοῦ τῆς καθαρᾶς, καὶ πανάγνου Παρθένου, διήλθεν ἀληθῶς, τὴν καρδίαν ῥομφαία, Σταυρῷ ὡς ἐώρακας, τὸν Υἱόν σου ὑψούμενον, παναμώμητε, εὐλογημένη Μαρία, τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν καὶ τὸ τεῖχος, καὶ κόσμου κραταίωμα.

Ωιδὴ δ΄. Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί.

Νόμους διαγγέλλων φωταυγεῖς, ἀνόμως σου τὰ ὄμματα, ἐκκεντηθεῖς Μηνᾶ ὑπήνεγκας, καρδίας τοὺς ὀφθαλμούς, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, ἔχων ἐμμελῶς, ἀποσκοποῦντας, καὶ μέλπων χαρμονικῶς· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἦφθη σου ἡ γλῶσσα τῷ πυρί, τοῦ Πνεύματος σοφώτατε, ἐκτεθηγμένη ἐν τῷ τέμνεσθαι· ἐλάλεις γὰρ κελαδῶν, τοῦ Θεοῦ τὰ θαύματα, καὶ τοῦ δικαστοῦ τὴν ἀφροσύνην, μετὰγων εἰς εὐσεβῆ, δόξαν ἐμφανῶς τοῦ ποιήσαντος.

Μεγάλως τὸ πάθος καρτερῶν, τοὺς πόδας ἀποτέμνεται, ὁ Ἑρμογένης τὴν τοῦ ὄφεως, καταπατῶν κεφαλὴν, καὶ ὁδὸν στελλόμενος, γνώμη ἀκλινεῖ τοῦ Μαρτυρίου, εἰσάγουσαν πρὸς ζωὴν, τῆς ἐπουρανίου λαμπρότητος.

Ἄπληγον τηροῦντι τὴν ψυχὴν, Χριστός σοι ἐπιφαίνεται, σοῦ τὰς πληγὰς Μηνᾶ ἰώμενος, ἀνδρείως τε καρτερεῖν, σὲ ἐγκελευόμενος· ὅπως διὰ σοῦ τὴν σωτηρίαν, ἐλέους ὁ θελητῆς, πάντων τῶν ἁγίων ἐργάσεται.

Θεοτοκίον.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, ἐβλάστησας ἀνθήσασα, τὸν φυτουργὸν πάσης τῆς κτίσεως, μαράναντα τὰ φυτά, τῆς ἀκάρπου γνώσεως· πίστιν δὲ ἡμῖν ἀληθεστάτην, φυτεύσαντα εὐσεβῶς, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ωιδὴ ε΄. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Τί μάτην ταράττη ἐβῶν ὁμοῦ, δικαστῆ παρανόμῳ οἱ Μάρτυρες; δύναμιν παρεχόμενος, παρίσταται ἡμῖν, μόνος ὁ ἐν ἰσχύι, ἀήττητος ὑπάρχων· ὑπὲρ οὗ τὰς αἰκίσεις, καθυπομένομεν στερότάτα.

Ἐπῆρξεν ἀθρόα, ἢ μεταβολή, Ἐρμογένους σαφῶς πρὸς τὸν Κύριον· λουτρῶ γὰρ ἐκκαθαίρεται, καὶ κρίσει θεϊκῆ, τῆς ἀρχιερωσύνης, τὸ φῶς ἀναλαμβάνει, διδαχαῖς καταυγάζων, τοὺς ἐν νυκτὶ δεινῶν ὑπάρχοντας.

Ῥητόρων λιπόντες, ἀδόκιμον νοῦν, ἀγραμμάτων πλοκαῖς ἠλιεύθητε, σοφίσαντος τοῦ Πνεύματος, ὑμᾶς ὡς ἀληθῶς, Μάρτυρες καὶ πρὸς πᾶσαν, βασάνων καταγιγίδα, δυνατοὺς ἐν ἰσχύι, ἐργαζομένου διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἀγγέλων, Παρθένε ἀγνή, ὑπερέχουσα ὠφθης κηύσασα, βουλής μεγάλης Ἁγγελον, Θεὸν Ἐμμανουήλ, βροτοὺς ἐπουρανίους, αὐτοῦ τῆ καταβάσει, ἐργασάμενον Κόρη, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀδιήγητον.

Ωιδὴ ς΄. Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν.

Σώζεις Ἰωνᾶν, θηρὸς τὴν τριήμερον, τυποῦντα ταφήν, σοῦ Παντοδύναμε· τὰ δὲ σώματα, τῶν Μαρτύρων πελάγει ῥιπτόμενα, ἰθύνεις, γαληνότατον πρὸς ὄρμον τῆς ταφῆς, ἔνθα, σοῦ τὸ θεῖον βούλημα, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν περιποίησιν.

Σώματα ὑμῶν, ἀήττητοι Μάρτυρες, βυθὸς ἀσινῆ, τῆ χέρσῳ δέδωκε, προηγουμένων, οὐρανίων Ἀγγέλων μακάριοι, καὶ πᾶσι, τὴν κατάθεσιν δηλούντων τὴν ὑμῶν, οὖσαν, ἰαμάτων ἔκβλυσιν, καὶ παθῶν ψυχικῶν ἀπολύτρωσιν.

Τάξεις νοεραί, ὑμῶν κατεπλάγησαν, τὴν ὑπομονήν· ὅπως τὸν ἄσαρκον, μετὰ σώματος, ἐτροπώσασθε δράκοντα Μάρτυρες, καὶ νίκης, τοὺς στεφάνους ἀνεδήσασθε, θρόνῳ, Θεοῦ παριστάμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς ἀυγαῖς πυρσευόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἔστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ θάνατος· ζῶν γὰρ Χριστόν, ἐκυοφόρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θεῖαν ἀπολύτρωσιν· τοῦτον, Παναγία αἴτησαι, λυτρωθῆναι πταισμάτων τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος

» θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ

» Λόγος, καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀ-

» διάφθορον, ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τε-

» κοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς στρατείας ἤρπασε, σὲ τῆς προσκαίρου, καὶ ἀφθάρτου ἔδειξε, συγκληρονόμον
ὦ Μηνᾶ, σὺν τοῖς συνάθλοις σου Κύριος, ὁ παρασχών σοι τὸν ἄφθαρτον
στέφανον.

Ὁ Οἶκος.

Ὑμνοῖς τὴν σὴν πανήγυριν στέφων Ἀθλοφόρε Κυρίου, τοὺς σοὺς ἀγῶνας κροτῶ,
καὶ ἀνυμῶ τὰ παλαίσματα· ὑπὲρ γὰρ μόνου τοῦ πάντων Κτίστου, ὡς χρυσὸς ἐν
καμίνῳ ἐδοκιμάσθης, ἀλλὰ τὸν σὸν σταθηρὸν λογισμὸν οὐκ ἐσάλευσε τὸ πλῆθος
τῶν παρανόμων· ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ἐστήριξεν ὁ Χριστὸς ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ
παρασχών σοι τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον.

Τῇ Ι΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀθλησις τῶν ἀγίων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, Μηνᾶ τοῦ
καλλικελάδου, Ἐρμογένους καὶ Εὐγράφου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Μηνᾶς, κὰν κελαδεῖν οὐκ ἔχη,

Φιμοῖ κελαδοῦν δυσσεβείας τὸ στόμα.

Τὴν δυσσεβειαν ἐκπτύσας Ἐρμογένης,

Ὑπῆρξε μάρτυς εὐσεβείας ἐκ ξίφους.

Τὰς ἐκ μαχαίρας, Εὐγραφε, τρώσεις φέρων,

Ὅξυς Θεοῦ κάλαμος ὦφθης, εὖ γράφων.

Εὐκέλαδος δεκάτη Μηνᾶς ξίφει αὐχένα δῶκεν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμίνου· ζητήσεως δὲ γενομένης παρὰ τῶν
Ἀλεξανδρέων περὶ τινων κινηθέντων, ἀπεστάλη Μηνᾶς παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς
τὴν αὐτῶν λύσιν· καὶ γὰρ ἐπεπαίδευτο πᾶσαν σοφίαν καὶ πρὸς τοὺς ῥητορικοὺς

ἐξήσκητο λόγους, ἐν Ἀθήναις τὰ πολλὰ διατρίψας καὶ τῆς ἐκεῖθεν εὐγλωττίας μετεσχηκώς, ἅτε Ἀθηναῖος ὢν καὶ τὸ γένος. Οὗτος, παραγενόμενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, οὐ μόνον εἰς γνῶσιν τῶν κινήθων τούτους Ἀλεξανδρεῖς ἤγαγε, πᾶσαν διαλύσας παρ' αὐτῶν προτεινομένην ἀμφιβολίαν καὶ ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ τούτους τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως τὸν λόγον παραδεξαμένους, βεβαιότερον ἀντέχεσθαι ἔπεισε, καὶ πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων ἰάσατο.

Ὅθεν ὁ βασιλεὺς περὶ τούτων μαθὼν, ἀποστέλλει Ἑρμογένην τὸν ἑπαρχον, ἐντειλάμενος ἀποστῆσαι τὸν Μηνᾶ τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως· μὴ πειθόμενον δέ, παντοίως αἰκισάμενον ἀπολέσαι. Ὅς, τὸν Ἅγιον τῷ ἑαυτοῦ παρασησάμενος βήματι, ἐπεὶ οὐκ ἔπειθεν, ἀλλ' ἀντιλέγοντα τοῦτον ἑώρα, πρῶτον μὲν ἐκπελματοῖ τούτους πόδας καὶ τούτους ὀφθαλμοὺς ἐκκόπτει, καὶ τὴν γλῶτταν τέμνει. Ἐπεὶ δὲ τὰ λωβηθέντα μέρη τοῦ σώματος παραδόξως εἶδε τὴν ἴασιν δεξάμενα, καὶ δύο Ἀγγέλους τὴν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ περισκέποντας κεφαλὴν, μεταβαλὼν πιστεύει τῷ Χριστῷ καὶ παρὰ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ τὸ Βάπτισμα δέχεται καὶ παρὰ τῶν συνελθόντων Ἐπισκόπων τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης λαμβάνει ἀξίωμα.

Ταῦτα πυθόμενος ὁ βασιλεὺς, ἀναζεύγνυσι πρὸς τὴν Ἀλεξανδρείαν· καὶ τούτους μεταπεμψάμενος, ἐπιχειρεῖ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀποστῆσαι αὐτούς. Ὡς δὲ πείθειν οὐκ εἶχε, προσέταξε τὴν τοῦ ἁγίου Ἑρμογένους κοιλίαν λόγῃ τρωθῆναι καὶ τὰς χεῖρας καὶ τούτους πόδας ἐκτμηθῆναι καὶ εἰς ἐσχάραν πυρὸς ἐμβληθῆναι, καὶ τὸ περιλειφθὲν τοῦ σώματος ἐν τῷ ποταμῷ ῥιφῆναι. Τὸν δὲ ἅγιον Μηνᾶν, ἐν ἀφεγγεῖ τόπῳ ἀναρτηθῆναι καὶ λίθον βαρύτερον ἐξαφθῆναι αὐτοῦ τῶν ποδῶν. Τούτων δέ, κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως πρόσταξιν, τελεσθέντων, διὰ τῆς τῶν Ἀγγέλων θείας δυνάμεως, οἱ Ἅγιοι σῶοι διεφυλάχθησαν καὶ τῷ βασιλεῖ παρέστησαν, καὶ αὐθις ἀσεβοῦντα τοῦτον διήλεγchon. Ἐνθα ὁ ἅγιος Εὐγραφος, ὑπογραφεὺς ὢν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, τὸν Χριστὸν ὠμολόγησε παρόρησιασάμενος, καὶ διεξῆλθε πολλὰ κατὰ τοῦ βασιλέως αὐτὸν ἐνουβρίζων.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, τὴν ἦτταν ἅμα καὶ τὸν ἔλεγχον μὴ φέρων, πλήρης θυμοῦ γεγονώς, σπασάμενος μάχαιραν, τὸν Εὐγραφον αὐτοχειρὶ ἐξεκέντησε· Συνανηρέθησαν δὲ καὶ ὁ ἅγιος Μηνᾶς καὶ Ἑρμογένης μαχαίραις, τῶν ὑπηρετῶν τοῦ βασιλέως ἐπιθεμένων αὐτοῖς. Ἀνηνέχθη δὲ τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα θείῳ προστάγματι καὶ κατετέθη ἐν τῷ Βυζαντίῳ· ἐνθα νῦν εἰσι θαυματουργοῦντα καὶ σημεῖα ἐργαζόμενα ἄπειρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Γέμελλος, σταυρωθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ὑπὲρ Θεοῦ Γέμελλος ἐσταυρωμένου,

Τὴν ἐν ξύλῳ σταύρωσιν ἀσμένως φέρει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· οὗ τὴν ὁδὸν ποιουμένου διὰ τῆς Ἀγκυρανῶν Μητροπόλεως, ἔστη ὁ Ἅγιος κατὰ πρόσωπον· καὶ παρῶρησά τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ζώννυται ζώνην σιδηρᾶν πεφυρακτωμένην, καὶ τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν ἔπεται. Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον τὸ τῆς Ἐδέσσης πολίχνιον, τείνεται ὁ Ἅγιος ἐκ τεσσάρων καὶ ξύλοις ἀγρίοις αἰκίζεται καὶ τοὺς ὤμους σιδηροῖς ἐμπείρεται πυρωθεῖσι, καὶ τηγάνῳ, στέατος καὶ ρητίνης καὶ ἐλαίου μεστῷ, σφοδρῶς ἐκκαέντι, ἐμβάλλεται, ἄνωθεν ῥάβδοις τυπτόμενος, σιδηρᾶς ἀκίδας ἐχούσαις· καὶ τὴν κεφαλὴν ἥλοις σιδηροῖς καταπείρεται· καὶ τὸ δέρμα τοῦ σώματος προβάτου δίκην ἀποσύρεται· καὶ ἀπολυθεὶς οὕτω, τὸ πρὸς σωτηρίαν Βάπτισμα λαμβάνει (ἀμύητος γὰρ ἦν ἔτι)· καὶ ὑγιῆς ὅλος ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἀνέρχεται. Τότε καὶ θείας ἤκουσε φωνῆς οὐρανόθεν λεγούσης· Μακάριος εἶ, Γέμελλε, ὡς πολλὰ κοπιάσας. Ἐπειτα τῷ βασιλεῖ παραστάς, σταυρῷ ἀναρτᾶται καὶ ἥλοις τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας προσηλοῦται· καὶ οὕτως εὐξάμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ σῶμα, πιστοὶ ἄνδρες, λάθρα καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου, κατέθεντο ὑπὸ τὴν γῆν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ, τοῦ Δεφουρκινοῦ.

Στίχ. Θωμᾶς Θεὸν θεὸς ἀρῶραγεστάτην βάσιν,

Κρείττων πέφηνε μηχανῆς τῶν δαιμόνων.

Οὗτος πατρίδα ἔσχε τὴν εἰς πρόποδας τοῦ Κυμιναίου ὄρους γῆν ἀποφέρουσαν· οἱ δὲ τούτου γεννήτορες, ἰδιωταὶ τινες καὶ ἐν αὐταρκείᾳ ζῶντες. Πάντων δὲ καταφρονήσας, ἔτι σφριγῶν καὶ ἀκμάζων τὴν ἡλικίαν, τὸν τῶν μοναχῶν ἐζήλωσε βίον· εἰθῶς γὰρ νηπιόθεν τοῖς Σεμνεῖοις παραβάλλειν σὺν τῷ πατρί, ἐνὶ τῶν ἱερῶν καταγωγίων συναρμολογηθεὶς παιδοτριβῆ, εἰς ἄσκησιν γραμμάτων ἐκδίδοται. Καὶ ἐν ὀλίγῳ τό τε Ψαλτήριον, τοὺς Ἀποστόλων λόγους, καὶ τὴν λοιπὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν διέλαβε. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, καὶ τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου τὰ λήια ἐντεῦθεν ἀρχὴν τοῦ προκόπτειν εἰλήφασιν.

Ἐπεὶ δὲ πρὸς ἡλικίαν ὁ παῖς μετεπλάττετο, τὸ ἀγγελικὸν ἔνδυμα ἠμφιάσατο, καὶ πρὸς τοὺς κατ' ἐχθρῶν ἀγῶνας ἀμεταστρεπτὶ ἐχώρει, καὶ κάλλος τὸ τῆς ψυχῆς ἀρετῶν τοῖς χρώμασιν ἀναμορφώσάμενος, ὡς εἰκόνισμα θεῖον τοῖς ὁρώσιν ἐδείκνυτο. Τότε περὶδοξός τις τῶν τοῦ Βυζαντίου Μεγιστάνων ἐν τῷ πρὸς Σάγαριν ποταμῷ φροντιστήριον ἐδείματο· ὄνομα τῷ ἀνδρὶ, Γαλολείκτης (ἐν ἄλλοις Γαλοχεικτής). Καὶ τῷ ἐκεῖσε Ἐπισκόπῳ περὶ τούτου κοινολογησάμενος, τῶν ὑπ' αὐτὸν μοναστηρίων ἐλλογίμους ἐπιλέξασθαι ἠξίου, εἰς λειτουργίαν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καινουργηθέντος Σεμνείου. Ὁ δὲ, τὸν μακάριον εὐθύς Θωμᾶν, ὡς περιβόητον ἄνδρα, καὶ ἀκριβῆ κανόνα τῆς ἐγκρατείας, ἠγείσθαι τῶν συνεληλυθότων τῷ ἄρχοντι συνεβούλευε. Καὶ δὴ ταύτην εὐφυῶς ἐπὶ χρόνου

ἰθύνας, ὅσον αὐτὸς ἐκρύπτετο ταπεινούμενος, τοσοῦτον, ὡς ποικίλης ἀρετῆς καταγώγιον, πᾶσιν ἐγνωρίζετο.

Ὡς δὲ λοιπὸν δι' ὄχλου ὑπὸ τῶν παραβαλλόντων ἐγένετο, ἐδυσχέραιεν ἐπὶ τούτῳ, καὶ τί μηχανᾶται; Περισκοπήσας τῶν ἀδελφῶν τὸν ἐξαίρετον, ἠγεῖσθαι τοῦτον διακελευσάμενος τοῖς λοιποῖς τῶν ἀδελφῶν, αὐτὸς, ἐφοδιασάμενος ταῖς τούτων εὐχαῖς, ὑπώρειαν εὐρῶν ἡσυχίας ἀρμόδιον, μονώτατος ἐν αὐτῇ εἰσοικίζεται. Ἀλλ' ἐπεὶ τὸν νομέα ἐζήτουν τὰ πρόβατα, τοὺς λόφους καὶ τὰς ὑπωρείας οὐκ ἐνεδίδοσαν ἐρευνῶντες, ἕως οὗ πρὸς αὐτὴν τὴν ὑπώρειαν αἶθριον τὸν Πατέρα κατέλαβον. Καὶ τῶν χειμερινῶν νιφάδων τὸ δριμύ λογισάμενοι, καὶ τῶν θερινῶν καύσεων τὸ φλογῶδες, τὸν Πατέρα ἐξελιπάρουν, Ἴνα τί σκληροτέραις ἀγωγαῖς σεαυτὸν, λέγοντες, κατατρύχεις, μὴ λογισάμενος τῆς ἐκ τοῦ χοῦς ἡμῶν διαπλάσεως τὴν ἀσθένειαν, ὡς ἐν ταῖς δυσκρασίαις ἐτοίμως εἴωθε διαλύεσθαι;

Μόλις δὲ ποτε τούτων συνθέμενος τῇ βουλῇ, μικρὸν γενέσθαι παρηγγυᾶτο τοῖς μοναχοῖς αὐτῷ καταγώγιον. Καὶ τούτου περαιωθέντος, ἐν τῷ Κυριακῷ μόνος ὑπείσελθὼν, τοῖς γόνασιν ὑποκλίνας ἑαυτὸν πρὸς τὸ ἔδαφος, τοὺς πρὸς τὴν σὴν εὐαρέστησιν, Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους ἄνδρας ἀφικέσθαι ἀξίωσον, ἔλεγε. Καὶ δὴ, ὡς ἐξ ἀποστολῆς τότε τινὲς πρὸς αὐτὸν εὐλαβέστατοι προσέβαλον κοσμικοὶ ἀποκείρασθαι δυσωποῦντες, καὶ συνδιάγειν αὐτῷ εἰς ὑπακοήν. Καὶ ὡς πρὸς Κυρίου τούτους ἐληλυθότας, τὴν ἱεράν στολήν ἀμφιέννυσι, καὶ ὡς τοὺς πρώτους τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, τὸν μὲν Ἰωάννην ἐκάλεσε, τὸν δὲ Πέτρον· καὶ σὺν αὐτοῖς τὰς δεήσεις ἐπιπονωτέρας ἐποιεῖτο πρὸς Κύριον.

Ἀλλ' οὐκ ἔφερεν ἐπὶ πολὺ ὁ καινουργὸς τῆς κακίας ὄραν τὰς πανουργίας αὐτοῦ καὶ ἐμβολὰς ἠττωμένας. Καὶ δὴ πρῶτον τούτῳ πλήθος ἐπιρῶριπτει κωνώπων, ὡς μήποτε πρὸς βραχὺ ταύτας ὑπενδοῦναι τῷ γέροντι, ἀλλὰ κοιταζομένῳ, ὡς σκόλοπες ἐπετίθεντο τούτῳ καὶ ἀνισταμένῳ εἰς προσευχήν, διὰ τῶν χειλέων εἰς τὸν γαργαρεῶνα εἰσέδυνον· εἰδέπου καὶ τὴν βίαν τῆς φύσεως δι' εὐτελοῦς ἐπαρηγόρει τροφῆς, κωνώπων πλήρες τὸ προσαγόμενον ἦν. Καὶ τούτοις ἐπὶ τρισὶν ὄλοις ἔτεσιν ἐγκατερῶν ἦν, ἐν οἷς οὐκ ἐστέναξεν, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστῶν, λύσιν πρὸς Κυρίου τῶν ἀνιαρῶν ἐπεζήτη. Ἀλλ' ὀψέ ποτε τῆς ἀποχῆς τῶν κωνώπων ἐκ Θεοῦ οἰκονομηθείσης, μυῖαι εὐμεγέθεις ἐπανίστανται τῷ Πατρί, τὴν ἐκ τῆς ἐγκρατείας αὐτῷ δορῶν δαπανηθεῖσαν, ὡς ἠκονημένα βέλη, κατατιτρώσκουσαι. Ταύτας δὲ πάλιν διαδεξάμενοι μύρμηκες, ἐν τοσοῦτοις χρόνοις τῷ ἀθλητῇ ἀντιπαρετάσσοντο, ἀδεῶς αὐτῷ, κατ' ὀφθαλμῶν καὶ τῶν μυκτῆρων ἐπιρῶριπτόμενοι.

Ἀλλ' ἐπεὶ, ὡσπερ τινὰ δρῶν, τοῦτον ἀμετάβλητον ἔβλεπεν ὁ πειράζων, ὡς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας τὰς ἐπὶ χρόνοις ἑννέα λογισθῆναι τῆς τῶν ἀλγεινῶν ἐπιφορᾶς, ἐπιμανέστερον μᾶλλον αὐτῷ ἐπιτίθεται. Καὶ ἐπεὶ ὁ πανουργὸς οὐ πρὸς τὴν ἐκ

πλευρᾶς ἀχθεῖσαν εἰδὼς ἔχειν τὴν μάχην, ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτὸν τὸν ἐν εἰκόνι καὶ χειρὶ τιμηθέντα Θεοῦ, οὐ μόνον πρὸς συμπλοκὴν τῆς μάχης παρασκευάζεται, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ συναγαγὼν ὄφεις, ἐπεμβαίνει τῷ μακαρίῳ. Εἰπεῖν δὲ πρᾶγμα ὁ λόγος ἐπείγεται, ὡς δυσέφικτον τοῖς πολλοῖς· οὐκ ἦν γὰρ εἶδος ὀράσεως τῷ πατρὶ, ὃ μὴ μορφὴ ὄφεως αὐτῷ ἐπεφαίνετο· ἀλλ' ὅπως δήποτε περιφερόμενος ἴστατο, εἴτε χρειωδῶς τῇ ἀφῇ κατελάμβανέ τι, ἐν αὐτῷ τῷ σκεύει καὶ ὄφεις ἀνεκαλύπτετο· καὶ τοῦτο οὐχ ἅπαξ ἢ δίς, ἀλλ' ἐν ὅλοις ἔνδεκα ἔτεσι πειραζόμενος ὑπὸ τῶν ὄφεων, οὐκ ἐνάρκησεν· ὡς ἂν αὐτῷ ἀνακλιθῆναι τῇ κατὰ συνήθειαν κλίνῃ ἔδοξεν, ἐκατέρωθεν ὄφεις συνανεκλίνοντο. Ἀλλὰ τούτων ἀβλαβῆς τῇ προμηθείᾳ τῆς προνοίας διεφυλάττετο.

Τούτῳ ποτὲ τὴν ἀναίμακτον λατρείαν ἐπιτελοῦντι, καὶ ἤδη λοιπὸν πρὸς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ὄντι, δράκων ἐρπύσας ποθὲν φοβερός, τὴν κόγχην τοῦ εὐκτηρίου περιεζώσατο· τοῦ συμπονοῦντος δὲ τῷ Πατρὶ ἀδελφοῦ πρὸς τὴν τῆς ἱερουργίας διακονίαν, τότε εἰς τὴν τοῦ εὐκράτου προσκομιδὴν ἐξελθόντος, τῆς κόγχης τὸ θηρίον ἀποθρόαγεν, παρὰ τῇ φλιᾷ πεσὼν τῆς εἰσόδου, ὡς βουῖς ξένον ἐδείκνυτο θέαμα. Ὡς δὲ τὸ πρὸς σύνηθες τῶν μυστηρίων περάνας ὁ Ἱερεὺς, τοῦ Διακόνου τὸ εὐκρατον ἐπιχρονίζοντος ἦσθετο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπιδεῖν βουλευθεὶς, ἐωράκει τὸν μὲν θῆρα τῇ φλιᾷ ἐπικείμενον, τὸν δὲ διακονητὴν ὑπότρομον ἐστῶτα, πλήρης γενόμενος Πνεύματος, Εἴσελθε, καὶ μὴ διακριθῆς, φήσας τῷ ἀδελφῷ, αὐτὸς ἀπερισπάστως τὴν προσκομιδὴν ἐπετέλει. Τῇ παραινέσει δὲ τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος ἀναθαρσῆσας, ὡς ὑπόπτερος ὑπερβάς τοῦ θηρός, εἴσεισι πρὸς τὸν καλέσαντα.

Καὶ τῆς ἱερᾶς τελεσθείσης μυσταγωγίας, ὁ Ἱερεὺς πρὸς τὸν θῆρα, μήπω τὴν στολὴν ἀπαλλάξας, ἀτρέμας ἔξεισι προσειπὼν· Εἰ πρὸς τὸ τέλος ἔχεις, τῇ τοῦ Θεοῦ μου προνοίᾳ, ὦ θηρίον, ἐπακολούθει μοι. Καὶ πρὸς τὸ ἄκρον ὁ θῆρ τοῦ φαινολίου ἐπικατασχών, συρόμενος, εἴλκετο· καὶ ὡσεὶ τόξου βολὴν ἀποστάς καὶ πρὸς τινα γενόμενος φάραγγα, λόφων ἐξ ἐκατέρων ταύτη κειμένων, ἔστη εἰς προσευχὴν, πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο τελευταῖον προσειπὼν· Ὁ ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας πατεῖν εἰρηκῶς, εὐδόκησον καμὲ τὸν ἐλάχιστον, Κύριε, ἐπὶ τοῦ δε τοῦ φάραγγος ἐπάνω τοῦ θηρός γενέσθαι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ὡς τοῦτο εἴρηκεν, ὑψωθὲν τὸ θηρίον, ὑπὸ τὸ χάσμα κατεσπᾶσθη· καὶ αὐτῷ ἐκάτεροι οἱ βουνοὶ ἐπέπεσον· ὡς τοῦ φάραγγος ἀναγεμισθέντος, πεδιάδα γενέσθαι τὸν τόπον. Ὁ γοῦν γέρων, εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, τὸ κελλίον κατέλαβε· καὶ τότε ἐξαίσιον τέρας ἐδείκνυτο. Οἱ ὑπὸ τὴν κέλλαν γὰρ ἐμφωλεύοντες ὄφεις, καὶ τὸν Ἅγιον ἐπὶ τοσοῦτοις ἔτεσιν ἐπαλγεῖναντες, ὡς τούτου δεδοξασμένον εἶδον τὸ πρόσωπον, οἷα πυρὸς μὴ φέροντες τὴν κατάκαυσιν, ἄρδην ἀποδιδράσκουσιν εἰς τὸν τοῦ χωνευθέντος δράκοντος τόπον· καὶ Θεοῦ προνοία, εἰς πλῆθος ἄπειρον ὄντες, ἀπώλοντο. Πτηνὰ γὰρ ποθεν τότε,

κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὄφρων, ὡς ἐξ ἀποστολῆς ἰπτάμενα, τοὺς τεθνεῶτας ὄφεις κατάβρωμα ποιησάμενα, ὥχοντο.

Ἐκτοτε γοῦν τῶν πειρασμῶν ἀφεθείς ὁ πατήρ, χάριν ἐκ Θεοῦ προῤῥήσεων εἴληφε, καὶ μᾶλλον ταῖς σκληροτέραις ἀγωγαῖς ἑαυτὸν προσηρέθιζεν. Ἐπεὶ δὲ τῆς ἡσυχίας ἦρα, ὡς πρὸς αὐτὸν πολλοὺς ἑώρα τοὺς εἰσβάλλοντας, ἐπὶ τὰ ἐρημικώτερα τῶν ὀρέων μεταναστεύειν ᾤθη. Καὶ τὸν μὲν Ἰωάννην ἡγεῖσθαι τῆς Μονῆς διαταξάμενος, τῷ Πέτρῳ τὴν τοῦ διορατικοῦ χάριν προδιεσάφησεν. Οὗ γενομένου, ἡ προφητεία τοῦ πατρὸς οὐ διήμαρτεν. Ὅμως εἰς ἓν χωρήσαντες τῶν τούτου προῤῥήσεων, ὡς ἐκ κρασπέδου, τοῖς φιλοπονεῖν βουλομένοις καὶ αἰρουμένοις τὸ ὄλον δεῖξωμεν ὕφασμα.

Τούτῳ ποτὲ ὁ τῶν Ῥωμαίων εὐσεβέστατος ἄναξ Λέων (ὁ Σοφός), ὁ τοῦ Βασιλείου υἱός, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀναφυὲν συγγραψάμενος, καὶ σφραγίσας, ἐξαπέστειλε τὴν τοῦ σκοποῦ λύσιν ἐπιζητῶν. Ὡς δὲ τὸν τοῦ γραμματίου ἄγγελον πρὸς τὴν φλιᾶ τῆς κέλλης ἤσθετο γεγονότα, ἔξω τοῦτον προσυπαντήσας, ἕτερον τῇ χειρὶ ἐσφραγισμένον ἔχων Πιτάκιον, Δέξαι τοῦτο, ἀδελφέ, εἶπε, καὶ πρὸς τὸν ἀποστείλαντά σε ὑπόστρεφε. Ἐπὶ τούτῳ καταπλαγεὶς ὁ τὸ βασιλικὸν ἐπιφερόμενος γράμμα, Καὶ τί, πάτερ, τί τῷ ἀποστείλαντι, ἔφη, πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητουμένου ἐρῶ; ἐπεὶ τὸ προσκομισθὲν οὐκ ἀπείληφας· καὶ ὁ πατήρ· Ἀρκεῖ, τέκνον, ἀρκεῖ τῷ Θεῷ περὶ τούτου μελήσει. Τότε λαβὼν τὸ Πιτάκιον τοῦ Πνευματικοῦ, πρὸς τὸν ἀποστείλαντα ἔρχεται. Καὶ δήλα ποιήσας τὰ ἐπακολουθήσαντα τῷ κρατοῦντι, ἐξέπληξεν αὐτόν. Ὅτε δὲ καὶ τὴν τῆς γραφῆς γεγεννημένην ἔκβασιν τῆς τοῦ γέροντος προφητείας ὁ κρατῶν ἐθεάσατο, πάση μηχανῇ ἐχρήσατο θεάσασθαι αὐτόν. Ὁ δέ, ἀφιλόκοσμος καὶ ταπεινόνους ὢν, ἀντιμηχανευσάμενος εὐφυῶς, οὐ συνεχώρησε τοῦτο γενέσθαι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀλίγα, καὶ ἐκ τῶν τούτου μαθητῶν ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐμάθομεν· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Ὁ ἡγιασμένος οὖν Θωμᾶς, ἐπεὶ καλῶς τὰ τῆς ποιμένης διέθετο, τῶν ἐκεῖθεν ἀπάρας, δύσβατον καὶ ἀδιόδευτον χῶρον καταλαβὼν, ὡς στρουθίον μονώτατον, ἐν αὐτῷ εἰσοικίζεται, ἀπρόιτος διελθὼν τῶν νηστειῶν τὴν περίοδον. Εἰ δέ τι τῶν ἀδελφῶν περὶ ψυχὴν ποτε συνέβη κινδύνῳ περιπεσεῖν, διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου τούτους ἐπισκεπτόμενος, τὰ πρὸς σωτηρίαν ἐδίδου· καὶ πάλιν ὡς εἰς ἀναψυχὴν, εἰς τὸν δύσβατον χῶρον ἀνέτρεχεν. Οὕτως ἐπὶ πλείστους χρόνους διαρκέσας, καὶ ἐν γῆρα πίοι γεγρονώς, μικρὸν τὸ σῶμα τρυχωθεὶς, εἰς χεῖρα Θεοῦ τὴν ψυχὴν ἐναπέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Φωνῆς ἑορταζόντων, καθαρῶς ἔνθα ἦχος ἔξακούεται, ἀγαλλομένη τῇ ψυχῇ, Ἀθηταὶ κατεσκηνώσατε, θυμηδίας ἐμπιπλάμενοι καὶ μέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦδύς μοι ἀνεβόα Ἑρμογένης, ὃν περ θνήσκω θάνατον· ἐμοὶ τὸ ζῆν ἐστὶ Χριστός, τὸ θανεῖν δὲ κέρδος ἄπειρον· ἐκκοπτέσθω μου τὰ μέλη, πόθῳ ψάλλοντος· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φρονήσει στερόροτάτη τῇ τῶν ζώντων, σεαυτὸν ἐνέγραψας, βίβλω ὧ Ἐϋγραφε σοφέ· κεφαλὴν γὰρ ἀφαιρούμενος, ὡς ἐν ἄρματι τῷ σῶ ἐπέβης αἵματι, καὶ πρὸς ἀνέσπερον φῶς μετεβιβάσθης.

Θεοτοκίον.

Οὐ φλέξας σου τὴν μήτραν, οὐ σαλεύσας Παρθενίας σήμαντρα, ὁ σαρκωθεὶς Λόγος ἐκ σοῦ, προελήλυθε παρέχων ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, Κόρη τοῖς μέλλουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ η΄. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ῥήγνυται σοῦ πρὸ ποδῶν ὁ ματαιόφρων, συμπατούμενος Μηνᾶ θεόφρον· ὀφθαλμῶν στερήσας γὰρ σε καὶ γλώττης, τὸν λογισμὸν οὐκ ἐσάλευσε, τῆς στάσεως τῆς κρείττονος· διὸ γηθοσύνας ἀνεκραύγαζες· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅτε σε τῇ ὠμοτάτῃ προαιρέσει, ἑκατέρων χειρῶν καὶ ποδῶν σου, δικαστῆς ἐστέρησεν ὁ παράφρων, τότε σοφέ, τῶν βραβείων ἐφιέμενος Ἑρμογένες, Χριστῷ ἐμελώδεις ἀγαλλόμενος· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦμνῶ σου Μηνᾶ τοὺς θεῖους ἄθλους· τιμῶ Ἑρμογένους τοὺς ἀγῶνας· προσκυνῶ τὰ λείψανα· ἀναμέλω τοὺς αἰκισμούς, τὰ δεσμὰ τοὺς διωγμούς τε καὶ τὰς μάστιγας, δι' ὧν πρὸς ζωὴν βοῶντες ἤρθητε· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε τὸ μάννα κεκτημένην, τῆς Θεότητος ἔγνωμεν Κόρη, Κιβωτὸν καὶ Τράπεζαν καὶ Λυχνίαν, Θρόνον Θεοῦ, καὶ Παλάτιον καὶ Γέφυραν, μετάγουσαν πρὸς θεῖαν ζωὴν τοὺς ἀναμέλλοντας· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Θαύματος ὑπερφυοῦς ἢ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε

» κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει Νέους,
» ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου
» νηδύν. Διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖ-
» τω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερουψούτω,
» εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἰδε φωταυγῆς πανήγυρις, φωτοειδῶν Μαρτύρων πᾶσιν ἐξέλαμψε,
καταυγάζουσα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ ψυχῶν ἀβλειψίαν ἐξαίρουσα·
προσέλθωμεν προθύμως, ἀγιασμόν ἀπαρυσόμενοι.

Ὡν περ ἀγαθῶν ἐτύχετε, ἐπουρανίων δόξης ἧς ἠξιώθητε, πίστει τὴν φαιδρᾶν,
μνήμην ὑμῶν τοὺς γεραίροντας, ὡς Θεῶ παριστάμενοι πάντοτε, τυχεῖν
ἐκδυσωπεῖτε, Μεγαλομάρτυρες δεόμεθα.

Σῶμα καὶ ψυχὴν προσήξατε, τῷ Ποιητῇ τῶν ὅλων θυσίαν ἄμωμον,
όλοκαυτωθέντες, τῷ πυρὶ τῶν κολάσεων, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἠριθμήθητε,
φωτὶ ἐκραιφνεστάτῳ, καταλαμπόμενοι θεόφρονες.

Ἦρθη πρὸς μονὰς σκηνοῦμενος, φωτοειδῆς Μαρτύρων χορὸς ὁ ἔνθεος, καὶ
παρίσταται, Πατρὶ Υἱῷ τε καὶ Πνεύματι, ἀπολαύων τρανῶς τῆς θεώσεως, Μηνᾶς
σὺν Ἑρμογένει, καὶ τῷ Εὐγράφῳ οἱ θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Φέγγος ἀστραπῆς τοῦ τόκου σου, ἢ ἀπωσθεῖσα φύσις ἡμῶν Πανάμωμε, εἶδε καὶ
νυκτός, ἐξ ἀγνωσίας λελύτρωται, καὶ παθῶν, τῆς σκοτώδους συγχύσεως· διό σε
ὡς αἰτίαν, τῆς σωτηρίας ἡμῶν σέβομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη Βά-
» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν
» πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν
» τὴν κάμινον· ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως με-
» γαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ῥητορικοῖς σου λόγοις, καὶ θείοις θαύμασι Μηνᾶ, συναθλητὴν ἐπεσπάσω, τὸν
ἰερόν Ἑρμογένην, μεθ' οὗ σε σὺν τῷ Εὐγράφῳ, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν γηγενῶν εὐκληρία, ἀμαρτωλῶν προστασία, χριστιανῶν
ἐλπίς μόνη, κόσμου παντός σωτηρία, ῥῦσαι πυρὸς ἀπειλῆς με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Πάλιν ἡμῖν ἡ ἐτήσιος μνήμη, τῶν τοῦ κόσμου φωστήρων ἐξέλαμψε, Μηνᾶ τε
Ἑρμογένους καὶ Εὐγράφου, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας φωτίζουσα, τοῖς ὑπὲρ
Χριστοῦ διὰ Σταυροῦ αὐτῶν ἀγωνίσμασι· διὸ τῷ ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ στεφανώσαντι
αὐτούς, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὸν ὕμνον προσάξωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠὴ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἐν ξύλῳ προσπαγέντα σε, Χριστέ ἡ σὲ κυήσασα, καθορῶσα, τὴν καρδίαν γοερῶς,
ἐτέτρωτο βοῶσα· Ἀνάστα ὦ Υἱέ μου, ὅπως ὑμνήσω σου τὴν ἔγερσιν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΚΥΡΙΑΚΗ

τῶν Ἁγίων Προπατόρων

ΕΙΔΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ παρόντος, εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν
ἐρχομένη, διὰ τὸ ἐγγίζειν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Γέννησιν, μνεῖαν
ποιούμεθα τῶν πρὸ Νόμου καὶ ἐν Νόμῳ κατὰ σάρκα Προπατόρων αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κάθισμα ὅλον.
Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Ἀναστάσιμα γ', Ἀνατολικά γ', καὶ τῶν Προπατόρων Στιχηρὰ προσόμοια δ'.

ᾠχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδὲμ Παράδεισος.

Τῶν Προπατόρων σήμερον πιστοί, τελοῦντες μνημόσυνα, ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν· τὸν μεγαλύναντα αὐτοὺς ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ θαυμάτων τὰ παράδοξα πιστῶς, ἐπιτελέσαντα Κύριον, ὡς κραταῖον καὶ δυνατὸν· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀναδείξαντα, ῥάβδον δυνάμεως ἡμῖν, τὴν μόνην ἀπείρανδρον, καὶ Θεόπαιδα Μαρίαν τὴν ἀγνήν· ἐξ ἧς τὸ ἄνθος προῆλθε, Χριστός, βλαστήσας πᾶσι τὴν ζωὴν, καὶ ἀδάπανον τρυφήν, καὶ σωτηρίαν τὴν αἰώνιον.

Ὁ τοὺς ἀγίους Παῖδας ἐκ πυρός, ῥυσάμενος Δέσποτα, καὶ ἐκ στόματος λεόντων Δανιὴλ· ὁ εὐλογήσας Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ τε τὸν δοῦλόν σου, καὶ τὸν τούτου υἱὸν τὸν Ἰακώβ· ὁ εὐδοκήσας ἐκ σπέρματος, τούτων γενέσθαι καθ' ἡμᾶς, ἵνα τοὺς πρὶν ὀλισθήσαντας, σώσης Προπάτορας ἡμῶν, σταυροῦσαι καὶ θάπτεσαι, καὶ συντρίβεις τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ· συνεγείρεις τε πάντας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὄντας ἐν νεκροῖς, προσκυνοῦντάς σου Χριστέ, τὴν Βασιλείαν τὴν αἰώνιον.

Ὡς ἐν ψεκάδι μέσον τῆς φλογός, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀγαλλόμενοι οἱ Παῖδες τοῦ Θεοῦ, περιεπάτουν μυστικῶς, ἐν αὐτῇ προτυπώσαντες, τὴν Τριάδα καὶ τὴν σάρκωσιν Χριστοῦ· καὶ ὡς σοφοὶ διὰ πίστεως, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός· καὶ Δανιὴλ δὲ ὁ δίκαιος, λεόντων ὤφθη φιμωτῆς· ὧν ταῖς δεήσεσι, δυσωπούμενος φιλόνητο Σωτήρ, καὶ ἡμᾶς τοῦ ἀσβέστου, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι πυρός, καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανοῦ Βασιλείας σου.

Ὡσπερ ἐν δρόσῳ ὄντες οἱ πιστοί, καὶ ἅγιοι Παῖδες σου, ἐν καμίνῳ τῆς φλογός τῆς τοῦ πυρός, προεζωγράφουν μυστικῶς, τὴν ἐκ Παρθένου σου ἔλευσιν, τὴν ἀφλέκτως ἀναλάμψασαν ἡμῖν. Καὶ Δανιὴλ δὲ ὁ δίκαιος, καὶ ἐν Προφήταις θαυμαστός, τρανῶς τὴν θεῖαν δευτέραν σου, ἐπιδημίαν προδηλῶν, Ἐώρων ἐκράυγαζεν, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν φησί, καὶ κριτῆς ἐκαθέσθη, καὶ τοῦ πυρός ἐπέστη ποταμός· οὗ ῥυσθειήμεν Χριστέ, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῶν Δέσποτα.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'. Ανατολίου.

Τοὺς πρὸ τοῦ νόμου Πατέρας, ἅπαντας εὐφημήσωμεν σήμερον πιστοί· Ἀβραάμ τὸν φιλόθεον, Ἰσαὰκ τὸν ἐξ ἐπαγγελίας τεχθέντα, καὶ Ἰακώβ, καὶ τοὺς δώδεκα Πατριάρχας· Δαυῖδ τὸν πρῶτον, καὶ Δανιὴλ τὸν ἐπιθυμιῶν Προφήτην, καὶ τοὺς τρεῖς Παῖδας σὺν αὐτοῖς γεραίροντες, τοὺς τὴν κάμινον εἰς δρόσον μεταβαλόντας· αἰτούμενοι ἄφεσιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον., τὸ α' τοῦ ᾠχου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τοῦ ᾠχου.

Δόξα. ᾠχος γ'. Γερμανοῦ.

Τῶν Προπατόρων τὸ σύστημα, οἱ φιλέοργοι δεῦτε, ψαλμικῶς εὐφημήσωμεν· Ἀδὰμ τὸν Προπάτορα, Ἐνώχ Νῶε Μελχισεδέκ, Ἀβραὰμ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ· μετὰ νόμον, Μωυσῆν καὶ Ἀαρών, Ἰησοῦν Σαμουὴλ καὶ Δαυῖδ· μεθ' ὧν τὸν Ἡσαΐαν, Ἱερεμίαν Ἰεζεκιήλ, καὶ Δανιήλ καὶ τοὺς δώδεκα, ἅμα Ἡλίου, Ἐλισσαῖον καὶ τοὺς ἅπαντας· Ζαχαρίαν καὶ τὸν Βαπτιστὴν, καὶ τοὺς κηρύξαντας Χριστόν, τὴν ζωὴν καὶ ἀνάστασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον., ὁ αὐτός.

Ἀσπόρως ἐκ Θείου Πνεύματος, βουλήσει δὲ Πατρός, συνείληφας Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχοντα· δι' ἡμᾶς δὲ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονότα, σαρκὶ ἀπεκύησας, καὶ βρέφος ἐγαλούχησας· διὸ μὴ παύση πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστάσιμον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῶν Προπατόρων. Ἦχος β'.

Ἐν πίστει τοὺς Προπάτορας ἐδικαίωσας, τὴν ἐξ ἔθνῶν δι' αὐτῶν, προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν. Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι, ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπὸς εὐκλείης, ἢ ἀσπόρως τεκοῦσά σε. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Εἰς τό, Θεὸς Κύριος, Τροπάριον τὸ Ἀναστάσιμον. Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῶν Προπατόρων. Ἡ συνήθης Στιχολογία. Οἱ Αναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τὸ Ἑωθινόν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... Ὁ Ν' Ψαλμός. Καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου ὁ Ἀναστάσιμος, τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων, καὶ τῶν Προπατόρων.

Ὁ Κανὼν τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τρεῖς παῖδας ὑμνῶ, Δανιήλ τε τὸν μέγαν.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν ἄναρχον Λόγον τὸν ἐκ Πατρὸς, πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα θεοπρεπῶς, τὸν ἐν τῇ καμίνῳ νεανίαίς, συμβολικῶς ὄραθέντα δοξάσωμεν.

Ῥημάτων τυράννου τοῦ δυσσεβοῦς, οἱ εὐγενεῖς Παῖδες, καταπτύσαντες καρτερώς, τροφαῖς παρανόμοις μινθῆναι, χαλδαϊκῶς οὐ κατηξίωσαν.

Ἐκτρέφεσθε λόγῳ μὲν ψυχικῶς, τροφαῖς αὐτομάτοις, κεχρημένοι δὲ σαρκικῶς, τῶν ἀβροδιαίτων ταῖς ἰδέαις, τῷ βασιλεῖ ὠραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον.

Ἴὸν τὸν τοῦ ὄφεως ἀκοαῖς, πικρῶς ἐμπαρέντα, ταῖς τῆς Εὐας ἢ ἐκ Δαυῖδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τὸν Λυτρωτὴν κυοφορήσασα.

Ἔτερος Κανὼν τῶν ἀγίων Προπατόρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πατράσιν αἶνον εἰκότως νῦν εἰσφέρω. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Χριστὸς γεννᾶται.

Πατράσιν αἶνον προσάξωμεν, πρὸ Νόμου καὶ ἐν Νόμῳ ἐκλάμψασι, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου λάμψαντα, Κύριον καὶ Δεσπότην γνώμη ὀρθῇ, τεθεραπευκόσι, καὶ ἀδύτου φωτισμοῦ, νῦν ἀπολαύουσιν.

Ἀδὰμ τὸν πρῶτον τιμήσωμεν, χειρὶ τετιμημένον τοῦ κτίσαντος, καὶ πάντων ἡμῶν Προπάτορα, ἤδη γεγεννημένον καὶ ἐν σκηναῖς, ταῖς ἐπουρανίαις, μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν ἀναπαυόμενον.

Τὸν Ἄβελ δῶρα προσάγοντα, ψυχῇ εὐγενεστάτῃ προσήκατο, ὁ πάντων Θεὸς καὶ Κύριος· τοῦτον δὲ μισοφόνῳ πάλαι χειρὶ, τεθανατωμένον, ἀνεκόμισε πρὸς φῶς, ὡς θεῖον Μάρτυρα.

Θεοτοκίον.

Ῥητῶν ἐνθέων ἀκούσωμεν, βοώντων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάδειξιν· ἰδοὺ γὰρ Σπηλαίῳ τίκεται, Κόρης ἐξ ἀπειράνδρου· οὗ τὸν φρικτόν, τόκον προμηνύει, Ἀστρολόγοις ὁ ἀστήρ ἐπιφαινόμενος.

Καταβασία.

» Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρα-

» νῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε· ἄσα-

» τε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυ-

» μνήσατε λαοί· ὅτι δεδόξασται.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ωιδὴ γ΄.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σύνεσιν κτησάμενοι, τὴν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παῖδες Δαυῖδ, Νόμους τοὺς πατρῶους, θεοφρόνως ἐτήρησαν.

Πῦρ οὐ κατεφλόγισε, τὰ καθαρῶτατα σώματα, τῶν εὐσεβῶν· διὰ γὰρ νηστείας, ψυχοτρόφου ἠρδεύοντο.

Αἶνον τὸν παγκόσμιον, καὶ πολυύμνητον ἄδουσι, Παῖδες οἱ τρεῖς, μέσον τῆς καμίνου, θαυμαστῶς δροσιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τόκον Δέσποτα, ἐκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ἡμῖν, σῶζεις ἐν καμίνῳ, παρθενεύοντα σώματα.

Τῶν Προπατόρων. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ἰδεται ἐν κόσμῳ, τὸ τοῦ Σῆθ πρὸς τὸν Κτίστην διάπυρον· ἐν γὰρ ἀμέμπτῳ πολιτείᾳ, καὶ ψυχῆς διαθέσει, αὐτὸν ὄντως ἐθεράπευσε· καὶ νῦν ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων βοᾷ· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Στόματι καὶ γλῶσση, καὶ καρδίᾳ Ἐνὼς ὁ θαυμάσιος, ἐπικαλεῖσθαι θεοφρόνως, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, Θεὸν ἤλπισεν ἐν πνεύματι· καὶ εὐαρέστως βιώσας ἐν γῆ, κλέος ἀπηνέγκατο.

Ἱερολογίαις, ἱεραῖς τὸν Ἐνὼχ μακαρίσωμεν· εὐαρεστήσας γὰρ Κυρίῳ, μετετέθη ἐν δόξῃ, ὀφθεῖς κρείττων καθὼς γέγραπται, θανάτου οἴα Θεοῦ πεφυκώς, δούλος γνησιώτατος.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἡ προσδοκία, τῶν Ἐθνῶν ἐκ Παρθένου προέρχεται· καὶ Βηθλεὲμ τὴν κεκλεισμένην, ὑπανοίγει προσφόρως, Ἐδὲμ Λόγον σωματούμενον, εἰσδεδεγμένη καὶ φάτνη σαρκί, ἐπανακλινόμενον.

Καταβασία.

» Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρ-

» ρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,

» σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν·

» Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Εἰς δρόσον τοῖς Παισὶ, τὸ πῦρ μετεβάλλετο ὁ θρῆνος εἰς χαράν, ταῖς Γυναιξὶν ἐνηλλάττετο. Ἄγγελος γὰρ, ἐν ἀμφοτέροις διηκόνει τοῖς θαύμασι, τοῖς μὲν, εἰς

ἀνάπαυσιν μεταποιήσας τὴν κάμινον, ταῖς δέ, τὴν ἀνάστασιν καταμηνύσας
τριήμερον. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Ἐὰν δὲ δόξη τῷ Προεστῶτι, λέγομεν·

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἕμνήσωμεν πιστοί, τοὺς Προπάτορας πάντας, Χριστοῦ τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐπὶ γῆς
ὄραθέντος, δοξάζοντες ἐν ἄσμασι, τὸν αὐτοὺς θαυμαστώσαντα, ὡς τὴν ἔλευσιν,
προεκτυπώσαντας τούτου, καὶ τὴν γέννησιν, τὴν ἐκ Παρθένου ἀφράστως, τῷ
κόσμῳ κηρύξαντας.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ωιδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Δανιὴλ ὁ σοφώτατος, ἐνθεαστικῶς τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τὰ ἐνύπνια διέλυσε,
τῶν αὐτοκρατόρων θεία χάριτι.

Ἀπαστράπτει τοῖς θαύμασιν, ἢ ἐν τῇ καμίνῳ τῶν Παίδων ἄθλησις· τὸν γὰρ
τύραννον ἐζώγησε, πρὸς ἐπίγνωσίν σου Παντοδύναμε.

Συμφωνίας τὰ ὄργανα, καὶ τῆς μουσικῆς μέλη παναρμόνια, τοὺς γενναίους οὐ
κατέθειλεξαν, καὶ χρυσῆ εἰκόνι οὐχ ὑπέκυψαν.

Θεοτοκίον.

Ἕμνωδίαίς Πανύμνητε, οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παιδες γεραίρουσι, τὸν Υἱόν σου τὸν
ὑπέρθρον, ὃν ἐν τῇ καμίνῳ ἐπεγίνωσκον.

Τῶν Προπατόρων. Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Αἶνον προσαγάγωμεν Θεῷ, τιμῶντες μελωδήμασι, Νῶε τὸν ὄντως ὄντα δίκαιον·
ἐν πάσαις γὰρ ἐντολαῖς, θείαις καλλυνόμενος, ὥφθη τῷ Χριστῷ εὐαρεστήσας, ᾧ
μελωδοῦμεν πιστῶς· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰδὼν σου Θεὸς τὸ εὐγενές, τῆς γνώμης τὸ ἀκέραιον, καὶ κατὰ πάντα Νῶε
τέλειον, δευτέρου κόσμου σαφῶς, ἀρχηγόν σε δείκνυσι, σώσαντα αὐτῷ παντὸς
ἐκ γένους, κατακλυσμοῦ αισθητοῦ, σπέρμα ὡς αὐτὸς διετάξατο.

Νῶε τὸν φυλάξαντα Θεοῦ, τὸν νόμον ἀπαράτρωτον, καὶ εὐρεθέντα τότε δίκαιον,
τῇ γενεᾷ ἑαυτοῦ, καὶ ξυλίην σώσαντα, πάλαι Κιβωτῷ ἀλόγων γένη, προστάξει
παντουργικῆ, ὕμνοις εὐσεβῶς μακαρίζωμεν.

Οἶνον κατανύξεως ἡμῖν, πηγάζει τοῖς τιμῶσί σε, Νῶε μακάριε ἢ μνήμη σου,
εὐφραίνουσα καὶ ψυχάς, καὶ καρδίας πάντοτε, τῶν εἰλικρινῶς μακαριζόντων,
τοὺς τρόπους σου τοὺς σεμνοῦς, καὶ τὴν πολιτείαν τὴν ἔνθεον.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν, ἐν φάτνῃ ἀνακλίνεται, καὶ σπαργανοῦται ὡσπερ νήπιον· καὶ Μάγοι ἀνατολῶν, βασιλεῖς ἀφίκοντο, τοῦτον ὡς Θεὸν καὶ Βασιλέα, τεχθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, βλέψαι καὶ λατρεῦσαι σὺν δώροις πιστῶς.

Καταβασία.

» Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς

» Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ Ὁ-

» ρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκω-

» θεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα

» τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ωιδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Μυηθέντες τὸν Νόμον, Σῶτερ οὐκ ἠρνήσαντο οἱ σοὶ θεράποντες, Δαυὶδ ὁ μέγας, σὺν τρισὶ Νεανίαις θεόφροσιν· ἀλλ' ἰσχὺν λαβόντες, τὴν παρὰ σοῦ τοῦ εὐεργέτου, τοὺς τυράννους ἀνδρείως ἐτρέψαντο.

Νοερῶς ἐμυεῖτο, Δαυὶδ φιλόφρονε τὰ σὰ μυστήρια· ἐπὶ γὰρ νεφέλης, ὡς Υἱόν σε ἀνθρώπου ἐρχόμενον, τῶν ἐθνῶν ἀπάντων, οἷα Κριτὴν καὶ Βασιλέα, ἐθεώρει νοὸς καθαρότητι.

Ὁραιοθήτε Παῖδες, ὑπὲρ λίθον σάπφειρον ὑμῶν τὰ σώματα, ὡς αὐγὴ χρυσοῦ, εὐσεβείας τῷ ζήλῳ πυρσεύετε, ἐμπεριπατοῦντες χαρμονικῶς ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ κροτοῦντες χορείαν παγκόσμιον.

Θεοτοκίον.

Δαυὶδ σε Παρθένε, Ὅρος προδιέγραφε σαφῶς ὁ ἔνθεος· οἱ τριτοὶ δὲ Παῖδες, καθορῶντες τὴν φλόγα δροσίζουσαν, τὸν σὸν θεῖον τόκον, μελωδικῶς ἀνευφημοῦσιν, ὡς Σωτῆρα καὶ Κτίστην καὶ Κύριον.

Τῶν Προπατόρων. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ἐπαίνοις τιμάσθω, ἐνθέοις ὁ Σῆμ, πατρικὴν εὐλογίαν καρπούμενος, καὶ ἔναντι εὐάρεστος δεικνύμενος Θεοῦ, καὶ τοῖς τῶν Προπατόρων, χοροῖς κατελεγμένος, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων, περιχαρῶς ἀναπανόμενος.

Ἰδεῖν ἠξιώθη, ὡς φίλος Θεοῦ, Ἀβραὰμ τὴν ἡμέραν τοῦ Κτίστου αὐτοῦ· καὶ ἔμπλεως ἐγένετο, χαρᾶς πνευματικῆς· τοῦτον οὖν διανοίας, εὐθύτητι τιμῶντες, μακαρίσωμεν πάντες, ὡς τοῦ Θεοῦ πιστὸν θεράποντα.

Κατείδες ὡς θέμις, ἀνθρώπῳ ἰδεῖν, τὴν Τριάδα καὶ ταύτην ἐξένισας, ὡς φίλος γνησιώτατος, παμμάκαρ Ἀβραάμ· ὅθεν μισθὸν κομίζῃ, τῆς ξένης ξεναγίας, τὸ γενέσθαι ἀπείρων, ἐθνῶν πατὴρ διὰ τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ὁ Πλήρης κενούται, σαρκὶ δι' ἡμᾶς, καὶ ἀρχὴν ὁ προάναρχος δέχεται· πτωχεύει δὲ ὁ Πλούσιος· καὶ Λόγος ὢν Θεοῦ, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, προσκλίνεται ὡς βρέφος, τὴν ἀνάπλασιν πάντων, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἐργαζόμενος.

Καταβασία.

- » Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης
- » βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον,
- » ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς
- » ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦ-
- » μέν σε Φιλάνθρωπε.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ωιδὴ ς'.

Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ἄρξαντες τῶν ψυχικῶν, παθημάτων τῇ δυνάμει τοῦ Λόγου, χώρας ἐθνῶν Χαλδαίων, ἡγεμόνες γεγονάτε· οἶδε γὰρ ἡ ἀρετὴ, γέρα χαρίζεσθαι κεκτημένοις, ὦ τοῦ Δαυῖδ σοφοὶ ἀπόγονοι.

Νέκρωσιν ὁ Δανιήλ, ζωηφόρον ἐνδυσάμενος πάλαι, τὸν ὡς Θεὸν Χαλδαίοις, δυσσεβῶς νομιζόμενον, ἀναιρεῖ διὰ τροφῆς, δράκοντα κάκιστον ἱερεῖς δέ, τοὺς δυσμενεῖς σοφῶς ἀπέκτεινεν.

Θεοτοκίον.

Ἰλεὼν μοι τὸν Κριτὴν, τὸν Υἱὸν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν, Μήτηρ δυσώπησον· σοὶ γὰρ μόνη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Τῶν Προπατόρων. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Τύπωσις Χριστοῦ, τοῦ πάθους γεγένησαι, σαφῶς Ἰσαάκ, μακαριώτατε, ἀναγόμενος, πατρικῇ εὐπειθείᾳ τοῦ θύεσθαι· διὰ τοῦτο μεμακάρισαι καὶ φίλος Θεοῦ, ὠφθης ὄντως γνησιώτατος, μετὰ πάντων δικαίων σκηνοῦμενος.

Ἦφθη Ἰακώβ, θεράπων πιστότατος, τοῦ πάντων Θεοῦ· ὅθεν ἐπάλαισε, μετ' Ἀγγέλου, νοῦς καθορῶν τὸν Θεὸν μετωνόμασται· καὶ καθεύδων θεϊὰν κλίμακα τεθέεται, ἤπερ Θεὸς ἐπεστήρικτο, ὁ σαρκὶ προσπλακεὶς ἀγαθότητι.

Στέργων Ἰωσήφ, πατρὸς τὴν εὐπείθειαν, ἐν λάκκῳ βληθεὶς, προσαπεμπόληται, εἰς προτύπωσιν, τοῦ τυθέντος καὶ λάκκῳ βληθέντος Χριστοῦ, σιτοδότης τε, Αἰγύπτου ἐχρημάτισε, σῶφρων, γεγονῶς καὶ δίκαιος, βασιλεύς τε παθῶν ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐπὶ γῆς, παιδίον γνωρίζεται, ὁ ὢν σὺν Πατρὶ, ἀεὶ καὶ Πνεύματι· σπαργανοῦται δέ, ὁ τὴν γῆν σπαργανώσας ὁμίχλη σαφῶς, καὶ ἐν φάτνῃ, τῶν ἀλόγων ἀνακέκλιται· τούτου, νῦν προεορτάσωμεν, γεγηθότες τὴν ἄσπορον γέννησιν.

Καταβασία.

» Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος

» θῆρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ

» Λόγος καὶ σάρκα λαβὼν, διελήλυθε φυλάξας ἀ-

» διάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν

» τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Χειρόγραφον εἰκόνα μὴ σεβασθέντες, ἀλλ' ἀγράφῳ οὐσίᾳ θωρακισθέντες, τρισμακάριοι ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ πυρὸς ἐδοξάσθητε· ἐν μέσῳ δὲ φλογὸς ἀνυποστάτου ἰστάμενοι, Θεὸν ἐπεκαλεῖσθε· Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ἧς πάλαι ἔλαβον πείραν Αἰγύπτιοι πολεμοῦντες, καὶ Ἑβραῖοι πολεμούμενοι· μὴ καταλίπης ἡμᾶς, καὶ καταπίῃ ἡμᾶς θάνατος, ὁ διψῶν ἡμᾶς, καὶ σατὰν ὁ μισῶν ἡμᾶς· ἀλλ' ἔγγισον ἡμῖν, καὶ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτὲ τῶν Παιδῶν σου, τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, καὶ βληθέντων ὑπὲρ σοῦ εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ἀναγινώσκομεν πρῶτον τὸ Συναξάριον. τῆς ἡμέρας τοῦ μηνός, εἶτα τῶν ἁγίων Προπατόρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ τῶν ἁγίων Προπατόρων.

Στίχ. Δέξασθε χαρὰν οἱ πάλαι Προπάτορες,

Βλέποντες ἐγγίζοντα Χριστὸν Μεσσίαν.

Γήθεο Ἀβραάμ, ὅτι Πρόπαππος Χριστοῦ ἐδείχθης.

Τὰ κατὰ τὸν μακάριον Ἀβραάμ, ἀπὸ τῆς Βίβλου τῆς Γενέσεως, τῷ θεοπεσίῳ ἱστορηθείσης Μωσεῖ, καὶ σοφοῖς καὶ ιδιώταις γινώσκονται· εἰς ἐπήκοον γὰρ κατὰ τὰς νηστευσίμους ἀναγινώσκομεν ἡμέρας. Οὐκ ἀγνοοῦμεν γάρ, ὅτι ἐκ τῆς Χαλδαίων χώρας ὤρματο, καὶ ὅτι ἐθνικός (ἔθνος γὰρ πρὸ τῶν Ἰουδαίων οἱ Χαλδαῖοι)· καὶ ὅτι Πατέρα εἶχεν εἰδωλολάτρην· ἀλλ' ὅμως, καὶ ἀπὸ τοιούτου τὸ γένος κατάγων, οὐδὲν ἔσχε κάλυμα πρὸς θεογνωσίαν· ἀλλ' εἴ τι δεῖ καὶ παράδοξον εἰπεῖν, ἐντεῦθεν πρὸς τὴν τοῦ ὄντος κατάληψιν μᾶλλον ἐχειραγωγῆθη. Κατανοήσας γάρ, ὡς οὐδὲν τῶν κτισμάτων Θεός, καὶ τὴν εὐταξίαν τῶν ὄντων συνιδῶν, ἐκ τῶν ὀρωμένων τὸν ἀόρατον ἔγνω, καὶ Θεὸν τοῦτον προσεκύνησε, διακρατοῦντα καὶ κυβερνῶντα τὰ πάντα, καὶ τοῖς οὖσι τὴν φαινομένην εὐαρμοστίαν καὶ τάξιν ἐπιθέντα.

Ὅς χρηματισθεὶς καὶ τὴν οἰκίαν καταλιπεῖν κελευσθεὶς, τοῦτο δὴ καὶ ποιεῖ, μηδὲν τῇ πίστει διακριθεὶς, καὶ γέρας τῆς ὑπακοῆς ἐν βαθεῖ γήρᾳ τὸν Ἰσαὰκ λαμβάνει, καὶ τό, πολλῶν ἐθνῶν γενέσθαι πατέρα· ἐξ αὐτοῦ γὰρ γενέσθαι τὸν Ἰακώβ, καὶ ἀπὸ τούτου τὸν Ἰούδαν (ἀφ' οὗ καὶ ὁ Χριστός), καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀπογόνους κτᾶται.

Τοῦτον, ὡς Χριστοῦ προπάτορα γεγονότα, μνήμης ἀξιοῦντες οἱ θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν καὶ Διδάσκαλοι, παρέδωκαν ἡμῖν ταύτην ποιεῖν ἐγγύς σου, καὶ οὐ κατὰ διάστασιν ἡμερῶν πολλῶν, τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τάχα κατὰ τὴν τοῦ θείου Πνεύματος ἔμπνευσιν τοῦτο, καὶ οὐχ ἀπλῶς διαταξάμενοι καὶ τυπώσαντες. Ἐπεὶ γὰρ ὑπὸ φιλανθρωπίας ὁ ὑπεράγαθος καὶ φιλάνθρωπος Σωτὴρ γενάρχην αὐτὸν καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ σχεῖν κατηξίωσεν, ἐδικαίωσαν τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ ἀναδείξεως, οὐ πόρρω πάνυ τὴν τούτων μνήμην πανηγύρεως ἄγειν ἡμέραν, ὡς γεννάρχου τε καὶ Προπάτορος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν ἁγίων Παίδων. Ωιδὴ ζ'. Παῖδες θεοσεβεῖς.

Ἦχος θεοσεβῆς ἐμελωδεῖτο, ἐκ μέσου πυρὸς τῷ Παντοκράτορι· Ἀζαρίας γὰρ θεῖον χορὸν συστησάμενος, τὴν ὥδην ἀνέμελλον λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λύρα Νεανιῶν ἐθεολόγει, τὸν πάντων Θεὸν καὶ Παντοκράτορα, τὸν αὐτοῖς ἐν καμίνῳ τρανῶς ὀπτανόμενον, καὶ ὦδὴν ἀνέμελλον λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τρεῖς τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ βεβλημένους, εἰδὼς ὁ κρατῶν ὡς ἐθεάσατο, τοῦ τετάρτου τὴν θέαν, Υἱὸν προσηγόρευσε, τοῦ Θεοῦ καὶ πᾶσιν ἐβόησεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐχων λελαμπρυσμένον θεία αἴγλη, τὸν νοῦν Δανιὴλ θεομακάριστε, τῆς Παρθένου τὸν τόκον, σαφῶς προτεθέασαι, μυστικαῖς εἰκόσι τυπούμενον, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τῶν Προπατόρων. Οἱ Παῖδες εὐσεβεία.

Ἵμνεῖσθω Ἀνανίας Ἀζαρίας, Μισαήλ σὺν τῷ Δανιὴλ κάμινον σβέσαντες, πυρὸς καὶ λεόντων χαλινώσαντες, τὰς ὁρμὰς καὶ τῷ Χριστῷ, συμφώνως ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νομίμως ἐναθλήσας πειρασμοῖς, καὶ ἀνενδότοις θλίψεσι, θεράπων κέκληται Ἰώβ, τοῦ Θεοῦ παναληθέστατος, πρᾶος ἄκακος εὐθύς, τέλειος ἄμεμπτος, ἀναβοῶν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν πίστει Μωυσέα Ἀαρὼν τε, καὶ τὸν Ὕρ τιμήσωμεν, ἀνευφημοῦντες Ἰησοῦν, καὶ Λευῖ τὸν ἱερώτατον, Γεδεὼν τε καὶ Σαμψών, καὶ ἀνακράζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδου καθὼς προεῖπεν ὁ Προφήτης, ἐν γαστρὶ συνέλαβεν ἡ ἀπειρόγαμος, Θεὸν καὶ τεκεῖν σαφῶς ἐπέιγεται, ἐν σπηλαίῳ Βηθλεέμ, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία.

- » Οἱ Παῖδες εὐσεβεία συντραφέντες, δυσσεβοῦς
- » προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλήν
- » οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ἐστῶ-
- » τες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν ἁγίων Παίδων. Ωιδὴ η΄. Ἑπταπλασίως.

Τὴν Ἀβραὰμ εὐγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τὴν οἰκειοτάτην πρὸς αὐτὸν ἐκτήσασθε, κρηπίδα τῆς Πίστεως, καὶ τῆς Ἐλπίδος Ὅσοι, καὶ ὑπομονήν, καὶ πειρασμῶν καρτερίαν, βοῶντες ἀνευδότης· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ὡς φωστῆρες λάμποντες, καὶ τὴν γῆν οὐρανώσαντες, καὶ τῆς εὐσεβείας φωτισμῶ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν ἄδουσι, τῷ ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσωκότι Δεσπότῃ· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς οἱ σβέσαντες, ἐπηρμένην τὴν κάμινον, καὶ τὰς τῶν λεόντων ἀκωκὰς πεδήσαντες, Δαυῖδ οἱ ἀπόγονοι, νῦν γεγηθότες ψάλλουσι· Τὸν ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσωκότα Δεσπότην, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυσταγωγεῖται πάναγνε, Δανιήλ ὁ σοφώτατος, καὶ προζωγραφοῦσι Παῖδες τρεῖς τὴν γέννησιν, τὴν σὴν οἱ θεόφρονες, διὰ συμβόλων βλέποντες, τὸν ἐκ τῆς γαστρὸς σου, προελθόντα ἀφράστως, ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Προπατόρων. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Σήμερον τῶν ἀπ' αἰῶνος θείαν μνήμην, ἐκτελέσωμεν θείων Πατέρων, τοῦ Ἀδάμ τοῦ Ἄβελ τε, Σὴθ καὶ Νῶε καὶ τοῦ Ἐνῶς, καὶ Ἐνῶχ καὶ Ἀβραὰμ Μελχισεδὲκ καὶ Ἰώβ, καὶ τοῦ Ἰσαὰκ σὺν τῷ πιστῷ Ἰακώβ, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις βοῶντες τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φάλαγγα θεοτερπῆ θείων Πατέρων, εὐφημήσωμεν Βαρὰκ καὶ Νάθαν, καὶ τὸν Ἐλεάζαρον, Ἰωσίαν καὶ τὸν Δαυῖδ, Ἰεφθάε Σαμουήλ τε τὸν τὰ ἔμπροσθεν, ὀρῶντα σεπτῶς καὶ ἀνακράζοντα· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπαινον μελωδικῶς Θεοῦ Προφήταις, προσαγάγωμεν ἀνευφημοῦντες, Ὡσηὲ Μιχαίαν τε, Σοφονίαν καὶ Ἀββακούμ, Ζαχαρίαν Ἰωνᾶν, Ἀγγαῖόν τε καὶ Ἀμμώς, καὶ τὸν Ἀβδιὸν καὶ Μαλαχίαν Ναοῦμ, Ἡσαΐαν καὶ Ἱερεμίαν καὶ Ἰεζεκιήλ, ἅμα Δανιήλ, Ἥλιον καὶ Ἐλισσαῖον.

Τριαδικόν.

Ῥήμασι τριαδικοῖς τὴν παναγίαν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ Τριάδα, τὸν Πατέρα ἀναρχον, τὸν Υἱὸν τε καὶ τὸ εὐθές, Πνεῦμα Ἅγιον, Τριάδα ὁμοούσιον, ἣν πᾶσα πνοὴ δοξάζει κράζουσα· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης ἐκ παρθενικῶν Χριστὲ αἱμάτων, σωματούμενος ἀρρήτῳ λόγῳ, καὶ ὡς βρέφος τέλειον, ἐν Σπηλαίῳ ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Ἰησοῦ ἀποκτικτόμενος· ἀστὴρ δέ σε πόρρωθεν ἐμήνυσεν, ἀστρολόγοις, Ὑμνεῖτε πίστει κραυγάζουσι, καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

- » Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε
- » κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους,
- » ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου
- » νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλο-
- » γείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυ-
- » ψοῦτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἁγίων Παίδων. Ωιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐφθάσατε τὸ τέλος, τὸ πεποθημένον, καὶ ὄρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρέστητε, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις Παῖδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τὸ δράγμα, τῆς μετὰ δακρῶν, καλῆς ὑμῶν γεωργίας κομίζεσθε, τῆς ἀφθαρσίας τὸν στάχυν καρποφορήσαντες.

Ἀνέτειλε λαμπρότης, νῦν ὑμῖν ἀξίως, καὶ εὐφροσύνη καρδίας ἐξήνθησεν· ἔνθα ἀπέδρα γὰρ λύπη κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον.

Νομὴν τὴν τοῦ θανάτου, ἔστησας Παρθένε, τὸν ζωοδότην τεκοῦσα καὶ Κύριον, ζωοποιοῦντα τοὺς πίστει σὲ μεγαλύνοντας.

Τῶν Προπατόρων. Μυστήριον ξένον.

Ἰσχύι σου πάλαι, δυνάμεις ἐποίησαν, θυγατέρες Κύριε, Ἄννα καὶ Ἰουδιθ καὶ Δεβόρρα, Ὀλδὰ Ἰαήλ τε, Ἐσθήρ Σάρρα Μαριάμ Μωσέως καὶ Ραχήλ, καὶ Ρεβέκκα καὶ ἡ Ροῦθ αἱ μεγαλόφρονες.

Ὡς σβέσαντας Παῖδας, Ἁγίους τὴν κάμινον, ἱερῶς τιμήσωμεν, ἅμα τῷ Δανιὴλ τῷ Προφήτῃ, πᾶσι Δικαίοις, σαφῶς τοῖς πρὸ Νόμου διαλάμψασι, καλῶς καὶ ἐν Νόμῳ τὸν Δεσπότην θεραπεύσασι.

Σοφώτατοι θεῖοι, Προφήται γεγένηνται, Ἀβραὰμ ἀπόγονοι, τὸν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰούδα τικτόμενον Λόγον, θερμῶς προαναγγείλαντες ἐν Πνεύματι αὐτῶν ἰκεσίαις Ἰησοῦ, πάντας οἰκτείρησον.

Ἦγίασται πᾶσα, ἢ κτίσις τῆ μνήμη ὑμῶν, καὶ πανηγυρίζουσα, κράζει ἰκετικῶς ἐκβοῶσα· Δέησιν Κυρίῳ, αἰεὶ προσαγάγετε μακάριοι, τυχεῖν αἰωνίων, ἀγαθῶν τοὺς εὐφημοῦντας ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Φορέσας με ἐκ τῆς Παρθένου, προέρχεται, καὶ Σπηλαίῳ τίκεται, Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς ἀσυγχύτως· χόρευε ἢ κτίσις, φωναῖς εὐχαρίστοις μεγαλύνουσα, αὐτοῦ τὴν δι' οἶκτον, παναγίαν συγκατάβασιν.

Καταβασία.

- » Μυστήριον ξένον, ὀρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν
- » τὸ Σπήλαιον· Θρόνον χειρουβικὸν τὴν Παρθένον·
- » τὴν Φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος,
- » Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων μνήμην σήμερον, σκιρτῶντες φιλοπάτορες, τοῦ Ἀβραάμ συνελθόντες, καὶ Ἰσαὰκ κατὰ χρέος, καὶ Ἰακώβ ὑμνήσωμεν· ἐξ ὧν Χριστὸς ὁ Κύριος, τὸ κατὰ σάρκα ὠράθη, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν.

Ἀδὰμ ἀνευφημήσωμεν, Ἄβελ Σὴθ καὶ τὸν Ἐνῶς, Ἐνῶχ καὶ Νῶε Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ, Μωσῆν Ἰῶβ καὶ τὸν Ἀαρῶν, Ἐλεάζαρ Ἰησοῦν, Βαράκ Σαμφῶν Ἰεφθάε, Δαυῖδ καὶ τὸν Σολομῶντα.

Θεοτοκίον., ὅμοιον.

Ἄγνη Παρθένε Ἄχραντε, Μαρία θεονύμφευτε, ἐν ὥρᾳ τῆ φοβερά μοι, πρόστηθι καὶ μεσίτις, πρὸς τὸν Υἱόν σου φάνηθι, τῷ ταπεινῷ καὶ ῥῦσαί με, τῆς καταδίκης ἐκείνης, καὶ τῶν κολάσεων πάντων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ', καὶ τῶν ἁγίων Προπατόρων δ'.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Πάντες τὴν τῶν σεπτῶν, νῦν Προπατόρων μνήμην, τελέσωμεν ὑμνοῦντες, τὴν τούτων πολιτείαν, δι' ἧς ἐμεγαλύνθησαν.(δίς)

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐσβεσαν τοῦ πυρός, τὴν δύναμιν οἱ Παῖδες, χορεύοντες ἐν μέσῳ, καμίνου καὶ ὑμνοῦντες, Θεὸν τὸν παντοδύναμον.

Στίχ. Καὶ ἐπὶ τὴν Πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ.

Λάκκῳ κατακλεισθεῖς, θηρσί συνφκισμένος, Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἀμέτοχος τῆς τούτων, ἐδείκνυτο κακώσεως.

Δόξα. Ἦχος βαρῦς. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἅπαντες, πιστῶς πανηγυρίσωμεν, τῶν πρὸ νόμου Πατέρων, Ἀβραὰμ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, τὴν ἐτήσιον μνήμην· τοῦ Ἰούδα τὴν φυλὴν, ἀξίως τιμήσωμεν· τοὺς ἐν Βαβυλῶνι Παῖδας, τοὺς σβέσαντας τὴν ἐν καμίνῳ φλόγα, ὡς τῆς Τριάδος τύπον, σὺν τῷ Δανιὴλ εὐφημήσωμεν· τῶν Προφητῶν τὰς προρρήσεις, ἀσφαλῶς κατέχοντες, μετὰ τοῦ Ἡσαΐου μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Ἴδου ἡ Παρθένος, ἐν γαστρὶ λήψεται, καὶ τέξεται Υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ· ὁ ἐστι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά· Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Προπατόρων ἡ ς' Ωιδή.

Κοινωνικόν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...

ΤΗι ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Τί σε Δανιὴλ ὀνομάσωμεν; Ἀσκητὴν, ὅτι τὰ πάθη, καθυπέταξας τῷ νῷ· Ἀθλητὴν, ὅτι πρὸς πᾶσαν, ἐκαρτέρησας ποινήν· πρὸς ὕψος, ἀπὸ γῆς στῦλον αἰρόμενον· ἐν πέτρῳ, ἀληθείας ἐρειδόμενον· ἀγωνιστὴν προθυμότατον, καὶ ἰατρὸν ἐμπειρότατον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Δανιήλ προσφθεγξώμεθα; τῶν παθῶν ἐκριζωτήν, καὶ φυτοκόμον ἀρετῶν· ἀληθῆ θαυματουργόν, καὶ πρεσβευτήν ἀμαρτωλῶν· πνευμάτων, ἐλατήρα γενναιότατον· φωστήρα, εὐσεβεία διαλάμποντα· τοῦ Πνεύματος καταγωγίον· τῆς Ἐκκλησίας ὑπέρομαχον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Δανιήλ νῦν καλέσωμεν; μοναστῶν ὑπογραμμόν, καὶ ἐγκρατείας παιδευτήν· ἐγκαλλώπισμα πιστῶν, καὶ ἰαμάτων αὐτουργόν· λυχνίαν, τοῖς ἐν σκότει φῶς ἀυγάζουσιν· Ἀγγέλων, συμπολίτην καὶ ἰσότιμον· τοῦ Παραδείσου οἰκῆτορα, καὶ ἐπουράνιον ἄνθρωπον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸ ἐμπιστευθέν σοι τάλαντον παρὰ Χριστοῦ, καλῶς ἐργασάμενος ὅσιε Πάτερ, ἀνεδείχθης καὶ μετὰ θάνατον, δαιμόνων φυγαδευτής, καὶ ἰατὴρ ποικίλων ἀρρώστημάτων, στῦλος καὶ ἐδραίωμα, καὶ ὄρος ἅγιον, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· διό σε ἰκετεύομεν, Δανιήλ θαυματουργέ, τὴν εἰρήνην αἰτῆσαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι, καὶ αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρῶν, καὶ τὸν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Πάθος σου τὸ σεπτὸν ἢ σεμνὴ, καὶ πανυπέραγνός σου Μήτηρ μακρόθυμε, Παντάναξ ἑώρακυῖα, δακρυόροοῦσα πικρῶς, καὶ τὰ στήθη τύπτουσα ἐκράυγαζεν· Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, πρόσφθεγμά μοι σωτήριον, φῶς παντὸς κόσμου, θεῖε Ἦλιε ἄδυτε, πῶς ἐν ξύλῳ σε, σταυρικῶ νῦν κρεμάμενον, οἶα κακοῦργον βλέπουσα, καὶ λόγῃ τὴν ἄχραντον, φεῦ μοι! πλευρὰν τετρωμένον, καθυπομείνω καὶ ζήσομαι, Ὡς καὶ Θεέ μου, εἰμὴ λάμψει μοι τὸ φῶς σου τῆς ἀναστάσεως;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Ὑπομονῆς στῦλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὅσιε· τὸν Ἰώβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώματι. Δανιήλ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ῥυμνοὶ γεραίρω Δανιήλ τὸν Στυλίτην. Ὁ Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ῥηχος πλ. δ΄. Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ῥυμνοὶ ἀνευφημῆσαι, μέλλοντι τὴν μνήμην σου μακάριε, φωτοφόρον μοι αἴγλην, Δανιήλ οὐρανόθεν κατάπεμψον.

Μέγας ἥλιος ὄντως, Πάτερ ἐξανέτειλας τοῖς πέρασιν, ἀρετῶν δαδουχία, καταυγάζων πιστῶν τὰ συστήματα.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότη, Πάτερ καθυπείκων ἀπενέκρωσας, ἐγκρατεία τὴν σάρκα, καὶ ὑπέταξας ταύτην τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ὅλος ἄνθρωπος ὤφθη, μείνας ὅπερ ἦν καὶ μετὰ σάρκωσιν, ὁ ἐκ σοῦ Θεοτόκε, γεννηθεὶς ἀναλλοίωτος Κύριος.

Ωιδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥάβδῳ τῆς ἐγκρατείας, τὴν τῶν παθῶν θάλασσαν, Πάτερ διαρρήξας διέβης, ἀκαταπόντιστος, καὶ ὄρος ἔφθασας, τῆς ἀληθοῦς ἀπαθείας, καὶ Θεῷ ὠμίλησας, νοῦ καθαρότητι.

Ἀνελθὼν εἰς τὸ ὕψος, τῶν ἀρετῶν γνώριμος, γέγονας τῷ κόσμῳ ἐν στύλῳ, μένων μετέωρος, καὶ τῇ λαμπρότητι, τῶν παραδόξων θαυμάτων, καταυγάζων πίστει σοι, τοὺς προσανέχοντας.

Ἰδρυσμένος ἐν πέτρῳ, τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως, πάσαις μεθοδείαις δαιμόνων, ὤφθης ἀκλόνητος· στύλῳ τὸ σῶμα δέ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνυψώσας, τὴν ψυχὴν ἐπτέρωσας, πρὸς τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι τῆς τῶν παθῶν με, ἐπαγωγῆς Δέσποινα· καὶ τοὺς πολεμοῦντας ἐχθροὺς μοι, νῦν ἐκπολέμησον· στήριξον πέτρῳ με, τῶν τοῦ Θεοῦ θελημάτων· τὴν ψυχὴν μου φώτισον, Πύλη τοῦ θείου φωτός.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-

» κλησίας δομητορ σύ με στερεώσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ

» τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ

» στήριγμα, μόνη φιλόνηρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συμμετοχος, τῶν Ἀγγέλων μακάριε· καὶ τῶν θαυμάτων ὄντως, χαρίσματα ἔλαβες, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πίστει τιμώντων σε ὅθεν καὶ δαιμόνων, ἀπελαύνων τὰ πλήθη, παρέχεις ἰάματα, τοῖς ἀνθρώποις μακάριε, Δανιὴλ ἀξιάγαστε. Πρόσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν Βασίλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὕμνουντες βοήσωμεν· Ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία, Παρθένε πανύμνητε, τοὺς τιμώντάς σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβείαις σου· ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρῴρησιαν, λυτροῦσθαι ἐκ θλίψεων, καὶ πληροῦν τὰ αἰτήματα, τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι· Πρόσβευε τῷ σῶ Γίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρικὸν καθορῶσα πάθος σεμνή, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου σπλάγχχνα πικρῶς, σπαράττουσα ἔκραζες, ὀλολύζουσα πάναγνε· Πῶς ἐκὼν ἐτάθης, καὶ θάνατον Δέσποτα, σαρκικὸν ἐδέξω· φρικτὸν ὄντως ἄκουσμα! ὅθεν ἀνυμνῶ σου, τὸ ἀπόρρητον Σῶτερ, καὶ ἄφραστον βούλημα, ὅτι σῶσαι ἐλήλυθας, τὸ πλανώμενον πλάσμα σου. Ἀνάστηθι ἀλλ' ὅμως Υἱέ, καὶ χαρᾶς μου τὴν καρδίαν πλήρωσον, ὁ εὐφροσύνης τὰ πάντα, πληρώσας τῷ πάθει σου.

Ωιδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ὡς φωταυγῆ, ἥλιον Πάτερ ἀοίδιμε, ἐπὶ στύλου, λάμποντα τεθέασαι, τὸν τοῦ Θεοῦ, δοῦλον Συμεών, καὶ ταῖς πηγαζούσαις, ἐκ τούτου θείαις λαμπρότησιν, ἐνθέως κατηυγάσθης, Δανιὴλ καὶ κατ' ἴχνος, τῆς αὐτοῦ πολιτείας ἐβάδισας.

Δαιμονικάς, φάλαγγας ὄπλῳ τῆς πίστεως, ἐτροπώσω, ρεῖθροις τε κατέκλυσας, τῶν προσευχῶν, λύμην τὴν αὐτῶν, Πάτερ ἀναστείλας, ἦν ἐνεποίουν τοῖς πλέουσι· καὶ ἔσωσας τοὺς πίστει, τῷ Χριστῷ μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλόνηρωπε.

Ἀναστηλῶν, Πάτερ σαυτὸν παμμακάριστε, ὀλονύκτως, ἴστασο ὡς ἄσαρκος, ἀμετεώριστος τῆς ψυχῆς, ὄμμα κεκτημένος, καὶ καθαρὸν ὡσπερ ἔσοπτρον, τοῦ Πνεύματος τὴν αἴγλην, καὶ τὰς θείας ἐμφάσεις, καθαρᾷ διανοίᾳ δεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, φύσεως κεκαινοτόμηγται νομοδότην, Λόγον γὰρ ἐγέννησας, ὑπὲρ αἰτίαν ὡς ἀληθῶς, Πάναγνε καὶ Λόγον, τῆς ἀλογίας ῥυσάμενον, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῶν πιστῶς μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ωιδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἴνα τῆς ἀθανάτου, δόξης ἐπιτύχης σαρκὸς ἐθανάτωσας, τὰς ὀρέξεις Πάτερ, καὶ παθῶν τὰς ὀρμὰς ἐχαλίνωσας, ἐγκρατείας πόνοις· καὶ ποταμὸς θαυμάτων ὠφθης, καὶ πηγὴ ἰαμάτων ἀοίδιμε.

Ἦν διώδευσε τρίβον, Πάτερ ἐπὶ γῆς Συμεῶν ὁ θαυμασίος, ἐν ἐκστάσει μάκαρ, γεγονότι σοι ὠφθῃ δεικνύων σοι, σὺν δυσὶν Ἀγγέλοις, Δεῦρο βοῶν, καὶ στήθι πρὸς με, πρὸς Θεὸν ἀνυψούμενος χάριτι.

Λαμπρυνόμενος αἴγλη, Πάτερ ἀνεσπέρου καὶ θείας ἐλλάμπφews, τῶν δαιμόνων ζόφον, καὶ παθῶν τὴν ὀμίχλην ἐδίωξας· καὶ ὠράθης στῦλος, φωτοειδῆς καὶ κλιμαξ ὄντως, πρὸς Θεὸν τοὺς πιστοὺς ἐπανάγουσα.

Θεοτοκίον.

Τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, ὠφθης ὑπερτέρα τῶν ἄνω Δυνάμεων, καὶ βροτῶν τὴν φύσιν, ἐθεοούρησας μόνη Πανύμνητε· Θεοτόκον ὄθεν, παναληθῆ ψυχῇ καὶ γλώσση, οἱ πιστοὶ σε Παρθένε δοξάζομεν.

Ωιδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὁ νοῦς σου τῇ πρὸς Θεόν, ἐγγύτητι λαμπρυνόμενος, ἀνάλωτος ἡδονῶν, πυρὶ Πάτερ ἔμεινε, καὶ παθῶν ἀνώτερος, καὶ τῆς πρὸς τὸ σῶμα, προσπαθείας ὑψηλότερος.

Ναμάτων ζωοποιῶν, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, πλησθεῖσά σου ἡ ψυχῇ, θεόφρον πανόλβιε, ποταμοὺς ἀνέβλυσεν, ἰαμάτων ὄντως, ὀχετοὺς παθῶν ξηραίνοντας.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν πιστοί, καὶ τεῖχος πάντες κεκτήμεθα, οἱ ἐν βυθῷ τῶν κακῶν, καὶ σάλῳ τῶν θλίψεων, ἀεὶ κινδυνεύοντες, Θεοτόκε μόνη, τῶν βροτῶν τὸ καταφύγιον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς

» σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς

» σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡσπερ ἀστὴρ πολύφωτος, σὺ ἀναβὰς μακάριε, ἐπὶ τοῦ στύλου τὸν κόσμον ἐφώτισας, ἐν τοῖς ὁσίοις ἔργοις σου, καὶ τὸ σκότος τῆς πλάνης, ἀπεδίωξας Πάτερ· διὸ δεόμεθα· Καὶ νῦν ἐπίλαμψον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, τὸ ἄδυτον φῶς τῆς γνώσεως.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ ὠδὴ ῥυπαρὰ πρὸς τὴν αἴνεσιν, τῶν ἀγώνων σου Πάτερ μοι πέφυκεν· οὐ γὰρ ἔχω ἀγνήν τὴν καρδίαν μου· καὶ γὰρ ταύτην αἰσχροῶς κατεμόλυνα· ἀλλὰ μοι δίδου λόγον Ἄγιε, καθαρῶς ἀνυμνήσαι τὴν σὴν πολιτείαν, ἣν ἐθαύμασαν ὄντως καὶ Ἄγγελοι· καὶ γὰρ γέγονας ὡσπερ ἀσώματος, εἰληφῶς τὸ ἄδυτον φῶς τῆς γνώσεως.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου.

Στίχ. Καὶ γήινον πᾶν, ἀλλὰ καὶ γῆν ἐκκλίνων,

Οἰκεῖ Δανιὴλ πρὶν στῦλον, καὶ νῦν πόλον.

Ἐνδεκάτῃ Δανιὴλ στυλοβάμων εὗρατο τέρμα.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου βασιλέως τοῦ Μακέλλη, ἀπο Μεσοποταμίας ὀρμώμενος, ἐξ ἐνορίας Σαμοσάτων, ἐκ κώμης Μαρουθᾶ καλουμένης, ἐκ πατρὸς Ἡλία καὶ μητρὸς Μάρθας ἀποτεχθεὶς. Μετὰ δὲ τὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, παρὰ τῶν γεννητόρων ἐν τινι εἰσήχθη Μοναστηρίῳ, καὶ ἐν τῇ ἀσκητικῇ πολιτείᾳ διέπρεψε. Καὶ παρεγένετο πρὸς τὸν ὅσιον Συμεὼν τὸν Στυλίτην, ἤδη προκόψας ἐν τῇ ἀσκήσει, καὶ παρ' αὐτοῦ εὐλογήθη. Κατὰ δὲ θεϊαν ἀποκάλυψιν, ἦλθεν ἐν τοῖς τῆς Θράκης μέρεσι, πλησίον τοῦ Βυζαντίου, ἐν τῷ Ἀνάπλω· ἔνθα καθεῖρξεν ἑαυτὸν ἐν τινι εἰδωλικῷ ναῶ, πολλοὺς πειρασμοὺς παρὰ τῶν δαιμόνων ὑποστάς. Εἶτα κίονι ἐπέβη, πολλὴν ἐν αὐτῷ ἐπιδειξάμενος ἄσκησιν καὶ καρτερίαν, καύματι καὶ ψύχει, καὶ ταῖς ἐξ ἀνέμων προκείμενος προσβολαῖς. Πολλὰ οὖν θαύματα κατειργάσατο, ὡς διαφημισθῆναι τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ παρὰ τε τῷ βασιλεῖ Λέοντι, καὶ τῷ μετ' αὐτὸν Ζήνωνι, καὶ τῷ τυραννήσαντι Βασιλίσκῳ· οἱ καὶ παραγενόμενοι, προσεκύνησαν τὸν Ἅγιον, καὶ προθεσπίσας αὐτοῖς περὶ τῶν συμβησομένων, καὶ τῇ ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν πολεμουμένη, βοηθήσας, καὶ ὁσίως καὶ ἀμέμπτως

τὸν βίον διατελέσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Ἀνάπλω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ νέου Στυλίου.

Στίχ. Πρὸς ὕψος ἀνήνεγκε τὸν Λουκᾶν στῦλος·

Λουκᾶς δὲ τὸν νοῦν πρὸς Θεόν, πρὸς ὃν τρέχει.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ τοῦ Γέροντος, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, καὶ γαμβροῦ αὐτοῦ, υἱοῦ Λέοντος τοῦ σοφωτάτου, ἐκ γῆς ἀνατολῶν ὀρμώμενος, υἱὸς Χριστοφόρου καὶ Καλῆς. Ὅτε δὲ κατὰ Βουλγάρων πόλεμος ἐκινήθη, τότε καὶ τοῦτον εἶλκεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἡ τῶν κρατούντων πρόσταξις. Συρράγέντος δὲ τοῦ πολέμου, καὶ ἀνυποστάτου γενομένου, καὶ πολλῶν μυριάδων καταπεσουσῶν, αὐτὸς θείᾳ προνοίᾳ περισωθείς, τὸν μονήρη βίον ὑπέρχεται· καὶ τῇ ἀσκήσει προκόψας, χειροτονεῖται πρεσβύτερος· καὶ σίδηρα περιβάλλεται, κατατρύχων τὸ σωματίον· καὶ ἑξαήμερῳ νηστείᾳ σχολάζει, μηδὲν ἕτερον, πᾶρεξ τῆς προσκομιζομένης αὐτῷ προσφορᾶς, καὶ λαχάνων ὠμῶν ἐσθίων. Καὶ ἐπὶ στύλου ἀναβάς, καὶ τρεῖς ἐν αὐτῷ διαρκέσας χρόνους, θείας αὐτήκοος φωνῆς γεγονώς, καὶ τῷ καλέσαντι ἐπόμενος καταλαμβάνει τὸν Ὀλυμπον, λίθον, οἷά τινα κημὸν ἐκούσιον, ἐμβαλὼν τῷ στόματι, πρὸς τὸ μὴ λαλεῖν πολλά. Καὶ ἐν τῇ Βασιλίδι τῶν πόλεων ἔρχεται, κἀκεῖθεν ἐπὶ Χαλκηδὸνα διαβαίνει. Ἐν ἧ προσεπιβάς κίονι, θαυμάτων μεγίστων αὐτουργὸς γέγονε, τεσσαράκοντα πέντε χρόνους διηνυκῶς ἐν τῷ κίονι. Καλῶς οὖν ἀγωνισάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀκεψεῆ καὶ Ἀειθαλᾶ.

Στίχ. Ἀκεψεῆν βλέπων με πάσχοντα ξίφει,

Ἀειθαλᾶ ζήλωσον· Ἐζήλωσά σε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Περσίδος. Ἦν δὲ ὁ Ἀειθαλᾶς τῶν εἰδώλων ἱερεὺς· ἐπέγνω δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκ τοῦ μόνον ἐνθυμηθῆναι πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῶν χριστιανῶν ἐλθεῖν, καὶ τῆς κατεχούσης αὐτὸν νόσου ἀπαλλαγῆναι· ἡ δὲ ἦν ῥῦσις αἵματος. Μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν πόλιν ἐπιστρέψας, ἦτις Ἀρβήλ ἐλέγετο, τοῦτον γενέσθαι καὶ ἑτέροις Διδάσκαλον τῆς εὐσεβείας συνέβη. Διαβληθεὶς δὲ, παρέστη τῷ ἄρχοντι. Τοῦ δὲ ἄρχοντος τὰ κατ' αὐτὸν ἀναμαθόντος, τὸ ὠτίον ἀπεκόπη, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται. Ὁ δὲ ἅγιος Ἀκεψεῆς ὑπῆρχε Διάκονος· συσχεθεὶς δὲ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, τύπτεται ἀφειδῶς, καὶ παραπέμπεται τῷ ἄρχοντι μετὰ τοῦ Ἀειθαλᾶ. Ὁ δὲ εἰσάγει αὐτοὺς εἰς τὸν βασιλεῖα· οὐ κατενώπιον ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη Μείρακος τινος, καὶ διήγησις πάνυ ὠφέλιμος.

Οὗτος ὁ μακάριος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μείραξ, ἦν μὲν Αἰγύπτιος τὸ γένος, ἐν τῷ κάστρῳ δὲ Τενεσῆ γεννηθεὶς, παρὰ χριστιανῶν γονέων· καὶ βαπτισθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, ἐπαιδεύετο ἐν τῇ τῶν χριστιανῶν ἀμωμῆτι πίστει. Κουφότητι δὲ γνώμης ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ σκελισθεὶς, ἀπελθὼν πρὸς τὸν ἐκεῖσε Ἀμηρᾶν, ἠρνήσατο τὸν Χριστόν. Καὶ τὴν ζώνην κόψας καὶ τὸν Σταυρὸν πατήσας καὶ τὴν μάχαιραν σπασάμενος, ἠλάλαξε τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην φωνὴν τό, Ἀγαρηνός εἰμι, καὶ οὐκ ἔτι χριστιανὸς ἀπὸ τῆς σήμερον. Καὶ ἦν τιμώμενος καὶ δοξαζόμενος ἐπὶ τινὰς χρόνους παρὰ τε τοῦ Ἀμηρᾶ, καὶ τῶν παρ' αὐτῷ, μηδὲ φροντίζων περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας. Οἱ δὲ τούτου γεννήτορες, οὐκ ἐπαύσαντο τὸν Θεὸν ἐξιλεούμενοι, πρὸς τὸ μεταβληθῆναι αὐτόν.

Ἰδὼν δὲ ὁ Θεὸς τὴν τούτων πρόθεσιν καὶ ἐπίμονον δέησιν, μετέβαλε τὴν τοῦ Μείρακος καρδίαν πρὸς ἐπιστροφὴν. Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, λέγει· Ἰδοὺ, κύριοί μου καὶ γλυκύτατοι γεννήτορες, σκοτισθεὶς τὸν νοῦν, ἐποίησα ὁ ἐποίησα· καὶ νῦν παρακαλῶ πάλιν γενέσθαι χριστιανὸς καὶ εἶναι μεθ' ὑμῶν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ. Ἡμεῖς τέκνον, ὅτε τοῦτο ἐποίησας, πολλὰ δάκρυα ὑπὲρ σοῦ ἐξεχέσαμεν, καὶ οὐδέ ποτε ἐπαυσάμεθα τὸν Θεὸν δυσωποῦντες, ὅπως ἐπιγνῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπιστρέψῃς πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ νῦν εὐχαριστοῦμεν τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι· ὅτι οὐ παρείδε τὴν μικρὰν ἡμῶν δέησιν. Πλὴν, καθὼς γινώσκεις καὶ αὐτός, τέκνον, φοβούμεθα τὸν Ἀμηρᾶν, μήποτε κινδυνεύσωμεν ὑπὲρ τούτου, ὡς μεταβαλόντες σε. Ἄλλ' εἰ θέλεις καὶ τοῦ μεγάλου πταισματος κουφισθῆναι, καὶ τὸν Θεὸν ἴλεων εὐρεῖν, καὶ ἡμᾶς ἀνεγκλήτους ποιῆσαι, καὶ ὑπὲρ παντός τοῦ γένους σου πρεσβευτὴς γενέσθαι, ἄπελθε πρὸς τὸν Ἀμηρᾶν· καὶ ὡς ἐποίησας κρυφίως, ὁ ἐποίησας, οὕτω πάλιν ποιήσον, ὡς ἀγνοούντων ἡμῶν, καὶ ὁ Θεὸς εὐδοῶσει πάντως τὰ κατὰ σὲ τέκνον ὡς βούλεται.

Ὁ δὲ, τὴν τῶν γονέων λαβὼν συμβουλήν ὁμοῦ καὶ εὐχήν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ζώνην, πρὸς τὴν σύναξιν ἔδραμε τῶν Ἀγαρηνῶν. Καὶ περιζωσάμενος, ἐνώπιον τοῦ Ἀμηρᾶ καὶ πάσης τῆς συναγωγῆς, καὶ χαράξας τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐν ἐνὶ ξύλῳ, ἠσπάσατο αὐτόν, καὶ ἤρξατο κράζειν μεθ' ὅσης δυνάμεως εἶχε τό, Κύριε ἐλέησον. Καὶ κρατήσας αὐτόν ὁ Ἀμηρᾶς λέγει· Τί σοι γέγονεν; Ὁ δὲ Μείραξ ἀπεκρίνατο· Ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς συμβάσης μοι διαβολικῆς σκοτώσεως, προσέπεσον τῷ Χριστῷ· καὶ γενόμενος χριστιανός, καθὼς ἤμην, ἦλθον ἀναγγεῖλαί σοί τε καὶ πάσῃ τῇ συναγωγῇ, καὶ ἐνώπιον πάντων Χριστόν μου ὁμολογῆσαι, ὑμᾶς δὲ καὶ τὴν θρησκείαν ὑμῶν ἀναθεματίσαι. Τούτων ἀκούσας ὁ Ἀμηρᾶς, ἔβαλεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις, ἄνευ τῆς οἴασοῦν βρώσεως καὶ πόσεως· καὶ ἐξαγαγὼν, ἐπανέκρινεν αὐτόν. Καὶ εὐρὼν αὐτόν ὁμολογοῦντα τὸν Χριστόν, ἔτυψεν αὐτόν μετρίως, καὶ πάλιν τῇ φυλακῇ ἐναπέθετο. Καὶ μεθ' ἑτέρας τρεῖς ἡμέρας παραστήσας αὐτόν, ἔτυψε σφοδρῶς· ἐπιμένοντα δὲ τῇ ὁμολογίᾳ, καθεῖρξε. Καὶ μεθ' ἑτέρας τρεῖς ἡμέρας, πάλιν ἐπανακρίνας αὐτόν καὶ

εὐρῶν ἐπιμένοντα καὶ ὁμολογοῦντα τὸν Χριστόν, βουνεῦροις αὐτὸν ἄνωθεν ἔτυψε τῶν φλεγμαινουσῶν πληγῶν· καὶ δοθείσης ἀποφάσεως κατ' αὐτοῦ, ἔλαβον οἱ προστεταγμένοι.

Ἐμβάντες δὲ εἰς πλοῖον, ἀπέπλευσαν ὡσεὶ σταδίους τέσσαρας. Καὶ μετὰ τὸ προσεῦξασθαι αὐτόν, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ρίψαντες ἐν τῇ θαλάσῃ. Καὶ τὸ μὲν σῶμα, εἴτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἴτε μή, οὐ διεγνώσθη· ἡ δὲ τιμία αὐτοῦ κεφαλὴ ἐξῆλθε. Καὶ ταύτην ἀναγνώρισαντες χριστιανοὶ τινες, ὡς πολῦτιμον δῶρον ἔλαβον. Διαβληθέντες δὲ πρὸς τὸν Ἀμηρᾶν, δέδωκαν αὐτῷ χρυσίνους ἑκατόν, καὶ οὕτως εἴασεν αὐτοὺς κατέχειν αὐτὴν ἀκωλύτως. Τότε ἀργυρέαν θήκην κατασκευάσαντες, κατέθεντο αὐτὴν ἐν ταύτῃ μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς καὶ δορυφορίας. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἀναβλύζει ἀεὶ εὐῶδες μύρον, παντοδαπὰς ἰάσεις ἐπιτελοῦσα, εἰς δόξαν μὲν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς πληροφορίαν δὲ βεβαίαν τῶν σκανδαλιζομένων καὶ δισταζόντων ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βαρσαβᾶ.

Στίχ. Θύσας Βαρσαβᾶ ζῆθι λυτρωθεὶς ξίφους.

Ἄνω ποθῶ ζωὴν· θᾶπτον ἡκέτω ξίφους.

Οὗτος, παρόρησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογῶν ἀληθῆ, ὑπὸ τοῦ τῆς Περσίδος ἀρχοντος ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν.

Καί, τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Βικεντίου, Αἰμιλιανοῦ καὶ Βεβαίας.

Στίχ. Τμηθέντες ἐμφαίνουσι τρεῖς τε καὶ μία.

Θεοῦ Τρία πρόσωπα, καὶ φύσιν μίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ωιδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Τάξεις Ἀγγέλων σου τὴν στάσιν, κατεπλάγησαν παμμάκαρ θεοφόρε· μετὰ σώματος γάρ, τὴν τούτων πολιτείαν, ἀναλαβὼν ἐκραύγαζες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦψει ἀύλου πολιτείας, προφητείας τε ἐκλάμπων φωταυγεία, ἰαμάτων ἡμῖν, ἀπήστραψας ἀκτῖνας, τοῖς εὐσεβῶς τιμῶσί σε, Δανιὴλ θαυματοφόρε.

Λῦσον παθῶν μου τὴν ὀμίχλην, τῇ λαμπρότητι, παμμάκαρ σῆς πρεσβείας, καὶ πρὸς τρίβους ζωῆς, ὀδήγησον βοῶντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰλεως ἔσο μοι Παρθένε· καὶ πληγέντα με ῥομφαία ἁμαρτίας, ἐν μοτώσει τῆς σῆς, θεράπευσον πρεσβείας, Εὐλογημένος κράζοντα, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωιδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον, τῶν καλῶν τὸ ἀκρότατον, Πάτερ θεοφόρε ἀκριβῶς κατέλαβες, πτεροῖς κουφιζόμενος, τῶν ἐναρέτων πράξεων, καὶ σὺν ἀσωμάτοις, Δανιὴλ ἀνακράζεις· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τοῦ Θεοῦ σε δύναμις, προφανῶς ἐνισχύσασα, φέρειν τοῦ κρυμοῦ τὸ δυσχερὲς ἐποίησεν, ἡλίου τὸν καύσωνα, τὰς σηπεδόνας τὰς τῆς σαρκός, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς, γεγεννημένων σκολήκων, τὴν κάκωσιν βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέος Ἰώβ σὺ πέφηνας, Δανιὴλ ἀξιάγαστε, πλήθει πειρασμῶν περισχεθεὶς καὶ θλίψεων, Δαυῖδ τὴν πραότητα, καὶ Ἰακώβ τὸ ἄπλαστον, καὶ τὴν σωφροσύνην, Ἰωσήφ ἐμμήσω, κραυγάζων· Τὸν Δεσπότην, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον Δέσποινα, Παναγία φρονουῦντές σε, ῥήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς πανύμνητε, σὲ νῦν μακαρίζομεν, ὅτι Θεὸν μακάριον, ἔτεκες ἡμῖν· ὃν ἐν δυσι ταῖς οὐσίαις, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
- » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδῶν, Τὸν Δη-
- » μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλο-
- » γεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
- » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδοὺ σοι πύλαι οὐρανῶν, μεταστάντι καὶ τὸν δρόμον τελέσαντι, Πάτερ ἠνοιχθήσαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τάξεις ἐδέξαντο· ὁ στεφοδότης δὲ Χριστός, δόξη ἐστεφάνωσε, δικαιοσύνης σε· ὃν ὑμνοῦντες οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ὡς κρίνον Πάτερ τοῦ ἀγροῦ, ἐν λειμῶνι τῆς ἀθλήσεως ἠνθησας, καὶ ὡς κυπάρισσος, εἰς ὕψος ἤρθης τῆς τελειότητος, ὡσεὶ ἐλαία ψαλμικῶς, ἐφάνης τὰ πρόσωπα, καὶ τὰς καρδίας ἡμῖν, ἰλαρύνων τῷ ἐλαίῳ τῶν πόνων σου.

Στυλόν σε βάσει ἀρετῶν, στηριζόμενον ἢ κτίσις ἐγνώρισε· πύργον ἀκλόνητον· θαυμάτων βρύσιν· λιμένα εὐδίων· τῶν ἰαμάτων θησαυρόν· δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· διό σου σήμερον, Δανιὴλ ἐπιτελεῖ τὸ μνημόσυνον.

Ἡλίου σήμερον ἡμῖν, ἐξανέτειλε φαιδρότερον Ὅσιε, ἢ θεία μνήμη σου, πιστῶν καρδίας καταφωτίζουσα, δικαιοσύνης τῷ φωτί· ζόφον δὲ διώκουσα, τῶν ψυχοφθόρων παθῶν· ἦν τελοῦντες εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσης κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ-
- » κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκῶν, κατῆλθε μέ-
- » χρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενό-
- » μενος ἄνθρωπος· διό τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ
- » πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τῷ κρύει καὶ τῷ καύσωνι, πιεζόμενος Πάτερ, τῷ σώματι μετέωρος, διετέλεσας ὥσπερ, ἀδάμας μὴ καμπτόμενος, Δανιὴλ πανθαύμαστε, τῆς φύσεως ταῖς ἀνάγκαις· διὰ τοῦτο καὶ δόξης, ἀθανάτου σε υἱόν, ἠξίωσεν ἀπολαύειν.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἐκύησας Πανάχραντε, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτο σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσας τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Β΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος, Ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος, τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Πλήρη ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἀγίου Σπυρίδωνος βλέπε ἐν τέλει τοῦ παρόντος Μηναίου (σελ. 264 κ.έ.).

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ παροῦσα Ἑορτὴ τύχη τῇ Κυριακῇ τῶν Προπατόρων.

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κάθισμα ὅλον. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄, τῶν Προπατόρων γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄. Δόξα, τῶν Προπατόρων. Καὶ νῦν, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος κτλ. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τῶν Προπατόρων. Ἦχος γ΄. Τῶν Προπατόρων τὸ σύστημα. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ τῶν Προπατόρων.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου καὶ τοῦ Πολυελέου, Καθίσματα Ἀναστάσιμα καὶ τοῦ Ἁγίου. Τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου, Ἀντίφωνα, καὶ Προκείμενον τοῦ αὐτοῦ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τῶν Προπατόρων, καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἀπὸ γ΄ Ὡιδῆς, ἢ Ὑπακοὴ τῶν Προπατόρων· εἰ δὲ βούλει, ἀντ' αὐτῆς, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Δόξα, καὶ νῦν, τῶν Προπατόρων. Ἀφ' ἕκτης, Κοντάκιον τῶν Προπατόρων, Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τῶν Προπατόρων, τοῦ Ἁγίου καὶ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα β΄, τῶν Προπατόρων γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄ μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Στίχ. α΄. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. β΄. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. γ΄. Οἱ Ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Δόξα. Τῶν Προπατόρων. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοί. Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου, Εὐαγγέλιον τῶν Προπατόρων, καὶ Κοινωνικὸν τῆς Κυριακῆς.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἢ παροῦσα τοῦ Ἁγίου Ἑορτή, ἢ τούτου Ἀκολουθία ψάλλεται, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ἀρχιερέων κανῶν, τῆς Ἐκκλησίας ἀδιάσειστον ἔρεισμα· τὸ κλέος τῶν Ὁρθοδόξων· ἢ τῶν θαυμάτων πηγὴ· τῆς ἀγάπης ῥεῖθρον μὴ κενούμενον· φωστὴρ ὁ πολύφωτος· τὸ τοῦ Πνεύματος ὄργανον· ὁ νοῦς ὁ θεῖος, ὁ πραῦς καὶ ἀκέραιος, ὁ ἀπλότητι, ἀληθεῖ καλλυνόμενος. Ἄνθρωπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε Ἄγγελε, τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτα, ὁ τοῦ Χριστοῦ φίλος γνήσιος· αὐτὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Πρᾶος καὶ κληρονόμος τῆς γῆς, σὺ τῶν πραέων ἀληθῶς ἀναδέδειξαι, Σπυρίδων Πατέρων δόξα, ὁ ταῖς νευραῖς τῶν σοφῶν, καὶ ἀπλῶν σου λόγων, θεῖα χάριτι, ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, καὶ παράφρονα Ἄρειον, ἐναποπνίξας· καὶ τὸ δόγμα τὸ ἔνθεον, καὶ σωτήριον, ἀνυψώσας ἐν Πνεύματι πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους τε, φωτίσας τρανότατα, ἕνα δοξάζειν τὸν Λόγον, ὡς ἀληθῶς ὁμοούσιον, Πατρὶ προανάρχῳ, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάθη ἀπονεκρώσας σαρκός, νεκρούς ἐν χάριτι Θεοῦ ἐξανέστησας· καὶ ὄφιν χρυσοῦν εἰργάσω· καὶ ποταμοῦ τὰς ὀρμάς, προσευχῇ σου Πάτερ ἐχαλίνωσας· νυκτὸς βασιλεῖ δέ, ἐπιφανεῖς κινδυνεύοντι, τοῦτον ἰάσω, τῇ καθ' ὕπαρ ἐγγύτητι, τοῦ Κυρίου σε, παραδόξως δοξάζοντος. Ὅθεν μεγαλοφώνως σου, τὴν μνήμην γεραίρομεν, καὶ τῶν λειψάνων Σπυρίδων, τὴν ἱερὰν θήκην σέβομεν, ἐξ ἧς ἀναβλύζεις, ἰαμάτων θεῖα ῥεῖθρα, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος α΄. Ἀνατολίου.

Ὅσιε Πάτερ μακάριε, Σπυρίδων σοφέ, τὴν νεκρὰν ὡσπερ ζῶσαν, ἐπηρώτας δι' ἀγάπην Θεοῦ· ὄφιν δὲ μετέβαλες εἰς χρυσόν, ὁ πενίαν ἀσκῶν· ῥύσιν δὲ ἐπέσχες ποταμοῦ, συμπαθήσας λαῶ· βασιλεῖ δὲ παρέστης ἰατὴρ, τῇ προνοίᾳ Θεοῦ· νεκρούς δὲ πάλιν ἤγειρας, ὡς αὐτοῦ μαθητής· τὴν πίστιν δὲ ἐτράνωσας, ἀναμέσον Πατέρων πολλῶν. Πάντα οὖν ἰσχύων ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, αὐτὸν καὶ νῦν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος πλ. β΄.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνάς γὰρ ἤκει, ἔμβρουον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φορικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου, καὶ Θεός;

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Ζήτει αὐτὰ εἰς τὴν ζ' τοῦ παρόντος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Πανήγυρις φαιδρά, ἱερά πανδαισία, δεῦτε πιστοὶ μεθέξομεν· Σπυρίδων καὶ γὰρ συγκαλεῖται, ἐστιάτωρ ὢν πνευματικός· οὐ ἡ τράπεζα θεία, ἡδέα τὰ θαύματα, αἱ πράξεις ἀθάνατοι· αὐτοῦ μιμησώμεθα, τὸ πρᾶον τὸ ἄκακον, τὸ ἀπλοῦν τὸ φιλάνθρωπον, τὸ περὶ πάντας σοφόν, ἐν οἷς ἐν Ἀρχιερεῦσιν, ὡς φῶς ἐξέλαμψεν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Μεγίστων ποιητής, ἀρετῶν καὶ θαυμάτων, ἀνεδείχθης Σπυρίδων σοφέ, ταῖς μέν σου καταφαιδρύνας τὸν βίον, ὑπὲρ φέγγος τὸ ἡλιακόν, τοῖς δὲ καταλαμπρύνας, κόσμον τὸν περιγίειον, ὑπὲρ ἀστραπᾶς οὐρανοῦ, ἀμφοῖν ὠραιότερος, δεικνύμενος Ὅσιε, τοῖς προσφεύγουσιν ἐν πίστει, ταῖς προστασίαις σου.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὄσιοί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Ὡ θαύματος φοικτοῦ! ἡ νεκρὰ πυθομένῳ, φωνὴν ζῶσάν σοι δέδωκεν· ὁ ῥοῦς δὲ τοῦ ποταμοῦ ἀνεστάλη, διὰ λόγου σου προστακτικοῦ· ἡ τοῦ ἀνακτος νόσος, εὐχῆ σου φυγαδεύεται· ὁ ὄφις εἰς εἶδος χρυσοῦ ἀντιμετηλλάττετο· νεκροὶ ἐξηγέρθησαν· ἐνήργει γὰρ ἐν σοὶ ὁ Χριστός, Σπυρίδων ἱερουργέ, ὁ τῆς Τριάδος τὸ δόγμα, ἀνακηρύξας τρανῶς.

Δόξα. Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Ἱεραρχῶν τὸ θεῖον κειμήλιον, Πάτερ Ὅσιε, Σπυρίδων σοφέ, σὺ ἐν ἀρεταῖς ἀναδέδειξαι· ὅθεν τῆς Ἐκκλησίας προστάτης γενόμενος, αἵρεσιάρχας ἐξώθησας, καὶ τοῦ Ἀρείου τὸ βλάσφημον, συνοδικῶς εἰς γῆν κατηδάφισας· διὸ θαυματουργῶν ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Ἴδου καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Εὐτρεπίζου Σπήλαιον· ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ

ἀνατέταλκεν, ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκούσατε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περὶχωρα τῆς Ἰουδαίας· ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἔπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος, καὶ θαυματουργὸς θεοφόρε, Σπυριδῶν Πατὴρ ἡμῶν· διὸ νεκρᾷ σὺ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς, καὶ ὄφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες· καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχάς, Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι Ἱερώτατε. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον·

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι...

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ὅφιν μετέβαλες, εἰς χρυσὸν Ἄγιε, καὶ ταῖς τῶν λόγων σου, νευραῖς ἀπέπνιξας, τὸν δυσσεβῆ καὶ πονηρόν, Ἄρειον θεοφόρε. Βασιλεῖ δὲ γέγονας, ἰατρὸς παναοίδιμε· καὶ νεκροὺς ἐξηγειρας, Δαίμονάς τε ἀπήλασας· διὸ σου συνελθόντες ὑμνοῦμεν, Ἱεράρχα τὴν μνήμην τὴν πάντιμον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Χαρᾶς πεπλήρωνται, πάντα τὰ πέρατα· ἡ Θεοτόκος γάρ, γεννᾶν ἐπείγεται, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός· ὦ θαύματος ἀνερμηνεύτου! Ἄρχεται ὁ ἄναρχος, καὶ σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος. Σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν συνέχοντα ἅπαντα. Ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου, καὶ χόρευε ἡ κτίσις, ἡμέραν Προεόρτιον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· τοῖς ἔργοις ἐτίμησας, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Σπυριδῶν μακάριε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, τῇ ἐν σοὶ σωφροσύνη, χάριτας ἰαμάτων, ἀπαστράπτων τοῖς πᾶσι· διὸ καὶ ἐορτάζομεν, πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Παρθένοι προεξάρξατε, τῇ τῆς Παρθένου χαρᾶ· μητέρες αἰνέσατε, τὴν προπομπὴν τῆς Μητρὸς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Μάγοι σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, σὺν ἡμῖν οἱ Ποιμένες· ἔρχεται γὰρ ἐν πόλει, Βηθλεὲμ τοῦ γεννησῆαι. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀνακτόροις καὶ μύσταις θεοπρεπῶς, ἐν συλλόγῳ πανσέπτῳ φιλοσοφῶν, τρανῶς διεσάφησας, τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν· καὶ γὰρ κηρύττων ὠφθης, μονάδα Θεότητος, καὶ ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, σαφῶς ἐδογματίσας· ὅθεν ὑπὲρ λόγον, κατ' ἐπίπνοϊαν θεῖαν, καθεῖλες τὸν φλύαρον, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, Ἱεράρχα θεσπέσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὺς ἀλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε. Χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρουσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκηνώμα. Χαῖρε ἔνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε. Χαῖρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τό, Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Πατέρων ἀγλαίσμα, Σπυρίδων σοφέ, καὶ ἀκροθίνιον, τῇ τῶν θαυμάτων σου αἴγλη, τῆς οἰκουμένης φωτίζων τὰ πέρατα, καὶ τῆς Ἀρείου λύσεως, καθαιρέτης φανείς, τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῶ κατέστρωσέ ποτε.

Τῶν πραέων γῆν καταλαβόν, Πάτερ ὡς πραότατος, καὶ συμπαθῆς καὶ καθαρὸς γενόμενος, τὸν ἐπανιστάμενον, τῇ καρδίᾳ μου, καταπράυνον κλύδωνα· ὅπως ἐν γαλήνῃ, θείᾳ γεγονὼς ἀνευφημήσω σε.

Γεωργίαις θείαις τὴν ψυχὴν, Πάτερ καθηράμενος, θεοειδῆς Σπυρίδων ἐχρημάτισας, καὶ τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν ὑπέρλαμπρον, κατεπλούτισας ἔλλαμψιν· ὅθεν καταυγάζεις, τοὺς εἰλικρινῶς σε μακα-

ρίζοντας.

Ἐκ ποιμνίων ὥσπερ τὸν Δαυῖδ, σὲ ἀναλαβόμενος, ὁ Πλαστοουργὸς λογικῆς ποιμνῆς ἔθετο, ποιμένα πανάριστον, τῇ ἀπλότῃ καὶ πραότῃ λάμποντα, καὶ τῇ ἀκακίᾳ, Ὅσιε ποιμὴν καλλωπιζόμενον.

Θεοτοκίον.

Παναγία ἄχραντε Ἀγνή φώτισον ἀγίασον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν ψυχὴν μου δέομαι, τὰ νέφη σκεδάζουσα, τῆς ἀγνοίας μου, καὶ τοῦ σκότους ἐξαίρουσα, τοῦ τῆς ἀμαρτίας, ὅπως κατὰ χρέος μακαρί-

ζω σε.

Ωιδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Τὸν νοῦν σου ἀπαθείᾳ καταλαμπρύνας, καὶ θείᾳ ταπεινώσει καθωραΐσας, χαρίσματα τοῦ Πνεύματος ὑπεδέξω, διώκειν πνεύματα, λύειν νοσήματα, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, Ἱερώτατε.

Τὸν ὄφιν τὸν ἀρχέκακον ἀποκτείνας, τὸν τρόπον τὸν φιλάργυρον συμπατήσας, οἰκτείρων τὸν δεόμενον Ἱεράρχα, ὄφιν μετέβαλες, χρυσοῦν εἰς κόσμιον, ἱεραῖς ἐντεύξεις, Πάτερ Ὅσιε.

Ἀνήλθες πρὸς τὸ ὄρος τῆς θεωρίας· εἰσέδυσ εἰς τὸν γνόφον τῆς ἀπαθείας· πλαξὶ δὲ τῆς καρδίας σου εἰσεδέξω, Νόμον σωτήριον, ὡς ἱερώτατος, καὶ θεράπων γνήσιος τοῦ Δεσπότη σου.

Θεοτοκίον.

Θεράπευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, τὸν νοῦν μου σκοτιζόμενον ἀμελείᾳ, Θεόνυμφε καταύγασον ἵνα ψάλλω· Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος, ὡς σὺ Πανάμωμε, καὶ οὐκ ἔστιν ἄχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ ποιμνίων προβάτων τὴν τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίαν ποιμαίνειν προχειρισθείς, ποιμὴν θεοπρόβλητος, σὺ Σπυρίδων ἀνέλαμψας, κακοδοξίας λύκους, ἐλάσας τοῖς λόγοις σου, ἐν εὐσεβείας πόα, αὐτὴν ἐκτρεφόμενος· ὅθεν ἀναμέσον, Θεοφόρων Πατέρων, τὴν πίστιν ἐτράνωσας, τῇ σοφίᾳ τοῦ Πνεύματος, Ἱεράρχα μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τὰ προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ πανηγυρίσωμεν, καὶ ἀξίως ἅπαντες προὔπαντήσωμεν, ὡς Μάγοι δωροφοροῦντες τὰς ἀρετάς, καὶ ἄδοντες τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐν Βηθλεὲμ ἄνευ σπορᾶς, γεννωμένῳ Θεῷ ἡμῶν, ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Ωιδὴ δ΄. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Τοῖς ἄνθραξι, τοῦ σεπτοῦ ἀναπτόμενος Πνεύματος, παθῶν εὐκατάπρηστον, ὕλην παμμάκαρ ἐνέπρησας· κόσμον δὲ πυρσεύμασι, τῶν ἀρετῶν σου Σπυρίδων κατελάμπρυνας.

Πυθομένῳ, ἡ νεκρά σοι φωνὴν Πάτερ δέδωκε· ποτάμια ρεύματα, σαῖς ἐπεσχέθη προστάξεσιν· ὥφθης γὰρ μακάριε τερατουργός, θείαν χάριν κληρωσάμενος.

Νεκρώσας σου, τῆς σαρκὸς τὰς κινήσεις θεόπνευστε, νεκρούς ἐξανέστησας, ζωοποιῷ σου προσρήματι· ὅθεν ἵκετεύω σε, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου Πάτερ ζώωσον.

Θεοτοκίον.

Προφήται σου, μυστηρίου τὸ βάθος προήγγειλαν, τὸ ἀκατανόητον· μόνη γὰρ ἔτεκες Ἀχραντε, τὸν ἀπεριόριστον, σεσαρκωμένον δι' οἶκτον ἀδιήγητον.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει κειμένων.

Ὁ ποταμός, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων πᾶσαν ἀρδεύει, Ὅσιν καρδίαν πᾶσι δωρεῖται, ῥῶσιν πλουσίαν, πάντας πρὸς δόξαν διεγείρει τοῦ σὲ δοξάσαντος, καὶ θαυματουργίας, παντοίαις τιμήσαντος.

Σὲ βασιλεύς, ὁ ἐπίγειος μάκαρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ ἐπουρανίου σαφῶς ἐπέγνω, γνήσιον δούλον, ἐκ χαρίσματος θείου πεπληρωμένον, ἐν τῷ παρεῖναί σε μέγαν ἱατρόν, πρὸς Θεοῦ μηνυόμενον.

Τοῦ Ἀβραάμ, τὸν φιλόξενον τρόπον σὺ ἐμιμήσω, πᾶσι τῆς οἰκίας σου τὰς εἰσόδους ἀναπετάσας, καὶ τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, χρηματίσας καὶ προμηθούμενος, τῶν ἐν περιστάσει, Σπυρίδων μακάριε.

Θεοτοκίον.

Νέον ἡμῖν, ἀπεγέννησας βρέφος τὸν πρὸ αἰώνων, Κόρη γεννηθέντα Πατρὸς ἀνάρχου· ὃν ἐκδυσώπει ὡς Υἱὸν καὶ Θεὸν σου, οἰκτειρήσαι τοὺς Θεοτόκον σε, Πάναγνε ψυχῇ, καθαρᾷ καταγγέλλοντας.

Ωιδὴ ς´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁ χρυσὸς ὡς πηλὸς σοι λελόγισται, τῇ ὑπὲρ χρυσὸν ἀπαθεία ἀστράπτουσι, καὶ πλουτισθέντι Ὅσιε, δωρεαῖς ταῖς παγχρύσοις τοῦ Πνεύματος.

Καθαρῶς λειτουργῶν τῷ Δεσπότη σου, πλήθος ἔσχες Ὅσιε, καθυπακούόν σοι, Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, ἀοράτοις φωναῖς ἱερώτατε.

Ὁ περιδοξος πάνσοφε βίος σου, κόσμῳ σε περιδοξον Πάτερ εἰργάσατο· διὸ τὴν θείαν μνήμην σου, γεγηθότες τελοῦμεν ὑμνοῦντές σε.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν πλατυτέρα ἢ μήτρα σου, γέγονεν ἀπειρανδρε, Θεὸν χωρήσασα, τὸν μηδαμοῦ χωρούμενον, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ, τρωθεὶς ἱερώτατε, τὸν νοῦν περωθεὶς, τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, πρακτικῇ θεωρίᾳ, τὴν πρᾶξιν εὖρες θεόληπτε, θυσιαστήριον θεῖον γενόμενος, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἔλλαμψιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ κοιλίας ἡγιασμένον ἱεράρχην Κυρίου, ἀνευφημήσωμεν νῦν Σπυρίδωνα, τὸν τῆς χάριτος πλάκας δεξάμενον θείας δόξης, καὶ ἐν θαύμασι περιβόητον πᾶσι, καὶ ὡς θερμὸν καὶ αὐτόπτην τῆς θείας ἐλλάμψεως, ὡς τῶν πενήτων προστάτην, καὶ τῶν ἁμαρτανόντων ψυχαγωγόν· οὗτος γὰρ θύων τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, ἱεράρχης πιστὸς ἀναδέδεικται, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἔλλαμψιν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος.

Στίχ. Ὁ θαυματουργὸς κἂν τέθνηκε Σπυρίδων,

Τοῦ θαυματουργεῖν οὐκ ἔληξεν εἰσέτι.

Ἀμφὶ δωδεκάτην Σπυρίδων βίοτον λίπε τόν δε.

Οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου καὶ Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἦν δὲ τὸν τρόπον ἀπλοῦς καὶ τὴν καρδίαν ταπεινός. Ἐγένετο δὲ ἀπ' ἀρχῆς ποιμὴν προβάτων· ἔπειτα δὲ γυναικὶ προσομιλήσας, μετὰ τὴν αὐτῆς ἀποβίωσιν, Ἐπίσκοπος κατέστη. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἡ χάρις τῶν ἱαμάτων αὐτῶ ἐδόθη παρὰ Θεοῦ, ὡς ἐπωνυμίαν αὐτῶ γενέσθαι τὰ θαύματα. Καὶ γὰρ ἐν αὐχμῶ κατήγαγεν ὑέτόν, καὶ πάλιν αὐτοῦ τὴν ἀμετρίαν ἐκώλυσε δι' εὐχῆς. Καὶ μελετώμενον λιμὸν παρὰ τῶν σιτοκαπήλων ἔλυσε, συμπεσουσῶν αὐτοῖς τῶν ἀποθηκῶν, αἷς τὸν σῖτον συνέσχον. Καὶ ὄφιν μετέβαλεν εἰς χρυσόν· καὶ μετὰ τὸ λῦσαι δι' αὐτοῦ τὴν τοῦ πένητος συμφορὰν, πάλιν τὸν χρυσὸν εἰς ὄφιν ἀποκατέστησε. Καὶ ποταμῶν ῥεύματα ἔστησε· καὶ πόρνην τολμήσασαν προσψαῦσαι, τὰ κατ' αὐτὴν ἐξειπών, ἔπεισεν ἐξαγορευῆσαι τὰ ἑαυτῆς.

Καὶ τοὺς ἐπὶ λόγοις φρονουῦντας μέγα, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν Συνόδῳ, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπεστόμισε. Καὶ γυναικὸς τινος παρακαταθήκην ζητούσης, ἥδη οὔσαν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα νεκράν, ἐπανερόμενος, ἡ παρετέθη τὰ χρήματα, καὶ παρ' αὐτῆς μαθὼν ἔνθα κέκρυπται, τῇ τούτων κυρία ἀπέδωκε. Καὶ τὸν βασιλέα Κωνσταντίνον τοῦ συνέχοντος πάθους ἀπήλλαξε. Καὶ παῖδα τινὸς γυναικὸς ἀνεζώωσε. Καὶ τὸν κατὰ πλεονεξίαν τὴν αἶγα λαβεῖν βουλόμενον διήλεξε, τῆς μιᾶς ἐκείνης αἰγὸς πρὸς τὴν μάνδραν, ἀπὸ τοῦ ταύτην ἔλκοντος βία, μεταχωρούσης· μετὰ δὲ τὸ τὴν τιμὴν αὐτῆς ἐπαριθμήσασθαι τὸν ἐξωνούμενον, σὺν ταῖς λοιπαῖς μεινάσης. Ἰάσατο δὲ καὶ τοῦ Διακόνου τὴν ἀφωνίαν· ὃς μικρὰν εὐχὴν ἐπιτραπίς ἐν τινὶ καύματι, διὰ κενοδοξίαν μεγάλην ἐξέτεινε, καὶ εὐθὺς εἰς ἀφωνίαν κατέστη.

Τούτῳ συνυπακούοντες ὤφθησαν Ἄγγελοι, Καὶ τῷ Πνεύματί σου ἀντιφθεγξάμενοι, ἐν τῷ τὴν εἰρήνην συνήθως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διδόναι (ἐν τῷ ἐκφωνεῖν δηλονότι τό, Εἰρήνη πᾶσι). Τῶν δὲ ἐν λαμπάσι φώτων παρὰ τῶν ὑπηρετῶν ἀναφθέντων ὀλίγων, καὶ τοῦ Ὁσίου δυσχεραίνοντος ἐπὶ τούτῳ, οἱ μὲν μὴ παρεῖναι τινὰς ἔλεγον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μὴ δεῖσθαι πλείονος δαδουχίας· ἐμαρτυρήθη δὲ τῷ Ἁγίῳ ἄνωθεν, ὅτι θεατὰς μᾶλλον Ἀγγέλους ἔχει ἐν ταῖς εὐχαῖς συμπάλλοντας. Ἡ δὲ ἐν τῷ λύχνῳ, ἥδη μαραινομένου τοῦ ἐν αὐτῷ φῶτός, καὶ λήγοντος διὰ τροφῆς ἔνδειαν, ἐξαίφνης τοῦ ἐλαίου ἀνάβλυσις, τίνας οὐκ ἐκπλήττει τῷ θαύματι;

Πολλοῖς δὲ ἐκ προγνώσεως θείας, περὶ τῶν μελλόντων ἐθέσπισε. Καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Τριφύλλιον νουθετήσας, τοῖς ἐν κόσμῳ τερπνοῖς προσκείμενον, ποθεῖν τὰ μέλλοντα μᾶλλον ἔπεισε. Καὶ τὴν μοιχευθεῖσαν γυναῖκα, τὴν ἐξομολόγησιν μὴ δεχομένην, ἀλλ' ἐν τῷ τίκτειν τὸν ἴδιον ἄνδρα πείθουσαν, ὅτι

ἐξ αὐτοῦ εἶη τὸ ἐγκυμονούμενον, καὶ τοὶ μῆνας εἴκοσι ἀποπλεύσαντα καὶ μὴ συγγενόμενον αὐτῇ, ἐπιτιμήσας θανάτῳ παρέδωκε.

Τούτῳ θέρους ὥρα, ἐν ἡλίῳ φλέγοντι, δρόσου πλήρης ἡ κεφαλὴ ἐφαίνετο, δηλοῦντος τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπ' αὐτῷ γενησομένην τιμὴν. Ὅπως δὲ ἦν συμπαθὴς, ἐδήλωσε τὸ συμβάν εἰς τοὺς τὴν ποιμνὴν αὐτοῦ συλησάτους ἐπιχειρήσαντας. Οὐ μόνον γὰρ αὐτοὺς ἀορασίᾳ κρατηθέντας τοῦ πάθους ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ καὶ κριὸν ἓνα ἐπιδοὺς ἀπέλυσεν, ἐπειπὼν, ὡς ἂν μὴ ὦσι μάτην ἡγρυπνηκότες. Οὗτος τὸ καταπιστευθὲν ποιμνιον ἰθύνας καλῶς, πρὸς τὴν τῶν Ἀγγέλων πολιτείαν καὶ διαγωγὴν μετετάξατο. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου καὶ κορυφαίου Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Συνετοῦ.

Στίχ. Τὸν Συνετὸν κτείνουσι ἄφρονες ξίφει.

Τὴν εὐσεβῆ τιμῶντα πίστιν ἐμφρόνως.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ βασιλείῳ· ἐνδημοῦντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων πόλει, καὶ τὰς θυσίας τοῖς εἰδώλοις προσάγοντι, διαλεχθεὶς οὗτος, ἀναγνώστης τῆς Ῥωμαίων Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ ἁγίου Εὐστοῦ προβεβλημένος καὶ ὑποσχόμενος θῦσαι κατ' ἐμπαιγμόν, καὶ φωραθεὶς τὴν ὑπόκρισιν, τύπτεται βουνέυροις, ὡς τε πᾶσαν τὴν γῆν ἐκείνην τῷ αἵματι φοινηθῆναι· εἶτα τῇ εἰρκτῇ ἐναπορρίπτεται. Τῇ δὲ ἐξῆς πάλιν ἀπλοῦται ἐν ἐσχάρα σιδηρᾷ πεφυρακτωμένη, ὅτε καὶ θείας φωνῆς ἤκουσεν ἐνισχυούσης καὶ προτρεπούσης αὐτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα. Καὶ σὺν τῇ φωνῇ, λάβρος ὑέτος κατερράγη, ἀλώβητον ἐκ τοῦ πυρὸς διαφυλάττων τὸν Μάρτυρα. Μετὰ ταῦτα, ὀρύγματος γενομένου πήχεων δέκα καὶ ξύλων ὀξυτάτων ἐντεθέντων τῷ βάθει, ἀπερρίφη ὁ Μάρτυς ἐκεῖσε, τῶν μελῶν αὐτοῦ σχεδὸν ἀπάντων κατακοπέντων· ὃς καὶ αὐθις θεία προνοία ὑγιῆς γέγονε. Πάλιν οὖν ἐγκλείεται εἰς τὸ λεγόμενον Πάνθειον, καὶ ἐξαχθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξάνδρου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Στίχ. Ὁ Ἀλέξανδρος, εἷς ὢν τῶν θυηπόλων,

Ἄνευ αἵματος, εἷς ἦν καὶ τῶν Μαρτύρων.

Βασιλεύοντος Δεκίου ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ἐξαποστείλας γὰρ κατὰ πᾶσαν χώραν, προσέταξεν, ὡς τε τοὺς εὐρισκομένους χριστιανοὺς ἀναγκάζειν θύειν τοῖς εἰδώλοις, καὶ τὸν Χριστὸν ἀρνεῖσθαι· τοὺς δὲ μὴ πειθομένους τοῦτο ποιεῖν, τιμωρίαις δειναῖς ὑποβάλλεσθαι καὶ εἶθ' οὕτω τοῦ ζῆν ὀδυνηρῶς ἀπαλλάττεσθαι. Τότε ὁ ἀγιώτατος Ἀλέξανδρος

οὗτος, ἀρχιεπίσκοπος ὢν ἐν Ἱεροσολύμοις, διαβάλλεται τῷ τῆς ἐκεῖσε Καισαρείας ἄρχοντι· ὁ δὲ ἀποστείλας, σιδηροδέσμιον παρέστησεν αὐτόν· καὶ πολλὰ διαλεχθεὶς μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Χριστὸν ἀνακηρύξας μεγαλοφώνως μέσον πάντων Θεὸν καὶ Βασιλέα καὶ πάντων εἶναι Δημιουργόν, τὰ δὲ εἰδῶλα καὶ τοὺς τιμῶντας αὐτὰ ἀναθεματίσας πεπαρόρησιασμένη τῇ φωνῇ, μεγάλως ἐτάραξε τὸν θυμὸν αὐτοῦ. Διὸ καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τιμωρησάμενος αὐτὸν ποικίλως, ὑπὸ θηρῶν βρωθῆναι ζῶντα καταδικάζει ὁ δεῖλαιος.

Τοῦτον δὲ γυμνὸν εὐθύς ἀποδύσαντες καὶ μέσον τοῦ θεάτρου ὡς κριὸν ἐπίσημον προθέντες, διάφορα θηρία πρὸς βρώσιν αὐτοῦ ἐξαπέστειλαν. Ὁ δὲ προσευξάμενος, καὶ τοῦτο προσέθετο· Κύριε, εἰ θέλημα σόν ἐστι τελειωθῆναι με νῦν, γενέσθω ὡς ηὐδόκησας. Καὶ διαφόρων θηρίων κατ' αὐτοῦ ἀπολυθέντων, τὰ μὲν προσκυνοῦντα, ὡς διὰ τῆς τῶν κεφαλῶν αὐτῶν κατακλίσεως ἐφαίνοντο, εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀνεχώρουν γαλεάγρας· τὰ δὲ κυλινδούμενα ἐπὶ τὴν γῆν, κατεφίλουν τοὺς πόδας αὐτοῦ· τὰ δὲ τὰς τραυματισθείσας αὐτοῦ σάρκας ταῖς γλώσσαις ἀπέλειχον. Ὁ δὲ μέγας Ἀρχιερεὺς, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, ἀπέπη πρὸς Κύριον, τὸ σῶμα ἀβλαβὲς καταλιπὼν ἐν τῇ γῇ. Ὅπερ εὐλαβεῖς τινες μετ' αἰδοῦς μυρίσαντες καὶ ὀθονίοις εἰλήσαντες, ἐν ἐπισήμῳ κατέθεντο τόπῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἀμωναθᾶ καὶ Ἄνθου.

Στίχ. Μισῶ τὰ τῆς γῆς· Ἄγγελοι δέξασθέ με,

Ἀμωναθᾶς ὁ θεῖος ἐκλείπων λέγει.

Τὸ τοῦ Προφήτου προσφόρως Δαυῖδ λέγων,

Ὡς ἄνθος ἀγροῦ θεῖος Ἄνθος ἐρόύη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Μωσέως τὸ ἄπλαστον Δαυῖδ τὸ πρᾶον, Ἰῶβ τοῦ Αὐσίτιδος, τὸ ἄμεμπτον κτησάμενος, τοῦ Πνεύματος γέγονας κατοικητήριον, μέλπων ἱερώτατε· Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ψεκάδες τῇ κάρᾳ σου ἐν ὥρᾳ θέρους, οὐράνιαι στάζουσαι, τὸ μέλλον προεσήμαινον· Θεὸς γὰρ ὡς ἔφησας, τὴν θεῖαν μνήμην σου, Ὅσιε ἐδόξασε, πιστοὺς καθαγιάζων τῇ μεσιτείᾳ σου.

Συνόδῳ Πατέρων σε Θεὸς δοξάζει, ἐν κρίσει τοὺς λόγους σου, φυλάξαντα μακάριε, οὐς πίστει προσήγαγες, τὸν ἀλογώτατον, Ἄρειον μωραίνοντας σαφῶς, καὶ καταργοῦντας τὴν τούτου ἔνστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν βότρυν ἐβλάστησας ἀρόρητῳ λόγῳ, Παρθένε ὡς ἄμπελος, τὸν μόνον ἀγεώργητον, οἶνον ἀναβλύζοντα, πάντας εὐφραίνοντα, πάντας ἀγιάζοντα βροτούς, καὶ πᾶσαν μέθην δεινῶν ἐξαίροντα.

Ωιδὴ η΄. Κάμινός ποτε.

Κάμινον παθῶν, ταῖς θεαῖς ἐπομβρίαῖς, τοῦ θεοῦ Πνεύματος κατέσβεσας, καὶ δρόσον ἐπήγασας, νοσημάτων Πάτερ καύσωνα ἐξαίρουσαν τῶν πίστει σοι, πάντοτε προσιόντων, μάκαρ Σπυρίδων πανόλβιε.

Ἄκακος εὐθύς, καὶ πρᾶος συμπαθῆς τε, καὶ ἀνεξίκακος γεγένησαι, ἀγάπη φιλόξενος, Ἱεράρχης ἱερώτατος, φρονήματι κοσμούμενος, Ὅσιε ὀρθοδόξῳ· ὅθεν σε πίστει γεραίρομεν.

Πάλαι σοι φωνήν, ὡς ζῶσα ἢ θανοῦσα, διερωτῶντι Πάτερ δέδωκεν· ὦ θαῦμα ἐξαισίον! ὦ παράδοξον μυστήριον! ὦ χάριτος ἦς ἔτυχες! βίῳ κεκοσμημένος, ἀγγελικῶ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Πάθη τῆς ἐμῆς, θεράπευσον καρδίας, τῇ συμπαθείᾳ σου Πανύμνητε· τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον· καὶ βαίνειν με εὐόδωσον, τρίβους πρὸς σωτηρίου, ὅπως αἰεὶ μεγαλύνω σε.

Ωιδὴ θ΄. Ανάρχου Γεννήτορος.

Ἀνάρχου Γεννήτορος, τρανῶς Υἱὸν ἐκήρυξας, Ὁμοούσιον Πάτερ, καὶ συναῖδιον, μέσον θεοφόρων Πατέρων, μεγαλυνθεὶς, καὶ τῶν ἀνομούντων, ἐμφράξας τὰ στόματα, Ἱεράρχα παμμακάριστε.

Πολύφωτε ἥλιε, Πατέρων ἐγκαλλώπισμα, Ἱερέων τὸ κλέος, Ἀγγέλων σύσκηνε, τοὺς τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, χαρμονικῶς, νῦν ἐπιτελοῦντας, φωτὸς καταξίωσον, ἀνεσπέρου ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὰ θεῖα σκηνώματα, ἢ πύλη ἢ οὐράνιος, ἢ τῶν ἐορταζόντων τερπνὴ ὀμήγουρις, τὴν ἡγιασμένην ψυχὴν σου, καὶ ἀρεταῖς, καθωραϊσμένην, παμμάκαρ ἐδέξατο, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν λοχείας σου, καταπλήττει Ἀγγέλους, θεοχαρίτωτε, θέλγει τῶν Ὁσίων τὸν δῆμον, τοὺς ἱερούς, εὐφραίνει Πατέρας, ἐνθέως ὑμνοῦντάς σε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Σὲ ἐξ ἀλόγου ποιίμνης, μετήγαγεν εἰς λογικὴν, τὸ Πνεῦμα πνευματοφόρε, ὡς τὸν Μωσῆα καὶ Δαυῖδ· ὧν ἐμιμήσω τὸ πρᾶον, Σπυρίδων φῶς οἰκουμένης.

Ἔτερον. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ἐδόξασεν ἐν θαύμασι, καὶ ἐν τέρασι πλείστοις, ὁ Κύριος μακάριε· ἐν γὰρ θείᾳ Συνόδῳ, Τριάδα ἀνεκήρυξας, καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, τὸν ὄφιν χρυσοῦν εἰργάσω, ποταμοῦ δὲ τὸ ῥεῖθρον, παραδόξοις προσευχαῖς, ἀνέστειλας καὶ διήλθες.

Θεοτοκίον.

Ἐκήσας Πανάχραντε, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτό σε πάντες, ὕμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη καταλαμπόμενος, τὸ ζοφερὸν καθεῖλεν, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης, Ἀρείου τὸ ληρῶδες· ὅθεν ἀπλῶς, δογματίσας Τριάδα πιστῶς, ὑπὸ σοφῶν ἐδοξάσθη καὶ συνετῶν, καὶ τὴν σύνοδον ἐκύρωσεν.(δίσ)

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτίσι περιλαμπόμενος, καὶ τῇ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχων, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τῶν πίστει καὶ νῦν, ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, μὴ ἐλλίπης ὑπερέυχεσθαι.

Τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτης διὰ τῆς πίστεως, τῶν ἐντολῶν ἐδείχθης, τοῦ Χριστοῦ θεοφόρε· διὸ τῆς Βασιλείας, τῆς ἄνω λαβῶν, μυστικῶς τὸ δηνάριον, ἀδιαλείπτως προσεύχου ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε Σπυρίδων σοφέ.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ὅσιε Πάτερ, Ἱεράρχα ἀοίδιμε· Ἀποστολικῆς διδασκαλίας γενόμενος ἔμπλεως, καὶ τοῦ θείου Πνεύματος καταγώγιον, δι' ἐναρέτου πολιτείας ἀναδειχθεὶς, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς λύκους, διὰ δογμάτων ἀπήλασας· καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν σαφῶς τρανώσας, στῦλος ἀναδείκνυσαι, καὶ εὐσεβείας πρόμαχος. Ὅθεν καὶ θαυματουργῶν ἐν τοῖς πέρασιν, ὄφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες, καὶ νεκρὰν πρὸς

ἐρώτησιν ἡγείρας. Ἀλλ' ὦ Πατέρων ἀξιάγαστε, καὶ Διδασκάλων συνόμιλε, τὸν Σωτῆρα πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά· καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος, Ὡδαὶ γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆς ἸΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐστρατίου, Αὐξεντίου, Εὐγενίου, Μαρδαρίου καὶ Ὁρέστου· καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Λάμπει τὸ μνημόσυνον, τοῦ Ἀθλοφόρου σου Κύριε, Εὐστρατίου ὡς ἥλιος, λαμπρότητι κρύψαντος, ἀητητῶν λόγων, τὴν πολυθειᾶν, ὥσπερ ἀφώτιστον σκιην, καταργουμένην ὑπὸ τῆς πίστεως, καὶ τέσσαρας συμμάρτυρας, καὶ συμμετόχους ποιήσαντος· δι' αὐτῶν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμόν ὡς φιλόανθρωπος.

Λόγοις καὶ παθήμασι, καὶ πολυτρόποις στερήσεσι, τῆς ζωῆς ἐπεδείξαντο, ἀγάπην οἱ Ἅγιοι, τὴν πρὸς σὲ τελείαν, μὴ σαλευομένην, σὺν Εὐστρατίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Αὐξεντίῳ ἀγωνισάμενοι, Ὁρέστης καὶ Μαρδάριος, μετ' Εὐγενίου οἱ ἔνδοξοι· ταῖς αὐτῶν σῶσον Κύριε, προσευχαῖς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Λύσση τοῦ παράφρονος, ὁ εὐκλεῆς μὲν Αὐξέντιος, κεφαλὴν ἀποτέμεται· Μαρδάριος πάλιν δέ, ἐκ τῶν ἀστραγάλων, κρεμασθεὶς ἐστέφθη· ὁ δὲ Εὐγένιος τομῇ, χειρῶν καὶ γλώττης καθωραΐζεται· Ὁρέστης ἐν κραββάτῳ δέ, τῷ πυριστρώτῳ κοιμίζεται· ἐν καμίνῳ Εὐστράτιος, ὡς ἄμνός Χριστοῦ τίθεται.

Ἔτερα Στιχηρὰ

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς καλῶς στρατευσάμενος, Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, σεαυτὸν Εὐστράτιε παραδέδωκας, ἐθελουσίως εἰς βάσανα, καὶ βίαιον θάνατον, ἐπαγόμενος χορόν, συμμαρτύρων μακάριον· μεθ' ὧν ἠθλησας, καὶ τῆς νίκης ἐδέξω τοὺς στεφάνους, σὺν αὐτοῖς καθικετεύων, ὑπὲρ ἡμῶν παναοίδιμε.

Ὁ θεόφρων Εὐστράτιος, ὁ γενναῖος Αὐξέντιος, ὁ κλεινὸς Εὐγένιος καὶ Μαρδάριος, σὺν τῷ Ὁρέστη ἠρίστευσαν, ἐχθροὺς τροπώσαντες καὶ ἐκλάμπαντες σαφῶς, ὡς ἀστέρες πολύφωτοι, κατεφαίδρουναν, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας καὶ τῆς πλάνης, ἀπεδίωξαν τὸ σκότος, τῇ φωταυγίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Τῆς Ἁγίας Λουκίας.

Παρθενίαν ἀκήρατον, ἐμμελῶς ἐξασκήσασα, προσηνέχθης χαίρουσα τῷ Ποιήσαντι· ἀρνησαμένη γὰρ πρόσκαιρον, νυμφίον πανεύφημε, ἐνυμφεύθης τῷ Χριστῷ· καὶ τὸν δρόμον τελέσασα, διὰ πίστεως, καὶ παιδρῶν μαρτυρίου νῦν παρέχεις, τοῖς τιμῶσί σε Λουκία, τῶν ἰαμάτων χαρίσματα.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόρους, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· Εὐστράτιον τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Αὐξέντιον καὶ Εὐγένιον, καὶ Μαρδάριον καὶ Ὁρέστην, τὴν πενταυγῆ τῶν Μαρτύρων χορείαν· οἱ, καλῶς ἀγωνισάμενοι κατὰ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης ἀναδησάμενοι, πρεσβεύουσι Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τελούντων τὴν μνήμην αὐτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

ᾠη Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἡ Πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ᾠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ θαυμαστὸς Ἀθλοφόρος ἡμᾶς Εὐστράτιος, σήμερον συγκαλεῖται, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελέσαι ἐτησίως· διὸ καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἐραστὴν τοῦ Κυρίου, καὶ καρτερῶς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσαντα.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Δαυϊτικῶς τὴν ἀνδρείαν καθοπλισάμενος, τὸν δεύτερον καὶ πλάνον, Γολιάθ ἀποκτείνεις, τῇ πίστει τῆς Τριάδος· ὅθεν ἀεὶ, συνευφραίνῃ Εὐστράτιε, ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων ἐκδυσωπῶν, τὸν Σωτῆρα τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ὡς ὁ Θεοσβίτης Ἡλίας ζηλῶν ἐζήλωσας, προφητικῶς Κυρίῳ, Παντοκράτορι Μάρτυς, Εὐστράτιε θεόφρον· καὶ θράσος κενόν, τῶν ἀνόμων διήλεγξας, καταβαλὼν τῶν εἰδώλων ὡς δυνατός, τὰ βδελύγματα μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῶν τυραννούντων τὰ θράση μὴ δειλιάσαντες, μᾶλλον δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν, τρανῶς κηρύξαντες, ξεσμούς πολλοὺς καὶ βασάνους ὑπεμείνατε, Εὐστράτιε καὶ Αὐξέντιε, Εὐγένιε καὶ Ὀρέστα, καὶ ἔνδοξε Μαρδάριε. Διὸ πρεσβεύσατε τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, τελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ Πύλη τοῦ Θεοῦ· χαῖρε Πανάχραντε Παρθένε Ἄγνη· χαῖρε Δέσποινα καὶ προστασία τοῦ κόσμου· χαῖρε τεῖχος καὶ καταφυγή, καὶ σκέπη τοῦ γένους ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καθορῶσα πάλαι τὸν Ἀμνὸν ἑαυτῆς, ἡ Παρθένος Μήτηρ καὶ πανάμωμος Κόρη, Σταυρῷ ἀνυψούμενον, ἔβόα δακρύνουσα· Οἶμοι Υἱέ μου! πῶς θνήσκεις, Θεὸς φύσει ὦν ἀθάνατος;

Ἀπολυτίκια. Γερασίμου.

Τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἡ πενταυγῆς τῶν Ἀθλοφόρων χορεία, τῇ τῶν ἀγώνων νοητῇ δαδουχίᾳ, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀυγάζει νοητῶς, ὁ σοφὸς Εὐστράτιος, Αὐξεντίῳ τῷ θείῳ, Ὀρέστῃ καὶ Μαρδάρῳ, καὶ Εὐγένιῳ ἅμα· οὓς εὐφημοῦντες εἴπωμεν πιστοὶ χαίροις Μαρτύρων, πεντάριθμε σύλλογε.

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Παρθενίας φοροῦσα χλαῖναν ὑπέρολαμπρον, παρθενικῶς ἐμνηστεύθης τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, καὶ ἀγάπην γεηροῦ μνηστήρος ἔλιπες· ὅθεν ὡς δῶρα νυμφικά, προσενήνοχας αὐτῷ, τὰ ρεῖθρα τῶν σῶν αἱμάτων, Λουκία Παρθενομάρτυς· Ὡι καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Βραβεύων, ἐν οὐρανοῖς τὰ ἔπαθλα, τοῖς ἐπὶ γῆς ἀθληταῖς, ἀγωνοθέτης κάθηται Χριστός, δεξιᾷ παντοκράτορι, τοῖς ἀμφὶ τὸν Εὐστράτιον, θεῖους στεφάνους προτεινόμενος.

Χορείαν, μαρτυρικὴν πεντάριθμον, δεῦτε κατίδωμεν, ὑπερφυεῖ ἀστράπτουσαν φωτί, κεκτημένην ταξίαρχον, τὸν ποθητὸν Εὐστράτιον, χάριτι Θεῖα στεφανούμενον.

Τὴν ζώνην, τοῦ ἐπὶ γῆς στρατεύματος, ἀπεκδυσάμενος, τῷ ἀληθεῖ προσάγη Βασιλεῖ, τῆς ἀθλήσεως σύμβολον, παρὰ Χριστοῦ Εὐστράτιε, δι' Αὐξεντίου κομισάμενος.

Ἀστέρες, ἐν οὐρανῷ τῆς πίστεως, αἰεὶ κινούμενοι, τὰς τῶν πιστῶν λαμπρύνουσι ψυχάς, φωτισμὸν ἀποστίλβοντες, οἱ περὶ τὸν Εὐστράτιον, οὓς ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Τῆς Ἀγίας

Πορφύραν, σῶν ἐξ αἱμάτων βάψασα, καὶ στολισθεῖσα φαιδρῶς, περιφανῶς τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὡς παρθένος βασιλεία, καὶ θεϊκαῖς λαμπρότησι, Μάρτυς Λουκία κατηγλάισαι.

Θεοτοκίον.

Χωρίον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, Θεογεννητορ ἄχραντε· διό, σὲ Λουκία ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῶ Ἰῶῶ προσαπενήνεκται.

Ωιδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐλπίδι τῶν αἰκισμῶν, ὥσπερ ἀύλου θησαυροῦ γέγονας, ὑπερφυῶς ἔμπλεως, πάσης θυμηδίας Εὐστράτιε.

Σοφία πνευματικῆ, ὑπομονῆ τε πειρασμῶν ἤλεγξας, Μάρτυς Χριστοῦ Αὐξέντιε, τὴν τυραννικὴν ἀθεότητα.

Ὡς κόσμος θεολαμπῆς, τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν Μάρτυρες, τὰ τοῦ Χριστοῦ στίγματα, περιηθησμένοι γεγονάτε.

Τὰ μέλη καρτερικῶς, ἀθλητικοῖς καταφλεχθεῖς ἄνθραξιν, εἰδωλικῆς ἔσβεσας, πλάνης τὴν μανίαν Εὐστράτιε.

Τῆς Ἀγίας

Ὡς νύμφη περικαλλῆς, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἔνδοξε, Μάρτυς Λουκία εἴληφας, νῦν τῶν οὐρανῶν τὰ βασιλεία.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή

» καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Τριάδος τῇ πίστει ὀχυρωθεῖς, ἀληθείας σφενδόνι καθοπλισθεῖς, τῆς πλάνης κατέβαλες, τὸ ἀλλόφυλον θράσος· καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἀρπάσας, τῶν λόγων τὴν μάχαιραν, ἐν αὐτῇ ἀπέτεμες, τοῦ ψεύδους τὴν ἔνστασιν· ὅθεν τοῖς τροπαίοις, θριαμβεύων τῆς νίκης, τῷ σώματι τέθηκας, τῷ δὲ πνεύματι ἔζησας. Ἀθλοφόρε Εὐστράτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Μαρτύρων αἵμασιν, ἡ Ἐκκλησία, ἀρδευθεῖσα ἠνθησεν, Ὁρθοδοξίαν τοῖς πιστοῖς, ἐγκαυχωμένη καὶ λέγουσα· Κλέος Μαρτύρων ἐδείχθητε Ἅγιοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, τὴν πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀγνή καὶ ἄσπιλος, Μήτηρ σου Λόγε, μητρικῶς ἠλάλαζεν, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῷ, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, προσηλωθέντα σε μόνε μακροθύμει.

Ωιδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Συναπεβάλου τοῖς μάλωψι τῆς σαρκός σου, τὰς ψυχικὰς κηλίδας, τὰς βολίδας συντριψίας, τοῦ δολίου δράκοντος, τῇ πίστει Εὐστράτιε.

Ἐδοξάσθη σου τοῖς μέλεσιν Ἀθλοφόρε, ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ ἀρόρητου σε δόξης, ἐν δυνάμει ἔπλησε, τεράτων Εὐστράτιε.

Τῶν ἀλιέων ζηλώσας τὴν παρόρησιαν, μαρτυρικῇ σαγήνῃ, τῷ Δεσπότη προσάγεις, τὸν σοφὸν Εὐγένιον, ζωγρήσας Εὐστράτιε.

Ὦντως ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν Ἀθλοφόρων, τὸν δυσμενῆ πατοῦντες, καὶ Χριστῷ μελωδοῦντες, ὁδὸν μαρτυρίου σου, δραμούμεθα Δέσποτα.

Τῆς Ἀγίας

Παρθένον εὐραμένη ἐν τοῖς ὑψίστοις, παρὰ Θεῷ Λουκία· τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, τῶν πταισμάτων αἴτησαι, δοθῆναι τὴν ἄφεσιν.

Θεοτοκίον.

Παρθενία καὶ ἀθλήσει λελαμπρυσμένη, τῷ ἐκ Παρθένου Κόρης, ἀνατείλαντι Λόγῳ, ἄφθορος μεμνήστευσαι, Λουκία πανεύφημε.

Ωιδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ οἶά περ ἀστήρ, ἑωσφόρος ἀνέτειλας, ἐν φάλαγγι τῶν Μαρτύρων, τηλαυγῶς διαπρέπων, αἰοίδιμε Εὐστράτιε.

Σὲ φέγγει κατιδῶν, νοητῷ διαλάμποντα, Μαρδάριος ὁ θεόφρων, ὡς ποιμένι ἀρνίον, προστρέχει σοι Εὐστράτιε.

Σὺ πάντα τὰ τερπνά, ἐλογίσω ὡς σκύβαλα, Εὐγένιε ἐκνικήσας, τοὺς τῆς φύσεως νόμους, τῷ φίλτρῳ τῆς ἀθλήσεως.

Τῆς Ἀγίας

Σοῦ μόνου καλλοναῖς, ὡς παρθένος ἐνήδομαι· σὲ Κύριε ἀγαπῶσα, σφαγιάζομαι ξίφει, Λουκία ἀνεκραύγαζεν.

Ὦ κληρὸς ἀγαθός! ὦ μερὶς ἢ θεόσδοτος! ὦ γύναιον τῆ καλλίστη, συμβουλή ἐκνικήσαν, τὴν πλάνην τῆς Προμήτορος.

Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ωιδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Χριστός μοι, ἀντὶ πάντων ἐστὶν ὁ Μαρδάριος, διαπρυσίως ἐβόα, καὶ πατρίς καὶ σέβας καὶ ὄνομα· ὑπὸ σοῦ γὰρ, τοῦτο ἐξεπαιδεύθη Εὐστράτιε.

Τοὺς πόδας, τρυπηθεὶς ἀνηρητήθης τῆς ἄντυγος· πεπυρωμένοις ἐφλέχθης, ὀβελίσκοις δὲ τὰ μετάφρενα· τὸ δὲ πνεῦμα, τῷ Δεσπότη παρέθου Μαρδάριε.

Ἡ γλῶσσα, ἐκκοπεῖσα τῶν ὕμνων οὐ παύεται· αἱ δὲ τμηθεῖσαί σου χεῖρες, πρὸς Θεὸν Εὐγένιε αἴρονται, σωτηρίαν, τοῖς ὕμνοῦσιν αἰτοῦσαι, τὴν μνήμην σου.

Τῆς Ἀγίας

Τίμιος, ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος, ὁ σὸς γεγένηται Μάρτυς· τοῦ γὰρ ζῆν προέκρινας τὸ τεθάναι, ἵνα ζῶντα, τὸν Χριστὸν ἐν σοὶ ἕξεις Λουκία σεμνή.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἡ Ἀθληφόρος αἰκίσεις, καρτερώτατα φέρει καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῶ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγεται.

Ὁ Εἰρμός.

- » Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-
- » κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρ-
- » μένη, τῶ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύ-
- » σαντι αἷματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Φωστήρ ἐφάνης λαμπρότατος τοῖς ἐν σκότει, τῆς ἀγνωσίας καθημένοις Ἀθλοφόρε· πίστιν ὡς δόρου δὲ περιθέμενος, τῶν δυσμενῶν τὰ θράση, οὐκ ἐπτοήθης Εὐστράτιε, ῥητόρων ὑπάρχων εὐγλωττότερος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ ζοφερὸν Χριστὲ τῆς ψυχῆς μου διασκέδασον, ὅπως ἀνυμνήσω λαμπρῶς χορὸν Μαρτύρων πεντάριθμον· Αὐξέντιον, τὸν ἐν αὐξήσει θεϊκῆς πολιτείας ἀνατραφέντα· καὶ τὸν σοφὸν καὶ γενναῖον ἐν τοῖς ἄθλοις Εὐγένιον· σὺν τούτοις καὶ τὸν Ὁρέστην, τὸν τοῖς θείοις διατιώμενον ὄρεσι· Μαρδάριον τὸν ἀπλούστατον, οὗ ὑπῆρξεν Εὐστράτιος καθηγητής, ῥητόρων ὑπάρχων εὐγλωττότερος.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄθλησις τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων Εὐστρατίου, Αὐξεντίου, Εὐγενίου, Μαρδαρίου καὶ Ὁρέστου.

Στίχ. Τὸν Εὐστράτιον καὶ συνάθλους δις δύο,

Ἄπαξ δύο κτείνουσι πῦρ τε καὶ ξίφος.

Τοὺς γε σὺν Εὐστρατίῳ δεκάτῃ τρίτῃ ἔκτανεν ἄορ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, τῶν δυσσεβῶν βασιλέων, καὶ Λουσίου δουκός, τῆς Λιμιτανέων τάξεως κρατοῦντος, καὶ Ἀγρικολάου πᾶσαν τὴν

τῆς ἀνατολῆς ἐπαρχίαν διοικοῦντος, ἄνωθεν μὲν καὶ ἐκ προγόνων σεβόμενοι τὸν Χριστόν, ὑποκρύπτοντες δὲ ἑαυτούς, φόβῳ τῶν τυράννων καὶ διωκτῶν. Τούτων, ὁ μὲν ἅγιος Εὐστράτιος, ἐκ τῆς Ἀραβρακηνῶν ὠρμᾶτο πόλεως, σκρινιάριος (χαρτοφύλαξ) ὑπάρχων τῆς Δουκικῆς τάξεως, καὶ ἐν αὐτῇ πρωτεύων. Ἐπιθυμῶν δὲ παρῴησιάσασθαι τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὸ τῆς ἐκβάσεως ἄδηλον δεδοικώς, τὴν ζώνην αὐτοῦ διὰ τινος τῶν ὑπηρετούντων ἀποτεθῆναι προσέταξεν ἐν τῇ κατὰ Ἀράβρακα Ἐκκλησίᾳ· τοῦτο θεὶς ἐν ἑαυτῷ καὶ ἀπόπειραν τοῦ σκοποῦ ποιησάμενος, ὡς εἰ ὁ πρεσβύτερος Αὐξέντιος εἰσελθὼν λάβοι αὐτήν, κατ' εὐδοκίαν αὐτῷ γενέσθαι τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν καὶ παρῴησίαν, μηδὲν τῶν προσδοκωμένων ὑποπτήξαντα παραστήναι· εἰδὲ ἕτερός τις τῆς Ἐκκλησίας τὴν ζώνην κομίσαιτο, ἔτι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν περιφέρειν ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ μηδαμῶς εἰς ἐμφάνειαν ἐλθεῖν.

Κατὰ νοῦν δὲ αὐτῷ τὰ τῆς πείρας ἐκβάντα θεασάμενος καὶ τοῦ πρεσβυτέρου Αὐξεντίου τὴν ζώνην ἀνελομένου, ὑπειληφώς, ὅτι καλῶς αὐτῷ ἢ διὰ Χριστὸν ἀποβήσεται μαρτυρία, ἐμφανῆς τῷ Λυσίᾳ κατέστη, καὶ παρῴησιάζεται τὴν εὐσέβειαν. Ἐν γὰρ τῷ τοὺς Ἁγίους τοὺς προαθλήσαντας παριστᾶν, καὶ αὐτὸς τῷ Λυσίᾳ παρέστη· καὶ γὰρ ἦν τῆς τοιαύτης τάξεως πρῶτος· διὸ καὶ πρῶτον ἑαυτὸν ἀναγορεύει χριστιανόν. Ὅθεν παρὰ τοῦ τυράννου ἀφαιρεῖται τὴν ζώνην καὶ κατὰ πρόσταξιν αὐτοῦ γυμνοῦται, καὶ διαταθεὶς ἐπὶ γῆς μαστίζεται. Εἶτα σχοινίοις δεθεὶς, εἰς ὕψος μετεωρίζεται καὶ τῷ ὑποστρωθέντι αὐτῷ πυρὶ κάτωθεν καταφλέγεται. Μετὰ τοῦτο, ἅλατι καὶ ὄξει συμφυραθέντι, τοῖς καταφλεχθεῖσιν ἐπιχέεται μέλεσι, καὶ ὀστράκοις τὰς πλευρὰς κατατριβεται· καὶ παραδόξως θαυματουργήσας, (κατέστη γὰρ ὅλος ὑγίης·) τὸν ἅγιον Εὐγένιον ἐκκαλεῖται πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ παρῴησία καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ, σύμφωνα εἶναι λέγων τῷ ἀγίῳ Εὐστρατίῳ καὶ τὸ αὐτὸ σέβας τῷ παρ' ἐκείνου τιμωμένῳ προσάγει Θεῷ.

Τότε κρηπῖσι σιδηραῖς ἠλωθεὶς ὁ ἅγιος Εὐστράτιος, ἀπὸ τῆς Σεβαστιανῶν Πόλεως, μέχρι Νικοπόλεως ἐλαύνεται, συνάμα τῷ Εὐγενίῳ. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματι, ὁ ἅγιος Μαρδάριος, ἐλαυνόμενον ἰδὼν τὸν ἅγιον Εὐστράτιον καὶ ἐν τοιούτῳ σχήματι τὸν περιβλεπτον ἐννοήσας, ἐμακάρισέ τε αὐτὸν τῆς καρτερίας, ὅτι διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εἰς οἶαν ἀνθ' οἷας ἦλθε κατάστασιν, ἐκ περιφανοῦς καὶ γένους λαμπροῦ τὰ τῶν κακούργων πάσχειν ἐλόμενος. Καὶ σύμβουλον εἰς τοῦτο λαβὼν τὴν γυναῖκα, προτρεπομένην καὶ αὐτὴν αὐτὸν πρὸς τὴν ἄθλησιν, ταύτην καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς τέκνα τῷ Θεῷ παραθείς, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐλαυνόμενον τὸν ἅγιον Εὐστράτιον ἔφθασε, καὶ συνεδέθη αὐτῷ.

Εἰς ἐξέτασιν δὲ τοῦ Λυσίου καθίσαντος, ὁ ἅγιος Αὐξέντιος πρῶτος ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν, ἑαυτὸν ὀνομάσας Χριστιανόν. Ὁ δὲ ἅγιος Μαρδάριος, τρυπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους, κατὰ κεφαλῆς ἐκρεμάσθη καὶ ὀβελίσκοις ὀξέσι πεπτρωμένοις τὰ μετάφρενα κατεφλέχθη καὶ τῷ Θεῷ τὸ Πνεῦμα παρέθετο. Ὁ δὲ ἅγιος Εὐγένιος

τὴν γλῶσσαν τέμνεται καὶ τὰ σκέλη ῥοπάλοις συνθλάται, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς ἀφήσι τὴν ψυχὴν.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἅγιος Ὀρέστης, ἐν τῷ μέλλειν κατὰ τοῦ σκοποῦ τὰς χεῖρας κινεῖν, δῆλος ἐγένετο, ὡς τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως καὶ αὐτὸς ὢν (ὁ γὰρ Σταυρός, ὃν ὡς φυλακτήριον ἐν τῷ στήθει περιέφερον, ἐν τῷ ἀκοντίσαι, συστραφέντος αὐτοῦ, ἔξωθεν ἐφάνη) ἐρωτηθεὶς καὶ αὐτός, Χριστοῦ δοῦλον ἑαυτὸν ὠνόμασε καὶ τῷ ἀγίῳ συνεδέθη Εὐστρατίῳ, καὶ παρεπέμφθησαν ἀμφότεροι παρὰ τοῦ Λυσίου εἰς τὸν Ἀγρικόλαον, συμφέρον τοῦτο νομίσαντος τοῦ Λυσίου, οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν λόγοις Εὐστρατίου σοφίαν καὶ δύναμιν στηλιτεύσαντος αὐτὸν κατὰ τῆς θρησκείας αὐτοῦ καὶ μυκτηρίσαντος, ἀλλ' ἵνα μὴ καὶ αὐθις θαυματουργήσας, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπάσῃται πίστιν.

Παραστὰς οὖν τῷ Ἀγρικολάῳ ὁ ἅγιος Εὐστράτιος, καὶ πᾶσαν τῆς ἑλληνικῆς πλάνης τὴν ἀπάτην ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς λεγομένων στηλιτεύσας (καὶ γὰρ ἦν ἄκρος τὴν παιδευσιν) καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν διεξεληθὼν καὶ ἐκπλήξας τὸν τύραννον καὶ τὸν τόμον τῆς διατάξεως αὐτοῦ ἐγχειρίσας τῷ ἀγίῳ Βλασίῳ τῷ Ἐπισκόπῳ ἐν τῇ εἰρκτῇ (ὃς καὶ τῶν ἀχράντων αὐτῷ μυστηρίων μετέδωκε) τοῦ ἀγίου Ὀρέστου, ἐν σιδηρῷ κραββάτῳ ἐκπυρωθέντι, πρότερον τεθέντος καὶ ἐν αὐτῷ τὸ τέλος λαβόντος, ὕστερος αὐτός, ἀναφθείσης καμίνου, ἐμβληθεὶς ἐν αὐτῇ, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσασατο. Ἡ δὲ σύναξις αὐτῶν τελεῖται ἐν τῷ ἀγίῳ Ἀποστολείῳ τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Ὡς Παρθένος μὲν, ἐν στέφος ἡ Λουκία,

Ὡς δ' ἐκ ξίφους καὶ Μάρτυς, ἄλλο λαμβάνει.

Αὕτη ἦν ἐκ τῆς Συρακούσης πόλεως, τῆς κατὰ τὴν Σικελίαν, μεμνηστευμένη ἀνδρὶ. Διὰ δὲ τὴν ἐνσκήψασαν νόσον τῇ ταύτης μητρὶ, ἅμα αὐτῇ ἐπὶ Κατάνην παρεγένετο, διεθρομένη τῆς ἀγίας Μάρτυρος Ἀγάθης, ἀπαλλάξαι τῆς αἰμορροΐας τὴν μητέρα αὐτῆς. Παραγενομένη δέ, ὄναρ εἶδε τὴν ἀγίαν Ἀγάθην, τὴν τε ἴασιν παρεχομένην τῇ μητρὶ αὐτῆς, καὶ προθεσπίζουσας αὐτῇ περὶ τοῦ κατὰ Χριστὸν μαρτυρίου. Ὡς δὲ ἡ μήτηρ αὐτῆς γέγονεν ὑγιής, τῶν ὑπαρχόντων αὐτῆς διανομὴν πρὸς τοὺς πένητας ποιήσασα, εὐθυμος ἦν πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν. Παρὰ δὲ τοῦ Μνηστῆρος διαβληθεῖσα, παρέστη τῷ ἄρχοντι Πασχαίῳ, ὃς ἐκέλευσεν αὐτὴν ἐν πορνείῳ ἀπενεχθεῖσαν ὑβρισθῆναι· διέμεινε δὲ τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἐν ἀγνείᾳ, καὶ τοὶ πολλῶν μὲν συνελθόντων, μὴ δυνηθέντων δὲ μετακινήσαι αὐτὴν ἐκ τοῦ τόπου, ἔνθα ἐστήρικτο. Ἀπαγορεύσαντες δὲ τὴν αὐτῆς μετάθεσιν, καὶ μηδὲ διὰ τῆς πυρᾶς, ἦν ἀνήψαν ἔνθα ἡ Ἁγία ἴστατο, αὐτὴν

καταφλέξαντες, διὰ τὸ ὑπὸ Θεοῦ ταύτην φυλάττεσθαι, ξίφει τὴν αὐτῆς ἀπέτεμον κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ.

Στίχ. Τὸν Ἀρσένιον ἐκμιμούμενος, Πάτερ,

Καὶ Ἀρσενίῳ συγχορεύεις ἐν πόλῳ.

Οὗτος ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀρσένιος, ἐκ Βυζαντίδος ὑπῆρχε τῆς Πόλεως, γονέων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν, εὐπόρων δὲ καὶ τὰ πρῶτα φερόντων ὑπάρχων υἱός. Οὕτω γοῦν γένους καταγομένου τοῦ μακαρίου, περιφανεστάτου καὶ λαμπροῦ καὶ τὴν εὐσέβειαν ἐπὶ μᾶλλον αὐξάνοντος, προσεβραβεύθη αὐτῷ καὶ ἕτερόν τι παρὰ τοῦ τότε κρατοῦντος ἀξίωμα, μέγας Στρατηγὸς καὶ Πατρικίος τοῦ τῶν Κιβυρῶραιωτῶν χρηματίσας θέματος. Καιρῷ δέ τι, στόλος διαπόντιος κελεύσει κινεῖται βασιλικῇ, οὗ τὴν προστασίαν αὐτὸς ἐγχειρίζεται. Βρασμῷ δὲ γενομένου ἐξ ἐσχάτων τῆς θαλάσσης τῶν πυθμένων, ἅπαντα τὰ πλοῖα κατεποντίσθησαν, αὐτοῦ μόνου ἐν χέρσῳ διασωθέντος.

Ἀδείας δὲ ἐντεῦθεν τυχῶν, ἧς ἠφίετο ἐκ πολλοῦ, τὸ μονότροπον εἶλετο σχῆμα, ὑποπιάζων τὸ σῶμα καὶ δοῦλον ποιῶν τῆς ψυχῆς· ὁ δ' ὑποπιασμός, νηστεία, ἀγρυπνία, χαμευνία καὶ ἡ ἄλλη κακουχία τοῦ σώματος ἦν. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ σιδήρων βάρει ἐστενοχῶρει τὴν σάρκα, ὁ καὶ σιδήρου καὶ ἀδάμαντος δυνατώτερος καὶ στερότερος. Τὰ δὲ γε τῶν δακρύων πελάγη, τὰς παννύχους στάσεις καὶ τὰς τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐφόδους καὶ τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι καρτερίας αὐτοῦ, οὐδεὶς, ὡς οὐδὲ ψάμμον ἀπαριθμήσειεν.

Οὕτω καλῶς ἐνάγων ὁ μακάριος, εἰς τόπον ἀντικρῶ τοῦ καλουμένου Ἰεροῦ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος πέμπεται. Ἐκεῖσε δὲ καλῶς ὁ γενναῖος σπείρας ἐν δάκρυσιν καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐναποφήνας κλαυθμῶνος, ἐν ἀγαλλιάσει θερίζειν ἄρχεται. Ἐσθῆς δὲ αὐτῷ τριχίνη, ἅπαν κατατρύχουσα τὸ ἀπὸ τῶν σιδήρων ἐλλεῖπον μέρος τοῦ σώματος. Ἐτρέφετο δὲ ἀγρίαις βοτάναις, ἀτροφίαν ὡς ἂν τις εἶπη μᾶλλον, οὐχὶ τροφήν· καὶ ταύταις οὐκ εἰς κόρον, ἀλλ' ὅσον μόνον ἐναπογεύεσθαι. Τὴν δίψαν δὲ αὐτῷ ὕδωρ ὅτι λίαν βραχύ, διὰ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἐθεράπευεν.

Εἶτα τὸ Λάτρον καταλαβὼν τὸ θαυμάσιον, θαυμαστῶς ἐκεῖσε διέτριβεν ὁ πανθαύμαστος, καὶ τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐμφωλεύουσιν ἀσπίδα καὶ τὰ ὕδατα λυμαιομένην, εὐχῇ μόνῃ καὶ τύπῳ Σταυροῦ, νεκρὰν παραχορῆμα εἰργάσατο.

Καταλαβὼν δὲ τὴν ἱερὰν τῶν Κελλιβάρων Μονὴν ἐκ θείας κελεύσεως καὶ μικρὸν εἰς αὐτὴν προστατεύσας, πολλοῖς εἰς ἀρετὴν ἀλείπτῃς ἐγένετο. Εἶτα πάλιν τῆς Λαύρας ἀπαναστάς, πρὸς τὴν ποθουμένην ἡσυχίαν ἀνέδραμεν, ὑστερούμενος, θλιβόμενος, κακουχούμενος. Εἰς τινα δὲ τρώγλην, ἐν ἣ συχναὶ θηρίων διατριβαὶ καὶ μοναὶ ἐτύγχανον, φέρων ἐκδίδωσιν ἑαυτὸν· καὶ τοῖς θηρίοις συνδιαιτώμενος,

ἀτρέμας ἔμενεν, ὡς ἄλλος ἀναφανείς Δανιήλ ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων ποτέ. Ποίησας δὲ ἐκποδῶν τὰ θηρία, τὴν τούτων τρώγλην φροντιστήριον ψυχῶν κατεσκεύασε.

Φοιτᾶ πάλιν εἰς τὴν Λαύραν ὁ μέγας, τῇ παρακλήσει τῶν ἀδελφῶν· οὐ μὲν τοι κοινῶς, μόνος δὲ τῷ μόνῳ λατρεύων Θεῷ, ἐν τινι στενοτάτῳ κελλίῳ ἑαυτὸν κατακλείσας, ἐν ὄλαις δὲ ταῖς τῆς ἐβδομάδος ἡμέραις, μήτε φθεγγόμενος, μήτε βρῶσιν δεχόμενος, πλὴν μόνῃς τῆς Κυριακῆς τῶν ἡμερῶν· ἐν ταύτῃ γὰρ εἴθιστο τῷ μεγάλῳ καὶ τὰ ἀμφότερα δρᾶν. Ἀλλὰ καὶ πικρὰ ὕδατα τῇ ῥάβδῳ ἀναταράξας, εἰς ἡδύτητα ταῦτα μετέβαλε. Τοσοῦτον δὲ ἀπαθεία συνέζη, ὡς μὴ σωματικῆς δεῖσθαι τροφῆς· ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ τοῦ τῶν Ἀγγέλων ἄρτου καὶ τῆς μενούσης τροφῆς.

Ταῦτα ποιῶν καὶ πραγματευόμενος φρονίμως τε καὶ ἀνδρείως, σωφρόνως τε καὶ δικαίως πολιτευόμενος, ἐπεὶ πρὸς τὴν ἄνω μετεκαλεῖτο ζώην, τοὺς πέριξ μονάζοντας μετακαλεσάμενος, καὶ τούτους περὶ ἀποταγῆς κόσμου καὶ τῶν ἐν κόσμῳ, ἔτι δὲ καὶ περὶ ὑπομονῆς καὶ φιλαδελφίας πνευματικῆς, καὶ περὶ ταπεινώσεως καὶ προσευχῆς ἐκδιδάξας τρανῶς, εἰς γῆν ὑποκλίνας τὸ γόνυ καὶ δακρῶν πλήσας τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας ἐναπέθετο τοῦ Θεοῦ, πολλὰ μετὰ θάνατον θαύματα ἐργασάμενος.

Τὸν γὰρ τὴν σορὸν αὐτοῦ κατορύττειν ἐπιχειροῦντα μαινόμενον ἄνδρα, καὶ διὰ τοῦτο τὴν τῶν μελῶν εἰκότως δεξάμενον πάρεσιν, εἰς συναίσθησιν ἐλθόντα καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τοῦ Ἁγίου τύμβῳ μετανοήσαντα, ὑγιᾶ καθίστησι, λιτανεία τῶν ἀδελφῶν. Μοναχὸς δὲ τις ὑδέρω δεινῷ κατεχόμενος ἐν τῷ τοιοῦτῳ προσδραμῶν τάφῳ, ἅμα τῇ εὐχῇ καὶ τὴν ῥῶσιν ἀπέλαβεν, εὐχαριστῶν ἅμα καὶ δοξάζων τὸν τοὺς Ἁγίους αὐτοῦ δοξάζοντα Χριστόν, τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ Σωτῆρα τῶν ἡμετέρων ψυχῶν.

Μνήμη τοῦ ἁγίου νέου Ἱερομάρτυρος Γαβριήλ, Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας, τοῦ ἐν Προύσση μαρτυρήσαντος κατὰ τὸ ἔτος αχνηθ' (1659).

Στίχ. Ὑψοῦ κρεμασθεὶς τὸν κρεμασθέντα ξύλῳ,

Μιμῆ Γαβριήλ καὶ στέφῃ διπλῶ στέφει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι.

Ἀμετάθετον, τὸ τῆς ὁμολογίας φρόνημα, ἔχων ἐν Τριάδι σέβειν ἓνα Θεόν, τῶν βασάνων κατεφρόνησας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ὡς μακάριος, ἐν τῇ ἀμώμῳ ὠφθῆς ὁδῷ, γόνυ εὐγνωμόνως κλίνας τῷ Λυτρωτῇ, τὴν ψυχὴν σου παραθέμενος, Δεσποτικαῖς χερσίν, εὐωδέστατον θῦμα Αὐξέντιε.

Συστρατιώτης, συνοδοιπόρος καὶ συνδέσμιος, σύμφρων Εὐστρατίῳ τε καὶ συναθλητῆς, ὁ Ὁρέστης ἀναδέδεικται, συγκληρονόμος τε, τῆς Χριστοῦ Βασιλείας ἐπάξιος.

Ὁ δι' ὀρνέου, τῷ Ἡλιοῦ τροφήν προσνέμων Θεός, οὗτος τὴν σεπτὴν σου κάραν θαυματουργῶν, τοῖς ποθοῦσιν ἀπεκάλυψεν, ὡς πολυπόθητον, πανδαισίαν τῷ κόσμῳ Ἀυξέντιε.

Τῆς Ἀγίας

Πυρὶ τῷ θείῳ, φλεγόμενη πυρὸς οὐκ ἐφρόντισας· ὅθεν ἐπομβρίζεις πάντοτε τοῖς πιστοῖς, ἰαμάτων θεῖα νάματα, παθῶν ἐπήρειαν, Ἀθληφόρε Λουκία ξηραίνουσα.

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ, ὡς καθαρὰν σε καὶ ἀδιάφθορον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, ὅλον τὸν ἄνθρωπον, ὁ Λουκίαν δοξάσας τοῖς θαύμασιν.

Ωιδὴ η΄. Χειρὰς ἐκπετάσας Δανιήλ.

Χεῖλη ἐκπετάσας καθαρὰ, τὸ θεῖον εἴλκυσας, Πνεῦμα Εὐστράτιε, καὶ ψυχοφθόρων μὲν ἤλεγξας, σεβασμάτων τὴν ἀσθένειαν· τὸν ἐν Τριάδι δὲ Θεόν, σέβειν ἐβόησας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὴν σὴν καρτερίαν οὐκ εἰδώς, τῇ τῆς φλογώσεως, θέα ὁ τύραννος, πτοεῖν Εὐστράτιε ᾤετο, τὸ ἀήττητόν σου φρόνημα· ἥς καταπτύσας, τοῖς λαοῖς, χαίρων ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σοφαῖς ὑποθήκαις νευρωθεῖς, ταῖς σαῖς τὸ φρόνημα, Μάρτυς Εὐστράτιε, ἐπὶ τὸν κράββατον ἤλατο, ὁ ἀήττητος Ὁρέστης βοῶν, τοὺς καθαιρέτας τῆς φλογός, Παῖδας μιμούμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἦπλωσας τὸ σῶμα καρτερῶς, Ὁρέστα ἔνδοξε, σὺ ἐπὶ κλίνης πυρός· συγκατελέχθης δὲ Μάρτυσιν, ἐν Χριστῷ ἀγαλλιώμενος· ἐπανεπαύσω δὲ σκηναῖς, ταῖς οὐρανίαις βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς Ἀγίας

Ἡμαύρωσας κόρας δυσσεβῶν, καὶ νοῦν ἀλάστορα καὶ ὑπερήφανον, Λουκία πάνσεμνε πόνοις σου, εὐκλεέσιν ἐταπείνωσας, καὶ ἀνυψώθης πρὸς Θεόν, ἐν πίστει ψάλλουσα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκικήσασα, τὸν οὐρανώσαντα
Πάναγνε, γηγενῶν ὅλον τὸ φύραμα, καὶ τῆς Λουκίας τὴν σεπτὴν, μνήμην
φαιδρύναντα, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν

» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν· ἀρε-

» τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖ-

» δες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ-

» ρίου τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Θείων μετασχεῖν μυστηρίων, ἐπιποθήσας Ἀθλοφόρε, καὶ θεοφανείας τηλαυγοῦς,
κατηξιώθης μάκαρ Εὐστράτιε, πρὸς οὐρανοῦς καλούσης σε, τῷ ποθουμένῳ
ὀμιλῆσαι Χριστῷ.

Τῷ θείῳ βαλλόμενος πόθῳ, πρὸς τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, καὶ τὰς τῶν τυράννων
θωπείας, σφοδρῶς ἐλέγξας, μάκαρ Εὐστράτιε, πρὸς τὸ βραβεῖον ἔσπευσας,
ἀθλητικῶς τῆς ἄνω κλήσεως.

Σφόδρα γεγηθῶς Ἀθλοφόρε, τῇ χαρμοσύνῳ ἀποφάσει, τῆς τυραννικῆς
παροινίας, τὸν Ἀθλοθέτην σου ἐμεγάλυνες, ὕμνολογῶν Εὐστράτιε, τὸν τοῦ
θανάτου καταλύτην Χριστόν.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τοὺς τῆς ἀπάτης καθαιρέτας, ἱερεῖς Εὐγένιον
ἕμνοις, σοφὸν Ὁρέστην τε καὶ Μαρδάριον, καὶ σὺν αὐτοῖς Αὐξέντιον, σὺν
Εὐστρατίῳ μακαρίσωμεν.

Τῆς Ἀγίας

Ὡς περικαλλῆς καὶ ὠραία, καὶ περιδέξιος παρθένος, τῷ περικαλλεῖ καὶ ὠραίῳ,
καὶ ἐκ Παρθένου σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, στεφανηφόρος ἔνδοξε, Μάρτυς Λουκία
νῦν παρίστασαι.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὗ ταῖς φρυκτωρίαῖς
ἐνθέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ
Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
- » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήμηθι, Χριστὸς συνάψας
- » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ
- » Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν ῥήτορα Εὐστράτιον, ἐν ὕμνοις εὐφημήσωμεν, Αὐξέντιόν τε σὺν τούτῳ, Μαρδάριον καὶ Ὁρέστην, καὶ τὸν σοφὸν Εὐγένιον, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσαντας, καὶ ἐκτενῶς πρεσβεύοντας, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν ἐνυπόστατον, καὶ Λόγον ὑπερούσιον, καὶ ἰατρὸν τῶν ἀπάντων, Χριστὸν τεκοῦσα Παρθένε, τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδίας μου παῦσον, τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστώμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄. Βύζαντος.

Τὴν πεντάριθμον χορείαν, τῶν Ἁγίων εὐφημήσωμεν λαοί, τὸν Σωτῆρα ἀνυμνοῦντες Χριστὸν· Εὐστράτιον τὸν καρτερόψυχον, καὶ στερρόν Ἀθλοφόρον· σὺν αὐτῷ Αὐξέντιον, Εὐγένιον Μαρδάριον καὶ Ὁρέστην· οὗτοι γὰρ ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλοῦντες, τὰς τρικυμίας κατεπάτησαν ἐχθρῶν· καὶ τῷ Σωτῆρι πρεσβεύουσιν, ἰλασμὸν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, δωρηθῆναι τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι, τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἦχος γ΄. Γερμανοῦ.

Ῥητορικοῖς ἔπεσιν ὁ Χριστοῦ στρατιώτης, τοὺς ἀνόμους κατέπληξεν· ἀθλητικοῖς στίγμασι, τοῦ ἐχθροῦ τὰς δυνάμεις ἀνδρικῶς ἐτροπώσατο, Εὐστράτιος ὁ ἐνδοξος, καὶ στερρός Ἀθλοφόρος, ὁ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην βαδίσας ὁδόν, καὶ εἰς γῆν καταντήσας τῆς αἰωνίου ζωῆς· εἰς ἣν καὶ δυσωπεῖ τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν ἐν τῇ θείᾳ σοφίᾳ ἀναφανέντα φιλόσοφον, καὶ ἐν τῷ κάλλει τῶν λόγων ἀποδειχθέντα ῥήτορα, τὸν ἐν Μάρτυσι μέγαν Εὐστράτιον, ἀθλητικοῖς ἐγκωμίοις εὐφημήσωμεν· συνασπισμὸν γὰρ οὗτος ὁ Χριστοῦ στρατιώτης εὐσεβῆ συστησάμενος, ἐν καιρῷ τῶν πολέμων, τὰ τῶν ἀγώνων ἄθλα διαταπτόμενος, τοῦ ἐχθροῦ ἀφαρπάσας τὴν μάχαιραν, ἐν αὐτῇ τοῦτον κατέτρωσε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Μαρτύρων ἄριστε, σὺν τοῖς συνάθλοις σου, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Στεφανούσθωσαν παρ' ἡμῶν ἐγκωμίοις, οἱ καλλίνικοι τῆς ἀληθείας Μάρτυρες· Εὐστράτιος, ὁ τῆς Ἑλλήνων μυθοπλαστίας στηλιτευτής, καὶ τῆς χριστιανῶν θεοσοφίας κῆρυξ· Αὐξέντιος, ὁ σοφία λόγων, καὶ ὑπομονὴ ἔργων, τυραννικὴν ἐλέγξας ἀθεότητα. Πρὸς τούτοις, Εὐγένιος ὁ Θεῷ εὐχρηστος, καὶ τυράννοις ἄχρηστος, διὰ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν· καὶ Ὀρέστης, ὁ ἀληθὴς καὶ θαυμαστός, τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων στρατιώτης· μεθ' ὧν καὶ Μαρδάριος, ὁ περιστερεῶς ἀκεραιότερος, τὸν φρόνιμον αἰσχύνας ὄφιν, διὰ τῆς χάριτος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰκασίας.

Τὴν πεντάχορδον λύραν, καὶ πεντάφωτον λυχνίαν, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας, φερωνύμως ὑμνήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς ἐγκωμιάσωμεν. Χαίροις ὁ καλῶς ὑπὸ Θεοῦ στρατευθεὶς, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ στρατιᾷ, καὶ τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσας, ὁ ἐν ῥήτορσι ῥήτωρ, Εὐστράτιε θεόσοφε. Χαίροις ὁ τὸ τάλαντον, τὸ ἐκ Θεοῦ σοι πιστευθέν, ἐπαυξήσας εἰς πλῆθος, Αὐξέντιε μακάριε. Χαίροις ὁ τερπνότατος ὄρηξ, τῆς θεϊκῆς εὐγενείας, Εὐγένιε θεόφρον. Χαίροις ὁ ώραῖος τῇ μορφῇ, τῇ δὲ γνώμῃ ὑπέρκαλος, καὶ ἀμφοτεροδέξιος, ὁ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐνδιαιτώμενος ὄλος, πανόλβιε Ὀρέστα. Χαίροις ὁ στίλβων καὶ διαυγῆς μαργαρίτης, ὁ τὰς βασάνους τὰς πικράς, χαρμονικῶς ὑπομείνας, Μαρδάριε ἀήττητε. Χαίροις ὁ ἰσάριθμος χορὸς τῶν φρονίμων Παρθένων· οὓς καθικετεύομεν, πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως λυτρώσασθαι, καὶ τῆς ἀφράστου ὑμῶν δόξης, συμμετόχους ποιῆσαι, τοὺς τὴν ἐτήσιον ὑμῶν, μνήμην γεραίροντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Κριτὴν δικαιοτάτον, ἐπεγνωκῶς σε κηύσασαν, τὸν ἀσώτως βιώσαντα, δυσωπῶ Πανάχραντε, κατακεκριμένον, καὶ ἠπορημένον, ἐν τῇ μελλούσῃ φοβερᾷ, κρίσει Παρθένε μὴ κατακρίναι με· συντάξαι δὲ τοῖς μέλλουσιν, ἐκ δεξιῶν τούτου ἴστασθαι, ἐκλεκτοῖς διὰ ἔλεος, καὶ πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ Πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχνων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθη τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰκασίας.

Ὑπὲρ τὴν τῶν Ἑλλήνων παιδείαν, τὴν τῶν Ἀποστόλων σοφίαν προέκριναν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, τὰς βίβλους τῶν ῥητόρων καταλείψαντες, καὶ ταῖς τῶν ἀλιέων ἐνδιαπρέψαντες· ἐκεῖ μὲν γάρ, εὐγλωττία ῥημάτων· ἐν δὲ ταῖς τῶν ἀγραμμάτων θεηγορίαις, τὴν τῆς Τριάδος ἐδιδάσκοντο θεολογίαν· ἐν ἣ ἡ πρεσβεύουσιν ἐν εἰρήνῃ φυλαχθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Καὶ ψυχὴν σὺν τῷ σώματι, καὶ καρδίαν καὶ ἔννοιαν, σοὶ τῇ Θεομήτορι προσανέθηκα· τῇ μὲν τὰ πρόσφορα αἴτησαι· τοῦ δὲ τὰ σκιρτήματα, ἀπονέκρωσον· τὴν δέ, φωταγωγήσον Δέσποινα· τῆς ἐννοίας δέ, τὰς ἀτάκτους κινήσεις ἀοράτως, καταπράυνον καὶ στησον, τῶν ἐγκλημάτων τὸν τάραχον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψε, τανυσθέντα ἢ Πάνσεμνος, ἀπειράνδρως Κύριε ὄν γεγέννηκεν, αἱματοφύρτοις ἐκπλύνουσα, δακρύοις τὸ πρόσωπον, κέκραγεν ὀδυνηρῶς· Τί τὸ ξένον μυστήριον; ὁ κοσμήσας πρὶν, Οὐρανὸν τοῖς φωστήρσι, πῶς ἀκόσμως, νῦν ἐμπέπαρσαι τῷ ξύλῳ, ἄμορφος ἄπνους μακρόθυμε;

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ἸΔ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου, Καλλινίκου, Φιλήμονος, Ἀπολλωνίου, Ἀρῳιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θυρεῶ εὐσεβείας σε, θωρακίσας ὁ Κύριος, δυνατὸν εἰργάσατο πρὸς παράταξιν, τοῦ δυσμενοῦς ἐξερχόμενον, Θύρσε παναοίδιμε· ὄν τῇ λόγχῃ τῆς ἐν σοί, καρτερίας κατέαξας, καὶ ἠφάνισας, τὰς αὐτοῦ μυριάδας, καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἀνεδήσω, Μεγαλομάρτυς πολὺαθλε.

Τῆς ψυχῆς τὴν λευκότητα, τῷ ὠραίῳ τοῦ σώματος, τῆς ὁμολογίας τε καθαρότητι, Μάρτυς ὑπέφηνας Λεύκιε· διὸ φερωνύμως σε, κλήσει ἔνδοξε Χριστός, ἐπὶ γῆς κατελάμπρυνεν· ὄν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καλλινίκως διήνυσας, τοὺς ἀγῶνας Καλλίνικε, προκληθεὶς ὁ ἔμελλες ἔργοις ἔσεσθαι· καὶ ἐκμιμούμενος Λεύκιον, ψυχὴν κατελεύκανας, ταῖς τῶν ἄθλων καλλοναῖς, καὶ βασάνων λευκότητι, καὶ τὴν ἄθεον, ἐστηλίτευσας γνώμην τῶν ἀνόμων, καὶ τὸν ζόφον τῆς ἀπάτης, θείᾳ δυνάμει ἐμείωσας.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος, ὁ αὐτός. Ἦδωκας σημείωσιν.

Θύρσος ὁ θαυμάσιος, καὶ ὁ θεόφρων Καλλίνικος, καὶ ὁ ἔνδοξος Λεύκιος, Τριάδα τὴν ἄκτιστον, καθομολογοῦντες, πόνους βαρυτάτους, καὶ ἀνεנדότους αἰκισμούς, ἀνδρειοτάτη γνώμη ὑπέμειναν, καὶ νίκης τὸ διάδημα, ὡς νικηφόροι ἀπέλαβον, συμπολίται γενόμενοι, τῶν ἀύλων δυνάμεων.

Φιλήμων ὁ μέγιστος, Ἀρῥιανὸς ὁ πανόλβιος, ὁ σοφὸς Ἀπολλώνιος, αἱμάτων τοῖς ῥεύμασι τῆς πολυθειᾶς, ἔσβεσαν τὴν φλόγα, πᾶσαν κατήρδευσαν τὴν γῆν, θεογνωσίας τοῖς θείοις ῥεύμασι, καὶ ὄμβροισι τῶν ἰάσεων, τῶν παθημάτων ξηραίνουσι, ποταμοὺς θείᾳ χάριτι, οἱ Καλλίνικοι Μάρτυρες.

Ἄνθη ὠραιότατα, ἐν τῷ λειμῶνι ἐξήνθησαν, τῶν Μαρτύρων οἱ ἔνδοξοι, τοῦ Πνεύματος πέμποντες, θείαν εὐωδίαν καὶ τὰς διανοίας, εὐωδιάζοντες πιστῶς, τῶν ἐτησίαις μνήμαις τιμώντων αὐτῶν, τοὺς ἄθλους τὰ παλαισμάτα, τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἧς φῶς τὸ ἀνέσπερον, κατοικοῦσι γηθόμενοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυύμνητε. Τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἁμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποίησον· ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σφζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι

ἀχάριστος λαός, ἀνταποδίδωσιν ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίου.

Τὴν ἐξαστέλεχον, Μαρτύρων φάλαγγα, ἁσμάτων ἀνθεσιν ἀνευφημήσωμεν, ὡς καθαιρέτας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ στύλους τῆς εὐσεβείας, Θύρσον καὶ Φιλήμονα, καὶ στερόδον Ἀπολλώνιον, Ἀρρίανδον Καλλίνικον, καὶ τὸν ἔνδοξον Λεύκιον· αὐτοὶ γὰρ οὐρανίων χαρίτων, κόσμῳ πυρσεύουσι τὴν αἴγλην.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. ᾠχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Μαρτυρικαῖς ἀγλαΐαις τῷ θεϊκῷ, θρόνῳ παριστάμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς ἀστραπαῖς, ἀθληταὶ λαμπόμενοι ἡμᾶς, τοὺς ὑμνοῦντας τὴν ὑμῶν μνήμην φωτίσατε.

Κάλλος τὸ θεῖον ποθοῦντες βίου τερπνά, εἰς οὐδὲν ἠγήσασθε, ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, καὶ θανόντες σώματι ζωὴν, ἀτελεύτητον εὐρεῖν κατηξιώθητε.

Τῆς ἀθειᾶς τὴν πλάνην θεοπρεπῶς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, στηλιτεύσαντες πολλῶν, πόνων ὑπεμείνατε πυρᾶν, καὶ τὴν ἄπονον ζωὴν, νῦν ἀπειλήφατε.

Ταῖς ὑπερφύτοις ἀκτίσι τοῦ Πανουργοῦ, ἐλλαμφθεὶς σὺ Πνεύματος, ἀθειᾶς τὸ βαθύ, σκότος ἐξηφάνισας Χριστοῦ, ἀθλοφόρε θαυμαστέ, Θύρσε μακάριε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον περιγραφτόν, γεγονότα σώματι, ἀπεκύησας Ἄγνη· ὃν δυσώπει ῥύσασθαι φθορᾶς, καὶ παθῶν ἐπαγωγῆς, τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Ωιδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Τὸ σῶμα ξέοντες δεινῶς, οἱ τοῦ σκότους προστάται, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐκ ἐχαύνωσαν στοργῇ, τῇ θεϊκῇ δυνατῶς, ἐν ἀγάπῃ, Θύρσε κρατυνόμενον.

Ἐπῆρξε Μάρτυς θαυμαστή, ἢ ἀθρόα σου ὄντως, πρὸς τὸν Κύριον πίστις! δι' ἧς ἤσχυνας ἐχθρῶν, κακοπιστίαν βοῶν, ὦ Φιλήμον· Δοῦλος Χριστοῦ πέφυκα.

Πρὸς πάλιν Μάρτυς τοῦ ἐχθροῦ, θαρσαλέως ἐξῆλθες, οὐκ ἀσπίδα οὐ δόρυ, ἀλλὰ πίστιν ἀρρήγαῖ, ἐνθέως θωρακισθεῖς, καὶ ἀνδρείως, τοῦτον κατηδάφισας.

Ἐφέσει θεία κρατυνθείς, τὴν θεογενεσίαν, οὐρανόθεν κομίζη, δι' ὕδατος μυστικῶς, Φιλῆμον Μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς ἀγῶνας, θείους δυναμοῦσάν σε.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο φύσεσιν ὁ εἷς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθεῖς θεοπρεπῶς, προῆλθε τοὺς ἐξ Ἀδάμ, διασώζων, Πάναγνε χρηστότητι.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑ-

» ψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ

» στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εὐσεβείας θυρεῶ, περισκεπόμενοι καλῶς, καὶ τὸ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ, ἀναλαβόμενοι στεγρῶς, τὰς παρατάξεις κατέβαλον τοῦ τυράννου, Μάρτυρες Χριστοῦ, οἱ ἀξιάγαστοι· καὶ στέφος παρ' αὐτοῦ, ἀναδησάμενοι, νικητικῶς χορεύουσιν ἀπαύστως, μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, καὶ τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσωποῦσι, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰερῶς ἐναθλοῦντες οἱ ἱεροί, Ἀθλοφόροι Κυρίου τοὺς αἰκισμούς, τὰς ξέσεις τοῦ σώματος, καὶ τὸν βίαιον θάνατον, ἀδιστακτῶ πίστει, ἀνδρείως ὑπέμειναν, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὸ θράσος, τελείως κατέβαλον· ὅθεν ἰαμάτων, δωρεὰν εἰληφότες, ἰῶνται τοὺς κάμνοντας, καὶ λυτροῦνται κακώσεως, τοὺς βοῶντας ἐκάστοτε· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, ἀπὸ βρέφους μολύνας ὁ μιαιρός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερόρυψα· καὶ οὐκ ἔχω τί πράξω, ἢ ποῦ καταφεύξομαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σου Κόρη ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι ὁ ἀχρεῖος! διὰ τοῦτο ἰκέτης, πρὸς σὲ τὴν Πανάχραντον, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τό, Ἕμαρτον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· εἰς σὲ γὰρ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀνέθηκα Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ τὸν πάντων Δεσπότην καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἐβόα σοι· Οἶμοι Υἱέ! πῶς πάσχεις, καὶ φέρεις μακρόθυμε, παρὰ τῶν ἀγνωμόνων, ὄνειδη καὶ θάνατον, σῶσαι τῶν ἀνθρώπων, πεπτωκυῖαν τὴν φύσιν, καὶ ῥῦσαι κακώσεως, καὶ πταισμάτων συμπτώσεως· διὰ τοῦτο κραυγάζω σοι· Ἀνάστηθι ταχὺ ἐκ νεκρῶν, ὡς ὑπέσχου· Λόγε πρὸ τοῦ πάθους σου, καὶ περιστάσεως πάσης, τὴν ποιμνὴν σου λύτρωσαι.

Ωιδὴ δ΄. Χριστὸς μου δύναμις.

Τὸν μόνον εὐσπλαγχνον, τὸν μόνον Κύριον, καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων ὁμολογεῖν, Μάρτυρες ποθήσαντες, διὰ βασάνων τὴν αὐτοῦ, Βασιλείαν ἀπειλήφατε.

Στρεβλώσεις σώματος, πυρὸς ὀρμήματα, καὶ θηρῶν καὶ θαλάσσης νεανικῶς, ἤνεγκας πανόλβιε, καὶ δυναστείαν τοῦ ἐχθροῦ, Μάρτυς Θύρσε καταβέβληκας.

Ἐχθρὸν ἀλάστορα, τῷ ἐκνευρίζεσθαι, ἐξενεύρισας μάκαρ καὶ τὴν ὁδόν, Μάρτυς Ἀπολλώνιε, τοῦ μαρτυρίου εὐσταλῶς, ἐπορεύθης θείῳ Πνεύματι.

Ἀγώνων στίγμασι, καλλωπιζόμενος, τὴν ψυχὴν φαιδροτέραν ἡλιακοῦ, φέγγους ἀπετέλεσας, ὡς ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶτα Μάρτυς Λεύκιε.

Θεοτοκίον.

Μητέρα ἀνανδρον, Παρθένον ἄμωμον, ἀδιάφθορον Κόρην ἐν γυναιξί, μόνην σε γινώσκωμεν, εὐλογημένη Μαριάμ, τῶν ἀνθρώπων ἡ βοήθεια.

Ωιδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ταῖς θειοτάταις θεολαμπῶς, Πνεύματος ἀγααῖς ὡς ἀληθῶς, πεπτωσμένοι διήλθετε, τὸ τῆς ἀθεΐας ἄστατον πέλαγος, καὶ θείαν πρὸς γαλήνην διεβιβάσθητε.

Περισυρόμενοι ἐν τῇ γῆ, Μάρτυρες πανεύφημοι δεινῶς, καὶ ταῖς αἰκίαις βαλλόμενοι, τῶν ἐπουρανίων γερῶν ἐτύχετε, Ἀγγέλων συμπολίται νῦν χρηματίζοντες.

Κατατεινόμενος καὶ πολλαῖς, Θύρσε προσβολαῖς τῶν δυσχερῶν, περικυκλούμενος ἔφερες, θείαις συμμαχίαις ἀναδεικνύμενος, ἀνώτερος παντοῦ εἶδους κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Ωιδὴ ζ´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ταῖς αὔραις κινούμενοι, θείου Πνεύματος σοφοί, τὰ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, εἰς νοητοὺς λιμένας περιχαρῶς, ἐσώσατε Μάρτυρες, ἀπολαύοντες ἅμα τῆς θεώσεως.

Βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σωτηρίου ἑαυτοῖς, περιποιεῖσθε ἔνδυμα· τῇ δὲ ἐκδύσει Μάρτυρες τῆς σαρκός, τὴν θεῖαν εὐπρέπειαν, ἐστολίζεσθε δόξη καλλυνόμενοι.

Φιλήμων καὶ Λεύκιος, Ἀπολλώνιος ὁμοῦ, καὶ Θύρσος ὁ ἀοίδιμος, ἡ τετρακτὺς ἡ θεία καὶ φωταυγής, Τριάδος τὴν ἔλλαμψιν, ἐν μεθέξει ἀύλω κατεπλούτησαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης ἐπέκεινα, νοουμένης ὡς Θεός, καὶ ὄρωμένης κτίσεως, σωματωθεὶς προῆλθε σοῦ ἐκ γαστροῦ, τηρήσας σε ἄφθορον, ὡσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
- » τῶν πειρασμῶν τῶ κλύδωνι, τῶ εὐδίῳ λιμένι σου
- » προδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
- » ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς φωστήρας ἅπαντες, τῆς Ἐκκλησίας, συνελθόντες σήμερον, ἐν ἐγκωμίοις ἱεροῖς, ἀνευφημοῦντες ὑμνήσωμεν, ὡς ἀθλοφόρους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου καὶ Καλλινίκου.

Στίχ. Οὐ δένδρινόν σε, Θύρσε, θύρσον ὁ πρίων,

Πρὸ τῆς τελευτῆς εὔρεν, ὡς ῥᾶστα πρίσαι.

Ὁ πνεῦμα λευκός, Λεύκιος, τμηθεὶς ξίφει,

Τὸ σῶμα βάπτει φοινικοῦν ἐξ αἱμάτων.

Ὁ Καλλίνικος ἐκκοπεῖς τὸν ἀχένα,

Ὑπῆρξε Καλλίνικος ἐκ τῶν πραγμάτων.

Πρίσιν ἀλύξας, Θύρσε, θάνες δεκάτη γε τετάρτη.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως καὶ Κουμβρικού ἡγεμόνος, διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν κινουῦντος ἐν τοῖς μέρεσι Νικομηδείας καὶ Νικαίας καὶ Καισαρείας τῆς κατὰ Βιθυνίαν. Αὐτομολήσας δὲ ὁ ἅγιος Λεύκιος προσῆλθεν αὐτῶ, τὸν Χριστὸν ὁμολογῶν καὶ τὴν τῶν εἰδώλων ματαιότητα ἐκφραυλίζων. Κρεμασθεὶς οὖν προστάξει τοῦ ἡγεμόνος καὶ καταξανθεὶς τὰς σάρκας δεινῶς, καὶ στερόρως ἐπιμένων τῇ εὐσεβεῖ τῶν χριστιανῶν πίστει, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Εἶτα ποιουμένου τοῦ ἡγεμόνος ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον τὴν πορείαν, ὁ μέγας ἐν ἀθληταῖς Θύρσος ὑπήνησεν αὐτῶ, παρόρησῖα τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ἀνακηρύττων καὶ τὸν τύραννον διελέγχων, ὅτι τοῖς μὴ οὔσι θεοῖς ἀλόγως τὸ σέβας προσνέμει. Ὅθεν πύξ παίεται καὶ τὰ σφυρὰ συνθλάται καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας δεσμεῖται καὶ συντριβεται καὶ τῶν ὀφθαλμῶν διαπερονᾶται τὰ βλέφαρα καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεντᾶται καὶ στροβίλοις χαλκοῖς συνθλάται τοὺς πόδας καὶ κατὰ τοῦ νώτου μόλυβδον ἐπιχέεται ζέοντα· ὃς ἐπιχεθεὶς, μᾶλλον τοὺς ὑπηρέτας, ἢ τὸν Ἄγιον ἔβλαψεν. Ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἐκ πάντων τῶν προσενεχθέντων αὐτῶ δεινῶν ἀσινῆς διεφυλάχθη, μεσολαβεῖται δεσμοῖς σιδηροῖς. Καταστρέφει δὲ διὰ προσευχῆς πάντα τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα. Εἶτα ἐν ἀγγεῖῳ τινί, πλήρει ὕδατος, κατὰ κεφαλῆς βάλλεται, ὅπερ διερόραγη εὐθέως· καὶ ἀπὸ ὀξυγώνου τοίχου ῥίπτεται, ὑποστρωθέντων τῶ ἐδάφει, ἐν ᾧ κατενεχθῆναι ἔμελλεν, ἤλων ὀξέων καὶ σιδηρῶν ἀκμῶν, καὶ ἐκ τούτων τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἀβλαβῆς διεφυλάχθη.

Μετὰ ταῦτα, τοῦ Κουμβρικού καὶ Σιλβανοῦ τὴν ἑαυτῶν ζωὴν κακῶς ἀπορρήξαντων, διαδέχεται τὴν ἡγεμονίαν Βάβδος· ὃς τὸν Ἄγιον τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀντεχόμενον, εἰς σάκκον ἐμβαλὼν, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπέρριψε. Τοῦ δὲ σάκκου διαρράγέντος, Ἀγγέλων ἐπιστασία, ἀπεκομίσθη πρὸς τὴν χέρσον ὁ Ἄγιος. Εἶτα αἰκίζεται σφοδρῶς, καὶ αὐθις διὰ προσευχῆς τὰ ξόανα καθαιρεῖ καὶ ἀγροῖς θηρσὶν εἰς βορὰν προετέθη, οἷς ἀπήμαντος διέμεινε. Καὶ αὐθις τύπτεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς διαιρεθῆναι τὰς σάρκας αὐτοῦ καὶ εἰς γῆν ἀποπίπτειν· ἔνθα καὶ τὸν ἅγιον Καλλίνικον ἐπισπᾶται πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἱερέα τῶν εἰδώλων ὑπάρχοντα, διαλογισάμενον, ὅτι μείζων πάντων ἐκεῖνος Θεός, οὗ τῇ ἐπικλήσει τὰ εἰδῶλα καταπίπτουσιν. Ἐν γὰρ Ἀπολλωνία γενόμενος ὁ ἅγιος Θύρσος, τὰ τῶν ματαίων θεῶν ἀφιδρύματα διὰ προσευχῆς κατέσεισε καὶ εἰς γῆν κατέβαλε. Ταῦτὸ δὲ τοῦτο θαυματουργήσας καὶ ὁ ἅγιος Καλλίνικος, καταβαλὼν τὸ εἶδωλον, ὅπερ ἐσέβοντο, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν.

Ὁ δὲ ἅγιος Θύρσος, ἐν κιβωτίῳ βληθεὶς, ὥστε διατμηθῆναι πρίονι καὶ τῶν ὑπηρετῶν μὴ δυνηθέντων μετακινήσαι τὸν πρίονα, ἀβλαβῆς ὁ Ἄγιος διέμεινεν· ἔνθα τὴν ψυχὴν παρέθετο τῶ Θεῷ, ἄνωθεν αὐτῶ προσγενομένης φωνῆς καὶ

παραδηλούσης τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ ἀγαθὰ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ μαρτυρεῖω αὐτῶν, τῷ ὄντι πλησίον τῶν Ἑλενιανῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος, Απολλωνίου, Ἀρῳιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Στίχ. Ἐτερπεν αὐλοῖς πρὶν Φιλήμων τοὺς φίλους.

Τανῦν δὲ τμηθεῖς, τέρπεται τέρψιν ξένην.

Απολλώνιον, υἱὸν Ὑψίστου θέσει,

Κτείνουσιν υἱοὶ τῆς ἀπωλείας ξίφει.

Τὸν Ἀρῳιανὸν ἐργάται πονηρίας,

Ἔργον θαλάσσης δεικνύουσιν ἀφρόνως.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως καὶ Ἀρῳιανοῦ ἡγεμόνος τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, τῆς μητροπόλεως Ἀντινόων. Ὁ δὲ τῆς Μαρτυρίας αὐτῶν τρόπος γέγονε τοιοῦτος. Ἐπτὰ καὶ τριάκοντά τινων χριστιανῶν συσχεθέντων καὶ προσαχθέντων τῷ ἡγεμόνι, εἷς ἐξ αὐτῶν, Ἀπολλώνιος τοῦνομα, τῇ τάξει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναγνώστης ὢν, ἀπειλουμένης βασάνους καταπλαγεῖς, χρυσίνους ἐπέδωκε τέσσαρας Φιλήμονι τῷ χοραύλῃ, τοῦ, ἐνσκευασάμενον, ὑποκριθῆναι τὸν Ἀπολλώνιον καὶ ἀντ' αὐτοῦ θυσίαν προσενεγκεῖν τοῖς εἰδώλοις, ἐπιδοὺς αὐτῷ ἅμα καὶ τὰ οἰκεῖα ἱμάτια. Ὁ δὲ, τῇ περιβολῇ τῶν ἱματίων τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν περιεβάλετο· καὶ συγκαλυψάμενος εἰσηλθεν εἰς τὸ στάδιον· καὶ θῦσαι ἐπιτραπίεις, τὸν Χριστὸν ὠμολόγησε.

Τοῦ δὲ ἡγεμόνος κελεύσαντος ἀχθῆναι τὸν Φιλήμονα καὶ αὐλῆσαι, ὅπως διὰ τῆς μελωδίας γοητευθεῖς ὁ ἀντιλέγων, καὶ τὰ παρόντα νομίσας καλά, τὴν πίστιν μετάθῃται, καὶ τοῖς δαίμοσιν ἐπιθύση, ἐγνώσθη ὁ Φιλήμων, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ τὸν Ἀπολλώνιον ὑποκρινόμενος. Ὡς δέ, πολλὰ παραινούντων αὐτῷ καὶ πρὸς ἄρνησιν ἐκκαλουμένων τοῦ Χριστοῦ, οὐκ ἐπέισθη, ἀλλ' ὠνειδίσθη παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, ὅτι μάτην πονεῖ, μὴ πρότερον προσελθὼν τῷ Βαπτίσματι τῶν χριστιανῶν (ἀπείργεται γάρ, φησί, χριστιανοῖς συναριθμεῖν ἑαυτὸν, τὸν μὴ τοῦ Βαπτίσματος μετέχοντα·) εὐξαμένου αὐτοῦ, ὑετὸς κατηνέχθη ἐπὶ μόνου αὐτοῦ· ὡς πάντας μὲν θαμβηθῆναι τοὺς παρεστῶτας, αὐτὸν δὲ τὸν ἅγιον Φιλήμονα πληροφορίαν λαβεῖν, ὅτι μηδενὸς τολμῶντος διὰ τὸν φόβον τοῦ ἡγεμόνος τοῦ βαπτίσει αὐτόν, ἄνωθεν αὐτῷ κατηνέχθη τὸ Βάπτισμα. Ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐλῶν ἠῦξατο (οὗς τῷ Ἀπολλωνίῳ ἐπιδέδωκεν, ὅτε τοὺς χρυσίνους ἐδέξατο παρ' αὐτοῦ, τὰ ἀλλήλων ὑποδυσάμενοι πρόσωπα·) καὶ πυρὸς κατελθόντος οὐρανόθεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Ἀπολλωνίου κατεφλέχθησαν, καὶ ἀπώλοντο οἱ αὐλοί.

Συνεσχέθη δὲ καὶ Ἀπολλώνιος, ὡς αἴτιος γενόμενος τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως τῷ Φιλήμονι· καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν ἡγεμόνα, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀνεκήρυξε. Διὸ τέμνεται τὰ νεῦρα τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ καθ' ὅλης τῆς πόλεως σύρεται. Ὁ δὲ Φιλήμων, εἰς φυτὸν ἐλαίας κρεμασθεὶς, τοξεύεται. Τὰ δὲ βέλη αὐτοῦ μὲν οὐχ ἤψαντο, ἐν δὲ ἐνεχθὲν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ἐξεκέντησεν αὐτοῦ τὸν ὀφθαλμόν· ὃν ὁ ἅγιος Φιλήμων κατέστησεν ὑγιῆ, προειπὼν αὐτῷ, ὅτι μετὰ τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ, χοῦν ἐκ τῆς σοροῦ λαβὼν, ὑγιῆ τὸν ὀφθαλμὸν ἀπολήψεται. Τὰς κεφαλὰς οὖν ἀμφοτέρων τμηθέντων, τοῦ τε ἁγίου Φιλήμονος καὶ Ἀπολλωνίου, ὁ ἡγεμὼν μεθ' ἡμέρας, ἔνθα κατετέθησαν οἱ ἅγιοι, παραγενόμενος, κατὰ τὴν τοῦ ἁγίου προῶρησιν, γέγονεν ὑγιής· ὅθεν αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πιστεύουσι τῷ Χριστῷ καὶ βαπτίζονται.

Τοῦτον δὲ μεταπεμψάμενος ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς καὶ πεδήσας σιδήροις καὶ λίθον ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ περιθείς, ἐν χάσματι κατέχωσε γῆς. Ὅν παραδόξως σωθέντα, ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτὸν θεασάμενος ἐν τοῖς Βασιλείοις, μάγον εἶναι οἰηθεὶς, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπέρριψε μετὰ τῶν Προτικτόρων, πιστευσάντων καὶ αὐτῶν τῷ Χριστῷ. Συνεκομίσθη δὲ τὸ τοῦ ἁγίου Ἀρῳιανοῦ λείψανον ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ, ἐπὶ νώτου δελφίνου ἐποχούμενον, κατὰ τὴν τοῦ ἁγίου προῶρησιν καὶ ἐτάφη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν τεσσάρων Προτικτόρων, τῶν συναθλησάντων τῷ ἁγίῳ Ἀρῳιανῷ.

Στίχ. Βάπτισμα πόντος τοῖς Προτίκτορσι ξένως,

Φοροῦσι σάκκους, ὡς στολὰς ἐμφωτίους.

Μετὰ τὸ βασανίσαι τοὺς ἅγιοις διαφόροις τιμωρίαις, ὁ Διοκλητιανὸς ἔρριψε καὶ τὸν ἅγιον Ἀρῳιανὸν εἰς βαθὺν βόθρον τῆς γῆς δεδεμένον, καὶ ἐσκέπασε τὸν βόθρον μετὰ τοῦ χώματος καὶ ἔστησεν ἐπάνω τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐπέτρεψε παίζειν τοὺς στρατιώτας, λέγων· Ἴδωμεν, εἰ ἔλθῃ ὁ Θεὸς τοῦ Ἀρῳιανοῦ καὶ ἐκβάλῃ αὐτὸν τοῦ βόθρου τούτου. Καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰ βασίλεια, ἀπῆλθε πρὸς τὴν κλίνην αὐτοῦ, καὶ βλέπει τὰ σίδηρα καὶ τὸν λίθον, ὃν ἐφόρει ὁ ἅγιος Ἀρῳιανός, ἀπηλωμένα ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀρῳιανὸν κείμενον ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐφοβήθη, ὑπολαβὼν αὐτὸν μάγον εἶναι. Τότε ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάσῃ, μετὰ τῶν πιστευσάντων σὺν αὐτῷ Προτικτόρων, καὶ οἱ δελφῖνες λαβόντες τὰ λείψανα, εἰς πέντε σάκκους ἐμβληθέντα, ἐξήγαγον εἰς τὸν αἰγιαλὸν Ἀλεξανδρείας. Καὶ γνωρίσαντες αὐτὰ οἱ δοῦλοι τοῦ Ἀρῳιανοῦ, κατέθηκαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κηδεύσαντες ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἧς παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάνθρωπος Κύριος.

Στίχ. Ἐσεισας, ἀλλ' ἔστησας αὐθις γῆν, Λόγε.

Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἶκτος ἐστὶ τὸ πλεόν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἐπομβρήσεσιν ἐνθέοις κατεσβέσατε, πολυθειῖας κάμινον, ἀναπτόμενοι θεϊκῆ, στοργῇ περιχαρῶς, καὶ νῦν μελωδεῖτε ἐκτενῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν διώκοντα τῇ θείᾳ συλλαβόμενοι, σαγήνη ἀξιάγαστοι, ἀνειλκύσατε ἐκ βυθοῦ, τῆς πλάνης καὶ Χριστῶ, προσήξατε ψάλλοντα θερμῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συνεσεῖσατε τῆς πλάνης τὰ θεμέλια, ἀσάλευτον προαίρεσιν, ἐνδεικνύμενοι καὶ ἀνδρείαν, γνώμην ἀθληταί· καὶ νῦν μελωδεῖτε εὐσεβῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπεὶ λόγον σου ἢ σύλληψις Θεόνυμφε· Θεὸν γὰρ Λόγον τέτοκας, τὸν ῥυόμενον ἀλογίας πάσης τοὺς βροτούς, καὶ λόγον παρέχοντα βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Θυρεῶ εὐσεβείας περισκεπόμενοι, καὶ Σταυρὸν ὡσπερ δόρυ ἀναλαβόμενοι, φάλαγγας ἐχθρῶν, ἀοράτων ἐκόψατε, Μάρτυρες ἐνθέως, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες.

Ἐκκαίόμενος φίλτρῳ τοῦ Παντοκράτορος, ὑπεισηλθες ἀνδρείως Μαρτύρων στάδιον, καὶ καρτερικῶς, ἐναθλήσας κατέρρῳαξας, δράκοντα τὸν μέγαν, Φιλήμον ἀθλοφόρε.

Ἐποβρύχιον δείξας ἐχθροῦ τὴν δύναμιν, τῷ βυθῷ τῆς ἀνδρείας καὶ καρτερίας σου, ὦ Ἀρξιάνα, Βασιλείας ἠξίωσαι, ἀπαρασαλεύτου, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογοῦντές σε, τοῦ Ἀγγέλου τὸ Χαῖρε, πίστει βοῶμέν σοι μόνη τὴν χαρὰν, ἐπὶ γῆς γὰρ ἐκύησας, Κεχαριτωμένη, ἀεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἰσμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-

» καίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς

» Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν,

» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Χριστοῦ τὸ πάθος ἐξεικονίζοντες, πείραν πολλῶν ὑπέστητε βασάνων μακάριοι· κεφαλὰς δὲ τμηθέντες συνήφθητε, τάξεσιν οὐρανίαις, δόξῃ λαμπόμενοι, καὶ ταῖς θεϊκαῖς μαρμαρυγαῖς ὠραϊζόμενοι.

Ἐκ τῶν αἱμάτων πορφύραν ἔβαψας, Θύρσε σοφὴ καὶ ταύτην εὐκλεῶς στολισάμενος, καὶ ὡς σκῆπτρον κατέχων τὸν θεῖον Σταυρόν, πᾶσι σὺν ἀθλοφόροις, ἐπαγαλλόμενος, νῦν συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ θεομακάριστε.

Ἵμῶν μακάριοι ἀξιάγαστοι, ἀγγελικαὶ Δυνάμεις τοὺς ἀγῶνας ἐθαύμασαν, τὰς ἐνστάσεις τὸν βίαιον θάνατον· οἷς συμπεριπολοῦντες, μνείαν ποιήσασθε, τῶν ἐπιτελούντων τὴν ὑμῶν μνήμην πανεύφημοι.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἀνθρώπων ἐν ὁμοιώματι, σοῦ ἐκ γαστρὸς ὁ Λόγος καθωράθη τικτόμενος, καὶ Μαρτύρων πληθὺν ἐπεσπάσατο, πάθη καθυπομείνας, ὁ ὑπεράγαθος, ἄχραντε Παρθένε, Μαριὰμ θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάν-

» αγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν

» μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς

» σὲ μακαρίζομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΕ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Σκεῦος ἱερώτατον, Πνεύματος θείου γεγένησαι, τὴν ψυχὴν καθηράμενος, παθῶν ἱερώτατε· ἔνθεν χρῆσμα θεῖον, ἅγιον ἐδέξω, Ἀρχιερεὺς σὺ γεγονώς, καὶ ποδηγέτης λαοῦ θεόφρονος, καὶ μάρτυς ἀπαράτρωτος, τοῦ δι' ἡμᾶς πάθη φέροντος, καὶ ἀπάθειαν βλύσαντος, ἀθλητὰ Ἐλευθέριε.

Σώματος ἠλόγησας, αἰκιζομένου ταῖς μάστιξι, καὶ πυρὶ προσεγγίζοντος· τὸν νοῦν γὰρ προσήλωσας, ἀνεικάστω πόθῳ, τῷ ὠραισιτάτῳ, κάλλει τοῦ θεοῦ ἔραστοῦ· οὐ τῷ γλυκίῳ ἐτρόθης ἔρωτι, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων ἀγλαίσμα, ἀθλητὰ Ἐλευθέριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καλῶς τὸν ἀγῶνά σε, τεθεαμένη τελέσαντα, ἢ καλῶς σε κυήσασα, τὸν ἴσον ποθήσασα, διανύσαι δρόμον, σοὶ περιπλακεῖσα, μέσον τοῦ σκάμματος σοφέ, καθάπερ δάμαλις ἀποσφάττεται μεθ' ἧς σε ἰκετεύομεν, ὑπὲρ ἡμῶν Ἐλευθέριε, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἐκδυσώπει πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἰερεὺς ἐννομώτατος, μέχρι τέλους ἐχρημάτισας, μάκαρ Ἐλευθέριε· ἱερουργῶν γὰρ τὰ θεῖα καὶ ἄρρητα μυστήρια, τὸ αἷμά σου ἐξέχεας ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ θυμὰ εὐπρόσδεκτον, σεαυτὸν προσήγαγες. Διὸ παρῴρησιαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, σὴν ἀεισέβαστον μνήμην· καὶ τοὺς αὐτὴν γεραίροντας ῥυσθῆναι πειρασμῶν, καὶ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Εἰ δὲ βούλει ποιῆσαι Εἴσοδον, λέγε·

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἢ Ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἢ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἐκκλησίας προστάτης Πάτερ γενόμενος, ὡς Εὐανθίας γόνος, τῆς θεόφρονος ὄντως, καὶ μύστης Ἀποστόλων ὡς ἀληθῶς, πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστρέφεις λαούς, τοὺς πρὶν ἀφρόνως τὸ σέβας οἶα θεοῖς, ἀπονέμοντας τοῖς Δαίμοσιν.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται.

Τῶν ἐπιτόκων γυναιῶν Πάτερ κηδόμενος, ἐλευθερίαν δίδως, τῷ Ναῶ σου φοιτώσαις· εὐπλοίαν δὲ πάλιν ἄλλοις θερμῶς, ἐξαιτοῦσιν ἐπέδωκας· καὶ τοῖς νοσοῦσιν ὑγείαν σὺ χορηγεῖς, διαλάμπων ἐν τοῖς θαύμασιν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Τοῦ Μαρτυρίου τοὺς ἄθλους στερῶν ὑπήνεγκας, Ἀδριανοῦ μὴ πτήξας, τὰς δριμεῖας κολάσεις, ἔρωτι τοῦ Κτίστου ὅλος ἀλούς, Ἐλευθέριε πάνσοφε· καὶ τὴν τεκοῦσάν σε σύναθλον προσλαβών, ἀνελήλυθας γηθόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ἱεραρχίας σου ὅσιε Πάτερ, τὴν στολὴν ἐφοίνιξας, ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ σταδίου, ἀνδρικῶς τελειωθέντα ἰδοῦσά σε, ἐπιπεσοῦσα ἠσπάζετο τὸ γλυκὺ τέκνον, ἢ καλῶς γεννησαμένη καὶ θρεψαμένη σε· διὸ καὶ τμηθεῖσα τῷ ξίφει, εἰς οὐρανίους θαλάμους, μετὰ σοῦ συνεισηλθεν. ὦ μακαρίας Μητρός! ὦ μαστῶν ἱερῶν! οὐς ἐθήλασας μάκαρ Ἐλευθέριε, καὶ τῆς φύσεως τὸν Πλάστην ἐπέγνων. Σὺν αὐτῇ οὖν πρόσβευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Ἰερέων ποδῆρει κατακοσμούμενος, καὶ αἱμάτων τοῖς ῥείθροις ἐπισταζόμενος, τῷ Δεσπότη σου Χριστῷ μάκαρ ἀνέδραμες, Ἐλευθέριε σοφέ, καθαιρέτα τοῦ Σατάν. Διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν μακαρίαν σου ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, ὁ Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου α', καὶ τοῦ Ἁγίου β'. Ὁ παρὼν φέρει Ἀκροστιχίδα·

Παθῶν ἐλεύθερόν με δεῖξον, παμμάκαρ. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ωιδὴν ἐπινίκιον.

Παθῶν ἀμαυρότησι, δεδουλωμένον, φαιδραῖς ἱκεσίαις σου, Μάρτυς Ἐλευθέριε, νῦν ἐλευθέρωσον, ὅπως ὡς δούλον σε Χριστοῦ, θείαις ὑμνήσω ᾠδαῖς.

Ἀθλήσεως ἔλαμψας, καθαρωτάταις, ἀνγαῖς ἱερώτατε, ἐπιχρώσας αἵματι, τὴν ἱεράν σου στολὴν, καὶ γέγονας φωτοειδής, διὰ τοῦ Πνεύματος.

Θεῷ προσκολλώμενος, καθαρωτάτω, νοῖ ἐκ νεότητος, σαρκικοῦ φρονήματος, ψυχὴν ἐμάκρυνας, καὶ τῶν θαυμάτων δαψιλῆ, χάριν ἐπλούτησας.

Θεοτοκίον.

Ὡς θρόνος πυρίμορφος, τὸν Κτίστην φέρεις, ὡς ἔμψυχος θάλαμος, καὶ τερπνὸν παλάτιον, τὸν Βασιλέα χωρεῖς, γενόμενον ὅπερ ἡμεῖς, θεοχαρίτῳ.

Ἔτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεῖον Ἐλευθέριον ἱερῆα τιμάω, Πάτερ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Θρόνῳ τῆς δόξης Κυρίου παρεστηκώς, σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ἐλευθέριε σοφέ, τοὺς ὑμνοῦντας πόθῳ σε αἰεὶ, ἐλευθέρωσον παθῶν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ἐκλελεγμένος ἐκ βρέφους σὺ τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ἔνδοξε, ὥσπερ πάλαι Σαμουήλ· καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι χρισθείς, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς λαὸν ἐποίμανας.

Ἰερουργὸς μυστηρίων τῶν τοῦ Χριστοῦ, γεγονὼς ἐλάμπρυνας, τὴν στολὴν τὴν ἱεράν, μαρτυρίου αἵματι σοφέ, ἐν σταδίῳ καρτερῶς ἀγωνισάμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγὼν, Θεὸς Λόγος Πάναγνε, ἐξ ἀσπόρου σου γαστροῦ, ὑπὲρ νοῦν σεσάρκωται· διό, Θεοτόκον σε πιστοὶ αἰεὶ δοξάζομεν.

Ωιδὴ γ΄. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν ἐλόμενος, ἀλγηδόνας φέρεις τοῦ σώματος, ἐνηδυνόμενος σοφέ, ταῖς ὀδύναϊς καὶ θλίψεσιν· διὰ τοῦτο τὴν ἀνώδυνον, ζωὴν νῦν ἀπέληφας.

Θερμῷ τῷ πόθῳ τοῦ ποιήσαντος, ἀθλητὰ θεόφρον κρατούμενος, τῷ πυρωθέντι σεαυτὸν, ἐπιόριπτεις τεχνάσματι, δροσιζόμενος τοῦ Πνεύματος, πυρὶ Ἐλευθέριε.

Ἐν ἱερεῦσιν ἱερώτατος, καὶ ἐν Μάρτυσι Μάρτυς στερρότατος, ἀναδειχθεὶς στέφος διπλοῦν, ἐκομίσω μακάριε, τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ, διὰ παντὸς ὀπτανόμενος.

Θεοτοκίον.

Ράβδον δυνάμεως ἐβλάστησας, τὸν Χριστὸν ἐν ᾧ στηριζόμεθα· σὲ γὰρ ἐτύπου
Ἄαρων, ῥάβδος ποτὲ βλαστήσασα, ἀγεώρηγτε ἀγνή, Περιστερὰ Ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Νοὸς στερῆρότητι σοφέ, ὄπλισάμενος χαίρων, τὴν ὁδὸν διανύεις, τοῦ μαρτυρίου
σεαυτὸν, ἐθελουσίως προδοῦς, τοῖς ζητοῦσι, Μάρτυς ἱερώτατε.

Ἐκ Θεοῦ Πνεύματος λαβὼν, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, μιμητῆς ἀνεδείχθης, τῶν
Ἀποστόλων σοφέ, σαγήνη μαρτυρικῆ, σαγηνεύων, λαοὺς πρὸς εὐσέβειαν.

Λαμπρύνας θεΐαις ἀρεταῖς, τὴν ἀρχιερωσύνην, λαμπροτέραν εἰργάσω, τῇ
πορφυρίδι τῶν σῶν, αἱμάτων καρτερικῶς, ἐναθλήσας, Μάρτυς Ἐλευθέριε.

Θεοτοκίον.

Ἐκπλήττει νοῦν καὶ ἀκοήν, τὸ μυστήριον ὄντως, τῆς λοχείας σου Κόρη· Θεὸν γὰρ
ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑ-

» ψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ

» στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας

» σου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐλεύθερον τὸν νοῦν, ἐκ παθῶν κεκτημένος, ἐγένου τοῦ Θεοῦ, γνησιώτατος
δοῦλος, καὶ πλάνης ἠλευθέρωσας, τοὺς καλῶς σοι πειθήσαντας· ἐναθλήσας δέ,
ὡς Ἱερεὺς τε καὶ Μάρτυς, Ἐλευθέριε, διπλοῦν ἐδέξω τὸ στέφος, πρεσβεύων
σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς
βάθος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας,
ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σῶζεις τοὺς
δούλους σου.

Ωιδὴ δ΄. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Οὐ χάσματα λεόντων οὐ βράσματα πυρός, οὐ δεινῶν ἐπίτασις τὸ εὐτονον τῆς
σῆς, ἱερομύστα ἐχάυνωσε καρτερίας, ἀλλ' ὡς ἀδάμας ταῖς βασάνοις ἐνετρώφας,
ζήλω θεϊκῷ πυρπολούμενος.

Ναμάτων ζωηρύτων τὸ στόμα σου πλησθέν, ποταμούς ἠρεύξατο ἐνθέων διδαχῶν, Ἱερομάρτυς βυθίζοντας ἀνομούντων, ἐρεσχελίας καὶ ἀρδεύοντας καρδίας, τῶν ἐπεγνωκότων Χριστὸν τὸν Θεόν.

Μεγάλως σε δοξάζων ὁ σὸς Δημιουργός, ὑπὲρ οὗ προήρησο τὸ πάσχειν ἀθλητά, περισσότερὰν καταπέμπει κομίζουσάν σοι, τροφήν Ἀγγέλων ἰσαγγέλῳ γεγονότι, ἄθλων φανοτάταις λαμπρότησιν.

Θεοτοκίον.

Ἐξέστησαν ὀρώσαι Ἀγγέλων στρατιαί! πῶς ὁ ἀθεώρητος μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ ὠράθη Παρθένε θεοκυῆτορ· ὃν ἐκδυσώπει σωτηρίας ἀξιῶσαι, πάντας τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ἄλλος. Χριστός μου δύναμις.

Ἵπῆρξε πρότερον, κατακαυχώμενος, ὁ πανώλεθρος δράκων· ἀλλ' ἀναιδής, ἤλεγκται ὁ ἄθλιος, τοῦ Ἱεράρχου τοῖς ποσίν, ἐν σταδίῳ συμπατούμενος.

Θωρακισάμενος, Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἱερώτατε Μάρτυς ὡς νικητής, ἄριστος εἰσέδραμες, ἐν πυριφλέκτῳ κραββάτῳ, ὡς ἐν δρόσῳ ἀγαλλόμενος.

Ἐπὶ τοῦ σκάμματος, ἐστῶς διήλεγξας, τοῦ τυράννου τὸ θράσος εἰδωλικόν, τοῦτον τροπώσάμενος, Ἱερομάρτυς ἀθλητά, ἀνδρικῶς ἀγωνιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων ἄκουσον, ἐμῆς δεήσεως, Παναγία Παρθένε· σὺ γὰρ ἐλπίς, πάντων καὶ βοήθεια, τῶν ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς, ἐκτενῶς προσκαλουμένων σε.

Ωιδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Δολίαις μηχανώμενος, συλᾶν σε λαλιαῖς, Μάρτυς ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος, γέλως ὀρᾶται τῇ σοφίᾳ σου, ὁ σοφιστὴς κακίας, κατασεσοφισμένος.

Ἐν ἄρματι αἰρόμενος, τῶν θείων ἀρετῶν, ἔνδοξε τὸ ὕψος ἐπέφθασας, τοῦ μαρτυρίου καὶ κατέρῳραξας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων, τὸ ἐπηρμένον θράσος.

Ἰδεῖν τὴν ὠραιότητα, ποθῶν τοῦ Ἰησοῦ, Ὅσιε σαυτὸν καθωράισας, τοῦ μαρτυρίου ὠραιότησι, καὶ πρὸς αὐτὸν μετέβης, στεφθεὶς λαμπρῶ στεφάνῳ.

Θεοτοκίον.

Ξενίζει πᾶσαν ἔννοιαν, τὸ θαῦμά σου Ἀγνή· τίκτεις γὰρ Θεὸν μετὰ σώματος, καὶ τὸν τροφέα τρέφεις γάλακτι, πείραν ἀνδρὸς μὴ γνοῦσα, αὐτὸς ὡς οἶδε μόνος.

Ἄλλος. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ἰδὼν τὸ εὐτόνον ὁ Χριστός, καὶ ἀκαταγώνιστον ὄντως, τῆς καρτερίας σου πάνσοφε, σοὶ ὡς τῷ Προφήτῃ τροφήν οὐράνιον, ἐκπέμπει δι' ὀρνέου σὲ ἐνισχύουσιν.

Οὐ δειλιάσασα ἢ σεμνή, καὶ ἱερωτάτῃ σου μήτηρ, τὴν τῶν τυράννων ὠμότητα, σοῦ περιχυθεῖσα Μάρτυς τοῖς μέλεσι, τῷ ξίφει τελειοῦται ὡς συναθλοῦσά σοι.

Νικήσας πᾶσαν τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κεκινημένην κατὰ σοῦ, Μάρτυς παράταξιν ἔφραξας, στόματα λεόντων εἰς ἡμερότητα, αὐτῶν μεταποιήσας τὴν ἀγριότητα.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ Μητέρα σε τοῦ Θεοῦ, πάντες οἱ πιστοὶ θεοπρεπῶς, ὁμολογοῦντες Θεόνυμφε, λύσιν τῶν πταισμάτων καθικετεύομεν, παράσχου τῷ λαῷ σου μόνη Πανύμνητε.

Ωιδὴ ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ὁ ἐπίσημος κριός, τῶν θρεμμάτων τοῦ Χριστοῦ, ὁ ποιμὴν ὁ λογικός, τῶν ἀγώνων ἢ τρυφή, δοξάζεται, Θεὸν δοξάσας, οἰκειοῖς μέλεσιν.

Νευρωθεὶς ταῖς πρὸς Θεόν, ἀνανεύσει σοφέ, ἐξενεύρισας ἐχθρόν, πολυμήχανον στερόδῳ, αἰδίμει, Μαρτύρων κλέος, ἱερωσύνης κανῶν.

Πρὸς αἰκίσεις καρτερῶν, πρὸς τὸ πῦρ αὐτομολῶν, κατεκοίμισας θηρῶν, τῶν ἀγρίων τὰς ὀρμάς, ἀκοίμητον, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην, ἔχων διάθεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἀγιάσματος Σκηνή, δεδειγμένη Μαριάμ, μιανθεῖσαν ἡδοναῖς, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, ἀγίασον, καὶ θείας δόξης, μέτοχον ποίησον.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἐδείχθης πανάριστος, καὶ στερόδος ἀγωνιστής, Ἰερομάρτυς ἔνδοξε, μὴ φοβηθεὶς βασάνων τὰς προσβολάς· τὸ πῦρ δὲ ὑπεῖξέ σοι, καὶ σιδήρου ὀξύτης νῶτα δέδωκεν.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, Ἐλευθέριε σοφέ, εἰδωλικὴν κατέκλυσας, δεισιδαίμονα πλάνην τῶν διωκτῶν, τὴν νίκην ἀράμενος, κατὰ τοῦ ἀρχεκάκου πολεμήτορος.

Ἡ γῆ μὲν τοῖς αἵμασιν, ἐφοινίσσετο τοῖς σοῖς· ὁ δὲ ἀῆρ ἡγίασται, τῷ καθαρῷ σου πνεύματι ἀληθῶς, πρὸς λῆξιν οὐράνιον, ἀνιόντι, παμμάκαρ Ἐλευθέριε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην, παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
- » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
- » προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
- » ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς καλλονὴν τῶν ἱερέων Ὅσιε, καὶ προτροπὴν τῶν Ἀθλοφόρων ἅπαντες, εὐφημοῦμεν καὶ αἰτοῦμέν σε, Ἱερομάρτυς Ἐλευθέριε. Τοὺς πόθῳ σου τὴν μνήμην ἐορτάζοντας, κινδύνων πολυτρόπων ἐλευθέρωσον, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπίδε εὐσπλαγχνε Ζωοδότα, ὡς φιλόανθρωπος μόνος καὶ οἰκτιρῶν Θεός, τὴν τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν· καὶ πανσθενεῖ δεξιᾷ σου Λόγε, τῶν παθῶν ἐλευθέρωσον τῆς αἰσχύνης, ὅπως τὸν σὸν Ἱεράρχην ὑμνήσω Ἐλευθέριον· αὐτὸς γὰρ ὄντως ἐκ μητρὸς ἐγνωρίσθη σοι, καὶ καθηγίασαι, καὶ ἀνετέθη σοι, ὡς Σαμουήλ, ἀπὸ μητρὸς ἱερᾶς σοὶ τῷ Κτίσαντι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριος, ὡς ἀδουλόνοος φύσει,

Σπάθας θεωρῶν, οὐκ ἐδουλοῦτο πλάνη.

Δῖον Ἐλευθέριον δεκάτη πέφνε φάσγανα πέμπτη.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ῥώμης, πάνυ νέος τὴν ἡλικίαν, ἐκ πατρὸς ὀρφανός, μητέρα δὲ μόνην ἔχων, ἣ ὄνομα Ἀνθία, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ Ἀποστόλου κατηχηθεῖσα. Προσῆχθη δὲ ὑπ' αὐτῆς τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀνικίτῳ ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος καὶ παρ' αὐτοῦ τὰ ἱερὰ Γράμματα μανθάνει καὶ τῷ τῶν Κληρικῶν καταλέγεται τάγματι. Τῷ δὲ πεντεκαίδεκάτῳ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ χρόνῳ, χειροτονεῖται Διάκονος· τῷ ὀκτωκαίδεκάτῳ, Πρεσβύτερος· εἰς δὲ τὸν εἰκοστὸν

ἐλάσας ἐνιαυτόν, Ἐπίσκοπος προχειρίζεται τοῦ Ἰλλυρικοῦ, πολλὰ πρότερον διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλον κατεργασάμενος θαύματα.

Ἐπεὶ δὲ διδάσκων πολλούς, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπέστρεψε πίστιν, μεταπέμπεται τοῦτον Ἀδριανὸς ὁ βασιλεύς· καὶ τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ Θεὸν τῶν ὄλων ἀνακηρύξαντα, προστάσσει τεθῆναι αὐτὸν ἐπὶ κραββάτου χαλκοῦ καὶ σώρευμα πυρὸς ὑποστρωθῆναι κάτωθεν. Εἶτα ἐν ἐσχάρῳ, δεινῶς ἐκκαυθεῖση, τεθῆναι· καὶ αὐθις ἐν τηγάνῳ ἐκπυρωθέντι, πλήρει ἐλαίου καὶ στέατος καὶ πίσης· τῇ δὲ Χριστοῦ χάριτι καὶ δυνάμει ἐκ πάντων φυλάττεται ἀβλαβῆς. Εἶτα κατασκευάζεται κλίβανος, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἐπάρχου Κορέμμωνος, ἔχων ἐκατέρωθεν ὀβελίσκους ὀξεῖς· ἐν ᾧ πρῶτος αὐτὸς ὁ Κορέμμων, Πνεύματος Ἁγίου πλησθεὶς καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσας, εἰσέρχεται· ἐξ οὗ ἀβλαβῆς ἐξελεθὼν, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Ὁ δὲ ἅγιος Ἐλευθέριος ἐβλήθη ἐν τῷ τηγάνῳ· καὶ σβεσθείσης τῆς φλογός, ἐξῆλθε σῶος. Εἶτα φρουρεῖται καὶ δεσμεῖται ἐν ἄρματι, ὑπὸ πάλων ἀγρίων ἐλκομένῳ· καὶ ὑπὸ Ἀγγέλων λυθείς, εἰς ὄρος ὑψηλὸν καθίσταται, ἔνθα ἦν μετὰ τῶν ἀγρίων ζώων συνδιαιτώμενος, ἃ καὶ ἐξημεροῦντο, τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια διεξιόντος αὐτοῦ. Εἶτα τοὺς εἰς τὴν σύλληψιν αὐτοῦ σταλέντας στρατιώτας νουθετήσας, βαπτίζει, μεθ' ὧν καὶ ἐτέρους ὡσεὶ πεντακοσίους πιστεύσαντας τῷ Χριστῷ. Ἀχθεὶς δὲ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ θηρίοις εἰς βορὰν βληθεὶς καὶ σῶος διαφυλαχθεὶς, ὑπὸ δύο στρατιωτῶν ἀναιρεῖται, προστάξει τοῦ ἡγεμόνος, συμπεσόντων αὐτῷ.

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀνθία, περιπλακεῖσα τῷ τοῦ Ἁγίου νεκρῷ, καὶ ἀσπαζομένη, ξίφει καὶ αὐτὴ ἐξαναيرهῖται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ μαρτυρείῳ αὐτοῦ, πλησίον τοῦ Ξηρολόφου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Ἀνθία, ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, περιχυθεῖσα τῷ τοῦ υἱοῦ νεκρῷ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Δίδωσι μήτηρ νεκρικὸν κόσμον τέκνω,

Αὐτὴ ἑαυτὴν συγκεκομμένην σπάθαις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Κορέμμων, ὁ ἑπαρχος, πιστεύσας τῷ Χριστῷ καὶ βαπτισθεὶς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἀθλήσεως οὐκ εἶχε Κορέμμων κόρον,

Ἔως ἐτμήθη τὸν αὐχένα τῷ ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ δύο Δήμιοι, οἱ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Θεὸν σε γνόντας Δημίους δύο, Σῶτερ,

Ἄλλοι κατακτείνουσι δήμιοι ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἄθλησις τῆς ἀγίας Ὁσιομάρτυρος Σωσάννης.

Στίχ. Σωσάννα, ὦ πῶς ἡ πάλαι καὶ ἡ νέα,

Τοὺς συκοφαντῶν οὐ διέδρασαν λόχους.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ Παλαιστίνης, ἐκ πατρὸς μὲν Ἑλληνας, μητρὸς δὲ Ἰουδαίας. Ὦν ἀμφοτέρων φυγοῦσα τὴν ἀσέβειαν, προσέδραμε τῷ Χριστῷ καὶ τοῦ θείου Βαπτίσματος μετέσχεν ὑπὸ Σιλβανοῦ τοῦ Ἐπισκόπου. Τῶν οὖν γεννητόρων αὐτῆς, τέλει χρησαμένων τοῦ βίου, διαδοῦσα πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς πένησι, καὶ τοῦ τῆς δουλείας ζυγοῦ τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας ἐλευθερώσασα καὶ ἀνδρῶν περιθεμένη στολήν, Σεμνείῳ τινὶ προσφοιτᾷ· καὶ τὴν κόμην κειραμένη, Ἰωάννης μετονομάζεται.

Εἰκοστὸν δὲ χρόνον ἐκεῖσε διαπεράσασα, συκοφαντίαν ὑφίσταται. Ἀσκητριάς γάρ τινος εἰσελθούσης ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ λογισαμένης ἄνδρα εἶναι αὐτήν, καὶ πρὸς ἀσέλγειαν ἐκκαλουμένης, ἐπεὶ ταύτην ἀπόσωτο, διαβάλλεται παρ' αὐτῆς, ὡς ἐπιχειρήσασα ταύτην βιάσασθαι. Ἡ δὲ τὴν συκοφαντίαν καταδέχεται καὶ μετάνοιαν αἰτεῖ, ἐφ' οἷς δῆθεν ἐνεκλήθη. Τοῦ δὲ Ἐλευθερουπόλεως Ἐπισκόπου μαθόντος περὶ τούτου καὶ παραγενομένου ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τὸν Ἠγούμενον ἐπιπλήττοντος, ἄραι ἀπ' αὐτῆς τὸ σχῆμα ὁ Ἠγούμενος ἐβουλήθη. Εἰς ἀνάγκην δὲ καταστᾶσα ἡ μακαρία, ἠτήσατο δύο Παρθένους εἰσελθεῖν καὶ δύο διακόνους γυναῖκας, μεθ' ὧν καταμόνας ἐλθοῦσα, πράγματι πεπληροφόρηκε τὰ καθ' ἑαυτήν. Τούτου δὲ γνωσθέντος, θάμβει ληφθεὶς ὁ Ἐπίσκοπος, κεχειροτόνηκεν αὐτήν Διάκονον, καὶ τῶν λοιπῶν ἡγεῖσθαι προσέταξε.

Πολλὰ δὲ κατεργασαμένη θαύματα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἐπιδημήσαντος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἡγεμόνος ἐν Ἐλευθερουπόλει καὶ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσάγοντος, αὐτόκλητος αὕτη προσελθοῦσα, προσευχῇ μόνη εἰς γῆν τὰ ξόανα κατασπᾷ. Ὅθεν διαβληθεῖσα παρίσταται τῷ ἡγεμόνι καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκτέμνεται. Ὦν γενομένων αὐτῆς σώων, οἱ τούτους ἐκτεμόντες δήμιοι ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ἡ δὲ μακαρία Σωσάννα, μόλυβδον πυρὶ λυθέντα, διὰ χώνης ἐν τῷ στόματι τεθείσης, τοῖς ἐγκάτοις ἐπιχέεται· καὶ ἀβλαβῆς διαφυλαχθεῖσα, μαστίζεται· καὶ εἰς πῦρ ἐμβληθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου).

Στίχ. Ἐλευθέριος οὐχ ὑπέπτηξε ξίφος·

Ἐλεύθερον γὰρ εἶχε νοῦν παντὸς φόβου.

Οὗτος τὸ Βυζάντιον ἔσχε πατριδα, ὀρθοδοξία διαλάμπων. Ἐν γὰρ ταῖς τῶν Βασιλείων αὐλαῖς παιδιόθεν ἀνατραφεὶς, κάκειθεν καὶ τὰς πρώτας εἴληφε τιμὰς, πλούτῳ καὶ δόξῃ πάντας τοὺς κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ὑπερβάλλων. Ἀλλ' ἔρωτι θεῖῳ τῶν ἀφθάρτων καὶ αἰωνίων ληφθεὶς καὶ πάντα τὰ γήινα ὡς οὐδὲν λογισάμενος, αὐλαῖς Κυρίου παραρρίπτεισθαι καὶ προσμένειν, ἢ σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν, εἴλετο. Πρὸς τὸν Θεὸν οὖν τὸ ὄμμα τοῦ νοῦς συντείνας, ἦν ἐν ὕμνοις σχολάζων ὀσημέραι καὶ πᾶσαν ἀρετὴν μετερχόμενος.

Ταῦτα δὲ ὁ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν φθορεὺς οὐχ ὑπέφερεν, ἀλλ' ὄργανῳ χρησάμενος τῷ δούλῳ τοῦ μακαρίου, ὑποβάλλει προσελθὼν τῷ βασιλεῖ κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότη. Τὸ γὰρ δοῦλον, ὡς φησὶ πού τις σοφός, ἐχθρὸν τοῖς δεσπότησι. Οὗτος πρόσεισι τῷ βασιλεῖ, λέγων· Ὅπως τε τῷ θεῖῳ προσῆλθε λουτρῷ καὶ ναὸν ἐδείματο· καὶ τῷ Ἑσταυρωμένῳ προσανέχων, τοὺς βασιλικούς βδελύττεται θεσμούς καὶ τύπους· προσθέμενος, ὅτι καὶ κρυπτὸν οἶκημα ὑπὸ γῆν κεκτημένος, παννύχους λατρείας τῷ τῶν χριστιανῶν προσάγει Θεῷ, νηστεία καὶ κλαυθμῷ καὶ χαμευνία τὸ σῶμα κατατρύχων.

Τοιαῦτα κατὰ τοῦ ἰδίου δεσπότη τοῦ δούλου διηγησαμένου, ὁ βασιλεὺς εἰς θυμὸν ἀναφθείς, τὸν Ἅγιον μετεκαλέσατο. Ὅτι καὶ παραστάντι, εἰρηνικὰς τὰς πεύσεις καὶ δοκούσας σαίνειν προσάγει, οὕτως εἰπὼν· Πῶς ἡμᾶς ἀφείς, Ἐλευθέριε, τὸν τοσοῦτον χρόνον ἀπεδήμησας τοῦ ἡμετέρου πόθου, καταφρονήσας τῶν βασιλείων αὐλῶν καὶ τῆς πρὸς σέ μου γνησίας διαθέσεως καὶ μεγίστης; Καὶ ὁ μέγας· Ταῖς ἀλλεπαλλήλοις νόσοις, ὦ βασιλεῦ, τὸ σῶμα φέρων τετραχωμένον, εὐκράτοις αὖραις ἐνδιατρίψαι πρὸς ἀνάκτησιν ἡρετισάμην. Καὶ ὁ βασιλεὺς· Τί δῆτα καὶ μόνος τῆς εὐαερίας ἀπολαύων, τῶν ἐξ αὐτῆς ἀγαθῶν κατατρυφᾶς; ἡμεῖς δὲ οὐ συντρυφήσομεν συνελθόντες;

Μηδόλως δὲ τοῦ μακαρίου πρὸς ταῦτα κατενεύσαντος, εὐθύς πρὸς ἑσπέραν τὸν Σάγαριν διαβάς ὁ βασιλεὺς (ποταμὸς δὲ οὗτος, ἐν οἷς ὁ μακάριος τὰς οἰκῆσεις εἶχεν) ἀφίκετο. Καὶ σκοπήσας τὴν κρυπτὴν θύραν, ὄρᾳ, ὡς ἐν φρέατος εἶδει, χάσμα φανέν· ἐν ᾧ καὶ κατελθὼν καὶ ναὸν ὠραϊσμένον εὐρῶν καὶ συνταραχθεὶς τῇ ὄρασει, τὴν ἀπειλὴν ἀφείς, κολακεύειν ἤρξατο ῥήμασι θωπευτικοῖς, πειρώμενος ἐκλύειν τοῦ μακαρίου τὸ εὐτονον. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀέρα δέρον, καταπεῖσαι τοῖς αὐτοῦ λόγοις οὐκ εἶχε τὸν Ἅγιον, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι κελεύει καὶ τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα κυσὶ καὶ ὀρνέοις βορᾶν ἀπορρίφηναι. Καὶ τοῦ μακαρίου οὕτω παραθεμένου τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ καὶ τοῦ τιμίου αὐτοῦ σώματος ἡμελημένου κειμένου, τίς τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν καὶ Θεῷ φίλων, ἀνελόμενος, τῷ τῆς ἱερωσύνης χαρίσματι κεκοσμημένος, μύρῳ εὐωδιάσας τοῦτο, ἀξίως ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Βάκχου τοῦ νέου.

Στίχ. Μὴ δευτέρον τις, μηδὲ Βάκχον τὸν νέον,

Ἐν τοῖς Ἀθηταῖς ταπτέτω διὰ ξίφους.

Οὗτος ὄρητο ἐκ Παλαιστίνης, ἐν τοῖς χρόνοις Εἰρήνης καὶ Κωνσταντίνου τῶν εὐσεβῶν βασιλέων Ῥωμαίων. Ἦν δὲ ὁ τούτου πατὴρ χριστιανὸς ἐκ προγόνων, χριστιανικωτάτη συζῶν γυναικί. Τῇ ματαιία δὲ δόξη τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῇ ἀπάτῃ δελεασθεὶς, τὴν ἀληθῆ καὶ πατροπαράδοτον πίστιν ἐξομοσάμενος, τῇ μιαιφῶν τῶν Ἀγαρηνῶν θρησκείᾳ ἐλεεινῶς ἠτομόλησεν. Ἐγένοντο τοίνυν τούτῳ παῖδες ἑπτὰ, οὓς ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ πλάνῃ ἀνέτρεφε. Τούτου δὲ τὴν ζωὴν ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καταστρέψαντος, οἱ ἑπτὰ παῖδες ἅμα τῇ μητρὶ κατελείφθησαν. Ὡν ὁ τρίτος, κατὰ τὴν τῆς γεννήσεως τάξιν, Δαχάκ ὀνομαζόμενος, (ὅπερ ἐρμηνεύεται ἑλληνιστὶ Γελάσιος) ἄζυγα ἑαυτὸν ἐτήρει· ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς τοῦ πατρὸς τελευτῆς, τὰ χριστιανῶν ἐλέσθαι ἐβούλετο, ὅπερ ἀποθανόντος αὐτοῦ κατεπράξατο.

Ἀναθέμενος γὰρ τῇ Μητρὶ τὰ περὶ τούτου, καὶ παρορμῶσαν αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ καὶ διεγείρουσαν, οἷα πιστὴν, εὐρηκῶς, ἀπῆρε τῆς ἐνεγκαμένης· καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαβὼν, ἐκεῖθεν τε παρὰ Μοναχοῦ τινος ὀδηγηθεὶς, ἦλθεν εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα, ἔνθα τοῦ θείου Βαπτίσματος καταξιῶται. Εἶτα δεηθεὶς, τὸ τῶν Μοναχῶν περιβάλλεται σχῆμα· ἐν ᾧ καλῶς πολιτευσάμενος, καὶ ἐγκρατεία καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀρεταῖς στομώσας ἑαυτὸν, κατὰ πρόσταξιν τοῦ Ἡγουμένου, τῆς Μονῆς ἐξέρχεται δεδοκίκοτος, μὴ φωραθεῖν τὰ κατ' αὐτὸν τοῖς Ἀγαρηνοῖς· ἐκράτουν γὰρ οὗτοι τῆς χώρας.

Κατὰ τύχην δέ, ἢ μᾶλλον θεϊκὴν οἰκονομίαν, ἐν Ἱεροσολύμοις γενόμενος καὶ τῇ οἰκείᾳ μητρὶ περιτυχὼν, τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐξαγγέλλει, καὶ πάνυ, ἔλεγε, λυπεῖσθαι περὶ τῶν ἀδελφῶν, ὅτι ἐν ἀπιστίᾳ εἰσὶ. Τοῦτο δὲ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀκούσαντες παρὰ τῆς Μητρὸς, τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει προσέρχονται, ἑνὸς μόνου περιλειφθέντος ἐν τῇ ἀσεβείᾳ. Ὅς δὴλα τὰ κατὰ τὸν ἅγιον Βάκχον, (τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ θείου Βαπτίσματος, ἀντὶ Δαχάκ, ὠνομάσθη) τοῖς Ἀγαρηνοῖς ἐπεποιήκει. Οἱ δὲ ἀνερευνησάμενοι καὶ συλλαβόντες αὐτόν, πρὸς τὸν Ἀμηρᾶν τῆς ἁγίας Πόλεως ἤγαγον. Ὁ δέ, τῷ ὀνομαζομένῳ στρατηγῷ παρ' αὐτοῖς καὶ τοῖς κριταῖς ἐκπέμπει αὐτόν. Ὡν ἐνώπιον τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας καὶ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν πίστιν ὡς ματαιίαν διαβαλὼν καὶ μυκτηρίσας, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ νέου, ἀσκήσαντος ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν τῷ ὄρει Λάτρου.

Στίχ. Εἰ καὶ νεωστὶ Παῦλος ὤφθη ἐν βίῳ,

Ἄλλ' οὖν ἴσος πέφηνε τοῖς πρὶν πατράσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἰστέον, ὅτι ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἣ καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἀπῆρξατο ὑπ' αὐτοῦ τελεῖσθαι, ἕως τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς τοῦ Μηνός, τινῶν ἐκ τῶν Ἑσπερίων ἐλθόντων καὶ ἐπαγγελιάντων. Διὸ καὶ λόγος ἀπολογητικὸς ἐξεφωνήθη παρ' αὐτοῦ, κάλλιστός τε καὶ ὠφελιμώτατος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Τῶν ἐν καμίνῳ Παίδων σου.

Μεγαλυνέσθω ἔκραζες σοφέ, στρεβλούμενος νῦν ἐν τῇ σαρκί μου ὁ Χριστός· οὐ δειλιῶ τὰς πυρακτώσεις τῶν λεβήτων, οὐ πτοοῦμαι θάνατον, οὐ τῶν θηρῶν τὰς ὀρμάς, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Μόνου Θεοῦ τὸ κάλλος ἐκζητῶν, μόνης αὐτοῦ δόξης καὶ τυχεῖν ἐπιποθῶ. Στρεβλούσθω μου καὶ πυρακτούσθω μου πᾶν μέλος, ἀνεβόας ἔνδοξε· ἐλευθερίαν ζητῶ, καταδουλοῦσαν Χριστῷ.

Ἀποσκοπῶν τὴν μένουσαν ζωὴν, μακάριε κόσμῳ ἐνεκρώθης ἀληθῶς, καὶ ὡς χρυσὸς τῶν αἰκισμῶν δοκιμασία, πυρωθεὶς ἐξέλαμψας, ἀποτεθεὶς θησαυροῖς, ἐπουρανίων μονῶν.

Θεοτοκίον.

Καθαρωτάτην μόνην σε εὐρών, Πανάμωμε Λόγος καθαρώτατος Θεοῦ, σοῦ ἐκ γαστρὸς ἀποτεχθεὶς πιστοὺς καθαίρει, μολυσμοῦ Θεόνυμφε, προσγενομένου ἡμῖν, ἐξ ἀκρασίας παθῶν.

Ἄλλος. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τυράννων ἤλεγξας θράσος, καὶ βασιλέων ὠμότητα· καὶ γὰρ μέσον πυρὸς ἠπλωμένος, παμμάκαρ ἀνέμελπες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέστησαν καθορῶντες, τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, Ἱεράρχα τὴν σὴν καρτερίαν· δι' ἧς καταβέβληκας, στερόρως ἀγωνιζόμενος, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα.

Μαρτύρων χοροστασίαι, Ἀρχιερέων σύλλογος, καὶ Ἀγγέλων πληθὺς εὐφροσύνης, πλησθέντες ἀγάλλεσθε, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ νῦν, τοῦ Ἱεράρχου καὶ Μάρτυρος.

Ἁγίας ρίζης ὡς ἄνθος, ἐλευθερίας φερώνυμε, ἀπὸ θείας Μητρὸς ἐκβλαστήσας, ὡς καρπὸς ἱερώτατος, μαρτυρικοῦ δι' αἵματος, τῷ Χριστῷ προσενήνεξαι.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων ἀγιωτέρα, ἐπουρανίων δυνάμεων, ἀσυγκρίτως πασῶν ἀνεδείχθης,
Μητροπάρθενε Δέσποινα, ὡς τὸν Χριστὸν κηύσασα, τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως.

Ωιδὴ η΄. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ἀθλήσει ἠνθήσατε, φυτὰ ὡς εὐθαλῆ, βασάνοις κοσμούμενοι, Μαρτύρων
καλλονή· καὶ νῦν Παραδείσου ἄνθη ὠφθητε, θεῖαν εὐοσμίαν, ἐκπέμποντες
ἐνθέως.

Ῥανίσιν αἱμάτων σου, τεχθέντος ἐξ αὐτῆς, τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, ἡ μήτηρ προσκιρονᾷ·
τῷ σῶ γὰρ λειψάνῳ, συμπλακεῖσα σεμνῶς, ξίφει τελειοῦται, καὶ ζῆ εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Ίάσεων νάματα, θαυμάτων ποταμούς, προχέει τοῖς χρήζουσιν, ἡ θήκη σου σοφέ,
ἐκπλύνοντας ῥύπον, ψυχοφθόρων παθῶν, Μάρτυς Ἱεράρχα· διό σε εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος ἐν μήτρᾳ σου, κατήλθεν ὁ Χριστός, καὶ πᾶσαν κατήρδευσε, τὴν κτίσιν
ἀληθῶς, ξηράνας Παρθένε, θολεροὺς ποταμούς, εἰδωλομανίας, ὁ μόνος
εὐεργέτης.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ὡς δεκτὸν ἱερεῖον ὀλοκαυτούμενον, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, Πάτερ ἀοίδιμε, θεῖαν
ὡς ὁσμήν, πρὸς ὕψος τὸ οὐράνιον, τὴν εὐχαριστίαν, ἀνέμελπες ἐνθέως.

Πεποιθῶς ὥσπερ λέων ἀνόμους ἤλεγξας, καὶ πολλῇ παρρησίᾳ στόματα
ἔφραξας, τῶν εἰς τὸν Θεόν, τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, πάλαι δυσφημούντων,
ἐχθρῶν ἀθεωτάτων.

Ἀνυψῶν Ἱεράρχα πιστῶν τὸ φρόνημα, ἐταπείνωσας θράσος, καὶ καταβέβληκας,
τῶν εἰς τὸν Θεόν, ἀσεβούντων καὶ ἔμελπες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας τῆς σῆς Πανύμνητε, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν
ύλομανήσασαν, πρόρριζον ἐξήρανε καὶ ἀνεβλάστησε, τὴν τῆς εὐφροσύνης,
Παρθένε εὐλογίαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾷς

» Χριστέ, μόνω τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν

» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.

Στόμα Θεοῦ γεγονῶς ἐκ τοῦ στόματος, τοῦ ἀλλοτρίου λαὸν ματαιόφρονα, ἀφαρπάσας ἔδειξας, κληρονόμον χάριτος, καὶ ἐναθλήσας στερόρῳσιν σὺν ἱερεῦσιν, καὶ ἀθληταῖς κατοικεῖς Ἐλευθέριε.

Ἡ καθαρὰ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, τῶν ἀρετῶν τὸ τερπνὸν καταγώγιον, ὁ ἀμνὸς ὁ ἄκακος, ὁ λαμπτήρ ὁ ἄδυτος, Ἱεραρχῶν ἢ κρηπὶς καὶ τῶν δογμάτων, ἀνευφημείσθω πιστῶς Ἐλευθέριος.

Φῶς κατοικεῖς ἀληθῶς τὸ ἀνέσπερον, φῶς χρηματίσας ἡλίου φαιδρότερον· διὸ τοὺς τὴν μνήμην σου, τὴν φωσφόρον σήμερον, ἐπιτελοῦντας παθῶν ἀχλύος ῥῦσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν σου λιταῖς Ἐλευθέριε.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου Κύριε, τὴν ἐκ Παρθένου ἀνέκφραστον Γέννησιν, πειρασμῶν ῥυόμενος, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὡς εὐεργέτης καὶ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Τεμῶν μαχαίρα τῶν θείων λόγων σου, τὴν κεφαλὴν τοῦ ψεύδους Ἐλευθέριε Ὅσιε, τοῦ Χριστοῦ παρέσχες τὰ νικητήρια, πίστει καὶ ἀληθείᾳ· ὅθεν τιμῶμέν σε, ὡς τροπαιοφόρον οἱ πιστοί, καὶ θεῖον κήρυκα.

Ἐκ γῆς ἀπάρας σοφὴ τὸ φρόνημα, τὸ τῆς ψυχῆς πρὸς μόνην τοῦ Δεσπότη τοῦ Δεσπότη τὴν ἔφεσιν, τοῦτο νοητῶς Πάτερ ἀνύψωσας· ὅθεν σαρκὸς ἠρνήσω, πᾶσαν εὐπάθειαν, καὶ ἐγκαρτερῶν ἐν τοῖς δεινοῖς, στερόρῳσιν ἐνήθλησας.

Ροαῖς αἱμάτων τῆς σῆς ἀθλήσεως, τὴν ἱερὰν κοσμήσας σου στολὴν ἱερώτατε, εἰς ἐπουράνιον σκηνὴν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τέλος εἰσέδυσ τοῦ μαρτυρίου σου· ἔνθα μνημονεύεις, καὶ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνεῖν τὸν τρόπον τὸν ὑπερθαύμαστον, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ξένης σου κηρύσεως Πάναγνε, ἀπορεῖ ἀνθρώπων τὰ συστήματα· πάντα γὰρ ὑπερέχει νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ νοήσεις πάντων λογισμῶν, καὶ τὴν τῶν λόγων ἰσχύν.

Ὁ Εἰσμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάν-

» γνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν

» μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς

» σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Χριστῷ προσήγαγες Πάτερ, πιστῶν ἀγέλας ὡς ποιμήν· σοὶ δὲ προσφῦσα τῷ
μόσχῳ, δάμαλις ἢ τεκοῦσα, συνανηρέθη· μεθ' ἧς σε, νῦν Ἐλευθέριε μέλπω.

Θεοτοκίον., ὅμοιον.

Καὶ σὲ μεσίτριαν Κόρη, προβάλλομαι Παναγία, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα,
ὅπως κολάσεως πάσης, ἀπαλλαγῶ καὶ βασάνων, τῶν αἰωνίων ὀτάλας.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν χάριν τῶν σοφῶν Μαθητῶν, λαβὼν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἱεράρχα, καὶ
τὸν δρόμον τὸν αὐτῶν, διήνυσας προθύμως· διό σε κατ' ἀξίαν, ἀνευφημοῦμεν
Ἐλευθέριε. (δίς)

Τὸ ψεῦδος σοῖς ἐν λόγοις σοφέ, ἐλέγξας Ἐλευθέριε, τῇ ἀθλήσει, τὸν τοῦ ψεύδους
εὐρετήν, ἀπέκτεινας καὶ τοῦτον, τέθεικας ὑπὸ πόδας, τὸν πρὶν μεγάλως
φρουαττόμενον.

Τοῖς ὄμβροις τῶν αἱμάτων σου, κατάρδευσον ἡμᾶς νοητῶς, Ἱεράρχα, τοὺς
τιμῶντάς σε πιστῶς, καὶ μνήμην ἐκτελοῦντας, τὴν θείαν σου ἐκ πόθου, καὶ τὸν
Σωτῆρα μεγαλύνοντας.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὡς τῆς θείας ἐλευθερίας ἐπώνυμος, τῆς ἱεραῆς διπλοῖδος, Πάτερ κατηξίωσαι καὶ
εὐθαρσῶς τὴν εὐσέβειαν διδάσκων, τῶν πρακτέων τοὺς λόγους ἡμᾶς
ἐξεπαίδευσας. Ὅθεν καὶ τὴν μαρτυρικὴν ἔνστασιν νεανικῶς ἐκτελέσας, ἐν
ἀμφοτέροις διέπρεψας, καὶ διπλοῦν εἴληφας τὸ στέφος παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ·
ὄν καθικέτευε, Ἱερομάρτυς Ἐλευθέριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά· καὶ ἐκ τῶν Κανόνων αἱ Ὠδαὶ γ' καὶ ς' κ.τ.λ.

Τῆς Ἰστ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἀγγαίου καὶ τοῦ ἁγίου Μοδέστου, ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης ἄσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μοδέστου καταχωρίζεται ἐν τέλει τοῦ παρόντος Μηναίου (σελ. 273 κ.έ.).

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Σκῆνωμα θεῖον ἔνδοξε, καὶ ναὸς ἔμψυχος γεγεννημένος, βίου λαμπρότητι καὶ πολιτεία, ἄψυχον ἤγει-

ρας Ναόν, τὸν πάλαι πεσόντα πανσεβάσμιε, τῷ τῆς οἰκουμένης βασιλεύοντι· διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι δοῦναι τὸ μέγα ἔλεος.

Σκεῦος ὠφθῆς τοῦ Πνεύματος, τὰς οὐρανόθεν σοὶ χορηγουμένας, ὑποδεχόμενον φωτοχυσίας, καὶ λαμπηδόνων δεκτικόν· ὅθεν προφητεύεις τὴν σωτήριον, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀπολύτρωσιν· αὐτὸν ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι δοῦναι τὸ μέγα ἔλεος.

Αἶγλη τῇ σελασφόρῳ σου, περιχεόμενος καὶ θεωρίας, καταξιούμενος καθαρωτέρας, καὶ ἀνεσπέρου φωτισμοῦ, ἀναδεδειγμένος μάκαρ ἔμπλεως, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας περιφρούρησον, αἰτούμενος τὸν μόνον, Κύριον πᾶσι δοῦναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευε, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐργήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐν παραβάσει καρπῶ, ὑπνῶ ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θεῖαν καὶ

σωτήριον ἐργήγορσιν, παράσχης· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα, ἦν μεγαλύνωμεν.

Απολυτίκιον τοῦ Προφήτου

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Προφήτης θεόληπτος, οἷα θεράπων Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐνδέδειξαι, ἀνακαθάρας τὸν νοῦν, Ἀγγαῖε πανεύφημε· ὅθεν ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκεν ἦχος, ἦρθης ὡς ἑορτάζων, ἐν Θεῷ φερωνύμως· ᾧ πρέσβευε θεηγόρε, σῶζεσθαι ἅπαντας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Γερασίμου.

Θείων ἔργων σου, τῇ ἐπιδείξει, πᾶσαν εὐφρανας, Σιών τὴν θείαν, τῶν Αποστόλων πλουτήσας τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τῷ Σωτῆρι ὀσίως ἰέρευσας, ἱεραρχία καὶ βίου λαμπρότητι. Πάτερ Μόδεστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεοσδότους ὑμνῶμεν Ἀγγαίου λόγους. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος βαρύς. Τῷ ἐκτινάξαντι Θεῷ.

Θεοειδέστατος Θεῷ, παρεστηκῶς ὡς Προφήτης ἀληθής, τῶν ὑμνούντων τὴν σεπτὴν, μνήμην σου μάκαρ μνημόνευε.

Ἐπὶ κρηπίδος ἀσφαλοῦς, τῶν ἀρετῶν σεαυτὸν οἰκοδομῶν, ἀνατέθεικας ναόν, ἔμψυχον θεομακάριστε.

Ὁ καθαρῶτατός σου νοῦς, αἰεὶ Θεὸν καθορῶν ὡς ἐφικτόν, τὰς ἐκεῖθεν τηλαυγῶς, χάριτας μάκαρ ἀπέστιλβεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸν ἀμήτορα τὸ πρίν, Λόγον Θεοῦ ἡ Παρθένος, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, σαρκικῶς τέτοκεν, Υἱὸν ἀπάτορα.

Ωιδὴ γ΄. Ἐστερεώθη τῇ πίστει.

Δυνάμει θεία δαιμόνων, δεινῆς αἰχμαλωσίας, ἡμᾶς λυθέντας, ναούς σου σεπτούς
Σῶτερ δεικνύεις, Ἅγιος εἶ κράζοντα, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πληρῶν τὴν οἰκουμένην, ἀγιωσύνης Προφήτα, ναόν σε
δεικνύει, Ἅγιος εἶ κράζοντα, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ θεῖον Πνεῦμα τὸ πᾶσι, τὴν χάριν διανέμον, τὴν σὴν καρδίαν οἰκῆσαν, βοᾶν σε
ἐκδιδάσκει· Ἅγιος εἶ Κύριε, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγῳ πᾶσαν τὴν κτίσιν, σοφῶς δημιουργήσας, δημιουργεῖται ἐκ σοῦ, καθ'
ἡμᾶς Θεομήτορ, ἄνθρωπος γενόμενος, δι' οἶκτον ὁ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐστερεώθη τῇ πίστει, Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία· καὶ

» γὰρ ἀπαύστως ἐν ὕμνοις, βοᾶ μελωδοῦσα· Ἅγιος

» εἶ Κύριε, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κάθισμα. ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ πάντα ὡς Θεός, ἐφορῶν καὶ γινώσκων, ψυχῆς τὸ καθαρὸν, καταυγάσας σου
ὄμμα, Προφήτα πανεύφημε, ὁδηγὸν κόσμῳ ἔδειξεν· ὅθεν μνήμην σου, τὴν ἱεράν
ἐκτελοῦντες, πρέσβυν ἄριστον, καὶ πρὸς Θεὸν σε μεσίτην, Ἀγγαῖε προσάγομεν.

Δόξα. ᾠχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεῖῳ Πνεύματι πεφωτισμένην, τὴν διάνοιαν ἔχων Προφήτα, τὰ τοῦ Θεοῦ
προφητεύεις μυστήρια, ἀνακαλύπτων μελλόντων τὴν δήλωσιν, καὶ σαφηνίζων
πραγμάτων τὴν ἔκβασιν. Ἀγγαῖε πανόλβιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε,
δώρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη Πάναγνε, Θεοκυῆτορ, τῇ καθαρότητι
Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντα ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον
σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι,
παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδύνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς

θρηνοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι Τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ωιδὴ δ΄. Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν.

Ἐπέδειξας τὸν ἐκ Παρθένου, ἔμψυχον προσληφθέντα σοι ναόν, τῷ σῶ Προφήτῃ Χριστέ, μεθ' οὗ βοῶμεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συνήγαγες τοὺς ἀπωσμένους Κύριε, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἐλευθερώσας ἡμᾶς, ὡς ὁ Προφήτης, λέγει ὁ θεόληπτος.

Ἐπέφηνας τὴν ἐσομένην ὕστερον, σωτηρίαν τῶν ἐθνῶν, τῷ σῶ Προφήτῃ Χριστέ, τῷ σοὶ βοῶντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μετήγαγες πρὸς εὐλογίαν Δέσποινα, τὴν κατάραν τοῦ Ἀδάμ, ἡμῖν τεκοῦσα Χριστόν, πρὸς ὃν βοῶμεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωιδὴ ε΄. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Ναοὺς γενέσθαι Θεοῦ τοῦ ζῶντος, μάκαρ ἀξιώσον, τοὺς τὴν φωτοφόρον σου τελοῦντας ἐορτήν, ἐπὶ πέτρῃν ἐδράσας, τῶν σῶν δογμάτων ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὡς εὐεργέτης τὴν σὴν εἰρήνην, δὸς ἡμῖν Κύριε, τὴν εἰς περιποίησιν εἰρήνης τῆς ψυχῆς, ἣν ὁ θεῖος Ἀγγαῖος, Πνεύματι θείῳ προηγόρευσε.

Μεγάλη ἔσται τῆς Ἐκκλησίας, ὄντως ἡ εὐκλεία, ὑπὲρ τὴν προτέραν Ἰσραὴλ συναγωγὴν, σαρκωθέντος τοῦ Λόγου, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλήσαντος.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη δεδοξασμένη, Μήτηρ ἀπειράνδρε, τὴν νενεκρωμένην, ἀμαρτίαις μου ψυχὴν, καὶ παθῶν κεχωσμένην, ταῖς ἀκρασίαις ζωοποίησον.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Ἰωνᾶς ἐκ κοιλίας ἄδου ἐβόα.

Νεανικῶς τὴν εὐσέβειαν μάκαρ διδάσκων, ἀνήγειρας τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, Ναὸν ἡγιασμένον, ἀφθονίαν ἀγαθῶν ὑπισχνούμενος.

Ἀνήγαγες τῆς μακρᾶς Σωτῆρ ἀιχμαλωσίας, τὸν ἄνθρωπον ἐκ βυθοῦ κατωτάτου, καὶ πρὸς τὴν ἄνω Πόλιν, ἐπανήγαγες αὐτὸν ὡς φιλόφρων.

Γηθόμενος τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη Προφήτα, ἐθέσπισας τῶν πρακτέων τοὺς λόγους, καὶ τὰ τῆς εὐσεβείας, ἐξεπαίδευσας ἡμᾶς δικαιώματα.

Θεοτοκίον.

Γνώμη πεσών ἐξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου· ὁ Λόγος δὲ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, τοῦτον ἀνακαλεῖται, καὶ πρὸς τὴν ἄνω τρυφήν μετηγάγετο.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ Ἰωνᾶς ἐκ κοιλίας ἄδου ἐβόα· Ἀνάγαγε ἐκ

» φθορᾶς τὴν ζωὴν μου· ἡμεῖς δὲ σοι βοῶμεν· Παν-

» τοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κοντάκιον τοῦ Προφήτου. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Προφήτης θεόληπτος, οἷα θεράπων Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐνδέδειξαι, ἀνακαθάρας τὸν νοῦν, Ἀγγαῖε πανεύφημε· ὅθεν ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκεν ἦχος, ἤρθης ὡς ἑορτάζων, ἐν Θεῷ φερωνύμως· ᾧ πρέσβευε θεηγόρε, σώζεσθαι ἅπαντας.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΣΤ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου Ἀγγαίου.

Στίχ. Ἀγγαῖος, ἄγγελος πλήρης ὠφθη χαρίτων·

Ὡς ὑλικὸν δέ, τῷ χρόνῳ συνετριβή.

Ἐκτη καὶ δεκάτη Ἀγγαῖον γαῖα συνέσχεν.

Οὗτος ἦν ἐκ φυλῆς Λευΐ· ἐτέχθη δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἐπὶ τῆς αἰχμαλωσίας· καὶ ἔτι νέος ὢν, ἦλθεν ἀπὸ Βαβυλῶνος εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ προεφήτευσεν μετὰ Ζαχαρίου ἔτη τριάκοντα ἕξ. Προέλαβε δὲ καὶ οὗτος τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη τετρακόσια ἑβδομήκοντα, καὶ φανερῶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ προεφήτευσεν, καὶ εἶδεν ἐκ μέρους τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ· καὶ ἀποθανὼν, ἐτάφη πλησίον τῶν ἱερέων, ὡς αὐτοί, ἐνδόξως· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἐκ γένους ἱερατικοῦ. Ἦν δὲ κομιδῆ γηραιός, στρογγύλον ἔχων τὸ γένειον, τὴν ἡλικίαν ἔντιμος, τὴν ἀρετὴν περιφανής, ἀγαπώμενος ὑπὸ πάντων καὶ τιμώμενος, ὡς ἔνδοξος καὶ μέγας προφήτης. Ἐρμηνεύεται δὲ Ἑορτή, ἢ ἑορταζόμενος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου.

Στίχ. Κάραν Μαρῖνος εὐτρεπίζει τῷ ξίφει,

Ἦς ὁ στέφανος εὐπρεπῆς ἐκ Κυρίου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως, Ῥωμαῖος τὸ γένος, τῆς συγκλήτου μετέχων βουλῆς καὶ τιμῆς, ἀπὸ παιδικῆς ἔτι τῆς ἡλικίας. Διαβληθεὶς δὲ ὡς χριστιανός, εἰς ἑξέτασίν τε ἀχθεὶς καὶ θῦσαι μὴ βουληθεὶς, ἀναρτᾶται καὶ σπαθίζεται, ἐπ΄

ἔσχάρας πυρὸς τίθεται, καὶ τηγάνῳ ἐκκαυθέντι, καὶ ἐν χαλκῷ λέβητι βάλλεται. Ῥύεται δὲ παραδόξως, τοῦ πυρὸς εἰς δρόσον μεταβληθέντος· καὶ πολλῶν θηρίων κατ' αὐτοῦ ἀπολυθέντων, διαφυλάττεται ἀσινῆς. Εἶτα διὰ προσευχῆς καταβάλλει τὰ εἰδῶλα, ἀπατήσας τὸν βασιλέα, ὡς ἀφιζόμενος πρὸς τὸν βωμὸν καὶ θυσίαν προσάξων. Καὶ οὕτω τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτήν, προπεμπόντων αὐτόν, τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ μακαριζόντων αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Πρόβος (ἢ Πρόμος) καὶ Ἰλαρίων πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Χλόη τις ἢ φλόξ ἐστίν, εἰπόντος Προβου,

Ἰλάριος, Ναί, φησί, φίλτατε Πρόβε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μοδέστου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Στίχ. Φέρει, Μόδεστε παμμάκαρ, καὶ σὸν τάφον,

Ἡ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

Οὗτος ἐξ ὀρθοδόξων μὲν ἔφυ γονέων, ἐκ πόλεως Σεβαστείας· ὧν ὁ μὲν πατὴρ Εὐσέβιος, ἡ δὲ μήτηρ Θεοδούλη. Στείρας δὲ τυγχανούσης τῆς Θεοδούλης, προσευχῇ ἀμφοτέρων τῶν γονέων καὶ ὁμοζύγων, δίδοται τούτοις υἱός, ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ μετὰ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς κοινῆς συναφείας αὐτῶν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ μεγάλου τοῦδε γέννησιν, διαβάλλεται ὁ τούτου πατὴρ πρὸς Μαξιμιανὸν ὡς χριστιανός, καὶ δεσμευθεὶς εἰρκτῇ κατακλείεται. Ὅπερ μαθοῦσα ἡ Θεοδούλη, καὶ αὐτὴ τὴν εἰρκτὴν κατέλαβε μετὰ τοῦ παιδός· ἐν ἧ ἄμφω τοῦ Κυρίου δεηθέντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα χερσὶν Ἀγγέλων παρέθεντο, Μάρτυρες τῇ προαιρέσει γενόμενοι. Οὗς οἱ δεσμοφύλακες τεθνεῶτας εὐρόντες, τὸ δὲ παιδίον μέσον ἀμφοῖν κείμενον ζῶν, ἀνελόμενοι τοῦτο, τῷ Μαξιμιανῷ ἀπεκόμισαν, πέντε τηνικαῦτα τυγχάνον μηνῶν. Ὁ δὲ ἀστεῖον αὐτὸ καὶ χαρίεν θεασάμενος, ἐνὶ τῶν Συγκλητικῶν παρέδωκεν, ὡς ἂν ἐπιμελῶς ἐκτραφῆ παρ' αὐτοῦ, ὡς ἄξιον γενόμενον τῆς τοῦ Διὸς θεραπείας.

Παρὰ τούτῳ τοίνυν τρεφόμενος ὁ μακάριος Μόδεστος, τίνων τε γονέων ἔφυ μαθὼν, καὶ ὅπως ὑπὲρ Χριστοῦ ἐν φυλακῇ τεθνήκασιν, ἐντυγχάνει τινί, τὸν τρισκαιδέκατον τῆς ἡλικίας χρόνον ἀνύων, χριστιανῷ διδασκάλῳ καὶ παρ' ἐκείνου μνηθεὶς τὴν εὐσέβειαν, ὅλος αὐτῆς γέγονεν· ἤσχαλλε δὲ παρ' Ἑλλησι διαιτώμενος.

Καὶ ποτε τοῦ Μαξιμιανοῦ πάνδημον θυσίαν κηρύξαντος, αὐτὸς κατὰ τὸ μνήμα τῶν οἰκείων γεννητόρων γενόμενος, περιπαθῶς ἐδέετο τούτων, τῆς τῶν Ἑλλήνων αὐτὸν ἐξελέσθαι χειρός, ἵνα καὶ τοῦ θείου Βαπτίσματος ἀξιοθῆ. Εὐρὼν οὖν ἀργυροκόπος τις αὐτόν, ὠρμημένος Ἀθήνηθεν, προσελάβετο τοῦτον, καὶ

πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀπήγαγε, θαύματα διάφορα κατὰ τὴν ὁδὸν πεποιηκότα. Καὶ τῷ τοῦ τόπου Ἀρχιερεῖ τοῦτον παραστησάμενος, μνηθῆναι καὶ βαπτισθῆναι πεποίηκεν. Ὅς στῦλον ἑώρα πυρὸς οὐρανόθεν κατιόντα καὶ τῇ τοῦ βαπτιζομένου κορυφῇ ἐπιστηριζόμενον. Μετὰ δὲ τὸ Βάπτισμα, τὴν τοῦ ἀργυροκόπου ὁμαίμονα ἐκ νόσου θανατηφόρου προσευχῇ καὶ προσψαύσει μόνῃ ἐξήγειρε καὶ δαιμονῶντα ἰάσατο ἕτερον. Εἶτα τοῦ ἀργυροκόπου καὶ τῆς ἐκείνου συμβίου θανόντων, κληρονόμος αὐτὸς σὺν τοῖς υἱοῖς αὐτῶν ἐγγραφεὶς ταῖς διαθήκαις αὐτῶν, τὸ μὲν οἰκεῖον λαχὸν τοῦ κλήρου τοῖς τοῦ ἀργυροκόπου υἱοῖς ἔχαρίσατο· αὐτὸς δὲ τοῖς ἐρημικωτέροις τόποις διατρίβων, διῆγεν ἀσκητικῶς.

Οἱ δὲ τοῦ ἀργυροκόπου υἱοί, ὁρᾶν αὐτὸν παρὰ πάντων τιμώμενον διὰ φθόνον μὴ φέροντες, ἐμπορείας χάριν ἀποδημῆσαι μέλλοντες, ἔπεισαν τὸν μακάριον συναποδημῆσαι αὐτοῖς. Καὶ γενόμενοι ἐν Αἰγύπτῳ, πωλοῦσι τοῦτον ὡς δούλον ἀπίστῳ ἀνδρὶ παρ' οὗ μυρία ὑπέστη δεινὰ ἐφ' ὅλοις ἔτεσιν ἑπτὰ. Ὅν δι' ἐπιμόνου δεήσεως πρὸς Θεόν, πλάνης ἀπαλλάξας καὶ τῷ θεῷ σημειωθῆναι πείσας Βαπτίσματι, νοσήσαντα δεινῶς ὑγιῆ πεποίηκε· καὶ μετὰ θάνατον ἐκείνου, εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου ἀπῆλθεν. Εἶτα εἰς τὸ Σινὰ ὄρος γενόμενος, καὶ τῷ Θεῷ προσανέχων, πολλὰ θαύματα ἐπετέλεσε.

Τοῦ δὲ Ἀρχιερέως τῶν Ἱεροσολύμων θανόντος, ἐξ ἀποκαλύψεως Ἀρχιερεὺς χειροτονεῖται ὁ μακάριος Μόδεστος, πεντηκοστὸν ἕνατον ἀνύων χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Θαυματουργεῖ δὲ κἀνταῦθα πολλά. Ἀνδρὸς γάρ τινος Ἱεροσολυμίτου πολυκτήμονος ἔθνησκε τὰ ζῶα, τῆς πηγῆς ὑπὸ ὄψεως φαρμακευθείσης ἐπηρεία τοῦ δαίμονος, ἐν ἣ ἐποτίζοντο· εἰς ἣν ἐπιστὰς ὁ Ἅγιος, τὰ τε ζῶα ἀνέστησε καὶ τὸν ὄφιν ἐνέκρωσε καὶ τὸν δαίμονα ὀφθῆναι τοῖς παροῦσιν ὡς κύνα ἐποίησε, τὸ φοβερὸν ἐπομνύμενον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ πλησιάσαι ποτέ, ἔνθα τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα ἐπικέκληται· καὶ τοὺς τοῦ ἀργυροκόπου παῖδας, τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπιδημήσαντας δι' ἐμπορείαν, τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ αὐτὸν ἀπεμπολήσαντας, (ἠγνόησαν γὰρ αὐτὸν Ἀρχιερέα γεγονέναι τῆς Πόλεως) οὐ μόνον οὐκ ἠμύνατο, ὧν εἰς ἑαυτὸν διεπράξαντο, ἀλλὰ καὶ ἀσπασίως δεξιωσάμενος, φιλοφρόνως ἐξένισε καὶ μεγαλοπρεπῶς εὐηργέτησεν.

Οὕτω γοῦν ὁσίως πολιτευσάμενος καὶ ὀκτῶ πρὸς τοῖς τριάκοντα τῇ ἀρχιερωσύνῃ χρόνοις ἐπιβιούς ὁ μέγας οὗτος Πατήρ, ὡς εἶναι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἐνενηκοντα ἑπτὰ, πρὸς τὰς αἰωνίους μονὰς ἐξεδήμησεν.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου, πλησίον τοῦ ἁγίου Πολυεύκτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας καὶ Θαυματουργοῦ Θεοφανοῦς τῆς βασιλίσης, συζύγου γενομένης Λέοντος τοῦ σοφωτάτου βασιλέως.

Στίχ. Ἐγγὺς βασιλὶς Θεοφανῶ Κυρίου.

Ταῖς ἀρεταῖς ἔστηκεν ἐστιλβωμένη.

Αὕτη ὑπῆρχε γέννημα καὶ θρέμμα Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ αἵματος βασιλικοῦ τὴν γέννησιν ἔχουσα, ἐκ τῶν περιβλέπτων Μαρτινακίων, θυγάτηρ Κωνσταντίνου, τὴν ἀξίαν Ἰλλουστρίου, καὶ μητρὸς Ἄννης, ἐκ τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν ὀρμωμένης. Οὗτοι καθ' ἑκάστην ἡσχαλλον καὶ ἠθύμουν, παῖδα μὴ ἔχοντες καὶ τὴν ἀγίαν Θεοτόκον εἰς βοήθειαν ἐπεκαλοῦντο, τὸν ἐκείνης πανσεβάσμιον Ναόν, τὸν ἐν τοῖς Φορακίῳ, κατατρίβοντες καὶ τὰς δεήσεις αὐτῶν ἐκεῖσε ἐκχέοντες καί, Λυθήτω, Δέσποινα, λέγοντες, τοῦ κόσμου Κυρία, ἡ ἐκτήκουσα τοὺς δούλους σου ἀπαιδία. Καὶ ἐπεὶ πιστῶς ἦτον, ἔλαβον παιδίον θῆλυ. Τοῦτο δὲ ἀπογαλακτισθέν καὶ περὶ ἑξαετίαν ἐλάσαν, γράμματα ἐκπαιδεύεται καὶ πάσαις καλαῖς ἰδέαις ἀρετῶν περιφέρεται. Ταῦτα βλέποντες οἱ γονεῖς, ἔχαιρον καὶ ἐσκίρτων καὶ εὐπαιδίας οὐκ εἰς μακρὰν ἀπολήψεσθαι τοὺς καρποὺς ᾤοντο.

Ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος τῆς ἡλικίας αὐτῆς προέβη καὶ τοῖς ὁμοίοις, μᾶλλον δὲ τοῖς κρείττοσι προέκοπτε, ζήτησις γέγονε κόρης εὐόπτου καὶ ἐναρέτου. Εἰς ἦν πάντα τὰ κάλλιστα οἱ βασιλεῖς εὐρηκότες (Βασίλειος δηλαδὴ ὁ Μακεδῶν καὶ ἡ τούτου σύζυγος), συνάπτουσι Λέοντι τῷ υἱῷ αὐτῶν καὶ βασιλεῖ. Καὶ λοιπὸν χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰ πάντα ἐπληροῦντο.

Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ ὁ πονηρὸς ζιζάνιον ἐνσπείρας τῇ ἀκοῇ Βασιλείου τοῦ βασιλέως, διὰ γλώσσης τοῦ Σανταβαρινοῦ Ἀββᾶ, τὸν βασιλέα Λέοντα ἐγκατάκλειστον ποιεῖται ἅμα τῇ γυναικὶ χρόνοις τρισί. Τῶν Ἐγκαινίων δὲ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καταλαβόντων, ὁ βασιλεὺς τῷ υἱῷ καταλλάττεται, καὶ μετ' αὐτοῦ τὴν προέλευσιν ποιεῖται.

Ἐπεὶ δὲ Αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη ὁ βασιλεὺς Λέων ὑπὸ τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ νοσήματι αὐτὸν περιπετρωκέναι, τῆνικαῦτα ἡ τιμία βασίλισσα Θεοφανώ, εἰς τὰ βασίλεια περινοστοῦσα, τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ἐπεμελεῖτο, τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας εἰς οὐδὲν ἡγουμένη καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου ὡς ἀράχνην καὶ σκιὰν παραβλέπουσα, οὐκ ἔλειπε νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς τὸν Θεὸν θεραπεύουσα καὶ ἐλεημοσύνας αὐτὸν ἐκμειλίσσουσα. Τὰ γὰρ ἄνθη τῆς ἀλουργίδος φοροῦσα καὶ τὴν ἄλλην εὐπρέπειαν ἕξωθεν περιβεβλημένη, τοῖς ῥάκεσιν ἔνδον τὸ σῶμα κρυπτῶς κατέτρουχε· καὶ ἀσκητικὴν ἀγωγὴν αἰρουμένη, τῶν πολυτελῶν τραπεζῶν κατεφρόνει καὶ εὐτελεῖ καὶ αὐτοσχεδίῳ τοῦ ἄρτου καὶ τῶν λαχάνων ἐτρέφετο πανδαισίᾳ. Τὰ δὲ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς παρεμπίπτοντα χρήματά τε καὶ κτήματα, τίμια τοῖς βιωτικοῖς φαντάσμασι, πέννησιν ἐδίδου, καὶ τῶν πέπλων τὰ πολύτιμα τοῖς δεομένοις παρεῖχε· χήραις καὶ ὀρφανοῖς τὴν αὐτάρκειαν ἐχορήγει· τῶν μοναστῶν τὰ εὐτελεῖ καταγῶγια χρήμασι καὶ κτήμασι κατεπλούτιζε· τῶν οἰκετῶν ὡς ἀδελφῶν ἐπεμελεῖτο.

Οὐ κέκληκε ποτὲ τινὰ ἀπλῶ ὀνόματι, ἀλλὰ πάντων ἐκυρολόγει τὰς κλήσεις. Οὐκ ἐφθέγγετο ὄρκον διὰ τῆς γλώσσης· οὐ ψευδὲς ῥῆμα διὰ τῶν ταύτης χειλέων προῆλθεν, ἢ λοιδορία. Οὐκ ἐπαύσατο ποτὲ κρυπτῶς πενθεῖν καὶ σκυθρωπάζειν καὶ τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσι καταβρέχειν. Ἡ κλίνη δὲ αὐτῆς χρυσοῦφάντοις τάπησι κατεστρωμένη, τοῖς οἰκείοις ὥρατο. Ἡνίκα δὲ ἡ νύξ κατέλαβεν, ἐκεῖθεν ἀνισταμένη, ψιαθίῳ καὶ τριχίνοις ῥάκεσιν ἐν τῷ ἐδάφει κειμένοις, τὴν ἀνάπαυσιν ἐποιεῖτο, ὥραν ἐξ ὥρας ἀνισταμένη, καὶ τῷ Θεῷ τὰς αἰνέσεις ἀναπέμπουσα. Διό, ἐκ τῆς ἄγαν σκληραγωγίας, ἡ σωματικὴ αὐτὴν περιεστοίχησε νόσος.

Αὕτη δὲ εἰς ἐγκρατείας ἀφορμὴν τὴν νόσον λαβοῦσα, οὐ διέλιπε τοῖς πεινῶσι διαθρύπτειν τὸν ἄρτον· τὸ δὲ στόμα αὐτῆς, ἐν τῇ μελέτῃ τῶν θείων νόμων, οὐκ ἐπαύσατο τὰ ἱερώτατα λόγια τοῦ Δαυῖδ κατεπάδειν. Οὐ παρεωρᾶτο ἐξ αὐτῆς ἢ ἐπτάκις αἰνέσεις τοῦ Κυρίου· οὐδὲ ὑπνωσεν ἀναπαύσεως ὑπνον, ἄνευ δακρῶν, ταῖς τῶν ἀλλοτρίων συμφοραῖς συμπαθοῦσα. Δάκρυσι τὸν Θεὸν ἐκλιπαροῦσα ἦν ὑπὲρ αὐτῶν, καταπονουμένοις χεῖρα βοηθείας ὀρέγουσα, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν προῖσταμένη, τῶν ἐν θλίψεσι καὶ ἀθυμίᾳ χειμαζομένων ὑπάρχουσα εὐθυμία καὶ παράκλησις.

Πάντα δὲ τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, διὰ τὸν Χριστὸν ἀπαρνησαμένη καὶ τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν λαβοῦσα καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀραμένη, τῶν ἐλπιομένων οὐ διήμαρτεν ἀγαθῶν. Αὕτη, αἰσθομένη τὴν ἐκ τοῦ σώματος καὶ τοῦ κόσμου αὐτῆς ἐκδημίαν, ἀσπάσασθαι αὐτὴν πάντα προετρέψατο τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο*.

* Τὸ ἱερόν αὐτῆς Λεῖψανον σῶζεται ἀδιάφθορον ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχείῳ, ὅπου καὶ τελεῖται ἡ ἐορτὴ αὐτῆς κατὰ τὴν σήμερον, δι' ἰδίας ἀσματικῆς Ἀκολουθίας.

Μνήμη τῶν ἐν ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Νικολάου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως [τοῦ Χρυσοβέργη], καὶ Μέμνωνος Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου.

Στίχ. Ὁ Νικόλαος μᾶλλον ὤφθη τῷ θρόνῳ

Κόσμον παρασχῶν ἢ παρ' αὐτοῦ λαμβάνων.

Μέμνων ὁ θεῖος, τοῦ Θεοῦ μεμνημένος,

Καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν οὕτω ποιεῖν ἤξιου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἀνακαθάρας σου τὸν νοῦν, ὑπεδέξω τὰς λαμπηδόνας, σαφῶς Προφήτα τοῦ Πνεύματος, ἐμφανῶς προφητεύων καὶ ἀνακράζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰερωτάτην σε ζώην, μειόντα τεθεαμένος, Θεὸς Προφήτην προβάλλεται, τῆς αὐτοῦ παρουσίας ἀναβοῶντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τοὺς τρεῖς Παῖδας σώσας Παρθένε, αὐτὸς σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου, τοὺς αὐτῷ πεποιθότας, σῶζει βοῶντας· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ωιδὴ η΄. Τὸν μόνον ἄναρχον.

Ἕμνολογοῦμέν σε τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, ὃν ὁ Προφήτης ὁ θεόπτης Ἀγγαῖος, ὑπέδειξε προσκυνεῖν σε καὶ μέλπειν· Ἕμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγον τὸν ἄναρχον ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἐπιφανήσεσθαι θεόπτα Προφήτα, προήγγειλας ἐμφανῶς ἀνακράζων· Ἕμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ πρὶν ἀθέατος καὶ ἀχώρητος φύσει, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρηθεῖς, ἐθεάθη Πανάχραντε, ᾧ ἐν πίστει βοῶμεν· Ἕμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν μόνον ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν εὐλο-

» γοῦσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, καὶ φρίττουσι τῶν

» Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερ-

» υψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα.

Γευσάμενος τῆς ὑπὲρ λόγον θεοπτείας, ἀπεσεῖσω Προφήτα φροντίδας ἐπιγείους, καὶ δεδοξασμένῳ Θεῷ παρέστης ἐπαξίως· διὸ πάντες σε πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ ἔνθεος καὶ θαυμαστός σου μάκαρ βίος, παραστάτην Θεοῦ σε ἀνέδειξε θεόφρον· καὶ σὺν ἀσωμάτων χοροῖς εὐφραίνῃ δι' αἰῶνος· διὸ πάντες σε πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ἐπιρξέ σοι ὡς εὐσεβείας διδασκάλῳ, τῷ Θεῷ συγγενέσθαι καὶ τούτου συγκραθῆναι, τῷ ἀκραιφνεστάτῳ φωτί· ὃν μάκαρ νῦν δυσώπει, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ γέγονας ὑπερφυῶς Θεογεννήτορ, οἰκητήριον ὄντως τοῦ πάντων Βασιλέως, καὶ χρυσοειδῆς Κιβωτός, τὸν Νόμου νομοθέτην, ἔχουσα Χριστὸν σωματούμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Πανύμνητε τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἢ τὸν ἄναρ-

» χον Λόγον ἀσπόρως συλλαβοῦσα καὶ σεσαρκω-

» μένον Θεόν, τεκοῦσα τοῖς ἀνθρώποις, πιστοὶ

» πάντες σε αἰεὶ μεγαλύνομεν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθοῦ, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΙΖ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων, Ἀνανίου, Ἀζαρίου καὶ Μισαήλ, καὶ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Πλήρης ἄσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου δημοσιεύεται ἐν τέλει τοῦ παρόντος Μηναίου (σελ. 281 κ.έ.).

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ Κυριακὴ τῶν Προπατόρων τύχη κατὰ τὴν σήμερον, καταλιμπάνεται ἡ ἀκολουθία τοῦ Προφήτου καὶ τῶν τριῶν Παίδων, καὶ ψάλλεται μόνον ἡ Ἀναστάσιμος Ἀκολουθία μετὰ τῆς τῶν Προπατόρων, ὡς ἐκεῖ διατέτακται. Ἀπολυτικίον δὲ λέγομεν τὸ Ἀναστάσιμον. Δόξα. Μεγάλα τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα. Καὶ νῦν. Ἐν πίστει τοὺς Προπάτορας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁ λαμπρότατος ἥλιος, Προφητῶν ὁ περιδοξος, εὐφημείσθω σήμερον θείοις ἄσμασι, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, θεῖον ἐνδιαίτημα, ἡ ἀείρουτος πηγή, ἡ διόπτρα τοῦ Πνεύματος, ὁ ὑπέριτος, καὶ πανάριστος στῦλος τῶν δογμάτων, ἡ κρηπίς τῆς οἰκουμένης, τὸ ἀκατάσειστον ἔρεισμα.

Ὡς ἀστέρα φανότατον, ἑωσφόρον ὡς μέγιστον, ἐπιθυμιῶν τε ἄνδρα τιμῶμέν σε, τῶν ἀρετῶν ταῖς λαμπρότησι, φαιδρῶς ἀποστίλβοντα, καὶ φωτίζοντα πιστῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, καὶ βοῶμέν σοι Δανιήλ ὑποφῆτα τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆναι, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Σοῦ ἡ γλῶσσα ὡς κάλαμος, γραμματέως πολύσοφε, ὀξυγράφου γέγονε ῥητορεύουσα· νόμος Θεοῦ γὰρ ἐγκάρδιος, ἐν σοὶ πεπολίτευται, καὶ τὸ στόμα σου λαλοῦν, κρίσιν ἔνδικον δέδεικται· ἐν οἷς ἡσχυνας, παρανόμους πρεσβύτας καὶ Σωσάνναν, ἐκ θανάτου ἐλυτρῶσω, τῶν Προφητῶν τὸ ἀγλαίσμα.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια

τῶν ἀγίων τριῶν Παίδων.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἔδωκας σημείωσιν.

Νόμων ἀντεχόμενοι, τῶν θεοσδώτων πανόλβιοι, μιαραῖς οὐκ ἐχράνθητε, τροφαῖς ἀλλ' ἀκήρατον, τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος, διασεσωκότες, διετηρήσατε σαφῶς, ἀδιαλώβητον καὶ ἀμάραντον, τὸ ἄνθος τὸ θαυμάσιον, καὶ τὴν τερπνὴν ὠραιότητα, τοῦ Δεσπότης δοξάζοντος, τοὺς αὐτὸν θεραπεύοντας.

Θεῖω πυρακτούμενοι, οἱ Νεανῖαι πυρσεύματι, τοῦ πυρὸς κατεφρόνησαν· ἐν ᾧ δροσιζόμενοι, οἱ σεπτοὶ χορεία, ἐκλελαμπρυσμένην, διατυπώσαντες ὥδην, τὴν πολυῦμνητον ἦδον ψάλλοντες· τὴν ὄντως ἀδιάδοχον, καὶ ἀμετάπτωτον πάνσοφοι, Βασιλείαν ποθήσαντες, τὴν οὐράνιον ἔνδοξοι.

Λόγον τῆς σοφίας σου, καταπλαγέντες οἱ τύραννοι, Δανιήλ ἀξιάγαστε, καὶ Παίδων τὴν σύνεσιν, τῆς Χαλδαίων χώρας, ἄρχειν καὶ δεσπόζειν, ὑμᾶς κατέστησαν σεπτοί· τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδε σαφέστατα, θαυμάζειν καὶ πολέμιος, καὶ πολιτείας λαμπρότητα· τῶν παθῶν γὰρ κρατήσαντες, ἡγεμόνες γεγόνατε.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Πνευματικῶς ἡμᾶς πιστοί, συνήγαγε σήμερον, ὁ Προφήτης Δανιήλ· καὶ τράπεζαν προτίθησιν ἀρετῶν δαψιλῶς, πλουσίους καὶ πένησι, καὶ ξένοις καὶ αὐτόχθοσι· καὶ κρατῆρα νοητόν, προχέοντα νᾶμα εὐσεβείας, καὶ εὐφραίνοντα καρδίας πιστῶν, καὶ Πνεύματος Ἁγίου χάριν παρέχοντα. Οὗτος γὰρ ὁ Προφήτης, ὁ φανότατος λύχνος, ὁ λάμψας ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ σεβάσματα πάντα τῶν

Ἀσσυρίων καθεῖλε, καὶ θηρῶν ἀτιθάσσωσιν στόματα ἔφραξε. Σὺν τούτῳ καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες εὐφημείσθωσαν, οὐ χρυσοῖ τῇ φύσει ὄντες, χρυσοῦ δὲ δοκιμώτεροι δεικνύμενοι· οὐ γὰρ ἐχώνευσεν αὐτοὺς τὸ πῦρ τῆς καμίνου, ἀλλ' ἐφύλαξεν ἀκεραίους, οὓς νάφθα καὶ πίσσα, καὶ κληματίδες ἔστεψαν. Ὁ δὲ ἀγαγὼν ἡμᾶς, εἰς τὴν περίοδον τοῦ χρόνου Κύριος, ἀξιῶσαι ἡμᾶς φθάσαι, καὶ ἐπὶ τὴν κυρίαν καὶ σεβασμίαν ἡμέραν, τῶν Γενεθλίων Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν ταῖς αὐτῶν ἱκεσίας, ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἅπαντες, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, πιστῶς προεορτάσωμεν· καὶ νοητῶς τὸν ὕμνον, ὡς ἀστέρα προβαλλόμενοι, μαγικὰς δοξολογίας, μετὰ Ποιμένων βοήσωμεν· Ἦλθεν ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν, ἐκ Παρθενικῆς νηδύος, βροτοὺς ἀνακαλέσασθαι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Δανιὴλ ὁ θαυμάσιος, τὴν καρδίαν κτησάμενος, καθαρὸν τοῦ Πνεύματος καταγώγιον, καὶ παρ' αὐτοῦ φωτιζόμενος, μελλόντων τὴν δήλωσιν, προθεσπίζει προφανῶς, προφητείας λαμπρότητι, καλλυνόμενος, καὶ τρανῶς σαφηνίζων τῶν κρατούντων, παρανόμων Βασιλέων, τὰ κεκρυμμένα ἐνύπνια.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Προστομώσας τὸ σῶμά σου, τῇ νηστείᾳ ἀδάμαστον, τῶν λεόντων στόμασιν ἀπετέλεσας· μέσον γὰρ τούτων ἰστάμενος, Προφήτα θεσπέσιε, καὶ Θεῷ τῷ ἀγαθῷ, ἀτενίζων διέμεινας, ἀπαράτρωτος, ἀπορρήτῳ δυνάμει τοῦ τὰ πάντα, ἐνεργοῦντος παραδόξως, τοῦ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἐπὶ θρόνου καθήμενον, καὶ Ἀγγέλοις κυκλούμενον, τὸν ὑπὲρ κατάληψιν ἐθεώρησας, Κριτὴν ὑπάρχοντα δίκαιον, Προφήτα θαυμάσιε· ἐκπλαγεὶς δὲ τὸ φρικτόν, τῆς ἐμφόβου ὀράσεως, διεσήμανας, τοῖς μετέπειτα πᾶσιν ὑπογράψας, τὴν δευτέραν παρουσίαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Δόξα. Τῶν ἁγίων Παίδων. Ἦχος πλ. β'.

Ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως, ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρός, τὸν παγκόσμιον ὕμνον ἐμελωδήσατε, Παῖδες τρισόλβιοι· καὶ τῆς φωνῆς ὑμῶν εἰσήκουσεν, ὁ ὢν ἐγγὺς Κύριος, τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν, καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώζων· καὶ διατηρήσας ἀσινεῖς, προσεδέξατο ὑμᾶς, ὡς θυσίαν καθάραν. Διὸ ἀπόγονοι Ἀβραὰμ τυγχάνοντες, παῖδες Θεοῦ γενέσθαι

ἠξιώθητε. Παρόρησίαν οὖν ἔχοντες πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τοῦ Προφήτου. Ὁ αὐτός.

Δανιήλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, λίθον ἄνευ χειρὸς τμηθέντα, θεωρήσας σε Κύριε, βρέφος ἄνευ σπορᾶς τεχθέντα προηγόρευσε, σὲ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Λόγον, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος β΄.

Μεγάλα τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, οἱ ἅγιοι τρεῖς Παῖδες ἠγάλλοντο· καὶ ὁ Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ὡς προβάτων ἐδείκνυτο. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τοῦ Ἱεράρχου. ᾠχος α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, τὸν φρουρὸν Μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτόν εἰλικρινῶς. Σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας, σῶσον καὶ βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Πάντα ὑπὲρ ἔννοϊαν...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἰς· καὶ τοῦ Προφήτου Δανιήλ, καὶ τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων.

Κανὼν τοῦ Προφήτου Δανιήλ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοφὸν Δανιήλ ἄσμασιν περιστέφω. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἄισμα ἀναπέμφωμεν λαοί.

Σῶτερ εὐεργέτα τοῦ παντός, τῶν ἀγαθῶν ὁ αἴτιος, τῇ φωτοφόρῳ σου, τὴν ἔννοϊάν μου αἴγλη, φωτίζοις Φιλάνθρωπε, ὅπως τοῦ σοῦ Προφήτου, εὐφημήσω τὴν ἔνδοξον μνήμην.

Ὅρθρος ὡς ἀνέτειλας σοφέ, τῆς σωφροσύνης σῶφρονα, προκινδυνεύουσαν, Σωσάνναν διέσωσας· Θεὸς γὰρ σε ἠγειρε, γνώστης ὁ τῶν κρυφίων, πρεσβυτέρους δεινούς κατακρῖναι.

Φόβω στοιχειούμενοι Θεοῦ, οἱ Ἀβραὰμ ἀπόγονοι, τροφήν παράνομον, ἀπώσαντο γενναίως, καὶ θείῳ τρεφόμενοι, πόθῳ τῆς εὐσεβείας, πρὸς μεγίστην ἐπήρθησαν δόξαν.

Θεοτοκίον.

Ἵσχος ἐθεώρεις νοητόν, Δανιὴλ ἱερώτατε, τὴν μόνην ἄχραντον, ἀειπάρθενον Κόρη· ἐξ ἧς περ ἐκτέτμηται, λίθος ὁ ἀκρογωνιαίος, καὶ τὴν πλάνην συνέτριψε πᾶσαν.

Ἐτερος Κανὼν τῶν ἀγίων τριῶν Παίδων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τρεῖς Παῖδας ὑμνῶ, Δανιὴλ τε τὸν μέγαν.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἵσχος ὁ αὐτός. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὸν ἄναρχον Λόγον τὸν ἐκ Πατρὸς, πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα θεοπρεπῶς, τὸν ἐν τῇ καμίνῳ Νεανίαις, συμβολικῶς ὄραθέντα δοξάσωμεν.

Ρημάτων τυράννου τοῦ δυσσεβοῦς, οἱ εὐγενεῖς Παῖδες, καταπτύσαντες καρτερῶς, τροφαῖς παρανόμων μὴ χρανθῆναι, χαλδαϊκῶς οὐ κατηξίωσαν.

Ἐτρέφεσθε λόγῳ μὲν ψυχικῶς, τροφαῖς αὐτομάτοις, κεχρημένοι δὲ σαρκικῶς, τῶν ἀβροδιαίτων τὰς ιδέας, τῷ βασιλεῖ ὠραιότεροι δείκνυσθε.

Θεοτοκίον.

Τὸν τὸν τοῦ ὄφεως ἀκοαῖς, πικρῶς ἐμπαρέντα, ταῖς τῆς Εὐας ἢ ἐκ Δαυΐδ, βλαστήσασα Κόρη θεραπεύει, τὸν Λυτρωτὴν κυφορήσασα.

Τοῦ Προφήτου.

Ωιδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νόησιν καὶ σύνεσιν, παρὰ Θεοῦ λαβὼν ἔλυσας, φωτοφανῶς, τὰ ἐσκιασμένα, τῶν κρατούντων ἐνύπνια.

Δράκοντα ἐνέκρωσας, διὰ τροφῆς βαλὼν ἔνδοξε, τὸν αἰσθητόν· τοὺς πρὶν ἀοράτους, ἐτροπώσω γὰρ δαίμονας.

Αἴγλη φωτιζόμενος, τὸ ἐμφανὲς ὄρας ἔνδοξε, Ἵσχος Θεοῦ, τὴν Εὐλογημένην, τὸ βροτῶν ἐγκαλλώπισμα.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ὁ αὐτός.

Σύνεσιν κτησάμενοι, τὴν θεοδίδακτον Δέσποτα, Παῖδες Δαυῖδ, Νόμους τοὺς πατρῶους, θεοφρόνως ἐτήρησαν.

Πῦρ οὐ κατεφλόγισε, τὰ καθαρῶτατα σώματα, τῶν εὐσεβῶν· διὰ γὰρ νηστείας, ψυχοτρόφου ἠρδεύοντο.

Αἶνον τὸν παγκόσμιον, καὶ πολυύμνητον ἄδουσι, Παῖδες οἱ τρεῖς, μέσον τῆς καμίνου, θαυμαστῶς δροσιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τόκον Δέσποτα, ἐκ παρθενεύοντος σώματος, δείξης ἡμῖν, σῶζεις ἐν καμίνῳ, παρθενεύοντα σώματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὕμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Κοντάκιον τοῦ Προφήτου. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Καθαρθεῖσα Πνεύματι, ἢ καθαρὰ σου καρδία, προφητείας γέγονε, φαεινοτάτης δοχεῖον· βλέπεις γάρ, ὡς ἐνεστῶτα τὰ μακρὰν ὄντα, λέοντας, ἀποφιμοῖς δὲ βληθεῖς ἐν λάκκῳ· διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν, Προφήτα μάκαρ, Δανιὴλ ἔνδοξε.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Προφητείας τὴν χάριν πεπλουτηκῶς, τῆς Παρθένου τὸν Τόκον σκιαγραφεῖς, καὶ λυεῖς ὀνειράτα, τῶν κρατούντων σαφέστατα· ἐμβληθεῖς δὲ λάκκῳ, ὡς Μάρτυς ἐδίδαξας, παραδόξως μάκαρ, νηστεύειν τοὺς λέοντας· ὅθεν καταστρέψας, τῶν ἀθέων τὸ σέβας, τὸν δράκοντα ἔκτεινας, ἀριστεύσας λαμπρότατα, Δανιὴλ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν τριῶν Παίδων.

Τῆς Τριάδος εἰκόνα προφητικῶς, ἐξ ἀύλων χρωμάτων ἐν τῇ φλογί, οἱ Παῖδες διέγραψαν, τῷ καλάμῳ τῆς Πίστεως· καὶ τὴν τοῦ Λόγου ἄκραν, εἰς γῆν συγκατάβασιν, μυστικῶς κατεῖδον, καὶ πᾶσιν ἐκήρυξαν· ὅθεν καὶ τὴν δρόσον, οὐρανόθεν λαβόντες, τοῦ Πνεύματος βρούουσι, τοῖς πιστοῖς τὰ χαρίσματα· διὰ

τοῦτο βοήσωμεν· Δώρησαι Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην αὐτῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θρόνε πυρίμορφε τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε Κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὺς ἀλουργόχροε, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπηφόρον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε· Χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, καὶ πύλη χρυσήλατε, καὶ παστὰς ἀγλαόμορφε, ἀγλαόχρυσε τράπεζα, θεοκόσμητον σκηνώμα. Χαῖρε ἔνδοξε Νύμφη ἡλιοστάλακτε. Χαῖρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Τοῦ Προφήτου. Ωιδὴ δ΄. Ἐξ ὄρους κατασκίου.

Νόμον εὐσεβῶς, φυλάξας ὦ Προφήτα, τῆς ὄντως σοφίας, ἔγνωσ τὸν δοτῆρα, τὰ μυστικά σε διδάσκοντα καὶ βαθέα, καὶ τὰ ἐν σκότει σε φωτίζοντα.

Ἰερὰν ζωὴν, βιώσας θεοφάντορ, ἐπιθυμιῶν, ἀνὴρ προσηγορευθῆς· ἀρρένωπῶς γὰρ τὰ πάθη καταπατήσας, πρὸς τὴν ἀγήρω μετετέθης ζωὴν.

Ἡ ἐνοικοῦσα ἐν σοί, τοῦ Παρακλήτου χάρις, Δανιὴλ δεικνύει ὄλον φωτοφόρον, καὶ νικητὴν τῶν τυράννων καὶ βασιλέων, καὶ τῆς σοφίας καταγώγιον.

Θεοτοκίον.

Λίθον σε χειρός, τμηθέντα ἄνευ Λόγε, ὄρους προορᾶ, Παρθένου Θεοτόκου, Δανιὴλ ὁ Προφήτης ἀνακραυγάζων, καὶ ἀνυμνῶν σου τὴν Θεότητα.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Δανιὴλ ὁ σοφώτατος, ἐνθεαστικῶς τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τὰ ἐνύπνια διέλυσε, τῶν Αὐτοκρατόρων Θεία χάριτι.

Ἀπαστράπτει τοῖς θαύμασιν, ἢ ἐν τῇ καμίνῳ τῶν Παίδων ἄθλησις· τὸν γὰρ τύραννον ἐζώγησαν, πρὸς ἐπίγνωσίν σου Παντοδύναμε.

Συμφωνίας τὰ ὄργανα, καὶ τῆς μουσικῆς μέλη παναρμόνια, τοὺς γενναίους οὐ κατέθελξαν, καὶ χρυσῆ εἰκόνι οὐχ ὑπέκυψαν.

Θεοτοκίον.

Ἕμψυχοι Πανύμνητε, οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες γεραίρουσι, τὸν Υἱόν σου τὸν ὑπέρθρον, ὃν ἐν τῇ καμίνῳ ἐπεγίνωσκον.

Τοῦ Προφήτου. Ωιδὴ ε΄. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ἀθλητικούς ἀγῶνας, τῆς προφητείας φαιδρύνας κηρύγματι, λάμπεις δι' ἀμφοτέρων, θείας ἐπιπνοίας ἀνάπλεως.

Σοφὸς ἐδείχθης μάκαρ, ταῖς ὑπὲρ νοῦν τῆς σοφίας ἐλλάμψεσι, μέγιστε θεορῶμον, Δαυὶδ καὶ πάντας ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μυσταγωγεῖ τοὺς τύπους, τῆς ἀπορρήτου σαρκώσεως Ἄχραντε, τῆς ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου, Δαυὶδ ὁ Προφήτης ὁ ἔνδοξος.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Μυηθέντες τὸν Νόμον, Σῶτερ οὐκ ἠρνήσαντο οἱ σοὶ θεράποντες, Δαυὶδ ὁ μέγας, σὺν τρισὶ Νεανίαις θεόφροσιν· ἀλλ' ἰσχὺν λαβόντες, τὴν παρὰ σοῦ τοῦ Εὐεργέτου, τοὺς τυράννους ἀνδρείως ἐτρέψαντο.

Νοερῶς ἐμνεῖτο, Δαυὶδ Φιλάνθρωπε τὰ σὰ μυστήρια· ἐπὶ γὰρ νεφέλης, ὡς Υἱὸν σε ἀνθρώπου ἐρχόμενον, τῶν Ἐθνῶν ἀπάντων, οἷα Κριτὴν καὶ Βασιλέα, ἐθεώρει νοὸς καθαρότητι.

Ὠραιώθη ὦ Παῖδες, ὑπὲρ λίθον σάπφειρον ὑμῶν τὰ σώματα· ὡς αὐγὴ χρυσοῦ, εὐσεβείας τῷ ζήλῳ πυρσεύετε, ἐμπεριπατοῦντες, χαρμονικῶς ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ κροτοῦντες χορείαν τρισάριθμον.

Θεοτοκίον.

Δαυὶδ σε Παρθένη, Ὅρος προδιέγραφε σαφῶς ὁ ἔνθεος· οἱ τριτοὶ δὲ Παῖδες, καθορῶντες τὴν φλόγα δροσίζουσιν, τὸν σὸν θεῖον τόκον, μελωδικῶς ἀνευφημοῦσιν, ὡς Σωτῆρα καὶ κτίστην καὶ Κύριον.

Τοῦ Προφήτου. Ωιδὴ ς'. Ὡς τὸν Προφήτην.

Ἀγγελικὰς σὺ χορείας, ἐν φωτὶ λαμπροτάτῳ θεώμενος, μιμητὴς πανάριστος, τούτων ἐχρημάτισας, τοῦ Παντάνακτος, ἐντροφῶν ἐλλάμψεσιν.

Σωτηριώδη τοῦ Λόγου, παρουσίαν μηνύων προήγγειλας, καὶ Ναοῦ καθαίρεσιν, Νόμου τε τὴν πλήρωσιν, καὶ τῆς χάριτος, ὑπὲρ νοῦν δωρήματα.

Θεοτοκίον.

Ἴδου Παρθένος ἐν μήτρᾳ, ἐμφανῶς συλλαμβάνει Χριστὸν τὸν Θεόν· ἥς περ τὴν προστύπωσιν, ἐλλαμφθεὶς τῷ Πνεύματι, προεώρακε, Δαυὶδ ὁ ἔνδοξος.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ἄρξαντες τῶν ψυχικῶν, παθημάτων τῇ δυνάμει τοῦ Λόγου, χώρας Ἐθνῶν Χαλδαίων, ἡγεμόνες γεγόνατε· οἶδε γὰρ ἡ ἀρετή, γέρα χαρίζεσθαι κεκτημένοις, ὦ τοῦ Δαυΐδ σοφοὶ ἀπόγονοι.

Νέκρωσιν ὁ Δανιήλ, ζωηφόρον ἐνδυσάμενος πάλαι, τὸν ὡς θεὸν Χαλδαίοις, δυσσεβῶς νομιζόμενον, ἀναιρεῖ διὰ τροφῆς, δράκοντα κάκιστον ἱερεῖς τε, τοὺς δυσμενεῖς σαφῶς ἐπέκτεινε.

Θεοτοκίον.

Ἰλεῶν μοι τὸν κριτὴν, ὡς Υἱόν σου Θεοτόκε Παρθένε, ταῖς σαῖς λιταῖς γενέσθαι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, λυτρωτὴν τε τῶν δεινῶν, Μῆτερ δυσώπησον· σοὶ γὰρ μόνη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταγίς με

» ταράττει, καὶ πρὸς βυθόν, βιαίως, συνωθεῖ ἀπο-

» γνώσεως· ἀλλὰ σὺ τὴν κραταιὰν χεῖρά μοι ἔκτει-

» νον ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς με ἀνακάλεσαι.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β΄. Αὐτόμελον.

Χειρόγραφον εἰκόνα μὴ σεβασθέντες, ἀλλ' ἀγράφῳ οὐσίᾳ θωρακισθέντες, τρισμακάριοι ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ πυρὸς ἐδοξάσθητε· ἐν μέσῳ δὲ φλογὸς ἀνυποστάτου ἰστάμενοι, Θεὸν ἐπεκαλεῖσθε· Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ἧς πάλαι ἔλαβον πείραν Αἰγύπτιοι πολεμοῦντες, καὶ Ἑβραῖοι πολεμούμενοι· μὴ καταλίπης ἡμᾶς, καὶ καταπίη ἡμᾶς θάνατος, ὁ διψῶν ἡμᾶς, καὶ σατὰν ὁ μισῶν ἡμᾶς· ἀλλ' ἔγγισον ἡμῖν, καὶ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτὲ τῶν Παίδων σου, τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, καὶ βληθέντων ὑπὲρ σοῦ εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἀγίων τριῶν Παίδων καὶ Δανιήλ τοῦ Προφήτου.

Στίχ. Ὑπαρ, Θεέ, βλέπει σε νῦν ἐπὶ θρόνου,

Τμηθεὶς Δανιήλ, οὐκ ὄναρ, καθὼς πάλαι.

Εἰ μὴ θανεῖν τρεῖς Παῖδες ἥρων ἐκτόπως,

Ὡς τοῦ πυρὸς πρὶν, ἤρχον ἄν καὶ τοῦ ξίφους.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Δανιήλ τάμον, ὃς βλέπει μέλλον.

Οὗτος ὁ μακάριος Δανιήλ ὁ Προφήτης ἦν ἐκ φυλῆς Ἰούδα, γένους τῶν ἐξεχόντων τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας· ἐγεννήθη δὲ ἐν Βηθαοῤῥᾱ τῇ ἀνωτέρᾳ. Ἄλλ' ἔτι νήπιος ὢν, ἤχθη ἐκ τῆς Ἰουδαίας αἰχμάλωτος εἰς τὴν Χαλδαίων γῆν καὶ προεφήτευσεν ἔτη ἑβδομήκοντα. Προέλαβε δὲ τὴν Σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη τετρακόσια ἑξήκοντα. Ἦν δὲ ἀνὴρ σώφρων, ὥς τε δοκεῖν τοὺς Ἰουδαίους εἶναι αὐτὸν σπάδοντα. Πολλὰ δὲ ἐπένησεν ἐπὶ τὸν λαὸν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν Ἰερουσαλήμ καὶ ἐν νηστεῖαις ἤσκησεν, ἀπὸ πάσης τροφῆς ἐπιθυμητῆς· καὶ ἦν ξηρὸς ἐπὶ ιδέαν, ἀλλὰ καὶ πάνυ ὠραῖος τῇ χάριτι τοῦ Ὑψίστου.

Οἱ δὲ τρεῖς Παῖδες, κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὑπῆρχον ἐκ τῆς ἀγίας πόλεως Ἰερουσαλήμ, Ἐζεκίου πατρὸς καὶ μητρὸς Καλλινίκης. Ὅς τις Ἐζεκίας ἐτόλμησεν εἰπεῖν τῷ Θεῷ, φυλάξαι τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ προσθήκην ἔλαβε τῆς ζωῆς ἔτη δεκαπέντε. Τῆς δὲ Ἰερουσαλήμ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀσσυρίων Ναβουχοδονόσορ πολιορκηθείσης, ἀπήχθησαν αἰχμάλωτοι εἰς Βαβυλῶνα μετὰ Δανιήλ τοῦ Προφήτου, καὶ καθίστανται ἐπιστάται τῶν τοῦ βασιλέως πραγμάτων διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Εἶτα, ἐξουδενώσαντες τὴν εἰκόνα, ἣν ἐποίησε καὶ ἔστησε, καὶ μὴ προσκηνύσαντες, βάλλονται ἐν τῇ ἑπταπλασίως ἐκκαυθείσῃ καμίνῳ· ἐν ἣ τῇ τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου συγκαταβάσει δροσιζόμενοι, ἔψαλλον. Ἐνθα τὸ παράδοξον ὁ βασιλεὺς ἰδὼν, ὠμολόγησε μέγαν εἶναι Θεόν, τὸν ὑπ' αὐτῶν ὑμνούμενον. Ἡ γὰρ κάμιнос μετεποιήθη εἰς δρόσον καὶ ἔμειναν ἀβλαβεῖς.

Δανιήλ δέ, καὶ τοὶ συμβιωτεύων αὐτοῖς, συναυλιζόμενός τε καὶ συνδιαιτώμενος καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῖς αἴτιος γενόμενος, τῇ καμίνῳ οὐ συνεβλήθη· οὐδὲ γὰρ τοῦτο μαθεῖν ἔστιν ὑπὸ τῆς Γραφῆς, ὡς σιωπηθὲν ταύτῃ καὶ μεῖναν ἀπαρασῆμαντον· τάχα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῶν εἰκότων λόγων οὐκ ἔξω, διὰ τὸ ἐπιτεθὲν Βαλτάσαρ ὄνομα, τῆς ὑπερεχούσης τιμῆς γνῶρισμα. Ἴνα γάρ, παρὰ τοῖς θεοποιοῦσι τὸ πῦρ, κατὰ λογισμὸν τῶν ἐστῶτων, μὴ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος δόξη πεποιηκέναι Βαλτάσαρ, ὁ αὐτῶν Θεός, οὕτω καλούμενος, οἰκονομεῖται Δανιήλ, τὴν τοῦ Θεοῦ προσηγορίαν λαβὼν, τὴν πρὸς τὸ πῦρ ἀπολειφθῆναι εἰσέλευσιν καὶ διαδραῖναν· οὔτε μὴν τοῖς περὶ τὴν κάμινον διηγήμασιν ἀναγράφεται. Οἱ δὲ ἅγιοι τρεῖς Παῖδες, μετὰ τὴν ὑπὲρ νοῦν ἐκ τοῦ πυρὸς σωτηρίαν, ἐφ' οἷς εἶχον πάλιν ἀποκαταστάντες καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἐπίδοξον διαγαγόντες, ἐν εἰρήνῃ καὶ αὐτοὶ σὺν τῷ Δανιήλ τελευτῶσι.

Φασὶ δὲ τινες, ὅτι μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Ναβουχοδονόσορ καὶ τῶν λοιπῶν βασιλέων, οἱ διὰ τιμῆς εἶχον τὸν Δανιήλ καὶ τοὺς τρεῖς Παῖδας, ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος, τοῦνομα Ἀττικός· ὃς τοὺς ἀγίους ἐξετάσας καὶ ἐλεγχθεὶς ὑπὲρ αὐτῶν, κελεύει τὴν κεφαλὴν Μισαήλ ἀποτμηθῆναι· οὗ τινος Ἀζαρίας ἀπλώσας τὸ φιβλατόριον (χλαμύδα), αὐτὴν ἐδέξατο. Ὡσαύτως καὶ Ἀνανίας, τὴν κεφαλὴν τμηθεῖσαν Ἀζαρίου, ἐκολπώσατο. Ἀνανίου δέ, τὸ περιβόλαιον ἀπλώσας Δανιήλ, ἐδέξατο τὴν κάραν. Ὑστερον δὲ καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη. Λέγεται δὲ μετὰ τὴν ἐκτομὴν, κολληθῆναι τὰς κεφαλὰς τοῖς τούτων σώμασιν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἄρας αὐτούς, ἤγαγεν αὐτούς ἐν τῷ ὄρει Γεβάλ· ἐν ᾧ τεθέντες ὑπὸ τὴν πέτραν ἔτη τετρακόσια, ἐπὶ τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτοὶ συνανέστησαν καὶ πάλιν κεκοίμηνται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὧν τὴν μνήμην ἄγειν ὑπὸ τῶν Πατέρων παρελάβομεν πρὸς ἑπτὰ ἡμερῶν τῆς Δεσποτικῆς ἐπιφανείας καὶ θείας διὰ σαρκὸς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ καὶ αὐτούς (οἶμαι) εἶναι τῆς ἐξ Ἰούδα φυλῆς, ἐξ ἧς καὶ ὁ σωτὴρ πάντων Χριστὸς πρὸς γένος κατάγεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων, Πατερμουθίου, Κόπρι, καὶ Ἀλεξάνδρου, μαρτυρησάντων ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ ἀειμνήστου ὁμολογητοῦ Δουναλέ, τοῦ μετονομασθέντος Στεφάνου.

Στίχ. Στολαῖς Στέφανος ἀρετῶν ἐστεμμένος,

Λαμπρὸς τις ἤκει πρὸς στεφάνους τοὺς ἄνω.

Οὗτος ἤρξε τῆς ἑαυτοῦ χώρας, νήσου τινός, ἢ παρὰ μὲν τισὶ Νιβερτίς λέγεται, παρ' ἄλλοις δέ, Βερόρη, πλησίον οὖσα Γαδείρων, τοῖς Ὤκεανοῦ περικλυζομένη ῥεύμασι· πλούτου δὲ βάρους περιβεβλημένος πολὺ, χριστιανικωτάτοις δὲ δόγμασιν ἀνατραφεὶς, Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις ἔζη. Διὸ σκύβαλα τὰ πάντα λογισάμενος, τὴν βασιλείαν τοῖς υἱοῖς καταλιμπάνει· καὶ ἐν Ῥώμῃ γενόμενος, τὸ ἀγγελικὸν ἐνδύεται Σχῆμα. Εἶτα τὴν περιώνυμον Κωνσταντινούπολιν καταλαμβάνει, καὶ Κωνσταντίνῳ καὶ Ῥωμανῷ τοῖς πορφυρογεννήτοις βασιλεῦσιν, εἰς ὁμιλίαν ἐλθὼν, εἰς Ἱεροσόλυμα παρ' αὐτῶν στέλλεται· τοῦτο γὰρ ἦν ὁ μακάριος αὐτοῦς αἰτησάμενος. Ἐνθα γενόμενος καὶ τὸν πόθον ἀφοσιωσάμενος καὶ τὸ μέγα παρὰ τοῦ τῆνικαῦτα πατριαρχοῦντος Χριστοδούλου Σχῆμα ἀμφιασάμενος, ἀντὶ Δουναλέ, μετονομάζεται Στέφανος.

Πολλὰς δὲ ὕβρεις καὶ μάστιγας παρὰ τοῦ μιᾶροῦ ἔθνους τῶν Σαρακηνῶν ὑποφέρει, διὰ τὸ περικεκάρθαι τὸν πώγωνα. Εἶτα εἰς Αἴγυπτον ἔρχεται· ἐν ἧ κρατηθεὶς, ἐφρουρήθη μετὰ τῶν συνεπομένων αὐτῷ δύο Ἱερέων· καὶ ἐξ μηνῶν διακαρτερήσας λιμῷ καὶ δίψει καὶ τῇ ἄλλῃ κακοπαθείᾳ, αὐθις παρὰ τοῦ κρατήσαντος πρὸς τὸν τῆς Αἰγύπτου Ἀμῆρᾶν παραπέμπεται. Ὑφ' οὗ θανατηφόροις δεσμοῖς περιβληθεὶς ὁ ἀοίδιμος, ἠναγκάζετο τὸν Χριστὸν

ἐξομόσασθαι. Στερόρως δὲ ἀντιπίπτων, καὶ μὴ ἠττώμενος, ἀλλ' ὁμολογῶν παρῴρησῖα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πλείοσι καὶ ἀναριθμητοῖς αἰκίαις καθυποβάλλεται· αἷς καὶ ταλαιπωρήσας, νόσω περιπέπτωκε, δι' ἧς τὸν τῆδε βίον ἀπέλιπε, προμηνυθείσης αὐτῷ θεόθεν τῆς τελειώσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰάκχου.

Στίχ. Ἰακχε, κρατύνθητι καὶ τμηθεὶς κάραν,

Τμηθεῖσιν ἐγγράφηθι, καὶ στέφου κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ νέου, Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης, τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου.

Στίχ. Λιπὼν τὰ τῆς γῆς, νῦν κατοικεῖ ἐν πόλῳ,

Κλέος Ζακύνθου, Διονύσιος νέος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ωιδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμῳ Προφήτᾳ πεφραγμένος, οὐκ ἠνέσχου τοῦ χρανθῆναι παρανόμως· ἀλλ' ἐνθέως τὸν νοῦν, λαμπόμενος ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντας ἐκπλήττει σου τὸ θαῦμα· ὡς Προφήτῃ γὰρ Προφήτης σοι παρέστη, μεταρσίως τροφήν, κομίζων σοὶ καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐνδον τοῦ λάκκου καθειργμένος, καὶ τοῖς λέουσι πρὸς βρῶσιν τεθειμένος, διεσώθης Θεοῦ, σκεπάσαντός σε μάκαρ, Εὐλογητὸς εἶ μέλποντα, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥεῖθρα ἀφθόνως ἀναβλύζεις, ἰαμάτων ὦ Παρθένε Θεοτόκε· Δανιὴλ γὰρ τρανῶς, ἐώρακέ σε Ὅρος, ἐξ οὗ Σωτῆρ ἀνέτειλεν, ὁ Θεὸς ὁ εἰς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδες θεοσεβεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Ἦχος θεοφιλῆς ἐμελωδεῖτο, ἐκ μέσου πυρὸς τῷ Παντοκράτορι Ἀζαρίας γὰρ θεῖον χορὸν συστησάμενος, τὴν ᾠδὴν σὺν τούτοις ἀνέμελπεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λύρα Νεανιῶν ἐθεολόγει, τὸν πάντων Θεὸν καὶ Παντοκράτορα, τὸν αὐτοῖς ἐν καμίνῳ, τρανῶς ὀπτανόμενον, καὶ ᾠδὴν ἀνέμελπον λέγοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τρεῖς τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ βεβλημένους, εἰδὼς ὁ κρατῶν ὡς ἐθεάσατο, τοῦ τετάρτου τὴν θεάν, Υἱὸν προηγόρευσε, τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσιν ἐτράνωσεν, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἐχων λελαμπρυσμένον θεία αἴγλη, τὸν νοῦν Δανιὴλ θεομακάριστε, τῆς Παρθένου τὸν τόκον, σαφῶς προτεθέασαι, μυστικαῖς εἰκόσι μορφούμενον, Εὐλογητὸς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τοῦ Προφήτου Ὡιδῆ η´. Οἱ θεορῶρημονες.

Ἰεροφάντῳ ἐδείχθη ὧ Προφήτῃ, καὶ πρακτικῇ θεωρίᾳ, τοῖς ἀσωμάτοις συνέψαλλες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σὲ παμμακάριστε πάντες εὐφημοῦμεν, καὶ τῇ σεπτῇ πανηγύρει, σοῦ γεγηθότες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπερθαύμαστον Κόρην Θεηγόρε, τυπικοῖς ἐν συμβόλοις, κατανοήσας ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν ἁγίων Παίδων. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὴν Ἀβραὰμ εὐγένειαν, διασώζειν σπουδάζοντες, τὴν οἰκειοτάτην, πρὸς αὐτὸν ἐκτήσασθε, κρηπίδα τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος ὅσοι, καὶ ὑπομονὴν καὶ πειρασμῶν καρτερίαν, βοῶντες ἀνευδότης· Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ ὡς φωστῆρες λάμποντες, καὶ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, καὶ τῆς εὐσεβείας φωτισμῷ πυρσεύοντες, παγκόσμιον στήσαντες, χοροστασίαν ἄδουσι σοὶ τῷ εὐεργέτῃ, καὶ Δεσπότη τῶν ὅλων· ὄν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς οἱ σβέσαντες, ἐπηρμένην τὴν κάμινον, καὶ τὰς τῶν λεόντων ἀκωκὰς πεδήσαντες, Δαυῖδ οἱ ἀπόγονοι, νῦν γεγηθότες ψάλλουσι· Τὸν ἐκ πειρασμῶν, ἐκσεσωκότα Δεσπότην, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυσταγωγεῖται Πάναγνε, Δανιὴλ ὁ σοφώτατος, καὶ προζωγραφοῦσι Παῖδες τρεῖς τὴν γέννησιν, τὴν σὴν οἱ θεόφρονες, διὰ συμβόλων βλέποντες, τὸν ἐκ τῆς γαστροῦ σου, προελθόντα ἀφράστως· ὄν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
- » δὲ κρείττονι, περιωθέντας τούτους ἰδών, Τὸν Δη-
- » μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλο-
- » γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
- » πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου. Ωιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐδρέψω σου τῶν πόνων, τὰς ἐπικαρπίας, ἐν οὐρανοῖς σὺν Προφήταις χορεύων
ἀεὶ, περὶ τὸν ὑψίστον θρόνον, τοῦ Παντοκράτορος.

Φωτὶ τῷ τρισηλίῳ, νῦν στεφανηφόρος, τῶν ἐφετῶν ἀκροτάτῳ παρίστασαι, ταῖς
ἄσωμάτων χορείαις συναγαλλόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡραῖόν σου τὸ κάλλος, οὗ νῦν ἀπολαύεις· τὴν γὰρ πανύμνητον Κόρην Προφήτα
σοφέ, διὰ συμβόλων μηνύειν, πᾶσιν ἠξίωσαι.

Τῶν ἀγίων Παίδων. Ὁ αὐτός.

Ἐφθάσατε τὸ τέλος, τὸ πεποθημένον, καὶ ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρέστητε, ἐν
οὐρανόις θαλάμοις, Παῖδες πανόλβιοι.

Γηθόμενοι τὸ δράγμα, τῆς μετὰ δακρῶν, καλῆς ὑμῶν γεωργίας κομίζεσθε, τῆς
ἀφθαρσίας τὸν στάχυν, καρποφορήσαντες.

Ἀνέτειλε λαμπρότης, νῦν ὑμῖν ἀξίως, καὶ εὐφροσύνη καρδίας ἐξήνθησεν· ἔνθεν
ἀπέδρα γὰρ λύπη κατεσκηνώσατε.

Θεοτοκίον.

Νομὴν τὴν τοῦ θανάτου, ἔστησας Παρθένε, τὸν ζωοδότην τεκοῦσα καὶ Κύριον,
ζωοποιοῦντα τοὺς πίστει σὲ μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
- » σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἄσωμάτων

» χορείαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁ ἐν Προφήταις μέγιστος, Δαυιὴλ νῦν τιμάσθω Χριστὸν γὰρ τὸν Θεὸν ἡμῶν, εἶδε λίθον τμηθέντα, ἄνευ χειρῶν ἀπὸ Ὄρους, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου. Σὺν τούτῳ εὐφημείσθωσαν, καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες οὓς περ, σῶζει πυρός, ἀβλαβεῖς καμίνου τύπος Παρθένου, ὁ θεῖος καὶ ἀπόρρητος, δι' οὗ σέσωσται κόσμος.

Θεοτοκίον., ὅμοιον.

Μυσταγωγεῖται Πάναγνε, διὰ Πνεύματος Θείου, Δαυιὴλ ὁ σοφώτατος· καὶ προγράφουσι πίστει, Ἀβραμιαῖοι τρεῖς Παῖδες, σοῦ τὸν ἄσπορον τόκον· ὁ ὢν γὰρ τῇ Θεότητι, ἀπερίγραπτος Λόγος, ἐκ σοῦ σαρκί, θέλων περιγράφεται Θεοτόκε, ἐν Βηθλεὲμ τικτόμενος, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Δεῦτε τὴν Δαυιὴλ, τριῶν τε Παίδων μνήμην, τελέσωμεν ὑμνοῦντες, τὴν τούτων πολιτείαν, δι' ἧς ἐμεγαλύνθησαν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Λάκκῳ κατακλεισθεῖς, θηρσί συνφικισμένος, Δαυιὴλ ὁ Προφήτης, ἀμέτοχος τῆς τούτων, ἐδείκνυτο κακώσεως.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἔσβεσαν τοῦ πυρός, τὴν δύναμιν οἱ Παῖδες, χορεύοντες ἐν μέσῳ, καμίνου καὶ ὑμνοῦντες, Θεὸν τὸν παντοδύναμον.

Δόξα. Ἦχος β'. Πνευματικῶς ἡμᾶς... (ιδὲ σελ. 122).

Καὶ νῦν. Προεόρτιον (ιδὲ σελ. 122).

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

ΕΙΔΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ παρόντος μηνός, ἐὰν τύχη ἐν Κυριακῇ, ἢ τῇ ἀμέσως μετ' αὐτὴν ἐρχομένῃ, ἥτις καὶ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως λέγεται, μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων,

ἀπὸ Ἀδὰμ ἄχρι καὶ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, κατὰ γενεαλογίαν, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἱστορικῶς ἠριθμήσατο· ὁμοίως καὶ τῶν Προφητῶν καὶ Προφητιδῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Προφήτου Δανιὴλ καὶ τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων.

ΤΥΠΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α΄

1. Εἰ τύχοι ἢ πρὸ τῆς Χ. Γεννήσεως Κυριακῆ τῆ ἡ' ἢ τῆ ἰθ' τοῦ Μηνός, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ ζ' καὶ τῶν Πατέρων «Τὰ τῶν Πατέρων σήμερον πιστοὶ» δ', Δόξα. «Δανιὴλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν», Καὶ νῦν. τὸ α' Θεοτοκίον. τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, «Φῶς ἰλαρόν...», τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ Δόξα.. «Χαίρετε προφήται τίμιοι», Καὶ νῦν. «Ὡ θαύματος καινοῦ». Ἀπολυτίκια τὸ Ἀναστάσιμον. «Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα», Θεοτοκίον. «Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν» καὶ Ἀπόλυσις.

2. Τῆ Κυριακῆ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' Ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὸ Δόξα. «Βολίδες ἀστράπτοντες», Καὶ νῦν. «Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις», τὰ Τριαδικὰ «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ Ἀπολυτίκιον «Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα» καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν, τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον· ὁ Κανὼν τοῦ Μηναίου «Κύματι θαλάσσης», ὁ Στίχος τοῦ α' μετὰ τὸν Εἰρμόν Τροπαρίου «Δόξα τῇ ἁγίᾳ Ἀναστάσει σου Κύριε», τῶν δὲ λοιπῶν «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ», εἰς τὰ τελευταῖα δύο τροπάρια· Δόξα. Καὶ νῦν. ἀπὸ γ' Ωιδῆς ἢ Ὑπακοῆ «Ἄγγελος Παίδων ἐδρόσισε κάμινον» καὶ τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον χῦμα· ἀφ' ζ' τὸ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Πατέρων, τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ὑπόμνημα τῶν Πατέρων, αἱ Καταβασίαι «Χριστὸς γεννᾶται» καὶ ἅπανα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν «Τὴν τιμιωτέραν». Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων καὶ τὸ Θεοτοκίον. τῆς Ὀκτωῆχου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῶν Πατέρων δ', Δόξα. «Τῶν νομικῶν διδαγμάτων ὁ σύλλογος», Καὶ νῦν. «Ὑπερευλογημένη». Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ «Σήμερον σωτηρία».

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ' καὶ ἐκ τῆς ζ' Ωιδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων δ'. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῶν Πατέρων «Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα» καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, τὸ Κοντάκιον «Ἡ Παρθένος σήμερον», ὁ Ἀπόστολος «Ἀδελφοὶ πίστει παρώκησεν Ἀβραάμ» καὶ τὸ Εὐαγγέλιον «Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ

Χριστοῦ». Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως· «Ἄξιόν ἐστιν». Κοινωνικόν· «Αἰνεῖτε», «Εἶδομεν τὸ φῶς» καὶ Ἀπόλυσις.

Β´

4. Εἰ τύχοι ἢ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως Κυριακῆ ἀπὸ τῆς κ´ μέχρι τῆς κγ´ τοῦ μηνός, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα» ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ´, Προεόρτια «Παρθένε πανάμωμε Θεοῦ» γ´, καὶ γ´ τῶν Πατέρων «Τὰ τῶν Πατέρων σήμερον πιστοί». Δόξα. «Δανιὴλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν», Καὶ νῦν. τὸ Θεοτοκίον. τοῦ Ἦχου, Εἴσοδος, «Φῶς ἰλαρόν», τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Πατέρων. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρὰ, Δόξα. «Χαίρετε Προφῆται τίμιοι», Καὶ νῦν. «Ἴδου καιρὸς ἤγγικε», Ἀπολυτίκια τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων, τὸ Προεόρτιον «Ἐτοιμάζου Βηθλεὲμ» καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν´ Ψαλμὸν ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὸ Δόξα τῆς Λιτῆς· «Βολίδες ἀστράπττοντες», Καὶ νῦν. Προεόρτιον «Ἄκουε οὐρανέ», τὰ Τριαδικὰ «Ἄξιόν ἐστιν», τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον «Ἐτοιμάζου Βηθλεὲμ» καὶ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Πολυέλεος, Καθίσματα Ἀναστάσιμα δύο καὶ ἓν Προεόρτιον «Τῶν Προφητῶν αἱ ῥήσεις» καὶ αὐθις Ἀναστάσιμα δύο καὶ ἕτερον Προεόρτιον «Αὐλῶν ποιμενικῶν» (ζῆτει ἀμφότερα τῇ κδ´ τοῦ μηνός)· εἶτα τὰ Εὐλογητάρια, ἢ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον· ὁ Κανὼν τῶν Πατέρων «Κύματι θαλάσσης», μετὰ δὲ τὸν Εἰρμὸν ἐκάστης Ὡδῆς, λέγεται στίχος «Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου Κύριε», εἰς τὰ λοιπὰ Τροπάρια «Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ» καὶ εἰς τὰ τελευταῖα δύο Δόξα. Καὶ νῦν. ἀπὸ γ´ Ὡδῆς ἢ Ὑπακοή «Ἄγγελος παίδων» καὶ τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον χῦμα, ἀφ´ ς´ τὸ Κοντάκιον «Εὐφραίνου Βηθλεὲμ» καὶ ὁ Οἶκος «Τῆς σῆς Παρθένε κυήσεως», τὸ Μηνολόγιο τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς, αἱ Καταβασίαι «Χριστὸς γεννᾶται» καὶ ἅπαντα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν «Τὴν τιμιωτέραν», Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων καὶ τὸ Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ´ καὶ τῶν Πατέρων δ´, Δόξα. «Τῶν νομικῶν διδαγμάτων ὁ σύλλογος», Καὶ νῦν. «Ὑπερευλογημένη», Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ τὸ «Σήμερον σωτηρία».

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου εἰς δ´, καὶ ἐκ τῆς ς´ Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων δ´. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ Προεόρτιον, τῶν Πατέρων καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον· «Ἡ Παρθένος σήμερον», Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως «Ἄξιόν ἐστιν», Κοινωνικόν· «Αἰνεῖτε», «Εἶδομεν τὸ φῶς», καὶ Ἀπόλυσις.

Γ´

7. Εἰ τύχοι ἢ πρὸ τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως Κυριακὴ τῆ κδ' τοῦ μηνός, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ οὐδὲν τῶν Ἀναστασίμων ψάλλομεν, ἀλλὰ τὰ τῶν Πατέρων μετὰ τῶν Προεορτίων οὕτω Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» ψάλλομεν Προσόμοια τῶν Πατέρων «Τὰ τῶν Πατέρων σήμερον πιστοὶ» εἰς δ', καὶ δ' Προεόρτια «Προεορτάσωμεν λαοὶ Χριστοῦ τὰ γενέθλια» (ζῆτει τῆ κ' τοῦ μηνός). Δόξα. «Δανιὴλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν», Καὶ νῦν. «Σπήλαιον εὐτρεπίζου». Εἴσοδος, «Φῶς ἰλαρόν», τὸ Προκειμένον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ ἀπόστιχα, τὰ γ' Προσόμοια «Παρθένε πανάμωμε Θεοῦ» (ζῆτει ἐν τῷ Ἑσπερινῷ), οἱ Στίχοι «Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμὰν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος», καὶ ὁ ἕτερος «Κύριε εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην. Κύριε κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην». Δόξα. «Χαίρετε Προφῆται τίμιοι», Καὶ νῦν. «Ἴδου καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν». Ἀπολυτικά τῶν Πατέρων «Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα», τὸ Προεόρτιον «Ἀπεγράφετό ποτε» καὶ Ἀπόλυσις.

8. Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Ν' Ψαλμόν, ἀντὶ τοῦ Τριαδικοῦ κανόνος ψάλλεται ὁ μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς κδ' κείμενος Κανὼν «Κύματι θαλάσσης», εἶτα Δόξα. «Βολίδες ἀστράπτοντες», Καὶ νῦν. «Ἄκουε οὐρανὲ» (ζῆτει ἀμφότερα ἐν τῇ ιη' τοῦ μηνός)· εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτικίον «Ἀπεγράφετό ποτε» καὶ ὁ Ἐξάψαλμος. Εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου Ἀπολυτικίον, τῶν Πατέρων, τὸ Προεόρτιον, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Καθίσματα εἰς τὴν α' Στιχολογίαν Ἀναστάσιμα δύο καὶ τὸ Προεόρτιον «Τῶν Προφητῶν αἱ ῥήσεις»· εἰς τὴν β' Στιχολογίαν αὐθις Ἀναστάσιμα δύο καὶ τὸ Προεόρτιον «Αὐλῶν ποιμενικῶν» (ζῆτει ἀμφότερα ἐν τῇ κδ')· εἶτα ἡ Αἴτησις καὶ ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Προκειμένον, ὁ Κανὼν «Κύματι θαλάσσης». Εἰς τὸ πρῶτον Τροπάριον ἐκάστης Ὡδῆς μετὰ τὸν Εἰρμόν λέγεται στίχος «Δόξα τῇ ἀγίᾳ ἀναστάσει σου Κύριε». Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ «Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ» καὶ ὁ προεόρτιος Κανὼν «Χριστὸν σαρκὶ νηπιάσαντα», οὗ ὁ Στίχος «Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι»· ἀπὸ γ' Ὡδῆς Ὑπακοὴ «Ἄγγελος Παίδων ἐδρόσισε κάμινον»· ἀφ' ς' Κοντάκιον «Χειρογράφον εἰκόνα», καὶ ὁ Οἶκος «Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα». Εἶτα τὸ Μηνολόγιον τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς· αἱ Καταβασίαι «Χριστὸς γεννᾶται» καὶ ἅπαντα ἢ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν «Τὴν τιμιωτέραν», Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων «Πατέρων θείων σήμερον»· καὶ τὸ Προεόρτιον «Εὐφραίνου Βηθλεὲμ καὶ σύ». Εἰς τοὺς Αἶνους· Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ' καὶ τὰ τροπάρια «Ἄρόν σου τὴν φωνὴν ἀληθῶς» εἰς δ'. Δόξα. «Τῶν νομικῶν διδαγμάτων ὁ σύλλογος», Καὶ νῦν. «Ὑπερευλογημένη», Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ τὸ «Σήμερον σωτηρία».

9. Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί. Τροπάρια ἐκ τῆς γ' Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, καὶ ἐκ τῆς ς' Ὡδῆς τοῦ Προεορτίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀναστάσιμον Ἀπολυτικίον, τῶν Πατέρων, τὸ Προεόρτιον καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον «Ἡ Παρθένος σήμερον», Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον

τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως «Ἄξιόν ἐστιν», Κοινωνικὸν «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον», «Εἶδομεν τὸ φῶς», καὶ Απόλυσις.

ΣΑΒΒΑΤΩι

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, καὶ τὴν στιχολογίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, ἰστῶμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν τὰ διατεταγμένα Ἀναστάσιμα· εἶτα τὰ Προεόρτια, καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων.

Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Παρθένε πανάμωμε Θεοῦ, ἔμψυχον παλάτιον, τὸν οὐρανοῖς μὴ χωρούμενον, ἐν σοὶ ἐχώρησας· ὃν ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τέξῃ ὑπὲρ ἔννοιαν, πρωχεύσαντα καὶ σάρκα γενόμενον, ἵνα θεώσῃ με, καὶ πλουτίσῃ τὸν πτωχεύσαντα, ἀκρασίᾳ, πικροτάτης βρώσεως.

Ἐναπογραφόμενος Χριστέ, δούλοις τῷ τοῦ Καίσαρος, δι' εὐσπλαγχνίαν προστάγματι, ἔρχῃ χαρίσασθαι, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν καὶ λύτρωσιν, ἀγνώμοσιν οἰκέταις μακρόθυμε, τοῖς προσκυνούσί σου, τὰ σωτήρια Γενέθλια, τοῦ ἐλθόντος, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τόκον ἀκατάληπτον θεσμούς, φύσεως καινίσαντα, ἡ Παναγία καὶ ἄμωμος, κατανοήσασα, τῷ Υἱῷ ἐβόα· Τέκνον ποθεινότατον, ἐκπλήττομαι τὸ μέγα μυστήριον· πῶς καὶ γεννήσασα, παρθενεύω τῇ δυνάμει σου, τοῦ τὰ πάντα, ποιῶντος βουλήματι!

Καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Τὰ τῶν Πατέρων σήμερον πιστοί, τελοῦντες μνημόσυνα, ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν· τὸν μεγαλύναντα αὐτούς, ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ θαυμάτων τὰ παράδοξα πιστῶς, ἐπιτελέσαντα Κύριον, ὡς κραταῖον καὶ δυνατόν· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀναδείξαντα, ράβδον δυνάμεως ἡμῖν, τὴν μόνην ἀπείρανδρον, καὶ Θεόπαιδα Μαρίαν τὴν ἀγνήν· ἐξ ἧς τὸ ἄνθος προῆλθε, Χριστὸς βλαστήσας πᾶσι τὴν ζωὴν, καὶ ἀδάπανον τρυφήν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς ἐν ψεκάδι μέσον τῆς φλογός, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, ἀγαλλόμενοι οἱ Παῖδες τοῦ Θεοῦ, περιεπάτουν μυστικῶς, ἐν αὐτῇ προτυπώσαντες, τὴν Τριάδα καὶ τὴν σάρκωσιν Χριστοῦ· καὶ ὡς σοφοὶ διὰ πίστεως ἔσβεσαν δύναμιν πυρός· καὶ Δανιὴλ δὲ ὁ δίκαιος, λεόντων ὄφθη φιμωτής· ὦν ταῖς δεήσεσι, δυσωπούμενος

φιλόνηρωπε Σωτήρ, καὶ ἡμᾶς τοῦ ἀσβέστου, καὶ αἰωνίου λύτρωσαι πυρός, καὶ ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Ὡσπερ ἐν δρόσῳ ὄντες οἱ πιστοί, καὶ ἅγιοι Παῖδες σου, ἐν καμίνῳ τῆς φλογὸς τῆς τοῦ πυρός, προεζωγράφουν μυστικῶς, τὴν ἐκ Παρθένου σου ἔλευσιν, τὴν ἀφλέκτως ἀναλάμψασαν ἡμῖν. Καὶ Δανιὴλ δὲ ὁ δίκαιος, καὶ ἐν Προφήταις θαυμαστός, τρανῶς τὴν θείαν δευτέραν σου, ἔλευσιν πᾶσι προδηλῶν, Ἐώρων ἐκραύγαζεν, ἕως οὗ θρόνοι ἐτέθησαν φησί, καὶ κριτῆς ἐκαθέσθη, καὶ τοῦ πυρός ἐπέστη ποταμός· οὗ ὀυσθειήμεν Χριστέ, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν Δέσποτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Δανιὴλ ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, λίθον ἄνευ χειρὸς τμηθέντα, θεωρήσας σε Κύριε, βρέφος ἄνευ σπορᾶς, τεχθῆναι προηγόρευσε, σὲ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Λόγον, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν· Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα, τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα δουλικῶς, ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο, τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός;

Εἵσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ιδ΄ 14)

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λῶτ ὁ ἀδελφιδεὺς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ. Καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβάλ, ἣ ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λῶτ τὸν ἀδελφιδεὺν αὐτοῦ ἀπέστρεψε καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβύ· τοῦτο ἦν πεδῖον βασιλέως. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ

Ἐψίστω, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ἐψίστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. α' 8)

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡσεὶ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν προσθεῖη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἄνδρός, καὶ ἀναμέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναμέσον τοῦ προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνει· οὐ μὴ ὑποστείλη πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστὶ.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφλ. ι' 14)

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδού, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προείλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ φοβερός, ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβη δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ, καὶ ἀγαπᾶ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήση, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήση, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ αὐτὸς Θεός σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Τὸ Ἰδιόμελον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ (τῆς Μονῆς), ὡς σύνηθες.

Δόξα. Ἦχος α'.

Βολίδες ἀστράπτοντες θεηγορίαις, οἱ μεγαλώνυμοι Προφῆται, εἰς αἰὶ μακαρίζονται· καὶ τὰ ἔπη τοῦ Πνεύματος καρπούμενοι, τὴν ἀνερμηνεύτον

λοχείαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ πᾶσιν ἐκήρυξαν· νομίμως δὲ τὸ τέλος διήνυσαν, ζήσαντες ζωὴν ὑπερθαύμαστον.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, πρόεισι τεχθῆναι, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, εὐδοκία τοῦ φύσαντος αὐτὸν ἀπαθῶς, καὶ συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἄνοιγε πύλην ἢ Ἐδέμ· ὅτι ὁ Ὄν γίνεται ὁ οὐκ ἦν, καὶ ὁ πλαστοουργὸς πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β΄. Κυπριανοῦ.

Χαίρετε Προφῆται τίμιοι, οἱ τὸν Νόμον Κυρίου, καλῶς διαταξάμενοι, καὶ τῇ πίστει φανέντες, ἀπόρθητοι στῦλοι ἀκλινεῖς· ὑμεῖς γὰρ καὶ μεσῖται ὤφθητε, τῆς Νέας Διαθήκης Χριστοῦ· καὶ μεταστάντες πρὸς οὐρανόν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἢ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκούσατε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περὶ χωρὰ τῆς Ἰουδαίας· ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἔπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.

Μεγάλα τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, οἱ ἅγιοι τρεῖς Παῖδες ἠγάλλοντο· καὶ ὁ Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ὡς προβάτων ἐδείκνυτο. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἡ συνήθης Ἀναστάσιμος Ἀκολουθία, ὡς διατέτακται ὀπισθεν. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ τυχόντος Ἦχου, καὶ Προκειμένον τοῦ αὐτοῦ· Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, κ.λπ.

Ὁ Κανὼν τῶν Πατέρων

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι διώκτην

» τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ

» Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ

» ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.(δίς)

Φόβῳ σοι θανάτου, ἀνοίγονται πύλαι καὶ διαρρήσσονται, μοχλοὶ αἰώνιοι· τῇ γὰρ σεπτῇ σου καθόδῳ, ἐξανέστησαν οἱ πάλαι νεκροί, ἐν εὐφροσύνῃ ψάλλοντες, Χριστὲ τὴν σὴν Ἀνάστασιν.

Σήμερον τὸ κλητός, τῶν θείων Πατέρων Χριστοῦ τὴν Γέννησιν, προεορτάζει φαιδρῶς, καὶ ὑπογράφεται ταύτης, τὸ παράδοξον τῆς χάριτος· Ἀβραὰμ γὰρ σύμβολον, τοῦ Νόμου καὶ οἱ Παῖδες εἰσὶν.

Πάλαι δεξιούται, Θεότητα μίαν τὴν τρισυπόστατον, ὁ ἱερός Ἀβραὰμ· νῦν δὲ ὁ σύνθρονος Λόγος, τῷ Πατρὶ καὶ θείῳ Πνεύματι, τοῖς παισὶ προέρχεται, ἐνδόξως εὐφημούμενος.

Ἀβραὰμ ἐρρύσθη, χειρὸς ἐξ ἀδίκου φλογὸς καμίνου δέ, οἱ θεῖοι Παῖδες ποτέ, καὶ Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἐκ θηρῶν καὶ λάκκου σέσωσται· διὸ νῦν τὴν Γέννησιν, Χριστοῦ προεορτάζουσιν.

Ἀριθμῶ καὶ πίστει, τῆς θείας Τριάδος τὴν ἀθεότητα, καταστρεψάμενοι, ἐν τῇ καμίνῳ οἱ Παῖδες, ἐν συμβόλοις τὰ ἐσόμενα, τοῦ Θεοῦ μυστήρια, τῷ κόσμῳ προὑπέφηναν.

Θεοτοκίον.

Κεχαριτωμένη, ἀνύμφευτε Μήτηρ Παρθένε ἄφθορε, σὲ μακαρίζομεν· τοῦ Ἀβραὰμ γὰρ ἐκ γένους, καὶ φυλῆς Δαυῖδ ἐξήνησας, τὸν Χριστὸν δὲ τέτοκας, Προφήταις κηρυχθέντα τὸ πρίν.

Ἔτερος Κανὼν Προεόρτιος

Ωιδὴ α'. Ἦχος α'. Χριστὸς γεννᾶται.

Χριστὸν σαρκὶ νηπιάσαντα, Χριστὸν ἐθελουσίως πτωχεύσαντα, Χριστὸν ὄρατὸν γενόμενον, ἔρχεται ἡ Παρθένος ἐν Βηθλεέμ, νῦν ἀποκυῆσαι· οὐρανός τε καὶ ἡ γῆ, ἀγαλλιάσθωσαν.

Βουνοὶ καὶ ὄρη σκιρτήσατε· Προφῆται θεηγόροι χορεύσατε· λαοὶ καὶ ἔθνη κροτήσατε· πάντων ἡ σωτηρία ὁ φωτισμός, ἡ γαδικὴ ἐπέστη, ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ, ἀποτικτόμενος.

Πτωχὸς ὁ πλούσιος γίνεται, πτωχίζων τοὺς κακίᾳ πλουτίζοντας· βροτὸς ὁ Θεὸς γνωρίζεται, Κόρης ἐπειρογάμου, δίχα τροπῆς· πάντες ἐν αἰνέσει, ἀνυμνήσωμεν αὐτόν· ὅτι δεδόξασται.

Καταβασία.

» Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρα-
» νῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε· ἄ-
» σατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀν-
» υμνήσατε λαοί· ὅτι δεδόξασται.

Τῶν Πατέρων. Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν
» ἀσκέτως, ἡ κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρε-
» μάμενον, θαμβητικῶς συνείχετο. Οὐκ ἔστιν ἄ-
» γιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα.(δίς)

Τάφῳ τριημερεύσας, ἀνέστησας ζωαρχικῇ ἐγέρσει, θανόντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος· καὶ καταδίκης λυόμενοι, χαρμονικῶς ἠγάλλοντο, Ἴδου ἡ λύτρωσις, ἦλθες Κύριε κραυγάζοντες.(δίς)

Τὴν κατ' εἰκόνα δόξαν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ φρονοῦντες Παῖδες, χρυσῆς εἰκόνης φλόγα, ἐν τῷ πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος, ἀθλητικῶς κατέσβεσαν, ἐν πίστει ψάλλοντες· Πλήν σου Κύριον οὐκ οἶδαμεν.

Σοφίας τῷ περιόντι, καὶ Πνεύματος τῇ δυνάμει οἱ Παῖδες, τοὺς σοφοὺς Βαβυλῶνος, αἰχμαλωτεύσαντες ἤσχυναν, καὶ θαρσαλέως ἔκραζον· Οὐκ ἔστιν ἄγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Χαίρει καὶ συγχορεύει, σὺν τοῖς Παισὶ καὶ Προφήταις ὁ Νόμος, καὶ προσκιρτᾷ τοῦ Κυρίου, τὴν θεϊὰν ἔλλαμψιν σήμερον· καὶ Ἀβραὰμ ἀγάλλεται, ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτοῦ, εἶδε Κύριον σαρκούμενον.

Θεοτοκίον.

Ἡ σύλληψις ἄνευ πάθους· ἡ πρόσληψις ὑπὲρ λόγον καὶ φύσιν, τοῦ τόκου σου προῆλθε· τὸ γὰρ Προφήταις θρυλούμενον, ὑπερφυῶς Μυστήριον, ἡμῖν ἐπέφανε, Λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπάρχων Κύριος.

Προεόρτιος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Ὁ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, ἐσαρκώθη ὡς οἶδεν, αὐτὸς θέλων τὸ ἀνθρώπινον, ἀνακαινίσαι φθαρὲν πονηροῦ, συμβουλία ὄφεως.

Ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις, συνεδρεύων Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ταπεινωθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων, θεωρήσας τὴν φύσιν, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναρχος, ἀρχὴν λαμβάνει καὶ μέλλει σαρκί, τίκεσθαι ὡς ἄνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀγιωτέρα, τῶν Ἀγγέλων καὶ πάσης τῆς κτίσεως, βουλῆς μεγάλης τῆς Πατρῶας, νῦν τὸν Ἄγγελον τίκει, σαρκὶ πάντων εἰς ἀνάκλησιν, τῶν μελωδούντων ἀπαύστως αὐτῷ Ἅγιος εἶ Κύριε.

Καταβασία.

- » Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρ-
- » ρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,
- » σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν·
- » Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄγγελος Παίδων ἐδρόσισε κάμινον, νῦν δὲ γυναικῶν κλαυθμὸν διεκώλυε, λέγων· Τί ἐπιφέρεσθε μύρα; τίνα ζητεῖτε ἐν τάφῳ; ἀνέστη ὁ Χριστὸς καὶ Θεός· ὑπάρχει γὰρ ζωὴ καὶ σωτηρία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Τῶν Πατέρων. Ωιδὴ δ' Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προσορῶν Ἀβ-
- » βακούμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν διέ-
- » κοψας κράτος Ἀγαθέ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν Αἰδῇ, ὡς
- » Παντοδύναμος. (δίς)

Ἡ ἐν τῷ Αἰδῇ θεία κάθοδος, σοῦ Χριστέ ὁ Θεός, νεκροῖς ζωὴ ἐδείχθη· σὺ γὰρ ἐχθροὺς ἐδέσμευσας, κάτω ἀγαθέ, καὶ οὐράνιον τρίβον, ἀνθρώποις ἠνοιξας. (δίς)

Τὰ τῶν Πατέρων ἀκροθίνια, Ἀβραὰμ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ τιμῶμεν· ὅτι αὐτῶν ἐκ σπέρματος, ἔλαμψε Χριστός, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου, ὡς Παντοδύναμος.

Προῦπογράφων τὰ ἐσόμενα, τῇ καθόδῳ Χριστοῦ, ὁ Δανιὴλ τοὺς θῆρας, ὡς πρόβατα ἀπέδειξε, πᾶσιν ἐναργῶς, ὡς προέγνω τὸ μέλλον, οἷα Προφήτης Θεοῦ.

Τῆς ἀμαρτίας μὴ σπασάμενοι, τὸν ἰὸν ἐκ φλογός, ἐρρύσθησαν οἱ Παῖδες· χρυσίου γὰρ ὑπέριμοι, ὄντες ἀληθῶς, ἐν καμίνῳ τῆς πλάνης, οὐκ ἐχωνεύθησαν.

Θεοτοκίον.

Μεγαλοφώνως προκηρύττεται, Προσδοκία ἐθνῶν, καὶ σωτηρία κόσμου, ὁ ὑπὲρ φύσιν τόκος σου, Ἄχραντε σεμνή· ὃν ὕμνῃ τῶν Πατέρων, ὄμιλος σήμερον.

Προεόρτιος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, Παρθένος ἀνεβλάστησας, ἄνθος ἀνθήσασα ἀμάραντον, τὸν πάντων Δημιουργόν, τὸν τὴν γῆν τοῖς ἄνθεσι, πᾶσαν ὡς Θεὸν κατακοσμοῦντα, ἀναβοῶσαν αὐτῷ· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βρώσει με κλαπέντα πονηρᾶ, καὶ γνώμη ὀλισθαίνοντα, ὁμοιωθέντα τοῖς ἀλόγοις τε, ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἀνακτώμενος, βρέφος γεγονώς, καὶ ἐπὶ φάτνης, ἀλόγων ἀνακλιθεῖς. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὅρους κατασκίου Ἰησοῦ, Παρθένου σε σαρκούμενον, ὁ Ἀββακούμ προεθεάσατο, τὰ ὄρη τὰ πονηρὰ, καὶ βουνούς συντριβόντα, καὶ ἀφανισμῶ παραδιδόντα, ἐπάρσεις τοῦ πονηροῦ, καὶ τὰ τῶν δαιμόνων ὑψώματα.

Καταβασία.

- » Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς
- » Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ Ὅ-
- » ρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκω-
- » θείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα
- » τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν Πατέρων. Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπα-
- » θῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον,
- » ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναστήσονται
- » οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνη-
- » μείοις, καὶ πάντες οἱ γηγενεῖς ἀγαλλιάσον-
- » ται. (δίς)

Τὸ ἐξαστράπτων τῆς χαρᾶς, ὑποτυπῶν ἐμφανῶς ὁ Ἄγγελος, ἐν τῷ τάφῳ λαμπροφόρος δείκνυται, γυναιξὶ κηρύττων ἀνάστασιν· καὶ ἀφέμεναι τοῦ κλαυθμοῦ ἠγαλλιᾶσαντο, Χριστοῦ ἀναστάντος, τὸ χαίρετε Ἀποστόλοις διαγγέλλουσαι. (δίς)

Τὴν τῶν Πατέρων ἀπαρχὴν, ὡς ἀρχηγὸν Νόμου καὶ τῆς Χάριτος, Ἀβραὰμ τὸν Πατριάρχην σήμερον, συνελθόντες πίστει τιμήσωμεν· ὡς Προφήτης γὰρ τοῦ Θεοῦ, προκατηγγείλατο Χριστὸν ἐκ Παρθένου, καὶ τούτου προὔπαντᾶ τὴν θείαν Γέννησιν.

Προὔπογράφωντες τρανῶς, τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ Κυρίου ἔλευσιν, δι' Ἀγγέλου παρουσίας ἔσβεσαν, Ἀβραὰμ οἱ Παῖδες τὴν κάμινον, καὶ ἀτμίδα δρόσου τὸ πῦρ, ἀπεργασάμενοι ἐν τούτῳ τῇ πίστει, εἰκόνας χρυσῆς δόξαν ἐχώνευσαν.

Ἐφραξε στόματα θηρῶν, ὁ Δανιὴλ ἐν τῷ λάκκῳ Πνεύματι· τοῦ πυρὸς δὲ τὴν ἰσχὺν κατέσβεσαν, Ἀβραὰμ οἱ Παῖδες τῇ χάριτι· καὶ σωθέντες οὗτοι φθορᾶς, προκαταγγέλλουσι Χριστὸν ἐκ Παρθένου, αἰτοῦντες ὡς λυτρωτὴν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐν θείῳ Πνεύματι δηλῶν, τὴν ἐξ ἡμῶν ἀπαθῶς σου πρόσληψιν, Ἡσαΐας ἀνεβόα Κύριε, γρηγορῶν τῷ νόμῳ τῆς χάριτος· Τὸν ἐκ γένους μὲν Ἀβραάμ, ἐκ τῆς Ἰουδα δὲ φυλῆς κατὰ σάρκα, Παρθένος ἄνευ σπορᾶς, ἔρχεται τίκτουσα.

Προεόρτιος. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ὁ φύσει Δεσπότης, ἐν δούλοις τελεῖς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ παντέλειος, εὐδόκησας δι' ἔλεος, καλεῖσθαι καὶ Υἱός, ἀνθρώπου Πανοικτίρμον· διὸ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, ἐκουσίως πτωχεύσας, ἔρχη τεχθῆναι Ὑπεράγαθε.

Ἀχώρητε φύσει, Χριστὲ Βασιλεῦ, πῶς μικρὸν σε εἰσδέξεται Σπήλαιον; πῶς φάτνη σε δυνήσεται χωρῆσαι Ἰησοῦ; Μητρὸς ἐξ ἀπειράνδρου, σαρκὶ ἐπιδημοῦντα, εἰς τὰ ἴδια ὅπως, τοὺς ξενωθέντας σώσης Κύριε.

Ἀμνὰς τὸν ποιμένα, προσῆλθε τεκεῖν· εὐτρεπίζου τὸ ἅγιον Σπήλαιον· Ποιμένες ἐπισπεύσατε, Ποιμένα καὶ Ἀμνόν, τεχθέντα θεωρῆσαι· οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, εὐτρεπίσθητε τοῦτον, ὡς Βασιλέα προσκυνῆσαι σαρκί.

Καταβασία.

» Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης

» βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον,

» ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς

» ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦ-

» μὲν σε Φιλάνθρωπε.

Τῶν Πατέρων, Ωιδῆς Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῶ κλύδωνι, τῶ εὐδίῳ λιμένι σου

» προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν

» ζωὴν μου Πολυέλεε. (δίς)

Θανάτου τὴν νέκρωσιν, καὶ τοῦ Ἄιδου ἀγαθέ, εἰργάσω τὴν καθαίρεσιν, τριμέρω
ταφῇ σου θεοπρεπῶς· ζωὴν δὲ ἐπήγασας, ἀναστὰς τοῖς ἐν κόσμῳ Ἰησοῦ
Βασιλεῦ.(δίς)

Ὁ τρόπος φιλόξενος, ἢ δὲ πίστις ὑψηλή, Ἀβραὰμ τοῦ προπάτορος· ὅθεν θεῖον
μυστήριον τυπικῶς, δεξιόμενος ἔχαιρε· τοῦ Χριστοῦ δὲ προτρέχων νῦν ἀγάλλεται.

Τὴν κτίσιν ὑπέταξε, νῦν ἢ πίστις τοῖς Παισὶ, τῇ δωρεᾷ τοῦ Πνεύματος· τὸ γὰρ πῦρ
τὸ παμφάγον καὶ ἀναιδές, ἠδέσθη τοὺς σέβοντας, τοῦ πυρὸς τὸν ἐργάτην,
Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.

Τοῦ κόσμου τὸ ἄγριον, τῇ ἐλεύσει τοῦ Χριστοῦ, ῥυθμίζεσθαι ὑπέφηνεν, εἰρήνην
πρὸς τὴν θεῖαν θεοπρεπῶς, φιμώσας τοὺς λέοντας, Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἐν τῶ
λάκκῳ ποτέ.

Θεοτοκίον.

Νηδύος ἐκύησας, ἐκ παρθένου τὸν Χριστόν, Μαρία Μήτηρ ἄνανδρε, ὃν εἶδον οἱ
Προφῆται θεοπτικῶς· αὐτοῦ προχορεύουσιν, οἱ Πατέρες, νυνὶ δὲ τὰ Γενέθλια.

Προεόρτιος. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Νέος οὐρανός, ὑπάρχουσα Δέσποινα, ἐκ μήτρας τῆς σῆς, ὡς ἐκ νεφέλης Χριστόν,
δόξης Ἥλιον, ἀνατεῖλαι ἐπέιγῃ Σπηλαίῳ σαρκί, ὡς μέλλοντα, ταῖς λάμπουσι ταῖς
ἑαυτοῦ σαφῶς, πάντα, τὰ τῆς γῆς πληρώματα, καταυγάζειν δι' οἶκτον
ἀμέτρητον.

Εἶδες τὴν ἡμῶν, ὀδύνην καὶ κάκωσιν, οἰκτίρμον Χριστέ, καὶ οὐ παρείδες ἡμᾶς·
ἀλλ' ἐκένωσας, σεαυτὸν μὴ ἐκστὰς τοῦ Γεννήτορος, καὶ ἐσκήνωσας, εἰς μήτραν
ἀπειρογάμον· ἦτις, ἀνωδίνως τέξεσθαι, σὲ σαρκὶ ἐν Σπηλαίῳ προέρχεται.

Ὅρη καὶ βουνοί, πεδιά καὶ φάραγγες, λαοὶ καὶ φυλαί, ἔθνη καὶ πᾶσα πνοή, ἀλαλάξατε, εὐφροσύνης ἐνθέου πληρούμενα· ἦλθε, πάντων ἐπεδήμησεν ἡ λύτρωσις, Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἄχρονος, ὑπὸ χρόνον δι' οἶκτον γενόμενος.

Καταβασία.

» Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος

» θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ

» Λόγος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας ἀ-

» διάφθορον· ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν

» τεκοῦσαν κατέσχευεν ἀπήμαντον.

Κοντάκιον τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. β΄.

Χειρόγραφον εἰκόνα μὴ σεβασθέντες, ἀλλ' ἀγράφω οὐσίᾳ θωρακισθέντες, Τρισμακάριοι ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ πυρὸς ἐδοξάσθητε· ἐν μέσῳ δὲ φλογὸς ἀνυποστάτου ἰστάμενοι, Θεὸν ἐπεκαλεῖσθε· Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα, ἥς πάλαι ἔλαβον πείραν Αἰγύπτιοι πολεμοῦντες, καὶ Ἑβραῖοι πολεμούμενοι· μὴ καταλίπης ἡμᾶς, καὶ καταπίη ἡμᾶς θάνατος, ὁ διψῶν ἡμᾶς, καὶ σατὰν ὁ μισῶν ἡμᾶς· ἀλλ' ἔγγισον ἡμῖν, καὶ φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἐφείσω ποτὲ τῶν Παίδων σου, τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἀπαύστως ἀνυμνούντων σε, καὶ βληθέντων ὑπὲρ σοῦ εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐκ ταύτης κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.

Ἔτερον Κοντάκιον. Προεόρτιον. Ἦχος α΄.

Χορὸς ἀγγελικός.

Εὐφραίνου Βηθλεέμ, Ἐφραθᾶ ἐτοιμάζου· ἰδοὺ γὰρ ἡ Ἀμνάς, τὸν Ποιμένα τὸν μέγαν, ἐν μήτρᾳ βαστάζουσα, τοῦ τεκεῖν κατεπείγεται· ὃν περ βλέποντες, οἱ Θεοφόροι Πατέρες, ἐπαγάλλονται, μετὰ ποιμένων ὑμνοῦντες, Παρθένον θηλάζουσαν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς σῆς Παρθένε κυήσεως τὴν λαμπρότητα, καθορῶντες ἐκλάμπουσιν, Ἀβραὰμ ὁ φιλόθεος, καὶ Ἰσαὰκ ὁ αἰίδιμος, καὶ Ἰακώβ, καὶ πᾶς ὁ θεοσύλλεκτος χορὸς τῶν ἀγίων ἀγάλλεται· καὶ τὴν κτίσιν προσήγαγον, πρὸς σὴν ὑπάντησιν, ἐν

χαρμοσύναις λέξεσι. Χαράς γὰρ πρόξενος πᾶσιν ὤφθης, ἐν μήτρᾳ συλλαβοῦσα, τὸν ποτε ἐν Βαβυλῶνι ὄραθέντα, καὶ τοὺς Παῖδας, τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ ἀδίκως βληθέντας, ἀφλέκτους συντηρήσαντα ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν. Διὸ καὶ ἀναμέλπουσι τὸν ὀρώμενον ἐν χερσὶ νεάνιδος, ὑμνοῦντας Παρθένον θηλάζουσαν.

Συναξάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, μνήμην ἄγειν ἐτάχθημεν παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶν εὐαρεστησάντων, ἀπὸ Ἀδάμ ἄχρι καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, κατὰ γενεαλογίαν, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἱστορικῶς ἠριθμήσατο· ὁμοίως καὶ τῶν Προφητῶν καὶ Προφητίδων.

Μνήμη τῶν Πρωτοπλάστων Ἀδάμ καὶ Εὕας.

Στίχ. Ὑμνῶ θανόντας ζῶν γένους ἀρχηγέτας,

Τοῦ ζῆν με καὶ θνήσκειν με τοὺς παραιτίους.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἄβελ, υἱοῦ Ἀδάμ.

Στίχ. Βοᾷ Θεῶ· σὸν αἷμα, καὶ ψυχῆς δίχα,

Ὡ πρῶτε νεκρῶν, πρῶτε καὶ σεσωσμένων.

Μνήμην τοῦ δικαίου Σήθ, υἱοῦ Ἀδάμ.

Στίχ. Σήθ σπέρμα καινὸν τοῖς γονεῦσιν ἀντ' Ἄβελ,

Ἄνθρωπος ὢν δίκαιος, οἷος ἦν Ἄβελ.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἐνῶς, υἱοῦ Σήθ.

Στίχ. Ὁφθεις Ἐνῶς μέγιστος ἐκ τῆς ἐλπίδος,

Πολλοῖς ἐνήκε ζῆλον εἰς τὴν ἐλπίδα.

Μνήμη τοῦ δικαίου Καϊνᾶν, υἱοῦ Ἐνῶς.

Στίχ. Βίβλῳ Καϊνᾶν Μωσέως γεγραμμένος,

Κἂν τῷ παρόντι χρὴ γραφῆναι βιβλίῳ.

Μνήμη τοῦ δικαίου Μαλελεήλ, υἱοῦ Καϊνᾶν.

Στίχ. Ἐξῆς προκείσθω Μαλελεήλ τῷ λόγῳ,

Υἱὸς Καϊνᾶν, οὗ προεμνήσθη λόγος.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἰάρεδ, υἱοῦ Μαλελεήλ.

Στίχ. Δίκαιον ὄντως ἐν δικαίῳ πληθύι,

Καὶ τοῦ δικαίου μνημονεύειν Ἰάρεδ.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἐνώχ, υἱοῦ Ἰάρεδ.

Στίχ. Θεῶ προδήλως εὐαρεστήσας λόγῳ,

Ἐνώχ ἀδήλοισ ἐγκατωκίσθη τόποις.

Μνήμη τοῦ δικαίου Μαθουσάλα, υἱοῦ Ἐνώχ.

Στίχ. Ἐνώχ σε τέκνον ἐκμαθῶν Μαθουσάλα,

Ἐγραψα πρὸς μάθησιν ἄλλων ἐνθάδε.

Μνήμη τοῦ δικαίου Λάμεχ, υἱοῦ Μαθουσάλα.

Στίχ. Λάμεχ δύο γνούς, δεῖν ἔγνων τιμᾶν ἕνα,

Οὐ τὸν φονευτήν, ἀλλ' ὁμωνύμως Λάμεχ.

Μνήμη τοῦ δικαίου Νῶε, υἱοῦ Λάμεχ.

Στίχ. Ἀδὰμ βροτοῖς ὄλεθρον ἐκ ξύλου φέρει·

Διὰ ξύλου δὲ Νῶε πᾶν σώζει γένος.

Μνήμη τοῦ δικαίου Σήμ, υἱοῦ Νῶε.

Στίχ. Σήμ πατρικὴν γύμνωσιν ἐμφρόνως σκέπων,

Τὰς πατρικὰς ἐφεῦρεν εὐχὰς εἰς σκέπην.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἰάφεθ, υἱοῦ Νῶε.

Στίχ. Μὴ θεὶς Ἰάφεθ πατρὸς αἰσχύνη πλάτος,

Βίου πλατυσμὸν εὐχαῖς πατρὸς λαμβάνει.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἀρφαξάδ, υἱοῦ Σήμ.

Στίχ. Ζῆ Κύριος ζῶν, οὐ τὸν Ἀρφαξάδ λείπω.

Καὶ γὰρ χρεῶν καὶ τοῦτον ἐνταῦθα γράφειν.

Μνήμη τοῦ δικαίου Καϊνᾶν, υἱοῦ Ἀρφαξάδ.

Στίχ. Καϊνᾶν ἡμῖν, ἐξεγήγεσται νέος,

Τῷ πρὶν Καϊνᾶν, ἐμφερῆς ἐκ τοῦ τρόπου.

Μνήμη τοῦ δικαίου Σάλα, υἱοῦ Καϊνᾶν.

Στίχ. Συμπατριωτῶν ὄρμαθῶ καὶ συμφύλων,

Ἡ συγγένεια συνδέει καὶ τὸν Σάλα.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἐβερ, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι Ἑβραῖοι ἐκλήθησαν.

Στίχ. Μέγας τις ὄντως τοῖς Ἰουδαίοις Ἐβερ,

Δοὺς ἐξ ἑαυτοῦ κλήσιν Ἑβραίων γένει*.

Μνήμη τοῦ δικαίου Φάλεκ, υἱοῦ Ἐβερ.

Στίχ. Πανηγυρίζω καὶ τὸν ἐξ Ἐβερ τόκον·

Ὡς Μωυσῆς γάρ φησι, τίκτει τὸν Φάλεκ.

Μνήμη Ῥαγάβ, υἱοῦ Φάλεκ.

Στίχ. Πάλιν κήσις, καὶ πάλιν νέος τόκος,

Υἱὸν Ῥαγάβ τεκόντος ἡμῖν τοῦ Φάλεκ.

Μνήμη τοῦ δικαίου Σερούχ, υἱοῦ Ῥαγάβ.

Στίχ. Γράφων παλαιῶν τοὺς ἀπ' ἀλλήλων τόκους,

Ἄν ἐκλάθωμαι τὸν Σερούχ, ἀμαρτάνω.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ναχώρ, υἱοῦ Σερούχ.

Στίχ. Γένους ὑπάρχειν τῶν ἄνω λελεγμένων.

Καὶ τὸν Ναχώρ γνοὺς οὐ διιστῶ τοῦ γένους.

Μνήμη τοῦ δικαίου Θάρρά, υἱοῦ Ναχώρ.

Στίχ. Υἱὸς προσελθὼν ἐκ Ναχώρ κλήσιν Θάρράς,

Πατὴρ ὑπῆρξε πατρὸς Ἐθνῶν μυρίων.

* Ὁ τῶν Στίχων τούτων ποιητὴς Χριστοφόρος Πατρίκιος ὕπατος Μυτιληναῖος, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλοι τινὲς ἐνόμισαν, ὅτι ἐκ τοῦ Ἐβερ, ὅς τις ἐστὶν εἷς τῶν προγόνων τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ, ἐπωνομάσθησαν Ἑβραῖοι, ὃ τε Ἀβραάμ, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ τούτου ἀπόγονοι. Φαίνεται ὅμως πολὺ πιθανώτερον, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο

ἐδόθη εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ εἰς τὸ γένος αὐτοῦ, διότι, διαπεράσας οὗτος τὸν Εὐφράτην ποταμόν, ἦλθεν ἐκ τῆς χώρας τῶν Χαλδαίων, κατὰ τὸ θεῖον κέλευσμα, εἰς τὴν γῆν Χαναάν· καθότι τό, Ἑβραῖος, ἑλληνιστὶ μεθερμηνευόμενον, σημαίνει περάτην· ἄνθρωπον, δηλαδή, ἐλθόντα ἐκ τοῦ πέραν τοῦ Εὐφράτου· καὶ τὸ ὄνομα Ἑβερ, ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη τὸ Ἑβρεῖ, καὶ ἑλληνικώτερον, Ἑβραῖος, ἐτυμολογούμενον, κατὰ τοὺς ἑβραϊστάς, οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ, εἰμὴ πέραμα, ἢ ἀπλῶς πέραν. Τοῦτο, λέγουσιν, ἐννοεῖ καὶ ὁ Μωυσῆς, ἱστορῶν τοὺς ἀπογόνους τοῦ Σὴμ. Καὶ τῷ Σὴμ ἐγεννήθη καὶ αὐτῷ, πατρὶ πάντων τῶν υἱῶν Ἑβερ,... (Γεν. ι' 21) ὁ ἐστι, τῶν πέραν τοῦ Εὐφράτου κατοικούντων λαῶν.

Ἐπωνομάσθη δὲ Ἑβραῖος ὁ Ἀβραάμ, δέκα ἔτη σχεδὸν μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν τῶν Χαναανῶν, τοῦτέστι περὶ τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ (περίπου 2029 ἔτη πρὸ Χριστοῦ), ὅτε συνέβη ὁ πόλεμος τοῦ Χοδογόμορ καὶ τῶν συμμάχων αὐτοῦ πρὸς τοὺς βασιλεῖς Σοδόμων καὶ Γομόρρων, μεθ' ὧν συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ὁ Λώτ, ὁ τοῦ Ἀβραάμ ἀνεψιός. Τότε (λέγει ἡ θεία Γραφή), παραγενόμενος τῶν ἀνασωθέντων τις, ἀπήγγειλεν Ἀβραμ τῷ περάτη (Γεν. ιδ' 13): ὅπερ ὁ Σύμμαχος, συμφώνως τῷ ἑβραϊκῷ κειμένῳ, ἐξέδωκεν, Ἀβραμ τῷ Ἑβραίῳ.

Εἰς τὸν Ἀβραάμ οὖν ἐδόθη πρῶτον ἡ ἐπωνυμία αὕτη, δι' ἣν προείπομεν αἰτίαν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐποχὴν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπωνομάσθησαν ἔπειτα Ἑβραῖοι καὶ οἱ οὗτου ἀπόγονοι, οὐχὶ ἐκ τοῦ Ἑβερ, καθὼς οὐδὲ ὀνομάζουσι πατέρα ἑαυτῶν τὸν Ἑβερ, ἀλλὰ τὸν Ἀβραάμ (Ματθ. γ' 9. Ἰωάν. η' 39. Πράξ. ιγ' 26). Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζουσιν Ὡριγένης, Χρυσόστομος, Θεοδώρητος, Ἰερώνυμος, καὶ πολλοὶ ἕτεροι ἐκ τῶν Δυτικῶν, ὅσους ἀναφέρει ὁ Καλμέτης (Λεξικ. τῆς ἀγ. Γραφῆς, ἐν λέξει Ἑβερ).

Μνήμη τοῦ δικαίου Πατριάρχου Ἀβραάμ, υἱοῦ Θάρζα.

Στίχ. Τὸν Ἀβραάμ πῶς δεξιώσομαι λόγοις,

Ὅς ἠξιώθη δεξιῶσθαι καὶ Νόας;

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ἰσαάκ, υἱοῦ Ἀβραάμ.

Στίχ. Δεθεῖς, Ἰσαάκ, εἰς σφαγὴν, τύπος γίνῃ,

Ἐπὶ σφαγὴν ἠξοντος ὑψίστου Λόγου.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, υἱοῦ Ἰσαάκ.

Στίχ. Διὰ κλίμακος Ἰακώβ, τῆς Παρθένου,

Πρὸς γῆν Θεὸν χωροῦντα, πρὶν τόκου βλέπει.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ρουβίμ, υἱοῦ Ἰακώβ.

Στίχ. Τῆς υἰότητος Ἰακώβ τοῦ τιμίου,

Ρουβίμ ἔγνω τὸν θεῖον, ἀρχὴν τιμίαν.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Συμεών, υἱοῦ Ἰακώβ.

Στίχ. Κὰν δευτερεύη Συμεών ἐκ τοῦ τόκου,

Κλέος παρ' ἡμῖν οὐ τὸ δεύτερον φέρει.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Λευῖ, υἱοῦ Ἰακώβ.

Στίχ. Θεοῦ μεγίστου θεῖος ὢν ὑπηρέτης,

Τί Λευῖ μείζον τῆς δε τῆς δόξης θέλεις;

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ἰούδα, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἐκ τῆς φυλῆς ὁ Χριστός.

Στίχ. Ἰούδαν αἰνέσουσιν οἱ σεσωσμένοι·

Ἐξ Ἰούδα γὰρ Χριστὸς ἡ σωτηρία.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ζαβουλών, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ παράλιος.

Στίχ. Ἀκτὰς κατοικεῖν ὁ Ζαβουλών ἐκρίθη,

Γῆς καὶ θαλάττης εἰς ἓν ἄκρα συνδέων.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ἰσάχαρ, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ γηπόνος.

Στίχ. Στήσας ἑαυτὸν εἰς τὸ πονεῖν Ἰσάχαρ,

Ζωὴν συνιστᾷ γῆθεν ἄρτον ἐκφέρων.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Δάν, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ κριτής.

Στίχ. Λαοῦ κριτῆς Δάν, γλῶττα τῆς ἐξουσίας,

Ζυγοῖς δικαίοις πᾶσιν ἐξάγων κρίσιν.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Γάδ, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ ληστευομένη ἢ ληστεύουσα.

Στίχ. Γὰδ πειρατευθεὶς, πειρατεύων ἐκτρέχει,

Νίκαις δὲ πάντων πειρατῶν κατισχύει.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ἀσήρ, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ πλουσία ἐπὶ χώραις
σιτοφόροις.

Στίχ. Ἀσὴρ δέ, φησί, πίονα πλουτεῖ στάχυν,

Τρέφει τε τοὺς ἄρχοντας ἄρτω πλουσίῳ.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Νεφθαλεὶμ, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ πολὺ πλῆθος.

Στίχ. Ὡς ἔρνος ὄντως Νεφθαλεὶμ ἀνειμένον,

Εἰς πλῆθος αὐτῷ τῆς φυλῆς ἠπλωμένης.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ περιδοξος καὶ περιφανής.

Στίχ. Ἡὕξημένον σε, σὸς πατήρ εἶναι λέγων,

Δόξαν φυλῆς σῆς, Ἰωσήφ, διαγράφει.

Μνήμη τοῦ Πατριάρχου Βενιαμίν, υἱοῦ Ἰακώβ, οὗ ἡ Φυλὴ ἀπὸ ἀγρίας πραεῖα.

Στίχ. Φαγῶν τὸ πρῶτὸ Βενιαμίν, ὡς λύκος,

Πρῶτος φανείς, δίδωσι βρῶσιν ἐσπέρας.

Μνήμη Φαρὲς καὶ Ζαρά τῶν διδύμων, υἱῶν Ἰούδα τοῦ Πατριάρχου.

Στίχ. Κοινῶς ἐπαινῶ σπέρμα κοινὸν Ἰούδα,

Φαρὲς Ζαρά τε, τοὺς διδύμους συγγόνους.

Μνήμη Ἐσρώμ, υἱοῦ Φαρὲς.

Στίχ. Ἐκ Φαρὲς Ἐσρώμ, ὥσπερ ἐκ ῥίζης κλάδος,

Ἄμφω δὲ ῥίζης Ἀβραάμ θεῖοι κλάδοι.

Μνήμη Ἀράμ, υἱοῦ Ἐσρώμ.

Στίχ. Γέγηθεν Ἐσρώμ, οὐ νοσῶν ἀτεκνίαν,

Ἀράμ γὰρ αὐτῷ τέκνον ἠγαπημένον.

Μνήμη Ἀμιναδάβ, υἱοῦ Ἀράμ.

Στίχ. Τὸν Ἀμιναδάβ ἐξ Ἀράμ φῦναι λόγος·

Τούτου γὰρ υἱὸν ἡ Γραφή τοῦτον λέγει.

Μνήμη Ναασσών, υἱοῦ Ἀμιναδάβ.

Στίχ. Εἰς καὶ Ναασσών τῆς Ἰούδα φατρίας,

Ἐξ Ἀμιναδάβ τῆς φυλῆς ἐξ Ἰούδα.

Μνήμη Σαλμών, υιού Ναασσών.

Στίχ. Ἡύξησε σειρὰν Ἀβραμιαίου γένους,
Σαλμών προελθὼν τῆς Ναασσών ὀσφύος.

Μνήμη Βοόζ, υιού Σαλμών.

Στίχ. Εὐαγγελιστά, τοῦδε Σαλμών υἱέα,
Τίνα γράφεις σύ; Τὸν Βοόζ, φησί, γράφω.

Μνήμη Ὠβήδ, υιού Βοόζ, τοῦ ἐκ τῆς Ρούθ γεννηθέντος.

Στίχ. Ἐκ Ρούθ μὲν Ὠβήδ, τὴν φυλὴν Μωαβίτης·

Ἐκ τοῦ Βοόζ δέ, δηλὸς Ἰσραηλίτης.

Μνήμη Ἰεσσαί, υιού Ὠβήδ.

Στίχ. Ἰεσσαί τίκτε, τικτέτω καὶ σὸν γένος,
Ἔως ἀπ' αὐτοῦ Παῖς Θεὸς τεχθῆ μέγας.

Μνήμη Δαυῖδ βασιλέως, υιού Ἰεσσαί.

Στίχ. Ἐγὼ τί φήσω, μαρτυροῦντος Κυρίου·
Τὸν Δαυῖδ εὗρον, ὡς ἐμαυτοῦ καρδίαν;

Μνήμη Σολομώντος βασιλέως, υιού Δαυῖδ.

Στίχ. Σοφὸς Σολομῶν πρῶτος ἐν σοφοῖς βίου,
Ἔχων τὸ πρῶτον τῶν καλῶν τῶν τοῦ βίου.

Μνήμη Ροβοάμ βασιλέως, υιού Σολομώντος.

Στίχ. Ἐγκώμιόν σοι, Ροβοάμ, πλέκω μέγα,
Σὸν πάππον εἶναι τὸν μέγαν Δαυῖδ λέγων.

Μνήμη Ἀβιά βασιλέως, υιού Ροβοάμ.

Στίχ. Βοᾶ Ροβοάμ πρὸς τὸν Ἀβιά λέγων·
Ἐγὼ πατὴρ σός, καὶ σύ μου τὸ τεκνίον.

Μνήμη Ἀσά βασιλέως, υιού Ἀβιά.

Στίχ. Εὐθῆ τὸν Ἀσά μηνύει βασιλέα,

Ἡ τετράτιτλος τῶν Βασιλειῶν βίβλος.

Μνήμη Ἰωσαφάτ βασιλέως, υἱοῦ Ἀσά.

Στίχ. Ἰωσαφάτ τὰ πάντα χρηστὸς ἐν βίῳ,

Εὐρῶν ἀφορμὰς πατρόθεν χρηστοῦ βίου.

Μνήμη Ἰωράμ βασιλέως, υἱοῦ Ἰωσαφάτ.

Στίχ. Ἰωράμ ἡμῖν ἐξ Ἰωσαφάτ ἔφυ·

Υἱὸς βασιλεύς, ἐκ πατρὸς βασιλέως.

Μνήμη Ὀζίου βασιλέως, υἱοῦ Ἰωράμ.

Στίχ. Ἀνῆκε καρπὸν εὐγενῆ τὸν Ὀζιαν,

Ἄναξ Ἰωράμ, Ἰωσαφάτ ὁ κλάδος.

Μνήμη Ἰωάθαμ βασιλέως, υἱοῦ Ὀζίου.

Στίχ. Τὸν Ἰωάθαμ, ὡς νεοττὸν Ὀζίου,

Τῆς βασιλείας ἡ καλιὰ λαμβάνει.

Μνήμη Ἄζαχ βασιλέως, υἱοῦ Ἰωάθαμ.

Στίχ. Τὸ τῆς κεφαλῆς στέμμα τῆς Ἰωάθαμ,

Στέφει κεφαλὴν εὐπρεπῶς καὶ τὴν Ἄχαζ.

Μνήμη Ἐζεκίου βασιλέως, υἱοῦ Ἄχαζ.

Στίχ. Σοβοῖ τελευτὴν δακρύσας Ἐζεκίας.

Τοσοῦτον ἰσχύουσι ῥεῖθρα δακρῶν!

Μνήμη Μανασσῆ βασιλέως, υἱοῦ Ἐζεκίου.

Στίχ. Σωτηριῶδες πρὸς μετάγνωσιν βάθρον,

Μανασσῆς ἡμῖν τὴν Προσευχὴν πηγνύει.

Μνήμη Ἀμμῶν βασιλέως, υἱοῦ Μανασσῆ.

Στίχ. Ἀμμῶν κηθεῖς τῆς ἀλουργίδος μέσον,

Ἦν καὶ βασιλεύς, καὶ βασιλείας τέκνον.

Μνήμη Ἰωσίου βασιλέως, υἱοῦ Ἀμμῶν.

Στίχ. Ἰωσίας ἔναντι τοῦ Θεοῦ μέγας,

Ὅν γνούς ἐπαινεῖν, δειλιῶ μὴ σμικρύνω.

Μνήμη Ἰεχονίου βασιλέως, υἱοῦ Ἰωσίου.

Στίχ. Ἐν Βαβυλῶνος τῇ μετοικίᾳ λόγος,

Ἰεχονίαν ἐμπαροικῆσαι βίω.

Μνήμη Σαλαθιήλ, υἱοῦ Ἰεχονίου.

Στίχ. Πρῶτον μετ' αὐτὴν τὴν μετοικίαν τέκνον,

Τὸν Σαλαθιήλ Ἰούδα φυλὴ φύει.

Μνήμη Ζοροβάβελ, τοῦ τὸν Ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων καυθέντα ἀνεγείραντος.

Στίχ. Ναβουζαρδάν ἔκαυσε Ναὸν Κυρίου,

Οὐ καῦσιν ἦρε κτίσματι Ζοροβάβελ.

Μνήμη Αβιούδ, υἱοῦ Ζοροβάβελ.

Στίχ. Αβιούδ ὄρηξ, οὐ φυὴ Ζοροβάβελ.

Ὡς τὴν φυὴν οὖν, καὶ τὸν ὄρηκα γράφω.

Μνήμη Ἐλιακείμ, υἱοῦ Αβιούδ.

Στίχ. Τὸν Ἐλιακείμ Αβιούδ γράφει γόνον,

Ματθαῖος ἡμῖν, ἀκριβῆς γονογράφος.

Μνήμη Αζώρ, υἱοῦ Ἐλιακείμ.

Στίχ. Ὁ θεῖος Αζώρ ἐξ Ἐλιακείμ ἔφυ·

Θεῖα Γραφὴ λέγουσα τοῦτο πεισάτω.

Μνήμη Σαδώκ, υἱοῦ Αζώρ.

Στίχ. Αζώρ κυῖσκων τὸν Σαδώκ οὐ λανθάνει·

Ὅν συγγραφεὺς γνούς, ἐκκαλύπτει τὸν τόκον.

Μνήμη Αχείμ, υἱοῦ Σαδώκ.

Στίχ. Τοῖς τοῦ Σαδώκ ζητοῦσιν υἱόν, Ματθαῖος,

Δείξει τὸν Αχείμ, ἐκβαλὼν τὸ Βιβλίον.

Μνήμη Ἐλιούδ, υἱοῦ Ἀχείμ.

Στίχ. Τεχθεὶς ἀπ' Ἀχείμ, Ἐλιούδ ὄφθη τέκνον,

Ὀφθήσεται δὲ καὶ πατὴρ τεκνοτρόφος.

Μνήμη Ἐλεάζαο, υἱοῦ Ἐλιούδ.

Στίχ. Ἴδου τεκόντα καὶ τὸν Ἐλιούδ ἔγνω,

Ἐλεάζαρον τέκνον· εἰ βούλει, μάθε.

Μνήμη Ματθάν, υἱοῦ Ἐλεάζαο.

Στίχ. Ἐλεάζαο δὲ τὸν Ματθάν γεννᾶν λέγει,

Μαιευτρίας ἄκουε, Ματθαίου Βίβλου.

Μνήμη Ἰακώβ, υἱοῦ Ματθάν.

Στίχ. Καὶ Ματθάν εἰσήνεγκεν υἱὸν εἰς βίον·

Τὸν Ἰακώβ γὰρ εἰσηνεγκῶν εὐρέθη.

Μνήμη Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, υἱοῦ Ἰακώβ.

Στίχ. Μνηστήρ Ἰωσήφ· ᾧ τὸ Πνεῦμα πρὸ γάμου,

Μνηστήν ἐκείνου, συλλαβοῦσαν δεικνύει.

Μνήμη τοῦ δικαίου Μελχισεδέκ.

Στίχ. Ἔχει Γραφὴ πατρός σε καὶ μητρὸς δίχα,

Χριστοῦ τυποῦντα Μελχισεδέκ τοὺς τόκους.

Μνήμη τοῦ δικαίου Ἰώβ.

Στίχ. Ὑψιστον εὐρῶν ἀξίως ἐπαινέτην,

Ἰώβ ἐπαίνων οὐ δέη τῶν γηίνων.

Μνήμη τοῦ Προφήτου Μωσέως, καὶ Ὁρ καὶ Ααρῶν τῶν ἱερέων.

Στίχ. Σὺν Ὁρ Ααρῶν προγράφει Χριστοῦ πάθος,

Ὑψοῦντες ἄμφω σταυρικῶς τὸν Μωσέα.

Μνήμη Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Στίχ. Ὑμνεῖν Ἰησοῦ ποῖος ἀρκέσει λόγος,

Ὡι συλλαλῶν ὑπῆρχε καὶ Θεὸς Λόγος;

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Σαμουήλ.

Στίχ. Ὁφθαλμὸν ἡμῖν εὐμενῆ Θεοῦ τίθει,

Ὁφθαλμὲ θεῖε, καὶ τὰ μέλλοντα βλέπων.

Μνήμη τοῦ Προφήτου Νάθαν.

Στίχ. Ἄμαρτιῶν ἔλεγχος ὁξὺς ὢν Νάθαν,

Ἡμάρτομεν λέγουσι, συγγνώμην νέμοις.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Δανιήλ.

Στίχ. Καὶ θηρία φρίττουσιν ἀρετῆς φίλον·

Ἔργοις Δανιήλ τοῦτο πιστοῦται μέγας.

Μνήμη τῶν ἁγίων τριῶν Παίδων.

Στίχ. Καὶ πῦρ, τὸ πῦρ ἦν τῆς καμίνου, καὶ δρόσος·

Πρὸς δυσσεβεῖς πῦρ, πρὸς δὲ τοὺς Παῖδας δρόσος.

Μνήμη τῆς δικαίας Σάρρας, γυναικὸς Ἀβραάμ.

Στίχ. Νεύσει Θεοῦ καὶ στείρα νικᾶται φύσις·

Καὶ μάρτυς ὠδίνουσα Σάρρα παιδίον.

Μνήμη τῆς δικαίας Ρεβέκκας, γυναικὸς Ἰσαάκ.

Στίχ. Καὶ τὴν ἀρίστην τὴν γυναικῶν Ρεβέκκαν.

Ἄριστος εὗρεν ἀνδρῶν κοινωνὸν λέχους.

Μνήμη τῆς δικαίας Λείας, πρώτης γυναικὸς Ἰακώβ.

Στίχ. Λείας προσώπῳ Κύριος μὴ δοὺς χάριν,

Κυήσεως δίδωσι τῇ μήτρᾳ χάριν.

Μνήμη τῆς δικαίας Ραχήλ, δευτέρας γυναικὸς Ἰακώβ.

Στίχ. Θεοὺς πατρῶους ἢ Ραχήλ, κλέπτει πόθῳ·

Ἐν ἐσχάτῳ δὲ τὸν Θεὸν ποθεῖ Λόγον.

Μνήμη τῆς δικαίας Ἀσινέθ, γυναικὸς Ἰωσήφ τοῦ παγκάλλου.

Στίχ. Κάλλει παρῆλθεν ἥλιος μὲν ἀστέρας,

Ἡ δ' Ἀσινέθ μοι τὰς ὑφ' ἥλιον κόρας.

Μνήμη τῆς δικαίας Μαρίας, ἀδελφῆς Μωσέως.

Στίχ. Ἄσωμεν, εἰπέ, καὶ πάλιν τῷ Κυρίῳ,

Ψυχῆς κροτουῖσα τύμπανον νῦν Μαρία.

Μνήμη τῆς δικαίας Δεβόρρας, τῆς κρινάσης τὸν Ἰσραήλ.

Στίχ. Ὑπὲρ γυναικας ἡ Δεβόρρα τὴν φρένα,

Βάθει φρενὸς κρίνουσα λαὸν Κυρίου.

Μνήμη τῆς δικαίας Ρούθ.

Στίχ. Ἔθνος λιποῦσα Ρούθ ἑαυτῆς καὶ σέβας,

Ἐθνεὶ προσῆλθε καὶ Θεῷ τοῦ Μωσέως.

Μνήμη τῆς δικαίας Σαραφθίας, πρὸς ἣν Ἡλίας ἀπεστάλη.

Στίχ. Ἄσπαρτον εἶχε τὴν τροφὴν Σαραφθία,

Καινὸν λαχοῦσα λήιον τὸν Ἡλίαν.

Μνήμη τῆς δικαίας Σωμανίτιδος, τῆς ξενοδοχησάσης τὸν Ἐλισσαῖον.

Στίχ. Ἐλισσαῖός σοι κλεῖθρα νηδύος λύει,

Ὅτι κλεῖθρα Σωμανίτις ἠνοιξας δόμου.

Μνήμη τῆς δικαίας Ἰουδίθ, τῆς ἀνελούσης τὸν Ὀλοφέρνην.

Στίχ. Ὅν πᾶς ἀνὴρ ἔφριττε δεινὸν ὀπλίτην,

Γυνὴ καθεῖλεν, Ἰουδίθ, Ὀλοφέρνην.

Μνήμη τῆς δικαίας Ἐσθήρ, τῆς λυτρωσαμένης τὸν Ἰσραήλ ἐκ θανάτου.

Στίχ. Ἐσωσεν Ἐσθήρ ἄνδρας Ἰσραηλίτας,

Ἄιδου κυνὴν μέλλοντας ἐνδῦναι πάλαι.

Μνήμη τῆς δικαίας Ἄννης, τῆς μητρὸς Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου.

Στίχ. Εὐχῆς τέκνον τεκοῦσα Σαμουὴλ μέγαν,

Νικᾶ Φενάνναν Ἄννα πολλὴν ἐν τέκνοις.

Μνήμη τῆς δικαίας Σωσάννης.

Στίχ. Κανὼν πρόκειται σωφρονούσαις ἐν βίῳ,

Ὁ τῆς Σωσάννης σωφρονέστατος βίος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Πατέρων. Ωιδὴ ζ'. Εἰρμός.

» Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος, τοὺς

» ὀσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄ-

» πνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελω-

» δούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.(δίς)

Ὁ ξένον θαῦμα! ὁ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, ἐπὶ θρόνου Κύριος αὐτός, προσλήψει σαρκός, θάνατον ὑπέμεινεν· ἀλλ' ἐξανέστη Θεότητος ἰσχύι, συνεχεῖρας νεκροὺς τοὺς ἀπ' αἰῶνος.(δίς)

Χριστὸν γεννήσας, τὸ κατὰ σάρκα τῆς πίστεως, ἀρχηγέτα Πάτερ Ἀβραάμ, ἐδείχθης ἐθνῶν, Πνεύματι Πατῆρ ἐναργῶς, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀψύχων ἤχους, διακενῆς ἀλαλάζοντα, τῶν ἐμψύχων ἡμβλυνεν ᾠδῆ· καμίνου γὰρ πῦρ, φλεγόμενοις σώμασι, καταπατοῦντες οἱ Παῖδες ἀλωβήτως, ἀνεβόων· Ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Τῇ θεωρίᾳ, ἐνατενίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Προφήτης πάλαι Δανιήλ, Χριστοῦ προτυποῖ, τὴν δευτέραν ἔλευσιν, καὶ τὰ ἐν ταύτῃ φρικτὰ προκαταγγέλλει, ἐκβοῶν· Ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὸν ξένον θαῦμα, τὸ ἐν Προφήταις θρυλούμενον, καὶ πατράσι, πάλαι ἐμφανῶς, Παρθένος Ἀγνή, τεξομένη πάρεστιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Προεόρτιος. Οἱ Παῖδες εὐσεβείᾳ.

Ἡ ἄμπελος ἡ θεία, τὸν ἀκήρατον βότρυν περκάζουσα, ἐγγίξει ἥκει τοῦ τεκεῖν, εὐφροσύνης οἶνον βλύζοντα, καὶ ποτίζοντα ἡμᾶς, αὐτῷ κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ θεία μυροθήκη, τὸ εὐῶδες μύρον ἔνδον φέρουσα, ἐν τῷ Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, ἐκκενῶσαι τοῦτο ἔρχεται, εὐωδίας μυστικῆς πληροῦν τοὺς μέλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Λαβὶς ἦν Ἡσαΐας, ὁ Προφήτης πάλαι ἐθεάσατο, τὸν θεῖον ἄνθρακα Χριστόν, ἐν κοιλίᾳ ἤκει φέρουσα, πᾶσαν ὕλην ἁμαρτίας καταφλέγοντα, τῶν δὲ πιστῶν τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦντα.

Καταβασία.

- » Οἱ Παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς
- » προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν
- » οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐ-
- » στῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογη-
- » τὸς εἶ.

Τῶν Πατέρων. Ωιδὴ η΄. Εἰρμός.

- » Ἐκστηθὶ φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν, τὰ
- » θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται,
- » ὁ ἐν ὑψίστοις Θεός, καὶ τάφῳ μικρῷ ξενοδοχεῖ-
- » ται· ὃν Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
- » ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.(δίς)

Ὡ τῆς ἀφάτου σου Χριστέ, συγκαταβάσεως, δι' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς! ἰδοὺ γὰρ θανάτου γευσάμενος, Θεὸς ἀθάνατος ὢν, ἐν τάφῳ ὡς βροτὸς κατετέθης· ἀλλ' ἐξανέστης Λόγε, συνεγείρας τοὺς κάτω, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.(δίς)

Σοῦ τὴν σφαγὴν προεκτυπῶν, ὁ Ἀβραάμ Χριστέ, ὃν ἐγέννησεν υἱόν, ἐν ὄρει πειθαρχῶν σοι Δέσποινα, καθάπερ πρόβατον, ἀνῆλθε θυσιάσων ἐν πίστει· ἀλλ' ἐπανῆκε χαίρων, Ἰσαὰκ καὶ πρεσβύτης, σὲ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φλόξ ἡ ἀκάματος Χριστέ, ἐνδυσάμενων σε, ὡς ἱμάτιον τὸ πῦρ, τὸ θεῖον τῶν ἁγίων Παίδων σου, ἐπημαυρώθη σφοδρῶς, καὶ δρόσος τῆ σῆ συγκαταβάσει, τοῖς ψάλλουσιν ἠχεῖτο, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δίδοται λέουσι βορὰ, ἀρόρητοις κρίμασιν ὁ Προφήτης Δανιήλ· ἀλλ' ἔσχεν ἐγκρατείας δόγμασι, συννηστευτὰς εὐσεβῶς, τοὺς θῆρας ἐν τῷ βόθρῳ τοῦ

λάκκου· αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Ἀβραὰμ καὶ τῶν Παίδων, σῶσον ἐν εἰρήνῃ, Χριστέ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Ὅν προκατήγγειλαν πιστῶς, προφητικαὶ φωναί, Ἰησοῦν Ἐμμανουήλ, ἀνθρώπου ἐν μορφῇ ἐρχόμενον, τὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, Υἱόν τε καὶ συνάναρχον Λόγον, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἢ Παρθένης Μαρία, τίκτει ἀπειράνδρως, ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει.

Προεόρτιος. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ μετ' Ἀγγέλων, ἐκβοήσωμεν ἐν εὐφροσύνῃ· ὁ Σωτὴρ τεχθήσεται· ὁ Δεσπότης ἐπιδημεῖ, ὃν Ἀστὴρ ὑποδεικνύει Μάγοις σπεύδουσιν, αὐτὸν ἐπὶ φάτνης τοῦ θεάσασθαι. Εὐλογοεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δούλοις ἀπεγράψης ἐκὼν ὁ Δεσπότης, τῷ τοῦ Καίσαρος ὑπέικων νόμῳ ὅπως τὸ ἀνθρώπινον, τῆς δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς Θεὸς ἐλευθερώσης Πολυέλεε· διὸ γεγηθότες ἀναμέλπομεν· Εὐλογοεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Βρέφος νέον φέρων σε ἄναρχε Λόγε, πεῖραν δὲ ὅλως ἀνδρὸς οὐκ ἔγνω, ἡ Παρθένης ἔλεγεν, ἀποροῦσα τίνα ἐν γῆ, ὀνομάσω σοι Πατέρα, οὐκ ἐπίσταμαι· διὸ μετὰ πάντων ἀναμέλπω σοι· Εὐλογοεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

- » Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε
- » κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους,
- » ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου
- » νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογοεῖ-
- » τω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω,
- » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Πατέρων. Ωιδὴ θ'· Εἰρμός.

- » Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ,
- » ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς, συνέλαβες Υἱόν· ἀνα-

» στήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν

» δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ

» πόθῳ, σὲ μεγαλύνοντας.(δίς)

Τί ἐποδύρη ἢ κτίσις, ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, καὶ ἐν σορῷ τὸν τῆς ζωῆς, Δεσπότην καὶ Θεόν; ἀναστήσεται γὰρ καινοποιῶν σε φαιδρῶς, τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν Ἄϊδην καθελών, καὶ νεκροὺς συνεγείρας, ἀνευφημοῦντας αὐτόν.(δίς)

Τῶν πρὸ τοῦ νόμου Πατέρων, Ἑορτὴν ἐκτελοῦντες, τὸν ἐξ αὐτῶν θεοπρεπῶς, τιμῶμεν Ἰησοῦν· Ἀβραάμ γὰρ ὁμοῦ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, Προφητῶν καὶ τοῦ Νόμου, ἐδείχθησαν κρηπὶς, καὶ τῆς Χάριτος πίστει, πνευματικαὶ ἀπαρχαί.

Ὁ ἐν πυρὶ ὑποδείξας, τῷ Μωσεῖ ἐν τῇ βάτῳ, τὸ ὑπὲρ νοῦν θεοπτικῶς, μυστήριον Θεός, ἐν πυρὶ τοῖς Παισὶ συγκαταβάς ὁ αὐτός, τῷ πυρὶ τῆς ἐμφύτου, Θεότητος αὐτοῦ, τῆς καμίνου τὴν φλόγα, δρόσον ἀπέδειξε.

Τῷ Ἀβραάμ συνελθόντες, οἱ πανάγιοι Παῖδες, καὶ Δανιὴλ ὁ θαυμαστός, Προφήτης τοῦ Θεοῦ, Ἰσαὰκ Ἰακώβ, μετὰ Μωσῆ Ἀαρών, τοῦ Χριστοῦ πρὸ τοῦ τόκου, χορεύουσι πιστῶς, δυσωποῦντες ἀπαύστως, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Συγχαίρει πᾶσα ἢ κτίσις, τῷ σῷ τόκῳ Παρθένε· τὴν γὰρ Ἑδὲμ ἢ Βηθλεέμ, διήνοιξεν ἡμῖν· καὶ ἰδοὺ τῆς ζωῆς τοῦ ξύλου ἅπαντες, ἀπολαύοντες πίστει, βοῶμεν ἐκτενῶς· Τὰς ἡμῶν ἰκεσίας, Δέσποινα πλήρωσον.

Προεόρτιος. Μυστήριον ξένον.

Μυστήρια ξένα, φρικτὰ καὶ παράδοξα! ὁ τῆς δόξης Κύριος, ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ Σηλαίῳ, πτωχεύσας ὑπέδου, σαρκὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι, ζητῶν καὶ τὴν Εὐᾶν, τῶν ὠδίνων ἐκλυτρώσασθαι.

Σπαργάνοις σου λύεις, σειρὰς παραπτώσεων· τῇ πολλῇ πτωχείᾳ δέ, πάντας καταπλουτίζεις Οἰκτίρμον· ἀλόγου κακίας, τεθεὶς ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων δέ, βροτοὺς ἀπαλλάττεις, τοῦ Θεοῦ Λόγε προάναρχε.

Θεοτοκίον.

Κηρύγματα, τῶν Προφητῶν πέρας εἴληφεν· ὃν γὰρ προεφήτευσαν, ἤξειν ἐν συντελείᾳ τῶν χρόνων, ἐπέστη ἐφάνη, ἀγνῆς ἐκ Παρθένου σωματούμενος· αὐτὸν διανοίᾳ, καθαρᾷ ὑποδεξώμεθα.

Καταβασία.

» Μυστήριον ξένον, ὀρῶ καὶ παράδοξον! Οὐρανὸν

» τὸ Σπήλαιον· Θρόνον χειρουβικόν, τὴν Παρθένον·

» τὴν Φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος,

» Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Πατριαρχῶν οἱ πρόκριτοι, καὶ πρὸ Νόμου Πατέρες, ἐν πίστει προεξέλαμψαν, Ἀβραὰμ Ἰσαάκ τε, καὶ Ἰακώβ ὡς φωστῆρες, ἅπαντες γὰρ Προφῆται, καὶ Δίκαιοι ἀνήφθησαν, ἐξ αὐτῶν ὡς λαμπάδες, φωτοειδεῖς, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐσκοτισμένην, ἀκτίσι κατεφώτισαν, τῆς σεπτῆς Προφητείας.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Εὐφραίνου Βηθλεὲμ καὶ σύ, Ἐφραθαῖ ἐτοιμάζου· ἡ Θεοτόκος ἦκει γάρ, ἐν σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ, τεκεῖν Θεὸν ἀπορόρητως. ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! οὐ νῦν τὴν θείαν Γέννησιν, Ἀβραὰμ Ἰσαάκ τε, καὶ Ἰακώβ, Πατριάρχαι ἅπαντες καὶ Προφῆται, φαιδρῶς προεορτάζουσι, καὶ βροτοὶ σὺν Ἀγγέλοις.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ', καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων Προσόμοια δ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ἄρόν σου τὴν φωνὴν ἀληθῶς, Σιών Θεοῦ ἡ θεία πόλις καὶ κήρυξον, Πατέρων τὴν θείαν μνήμην, σὺν Ἀβραὰμ Ἰσαάκ, Ἰακώβ τιμῶσα τὸν ἀοίδιμον· ἰδοὺ σὺν Ἰούδα τε, καὶ Λευὶ μεγαλύνομεν, Μωσῆν τὸν μέγαν, Ἀαρῶν τὸν θεσπέσιον, καὶ γεραίρομεν, σὺν Δαυῖδ Ἰησοῦν Σαμουήλ. Πάντες τὴν προεόρτιον,

Χριστοῦ θείαν αἴνεσιν, ὕμνοις ἐνθέοις κροτοῦντες, τῆς παρ' αὐτοῦ ἀγαθότητος, τυχεῖν ἐξαιτοῦμεν, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.(δῖς)

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δεῦρο ὁ ἐν πυρίνῳ ποτέ, ἐπιδιφρεύσας Ἥλιου θείῳ ἄρματι, θεόφρον Ἐλισσαῖέ τε, σὺν Ἐζεκία ὁμοῦ, Ἰωσία ἅμα συναγάλλεσθε· σεπτῇ δωδεκάς τε, τῶν Προφητῶν ἡ θεόπνευστος, τοῖς Γενεθλίοις, τοῦ Σωτῆρος συγχόρευε, καὶ ἐν ἄσμασι, πάντες Δίκαιοι ἄσατε. Παῖδες παμμακάριστοι, οἱ δρόσω τοῦ Πνεύματος, σβέσαντες φλόγα καμίνου, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύσατε, Χριστὸν δυσωποῦντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Ὡφθη ἡ ἀπ' αἰῶνος ἐν γῆ, κηρυττομένη Προφητῶν ἐν τοῖς φθέγμασι, Παρθένος ἡ Θεοτόκος, ἣν Πατριάρχαι σοφοί, καὶ Δικαίων δήμοι καταγγέλλουσι· μεθ' ὧν

συγχορεύει, καὶ γυναικῶν ἢ εὐπρέπεια, Σάρρα, Ρεβέκκα, καὶ Ραχήλ σὺν τῇ Ἄννη τε, καὶ ἡ ἔνδοξος, Μαριάμ ἢ Μωσέως ὁμοῦ· ταύταις συνεπαγάλλονται, καὶ κόσμου τὰ πέρατα, σύμπασα κτίσις γεραίρει, ὅτι Θεὸς παραγίνεται, σαρκὶ τοῦ τεχθῆναι, καὶ δωρησασθαι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν νομικῶν διδαγμάτων ὁ σύλλογος, τὴν ἐν σαρκὶ ἐμφανίζει τοῦ Χριστοῦ θείαν Γέννησιν, τοῖς πρὸ τοῦ Νόμου τὴν Χάριν εὐαγγελιζομένοις, ὡς ὑπὲρ Νόμον τῇ πίστει ὑπάρξασιν· ὅθεν τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγῆς οὕσαν πρόξενον, ταῖς ἐν Αἰδῇ κατεχομέναις ψυχαῖς προεκέρυττον, διὰ τῆς ἀναστάσεως. Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Οἱ Μακαρισμοί· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ωιδὴ ς΄.

Τῆς ἸΗ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Μαρτύρων.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Αἱμάτων τιμίῳ σου βαφαῖς, Μάρτυς κατεσκεύασας, σαυτῷ πορφύραν πολύτιμον· ἦν στολισάμενος, κατοικεῖς τὰ ἄνω, ἀληθῶς βασιλεῖα, Θεῷ παμβασιλεῖ παριστάμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σεβαστιανός τε καὶ Ζωή, Μάρκος Μαρκελλίνός τε, σὺν Τιβουρτίῳ συνήθλησαν, καθυπομείναντες, τρικυμίας πόνων· καὶ νῦν κατεσκήνωσαν, πρὸς ἄπονον καὶ θείαν κατάπαυσιν· ἐν ἣ πρεσβεύουσι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀήττητοι Μάρτυρες τῇ γῆ, τὰ τῆς γῆς ἐάσαντες, πρὸς οὐρανούς ἀνεδράμετε, ὑμῶν τοῖς στίγμασι, καθωραϊσμένοι, καὶ σεπτοῖς παθήμασι, λαμπρῶς πεποικιλμένοι μακάριοι· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ Μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι· Βάτον μὴ φλέγεσθαι, εἶπερ καιομένην· καὶ πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἄγνη οὐ κατέφλεξε· διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Συγκλήτου σφαλλομένης παριδῶν τὰ συνέδρια, Σεβαστιανὲ πανολβίαν, συναγείρεις συνέλευσιν, Μαρτύρων ἀληθῶς πανευκλεῶν, σὺν σοὶ καταβαλόντων τὸν ἐχθρόν, μεθ' ὧν θείας συναυλίας ἀξιωθεῖς, φαιδρύνεις τοὺς βοῶντάς σοι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Μάρτυρος ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεῖον σέβας σοι, Μάρτυς, ἐμφρόνως νέμω. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Θείαις φαιδρυνόμενος ἀνγαῖς, τῆς σεβασμίου Τριάδος ἀοίδιμε, πίστει τοὺς τιμῶντάς σου, τὴν φωταυγῆ καὶ ἱερὰν πανήγυριν, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον.

Ἐχων λογισμὸν φωτοειδῆ, καὶ δεκτικὸν καθαρῶν ἐπιλάμψεων, μόνον ἐπεπόθησας, τὸ ὄντως ὄν ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, Μάρτυς ἀθλοφόρε, καὶ τούτου πίστει τετύχηκας.

Ἰδρῶσιν ἐνθέοις ἀληθῶς, τὰ τῆς σαρκὸς ἀμαυρώσας φρονήματα, αἵμασιν ἀθλήσεως, τοὺς θολεροὺς χειμάζοντες ἀπεξήρανας, τῆς πολυθεΐας, θεόφρον Μάρτυς πολὺαθλε.

Ὅμιλον προσῆξας Ἀθλητῶν, διδασκαλίαις σου θείαις τῷ Κτίσαντι, πᾶσαν τὴν διάνοιαν, τῶν διωκτῶν καταβαλὼν τῇ χάριτι, Πνεύματος Ἁγίου, μεθ' ὧν πρεσβεύεις σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας Υἱόν, τὸν πρὸ αἰώνων Πατρὶ συννοούμενον, φύσεως καινίσασα, νόμους ἀγνή Παρθενομητορ ἄχραντε, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν, σεπτῇ καὶ θείᾳ γεννήσει σου.

Ωιδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Στρατὸν ἐπαγόμενος σεπτόν, τῆς θείας ὅπλοις πίστεως, ὠχυρωμένον Μάρτυς ἀήτητε, τὰς παρατάξεις τοῦ πολεμήτορος, καὶ τὰ πανουργεύματα, τῶν τυράννων ἅπαντα, καταβάλλεις τῷ σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ἐρείσας ἐν πέτρᾳ νοητῇ, τὰς βάσεις τῆς καρδίας σου, εὐσεβοφρόνως Μάρτυς πολυάθλε, οὐ παρετράπης τοῖς μηχανήμασι, τοῦ δολίου δράκοντος, ἀλλὰ πᾶσιν ἔρεισμα, εὐσεβείας ἐν Πνεύματι γέγονας.

Βελῶν ἐκκεντήσεις χαλεπὰς, ὑπέφερες δεσμούμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου Μάρτυς τεινόμενος· Θεοῦ δὲ θείᾳ δυνάμει ἔνδοξε, ἀσινής ὀλόκληρος, αὐθις ἀπεδείκνυσο, καταισχύνων ἐχθροῦ μηχανήματα.

Θεοτοκίον.

Ἁγίασμα ὠφθης νοητόν, τοῦ πάντας ἀγιάζοντος, καὶ καθαρὸν Πανάμωμε σκήνωμα· ἐκ σοῦ γὰρ ὠφθη Θεὸς σαρκούμενος, καὶ διπλοῦς ταῖς φύσεσι, κόσμῳ γνωριζόμενος, ἐν μιᾷ ὑποστάσει Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀ-
- » σθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος,
- » περιζωσὸν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοι·
- » Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀχράντου σου
- » δόξης φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τῷ βίῳ τῷ παιδρῷ, συναστράπτοντα ἔχων, τὸν λόγον ἱερῶς, ἐφελκύσω ἀγέλας, πιστῶν πρὸς εὐσέβειαν· μεθ' ὧν χαίρων ἐνήθλησας, πᾶσαν κάκωσιν, ὑπενεγκῶν

τῶν τυράννων· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, τελοῦντες ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς βάθος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σῶζεις τοὺς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ θαύματος φρικτοῦ! ὦ καινοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν ξύλῳ ὡς ἔβλεψε, τανυσθέντα σε Κύριε· πῶς ἀδέκαστε, Κριτὰ ἀπάντων καὶ Λόγε, ὡς κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ κατακέκρισαι;

Ωιδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Σθένος σοι Τιβούρτιε, δωρεῖται ὁ Κύριος, δι' ἀσθενείας τῆς σαρκός, καταπαλαῖσαι τὸν ἐχθρόν· πυρὶ γὰρ φλογίζοντι, νεανικῶς ἐπέβης Μάρτυς στερότάτα, καὶ τὴν οὐράνιον δρόσον ἀντέλαβες.

Συνήφθης τοῖς ἄνω, λειτουργοῖς ὦ Τιβούρτιε, ὡς λειτουργήσας τῷ Χριστῷ, καὶ ἀνενέγκας καθαρὰς, θυσίας ἐν Πνεύματι, ἱερουργέ, Μαρτύρων κλέος καὶ καύχημα, χαρμονικῶς διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε.

Ὅρθιος κρεμάμενος, καὶ πλήκτροις ξεόμενος, καὶ ταῖς σφοδραῖς τῶν αἰκισμῶν, περικυκλούμενος φοραῖς, καὶ βόθρῳ χωννύμενος, καὶ ἐν αὐτῷ, τὸ θεῖον τέλος δεχόμενος, ὁ γενναιόφρων ἠγάλλετο Κάστουλος.

Ίασεις ἐν Πνεύματι, Ἁγίω μακάριε, ἐπιτελῶν πρὸς φωτισμόν, τῶν καθορώντων εὐσεβῶς, λαοῖς τὸ σωτήριο, θεοπρεπῶς Σεβαστιανὴ κατήγγειλας, μαρτυρικῶς δὲ τὸν δρόμον ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Μόνην σε πασῶν, ἐκ γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ ὑπερούσιος Θεός, καὶ οὐσιώθη καθ' ἡμᾶς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ πλαστοουργός, τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, Θεογεννήτορ πανάμωμε Δέσποινα.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Αἱ τρίβοι σου καὶ πορεῖαι πρὸς μόνον φερόμεναι, τὸν Κύριον ἀνοδίας ἐχθρῶν ὑπεξέκλιναν, καὶ πολλοῖς γεγόνασιν, ὁδὸς εὐθεία καὶ πραεῖα, Μάρτυς Χριστοῦ πανσεβάσμιε.

Ῥητορεύει Μαρκελλῖνος καὶ Μᾶρκος σοφώτατα, πρὸ βημάτων τοῦ Χριστοῦ τὴν σωτήριον ἔλευσιν· προσδεθέντες ἄμφω δέ, κέντροις τοὺς πόδας καθηλοῦνται, μαρτυρικῶς κλειζόμενοι.

Τὸ πάθημα τοῦ τὰ πάθη ἡμῶν θανατώσαντος, Μαρκελλῖνος καὶ ὁ Μᾶρκος στερόρως εἰκονίζοντες, λόγῃ σφαγιάζονται, καὶ στεφηφόροι ταῖς χορείαις, τῶν Ἀθλοφόρων συνάπτονται.

Θεοτοκίον.

Ὑπέρφωτε τοῦ Ἡλίου Νεφέλη πανάμωμε, ἀπέλασον τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη πρεσβείαις σου, καὶ τὸν νοῦν μου φώτισον, τῇ ἀμελείᾳ σκοτισθέντα, ὅπως ὑμνῶ σε Πανύμνητε.

Ωιδὴ ς´. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Στερόρότητι νοὸς σεβασμιώτατε, ἐδείχθης ἀταπείνωτος, ἐν τῷ τύπτεσθαι ταῖς ῥάβδοις ἀφειδῶς, καὶ κατακεντᾶσθαι πολλοῖς τοῖς βέλεσιν· ὅθεν πρὸς φῶς, μετέβης χαίρων Μάρτυς ἀνέσπερον.

Ἐνεύρου σε Χριστὸς ἀγωνιζόμενον, καὶ δαίμοσι μαχόμενον, καὶ αἰκίαις ὀμιλοῦντα χαλεπαῖς, Σεβαστιανὲ Μάρτυς ἀήττητε, καὶ πρὸς αὐτόν, ἀποσκοποῦντα καρδίας ὄμμασι.

Μοχλεύεσσι στερόραῖς πανσόφων λόγων σου, τὴν πλάνην ἀνεμόχλευσας, καὶ σεβάσματα κατέαξας ἐχθρῶν, καὶ εἰδωλικοὺς ναοὺς ἠδάφισας, καὶ σεαυτόν, ναὸν τοῦ θεοῦ ἡγείρας Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν τὴν ἡμῶν ἐκ παραβάσεως, οὐσίαν ἀνεκαίνισας, τὸν καινίζοντα τὰ πάντα θεϊκῶ, μόνῳ τῷ βουλήματι κυήσασα, ἐν γυναιξίν, εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος· οὐκ ἔστιν ὁ
- » ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς· σῶ-
- » σον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς,
- » τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´.

Ὁ ὑψωθεὶς. Γερασίμου.

Τῆς εὐσεβείας διαπρέπων τῷ ζήλω, μαρτυρικὸν συνασπισμὸν συναγείρεις, ὧν ἐν τῷ μέσῳ ἤστραψας ὡς ἄστρον φαινόν· ὅθεν καὶ τοῖς βέλεσιν, οἷς ἐτρώθης τὸ σῶμα, τοῦ ἐχθροῦ κατέτρωσας, τὴν καρδίαν καιρίως, μεγαλομάρτυς Σεβαστιανέ· ὅθεν Χριστός σε, ἐνθέως ἐδόξασε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σεβαστιανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ζωῆς, Τραγκυλίνου, Νικοστράτου, Κλαυδίου, Κάστορος, Τριβουρτίου, Καστούλου, Μαρκελλίνου καὶ Μάρκου.

Στίχ. Σεβαστιανὸς τῶν πλάνης σεβασμάτων,

Καταφρονήσας, τύπτεται τὸ σαρκίον.

Ογδοάτη δεκάτη Σεβαστιανὸς ῥοπαλίσθη.

Ζωὴ πρὸς ὕψος ἐκ κεφαλῆς ἠρμένη,

Καπνῷ δυσώδει λαμβάνει ζωῆς τέλος.

Ναί, βάλλετε σφοδρῶς με συχνοῖς τοῖς λίθοις,

Ἐκ καρδίας ἔκραζεν ὁ Τραγκυλῖνος.

Καὶ τοὺς περὶ Κλαύδιον ᾧδε τακτέον,

Οὓς, κἂν βυθὸς συνέσχεν, οὐρανὸς φέρει.

Τριβουρτίου τέμνουσι τὴν θεῖαν κάραν,

Σύ μου Θεὸς κράζοντος, ᾧ Θεοῦ Λόγε.

Κάστουλον εἶλκον εἰς ἀπωλείας βόθρον·

Ὡς δ' οὐχ ὑπεῖξε, γῆς ἀνεβλήθη βόθρω.

Ἐχθρῶν παγέντες, οἷα λόγχοι, καρδίαις,

Νύττεσθε λόγχοις, Μάρκε καὶ Μαρκελλίνε.

Τούτων ὁ μὲν Σεβαστιανός, εἰς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπῆρχεν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐκ πόλεως Μεδιολάνων ὀρμώμενος, πολλοὺς πρὸς τὴν εὐσεβῆ πίστιν ἐνάγων. Μαρκελλῖνος δὲ καὶ Μάρκος οἱ αὐτάδελφοι, χρονίαν ὑπομείναντες κάθειρξιν καὶ πολλαῖς βασάνων ιδέαις

ὑποβληθέντες ἐκελεύθησαν ἀποτμηθῆναι. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν Τραγκυλῖνος, Ἕλληνας ὢν, καὶ Μαρκία ἡ μήτηρ, παρὰ μικρὸν τοῖς ὄδυρμοῖς ἐκάλουν αὐτοὺς τοῦ διὰ Χριστὸν παθεῖν. Τάχα δὲ ἂν τοῦτο ἐγεγόνει, εἰμὴ Σεβαστιανὸς ὁ αἰδιδίμος παρῴησιασάμενος, οὐ μόνον αὐτοὺς ἐστερέωσεν, ἀλλὰ καὶ Τραγκυλῖνον πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσατο πίστιν· καὶ αὐτὸς Τραγκυλῖνος τὸν ἑπαρχον ἐκατήχησε πιστεύσαντα.

Αὐτίκα οὖν ὁ ἑπαρχος, προσκαλεσάμενος τὸν ἐνδοξότατον καὶ μακάριον Σεβαστιανὸν καὶ Πολύκαρπον τὸν πρεσβύτερον, ἡξίου σωτηρίας τυχεῖν καὶ τῆς κατεχούσης αὐτὸν νόσου ἀπαλλαγῆναι· ἥς καὶ ἀπηλλάγη, πιστεύσας τῷ Χριστῷ ὀλοψύχως καὶ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ εἶδωλα συντριψας, καὶ βαπτισθεὶς. Ὁ δὲ μακάριος Γάιος ὁ Ἐπίσκοπος, τὸν μὲν Μαρκελλῖνον καὶ Μάρκον, τοὺς αὐταδέλφους, τῷ τῶν Διακόνων ἐγκαταλέγει τάγματι· τὸν δὲ τούτων πατέρα, τῷ τῶν Πρεσβυτέρων· τὸν δὲ μακάριον Σεβαστιανόν, ἔκδικον τῆς Ἐκκλησίας καθίστησι.

Κινηθέντος δὲ τοῦ διωγμοῦ, σὺν τούτοις Νικόστρατος, Κλαύδιος, Κάστωρ, Τιβούρτιος, Κάστουλος καὶ Ζωή, ἐπεὶ κατεσχέθησαν, διαφόρως ἐξετασθέντες, τὸ πέρασ τοῦ βίου δέχονται. Ὁ δὲ ἅγιος Σεβαστιανός, μετακληθεὶς παρὰ τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ἐρωτηθεὶς, βέλεσι πυκνοῖς, οἷα εἰκός, κατατιτρώσκειται καὶ ῥοπάλοις τὸ σῶμα καταθραύεται, καὶ εἰς μέρη κατατμηθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐβιότου.

Στίχ. Ἦθλησεν Εὐβίσιος ἄχρῃς αἱμάτων,

Βίου δὲ τέρμα εὗρε χωρὶς αἱμάτων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐκ Θέματος Ὀψικίου, ἐκεῖσε γεννηθεὶς. Τὸν ἐνάρετον δὲ μετερχόμενος βίον καὶ πολλὰ καθ' ἑκάστην θαύματα ἐκτελῶν καὶ πολλοὺς πρὸς τὸν Κύριον ἐπιστρέφων, μυρίας θλίψεις παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὑπέμεινε, δημεύσεις, δεσμά, μαστιγὰς, κακώσεις παντοίας. Ὅθεν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς πῦρ ἐνεβλήθη, καὶ ἀβλαβῆς διαμείνας, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσατο πίστιν.

Διὰ τοῦτο μετάπεμπτος γίνεται παρὰ τοῦ τῆς Κυζίκου ἡγεμόνος Λεοντίου· καὶ ἐρωτηθεὶς, λίθοις τὰς παρεῖας καὶ τὸ στόμα τύπτεται καὶ ξύλω ἀναρτηθεὶς, μαστίζεται καὶ θηρίοις ἐκδίδεται· καὶ ἀσινῆς διαμείνας, τῇ εἰρκτῇ ἐναπορῶριπτεται. Θαύματα δὲ ἐκτελέσας παράδοξα, πολλοὺς χριστιανοὺς ἐξ Ἑλλήνων εἰργάσατο· ὅθεν ὁ τύραννος ὀργισθεὶς, τοῖς μονομάχοις ἐκέλευσε κατασφάζειν αὐτόν. Οὗτοι δέ, σκότους ἐπιπεσόντος αὐτοῖς, ἀλλήλους κατέσφαξαν· ὁ δὲ Μάρτυς, ἀβλαβῆς διαμείνας, τῇ φρουρᾷ ἐναπετέθη. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀπὸ Ἑσπερινῶν τμημάτων, ἐπὶ τὰ Ἐῶα διέβαινε, δείσας ὁ

τύραννος, τοὺς ἐν δεσμοῖς ἅπαντας ἀπολυθῆναι ἐκέλευσε· μεθ' ὧν καὶ ὁ μακάριος οὗτος ἀπολυθείς, οἴκαδε παρεγένετο· καὶ πέντε ἔτη ἐπιβιούς, πολλὰ ἐργασάμενος θαύματα, ἐν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φλώρου, Ἐπισκόπου Ἀμινσοῦ.

Στίχ. Εἴκων ὁ Φλώρος τῇ πάλαι κατακρίσει,

Εἰς γῆν ἀπήλθε· γῆ γὰρ ἦν, καὶ τί ξένον;

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ νέου Ἰουστίνου καὶ Τιβερίου καὶ Μαυρικίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, πατρὸς ὁμωνύμου αὐτῷ Φλώρου καὶ μητρὸς Εὐφημίας. Γέγονε δὲ πάσης παιδείσεως ἔμπειρος, τῆς τε ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἐν ἱεραῖς καὶ θείαις Γραφαῖς· καὶ πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὑπογραφεῦσι τελεῖ τῶν βασιλέων· εἶτα εἰς τὴν τῶν Πατρικίων ἀνάγεται τάξιν. Γυναῖκα δὲ γήμας καὶ παίδων πατὴρ γεγονώς, καὶ τούτων παρανάλωμα τῆς λοιμικῆς καταστάσεων νόσου, αὐτὸς τὸν μοναδικὸν βίον μετήλθεν, ἐν τινι τῶν κτημάτων αὐτοῦ, ἐν τῷ Ἀνάπλω, προσκαθεσθείς. Εἶτα, διὰ τὴν προσουσαν αὐτῷ ἀρετὴν, Ἐπίσκοπος προχειρίζεται Ἀμινσοῦ. Ἐν αὐτῇ δὲ γενόμενος καὶ καλῶς τὸ πιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον ὀδηγήσας, θαυματουργίας πλείστας πεποιηκώς, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων Φωκᾶ καὶ Ἐρμούλου, διὰ ξίφους τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐγωγε τμηθῶ πρῶτον, Ἐρμυλος λέγει.

Οὐ, φησὶ Φωκᾶς, ἀλλ' ὁ Φωκᾶς, Ἐρμυλε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων Ζακχαίου διακόνου καὶ Ἀλφειοῦ ἀναγνώστου, ἀθλησάντων ἐν Καισαρείᾳ.

Στίχ. Ζακχαῖος, Ἀλφειὸς πόθῳ Θεοῦ Λόγου

Εἴλοντο τὸν θάνατον εὐσεβοφρόνως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἀγίας καὶ Θαυματουργοῦ Σοφίας· καὶ τὰ Ἐγκαίνια τοῦ σεβασμίου Οἴκου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τοῖς Χαλκοπρατείσις.

Καὶ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ Συγκέλλου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Οὐκ, εἰ τελευτᾶς Μιχαήλ, τοῦτο ξένον·

Ἀλλ' εἰ θανὼν ζῆς ὡς περ οὖν ζῆς ἀξίως.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, εὐσεβῶν γονέων χρηματίσας υἱός. Παιδευθεὶς οὖν ἄκρως τὴν Ἑλλήνων σοφίαν καὶ τὴν ἡμετέραν ἐκμελετήσας καλῶς, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τῆς δὲ

μητρός μετὰ τῶν αὐτῆς θυγατέρων ἐν τινι Μοναστηρίῳ ἀποκειραμένων, καλῶς καὶ θεοφιλῶς ὁ μέγας Μιχαὴλ πολιτευόμενος, καὶ σκληραγωγία ἑαυτὸν καθυποβαλὼν παντοῖα, τῆς τοῦ πρεσβυτέρου ἀξιοῦται χειροτονίας. Ἐπειτα σπήλαιον ἤσυχον ὑπεισέρχεται, ἐν ᾧ Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης, οἱ ὁμολογηταὶ καὶ φιλόσοφοι, πρὸς αὐτὸν ἐφοίτησαν. Εἶτα ὁ μὲν μακάριος Μιχαὴλ, Σύγκελλος παρὰ τοῦ Ἱεροσολύμων Ἐπισκόπου καθίσταται· οἱ δὲ θεῖοι αὐτάδελφοι, Θεόδωρος καὶ Θεοφάνης, ἱερεῖς καὶ λειτουργοί. Καί ποτε, πράγματος ἀναγκαίου ἔνεκα, παρὰ τοῦ προεστῶτος Ἱεροσολύμων εἰς Ῥώμην στέλλονται, δοῦναί τε καὶ τινὰς λιβέλλους κατὰ πάροδον συνοδικούς, τῷ τε βασιλεῖ Λέοντι τῷ Ἀρμενίῳ καὶ εἰκονομάχῳ καὶ Θεοδότῳ, τῷ τότε τῆς Κωνσταντίου πατριαρχοῦντι.

Οὗτοι τοίνυν οἱ τρισόλβιοι, τῷ ἀποστείλαντι πειθόμενοι, τοὺς λιβέλλους ἐπιδεδώκασι, πολλὰ καὶ αὐτοὶ δογματικὰ προτείναντες τοῖς ἀντιλέγουσι ῥήματα. Διὰ τοῦτο, τὸν μὲν Θεόδωρον καὶ Θεοφάνην ὑπερορία καταδικάζει ὁ τύραννος· τὸν δὲ μακάριον Μιχαὴλ, σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἰώβ, τῷ πραιτωρίῳ ἐνέκλεισεν. Ἐκεῖθὲν τε παρὰ Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ ἀλύσεις βαρείας κατὰ τοῦ τραχήλου δεξάμενος, ἐν τινι τῶν μοναστηρίων Πλουσιάδος ἅμα τῷ μαθητῇ ἐκπέμπεται. Ὅθεν ἐκ τῆς πολλῆς κακώσεως, ἐπίχυσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ κύρτωσιν τῷ λοιπῷ σώματι παθῶν, ἀκίνητος ὁ ἀδάμας διέμεινεν.

Ἐπεὶ δὲ Θεοδώρα καὶ Μιχαὴλ τὴν βασιλείαν ἐδέξαντο καὶ τὰ τῶν Ἁγίων ἐκτυπώματα πᾶς τις ἐτίμα παρῴρησά καὶ οἱ ἐν ἐξορία ἀνεκαλοῦντο καὶ τῆς τιμῆς οὐ τῆς τυχούσης ἤξιοῦντο, τὸ τῆς Πατριαρχείας ἀξίωμα καὶ οὗτος ὁ μέγας ὁμολογητῆς παρὰ τῆς βασιλίσης ἤξιοῦτο καταδέχεσθαι. Ἐπεὶ δὲ μὴ εἶκε, Πατριάρχης μὲν ὁ ἅγιος Μεθόδιος προχειρίζεται, αὐτὸς δὲ αὐθις Σύγκελλος τιμᾶται, καὶ τὴν μεγίστην Μονὴν τῆς χώρας εἰς ἰδίαν ἐξουσίαν καὶ ἀνάπαυσιν δέχεται. Εὐσεβῶς δὲ καὶ θεαρέστως τὸν ἐπίλοιπον χρόνον βιώσας, ἐτῶν ὀγδοήκοντα πέντε γενόμενος, κατὰ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην τοῦ Δεκεμβρίου μηνὸς ἐν εἰρήνῃ πρὸς Θεὸν μεθίσταται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Σὲ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον.

Ῥώμῃ τῇ σῇ, κραταιᾷ σθενούμενοι, οἱ Ἀθλοφόροι σου Χριστέ, ἐτροπώσαντο τὸν ἐθχρόν· πλάνην κατεπάτησαν· σώματα παρέδωκαν, τοῖς αἰκισμοῖς ἀναμέλποντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οἱ θεαυγεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἀγωνισάμενοι καλῶς, Μαρκελλῖνος καὶ ὁ κλεινός, Μᾶρκος καὶ Τιβούρτιος, Κάστουλος ὁ πάνσοφος, πρὸς οὐρανὸν μετετέθησαν, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Νεανικῶς, ἀθλητὰ Τιβούρτιε, ὡσπερ οἱ Παῖδες τῆ πυρᾶ, ἐπιβέβηκας νοητῶς, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ἄνωθεν δεχόμενος, καὶ μελωδῶν ἐμμελέστατα· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡσπερ ἀμνάς, κρεμαμένη ἔνδοξε, ἐναπηγχόνισας ἐχθρόν, ταῖς νευραῖς τῶν μαρτυρικῶν, πόνων σου πανεύφημε, ζῆς δὲ μετὰ θάνατον, Μάρτυς Ζωὴ ἀναμέλπουσα· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Στάμνον χρυσοῦν, παναγίαν Τράπεζαν, τοῦ θεοῦ Ἄρτου τῆς ζωῆς, ὀνομάζομέν σε Ἄγνη, τόπον ἀγιάσματος, θρόνον ὑψηλότατον, ἐν ᾧ Θεὸς ἀνεπαύσατο, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ωιδὴ η΄. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραήλ.

Νεκρωθῆναι κόσμῳ βουληθεῖς, καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ πᾶσι, τῆς ὄντως κατηξιώθης, ἀεισέβαστε ζωῆς, βοῶν προθυμότατα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔθεντό σε ἄνομοι δεινῶς, ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, χωννῦντες καὶ θανατοῦντες, ἀναμέλποντα τρανῶς, αὐοῖδιμε Κάστουλε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μακαρίας ἔτυχες ζωῆς, ὡς ἐπόνυμος ταύτης· πνιγμῶ γὰρ βιαιοτάτῳ, τὴν ἐπίκηρον ζωὴν, κατέλιπες μέλπουσα· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὠραιώθης τέξασα Θεόν, ὠραῖον καὶ Δεσπότην, τὸν θείαις καταφαιδρύναντα, ἀκτίσι τοὺς βροτούς· διὸ ἀναμέλπομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραήλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ,
- » τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ,
- » ἀπέστιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔρ-
- » γα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦ-
- » τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Ἵνα θεϊκῆς λαμπρότητος, καὶ αἰωνίου δόξης καὶ ὠραιότητος, Σεβαστιανέ, ἀξιωθῆς ἀξιάγαστε, τὰς βασάνους τοὺς πόνους τὸν θάνατον, ὑπέμεινας ἀνδρείως· διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἵφθης μέσον ἄστρον ἥλιος, τῶν συναθλούντων Μάρτυς· καὶ νῦν φωτίζετε, ἄθλων ἱερῶν, ἱερωτάταις λαμπρότησιν, Ἐκκλησίας τὸ θεῖον στερέωμα, καὶ πᾶσαν διαβόλου, διασκεδάζετε ἀπόνοϊαν.

Στέργοντες Χριστὸν Τιβούρτιος, καὶ Μαρκελλῖνος Μᾶρκος Ζωὴ καὶ Κάστουλος, Σεβαστιανῶ, καθηγητῆ καὶ θεόφρονι, συναθλοῦσι καὶ ἴσους κομίζονται, τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντες.

Ἵρθη πρὸς μονὰς σκηνοῦμενος, φωτοειδῆς Μαρτύρων χορὸς ὁ ἔνθεος, καὶ τοὺς οὐρανοῦς, περιπολεῖ ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τὸν φιλόνητον, ἀεὶ παρακαλοῦντες, μακαριζόντων αὐτοὺς πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Φρίττει νοερά Στρατεύματα, τὸ τοῦ Πατρὸς ὄρωντα θεῖον ἀπαύγασμα, σοῦ ἐν ταῖς χερσίν, ἀνερμηνεύτως κρατούμενον, καὶ τὸ σὸν κεκτημένον ὁμοίωμα, Ἵνα βροτοὺς θεώσῃ, Παρθενομητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰσμὸς.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη Βά-

» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν

» πειρασμῶν ἀγριαίνουσας, κατασβέσαι αἰτοῦμεν

» τὴν κάμινον· Ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως με-

» γαλύνωμεν.

Ἵ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἵρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Βονιφατίου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἵάν ἢ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως τύχη τῆ Κ' τοῦ παρόντος μηνός, ἢ ἐκεῖ Ἀκολουθία τοῦ ἀγίου Ἵγνατίου ψάλλεται κατὰ τὴν σήμερον. Ἀπόστολος δὲ καὶ Εὐαγγέλιον λέγεται, Σαββάτῳ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Εὐκλειαν ἐπόθησας, ἀποκειμένην τοῖς Μάρτυσιν, Ἀθλοφόρε πολυάθλε· καὶ πόνους ὑπήνεγκας, θαρσαλέα γνώμη, ἄπονον πρὸς λῆξιν, μετατεθῆναι προσδοκῶν, καὶ τὰ βραβεῖα ζητῶν κομίσασθαι, παμμάκαρ τὰ οὐράνια, καὶ Παραδείσου τὴν οἴκησιν, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ονύχων σπαράγματα, καὶ χαλεπὰ ἐκκεντήματα, καὶ μολύβδου πυράκτωσιν, τῆς κάρας ἀφαίρεσιν, καὶ τοὺς δριμυτάτους, ὑπήνεγκας πόνους, καὶ προσετέθης τῷ χορῷ, τῶν Ἀθλοφόρων χαίρων πολυάθλε· διό σου τὴν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, ἀθλητὰ Βονιφάτιε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Δουλὸν σε προπέμψασα, θεῖον δεσπότην ἀπέλαβεν, Ἀγλαῖς Βονιφάτιε, παθῶν κυριεύσαντα, βεβασιλευκότα, ἀθέων τυράννων, καταβαλόντα τοὺς ἐχθρούς, καὶ νίκης στέφος ἀναδησάμενον· διὸ ναὸν σοι ἅγιον, περικαλλῆ τε δομήσασα, ἐν αὐτῷ ἐναπέθετο, ἱερῶς εὐφημοῦσά σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κριτὴν δικαιοτάτον, ἀποκυήσασα Δέσποινα, τὸν ἀσώτως βιώσαντα, δυσωπῶ ἰκέτευε, κατακεκριμένον, καὶ ἠπορημένον, ἐν τῇ μελλούσῃ φοβερᾷ, κρίσει Παρθένε μὴ κατακρίναί με· συντάξαι δὲ τοῖς μέλλουσιν, ἐκ δεξιῶν τούτου ἴστασθαι, ἐκλεκτοῖς διὰ ἔλεος, καὶ πολλὴν ἀγαθότητα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης Φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, ἰχνηλατήσας θερμῶς, Χριστὸν ὠμολόγησας, ἐπὶ ἀπίστων στερόρῳς, σοφὲ Βονιφάτιε· ὅθεν καθάπερ πλοῦτον, ἀδαπάνητον Μάρτυς, δέδωκας σοῦ τὸ σῶμα, τῇ σεμνῇ Ἀγλαῖᾳ· ἐξ οὗ τῷ κόσμῳ πηγάζει, ῥῶσις καὶ ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πιστῶς σε μέλπω μάρτυς ἡγλαϊσμένε. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Προθύμῳ λογισμῶ, τοὺς ἀγῶνας ζηλώσας, τῶν γενναίων Ἀθλητῶν, ἐνήθησας
στερῶς, καὶ τὸν ὄφιν ἐνέκρωσας, ἄθλοισ σου τοῖς ζωηφόροις, ἱερὲ Βονιφάτιε,
τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Ἰδὼν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἀπάτην, κεχυμένην ἀληθῶς, γενναίῃ Ἀθλητά,
τὴν ψυχὴν πυρπολούμενος, ἔρωτι τῷ θειοτάτῳ, ὑπεισηλθες τὸ στάδιον, ἀπτοήτῳ
τρισμακάρο φρονήματι.

Σοφία θεϊκῆ, λαμπρυνόμενος μάκαρ, τοὺς ἀσόφους δυσμενεῖς, ἐμώρυνας,
Χριστόν, καταγγέλλων παχύτητι, σώματος ὁμοιωθέντα, οἷς ὀφθῆναι ἠθέλησε,
Βονιφάτιε Μάρτυς πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, Δανιήλ ὁ προεΐδε, τὴν Σκηνὴν τὴν νοητὴν, τὴν Πλάκα τὴν
σεπτῆν, τὸ τῆς δόξης Ἁγίασμα, Τράπεζαν τὸν θεῖον Ἄρτον, τὴν χωρήσασαν
ἄσμασι, τὴν ἀγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν.

Ωιδὴ γ΄. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ὡς ποθήσας ἐνδοξε, ἐλευθερίαν τὴν ἄνω, ἀπὸ ζυγοῦ δουλείας, λυτροῦσαι πάθη
τὰ σεπτὰ, ἐζηλωκῶς αἰοίδιμε τοῦ δι' οἶκτον, δούλου χρηματίσαντος.

Σαρρικῶν ἀνώτερος, ἀποδειχθεὶς φρονημάτων, ἐν ἀλλοιώσει θεία, ἀθρόον
πᾶσαν προσβολὴν, τῶν δυσχερῶν ὑπήνεγκας γηθόμενος, Μάρτυς Βονιφάτιε.

Σεαυτὸν ἀπρηνήσω, καὶ πρὸς ἀγῶνας καὶ πάλας, τοῦ δυσμενοῦς ἐξήλθες,
Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ κρατυνθείς, καὶ νικητῆς γενόμενος δεδόξασαι, Μάρτυς
Βονιφάτιε.

Θεοτοκίον.

Ἐαυτὸν ἐκένωσε, τοὺς πατρικοὺς μὴ κενώσας, ἐν τῇ γαστρὶ σου κόλπους,
ὑπερούσιος Θεός, καὶ σὸς Υἱὸς ἐγένετο Πανάμωμε, σῶσαι τὸ ἀνθρώπινον.

Ὁ Εἰσμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἢ ἐξ Ἐθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἢ

» πολλὴ ἐν τέκνοις, ἠσθένησε Συναγωγὴ· τῷ θαυμα-

» στῶ Θεῶ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τιμήσας τὸν Θεόν, παρ' αὐτοῦ ἐτιμήθης, Μαρτύρων καλλονή, Βονιφάτιε μάκκαρ·
διὸ καὶ στεφάνω σε, θείας δόξης ἐκόσμησεν· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου
μνήμην, ἐορτάζοντες, ὑπὲρ ἡμῶν σὲ αἰτοῦμεν, πρεσβεύειν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων Ποιητὴν, καὶ Θεόν σου καὶ Κτίστην, πανάμωμε Ἀγνή, διὰ
Πνεύματος θείου, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας, καὶ φθορᾶς δίχα τέτοκας· ὃν
δοξάζοντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν Παρθένε, ὡς Παλάτιον, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, καὶ
κόσμου ἀντίλυτρον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ σοῦ τῆς καθαρᾶς, καὶ πανάγνου Παρθένου, διήλθεν ἀληθῶς, τὴν καρδίαν
ῥομφαία, Σταυρῶ ὡς ἐώρακας, τὸν Υἱόν σου ὑψούμενον, παναμώμητε,
εὐλογημένη Μαρία, τὸ προσφύγιον, ἀμαρτωλῶν καὶ τὸ τεῖχος, καὶ κόσμου
κραταίωμα.

Ωιδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Μακαρίζων τῶν ἀθλούντων τὴν καρτερίαν, τῇ ἐκμιμήσει Μάρτυς, τῶν σεπτῶν
παθημάτων, τούτοις ἐξωμοίωσαι, θεόφρον πανόλβιε.

Ἐπειγόμενος ἐν πίστει Μαρτύρων θείων, πρὸς συλλογὴν παμμάκαρ, σεαυτὸν τῇ
ποθοῦσῃ, φόρτον ἀξιάγαστον, θεόφρον ἀπέδωκας.

Λιπαινόμενος καθάπερ χρυσίον Μάρτυς, τῶν αἰκισμῶν χωνεῖα, ὀβρυζότερος
ῶφθης, φέρων τοῦ ποιήσαντος, παθῶν τὸ ἐκσφράγισμα.

Θεοτοκίον.

Παρθενίαν μετὰ τόκον ἐσφραγισμένην, κατανοοῦσα Κόρη, τὸν ἀφράστως
τεχθέντα, Λόγον ἐκ λαγόνων σου, πιστῶς ἐμεγάλυνες.

Ωιδὴ ε΄. Τὸν φωτισμόν σου Κύριε.

Ὡς φωταυγῆς ἀνέτειλας, ἀστήρ ἀπὸ δυσμῶν, καὶ δύνας Μάρτυς, ἀθλήσει
καρτερῶς, αὐθις πρὸς δυσμὰς ἐξανατέλλεις, καταυγάζων τὰ πέρατα.

Μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, ὀνύχων σπαραγμούς, ὀξέσι Μάρτυς, καλάμοις
προσφέρων, καὶ τοῦ πονηροῦ τὰ κέντρα πάντα, ἀπαμβλύνων ἐν χάριτι.

Αί τοῦ ἐχθροῦ ἠσθένησαν, θεόφρον ἐπὶ σοί, μηχανουργίαι· καὶ γὰρ τῇ πρὸς Θεόν, νεύσει ἀκλινεῖ σαρκὸς αἰκίσεις, ὥσπερ ἄσαρκος ἔφερες.

Θεοτοκίον.

Ρύπου παντὸς ἀπόπλυνον, Παρθένε τὴν ἐμήν, ψυχὴν βοῶ σοι καὶ σῶσόν με, ἢ τὸν ἀληθῆ Θεὸν Σωτῆρα, ἐπὶ γῆς σωματώσασα.

Ωιδὴ ς'. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Τυπτόμενος, ταῖς πληγαῖς τῆς σαρκὸς κατεπλήγωσας, τοὺς ἀθέους, ἀνιάτως νοσοῦντας, τὴν ἄγνοιαν, καὶ νοσοῦντων ὄφθης, ἰατρὸς ἀθλητὰ Βονιφάτιε.

Ὑψούμενος, πρὸς Θεὸν ἐπιδόσει μακάριε, τῶν ἀγώνων, δυσμενεῖς ἀοράτους κατέρῳραξας, καὶ κατεῳραγμένοις, βοηθὸς Ἀθλοφόρε γεγένησαι.

Συρόμενος, ἐπὶ γῆς ὥσπερ λίθος πολῦτιμος, Θεοφόρε, τὸ τῆς πλάνης καθεῖλες ὀχύρωμα, καὶ πιστῶν καρδίας, ἐπὶ πλεῖον τῇ πίστει ἐστήριξας.

Θεοτοκίον.

Ἡ βᾶτος σε, προετύπου πανύμνητε πρότερον, καιομένη, μηδαμῶς φλεγόμενη δὲ Πάναγνε· καὶ γὰρ ὡς ἐκείνη, οὐκ ἐφλέχθης Θεὸν σωματώσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθο-

» ρᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἰερεῖον ἄμωμον, ἐθελουσίως, σεαυτὸν προσήγαγες, τῷ ἐκ Παρθένου διὰ σέ, τεχθῆναι μέλλοντι Ἄγιε, στεφανηφόρε σοφὲ Βονιφάτιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἀνατολῆς ὥσπερ ἀστὴρ, τοὺς μάγους ἐκ Περσίδος, οὕτω σε θεία νεῦσις ἐκ δυσμῶν ὠδήγησε θεόφρον, τεχθῆναι ἐν Σπηλαίῳ τῷ εὐδοκήσαντι Χριστῷ προσκυνῆσαι ὡς Βασιλεῖ ἀπάσης τῆς κτίσεως, καὶ τούτῳ δῶρα προσαγαγεῖν, ὡς λίβανον καὶ σμύρναν καὶ χρυσόν, Πίστιν Ἀγάπην καὶ Ἐλπίδα. Ὅθεν σαυτὸν ὀλόκληρον προσήγαγες αὐτῷ ἄμωμον δῶρον, τῷ τυράννῳ δικαστῇ ἐν παρῳρησίᾳ κρᾶζων καὶ βοῶν· Χριστοῦ μου δοῦλος ὑπάρχω, στεφανηφόρε σοφὲ Βονιφάτιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βονιφατίου.

Στίχ. Ζητῶν Βονιφάτιος ὁστᾶ Μαρτύρων,

Ἐαυτὸν εὔρε μάρτυρα, τμηθεὶς ξίφει.

Ἐννεακαιδεκάτῃ Βονιφάτιος αὐχένα τμήθη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, δοῦλος γυναικὸς τινος Συγκλητικῆς, ὀνόματι Ἀγλαΐδος, θυγατρὸς Ἀκακίου ἀνθυπάτου Ῥώμης, σωματικῶς τῇ κυρία αὐτοῦ συμφθειρόμενος. Ἦν δὲ καὶ μέθυσος, ἀλλὰ καὶ ἐλεήμων καὶ φιλόξενος καὶ τοῖς δεομένοις προθύμως ἐπαρκῶν καὶ συμφοραῖς ἀνθρώπων καὶ ἰκεσίαις ἐπικαμπτόμενος· ὁμοίως καὶ ἡ κυρία αὐτοῦ ἐλεήμων καὶ φιλομάρτυς. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν εἶπε τῷ Βονιφατίῳ· Ἀπελθε εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπου μαρτυροῦσιν οἱ ἅγιοι καὶ κόμισαι λείψανα ἁγίων, ἵνα ἔχωμεν αὐτὰ εἰς βοήθειαν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Βονιφάτιος γελῶν, εἶπε· Ἐὰν φέρω τὸ ἐμὸν λείψανον, δέχη τοῦτο; Ἡ δὲ γελᾶσασα, καὶ μέθυσον αὐτὸν εἰποῦσα, εἶτα νουθετήσασα καὶ εὐξαμένη, ἀπέστειλε μετὰ χρημάτων αὐτόν.

Ὁ οὖν Βονιφάτιος ἀπελθὼν μετὰ δούλων δώδεκα καὶ χρυσοῦ πολλοῦ εἰς Κιλικίαν, ὅπου ἐβασανίζοντο οἱ ἅγιοι, εὔρεν ἄνδρας ἁγίους ἐναθλοῦντας καὶ κατεφίλει αὐτῶν τὰ δεσμὰ καὶ τοὺς μώλωπας, καὶ παρέστη ἔμπροσθεν τοῦ ἡγεμόνος, ὁμολογῶν ἑαυτὸν χριστιανόν. Κρατηθεὶς δὲ κρεμᾶται κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἀφειδῶς ξέεται, καὶ καλάμοις ὀξέσι κατὰ τῶν ὀνύχων ἐμπείρεται καὶ μόλυβδον πυρὶ λυθέντα τῷ στόματι δέχεται καὶ ἐν λέβητι πίσεως βραζούσης κατὰ κεφαλῆς βάλλεται. Ἐνθα διαμείναντος αὐτοῦ ἀβλαβοῦς, διαφθείρονται ἐκ τῶν δημίων ἄνδρες πενήκοντα. Εἶτα διὰ ξίφους τμηθέντος τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀντὶ αἵματος γάλα ῥεύσαντος, προσῆλθον τῷ Χριστῷ καὶ ἐβαπτίσθησαν ἄνδρες πενήκοντα. Οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Ῥώμης παραγενόμενοι, μὴ εἰδότες τὰ πεπραγμένα, νομίσαντες αὐτὸν ἐν καπηλίοις καὶ μέθαις διατρίβειν, ὡς ἔθος αὐτῷ, διὰ τὸ βραδῦναι, ὡς ἔμαθον παρὰ τῶν στρατιωτῶν τὰς κατὰ μέρος βασάνους, ἃς ὑπομείνας ἐτελειώθη, εὔρον τὸ αὐτοῦ λείψανον. Ἐπιπεσόντες δὲ καὶ κλαύσαντες καὶ κατασπασάμενοι αὐτό, συγγνώμην, ὧν ἐβλασφήμουν, ἐξητήσαντο, καὶ πεντακοσίων νομισμάτων τὸ σῶμα αὐτοῦ ὠνησάμενοι, ἀπεκόμισαν ἐν τῇ Ῥώμῃ.

Ἡ δὲ κυρία αὐτοῦ Ἀγλαΐς, δι' Ἀγγέλου ἀποκαλυφθεῖσα ἅπαντα, προὔπαντήσασα καὶ ὑποδεξαμένη καὶ πολυτελῶς τιμήσασα, ἐκήδευσεν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς πρὸ πενήκοντα σταδίων τῆς πόλεως. Ὑστερον δὲ ἀνεγείρασα αὐτῷ οἶκον εὐκτῆριον ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, μέσον τῆς πόλεως, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, μετατίθησιν αὐτὸν ἐκεῖσε, ἐνθα καθ' ἐκάστην πηγὰς ἰαμάτων προχέει. Κακείνη ἔκτοτε ὁσίως καὶ θεαρέστως βιώσασα, καὶ πολιτευσαμένη καλῶς, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἡλία, Προβου καὶ Ἄρεως.

Στίχ. Ἀθλήσεως τμηθέντα τῷ ξίφει κάραν,

Ζηλοῖ ταχὺ Πρόβος σε, Μάρτυς Ἡλία.

Ἄρης ὑπῆρξας πρὸς τὸ πῦρ ὄντως Ἄρες,

Ἄρης νοητός, ὄπλα πίστεως φέρων.

Οὗτοι ἐξ Αἰγύπτου ὑπῆρχον, ἦσαν δὲ χριστιανοί· θεραπείας δὲ ἕνεκεν τῶν κατὰ τὴν Κιλικίαν ὁμολογητῶν ἐποιοῦντο τὴν πορείαν· Ἐν δὲ Ἀσκάλωνι γενόμενοι, συνελήφθησαν καὶ προσήχθησαν τῷ δικαστῇ Φιρμιλιανῷ· καὶ χριστιανούς ἑαυτοὺς ὁμολογήσαντες καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξετασθέντες, ὁ μὲν Ἄρης διὰ πυρὸς ἐτελειώθη· Πρόβος δὲ καὶ Ἡλίας ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ τοῦ ἁγίου Φιλήμονος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Πολυεύκτου.

Στίχ. Τιμόθεον δέ, τὸν πεπυρπολυμένον,

Ποῦ θήσομεν, λαχόντα παντίμου τέλους;

Σοῦ, Πολύευκτε Καισαρεῦ, ποῖον τέλος;

Τὸ πῦρ ὑπελθὼν, εὗρον εὐκταῖον τέλος.

Τούτων, ὁ μὲν ἅγιος Τιμόθεος κατασχεθεὶς καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, μετὰ πολλὰς αἰκίας, διὰ πυρὸς τελειοῦται ἐν Μαυριτανίᾳ. Ὁ δὲ Πολύευκτος, βασάνοις ἐξετασθεὶς, καὶ αὐτὸς ἐν Καισαρείᾳ εἰς πῦρ ἐμβληθεὶς, τὸ τέλος ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐτυχίου καὶ Θεσσαλονίκης· καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς Ἄνδρῶν διακοσίων, καὶ Γυναικῶν ἑβδομήκοντα, διὰ ξίφους τελειωθέντων.

Στίχ. Σὺν Εὐτυχίῳ καὶ σὺ Θεσσαλονίκη,

Νίκην ἐφεῦρες εὐτυχῶς ἐκ τοῦ ξίφους.

Ἀνεῖλεν Ἄνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,

Ἀνεῖλε καὶ Γυναῖκας ἑπτάκις δέκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἐπισκόπου Αἰθιοπίας.

Στίχ. Σαρκὸς λιπῶν σύνδεσμον ὁ Γρηγέντιος,

Ἐκεῖσε μετῆλθεν, ἔνθα σαρξιν οὐ τόπος.

Ὅς ὄρμητο ἐκ πόλεως Μεδιολάνων· γεννήτορες δὲ αὐτῶ, Ἀγάπιος καὶ Θεοδότη. Οὗτος, ὡς περ γῆ ἀγαθή, σπέρματα θεῖα δεξαμένη, ἐωρᾶτο καρπὸν φῦσαι καλόν· ὅθεν καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας πεφθακώς, ἀκροατῆς καὶ πληρωτῆς τῶν θείων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀναδείκνυται. Καὶ θεῖω νεύματι, τὴν τοῦ Διακόνου χειροτονίαν δέχεται, νηστεία καὶ τῇ λοιπῇ σκληραγωγία ἑαυτὸν καθυποβαλὼν. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τοῦ θείου Πνεύματος τὴν χάριν δεξάμενος, σημεῖα καὶ τέρατα ἐποίει.

Μετὰ τοῦτο πάλιν γίνεται κατὰ Μεδιόλανα καὶ εὐρών τινα γέροντα σημειοφόρον, εἰς τόπον ἀνακεχωρημένον, μυεῖται πάντα τὰ μέλλοντα αὐτῶ ἀπαντᾶν· ᾧ καὶ ἐσῦστερον ὁ μέγας Ἀπόστολος Πέτρος ὀφθαλμοφανῶς τὰ αὐτὰ προηγόρευσε, προσθεὶς καὶ τὰ ἐλλείποντα.

Ἐπεὶ οὖν συνέβη γράψαι τὸν τῶν Αἰθιόπων βασιλέα Ἐλεσβαὰν Προτερίῳ τῷ Πάπᾳ Ἀλεξανδρείας περὶ Ἐπισκόπου, καὶ μάλιστα τελείου, Ἰουστίνου τότε τὴν Ῥωμαίων Βασιλείαν ἰθύνοντος, ἐπὶ τοῦτο ἠνιάτο καὶ ἐδυσφόρει ὁ Πάπας, πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν ἀνδρὸς τοιοῦτου.

Ἐν αὐταῖς οὖν ταῖς ἡμέραις, διὰ θείας ἀποκαλύψεως φανείς αὐτῶ ὁ μακάριος Μάρκος, ὑπέδειξεν αὐτῶ τὸν ζητούμενον, ὑπὸ θείας προνοίας νεωστὶ τὸν τόπον καταλαβόντα καὶ παρὰ τινι ἐπιξενούμενον. Ὅν σὺν πολλῇ περιχαρείᾳ λαβόμενος καὶ χειροτονήσας, περιλαμφθέντα σημεῖοις, εὐθέως παρέπεμψεν, ἐφοδιάσας αὐτὸν ἐν γράμμασι καὶ λοιποῖς τοῖς Ἀρχιερεῦσιν ἀνήκουσιν. Ὅν ὁ βασιλεὺς ὑποδεξάμενος καὶ ἐκ τῶν γραμμάτων βεβαιωθείς, κατασπάζεται, καὶ ὡς ἀπόστολον καὶ σημειοφόρον ὑπολαμβάνει· καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτὸν ἐξουσίαν αὐτῶ παρέθετο.

Ὁ δέ, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους χειροτονήσας, τὰς νεωστὶ νεουρηθείσας εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν παρὰ τοῦ βασιλέως Ἐκκλησίας καθαγιάσας, πρόην σχεδὸν παντὸς τοῦ ἔθνους ἰουδαϊζόντος, πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἐβάπτισε. Μετὰ ταῦτα, τοὺς τῶν Ἰουδαίων πρώτους καὶ διδασκάλους, ἀπὸ τε συλλογισμῶν καὶ Γραφῶν ἀποδείξεισι πείσας, καὶ θαύμασιν ἐκπλήξας, πάντας προσήγαγε τῇ ἀληθινῇ πίστει, νόμους ἐκθέμενος καὶ πᾶν ἀρέσκον Θεῷ διαπραξάμενος. Οὕτω καλῶς τὸ ποιμνιον αὐτοῦ ποιμάνας καὶ πολλὰ θαύματα εἰς δόξαν Θεοῦ ἐπιτελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχ. Τρύφων ἀνήλθε σώματι πρὸς ἰτέαν,

Καὶ πνεύματι πρὸς ὕψος οὐρανοῦ μέγα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ἀβραμαϊοὶ ποτε.

Γόνυ μὴ κλίνας γλυπτοῖς, εἰς πειρασμῶν ἐβλήθης, μεγίστην ὄντως Μάρτυς κάμινον· ἐν ἧ δροσιζόμενος, Ὁ τῶν πατέρων βοᾶς, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λύειν τὸν τόνον τῆς σῆς, ὁμολογίας σπεύδων, ὁ δολιόφρων τοῖς ἐγκάτοις σου, καχλάζοντα μόλυβδον, ἀνηλεῶς ἐκχέει· ἀλλ' ἐμφανῶς ἠσχύνθη.

Ἀποτμηθεὶς προθύμως, τὴν ἱεράν σου κάραν, ἐχθροῦ δολίου πολυμήχανον, κεφαλὴν διέκοψας, τῆς σῆς ἀνδρείας ξίφει, Μάρτυς Χριστοῦ θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ἵνα φωναῖς αἰσίσαις, ὕμνολογῶ σε Κόρη, παθῶν με ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πονηρῶν λογισμῶν, κακῶσαί με ζητούντων.

Ωιδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Συμφερόντως τὴν σὴν ἐργαζόμενος, σωτηρίαν Χριστὸς Βονιφάτιε, ἀναζητοῦντα λείψανα, καλλινίκων Μαρτύρων, σὲ ἐνισχύει, ὁ πιστῶς ἐπεζήτεις γενήσεσθαι.

Μακαρία δεσποίνη μακάριος, θησαυρὸς ἀπεδόθης μακάριε· ᾧ πλουτισθεῖσα ἔψαλλε, γηθομένη καρδίᾳ· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὕμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐν σπουδῇ τὸ αἰοίδιμον γύναιον, ἀνεγεῖρον ναὸν ἱερώτατον, σὲ ἐν αὐτῷ κατέθετο, πεφυκότα τῆς θείας, ναὸν Τριάδος, ἀθλοφόρε Χριστοῦ Βονιφάτιε.

Νεκρωθεὶς δι' ἀγάπην τοῦ Κτίσαντος, τοὺς νεκρώσει παθῶν ὑποπίπτοντας, ζωοποιῶ πρεσβείᾳ σου, ἰατρεύεις βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὕμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ τὴν ἀγνὴν ὁ Ὑπέρθεος, κατελθὼν ὡς περ οἶδε σεσάρκωται, καὶ τοὺς βροτοὺς ἐθέωσε, μελωδοῦντας Παρθένε· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὕμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς, ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὕ-

» μνεῖτε τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰδοῦσά σε φόρτον ἱερὸν ἠγάλλετο, ἐκβοῶσα ἢ ἀείμνηστος· Δοῦλον ἐκπέμψασά σε μάκαρ, δεσπότην ἀληθῆ ὑποδέδεγμαι, δουλείας με κακῶν ἐκλυτρούμενον, σαῖς εὐπροσδέκτοις παρακλήσεσιν.

Ὡς κρίνον κοιλάσι νοηταῖς ἐξήνησας, τῶν Μαρτύρων Βονιφάτιε· φοῖνιξ καθάπερ ἀνουψώθης· ὡς κέδρος ἐγνωρίσθης μυρίπνοος· ὠράθης ἐκλεκτῆ ὡς κυπάρισσος, εὐωδιάζουσα ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἢ μνήμη σου ἡμῖν ἀνέτειλεν, Ἀθλοφόρε ὥσπερ ἥλιος, φέγγει ἐνθέων χαρισμάτων, φωτίζουσα ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε, παθῶν τε τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνουσα, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Ἦλιος καθάπερ ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας, καὶ Ἐφας πόλιν ἔφθασας, ἔνθα καὶ δὺς τῷ μαρτυρίῳ, πρὸς κρείττονα ζωὴν ἀνατέταλκας, καὶ Ῥώμην τὴν περίβλεπτον ἔφθασας, ταύτην τειχίζων σαῖς δεήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῶ Πανάμωμε, τὸν ἐν σκότει συνεχόμενον, τῆς ἀμαρτίας Θεοτόκε, καὶ δίδου ἐν ἡμέρᾳ πορεύεσθαι, ἐνθέων προσταγμάτων Θεόνυμφε, ὅπως ὑμνῶ σε τὴν Πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐὰ μὲν τῷ παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
- » εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
- » φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐ-
- » ξήνησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς σύνηθες,

ἢ Α´ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Κ´ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

Ἀπὸ ταύτης ἀρχόμεθα τῶν Προεορτίων τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν τύχη ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου ψάλλεται τῇ ιθ', ὃ ἐστὶ τῶ πρὸ αὐτῆς Σαββάτῳ, Ἀπόστολον δὲ καὶ Εὐαγγέλιον λέγομεν, Σαββάτῳ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

Ἰστέον δέ, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον σχολάζει ἡ Παρακλητικὴ μέχρι τῆς Ἀποδόσεως τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, τοὔτέστιν ἕως τῆς ιδ' Ἰανουαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Προεόρτια Στιχηρὰ ἰδιόμελα γ', ποίημα Ἀνατολίου.

Ἦχος α'.

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια· καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατίδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπειγομένην τίκτειν ἐν Σπηλαίῳ τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· οὗ Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν, ὡς βρέφος σπαργανούμενον· ὑπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια· καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατίδωμεν τὸ ἐν Σπηλαίῳ μέγα μυστήριον· ἡνοικταὶ γὰρ ἡ Ἐδέμ, ἐκ Παρθένου ἀγνῆς Θεοῦ προερχομένου, ὑπάρχοντος τελείου τοῦ αὐτοῦ, ἐν Θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι· διὸ κράζωμεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ ὁ ἀναρχος, Ἅγιος Ἰσχυρός, ὁ Υἱὸς ὁ σαρκωθεὶς· Ἅγιος Ἀθάνατος, τὸ παράκλητον Πνεῦμα. Τριάς Ἁγία, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ· ἰδοὺ γὰρ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, πρόεισι τεχθῆναι, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, εὐδοκία τοῦ φύσαντος αὐτὸν ἀπαθῶς, καὶ συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἄνοιγε πύλην ἡ Ἐδέμ· ὅτι ὁ ὦν, γίνεται ὁ οὐκ ἦν, καὶ ὁ πλαστοργὸς πάσης κτίσεως διαπλάττεται· ὁ παρέχων τῶ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Ὁ Θεοφόρος καλούμενος ἀξίως· ὅτε ὁ Δεσπότης σε, μάκαρ Ἰγνάτιε, ὡς συμπαθῆς ἠγκαλίσατο, φιλοσοφίας, τῆς ἀνωτάτω φαίνων τὰ δόγματα, τότε τὴν πολύφωτον

αἴγλην εἰσδέδεξαι, καθάπερ σπόγγος τὰ νάματα, ἐκ τῆς ἀβύσσου, τῶν φωτισμάτων ἀνιμησάμενος· ὅθεν κατ' ἵχνος ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τετρωμένος ἀγάπη τῇ τελείᾳ, ὅτε ὁ πρηστήριος, ἔρως ἀνέφλεγε, σοῦ τὴν ψυχὴν ἱερώτατε, πρὸς τὸν Δεσπότην, σὲ κατεπείγων Πάτερ πορεύεσθαι, τότε τὸν ἀοίδιμον λόγον ἐβόησας· Σίτος ὑπάρχω τοῦ Κτίσαντος, καὶ δι' ὀδόντων, δεῖ με θηρίων πάντως ἀλήθεσθαι, ἵνα τῷ Λόγῳ καθαρῶτατος, ἄρτος φανῶ τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Συνεσταυρώθης Χριστῷ Ἱεροφάντορ, ὅτε τὸν θεόπνευστον λόγον ἀνέκραξας· Ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται, καὶ κοινωνῆσαι, τούτῳ τοῦ πάθους λίαν ἐπείγομαι· ἐντεῦθεν Ἰγνάτιε, καθάπερ ἥλιος, Ανατολῆς ἐξορμώμενος, ἐπὶ τὴν Δύσιν, καταφωτίζων μάκαρ διέδραμες, καὶ βασιλείας διαδήματι, ἐκοσμήθης Χριστῷ προσαγόμενος· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Θεοφόρε Ἰγνάτιε, τὸν σὸν ἔρωτα Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, μισθὸν ἐκομίσω, τῆς ἱερουργίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος· διὸ σίτος γενόμενος τοῦ ἀθανάτου γεωργοῦ, δι' ὀδόντων θηρίων ἠλέσθης, καὶ ἄρτος ἡδὺς αὐτῷ ἀνεδείχθης· πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Ἀθλητὰ μακάριε.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

ὑπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· Φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννηθῆσαι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισσόκλεον δῶρον προσκομίσατε. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν παντουργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα Προεόρτια.

Ἦχος β'. Κυπριανοῦ.

Βηθλεέμ γῆ Ἰούδα, τὸ κατὰ σάρκα πολίτευμα, φαιδρῶς εὐτρέπισον τὸ θεῖον Σπήλαιον, ἐν ᾧ Θεὸς σαρκὶ τίκτεται, ἐξ ἀπειράνδρου ἀγίας Παρθένου, εἰς τὸ σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαϊμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἀνδρέου Πυροῦ. Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἅπαντες, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, πιστῶς προεορτάσωμεν· καὶ νοητῶς τὸν ὕμνον, ὡς ἀστέρα προβαλλόμενοι, Μαγικὰς δοξολογίας, μετὰ Ποιμένων

βοήσωμεν· Ἦλθεν ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν, ἐκ παρθενικῆς νηδύος, πιστοὺς ἀνακαλέσασθαι.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Κυπριανοῦ, Αὐτόμελον.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ, ἡ Πόλις ἡ Ἁγία, τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, εὐτρέπισον τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τὸ Θεῖον τίκτεται.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α΄. Στουδίτου.

Ὡ τῆς στερόρᾶς καὶ ἀδαμαντίνου σου ψυχῆς, ἀξιομακάριστε Ἰγνάτιε! σὺ γὰρ πρὸς τὸν ὄντως σὸν ἐραστήν, ἀνένδοτον ἔχων τὴν ἔφεσιν, ἔλεγες· Οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλόυλον, ὕδωρ δὲ μᾶλλον ζῶν, καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοί, ἔνδοθέν μοι λέγον· Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα· ὅθεν θεῖω Πνεύματι πυρπολούμενος, θῆρας ἠρέθισας, κόσμου σε θᾶπτον χωρίσαι, καὶ πρὸς τὸν ποθούμενον παραπέμψαι Χριστόν· ὃν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β΄. Κυπριανοῦ.

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν· Βηθλεέμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκούσατε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περὶ χωρὰ τῆς Ἰουδαίας· ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἔπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπολυτίκιον Προεόρτιον. Ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ· ἠνοικταὶ πᾶσιν ἡ Ἐδέμ. Εὐτρεπίζου Ἐφραθᾶ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καὶ γὰρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τὸ θεῖον φυτόν· ἐξ οὗ φαγόντες ζήσωμεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηξόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θεῖω ἔρωτι ἐπερωμένος, τοῦ σὲ ψάυσαντος, χερσὶν ἀχράντοις, Θεοφόρος ἀνεδείχθης Ἰγνάτιε· καὶ ἐν τῇ Δύσει τελέσας τὸν δρόμον σου, πρὸς τὴν ἀνέσπερον λήξιν ἐσκήνωσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ...

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΑ

Τριώδιον ψαλλόμενον ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τῆ δευτέρα.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Εἰρμός.

- » Τῷ τὴν ἄβατον· κυμαιομένην θάλασσαν, θείῳ
- » αὐτοῦ προστάγματι ἀναξηράναντι, καὶ πεζεῦσαι δι΄
- » αὐτῆς, τὸν Ἰσραηλίτην λαὸν καθοδηγήσαντι, Κυ-
- » ρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἡ ἀπόρρητος, Λόγου Θεοῦ κατάβασις, ὅπερ αὐτὸς θεάνθρωπος, Χριστὸς γινώσκεται, τὸ Θεὸς οὐχ ἀρπαγμόν, εἶναι ἠγησάμενος, ἔρχεται δούλου μορφῆν, ἀναδεξάμενος, Κόρης ἐξ ἀγνῆς Θεόπαιδος.

Διακονῆσαι, Χριστὸς ἐκὼν προέρχεται, οὗ τὴν μορφῆν ὁ πλαστοουργὸς νῦν ὑποδύεται, τῷ πτωχεύσαντι Ἀδάμ, ὁ πλουτῶν Θεότητι, ξένην ἀνάπλασιν, καὶ ἀναγέννησιν, ὡς εὐσπλαγχνος δωρούμενος.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν, τὸ ὁμόστολον ψυχῆς ἄ-
- » σπιλον σῶμα, καὶ εἶξε τὸ τραφέν, ἐν ἀπειρῷ ὕλῃ
- » ἀκάματον πῦρ· ἀειζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλο-
- » γός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλπετο· Τὸν Κύριον
- » πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς
- » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦμας μου πάντας συγγενεῖς, ἄρτι θήσομαι, εἰ τὰς ἐμὰς ἐντολὰς τηρήσετε, φησὶν ὁ Χριστὸς ἀνθρώποις, ἐκ μήτρας Ἀγνῆς, προερχόμενος· οἷς τὴν εἰρήνην διδούς, τὰ ταπεινὰ φρονεῖν νῦν ὑποτίθεται, καὶ Κύριον γινώσκειν τοῦτον καὶ ψάλλειν· Σὲ ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἔμπαλιν ἐν σοί, σαρκικῆς ἐστὶν ὁ τόκος Λόγε Θεοῦ· οὐχ αἷμα γάρ, καὶ σὰρξ σὴν ἀγίαν συνίστησιν, ἀλλὰ Πνεύματος Ἁγίου παρουσία, καὶ τοῦ Ὑψίστου

θεία ἐπισκίασις· καὶ Κύριον γινώσκοντές σε ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰσμός.

» Ἐμεγάλυνας Χριστέ, τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον·

» ἀφ' ἧς ὁ Πλάστης ἡμῶν, ὁμοιοπαθεὶς ἡμῖν πε-

» ριέθου σῶμα, τὸ τῶν ἡμετέρων λυτήριον ἀμπλα-

» κημάτων· ταύτην μακαρίζοντες, πᾶσαι γενεαὶ σὲ

» μεγαλύνομεν.

Ῥύπον πάντα ἐμπαθῆ, ἀπωσάμενοι ἐπαξίως, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, γνώμην ἀναλάβωμεν ἔμφρονα· καὶ γὰρ ἀρρύπαρως προέρχεται σάρκα φορέσαι, καὶ πᾶσι δωρησασθαι, θείαν διὰ Πνεύματος ἀνάπλασιν.

Ἀφορῶντες εἰς Χριστόν, ταπεινούμενον ὑψωθῶμεν, ἐκ χαμαιζήλων παθῶν· ζήλω δὲ καλῶ μὴ φρονεῖν ὑψηλά, πίστει παιδευθέντες, ἐν πνεύματι ταπεινωθῶμεν· ὅπως τὸν τικτόμενον, ἐν ὑποποιοῖς ἔργοις ὑψώσωμεν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ κλίνας οὐρανοῦς, καὶ Παρθένω οἰκήσας, προέρχεται σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν Σπηλαίῳ, τεχθῆναι καθὼς γέγραπται, ὄραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια, ζωογονῶν ἐν τῇ μήτρᾳ· τούτῳ χαίροντες, νῦν ὑπαντήσωμεν πάντες, καρδίας εὐθύτητι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Ἀγάλλου ἢ Σιών· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου· ὁ πάντων συνοχεύς· τὸν ἀστέρα προπέμψας, μηνύει τὴν ἄμεμπτον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος Φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες. Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄιδει ταῦτα προεόρτια, ὁ Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Εἰρμός.

» Ωιδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῶ τῶ ποιή-

» σαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῶ, καὶ

» σώσαντι τὸν Ἰσραήλ· ὅτι δεδόξασται.

Ἀρξώμεθα σήμερον, προεορτάζειν, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια, τοῦ τεχθέντος σώματι, ἐκ τῆς Παρθένου Μητρός, ἐν τῶ Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Δεσμῶν ἀπολύων με, τῆς ἁμαρτίας σπαργάνοις εἰλίσσεται, καὶ ἐν φάτνη τίθεται, βρέφος ὀρώμενος, ὁ προαιώνιος Θεός. Δόξα τῶ κράτει αὐτοῦ.

Ἐδὲμ διανοίγεται, σοῦ τικτομένου, ἐκ Κόρης Θεόπαιδος, ἐν τῇ πόλει Δέσποτα, τῇ Βηθλεέμ ἐν σαρκί· Ὑμνολογοῦμεν τὴν φορικτὴν οἰκονομίαν σου.

Ἴδου νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου, ἡ προῶρησις Πάναγνε· τοῦ τεκεῖν τὸν ἄχρονον, ἐν Σπηλαίῳ γὰρ Υἱόν, ἐλήλυθας· πᾶσα ἡ γῆ, διὸ εὐφραίνεται.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Φαιδρῶς ἐορτάζοντες, εὐωχηθῶμεν, ὁ Μάρτυς Ἰγνάτιος, ἱερῶς προτρέπεται, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ἐπὶ τὴν ἄθλησιν αὐτοῦ, τὴν πολυύμνητον.

Τὴν ἔνδοξον μνήμην σου, πάντες τιμῶμεν, παμμάρκα Ἰγνάτιε, καὶ ψαλμοῖς γεραίρομεν, τὸν στεφανώσαντα, τὴν πάνσεπτόν σου κορυφήν, θεομακάριστε.

Φωστὴρ διαυγέστατος, τῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχων Ἰγνάτιε, καταλάμπεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πέρατα, καὶ τὴν Ἑσπέραν δαδουχεῖς, ἐκ τῆς Ἐφῶας ἐλθών.

Τοῦ Παύλου μιμούμενος, τοὺς κατὰ τόπον, κινδύνους Ἰγνάτιε, καὶ ὑπάρχων δέσμιος, οὐ κατενάγκησας, στηρίζων γράμμασι πυκνοῖς, τὰς Ἐκκλησίας Χριστοῦ.

Δόξα.

Τριάς Ὑπερούσιε, μία Θεότης, Μονὰς Τρισυπόστατε, τοὺς πιστῶς βοῶντάς σοι· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Δημιουργέ, σῶσον ἐλέησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐδὲμ εὐτρεπίσθητι· ἡ Ἐφραθᾶ γὰρ, τῶ Κτίστη ἠτοιμάσται, γεννηθῆναι μέλλοντι, ἐκ τῆς Παρθένου Μητρός, ἐν τῶ Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν, οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος

» ἐγενήθη, εἰς κεφαλὴν γωνίας· αὐτός ἐστιν ἡ πέ-

» τρα, ἐν ἧ ἔστερέωσε Χριστός, τὴν Ἐκκλησίαν αὐ-

» τοῦ· ἦν ἐξ Ἐθνῶν ἐξηγοράσατο.

Ταύτην τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκωσιν, γνοὺς ὁ Ἡσαΐας, Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐμφανῶς προλέγει· Παιδίον ἐκ Παρθένου, γεννᾶται ὁ Κύριος, εἰς ἀναγέννησιν ἡμῶν· οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Ἄστρον ἤδη ἀνατέταλκεν, ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ὅπερ ἐπιγνόντες, βασιλεῖς κινήσεις, ἀνατολῶν ποιοῦνται, καὶ φθάσαι ἐπείγονται, ὅπως θεάσωνται Χριστόν, ἐν Βηθλεεμ σαρκὶ τικτόμενον.

Ἕμνον πᾶσα προεόρτιον, προσαδέτω κτίσις, τῷ πρὸ Ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι, καὶ νῦν ἐκ τῆς Παρθένου, ἀρρήτως ἐκλάμποντι καὶ τικτομένῳ σαρκικῶς, ἐν Βηθλεεμ δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τύπος ἱερᾶς ἀθλήσεως, ἀνεδείχθης μάκαρ, στήλη καρτερίας, καὶ κανὼν ἀνδρείας, καὶ στῦλος Ἐκκλησίας, καὶ Πίστεως ἔρεισμα, καὶ ἀρετῆς ὑπογραμμός, ἄθλοις σεπτοῖς, στεφανωθεὶς ἐν Χριστῷ.

ὄντως φερωνύμως κέκλησαι, Θεοφόρος Πάτερ· νήπιος γὰρ ἔτι, κομιδῇ ὑπάρχων, εἰς χειρὰς τοῦ Κυρίου, φερόμενος ἴστασο, ἀναφωνοῦντος πρὸς ἡμᾶς· Γίνεσθέ μοι ὡς τὸ παιδίον τοῦτο.

Ποῖος τόπος οὐχ ἡγίασται, τοῖς παθήμασί σου; ποία παροικία, οὐκ ἐγνώσθης Μάρτυς; ἢ ποία φυλακὴ σε, σχεδὸν οὐκ ἐδέξατο, δέσμιον Μάρτυρα Χριστοῦ; ζῆλος γὰρ σε θεῖος ἠρέθιζε.

Σίτος καθαρὸς Θεῷ ἡμῶν, ἀνεβόας πέλων, σπεύδω ἀλεσθῆναι, ὑπὸ θηρῶν ἀγρίων· θλασθήτω τὰ ὀσῆ μου, βρωθήτω τὰ μέλη μου, καὶ βρῶμα γένωμαι θηρῶν, ἵνα Χριστῷ, καθαρὸς ἄρτος ὀφθῶ.

Ἐένον Μαρτυρίου στάδιον, ἱερῶς ἀνύσας, ξένην παρὰ πάντας, τοὺς προηθληκότας, ἀνδρείαν ἐπεδείξατο τῷ πόθῳ πυρούμενος, τοῦ ἀνενδρότου ἐραστοῦ, ὃς τις ὡς πῦρ τὴν σὴν ἀνήπτε ψυχὴν.

Ζέων εἰς ἀεὶ τῷ πνεύματι, ὁ Ἱερομάρτυς, ἔκραζε σὺν πόθῳ, ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων· Χριστὸν διώκω χαίρων, Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκ ἔτι μὲν ἐγώ, ζῆ δὲ φησιν, ἐν ἐμοὶ μόνος Χριστός.

Δόξα.

Μίαν προσκυνῶ Θεότητα, ὡς ἀρχὴν καὶ τέλος, πάντων τε τῶν ὄντων, καὶ τῶν γενησομένων, Πατέρα ἀγέννητον, Υἱὸν ἀχρόνως γεννητόν, Πνεῦμα εὐθές, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο Ἥσαϊα βόησον· Ἰδοὺ ἡ Παρθένος, ἔχει ἐν κοιλίᾳ, τὸν Λυτρωτὴν τοῦ Κόσμου, καὶ τίκτει ἐν Σπηλαίῳ· καὶ ἔσται τὸ ὄνομα, τοῦ τικτομένου Ἰησοῦ, Θεὸς μεθ' ἡμῶν, Ἐμμανουήλ Σαβαώθ.

Κοντάκιον. Προεόρτιον. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορόρητως. Χόρευε, ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα, δόξασον, μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, Παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν.

Ὁ Οἶκος.

Ἰεραὶ Προφητῶν ῥήσεις, τὸ πέρας δέχονται· ἡ Παρθένος ἰδοὺ, τίκτει Θεὸν ἐν σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν πόλει, ἔνδον τοῦ Σπηλαίου· ἡ κτίσις πᾶσα καταπλουτίσθητι, ἀγάλλου καὶ χόρευε· μετὰ τῶν δούλων συναναστρέφου, πάντων ὁ Δεσπότης παραγέγονε, τῆς δεσποτείας τοῦ ἀλλοτρίου ἀπολυτρούμενος ἡμᾶς, καθυπαχθέντας τῇ φθορᾷ· καὶ ὁρᾶται ὡς βρέφος σπαργανούμενον ἐν φάτνῃ, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐξ Ἐώας ἐκλάμψας ὥσπερ ἀστήρ, καὶ ἀκτίσι τῶν λόγων λαμπαδουχῶν, τὸν κόσμον ἐφώτισας, καὶ τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὸν δρόμον, γενναίως διήνυσας, ὑπομείνας κινδύνους, ἐν Ἑθνεσί τε καὶ πόλεσιν· ὅθεν καὶ ὡς σῖτος, τῶν θηρῶν τοῖς ὁδοῦσιν, ἠλέσθης γενόμενος, προσφορὰ τῷ Κυρίῳ σου. Θεοφόρε Ἰγνάτιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Χειροθετούμενος, ὑπὸ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐγκατελάμπρυνας, τὴν ἱεράν σου στολήν, καὶ μαρτυρίου ἀληθῶς, ἐπέτυχες Θεοφόρε· θήρας γὰρ ἠρέθισας, ἐκ τοῦ κόσμου χωρίσαι σε, Παῦλον ἐκμιμούμενος, τὸν θεσπέσιον ἔνδοξε· διὸ καὶ ἐν τῇ Ρώμῃ ἐπλήρωσας, Πάτερ ἀξίως τὸ μαρτύριον.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁμοιον.

Χαρᾶς πεπλήρωνται, πάντα τὰ πέρατα· ἡ Θεοτόκος γάρ, γεννᾶν ἐπείγεται, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός· ὦ θαύματος ἀνερμηνεύτου! ἄρχεται ὁ Ἄναρχος, καὶ σαρκοῦται ὁ Ἄσαρκος. Σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν συνέχοντα ἅπαντα. Ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἡ κτίσις ἡμέραν προεόρτιον.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Ἀββακούμ,
» τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν· Ἐν
» τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήση, ἐν τῷ παρῆι-
» ναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήση. Δόξα τῇ δυνάμει
» σου Κύριε.

Τὰ ὄρη οἱ βουνοὶ τε, καὶ ξύλα τοῦ δρυμοῦ, ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ ἅπανσα πνοή, ἐν εὐφροσύνῃ σκιρτήσατε· νῦν ἐγγίξει, ἡ σωτηρία Ἰησοῦς ἐκ τῆς Παρθένου, πόλει Βηθλεὲμ ἀποτίκτεσθαι.

Ἀνάλαβε Προφήτα, Ψαλτήριον Δαυῖδ, καὶ μελώδει Πνεύματι, Ἄγιώ ἐμφανῶς· ἐκ τῆς Παρθένου γεγέννηται ἀσυγχύτως, πρὸ Ἑωσφόρου, ἐκ γαστροῦ Πατρὸς ἐκλάμψας, Κύριος τῆς δόξης Χριστὸς ὁ Θεός.

Πῶς δέξεταί σε Λόγε, τικτόμενον σαρκί, Σπήλαιον σμικρότατον, καὶ λίαν εὐτελές; πῶς εἰληθήση σπαργάνοις ὁ περιβάλλων, πόλον νεφέλαις; πῶς ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, ἐπανακλιθήση ὡς νήπιον;

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἐφαίδρυνας τῇ αἴγλῃ, τῶν ἄθλων σου τὴν γῆν, ἱερὲ Ἰγνάτιε, δεσμώτης ἀπαχθεῖς· διαδραμῶν γὰρ ὡς ἥλιος ταῖς ἀκτίσι, τοῦ μαρτυρίου τὴν Ἑσπέραν ἐξ Ἑώας, πᾶσαν δαδουχῶν κατεφώτισας.

Ὡς Παῦλος δεδεμένος, θηρίοις λογικοῖς, ἐπὶ Ῥώμην ἔτρεχες, Ἰγνάτιε σοφέ· ἀλλ' οὐκ ἐπαύσω καὶ δέσμιος ὢν στηρίζων, τὰς Ἐκκλησίας ἐπιστέλλων κατὰ πόλιν, πᾶσι τοῖς Χριστοῦ Ἱεράρχαις θαρρόειν.

Θηρίων μοι γενέσθω, τὰ στόματα σφαγή, καὶ γαστέρες μνήματα, ἐβόας Ἀθλητά· μηδεὶς ὀχλείτω μηδεὶς μου θρύψει τὸν τόνον· ἐγὼ γὰρ σπεύδω ἀλεσθῆναι ὡς περ σίτος, καὶ ἄρτος εὐρεθῆναι Θεοῦ καθαρός.

Χριστοῦ σπεύδω γενέσθαι, Χριστοῦ μόνου ἐρῶ· ὅλος γὰρ Χριστοῦ εἰμι, ἐβόας Ἀθλητά· αὐτὸν διώκω αὐτὸν ἐπείγομαι φθάσαι· καὶ διὰ τοῦτο πῦρ καὶ ξίφος καὶ θηρία, πάντα καρτερῶ, ἵνα τύχω αὐτοῦ.

Διήνυσας τὸ σκάμμα, ζεούση τῇ ψυχῇ, Μάρτυς καρτερόψυχε, τῷ ἔρωτι τρωθείς, τοῦ ἔραστοῦ σου· Χριστὸς γὰρ ἦν σοι ὁ ἔρωσ· ὃν ἀναπνέων καὶ διώκων ἑκαρτέρεις, πάντων τῶν δεινῶν τὰ ἐπίπονα.

Δόξα.

Τριάδα ἐν Μονάδι δοξάσωμεν πιστοί, ἀσιγήτοις στόμασι, βοῶντες πρὸς αὐτήν· Ἡ ἐν Μονάδι Τριάς Ἁγία προσκυνουμένη, καὶ ἐν Τριάδι ὑμνουμένη ἀσυγχύτως, δόξα σοι Τριάς ὁμοούσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σπηλαίῳ ὑπογαίῳ, τεχθῆναι δι' ἡμᾶς, Θεὸς ὢν ἠξίωσας, πτωχεύσας Ἀγαθέ, τὴν ἡμετέραν πτωχείαν δι' εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἐκ Παρθένου προελθὼν σεσαρκωμένος, μείνας εἰς Υἱὸς ἐκ Πατρὸς καὶ Μητρὸς.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ε΄. Εἰρμός.

» Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν Υἱὲ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον

» γὰρ ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν· τὸ ὄνομά

» σου ὀνομάζομεν· ὅτι Θεὸς ζώντων, καὶ τῶν νε-

» κρῶν ὑπάρχεις.

Ρανάτωσαν γηθόμεναι, νεφέλαι γλυκασμόν· ἤδη γὰρ ἐγγίζει ὁ Κύριος, ἀποτεχθῆναι ὡς περ νήπιον, ἐκ τῆς Ἁγνῆς Παρθένου, ἐν εὐτελεῖ Σπηλαίῳ.

Οἱ θεῖοι νῦν σκιρτήσατε, Προφήται τοῦ Θεοῦ· ἦκει γὰρ Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, ἀποπληρῶσαι τὰ κηρύγματα, ὑμῶν τῆς θείας γλώσσης, τικτόμενος ὡς βρέφος.

Ἐδὲμ πάλαι κλεισθειῖσά μοι, ἀνοίχθητι λοιπόν, βλέπουσα Χριστὸν σαρκὶ νηπιάσαντα, καὶ ἐν τῇ πόλει ὡς εὐδόκησε, τῆς Βηθλεὲμ ἐκ Κόρης, τικτόμενον Παρθένου.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε, σοφὸς Ἀρχιερεὺς, ὅσιος πιστὸς ἀμίαντος ἄκακος, βοῶν ὁ Παῦλος προὑπέγραφε, τὴν ἱερὰν εἰκόνα, τῶν ἱερῶν σου τρόπων.

Κανόνα ἀπαράτρωτον, καὶ τύπον εὐσεβῆ, ἔχοντες τὴν σὴν τοῦ βίου ἀκρόπολιν, πρὸς ταύτην Πάτερ ἀναγόμεθα, οἱ τῆς ἀρχαίας δόξης, τυχεῖν ἐπιποθοῦντες.

Τὰ Παύλου κατορθώματα, ζηλώσας εὐσεβῶς, ὅλους τοὺς αὐτοῦ κινδύνους ὑπέμεινας, Ἱερομάρτυς ἀξιάγαστε, τὸ τῆς Ἐφῶς φέγγος, καὶ τῆς Ἑσπέρας ἄστρον.

Δεσμώτης ἀπαγόμενος, παθεῖν Ἀρχιερεῦ, δέσμιος Χριστοῦ, Ἰγνάτιε ἔγραφες, ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ ταῖς πόλεσιν, ἐπιστηρίζων πάντας ἐν τῇ ὁμολογίᾳ.

Ὡς στῦλος καὶ ἐδραῖωμα, καὶ πρόβολος ἡμῶν, Μάρτυς καὶ Ποιμὴν, ἀσάλευτον φύλαττε, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁμόνοιαν, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, τῆς Χριστοῦ ἀληθείας.

Δόξα.

Τριάδος τὸ ὁμότιμον, ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ, μίαν προσφυῶς, δοξάζων Θεότητα, τρισὶ Προσώποις ἀδιαίρετον, καὶ ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, ἀεὶ γνωριζομένην.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸς ἀνθρώποις ὅμοιος, γενόμενος ἐκ σοῦ, βρέφος δι' ἡμᾶς, γεννᾶται Θεόνυμφε, καὶ μένει ὅλως ἀναλλοίωτος, καὶ ἐν σαρκὶ ὁράται, Θεὸς ἐνανθρωπήσας.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοᾷ· Τὴν

» ζωὴν μου Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶ-

» σὸν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι.

Οὐρανὸς ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν οὐράνιον δηλοῖ, Βασιλέα δι' ἡμᾶς, δι' ἀστέρος φαεινοῦ, τικτόμενον, τοῖς Ἀστρολόγοις, νῦν ἐν τῇ πόλει Δαυῖδ.

Ῥητορεύει καὶ βοᾷ, ὁ Προφήτης ἐμφανῶς· Οἶκος σὺ τοῦ Ἐφραθᾶ, Βηθλεέμ ἐν ἧ Θεός, ὀφθήσεται, ἐκ τῆς Παρθένου, σκίρτα καὶ χόρευε.

Ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, Κόρη τίκτει ἐμφανῶς, τὸν Θεὸν τὸν τοῦ παντός, Ποιητὴν καὶ ὡς βροτόν, εἰλήσασα, σπαργάνοις φάτνη, ἐπανακλίνει αὐτόν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ὡς τὸν ὄντως ἐραστήν, ἀγαπήσας ἀκλινῶς, καὶ τὸ πῦρ τὸ πρὸς αὐτόν, ἀναφλέξας νοερῶς, Ἰγνάτιε, τὸ ὕδωρ ἔσχες, ἐν σοὶ τὸ ζῶν καὶ λαλοῦν.

Εἰ καὶ ἔπιες Χριστοῦ, τὸ πατήριον καινόν, ἀλλ' ἐνέμεινας διψῶν, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τοῦ ζῆν, καὶ ἔκραζες· Οὐδέν μοι ταῦτα, πρὸς τὸ τυχεῖν με τοῦ ζῆν.

Τὸ μαρτύριον τῆς σῆς, συνειδήσεως πληρῶν, οὐκ ἐνάρκησας ὀρῶν, τῶν θηρίων τὰς ὀρμάς, οὐκ ἔπτηξας, ὡς σῖτος μέλλων, μύλαις ἀλήθεσθαι.

Ὑπερζέων Ἀθλητά, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὸ πῦρ τῶν πειρασμῶν, ὡς εἰς δρόσον πρωινήν, ἀνέτρεχες, ἐκεῖνο φθάσαι, τὸ ὄντως ὄν ἐραστόν.

Τοὺς μακροὺς σου πειρασμοὺς, καὶ τὰ ἄλυτα δεσμά, τοὺς ἐν Ῥώμῃ σπαραγμοὺς,
καὶ τὸ πῦρ τῶν διωκτῶν, οὐδὲν ἡγοῦ, Ἱερομάρτυς, διὰ τὸν σὸν ἐραστήν.

Δόξα.

Ἵπερούσιε Τριάς, ὑπεράγαθε Μονάς, ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
εὐθές, ἐλέησον, τοὺς προσκυνοῦντας τὸ θεῖον κράτος σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐτρεπίζου Βηθλεέμ, ἐτοιμάζου Ἐφραθᾶ· ὁ Ἀμήτωρ ἐκ Πατρὸς, καὶ Ἀπάτωρ ἐκ
Μητρὸς, βαστάζεται, κυοφορεῖται, τίκτεται σῶζων ἡμᾶς.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ΄.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, ἡ φωτοφόρος ἡμέρα, προκηρύττει ἅπασι, τὸν ἐκ
Παρθένου τεχθέντα· τούτου γάρ, διψῶν ἐκ πόθου κατατρυφῆσαι, ἔσπευσας, ὑπὸ
θηρίων ἀναλωθῆναι· διὰ τοῦτο Θεοφόρος, προσηγορεύθης, Ἰγνάτιε ἔνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ἀβραὰμ μὲν ποτε τὸν υἱὸν ἐθυσίαζε, τὴν σφαγὴν προτυπῶν τοῦ τὰ πάντα
κατέχοντος, καὶ νῦν ἐν Σπηλαίῳ σπεύδοντας τεχθῆναι· σὺ δὲ θεόφρον, ὄλον
προσήγαγες σαυτὸν ὡς περ σφάγιον· καὶ τῶν θηρίων βρῶμα γενόμενος, σίτος
καθαρὸς ὠφθης τῷ Κτίστη σου, ἐν ἀποθήκαις ἐπουρανίαις διαιωνίζων ἀληθῶς,
καὶ τοῦ σοῦ ἔρωτος τρυφῶν· δι' ὃν πάντα τὸν κόσμον καταλείψας παμμάκαρ,
Θεοφόρος προσηγορεύθης, Ἰγνάτιε ἔνδοξε.

Συναξάριον.

Τῇ Κ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

Στίχ. Λέουσιν, Ἰγνάτιε, δεῖπνον προὔτεθης,

Κοινωνὴ δείπνου μυστικοῦ, θάρσους λέον.

Εἰκάδι Ἰγνάτιος θάνε γαμφηλῆσι λεόντων.

Οὗτος ἦν διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, τῆς τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησίας δεύτερος
μετὰ Εὐδοκῆν Ἐπίσκοπος καταστάς, μαθητὴς γενόμενος Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου,
ἅμα Πολυκάρπῳ τῆς Σμυρναίων Ἐκκλησίας προέδρῳ. Προσήχθη δὲ Τραϊανῷ τῷ
βασιλεῖ, διαβαίνοντι ἐπὶ Πάρθους. Καὶ πολλὰ αὐτῷ διαλεχθεὶς καὶ τὸ
ἀμετάθετον αὐτοῦ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως γνωρίσας, αὐτίκα μολυβδίναις
σφαίραις τύπτεται καὶ τὰς χεῖρας ἀπλωθεὶς, πῦρ ὑποδέχεται καὶ πυρείοις ἐλαίῳ
λιπανθεῖσι τὰς πλευρὰς φλέγεται· ἐπ' ἀνθρώκων ἴσταται· σιδηροῖς ὄνυξι ξέεται.

Ἀνώτερος δὲ τούτων γενόμενος, ἀπεστάλη δεδεμένος ὑπὸ δέκα στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ, τοῖς θηρίοις γενέσθαι βορά.

Στηρίξας οὖν τὰς κατὰ πόλιν Ἐκκλησίας, ἐν αἷς διήρχετο, εἰς τὴν Ῥώμην ἀχθεῖς, προσηύξατο ὑπὸ τῶν θηρίων βρωθῆναι, Ἴνα, φησὶν, ἄρτος γένωμαι καθαρὸς τῷ Θεῷ. Ὅθεν βληθεὶς εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, ὑπὸ τῶν ἀφεθέντων ἐπ' αὐτὸν λεόντων διεσπάρθη, καταλιπόντων μόνον τὰ παχύτερα τῶν ὀστέων αὐτοῦ· ἃ συλλεγέντα, ἀπεκομίσθησαν εἰς Ἀντιόχειαν.

Οὗτος δὲ ἦν ὁ μακάριος, ὄν, ἔτι νήπιον ὄντα, κρατῆσαι, φασί, τὸν Δεσπότην, καὶ ἐναγκαλισάμενον εἰπεῖν· Ἐὰν μὴ τις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· καὶ ὅς ἂν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξεται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· διὰ τοῦτο καὶ Θεοφόρος ἐκλήθη. Τοῦτον καὶ ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Συναξὶς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλογονίου, γενομένου ἀπὸ Δικολόγου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας.

Στίχ. Φιλογόνιος ἐντολεὺς λίπει βίον,

Δραμῶν ἀρίστην ἐντολῶν Θεοῦ τρίβον.

Οὗτος ὁ μακάριος, τῇ μαθήσει τῶν θείων γραμμάτων ἐκδοθείς, ἀνάθημα τῷ Θεῷ ἐγένετο· διὰ πάσης γὰρ διελθῶν παιδεύσεως, ὡς μίαν ἀπάσας κατώρθωσεν. Ὅθεν λαμπρὸν ἐπεδείξατο βίον, καὶ τοι γυναῖκα ἔχων καὶ θυγατέρα καὶ ἐν δικαστηρίοις στρεφόμενος καὶ ἀνθρώποις ἀδικουμένοις συνηγορῶν καὶ χεῖρα βοηθείας ὀρέγων. Οὗτος ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψεν, ὡς εὐθέως ἐκεῖθεν ταύτης ἄξιος φανῆναι τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ βήματος ἐπὶ βῆμα ἤγετο. Καὶ πρῶτον μὲν ἀνθρώποις συνηγόρει, τοὺς ἠδικημένους τῶν ἀδικούντων ἰσχυροτέρους ποιῶν· ἔπειτα δὲ τὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον ἐνεχειρίσθη. Ὅταν δὲ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦτον ἀνήγετο, πολλὴ ἦν ἡ δυσκολία, ἄρτι τοῦ διωγμοῦ παυσαμένου, καὶ τῶν λειψάνων ἔτι μενόντων τῆς χαλεπωτάτης ζάλης, ἧς καὶ τάχα ἢ τῶν αἰρετικῶν ἐπανάστασις, ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λαβοῦσα, ὑπὸ τῆς ἐκείνου σοφίας ἐνεκόπτετό τε καὶ ἐκωλύετο, καθὼς καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος, ἐγκωμίοις αὐτὸν τιμήσας, πλατύτερον τὰ περὶ αὐτοῦ ἐφιλοσόφησεν. Οὗτος θεαρέστως ποιμάνας τὸ πιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον καὶ ἀγγελικῶς ἐπὶ γῆς βίώσας καὶ διαπρέψας τῇ Ἀρχιερωσύνῃ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης, ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς νήσου Θάσου, καὶ ἐν ΚΠόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ αχνβ' (1652), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σεμνύνεται νῦν Θάσος ἢ πατρὶς φίλη,

Σὲ μάρτυρα πλουτοῦσα· ὦ πλούτου ξένου!

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ζ'. Εἰρμός.

» Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου Σωτήρ, οὐχ ἤψατο

» οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ· τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ

» ἐνὸς στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· Εὐ-

» λογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐν σώματι δηλῶν, ἀνάδειξιν ὁ Ἱερεμίας ἐκβοᾷ· Ἐπὶ τῆς γῆς
σωματωθεὶς ὁ Θεὸς ὤφθη, ἐπιστήμης εὐρέ τε, πᾶσαν ὁδὸν γεννηθεὶς, ἐν Βηθλεὲμ
ἐκ Μητροῦς.

Ἴδου ἐκ ῥίζης ῥάβδος Ἰεσσαί, ἐβλάστησεν ἄνθος ἀναθάλλουσα Χριστόν· καὶ ἐπ'
αὐτῷ νῦν τικτομένῳ ἐν Σπηλαίῳ, Πνεῦμα ἀναπαύσεται, συνέσεως καὶ βουλής,
καὶ θείας γνώσεως.

Ἀκουτισθῶμεν λόγων ἱερῶν· Ὁ Κύριος τίκτεται Παιδίον δι' ἡμᾶς, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ
τοῦ ὤμου ἐγενήθη, καὶ καλεῖται Ἄγγελος, βουλής μεγάλης Πατρὸς, ἄρχων
εἰρήνης Χριστός.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Οὐκ ἔσχες πῦρ φιλόυλον ἐν σοί, Ἰγνάτιε ὕδωρ δὲ ζῶν μᾶλλον καὶ λαλοῦν· ὕδωρ
καλοῦν· Δεῦρο ταχὺ πρὸς τὸν Πατέρα· ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον, τὸ ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν,
μετοχετεῦον ἡμᾶς.

Οἱ τῶν θηρῶν ὀδόντες μοι φησί, γενέσθωσαν ξίφη καὶ ῥομφαῖαι καὶ σφαγαί·
τάφος δέ μοι τὰ τῶν λεόντων σπλάγχνα ἔστω, καὶ τὸ πῦρ νεμέσθω μου, πρὸ τῆς
φθορᾶς τῆς δορᾶς, τὸ ἐγκατάλειμμα.

Τὸ ζῆν ἐμοὶ οὐκ ἔστιν ἐραστόν, ἐν σώματι· πνεύματι γὰρ ζῆν ἐπιποθῶ· ἐμοὶ τὸ
ζῆν Χριστὸς ὁ θεῖος ἔρως· πρὸς αὐτὸν ἐπείγομαι, αὐτὸν φησὶν ἀγαπῶ, αὐτοῦ
τυχεῖν προσδοκῶ.

Ἐμοὶ γλυκὺς ὁ θάνατος φησὶν, ἡδέα μοι, πάντα τὰ τῶν πόνων ἀλγεινά, θῆρες
τερπνοὶ δρόσος τὸ πῦρ ἐστὶ μοι τοῦτο, οὐ τοῦ ζῆν ἀνθέξομαι· διὸ καὶ σπεύδω
θανεῖν, ἵνα συζήσω Χριστῷ.

Δόξα.

Τριαδικὴν προσάξωμεν ᾠδὴν, δοξάζοντες Ἄναρχον Πατέρα καὶ Υἱόν, Πνεῦμα εὐθὲς μοναδικὴν μίαν οὐσίαν, ἣν τρισσῶς ὑμνήσωμεν, Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος κράζοντες, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῖς Προφήταις πάλαι προῤῥηθεὶς, ἐγγίξει μοι βρέφος ἐκ Παρθένου κυθηὶς. Χαίρει Ἀδάμ· καὶ ἡ Προμήτωρ Εὐα, τῶν ᾠδίνων λέλυται· καὶ συγχορεύει Δαυῖδ, ὁ τῆς Παρθένου πατήρ.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ ἡ΄. Εἰρμός.

» Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι Στρατιαί, ὡς

» Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖ-

» δες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας

» τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Κύριος ἔρχεται, ἐν ξένῳ τοκετῷ, σαφῶς εἰς τὰ ἴδια· δεξώμεθα αὐτόν· ὅπως ξενωθέντας Παραδείσου τρυφῆς, πάλιν οικειώσῃ, τικτόμενος Σπηλαίῳ.

Ἴδου ἡ ἀνάκλησις, ἡμῶν ἐπιδημεῖ· ἠχήσωμεν ἄσματα, χαρμόσυνα σπουδῆ, καὶ ἄσωμεν μέλη προεόρτια, τῷ ἐν σμικροτάτῳ, χωρουμένῳ Σπηλαίῳ.

Ὡς ᾤμοσε Κύριος, πεπλήρωκεν ἰδοῦ, ἐκ σπέρματος δούς ἡμῖν, Δαυῖδ τὴν ἑαυτοῦ, Μητέρα Παρθένον ἐξ ἧς βρέφος, σαρκὶ ἐτέχθη ἐν πόλει, Βηθλεεμ ὑπὲρ λόγον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἦμνείσθω Ἰγνάτιος, ὁ μέγας Ἱερεὺς, διττῶς στεφανούμενος, ὡς Μάρτυς καὶ Ποιμὴν· ἀθλήσας γὰρ οὗτος, δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἐρῶν τοῦ ἐρᾶσθαι, παθεῖν οὐ παρητεῖτο.

Διψῶν τὸ ποτήριον, τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, δεσμώτης ἀνέτρεχες, Ἰγνάτιε σοφέ· καὶ φθάσας τὸ σκάμμα, οὐκ ἐπαύσω βοῶν· Διψῶ τοῦ διψᾶσθαι, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς δρόμοις τῆς Πίστεως, ὡς ἥλιος τὴν γῆν, γενναίως διέδραμες, ἀπ' ἄκρων οὐρανοῦ· καὶ δύνας ἀδύτως, ἀπὸ γῆς εἰς Χριστόν, τὸ φῶς συναστράπτεις, αὐτῷ τῆς ἀφθαρσίας.

Δεσμοῖς κατεχόμενος, διώδευσας τὴν γῆν, μυρίσας τοῖς ἄθλοις σου, ἡμᾶς τοὺς ἐν αὐτῇ· καὶ νῦν μετὰ τέλος, ὡς περ κρίνον ἀγροῦ, καὶ κρίνον πεδίου, ἡμᾶς εὐωδιάζεις.

Δόξα.

Μονάς οὐσιότητα, ὑμνεῖσθω ἢ Τριάς· Τριάς ὑποστάσει, τιμάσθω ἢ Μονάς· ὡς μία τῆ φύσει, τοῖς προσώποις δὲ τρεῖς, οὐ διαιρουμένη, οὐ συναλειφομένη.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἄστρον ἀνέτειλε, Χριστὸς ἐξ Ἰακώβ, καὶ Μάγοι συντρέχουσιν, ἐν πόλει Βηθλεέμ, ὑμνήσαι τιμῆσαι, προσκυνῆσαι αὐτῷ, τεχθέντι ἐκ μήτρας, Ἀγνῆς τῆς Θεοτόκου.

Προεόρτιος. Ωιδὴ θ΄. Εἰρμός.

» Τὴν ζωοδόχον Πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον

» Λυχνίαν τῆς χάριτος, τὸν Ναὸν τὸν ἅγιον, τὴν

» Σκηνὴν τὴν πάγχρυσον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς

» τὴν πλατυτέραν, τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύ-

» νωμεν.

Σὺν Πατριάρχαις Δικαίοις τε ἅπασιν, καὶ τοῖς ἁγίοις Προφήταις σκιρτήσωμεν· ἐκ Παρθένου Κύριος, Ἰησοῦς ἢ λύτρωσις, ὁ φωτισμὸς ἢ ζωὴ ἢ σωτηρία, νῦν ἐν τῇ πόλει, Δαυῖδ ἀποτίκτεται.

Ἦδη τῆς θείας τοῦ Λόγου σαρκώσεως, πᾶσιν ἠνοιχθῆ σαφῶς τὰ προπύλαια· οὐρανοὶ ἀγάλλεσθε, Ἄγγελοι σκιρτήσατε, καὶ εὐφραινέσθω ἢ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις, μετὰ Ποιμένων καὶ Μάγων ἐν πνεύματι.

Φέρει Χριστὸν ὡς περ μύρον ἀκένωτον, τὸ νοητὸν ἢ Παρθένος ἀλάβαστρον, καὶ τοῦτο προέρχεται, ἐν Σπηλαίῳ πνεύματι, ἀποκενώσαι σαφῶς ὅπως πληρώσῃ, τῆς εὐωδίας αὐτοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ὁ Θεοφόρος ἡμᾶς εἰσιτίασατο, τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ ἄθλους προθεῖς ἡμῖν· Δεῦτε φιλομάρτυρες, ἱερώς δρεψάμενοι, τὰ μυστικὰ τῶν τερπνῶν ἁσμάτων ἄνθη, τὰς κορυφὰς ἑαυτῶν στεφανώσωμεν.

Τὴν ἱεράν σου στολὴν ἱερώτατε, ἱερωτέραν εἰργάσω τοῖς ἄθλοις σου· διὸ καὶ τὸν στέφανον, διττῶς κοσμησάμενος, μετὰ Μαρτύρων ὑμνεῖς καὶ τῶν Ποιμένων, Ἱερομάρτυς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Σίτος Θεοῦ καθαρὸς εἰμι ἔλεγες, καὶ δι' ὀδόντων θηρίων ἀλήθομαι, ἵνα ἄρτος γένωμαι, ἱεροτελούμενος, τῷ ἐραστῇ καὶ Θεῷ κεκαθαρμένος, ὃν καὶ ποθῶν, οὐ πτοοῦμαι τὸν θάνατον.

Ὡς ὑπερόπτης τῶν κάτω Ἰγνάτιε, καὶ ὑπηρέτης τῶν ἄνω μυσήσεων, ὡς λατρείαν ἄμωμον, τελῶν καὶ τελούμενος, ἱερουργεῖς σεαυτὸν τῷ μαρτυρίῳ, πρὸς τε θηρία καὶ πῦρ ἐτοιμαζόμενος.

Σπλάγχνα θηρίων σοι τάφος γεγόνασιν· ἔχεις δὲ νῦν τὴν Σιών ἐνδιαίτημα, καὶ ζῆς ἐν καινότητι, ζωηφόρου Πνεύματος, ἐν οὐρανοῖς τῷ Χριστῷ συμβασιλεύων, καὶ ἐντροφῶν τῇ αὐτοῦ ὠραιότητι.

Τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ ἐν ταῖς ἄνω μοναῖς ἀυλιζόμενος, ἱερὲ Ἰγνάτιε, τῷ Θεῷ καὶ Κτίστῃ σου, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου ταύτης ἐντυγχάνων, ἀδιαλείπτως μὴ παύση δεόμενος.

Δόξα.

Τὸ ὑπεράρχιον φῶς ἢ ζωὴ ἡμῶν, Πατὴρ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τρισὶν ὑποστάσεσι, καὶ μιᾷ Θεότητι, ὑπερουσίως ἀεὶ θεολογεῖσθω, Τριάς ἀπλή συμφυῆς καὶ ὁμότιμος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Ἀγνή τοῦ Θεοῦ Πόλις ἔμψυχε, ἐν ἣ Θεὸς χωρηθῆναι εὐδόκησε· μὴ λιπῶν τὰ ἄνω γάρ, πρὸς σὲ καταβέβηκεν, ὡς ὑετὸς ἐπὶ γῆς Θεογεννήτορ, καὶ ἐν τῇ πόλει Βηθλεὲμ βρέφος τίκτεται.

Ἐξαποστειλάριον Προεόρτιον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Ἐτοιμάζου Βηθλεὲμ· Σπήλαιον εὐτρεπίσθητι· ὑπόδεξαι καὶ ἡ Φάτνη, τὸν ἀπερίγραπτον Θεόν, σαρκὶ περιγραφόμενον· ἔρχεται γὰρ τεχθῆναι, καθὼς περ εὐδόκησεν.

Τοῦ Ἁγίου. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σίτος ὑπάρχω ἔλεγες, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος, καὶ δεῖ με νῦν ἀλήθεσθαι, δι' ὀδόντων θηρίων, Ἰγνάτιε Θεοφόρε, ὅπως ἄρτος ἡδύς τε, καὶ καθαρὸς ὀφθήσομαι, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι· ἣ παρεστῶς, μνημονεύεις πάνσοφε τῶν τελούντων, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς τετρωμένος ἔρωτι, ἀγάπης τοῦ Κυρίου σου, Ὁ ἐμὸς ἔρως ἐβόας, Χριστὸς ἐσταύρωται θέλων· διὸ διψῶ τοῦ διψᾶσθαι, καὶ ζῶν ἐρῶ τοῦ ἐρᾶσθαι· οὐ κοινωνὸς γενηθῆναι, ἐπιποθῶ καὶ τοῦ πάθους, καὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας.

Προεόρτιον, ὅμοιον.

Πιστοὶ τὰ προεόρτια, τῶν Γενεθλίων ἄσματα, νῦν προσηγήσωμεν πίστει· ἔρχεται ἥκει γὰρ Χριστός, ἐν Βηθλεέμ τοῦ τεχθῆναι, ὡς βροτὸς ἐκ Παρθένου, καὶ ὄραθῆναι νήπιος, σπαργάνοις ἐνειλημένος, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, κατὰ ἀλφάβητον. Ποίημα Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Αἱ ἀγγελικαί, προπορεύεσθε Δυνάμεις· οἱ ἐν Βηθλεέμ, ἐτοιμάσατε τὴν φάτνην· ὁ Λόγος γὰρ γεννᾶται· ἡ σοφία προέρχεται· δέχου ἀσπασμὸν ἡ Ἐκκλησία· εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου, λαοὶ εἴπωμεν· Εὐλογητὸς ὁ ἐλθὼν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.(δίς)

Ἀνίσχει ὁ Ἄσθῆρ, Ἰακώβ ἐν τῷ Σπηλαίῳ. Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, προεόρτια τελοῦντες, συνδράμωμεν τοῖς Μάγοις, τοῖς Ποιμέσι συνέλθωμεν· ἴδωμεν Θεὸν ἐν τοῖς σπαργάνοις· ἴδωμεν Παρθένον γαλουχοῦσαν· φρικτὸν θέαμα! Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Βουνοὶ γλυκασμὸν, σταλαξάτωσαν· ἰδοὺ γὰρ, ἥκει ὁ Θεός, ἐκ Θαμιὰν Ἔθνη ἠττάσθε· ἀγάλλεσθε Προφήται· Πατριάρχαι σκιρτήσατε· ἄνθρωποι χορεύσατε ἐνθέως· ὁ ἰσχυρὸς καὶ μέγας Ἄρχων, Χριστὸς τίκτεται· ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, ἐν γῆ παραγίνεται.

Γῆθεν ἀνουψῶν, τοὺς βροτοὺς ὁ Πλάστης ἥκει, τὴν βασιλικὴν, καινουργῶν αὐθις εἰκόνα· συγχάρητε τῶν ἄνω, αἱ Δυνάμεις ὑμνήσατε· ἔχθρας τὸ μεσότοιχον ἐλύθη· ἦλθεν ὧ ἀπέκειτο· Θεὸς γὰρ, βροτὸς γίνεται· ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Δεῦτε οἱ πιστοί, ὑπαντήσωμεν τῷ Κτίστη, ἥκοντι εἰς γῆν, ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλαι· ἀγνεία λαμπρυνθῶμεν, ἀρεταῖς ἀστραφθειήμεν· τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἐτοιμασθῶμεν, Χριστὸν ιδέσθαι βρεφωθέντα, νοὸς ὄμμασιν, ἡμᾶς θεοῦντα τοὺς βροτούς, ἄκρα ἀγαθότητι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἐγγίζει ὁ Χριστός· Βηθλεέμ προετοιμάζου· ἤδη τῶν Ἐθνῶν, τὸ σωτήριον ἀνγάξει· εὐτρέπισον τὴν φάτνην, τοὺς Ποιμένας συνάγαγε, κάλεσον τοὺς Μάγους ἐκ Περσίδος· αἱ Στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, Νόων κράζουσιν· Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, Χριστὸς παραγίνεται.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ζῆλός τε καὶ πῦρ, καταφάγεται σε ἄφρων, πλάνε ἀληθῶς, καὶ τοῦ νόμου συκοφάντα· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, Ἡσαΐας ὡς ἔφησεν, ἔσχεν ἐν γαστρὶ καὶ ἐπὶ φάτνης, ἀνακλινεῖ τὸν Βασιλέα· διὸ ἅπαντες, οἱ ἐξ Ἰούδα τῆς φυλῆς, δυνάσται ἐκλείψουσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. ᾠχος δ΄.

Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ὕμνησον πόλις Σιών· ἀγάλλου ἡ ἔρημος, προμνηστευθεῖσα τὴν χαρὰν· ἀστήρ γὰρ προέρχεται, ἐν Βηθλεὲμ μηνύων, μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν· καὶ Σπηλαιοὶ δέχεται, τὸν ἀχώρητον παντί· καὶ Φάτνη ἐτοιμάζεται, ὑποδέξασθαι ζωὴν τὴν αἰώνιον· αὐτῶ πάντες ἄσωμεν καὶ βοήσωμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμὰν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἀνατολίου

Χριστὸς ὁ ἐρχόμενος, ἐμφανῶς Θεὸς ἡμῶν, ἤξει καὶ οὐ χρονιεῖ· ἐξ ἀπειρογάμου Νύμφης ὀφθήσεται, ἐν Σπηλαίῳ δὲ λοιπὸν προσαναπαύσεται· καὶ φάτνη τῶν ἀλόγων, ὃν οὐκ ἐχώρει οὐρανός, ὑποδέχου, μέλλοντα σπαργανοῦσθαι ἐν σοί, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς. Ἀστήρ μηνύει, Μάγοι προσκυνοῦσι, Ποιμένες ἀγραυλοῦσι, θαῦμα ὀρῶντες τὸ φρικτόν· καὶ Ἄγγελοι μέλπουσιν, ἐπὶ γῆς θεώμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Ἡσαΐα χόρευε, Λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι· προφήτευσον τῇ Κόρῃ Μαριάμ, Βάτον πυρὶ καίεσθαι, καὶ μὴ καταφλέγεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος. Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου· ἄνοιγε πύλην ἢ Ἐδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε, ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν Ἀστήρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ Σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τὸν σῶζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. ᾠχος α΄. Τοῦ Στουδίτου.

Στήλη ἔμψυχος, καὶ ἔμπνους εἰκῶν, ἡ ἐτήσιός σου ἐπέστη ἐορτή, Θεοφόρε Ἰγνάτιε, τὰς μυσταγωγίας σου, καὶ τὰς ἀριστείας σου κηρύττουσα· τὴν ὑπὲρ τῆς Πίστεως μέχρις αἵματος ἀντικατάστασιν· τὴν μακαρίαν ἐκείνην, καὶ ἀοίδιμον φωνήν, τὴν, Ὅτι σῖτος εἰμὶ Θεοῦ λέγουσαν, καὶ δι' ὀδόντων θηρίων ἀλήθομαι· διὸ μιμητῆς τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ σὺ γεγονώς, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. ᾠχος πλ. β΄. Βύζαντος.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνάς γὰρ ἤκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα, τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα δουλικῶς, ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ Λυτρωτῆς μου καὶ Θεός;

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἰουλιανῆς,

τῆς ἐν Νικομηδείᾳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος, πρὸς αὐτὸν ἀνακέκραγε, Προφήτης ἐν πνεύματι· ὁδὸν γὰρ ἐξεῦρε, πᾶσαν ἐπιστήμης· μετὰ δὲ ταῦτα τοῖς βροτοῖς, σάρκα φορέσας ὁμοιωθήσεται· Παρθένου γὰρ Θεόπαιδος, ἀποτεχθῆναι ἐπιέγεται, προσιτός μοι γενόμενος, ὁ τῇ φύσει ἀπρόσιτος.

Θημωνία ἄλωνος, ἢ σὴ κοιλία Πανάμωμε, Θεοτόκε γνωρίζεται, στάχυν ἀγεώργητον, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, φέρουσα ἀφράστως· ὃν ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεέμ, ἀποκυήσεις τὴν κτίσιν ἅπασαν, ταῖς θεαῖς ἐπιγνώσεσι, μέλλοντα θρέψειν ἐν χάριτι, καὶ λιμοῦ τὸ ἀνθρώπινον, ψυχοφθόρου λυτρώσεσθαι.

Δάμαλις ἢ ἄμωμος, τὸν σιτευτὸν Μόσχον φέρουσα, ἐν κοιλίᾳ προέρχεται, εἰς ἅγιον Σπήλαιον, παραδόξῳ λόγῳ, τοῦτον ἀποτέξει, καὶ σπαργανῶσαι ὡς βροτόν, καὶ ἀνακλῖναι φάτνη ὡς νήπιον. Ἡ κτίσις προεώρταζε, χαρμονικῶς μεγαλύνουσα, τὸν τοιαῦτα παράδοξα, ἐπὶ γῆς ἐργαζόμενον.

Ἔτερα Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας

Ἦχος ὁ αὐτός. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ταῖς βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σωτηρίου ἱμάτιον, σεαυτῇ πανεύφημε ἐπιχρώσασα, καὶ λαμπρυνθεῖσα

τῷ πνεύματι, Κυρίῳ μεμνήσ τευσαι, ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, συντηροῦντί σε ἄμωμον, ἀδιάφθορον, εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐν θαλάμοις, οὐρανίοις ὡς παρθένον, περικαλλῆ καὶ ἀκήρατον.

Αἰκισμοῖς ὁμιλήσασα, καὶ πυρὶ προσπελάσασα, καὶ σαρκὸς σπαράγματα καρτερήσασα, καὶ τῶν λεβήτων τὰ βράσματα, γενναίως ἐνέγκασα, οὐχ ἠττήθης λογισμῶ, οὐ ξοάνοις ἐπέθυσας· ἀλλὰ κλίναςα, τῷ Θεῷ, τὸν αὐχένα τῆ τοῦ ξίφους, τιμωρία στεφηφόρος, πρὸς οὐρανούς ἀνελήλυθας.

Ὡσπερ προῖκα πολύτιμον, τῷ Νυμφίῳ προσήγαγες, Ἀθληφόρε ἔνδοξε δῆμον ἅγιον, τοῖς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οἷς πίστει ἐτέλεσας, ἀνωτέρα καὶ ποινῶν, καὶ τροχοῦ καταφλέγοντος, καὶ στρεβλώσεων, ἐν Χριστῷ δεικνυμένη τῷ τὴν νίκη, οὐρανόθεν σοι παρθένε, θεουργικῶς χορηγήσαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Σιών πανηγύριζε· Ἱερουσαλήμ εὐφραίνου. Πόλις Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὑπόδεξαι τὸν Κτίστην, ἐν Σπηλαίῳ καὶ Φάτνῃ χωρούμενον· ἀνοίξατέ μοι πύλας, εἰσελθὼν ἐν αὐταῖς, ὄψομαι τὸν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, καὶ τῆ δρακί συνέχοντα τὴν κτίσιν· ὄν ὑμνοῦσιν Ἄγγελοι, ἀκαταπαύστῳ φωνῇ Ζωοδότῃν Κύριον, τὸν σῶζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πάντων τῶν Προφητῶν, αἱ προρρήσεις πληροῦνται· ὁ Χριστὸς γὰρ γεννᾶται, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, ἐκ τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Δόξα τῶν γηγενῶν, καὶ καύχημα καὶ κλέος, Βηθλεὲμ ἡ τιμία, μητρόπολις ἡ θεία, ὑπόδεξαι τὸν Κτίστην σου.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Λόγος τοῦ Πατρός, δι' οὗ τὸ πᾶν ὑπέστη, ἀπαθῶς καὶ ἀρρέευστως, ὑπόστασις ὁραῖται, μία ἐκ δύο φύσεων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἡ πόλις Βηθλεέμ, εὐτρέπισον τῷ Κτίστη, τὸ Σπήλαιον, τὴν Φάτνην, τὰ σπάργανα· ἐν σοὶ γὰρ, τεχθῆναι παραγίνεται.

Απολυτικά. Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ... (ιδὲ σελ. 152).

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς νύμφη πανάμωμος, καὶ Ἀθληφόρος σεμνή, τῷ Λόγῳ νενύμφευσαι, τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, Ἰουλιανὴ ἔνδοξε· σὺ γὰρ φθαρόν μνηστήρα, παριδοῦσα ἐμφρόνως, ἤθλησας ὑπὲρ φύσιν καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες. Καὶ νῦν ταῖς τοῦ Νυμφίου σου, τρυφᾶς φαιδρότησι.

Καὶ νῦν. Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ... (ιδὲ σελ. 152).

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΑ

Ψάλλομεν τὸ Διώδιον, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τρίτη τε.

Ωιδὴ η΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Τῷ δόγματι τῷ τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες
- » μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὠ-
- » μολόγουν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυ-
- » ρίου τὸν Κύριον.

Ῥαθυμίας ὕπνον ἀφ' ἡμῶν, βαλώμεθα, καὶ ψυχῶν ἐγρηγόρσει, τῷ τικτομένῳ ἐκ Κόρης ἀγνῆς, Χριστῷ ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰκανούσθω πρᾶξις ἀγαθὴ, ἡμῶν τῷ τῆς ψυχῆς ταμείῳ· ὅπως φαιδρῷ τῷ προσώπῳ Χριστῷ, τικτομένῳ ψάλλωμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὸ τάλαντον ἔργοις ἀγαθοῖς, εὐξήσαντες ὡς περ δῶρα τῷ δόντι, ἀντὶ χρυσοῦ καὶ λιθάνου Χριστῷ, καὶ σμύρνης προσάξωμεν, ἐρχομένῳ, τεχθῆναι, ἐκ Κόρης Θεόπαιδος.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ
- » χαρὰν τῷ κόσμῳ κηύσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Παν-
- » αγία Παρθένε.

Τοῖς ἐπιγνώμοσι Χριστός, γρηγορεῖν ἐντέταλται, τὴν αὐτοῦ ἐλπίζουσιν ἔλευσιν·
ἐκ Παρθένου, καὶ γὰρ ἦκει τεχθῆναι.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σου Χριστέ, ἐνδημίᾳ σύσκηνον, δεξιοῖς με δεῖξον προβάτοις σου,
σὴν τιμῶντα, ἐν σαρκὶ παρουσίαν.

Ἐν τῇ προτέρᾳ σου Χριστέ, παρουσία ἔσωσας, τὸν Ἀδάμ· ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ σου,
τοὺς τιμῶντας, τὴν σὴν Γέννησιν σῶζε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος β'. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Ὁ ἀπρόσιτος Θεός, δι' εὐσπλαγχνίαν προσιτός, γενόμενός μοι θέλων,
προέρχεται σαρκί, γεννηθῆναι ὡς ἄνθρωπος, ἐν πόλει Βηθλεέμ, ἐκ Παρθένου
νεάνιδος· ὃν ὑποδέξασθαι προθύμως σπουδάσωμεν, ἀνακράζοντες φόβῳ· Κύριε
δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Θαῦμα παράδοξον, ὀραῖται σήμερον! ὁ γὰρ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐν τῷ σπηλαίῳ σαρκί, ἐκ
τῆς Παρθένου δι' ἡμᾶς, τεχθῆναι νῦν ἐπιείγεται, Μάγοι μετὰ δώρων δέ, ὡς
Βασιλεῖ προσκυνήσουσι. Ποιμένες τε καὶ Ἄγγελοι, αὐτὸν δοξολογήσουσι· μεθ' ὧν
καὶ ἡμεῖς βοῶμεν· Δόξα τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς κατὰ ἀλφάβητον.
Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀ-
- » παθείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντι-
- » σον δέομαι· ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώ-
- » σει τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα.

Ἀγάλλου οὐρανέ, καὶ ἡ γῆ εὐφραινέσθω· ὁ Θεὸς γὰρ μεθ' ἡμῶν, γενόμενος σαρκί, ἐκ Παρθένου νεάνιδος, τίκτεται καὶ σπαργανοῦται· τὰς σειρὰς διαλύει δέ, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐσπλαγχνος.

Βασίλισσα ἀγνή, Βασιλέα τῶν ὅλων, ἀποτίκτει ὑπὲρ νοῦν, τὸν ἄνω τοῖς πιστοῖς, βασιλείαν ἀνοίγοντα, καὶ τὴν ἐν ἡμῖν ἀθλίως, βασιλεύουσαν πάντοτε, ἀμαρτίαν τελείως ἐξαίροντα.

Γραφαὶ προφητικαί, περαιοῦνται· ἰδοὺ γάρ, ὃν προήγγειλαν Χριστόν, ἐν πόλει Βηθλεέμ, φανεροῦται σαρκούμενος· τούτου νῦν προεορτάσαι, τὰ Γενέθλια σπεύσωμεν, διανοίας εὐθύτητι σήμερον.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μέλπειν σε, Μάρτυς, προσθέτω Θεὸς χάριν.

Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα, περὶ Θεὸν χορεύεις ἱερῶς, θεουμένη πανεύφημε, καὶ φωτισμὸν πρεσβείαις σου, παρεχομένη τοῖς ὕμνοῦσί σε.

Ἐτρώθης, τῷ γλυκυτάτῳ ἔρωτι, Χριστοῦ πανεύφημε· καὶ σαρκικὰς λιποῦσα ἡδονὰς, καὶ μνηστῆρα ἐπίκηρον, κατεγγυήθης ἄμωμος, ἀγνή παρθένος τῷ Νυμφίῳ σου.

Λαμπρύνας, φωτοφανέσι κάλλεσι, τὴν σὴν διάνοιαν, ὁ Πλαστοουργὸς τῶν ὅλων καὶ Θεός, οὐρανίων θαλάμων σε, παρθενικῶς χορεύουσιν, Μάρτυς θεόφρον κατηξίωσεν.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, τὸν Πλαστοουργὸν τῆς φύσεως, τεκεῖν ἐπείγεται, ἐν τῷ Σπηλαίῳ σάρκα ἐξ αὐτῆς, καθ' ὑπόστασιν ἄρρήτον, ὑπερφυῶς φορέσαντα, ὅπως θεώσῃ τὸ ἀνθρώπινον.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ Ἐθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ

» πολλὴ ἐν τέκνοις, ἡσθένησε συναγωγὴ· τῷ θαυ-

» μαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Δανιήλ ἐξ ὄρους σε, παρθενικοῦ λίθον Λόγε, ἀποτμηθέντα βλέπει, καὶ ἐκλεπτόντα βωμούς, εἰδωλικούς τῷ κράτει σου· διὰ τοῦτο φόβῳ σε δοξάζομεν.

Ἐξ Ἐώας Μάγοι σε, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ὀδηγηθέντες ἄστρον, δῶρα προσάγουσι Χριστέ, σμύρναν χρυσὸν καὶ λίβανον, ἐκπλαγέντες τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ζωηφόρον ἄσταχυν, χώρα ἀνήροτος φέρει, ἀποτεκεῖν ἐν πόλει, τῆς Βηθλεὲμ ἢ Μαριάμ, πάντων ψυχὰς ἐκτρέφοντα, τῶν βοώντων· Ἄγιος εἶ Κύριε.

Τῆς Ἀγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐτέλεσας τὴν ψυχὴν, ναὸν πανάγιον Θεοῦ ἔνδοξε, θείοις ναοῖς πάντοτε, ὕμνοις καὶ εὐχαῖς παρεδρεύουσα.

Μεγίστων ἐπιτυχεῖν, ἐφιεμένη δωρεῶν Πάνσεμνε, πόνους σαρκὸς ἔφερεις, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ σώματι.

Αἱμάτων σου σταλαγμοῖς, τῆς ἀθειᾶς τὴν πυρὰν ἔσβεσας, καὶ τῶν πιστῶν ἠρδευσας, Ἰουλιανὴ τὰ φρονήματα.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενος τοὺς βροτούς, ὁ συμπαθὴς ἐκ τῆς Ἀγνῆς τίκτεται, ἐν Βηθλεὲμ σπάργανα, νήπιον καθάπερ δεχόμενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ

» στερέωμα.

Κάθισμα Προεόρτιον. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Χαρᾶς ἐμπλήσθητε, πάντα τὰ πέρατα· ἢ Θεοτόκος γάρ, τεκεῖν ἐπέιγεται, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός· ὦ θαύματος ἀνεκφράστου! ἄρχεται ὁ Ἄναρχος, καὶ σαρκοῦται ὁ Ἄσαρκος. Σπήλαιον εἰσδέχεται, τὸν συνέχοντα ἅπαντα. Ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἢ κτίσις ἡμέραν προεόρτιον.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ´.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πεποικιλμένη ἀρεταῖς θεοσδότοις, διηθησμένη τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ, ὅλη καλὴ καὶ ἄμωμος ὠράθης σεμνῆ· ὅθεν σου ὁ Κύριος, νῦν ἠράσθη τοῦ κάλλους, καὶ

πρὸς φωτεινότατον, σὲ νυμφῶνα εἰσῆξεν· ἐν ᾧ χορεύεις Ἰουλιανή, μετὰ Μαρτύρων Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παρθένοι προεξάρξατε, τῇ τῆς Παρθένου χαρᾶ. Μητέρες αἰνέσατε, τὴν προπομπὴν τῆς Μητρός, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Μάγοι σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, σὺν ἡμῖν οἱ Ποιμένες· ἔρχεται γὰρ ἐν πόλει, Βηθλεὲμ τοῦ γεννηῆσαι, υἱὸν τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, σφάζοντα κόσμον φθορᾶς.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν
- » νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκη-
- » ράτῳ παλάμη καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας·
- » Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ἡ ἀγία μυροθήκη, τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Βηθλεὲμ ἐν πόλει, τοῦτο ἐκκενῶσαι προέρχεται, ἀγιασμὸν ἡμῖν πᾶσι παρεχόμενον, τοῖς κραυγάζουσι· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Θεηγόρε Ἡσαΐα, τὰ σεπτὰ σου κηρύγματα, γεγονότα βλέπων, πράγματα ἀγάλλου καὶ χόρευε· ἡ γὰρ Παρθένος ἀσπόρως ἀπεκύησεν, ἐν Σπηλαίῳ σαρκί, Βηθλεὲμ τὸν ἀχώρητον.

Ἰησοῦς σαρκὶ γεννᾶται, καὶ ἐν χρόνῳ ὁ ἄχρονος, καθορᾶται βρέφος, λύων μου τὰ χρόνια πταίσματα, καὶ τῇ ἀφάτῳ πτωχεΐα νῦν πλουτίζει με, τὸν πτωχεύσαντα, φθοροποιαῖς παραβάσεσιν.

Τῆς Ἀγίας. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Τεταμένην τὴν διάνοιαν κεκτημένη, πρὸς τὸν τῶν ὅλων Κύριον, σαρκὸς τεταμένης, καὶ μαστιζομένης δεινῶς, οὐδόλως ἐφρόντισας, Ἰουλιανὴ καλλιπάρθενε.

Ὑπερίσχυσαν οἱ ἔρωτες τοῦ Δεσπότη, τοὺς τῆς σαρκὸς πανεύφημε, Μάρτυς ἀμαυρῶσαι· ὄθεν κατεφρόνησας, καὶ πλούτου καὶ μνήστορος, καὶ τῶν πολυτρόπων κολάσεων.

Σὲ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα καθάπερ λύκοι, οἱ δυσμενεῖς σπαράττοντες, Μάρτυς ταῖς αἰκίαις, ἄμωμον ὀλόκληρον, Θεοῦ ἀπετέλεσαν, θεῖον ἱερεῖον καὶ σφάγιον.

Θεοτοκίον.

Παρθενίαν μετὰ τόκον ἐσφραγισμένην, ἢ Θεοτόκος βλέπουσα, θάμβει
συσχεθεῖσα, Τέκνον ἀνεκραύγαζε· πῶς νῦν σπαργανώσω σε, ψάμμω
σπαργανοῦντα τὴν θάλασσαν;

Προεόρτιος. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται, τὴν δόξαν σου Χριστέ·

» ἀλλ' ἡμεῖς σὲ μονογενές, Πατρικῆς ἀπαύγασμα,

» δόξης Θεότητος, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦ-

» μὲν σε Φιλάνθρωπε.

Κόρης ἀποτίκτεται, Θεὸς Ἐμμανουήλ, καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεῖς, τὴν ἡμῶν
ἀνάκλησιν, θέλων ἐργάζεται τούτου τὰ Γενέθλια, εὐσεβῶς προεορτάσωμεν.

Λόγος ὢν προάναρχος, Πατρὸς καὶ συμφυῆς, ἐπὶ φάτνης ἀνακλιθεῖς, τῶν
ἀλόγων ἔλυσας, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς, τοὺς προεορτάζοντας, εὐσεβῶς τὰ σὰ
Γενέθλια.

Μακαρία πέφυκεν, ἡ ρίζα Ἰεσσαί, ἐκβλαστήσασα τὴν Ἄγνην, ἄνθος θεῖον
φέρουσαν, Χριστὸν τὸν Κύριον· οὗ προεορτάσωμεν, τὰ Γενέθλια γηθόμενοι.

Τῆς Ἁγίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ροῦν Μάρτυς δυσσεβοῦς, ἀθειᾶς ἐξήρανας, τοῖς ρεύμασι τῶν αἱμάτων, τῶν
ἀδίκως χυθέντων, καὶ πῦρ ἀπάτης ἔσβεσας.

Ὀλόκληρον σαυτὴν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἐρύθημα παρθενίας, ταῖς βαφαῖς
τῶν αἱμάτων, λαμπρότερον τελέσασα.

Σῶ κάλλει τὴν ψυχὴν, τετρωμένην παρέδραμεν, ὦ Δέσποτα ἢ παρθένος, τὰ
ὀρώμενα κάλλη, ἀθλήσει διαλάμπουσα.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα καινοπρεπές! ἢ Παρθένος ἐπείγεται, ἢ Ἄχραντος ἐν Σπηλαίῳ, Βηθλεὲμ
τοῦ κυῆσαι, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα.

Προεόρτιος. Ὡδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντι-

» σέ με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς

» Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Νέον ἐπὶ γῆς ἡμῖν Παιδίον, τεχθεὶς ὁ πρὸ αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀρρήτως ἀναλάμψας, τῆς παλαιᾶς, πάντας ἠλευθέρωσε, παραβάσεως ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἐένα καὶ παράδοξα ἠκούσθη, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, γεννηθέντος σου ἄναρχε Λόγε· Ποιμένες γάρ, μετ' Ἀγγέλων ὕμνον σοι, ὡς Δεσπότη προσεκόμιζον.

Ὁ ἀστὴρ τὸν τῆς δικαιοσύνης, καταμηνύει Μάγοις, ἀπορρήτως Ἥλιον τεχθέντα· οὗ τὰ σεπτὰ, νῦν προεορτάσωμεν, ἀγαλλόμενοι Γενέθλια.

Τῆς Ἀγίας. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἐρωτι, τετρωμένη τῷ θείῳ ἐκραύγαζες· Χριστὸν ἐπείγομαι φθάσαι, τὸν ὥραϊον κάλλει ὅθεν βασάνους, ὑπομένω, ἀκλινεῖ γηθομένη φρονήματι.

Τείνεσθαι, ἀνηλεῶς καὶ ῥάβδοις συντριβεσθαι, τὴν τοῦ Κυρίου ἀμνάδα, πονηρὸς διώκτης προσέταπτε, τεταμένην, πρὸς Χριστὸν τὴν διάνοιαν ἔχουσαν.

Ἐορθρισας, πρὸς Χριστὸν τὸν ἀνέσπερον Ἥλιον, καὶ ταῖς αὐτοῦ φρυκτωρίαις, καὶ ψυχὴν θεόφρον, καὶ τὴν καρδίαν, κατηυγάσθης, καὶ πρὸς φῶς μετετέθης αἰδίων.

Θεοτοκίον.

Θάλασσαν, σπαργανώσας ὀμίχλη, βουλήματι, κυφορεῖται ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου Κόρης καὶ σπάργανα, ὥσπερ βρέφος, καταδέχεται κόσμον λυτρούμενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμέ-

» νη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι

» αἵματι.

Κοντάκιον Προεόρτιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐν τῇ Βηθλεὲμ, ὀρῶντες σπαργανούμενον, τὸν πᾶσαν τὴν γῆν, κρατοῦντα τῇ χειρὶ αὐτοῦ, προεόρτια ἄσματα, τῇ Τεκούσῃ τοῦτον προσενέγκωμεν· μητρικῶς γὰρ εὐφραίνεται, κρατοῦσα ἐν κόλποις τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Θεοῦ Υἱὸν ἢ Παρθένος ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα, καὶ μητρικοῖς ἀσπασμοῖς καταφιλοῦσα ἐφθέγγετο· Σπορὰν οὐκ ἔγνω ἐν τῇ συλλήψει, καὶ φθορὰν οὐκ ὑπέστη ἐν τῇ γεννήσει, ἀλλ' Ἀγνή ὥς περ πρόφην εἰμι καὶ μετὰ γέννησιν· διό

σου προσκυνῶ Τέκνον τὴν πολλὴν εὐπλαγχνίαν, καὶ ἄφατον μεγαλοργίαν, ἣν ἔδειξας εἰς ἐμέ· ὅθεν καὶ ἀγάλλομαι, κρατοῦσα ἐν κόλποις τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἰουλιανῆς.

Στίχ. Ἰουλιανῆς ἀγλαίσμα τὸ ξίφος.

Ὡς προξενῆσαν ἀγλαὸν ταύτη στέφος.

Ἐκτανον εἰκάδι πρώτη Ἰουλιανὴν ἐρατεινὴν.

Αὕτη ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, πλουσίων γεννητόρων παῖς ὑπάρχουσα, καὶ μνηστεύεται παρ' αὐτῶν Ἐλευσίῳ τινὶ συγκλητικῷ. Οὗ βουλομένου τὸν γάμον ποιῆσαι, οὐ κατεδέξατο ἡ Ἁγία, εἰποῦσα· Ἐὰν μὴ πρότερον τὴν τῆς Πόλεως ἀρχὴν σχῆς, οὐ συνέρχομαί σοι εἰς γάμον. Εἰς δὲ τὴν τοῦ Ἐπάρχου τιμὴν καταστάντος αὐτοῦ, πάλιν πρὸς αὐτὸν λέγει· Ἐὰν μὴ ἀπὸ τῆς τῶν εἰδώλων θρησκείας ἐπὶ τὴν τῶν χριστιανῶν πίστιν μεταστραφῆς, τὴν διὰ γάμου πρὸς σὲ κοινωνίαν οὐ καταδέχομαι. Ὁ δὲ τῷ πατρὶ τῆς Παρθένου ἐξεῖπε πάντα. Μὴ δυνηθέντος δὲ τοῦ πατρὸς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως αὐτὴν μεταβαλεῖν, αὐτῷ τῷ μνηστῆρι καὶ Ἐπάρχῳ εἰς τὴν κατὰ τοὺς κρατοῦντας νόμους ἐξέτασιν παρεδόθη. Ὁ δὲ, τοῦ χιτῶνος γυμνώσας αὐτὴν καὶ βουνεύροις ὤμοις ὑπὸ ἑκκαίδεκα στρατιωτῶν καταξάνας καὶ τῶν τριχῶν ἐκκρεμάσας, ὡς ἐκσπασθῆναι τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ σιδήροις πεπυρωμένοις τὰς πλευρὰς αὐτῆς καταφλέξας, καὶ ἕτερόν τι σιδήριον πεπυρακτωμένον ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν μηρῶν αὐτῆς διελάσας, καὶ ταῖς πλευραῖς τὰς χεῖρας αὐτῆς περιδήσας, τῇ εἰρκτῇ ταύτην ἀπαχθῆναι διεκελεύσατο.

Ταύτη οὖν τῇ νυκτί, ἐν ἣ ἀπερῶριφη, προσευχομένης αὐτῆς, πρόσσεισιν αὐτῇ ὁ ἀφανὴς πάντων ἐχθρὸς καὶ πολέμιος, ἐν σχήματι Ἀγγέλου, προτρεπόμενος αὐτὴν θῦσαι καὶ ἀπολυθῆναι. Ἡ δὲ Ἁγία, τοῦτον ἀπωσαμένη, τὰ κατ' αὐτὸν πάντα, καὶ μὴ βουλόμενον, ὁμολογήσαι ἐποίησεν. Ἀχθεῖσα δὲ πρὸς τὸν Ἐπαρχον, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν ἀγάπης ἀμετάθετος μένουσα, καμίνῳ λίαν ἀξαφθείση ἐμβάλλεται. Καὶ ταύτης παραδόξως σβεσθείσης, πεντακόσιοι ἄνδρες ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, καὶ αὐτίκα ξίφει ἐτελειώθησαν, μετὰ γυναικῶν ἑκατὸν τριάκοντα.

Τῆς δὲ Μάρτυρος εἰς λέβητα ἐμβληθείσης διακαῆ, λουτρὸν ὁ λέβης τῇ μακαρίᾳ ἐγένετο. Λυθεῖς δὲ καὶ ἐκχυθεῖς, ὡσπερ ὑπὸ τινος μηχανῆς, τοὺς κύκλῳ ἀπίστους διώλεσεν. Ἐπεὶ δὲ ἀνωτέρα πάντων ἡ Μάρτυς ἐγένετο, τὴν διὰ ξίφους ὑφίσταται τελευτήν. Ἦν δὲ ὅτε ἐμνηστεύθη τῷ Ἐλευσίῳ χρόνων ἑκκαίδεκα· ὅτε δὲ τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ μαρτυρίου, χρόνων δεκαοκτώ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι πλησίον τῆς ἁγίας Μάρτυρος Εὐφημίας ἐν τῷ Πετρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι πεντακόσιοι Μάρτυρες, οἱ ἐν Νικομηδεῖα διὰ τῆς ἀγίας Ἰουλιανῆς πιστεύσαντες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Πεντακοσίους εἶδεν ἐκτετμημένους,

Ἡ Νικομήδους Μάρτυρας νικηφόρους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιοι ἑκατὸν τριάκοντα γυναῖκες, αἱ ἐν Νικομηδεῖα, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Σὺν πενταπλῇ προὔτεινεν εἰκάδι ξίφει,

Τριπλῇ γυναικῶν Μαρτύρων δεκάς κάρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Θεμιστοκλέους.

Στίχ. Τὰς ἐκ σιδηρῶν ὀξέων ἤλων ξέσεις,

Ὡς τις σιδηροῦς καρτερεῖς Θεμιστόκλεις.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἐκ Μύρων τῆς Λυκίας, ποιμὴν προβάτων ὑπάρχων. Τοῦ οὖν ἄρχοντος διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν κινήσαντος, καὶ τοῦ ἀγίου Διοσκορίδους ἐπιζητουμένου, ἐπεὶ πρὸς τὸ ὄρος κατέφυγεν, οἱ ζητοῦντες αὐτὸν εὗρον νέμοντα τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ ἀνηρώτων περὶ τοῦ Διοσκορίδους. Ὁ δέ, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκρουσε, Μὴ εἰδέναι λέγων ἔνθα ἐστίν, ἑαυτὸν δὲ παρέδωκεν, ὁμολογήσας εἶναι χριστιανός. Καὶ τὸν Χριστὸν κηρύξας ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος Ἀσκληπιοῦ, καὶ παρόρησιασάμενος, ἐτύφθη κατὰ γαστρὸς ἕως ἐρράγη· καὶ ἐπὶ ξύλου ἐκρεμάσθη. Εἶτα σύρεται ἐπὶ τριβόλων σιδηρῶν· ὑφ' ὧν ὅλον τὸ σῶμα περονούμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν,

» εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ πυρὸς ἀνεβῶν·

» Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πῶς σε Σπήλαιον χωρήσει, ἐρχόμενον δι' ἡμᾶς, τεχθῆναι ἀχώρητε; πῶς σε γαλουχήσει Παρθένος, τροφέα πάντων εὐσπλαγχνε, Ἰησοῦ χρηματίζοντα;

Ρήμασιν ἀκολουθοῦντες, τοῦ Μάντεως Βαλαάμ, Μάγοι ἐπισπεύδουσι, Χριστὸν προσκυνῆσαι σὺν δώροισι, ἐπεγνωκότες τοῦτον, πάσης πνοῆς βασιλεύοντα.

Στειρεύουσα τῶν ἀνθρώπων, φύσις πάσης ἀρετῆς, ἀγάλλου καὶ χόρευε· ἦκει γὰρ Χριστὸς ἐκ Παρθένου, σαρκὶ τεχθῆναι ὅπως, δείξῃ καλοῖς εὐτεκνοῦσάν σε.

Τῆς Ἁγίας. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Ἐν ἀφροσύνῃ, πυρακτωθέντι σε λέβητι, Μάρτυς δικαστῆς προσρίπτει ἀνηλεῶς· δι' Ἀγγέλου δὲ ὁ Κύριος, ἀδιαλώβητόν σε, διέσωσε τοῦτον γεραίρουσαν.

Οὐ δειλιῶσα, ἀνδρειοφρόνως μᾶλλον δὲ πάνσεμνε, Μάρτυς τῇ πυρᾷ προσέρχη ἀναψυχῆς, αἰσθομένη καὶ κραυγάζουσα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σοῦ τῷ Νυμφίῳ, καθάπερ προῖκα προσήγαγες, δῆμον καὶ λαὸν πιστεύσαντα εἰς αὐτόν, καὶ τῆς πλάνης ἀμαυρότητα, ταῖς φωτοβόλοις σου, θαυματουργίαις ἀποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον.

Χαίρε χωρίον, τοῦ ἀχωρήτου Μητροπάρθενε· τοῦτον σαρκοφόρον μέλλεις γὰρ δι' ἡμᾶς, ἐν Σπηλαίῳ τίκτειν Ἄχραντε, ἐπανορθούμενον, τῶν οικειῶν χειρῶν τὸ πλαστούργημα.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑ-

» μνεῖτε τὸν Κύριον.

Τὸν πολλαῖς με Χριστὲ παραβάσει, τῶν ληστῶν χρηματίσαντα σπήλαιον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, διασώζων τεχθῆναι, ἐν τῷ Σπηλαίῳ, ἐκ Παρθένου ἀγνῆς κατηξίωσας.

Ὑπογράφων τελείαν μοι ἄφεςιν, ἀπεγράφης τῷ Καίσαρος δόγματι, ὁ Ποιητῆς τῆς κτίσεως, σὺν τοῖς δούλοις· ὕμνῳ σου τῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἀμέτρητον ἔλεος Δέσποτα.

Φωτεινὸν τοῦ Δεσπότη Παλάτιον, πῶς ὑπῆλθες σμικρότατον Σπήλαιον, τὸν Βασιλέα Κύριον, δι' ἡμᾶς σαρκωθέντα, ἀποκυῆσαι, Παναγία Παρθένε Θεόνημφε;

Τῆς Ἁγίας. Χειῖρας ἐκπετάσας.

Ἄνω σου τὸ ὄμμα καὶ τὸν νοῦν, πρὸς τὸν δυνάμενον, ἔχουσα σώζειν Θεόν, λεβήτων βράσματα χάριτι, Θεοῦ Πνεύματος κατέσβεσας, ἀναβοῶσα τὴν ὠδὴν, τῶν Παίδων Μάρτυς πιστῶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥήμασι τυράννου δυσμενοῦς, ὑπηρετούμενοι, πυρὸς ἐπάξιοι, οἱ ματαιόφρονες
ζῶσάν σε, τῇ πυρᾷ Μάρτυς ἐνέβαλον· ἀλλ' οὐκ ἐφλέχθης τῷ πυρὶ, τῇ τοῦ
Νυμφίου στοργῇ, Θεοφόρε, δροσιζομένη καὶ τοῦτον γεραίρουσα.

Ἰστασο πρὸ βήματος, Χριστὸν ἀνακηρύττουσα, Θεὸν ἀθάνατον,
καθυπομείναντα σταύρωσιν, καὶ τὴν πλάνην θανατώσαντα, καὶ τὴν ἀθάνατον
ζωὴν, πιστοῖς παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νέφει τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, τιθεὶς ὁ Κύριος, διὰ νεφέλης ἡμῖν, Παρθένου
τίκτεσθαι ἔρχεται, ὅπως λύση τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῆς ἀμαρτίας ζοφερά, νέφη
βοῶντων αὐτῷ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν
- » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
- » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες
- » κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ-
- » ρίου τὸν Κύριον.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
- » εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
- » φορίας βλαστήματι· τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξ-
- » ἦνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Χορεύσωμεν ἅπαντες πιστοὶ σκιρτήσωμεν, καὶ συμφώνως ἀλαλάξωμεν· ἦκει ἡ
πάντων σωτηρία, ἐγγίζει τοῦ τεχθῆναι ὁ Κύριος, καὶ σῶσαι τοὺς αὐτοῦ τὰ
Γενέθλια, εὐσεβοφρόνως ἐορτάζοντας.

Ψαλτήριον ἅγιε Δαυῖδ ἀνάλαβε, καὶ κιθάραν καὶ μελώδησον· Τοῦ Ἐφραθᾶ οἶκος
εὐφραίνου· Πατὴρ γὰρ ἐκ γαστροῦ ὄν ἐγέννησεν, ἐν σοὶ περιφανῶς ἀποτίκτεται,
ἐκ τῆς Παρθένου σωματούμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος ὡς μέγας ὑετὸς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Δεσπότης καταβέβηκε, καὶ αὐχμηρία ἀθειᾶς, τὴν γῆν κεχερσωμένην κατήρδευσε, καὶ πλάνης τὰς θαλάσσας ἐξήρανε, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Τῆς Ἀγίας. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἰουλιανῆς Ἀθληφόρου, τοὺς ὑπὲρ Πίστεως ἀγῶνας, Ἄγγελοι ἐθαύμασαν ὅπως, ἐν γυναικείᾳ φύσει κατήσχυνε, τὸν τὴν αὐτῆς Προμήτορα, ἐν Παραδείσῳ θανατώσαντα.

Ὡς περικαλλῆς ἀθληφόρος, καὶ περιδέξιος παρθένος, στέφος ἀνεπλέξω νομίμως, δικαιοσύνης καταπατήσασα, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καὶ νικηφόρος χρηματίσασα.

Σὲ τὴν νοητὴν χελιδόνα, καὶ ἀδιάφθορον τρυγόνα, καὶ περιστερὰν μαρτυρίῳ, κεχρυσωμένας ἔχουσιν πτέρυγας, καὶ πρὸς Θεὸν πετάσασαν, καὶ καταπαύσασαν γεραίρομεν.

Ἦνθησας κοιλάσιν ὡς κρίνον, ταῖς τῶν Μαρτύρων ἀθληφόρε, Ἰουλιανῆ· καὶ ὡς ῥόδον, τὴν παρθενίαν εὖσομον φέρουσα, τῷ νοητῷ Νυμφίῳ σου, θεῖον ὀσφράδιον γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα τὸν φέροντα πάντα, πρὸς Βηθλεὲμ ἔρχη Παρθένε, τοῦτον καὶ κυῆσαι καὶ φάτνη, προσανακλίνει καθάπερ νήπιον, τὴν τῶν βροτῶν ἀνάκλησιν, διαφερόντως ἐργαζόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ

» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἀγίας.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω.

Τὸν νυμφῶνά σου Λόγε, ἡ Μάρτυς ἐπιποθοῦσα, βασάνων ἅπασαν πείραν, στερόρως ὑπέστη ῥοπῇ σου. Ἦς πρεσβείαις ὁ Θεός, δέομαί σου, τὴν ψυχὴν μου οἰκτείρησον.

Προεόρτιον, ὅμοιον.

Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, εὐτρέπισον τὰς εἰσόδους· ἐν σοὶ γὰρ ἡ Παρθένος, καὶ Θεοτόκος ἦκει νῦν, ἐν Σπηλαίῳ τοῦ τεκεῖν, ὡς βροτόν, τὸν Θεόν μου καὶ Κύριον.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἰ ἀγγελικαί.

Ἡ δημιουργός, νῦν προέρχεται Σοφία· αἱ προφητικαί, διανίσχουσι νεφέλαι· ἡ χάρις αἰθριάζει· ἡ ἀλήθεια ἔλαμψε· παύεται αἰνίγματα σκιώδη· ἡ τῆς Ἐδὲμ ἠνοιγή πύλη. Ἀδὰμ χόρευε· ὁ πλαστοργός Θεός ἡμῶν, ἐκὼν πεπλαστούργηται.

Θεσπίσματα πληρῶν, Προφητῶν καὶ τὰς ὁράσεις, τίκεται σαρκί, καὶ παχύνεται ὁ Λόγος, καὶ φάτνη τῶν ἀλόγων, γεννηθεὶς ἀνακλίνεται. Τοῦτο συγκατάβασις ἡ ἄκρα! τοῦτο ἡ φρικτὴ οἰκονομία! δι' ἣν ψάλλομεν Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Ἴνα τῆς φθορᾶς, τὸν ἰὸν ἀποκαθάρης, καὶ τὴν ἀρχικὴν, ἀναπλάσης μοι εἰκόνα, σαρκουῦσαι καὶ θηλάζεις, καὶ σπαργάνοις ὁ νεύματι, πάντα περιάγων ἐνειλίση· τερατουργὲ ὑμῶν σε Λόγε, βουλῆς Ἄγγελε, τῆς πατρικῆς δι' ἧς ἐγώ, ἀπαθανατίζομαι.

Κόλπων Πατρικῶν, οὐκ ἐκστὰς βροτὸς ὠράθης· καὶ Παρθενικαῖς, ἐποχούμενος ὠλέναις, τοὺς Μάγους ἐκ Περσίδος, δι' ἀστέρος ἐκάλεσας, ἄνακτα Θεόν σε προσκυνούντας· πνεύματι χειλέων ἀσεβοῦντας, ἔθνῶν ἄρχοντας, ὃς ἀνελεῖς καὶ ποιμανεῖς, λαὸν περιούσιον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Λόγος ὁ Πατρί, ὁμοούσιος ὑπάρχων, ἐκ παρθενικῶν, φυραθεὶς ἀγνῶν αἱμάτων, καὶ πλάττεται καὶ αὖξει, χρονικῶ διαστήματι, αὐθὶς τε γεννᾶται ἐν Σπηλαίῳ· ἔκπληξις! ἀλλ' Ἄγγελοι κροτοῦσι, βροτοὶ μέλπουσι! Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μάντεως χρησμοί, Βαλαὰμ ἀποπληροῦνται· οἱ γὰρ περσικαῖς, τερατείαις κεχηνότες, ἀστέρος ἀσυνήθους, τῇ ἐλλάμψει τὸν ἄδυτον, Ἥλιον Χριστὸν καταυγασθέντες, ἐν Βηθλεὲμ σωματωθέντα, Θεὸν ἄνακτα, καὶ ἐθελοῦσιον νεκρόν, τοῖς δώροις τεκμαίρονται.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Προλάμπει ὁ ἀστήρ, ἤδη ἐν τῷ Σπηλαίῳ Ποιμένες μετ' Ἀγγέλων, οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, προφθάσαι εὐτρεπίσθητε.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμιὰν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἴνα τῶν Προφητῶν, πληρώση τὰς προρρήσεις, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται, καὶ τὴν Ἐδὲμ ἀνοίγει, τοῖς ἐξ Ἀδὰμ ὁ Κύριος.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Μύρισον Βηθλεὲμ, τὴν Φάτνην τὴν ἁγίαν· ἐν σοὶ γὰρ ὁ Δεσπότης, προσεφαπλοῖ ἀκτῖνας, τῆς ἑαυτοῦ Θεότητος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς, συμφώνως τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως, ἐξ ἧς ὁ Χριστὸς τίκεται.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΚΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας, τῆς Φαρμακολυτρίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὁ ἄδυτος Ἥλιος, Παρθενικῶν ἐκ λαγόνων ἀνίσχειν ἐπείγεται, τοῦ φωτίσαι ἅπασαν τὴν ὑφήλιον· καθαροῖς ὄμμασι· καὶ ἀγναῖς πράξεσιν, ὑπαντῆσαι τούτῳ σπεύσωμεν· καὶ ὑποδέξασθαι, νῦν ἐτοιμασθῶμεν ἐν πνεύματι, ἐρχόμενον εἰς ἴδια, ξένῳ τοκετῷ ὡς ἠυδόκησεν· ὅπως ξενωθέντας, ἡμᾶς τῆς ἐν Ἐδὲμ διαγωγῆς, ἐπαναγάγη ὡς εὐσπλαγχνος, Βηθλεὲμ τικτόμενος.

Ὁ νῶτοις ὀχούμενος, χερουβικοῖς Θεὸς Λόγος, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐνωθεὶς πανάμωμον μήτραν ᾤκησε, καὶ βροτὸς γέγονε, καὶ εἰς γῆν ἔρχεται, τοῦ Ἰουδα ἀποτίκτεσθαι. Σπήλαιον ἅγιον, τῷ Παμβασιλεῖ εὐτρεπίσθητι, ὡς μέγιστον παλάτιον· Φάτνη δὲ ὡς θρόνος πυρίμορφος, ἐν ἣ ὥσπερ βρέφος, Παρθένος Μαριάμ ἀνακλινεῖ, ἐπ' ἀνακλήσει τοῦ πλάσματος, αὐτὸν ὡς ἠυδόκησεν.

Ἀλόγων ἐν φάτνῃ σε, ἀνακλινεῖ ἡ Παρθένος, Θεοῦ Λόγε ἀναρχε, ἀρχὴν εἰσδεξάμενον ὑπὲρ ἔννοιαν· τὴν ἐμὴν λῦσαι γάρ, ἀλογίαν ἔρχη, ἣν ὑπέστην φθόνῳ ὄφειες· σπαργανωθήσῃ δέ, ὅπως διαρρήξῃς τὰ σπάργανα, σειράς τε τῶν πταισμάτων μου, μόνε Ἀγαθὲ καὶ φιλόφρονε· ὅθεν σε δοξάζω, ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ περιχαρῶς, τὴν ἐν σαρκὶ παρουσίαν σου, δι' ἧς ἠλευθέρωμαι.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἀγίας

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Ὡς περικαλλέστατα τὰ σά, Μάρτυς προτερήματα! ὡς εὐκλεεῖς οἱ ἀγῶνές σου! ὡς περιβόητος, ἡ ὁμολογία! ὡς πολλὰ τὰ θαύματα, καὶ ἄπειρα τὰ θεῖα τεράστια! δι' ὧν δοξάζει σε, εἰς αἰῶνας ὃν ἐδόξασας, ἐναθλοῦσα, τοῖς σεπτοῖς σου μέλεσι.

Στέργουσα τὴν εὐκλειαν σεμνή, τῶν ἀθλούντων ἔσπευσας, τούτων τὸν ζῆλον μιμήσασθαι· ὅθεν ὑπήνεγκας, πόνους σφοδροτάτους· καὶ νῦν θεῖα χάριτι, κουφίζεις πάντα πόνον πανεύφημε, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τῶν τιμώντων σου, τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ προτερήματα.

Ἦστραψας φαιδρότερον σαφῶς, τοῦ ἡλίου ἔνδοξε, τὸν σὸν ἀγῶνα τελέσασα· καὶ ταῖς ἀκτίσί σου, τῶν πολλῶν θαυμάτων, πάντων τὰ νοήματα, φωτίζεις τῶν πιστῶς προσιόντων σου, τῇ θεῖα λάρνακι, πηγαζούσῃ θεῖα νάματα, Ἀναστασία, Μάρτυς μεγαλώνυμε.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος β΄.

Τῆς ἀναστάσεως εἴληφας τὸ δῶρημα, Ἀναστασία πανεύφημε, ἀθληφοροῦσα ἐν τῷ σταδίῳ· δαιμόνων γὰρ ἐξηφάνισας πληθύν, καὶ πόντῳ παρέδωκας Ἀθληφόρε, Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος πλ. β΄. Βύζαντος.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἦκεις; τίς ὁ τεκὼν σε, τίς καὶ ἡ Μήτηρ σου; πῶς τὸν Κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις; πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων χαρισμάτων ἐπὶ σοί, φρικτῶν μυστηρίων ἐπὶ γῆς τελουμένων, ὀρῶμεν Παναγία, καὶ προσευτρεπίζομεν ἐπάξιόν σοι χρέος, ἐπὶ γῆς τὸ Σπήλαιον· καὶ οὐρανὸν αἰτοῦμεν, παρασχεῖν τὸν ἀστέρα· καὶ Μάγοι δὲ προέρχονται, ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς, εἰς Δυσμὰς θεάσασθαι, τὴν σωτηρίαν τῶν βροτῶν, ὡς βρέφος γαλουχούμενον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῖ.

Ἔρχεται ὁ Χριστός, τὸν πονηρὸν συντρίψαι, τοὺς ἐν σκότει φωτίσαι, καὶ λῦσαι τοὺς δεσμίους· αὐτῷ προὔπαντήσωμεν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμιὰν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἄισατε πατριάι, ἐθνῶν αἶνον καὶ δόξαν· οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, προθύμως ἐπισπεύσατε.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Ὅρη τε καὶ βουνοί, κοιλάδες καὶ πεδία, οἱ ποταμοὶ καὶ πᾶσα, ἢ κτίσις νῦν τὸν Κτίστην, τικτόμενον μέγαλυνε.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ΄. Τοῦ Στουδίτου.

Τῆς ζωηφόρου ἀναστάσεως Χριστοῦ, ἐπώνυμος γενομένη σεμνή, πολιτεία τῆ κλήσει, προσφόρως ἐξηκολούθησας· καὶ τὴν φύσιν νευρώσασα, ἀρῶενωθειῶσά τε τῷ φρονήματι, ἀλουργίδα ἐξύφνας, τῆ πορφυρίδι τῶν αἱμάτων σου· καὶ βασιλικὸν ὥσπερ σκῆπτρον, τὸν Σταυρὸν κατέχουσα, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι συμβασιλεύεις, Ἀναστασία παμμακάριστε. Αὐτὸν ἰκέτευε, καὶ ἡμᾶς ἐλλαμφθῆναι, τῆ αἴγλη τῆς θείας δόξης αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Ἦσαῖα χόρευε, Λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι· προφήτευσον τῇ Κόρη Μαριάμ, βάτον πυρὶ καίεσθαι, καὶ μὴ καταφλέγεσθαι, τῆ αἴγλη τῆς Θεότητος. Βηθλεέμ εὐτρεπίζου· ἄνοιγε πύλην ἢ Ἐδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε, ἰδεῖν τὴν Σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀστήρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ Σπηλαίου, ζωοδότην Κύριον, τὸν σῶζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτικά

Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ... (ιδὲ σελ. 152).

Δόξα. Τῆς Ἀγίας.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τῶν Μαρτύρων ταῖς χρεῖαις διακονήσασα, μαρτυρικῶς ἐμμήσω τὰς ἀριστείας αὐτῶν, δι' ἀθλήσεως ἐχθρὸν καταπαλαίσασα· ὅθεν βλυστάνεις δαψιλῶς, χάριν ἄφθονον ἀεὶ, Ἀναστασία θεόφρον, τοῖς προσιοῦσιν ἐκ πόθου, τῆ ἀρωγῆ τῆς προστασίας σου.

Καὶ νῦν. Πάλιν τό· Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΑ

Ψάλλομεν τὸ Τριώδιον, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τετράδι ψαλῶ.

Ωιδὴ γ´. ᾠχος β´. Ὁ Εἰρμός.

» Τῆς πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας

» τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ

» τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος,

» ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου

» Κύριε.

Ἐν κενοῖς τὸ συνέδριον τοῦ Ἡρώδου, καὶ γνώμη συναθροίζεται μαιφόνῳ, τικτόμενον τὸν Κύριον ἀποκτεῖναι· ᾧ πάντες ψάλλομεν· Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τοῦ Ἡρώδου, σκέπτεται θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον, νηπίοις τὸν Δεσπότην συναποκτεῖναι, Χριστὸν ᾧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ωιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥῆμα τυράννου, ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν, ἐπταπλασίως

» κάμινος, ἐξεκαύθη ποτέ· ἐν ἧ Παῖδες οὐκ ἐφλέ-

» χθησαν, Βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐ-

» βόων· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖ-

» τε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποκενοῦντες, ὡς μύρα τὰ δάκρυα, τῷ δι' ἡμᾶς Χριστῷ τικτομένῳ σαρκί, σαρκὸς τὰς κηλίδας καθαρίσωμεν, τῷ ἀχράντῳ καθαρῶς προσιόντες, καὶ βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσιν οἴκτου, τὰ δάκρυα φύγωμεν, ἁμαρτωλοὶ κολάσεως, τῆς μελλούσης φρικτῆς, Χριστοῦ τῶν ἰχνῶν ἐπιλαβόμενοι, τεθειμένου ἐν σπαργάνοις ὡς βρέφος, καὶ βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερουργεῖσθαι, τὸ λύτρον γινώσκοντες, ἐκ τῶν ἰδίων σπλάγχχνων τε, καὶ δακρῶν πηγῆς Χριστῶ, διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως, ἐκπλυθέντες πιστοὶ προσέλθωμεν, σαρκὶ τικτομένῳ βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ψυχαῖς καθαραῖς, καὶ ἀρόρυπώτοις χεῖλεσι, δεῦτε

» μεγαλύνωμεν, τὴν ἀκηλίδωτον, καὶ ὑπέραγνον

» Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἕξ αὐ-

» τῆς προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι· φεῖσαι τῶν

» ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἄγνώμων μηδεὶς, μὴ πονηρὸς ζηλότυπος, ἔστω τῶν φερόντων νῦν, δῶρα Θεῷ δεκτά, ἀντὶ σμύρνης καὶ χρυσοῦ καὶ λιβάνου, ἀρετῶν τὸν σμυρνισμόν, ψαλλόντων τε Χριστῷ τικτομένῳ· φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λέγει πορευθεῖς, Ἡρώδης Μάγοις ἔμφροσιν· Ἄπιτε ζητήσατε, τὸν γεννηθέντα νῦν Βασιλέα, καὶ εὐρόντες μηνύσατέ μοι· μελετήσας ὁ δεινός, τὸν φόνον μαιφόνῳ καρδίᾳ. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡ πηρωτικῆς μαιφονίας τόλμημα! λήθης ὄθεν ἔτυχες, ὅτι Θεὸν οὐδεὶς, ὑποχείριον ἀναιρεῖ λαμβάνων· ὑπερζέσας γὰρ θυμῷ, ὡμῶς τὰ βρέφη σφάττεις Ἡρώδη. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐνθέως εὐφραίνεται, ἢ κτίσις σήμερον· Χριστὸς γὰρ ὁ Κύριος, ὁ τοῦ Θεοῦ μου Υἱός, ἐκ Κόρης γεννᾶται ἀγνῆς, ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων, γένος ἀθανατίζων, λύων καὶ τὴν κατάραν, τῆς προμήτορος Εὔας· διὸ ὡς Εὐεργέτη ἡμῶν, ἄσμα προσάξωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Παρθένον κύουσαν, τὸν προαιώνιον Λόγον, Ἰωσήφ ὁ δίκαιος, ὕμνολογῶν ἀνεβόα· Βλέπω σε γεγεννημένην Ναὸν Κυρίου, φέρουσαν, τὸν πάντας σῶσαι βροτοὺς ἐλθόντα, καὶ τοὺς τοῦτον ἀνυμνοῦντας, δι' οἶκτον θείου ναοὺς δεικνύοντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες. Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῇ μακρᾷ πέμπτη, μακρὸν ὕμνον ἐξάδω.

Ωιδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τμηθείση τμᾶται, πόντος Ἐρυθρός, κυματοτρόφος

» δὲ ξηραίνεται βυθός, ὁ αὐτὸς ὁμοῦ, ἀόπλοις

» γεγωνῶς βατός, καὶ πανοπλίταις τάφος· ᾠδὴ δὲ

» θεοτερπῆς ἀνεμέλετο· Ἐνδόξως δεδόξασται, Χρι-

» στὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ πανταιτία, καὶ παρεκτικὴ ζωῆς, ἡ ἄπειρος Σοφία τοῦ Θεοῦ, ᾠκοδόμησε τὸν οἶκον ἑαυτῆς, ἀγνῆς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός· ναὸν γὰρ σωματικὸν περιθέμενος, ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μυσταγωγοῦσα, Μάγους συγκαλεῖ, τὴν ἀπαρχὴν Θεοῦ Σοφία τῶν Ἐθνῶν, τοὺς ἀλόγους πρὶν τραφῆναι μυστικῶς, ἀλόγων ἐπὶ φάτνης τραπέζης, κειμένης τῆς μυστικῆς, πρὸς ἣν σπεύδουσι, σὺν δώροις ὀδεύοντες, ἀστέρος προλάμποντος.

Ἀκουτισθῶμεν, νῦν Προφητικῶν, ἐκπληρουμένων διὰ Πνεύματος φωνῶν· ἡ Παρθένος γὰρ λαβοῦσα ἐν γαστρὶ, ἐπείγεται τεκεῖν τὸν προόντα· ὃν Μάγοις μὲν οὐρανὸς καθυπέδειξε, Ποιμέσι δὲ Ἄγγελοι, ὡς βρέφος φαινόμενον.

Κανὼν τῆς Ἀγίας. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. ᾠχος α΄. Ωιδὴν ἐπινίκιον.

Τὴν μνήμην σου σήμερον, Ἀναστασία, πιστῶς ἐορτάζομεν, ἣν Χριστὸς ἐδόξασεν, ἀπείροις θαύμασιν, ὁ ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ, σαρκὶ τικτόμενος.

Ὁ κόσμος ἀγάλλεται, τὰς ἀριστείας, τὰς σὰς καὶ τὰ θαύματα, καὶ τὰ κατορθώματα, ἀνακηρύττων αἰεὶ, Ἀναστασία Ἀθλητῶν, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ὑμνοῦμεν τοὺς πόνους σου, Ἀναστασία, τὰ ἄθλα τὰ στίγματα, τὰ φρικτὰ τεράστια, τὴν πρὸς τὸν Κύριον, θεῖαν ἀγάπην καὶ πολλήν, ὄντως οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

Πτωχεύει ὁ πλούσιος, δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ Κόρης τικτόμενος· Μάγοι
εὐτρεπίζονται, ἀνατολῶν βασιλεῖς, τοῦτον θεάσασθαι πιστῶς, καὶ προσκυνῆσαι
σαρκί.

Ἔτερος Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἵμνῶ σε, Μάρτυς Ἀναστασία, πόθῳ. Ὁ Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. ἄισμα ἀναπέμψωμεν.

Ἵμνον ἀναπέμψωμεν Θεῷ, τῷ μέλλοντι τεχθήσεσθαι, σαρκὶ ἐκ τῆς Παρθένου,
ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει, καὶ φάτνη τεθήσεσθαι, νήπιον ὥσπερ βρέφος, ἵνα σώσῃ,
ἀνθρώπων τὸ γένος.

Μόνον τὸ ἐράσμιον Χριστοῦ, Ἀναστασία ἔνδοξε, κάλλος ζητήσασα, παρέδραμες
τὰ κάλλη, τοῦ κόσμου στερόσῳ, γνῶμης καὶ ἀθανάτου, κληρουχίας, Μάρτυς
ἡξιώθης.

Νύκτα τοῦ τῆς πλάνης σκοτασμοῦ, τῷ φωτισμῷ τοῦ Πνεύματος, ἀγαζομένη
σεμνή, παρέδραμες ἐμφρόνως· καὶ νῦν κατεσκήνωσας, ἔνθα τὸ θεῖον φέγγος, τῆς
ἀκτίστου Τριάδος ὑπάρχει.

Θεοτοκίον.

Ἦφθη ὁ ἀόρατος Θεός, ὑπερφυῶς τικτόμενος, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἐκ σοῦ
Παρθενομητορ, πτωχεύσας ὁ πλούσιος, ὅπως ἀθανασίαν, τῶν ἀνθρώπων τὸ
γένος πλουτίσῃ.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Κύριος ὢν πάντων, καὶ Κτίστης Θεός, τὸ κτιστὸν

» ὁ ἀπαθὴς πτωχεύσας, ἑαυτῷ ἤγνωσε· καὶ ὡς βρέ-

» φος φερόμενος σαρκί, ἐν φάτνῃ πενιχρᾷ προσκυ-

» νεῖται, Φάγετε βοῶν τὸ σῶμά μου, καὶ πίστει

» στερεωθήσεσθε.

Ῥύσιον κενῶσαι, ἐρχόμενον νῦν, ὑπὲρ κόσμου τὸ οἰκεῖον αἷμα, Χριστὸν
θρασύνεται, ὁ Ἡρώδης τοῦ κτεῖναι πρὸ καιροῦ, μανεῖς πρὸ τῆς μανίας Πιλάτου·
ὄθεν φονικῇ ὠμότητι, τῶν βρεφῶν στίφη κατέσφαξεν.

Ἄφρων ἀνὴρ, ἔφη, Οὐκ ἔστι Θεός· ὃς μανίας πληρωθεὶς ἐσχάτης, Χριστοκτονίαν νοσεῖ· τοῦ σκοποῦ δὲ τῆς τόλμης ἐκπεσὼν, πρὸς φόνον βρεφῶν ἀπειροκάκων, ὅλον ἑαυτὸν ἐξώπλισε, καὶ γῆν ἐμίανεν αἵμασιν.

Τῆς Ἀγίας. Λίθον ὄν ἀπεδοκίμασαν.

Ἐνδον τοῦ Σπηλαίου τίκτεται, ὁ πρὸ Ἐωσφόρου, ἐκ γαστροῦ ἐκλάμψας, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον· καὶ τοῦτον οὐρανόθεν, ἀστήρ ὑποδείκνυσι, τοῖς Ἀστρολόγοις ἐμφανῶς· τοῦτον πιστοὶ ὕμνολογήσωμεν.

Ἴδε ἱερά πανήγυρις, ἡμῖν ἐτησίως, ἔλαμψεν ἡ μνήμη, ἡ τῆς Ἀθληφόρου· ἐν ταύτῃ φωτισθέντες, Θεὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν μεγαλύναντα αὐτὴν θεοπρεπῶς, θαυματουργίαις πολλαῖς.

Στόμα θεολόγον ἠνοιξας, μέσον τοῦ σταδίου, καθομολογοῦσα, τοῦ Χριστοῦ τὸ πάθος, καὶ πάσχουσα προθύμως· ἐντεῦθεν γεγένησαι, πᾶσι τοῖς κάμνουσιν ἀεὶ, Μάρτυς σεμνή, καταφυγὴ καὶ λιμὴν.

Θεοτοκίον.

Οὗτος μόνος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ σοῦ Παρθένε, σάρκα ὑπὲρ λόγον, ἀληθῶς φορέσας, τεχθῆναι ἐν Σπηλαίῳ, ἐπείγεται ὅπως με, οἶκον γενόμενον ληστῶν, δείξῃ ναὸν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Σπαργανούμενον βρέφος, ὁ ἀναφῆς Κύριος, μέλλει καθορᾶσθαι ἐν φάτνῃ, ἀνακλινόμενος· ὄρη σκιρτήσατε, καὶ ἀγαλλίασιν θείαν, οἱ βουνοὶ ἐνδύσασθε, φωτὸς πληρούμενοι.

Εὐσεβεῖ παρῴησία, τῶν διωκτῶν ἡμβλυνας, τὰ πεπυρωμένα ῥημάτων, βέλη σωτήριον, λόγον πλουτήσασα, Ἀναστασία καὶ θείω, πόθω τὰ κινήματα, ψυχῆς ἰθύνασα.

Μόνον Μάρτυς ἐβόας, ἐπιζητῶ Κύριον· μόνη τῇ αὐτοῦ ἀγαπήσει, ψυχὴν προσέδησα· τούτου ἐλλάμπεσθαι, καθαρωτάταις πλουσίως, ἀστραπαῖς ἐπείγομαι, ἦθους ἀπλότητι.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμε Κόρη, τὸν τῇ χειρὶ φέροντα, ἄπασαν τὴν κτίσιν ἐν μήτρᾳ, φέρεις σαρκούμενον· ὄν καὶ τικτόμενον, ἀνακλινεῖς ἐν τῇ φάτνῃ, βρέφος καθορώμενον τὸν προαιώνιον.

Ὁ Εἰσμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-
» κλησίας δομητοῦ σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
» τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στή-
» ριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν Μαρτύρων ζηλοῦσα τὴν ἀρετὴν, συμπαθεία καρδίας τούτων θερμῶς, ταῖς
χρειαῖς ἐκάστοτε, διηκόνεις θεόπνευστε· καὶ τοὺς ἰχῶρας πίστει, ἐξέματτες
χαίρουσα, ἐν μηδενὶ θεμένη, τὰ πρόσκαιρα βάσανα· ὅθεν ἐπὶ τέλει, συσχεθεῖσα
καὶ πόνους, πολλοὺς ὑπομείνασα, στερόροτάτως ἐνήθλησας, Ἀναστασία
πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τὰ Προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ
πανηγυρίζωμεν, καὶ ἀξίως ἅπαντες προὑπαντήσωμεν, ὡς Μάγοι
δωροφοροῦντες τὰς ἀρετάς, καὶ ἄδοντες τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης
θεόπαιδος, ἐν Βηθλεὲμ ἄνευ σπορᾶς, τικτομένῳ Θεῷ ἡμῶν· ὃν δοξάζει τὰ
σύμπαντα.

Προεόρτιος. Ωιδὴ δ' Ὁ Εἰρμός.

» Προκατιδῶν ὁ Προφήτης, τοῦ μυστηρίου σου τὸ
» ἀπόρρητον, Χριστὲ προανεφώνει σοι· Ἔθου
» κραταιάν, ἀγάπησιν ἰσχύος, Πάτερ οἰκτίριμον·
» τὸν Μονογενῆ Υἱὸν γὰρ ἀγαθέ, ἰλασμόν εἰς
» τὸν κόσμον ἀπέστειλας.

Ἐπὶ τὸν πόκον ὡς ὄμβρος, συγκαταβάς, καὶ ὡς σταγῶν ἐπὶ τὴν γῆν, τὴν σὲ
τεκοῦσαν Κύριε, ἔρχη συμπαθῶς τεχθῆναι, καὶ βροτοῖς συναναστραφῆναι· τὸν
Μονογενῆ καὶ γὰρ σε ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλεν.

Μεταλαμβάνων βροτείας, Χριστὲ σαρκός, Ἀβραὰμ ἐκ σπέρματος, καὶ χάριν ἀντὶ
χάριτος, ἔρχη παρασχεῖν, καὶ σῶσαι τὴν εἰκόνα καὶ ἀφθαρτίσαι· τὸν Μονογενῆ
καὶ γὰρ σε ἰλασμόν, ὁ Πατὴρ εἰς τὸν κόσμον ἀπέστειλεν.

Πόμα καινὸν ὅπερ πάλαι, πειῖν Δαυῖδ διψῶν ἐπεθύμησεν, ἐν τῷ Σπηλαίῳ πρόεισι, βλύσαι Βηθλεέμ, καὶ παῦσαι προσγενόμενον ἅπαν δίψος, τὸ κατὰ ψυχὴν Ἀδάμ τε καὶ Δαυῖδ, ἐξ ὧν τὸ κατὰ σάρκα γεννᾶται Χριστός.

Τῆς Ἀγίας. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ἐμνήσατε τὰ ἔθνη, κροτήσατε λαοί· ἐν σπηλαίῳ τίκεται, ὁ πάντων φωτισμός· οὐ ταῖς ἀκτῖσιν Ἀναστασία ἢ Μάρτυς, καταυγασθεῖσα σκότος ἔφυγεν ἀπάτης, λάμψασα ἡλίου φαιδρότερον.

Μαρτύρων τῆς εὐκλείας, ἐπέτυχες σεμνή, τοῦ Χριστοῦ πανεύφημε, προθύμῳ λογισμῷ· καὶ τούτων Μάρτυς ἰχώρας χερσὶν οἰκείαις, πόθῳ καὶ πίστει ἀπομάπτουσαν σπουδαίως, πάντες σὺν αὐτοῖς εὐφημοῦμέν σε.

Ἀγῶνας πολυτρόπους, διήνυσας στερόρως, καὶ θαυμάτων εἴληφας, τὴν χάριν δαψιλῶς· Ἀναστασία ἐντεῦθεν ἅπας ὁ κόσμος, καταφυγὴν σε καὶ ἀντίληψιν βεβαίαν, κέκτηται προστρέχων τῇ σκέπῃ σου.

Ρομφαίας ἀοράτων, συνέτριψας ἐχθρῶν, Μάρτυς μεγαλώνουμε, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· ὅθεν ἐδείχθης πηγὴ ἀπείρων θαυμάτων, Ἀναστασία ἀποπλύνουσα παντοίων, Μάρτυς νοσημάτων τὸν βόρβορον.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ρήσεις ἤδη πεπλήρωνται, τῶν προφητευόντων ἐν Θείῳ Πνεύματι· ἡ Παρθένος γὰρ ἐπέιγεται, ἐν σπηλαίῳ τίκτειν τὸν παντέλειον.

Τῶν Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, πόθῳ ἐκζητήσασα ταύτης ἔτυχες, στερόροτάτως ἐναθλήσασα, ἀδιστάκτῳ γνώμῃ καρτερόψυχε.

Ἐφαντὸν ἐκ τῆς ἄνωθεν, χάριτος χιτῶνα ὄντως ἐνδέδυσαι, ἀπεκδύσει τῇ τοῦ σώματος, ἀθληφόρε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σαρκοφόρος προέρχεται, ἐκ σῆς φωτοφόρου νηδύος Ἄχραντε, Βασιλεὺς ὁ ἐπουράνιος, ὡς ἐν θρόνῳ φάτνη προσκλινόμενος.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, συνδεόμενοι ὡς φιλά-

» δελφοί, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων, τῷ κόσμον ἄ-

» γανάγαπήσαντι, καὶ δόντι λύτρον Υἱὸν τὸν

» ἀγαπητόν, δῶμεν δόξαν νέμοντι πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ τὸ ἄσχετον κρατοῦσα, καὶ ὑπερῶν ἐν αἰθέρι ὕδωρ, ἢ ἀβύσσους χαλινοῦσα, καὶ θαλάσσας ἀναχαιτίζουσα, Θεοῦ Σοφία, ὡς ὑετὸς ἐν πόκῳ, καταβάσα μήτραν Παρθένου ᾤκησεν.

Μαθητὰς Μάντεως Μάγους, Βαλαὰμ καλεῖ πρὸς γνῶσιν ἀστέρι Χριστὸς· ὁ νεφέλαις δὲ τὸν πόλον, περιβάλλων σπαργάνοις πλέκεται· καὶ φάτνη κεῖται, ὃν τρέμει τὰ Χερουβίμ· Σπηλαίῳ χωρεῖται δέ, ὁ πληρῶν τὰ πάντα.

Τῆς Ἀγίας. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Ὑμνοῦμέν σου τὴν σάρκωσιν, φιλόφρονε Χριστέ· πίστει προσκυνοῦμεν τὰ σπάργανα· δι' ὧν ἐλύθη κατακρίσεως, τὸ τῶν βροτῶν γένος, δοξάζον σε Σωτὴρ μου.

Στομώσασα τὸ φρόνημα, ἀγάπη θεϊκῆ, Μάρτυς ἀληθῶς μεγαλῶνυμε, ξίφος ὠράθης πάσας φάλαγγας, συγκόπτον τῶν δαιμόνων, ἐνθέῳ πεποιθήσει.

Ἀγῶσι λαμπρυνθεῖσά σου, ἀπείροις ἢ ψυχῆ, ἔλαμψεν ἡλίου φαιδρότερον, τῆ οἰκουμένη καὶ κατηύγασε, πηγὰς τῶν ἰαμάτων, σεμνὴ Ἀναστασία.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια, ἐν ξένῳ τοκετῷ, Λόγος τοῦ Πατρὸς σωματούμενος, ἐκ τῆς Παρθένου καὶ ὡς νήπιον, ὁρᾶται ἐν σπηλαίῳ, δι' ἅκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἀνέτειλε τὸ ἄστρον Ἰούδα, ἐκ γῆς Χαλδαίων, κινοῦν εἰς προσκύνησιν, τοὺς Ἀστρολόγους ὡς γέγραπται.

Νομίμως ἠγωνίσω, ἀνόμους τροπωσαμένη, Μάρτυς παναοίδιμε, τῆ δυναστεία τοῦ Πνεύματος.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ εἰκονίζεις, ἐπωνυμία, ἐχθροὺς καταράσσοισα, τοὺς ἀοράτους Πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σπηλαίῳ ὑπογείῳ τεχθῆναι, ἐκ τῆς Παρθένου, Χριστὸς κατεπείγεται· ἀγαλλιᾶσθω ἡ σύμπασα.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἐσχάτη, ἀμαρτημάτων ἐκύκλωσέ με, καὶ

» τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς Ἰωνᾶς, τῷ Δεσπό-

» τη βοῶ σοι· Ἐκ φθορᾶς με ἀνάγαγε.

Κύριόν σε γνόντες, οί οὐρανοί διηγούνται τὴν σὴν, Σῶτερ δόξαν δι' ἀστέρος
Μάγους, νῦν μετὰ δώρων καλοῦντες πρὸς γνῶσίν σου, καὶ θεῖαν προσκύνησιν.

Ῥύπον τις προστρίψας, ἀπορῶφθῆτω καὶ οὕτω Χριστῶ, καθαρὸς τῶ καθαρῶ
ψαυέτω, βρέφος ἐν Φάτνῃ κειμένῳ, τὰ πάθη καρδιῶν ἐκκαθαίροντι.

Τῆς Ἀγίας. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ἐπιλάμπας ὁ Χριστός, ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ, διὰ
σπλάγχνα οἰκτιρῶν, ἐδόξασε, τῆς Ἀθληφόρου τὴν μνήμην σήμερον.

Συντριβεῖσα ταῖς πολλαῖς, τῶν δεινῶν ἐπιφοραῖς, καθυπέταξας ἐχθρόν, τοῖς
ῥαίοις σου ποσίν, αἰδίμε, Ἀναστασία, θεομακάριστε.

Ὑποστᾶσα καρτερῶς, τῶν βασάνων τὰς δεινάς, προσβολὰς καὶ τοῦ πυρός, τὴν
κατάφλεξιν σεμνή, δεδόξασαι, Ἀναστασία, Μαρτύρων ἔρεισμα.

Θεοτοκίον.

Πόλις ἔμψυχε Θεοῦ, ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ, ἀποτίκτεῖς τὸν Χριστόν, Θεοτόκε ὑπὲρ
νοῦν, γενόμενον, δι' εὐσπλαγχνίαν, τέλειον ἄνθρωπον.

Ἄλλος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Τὴν φύσιν τὴν ἐξ ἡμῶν ὁ Εὐσπλαγχνος, προσλαβόμενος ὁράται ὡς βρέφος, ὁ
βρεφουργῶν ἐν κοιλίᾳ τὰ βρέφη, καὶ σπαργανοῦται καὶ φάτνῃ ἀνάκειται, καὶ
λύει μου τὰς τῶν παθῶν, πολυπλόκους σειρὰς ἀγαθότητι.

Ἀγίων ἰχνηλατοῦσα Μαρτύρων, καρτερῶς διὰ Χριστόν τοὺς ἀγῶνας, καὶ ταῖς
αὐτῶν χρεῖαις διακονοῦσα, καὶ τοὺς ἰχώρας Ὅσια ἐκμάπτουσα, ἐπλούτησας
περιφανῶς, τὴν αὐτοῖς ἐπιλάμπουσιν εὐκλειαν.

Σταγόνας τῶν ἰαμάτων προχέεις, ἐπομβρίαῖς θεϊκῶν χαρισμάτων, καὶ τῶν
παθῶν ποταμοὺς ἀναστέλλεις, καὶ βοηθεῖς τοῖς δεινῶς κινδυνεύουσιν, αἰδίμε
Μάρτυς Χριστοῦ, Ἀναστάσεως θείας ἐπώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ἰώμενος τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν, τῇ ἀρχαίᾳ παραβάσει φθαρῆσαν, δίχα
φθορᾶς νέον τίκτεται βρέφος, καὶ σοῦ ἐν κόλποις ὡς θρόνῳ καθέζεται,
Ἀνύμφευτε τῆς Πατρικῆς, μὴ ἐκστὰς συνεδρίας θεότητι.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῶ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐ-

» πλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισε· καὶ

» δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνά» γαγε.

Κοντάκιον τῆς Ἀγίας. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Οἱ ἐν πειρασμοῖς, καὶ θλίψεσιν ὑπάρχοντες, πρὸς τὸν σὸν ναόν, προστρέχοντες λαμβάνουσι, τὰ σεπτὰ ἰάματα, τῆς ἐν σοὶ οἰκούσης θείας χάριτος. Ἀναστασία σὺ γὰρ αἰεὶ, τῷ κόσμῳ πηγάζεις τὰ ἰάματα.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου συνεπώνυμος οὔσα, πεπτωκότα με νῦν ἀνάστησον ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν θαυμάτων τῶν σῶν, σταγόνα ἐπιστάξασα Μάρτυς τῇ ψυχῇ μου, καὶ τὸν φλογμὸν τῆς δεινῆς ἀμαρτίας κατασβέσασα· τὸν κόσμον γὰρ διασώζεις ἐκ παθῶν πολυτρόπων ἐκάστοτε, ὧν περὶ κἀγὼ πεπείραμαι· σὺ γὰρ πάντα τοῖς πᾶσι παρέχουσα, τῷ κόσμῳ πηγάζεις τὰ ἰάματα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας, τῆς Φαρμακολυτρίας.

Στίχ. Ἀναστασία φάρμακον πιστοῖς μέγα,

Πᾶν φάρμακον λύουσα, καὶ κεκαυμένη.

Καύθη Ἀναστασίη πυρὶ δευτέρα εἰκάδι λαύρῳ.

Ἡ ἁγία καὶ γενναιοτάτη Μάρτυς Ἀναστασία ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει, Πραιτεξτάτου τινὸς Ἑλληνοῦ οὔσα θυγάτηρ, μητρὸς δὲ Φαύστης. Ὑφ' ἧς προσαχθεῖσα Χρυσογόνῳ, ἀνδρὶ θεοπνεύστῳ καὶ εὐσεβεῖ, τὰ ἱερὰ γράμματα ἐπαιδύθη· τὴν δὲ εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ τῆς Μητρὸς ἔμαθε. Συζευχθεῖσα δὲ ἀνδρὶ Ἑλληνι πρὸς κοινωνίαν γάμου, Πουπλίῳ ὀνόματι, διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ, ἀστόργως τὴν πρὸς αὐτὸν ὁμιλίαν ἔφερε, νοσεῖν αἰεὶ προφασίζομένη καὶ μὴ καταδεχομένη συνέρχεσθαι αὐτῷ εἰς συνάφειαν. Μετρίαν δὲ καὶ πενιχρὰν ἐνδυσάμενη στολήν, προσωμίλει αἰεὶ γυναιξὶ δεομέναις· καὶ λαθραίως τοὺς διὰ Χριστὸν ἐναθλοῦντας ἐθεράπευεν, ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἐν αἷς ἦσαν, εἰσιούσα καὶ τῶν δεσμῶν ἀπολύουσα καὶ ἐλαίῳ ἐπαλείφουσα καὶ τοὺς ἰχῶρας αὐτῶν ἀπομάπτουσα καὶ τροφὰς ἐπιτηδεΐας τούτοις παρέχουσα, μιᾶς μόνης θεραπαινίδος ἐπομένης αὐτῇ.

Ἐπὶ τούτοις πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐφρουρήθη, ἐπιγνόντος τὰ κατ' αὐτήν· ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος διαποντίῳ κλύδωνι γέγονεν ὑποβρύχιος, ἀδείας αὐτῇ λαβομένη, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ διένειμε τοῖς πτωχοῖς. Εἶτα ἀδεέστερον τοὺς ὑπὲρ

Χριστοῦ ἀθλοῦντας ἐθεράπευε, καὶ τελειωθέντας συνεκόμιζε καὶ παρεδίδου τῇ ὀσίᾳ ταφῇ. Καὶ πολλοὺς πρὸς τὸ μαρτύριον ἐπαλείψασα καὶ διαφόροις ἡγεμόσιν ἐξετασθεῖσα καὶ ἐν θαλάσῃ μεθ' ἑτέρων γυναικῶν ἀπορῶφιῖσα, τελευταῖον πάλοις προσδεθεῖσα καὶ πυρὶ βληθεῖσα, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι πλησίον ἐν τοῖς Δομνίνου ἐμβόλοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Χρυσόγονου.

Στίχ. Δίδωσι Χρυσόγονος ἀχένα ξίφει,

Ὁ πνεῦμα χρυσοῦς, χάλκεος δὲ τὸ σθένος.

Χρυσόγονος ὁ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἀνὴρ θεοσεβῆς καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενος, διδάσκαλος γενόμενος εἰς τε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα τῆς ἁγίας Ἀναστασίας. Διωγμοῦ δὲ κινήθεις, ἐκρατήθη καὶ εἰς πῦρ ἐνεβλήθη· ὅτε καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἡ ἁγία Ἀναστασία, ἵνα εὐξῆται ὑπὲρ αὐτῆς· καὶ εἰ μὲν γένηται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς χριστιανός, ἵνα σωθῆ· εἰ δὲ μή, ἐξολοθρευθῆναι αὐτόν, ἵνα μὴ τὸν πλοῦτον αὐτῆς δαπανήσῃ μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀλλ' αὐτὴ κατακενώσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς ἁγίους καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐνδυσάμενη πενιχρὰν στολήν, διήρχετο καὶ διηκόνει τοῖς ἁγίοις ἐν ταῖς φυλακαῖς· ὅτε καὶ ὁ Διοκλητιανός, ἐν Νικαίᾳ διάγων, ἔγραψεν εἰς Ῥώμην, πάντας τοὺς χριστιανούς ἀποθανεῖν, τὸν δὲ Χρυσόγονον εἰς Νικομήδειαν ἀχθῆναι δέσμιον· καὶ ἀχθέντα, ἀπογυμνωθῆναι αὐτὸν καὶ οὕτω τελειωθῆναι ξίφει, ὃ καὶ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπομηθεῖς, στεφανηφόρος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Στίχ. Ἡ Θεοδότη πῦρ φέρει σὺν φιλάτοις,

Φίλτρῳ Θεοῦ ζέουσα, καὶ πυρὸς πλέον.

Θεοδότη ἡ Μάρτυς ἦν ἀπὸ τῆς χώρας Βιθυνίας. Ἀκούσασα δὲ τὰ περὶ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὴν καὶ διέτριβε μετ' αὐτῆς ἅμα τοῖς τέκνοις αὐτῆς. Πρότερον δὲ ἡ ἁγία αὕτη ἐπεζητεῖτο πρὸς γάμον ὑπὸ Λευκαδίου τινὸς ἄρχοντος, ἀλλ' οὐκ ἐπέθετο· ὅμως θέλουσα αὐτὸν ἐκφυγεῖν, ἐμήνυσεν αὐτῷ μικρὸν ἀναμεῖναι αὐτὴν καὶ τότε τὸ κατὰ γνώμην αὐτοῦ ποιῆσαι. Τοῦ δὲ ἄρχοντος ἀναμένοντος, αὕτη τὸν πλοῦτον αὐτῆς δοῦσα πτωχοῖς, ὑπηρέτει τοῖς ἐν φυλακαῖς ἁγίοις. Ἀκούσας δὲ Διοκλητιανός, ὅτι πᾶσαι αἱ φυλακαὶ καὶ τὰ ἐργαστήρια πεπληρωμένα εἰσι τῶν χριστιανῶν, ἐκέλευσε πάντας ἐν μιᾷ νυκτὶ φονευθῆναι, τοὺς μὲν διὰ πυρός, τοὺς δὲ δι' ὕδατος, τοὺς δὲ διὰ ξίφους. Τότε ὁ Λευκάδιος παρέδωκε τὴν ἁγίαν Θεοδότην καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς Νικητίῳ τῷ ἄρχοντι Βιθυνίας, ἵνα ἐξετάσῃ αὐτήν. Ὁ δὲ Νικητίας, ἐλεγχθεὶς ὑπὸ Εὐδόου τοῦ

πρώτου υἱοῦ αὐτῆς, ὠργίσθη· καὶ ἀνάψας μεγάλην κάμινον, ἀκοντισθῆναι ἐν αὐτῇ ταύτην μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς κελεύει· καὶ οὕτω τελειωθέντες, στεφανηφόροι τῷ Δεσπότη Θεῷ παρέστησαν, ἀπολαύοντες τὴν αἰδιον καὶ ἀγήρω μακαριότητα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ζωίλου.

Στίχ. Ζωὴν ῥέουσιν ἐκλιπῶν ὁ Ζωίλος,

Ζωὴν μένουσαν εὗρεν ἐν ζώντων τόπῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὰ θυρανοίξια τῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχ. Αἴρουσιν ἄνδρες ἱεροὶ Χριστοῦ πύλας,

Τοὺς Δαυῖδ ἡμῖν ἐκτυπούμενοι νόας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸ φωτοδρόμιον τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας.

Στίχ. Τρέχοντα φῶτα σήμερον Ναοῦ κύκλω,

Δηλοῦσι φωτὸς εἰς τὸ πᾶν θείου δρόμον.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἔ-

» πτηξαν· ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, δροσι-

» ζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεός

» τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νευστάζων κάραν Ἡρώδης, κακὰ προβλέπων ἐκίνησεν, εὐκαιρίαν ζητῶν
θανατῶσαι, τὸν ζωῆς καὶ θανάτου Χριστόν, τὴν ἐξουσίαν ἔχοντα, τὸν Θεὸν τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ἰμῶν Χριστοῦ ὅσοι φίλοι, συμφυγαδεύθητε φεύγοντι, εἰς Αἴγυπτον τούτῳ, καὶ
καλῶς ἐκεῖ προσκυνήσατε, θεοπρεπῶς καλέσαντες, καὶ συμφώνως δοξάσατε.

Μεθ' ὅς τις ἐμοῦ οὐκ ἔστι, κατ' ἐμοῦ πράττει Χριστός φησιν· ὁ δὲ μὴ συνάγων
μετ' ἐμοῦ, σκορπίζοντι ἔοικε· διὸ τὴν τούτου φρίξωμεν, ἐν σαρκὶ συγκατάβασιν.

Τῆς Ἁγίας. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν ὅλων καὶ Θεός, προέρχεται πόλει γεννηθῆναι Βηθλεέμ· ὁ τὴν σεμνὴν Ἀναστασίαν μεγαλύνας, ἐν ἀπείροις θαύμασιν, ὡς δι' αὐτὸν αἰκισμούς, καθυπομείνασαν.

Νεκροῖς ξοάνοις σέβας πονηρόν, οὐκ ἔνειμας μόνον σεβομένη τὸν Χριστόν, οἷα Θεὸν ζῶντα ἀεὶ Ἀναστασία, καὶ τοῖς ζωηροῖς αὐτοῦ, πάθει πάθος τὸ σόν, καταλαμπρύνουσα.

Οἱ τῷ νέῳ σου πίστει δαψιλεῖ, προσφεύγοντες νόσων ἐκλυτροῦνται χαλεπῶν, καὶ ἀρρώστιας καὶ παθῶν καὶ ἀλγηδόνων, εὐρωστίαν πάντοτε, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, πλουσίως λαμβάνοντες.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένος Λόγος ἐκ τῆς σῆς, προέρχεται Ἄχραντε νηδύος ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἄρχεται ὁ προαιώνιος καὶ φάτνη, κεῖται σπαργανούμενος, καὶ διαλύει σειράς, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν.

Ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Ἄνω χοροὶ δοξολογοῦσιν, Ἀσωμάτων· ἐπὶ γῆς δὲ προσκυνοῦμεν, καθορῶντες βροτοί, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, καὶ ἐπὶ φάτνης κείμενον, σὲ Χριστὲ Θεὲ τῶν ὅλων.

Πῦρ ἀπετέφρωσας ἀπάτης· ὡς οἱ Παῖδες δέ, φλογὶ προσομιλοῦσα, παρεδήλους θερμόν, τὸν ἔρωτα θεόφρον, ὄν πρὸς τὸν σόν ἐκέκτησο, καὶ Δεσπότην καὶ Νυμφίον.

Ὅμβρους προχέεις ἰαμάτων, καταπαύουσα φλογμὸν ἀρρώστημάτων· καὶ λαοὺς μελωδεῖν, ἀεὶ παρασκευάζεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα διάνοιαν ἐκπλήττον, τὸ τελούμενον ἐκ σοῦ Παρθενομήτορ· τίκτειν μέλλεις Θεόν, καὶ φάτνη ἀνακλίνειν, τὸν Χερουβὶμ ἀπρόσιτον, καὶ ἀχώρητον τῇ φύσει.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ἡ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι

» Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν,

» προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐ-

» χωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέ-

» μελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα,

» καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ δαιτυμόνες οἱ θεόφρονες, ἐν Βηθλεὲμ τῷ νοτῷ προπορευόμενοι, σὺν Ἀγγέλοις κατοπτεύσωμεν, καὶ Ποιμέσι τὸ θαῦμα, τῷ ἐν ὑψίστοις, δόξαν ἀναμέλποντες Θεῷ, εὐδοκίαν βραβεύοντι, βροτοῖς καὶ τὴν εἰρήνην· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶντες εἰς αἰῶνας.

Νόμου φιλίας ἀντεχόμενοι, φιλαδελφίας γνώμην ἀναλαβόμεθα, ἐν ἀλλήλοις εἰρηνεύοντες, καὶ τὸ ἐν συμφρονοῦντες· ὁ γὰρ εἰρήνης πρύτανις, προέρχεται Χριστός, εἰρηνεῦσαι τὰ σύμπαντα, καὶ σῶσαι τοὺς βοῶντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐδεξιῶτο τὸν τικτόμενον, Χριστὸν δολίοις λόγοις Ἡρώδης ἄνομος, καὶ τοῖς Μάγοις προσεπέσκηπεν, ὡς αὐτὸν προσκυνήσων· ἀλλ' οὐκ ἠδεῖτο διώκειν, λανθάνοντα Θεόν· οὐ τὰ βρέφη κατώκτειρε, καὶ βοᾶν οὐ συνήκε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ἐν χρόνῳ ὁ ἄχρονος, γεννᾶται ὑπὲρ νοῦν, καὶ Μάγοι προσφέρουσιν, αὐτῷ ὡς Βασιλεῖ, φανέντι τὰ δῶρα· καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ, οὐρανὸς κηρύττει, προβολῇ τοῦ ἀστέρος.

Γενναίως ἀνύειν σε, τοὺς δρόμους τοὺς μακροὺς, ὁ θεῖος Χρυσόγονος, ὑπήλειψε σεμνή· μεθ' οὗ σε τιμῶμεν, μελωδίαις σεπταῖς, ὑπὲρ ἀληθείας, σεπτῶς ἠγωνισμένην.

Ὡς ὄρμος σωτήριος, ὑπάρχει ὁ ναός, ὁ ἔχων τὸ λείψανον, πανεύφημε τὸ σόν· ἐν ᾧ καταφεύγει, πᾶς πιστὸς καὶ δεινῆς, ζάλης ἐκλυτροῦται, καὶ παντοίων κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Νῦν ἦλθεν ὁ Κύριος, ὁ πανταχοῦ παρών, Παρθένου τικτόμενος, ἐν πόλει Βηθλεὲμ· ἀγάλλου ἢ κτίσις, ὑπαντῶσα αὐτῷ, καὶ δοξολογοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Οἱ θεορῶμονες Παῖδες.

Ὅτι παρειστήκεισαν ἄνω χιλιάδες, καὶ μυριάδες Ἀγγέλων, σπήλαιον φέρει τικτόμενον· ὃν ὑμνοῦμεν τὰ ἔργα, ἀπαύστως ὡς Κύριον.

Οἶκος Τριάδος ἐδείχθης θείοις τόποις, ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, Ἀναστασία σχολάζουσα, Εὐλογεῖτε βοῶσα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἰσχυροτάτοις λογίοις Χρυσογόνου, τοῦ Ἀθλοφόρου ῥωσθεῖσα, τὸ τῶν εἰδώλων ἀνίσχυρον, κατεπάτησας θράσος, γενναίως ἀθλήσασα.

Θεοτοκίον.

Ὡ Θεοχώρητε Κόρη τέξῃ βρέφος, τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ ἀναλλοίωτον Κύριον, Βηθλεὲμ ἐν τῇ πόλει, δι' ἄφατον ἔλεος.

Ὁ Εἰρμός.

- » Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυ-
- » ρί, καὶ τὴν πλάνην καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐ-
- » λογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ξενίας Δεσποτικῆς, καὶ ἀθανάτου τραπέζης, ἐν
- » πενιχρῷ Σπηλαίῳ, ταῖς ὑψηλαῖς φρεσί, πιστοὶ δεῦ-
- » τε ἀπολαύσωμεν, σεσαρκωμένον Λόγον, ἀπορ-
- » ρήτως μαθόντες· ὄν μεγαλύνομεν.

Ἄπιτε τοῖς ἀρχηγοῖς, Ἡρώδης ἔφη τῶν Μάγων, ζητήσατε τὸν παῖδα· ἐπὶ δὲ εὔρητε, τοῦτον τάχος μηνύσατέ μοι, τὸν δόλον ἐν καρδίᾳ τεκταίνων· ἀλλ' ἠλέγχθη ὁ πλάνος, διακενῆς ἀνομῶν.

Δημιουργὸς γεννηθεὶς, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, Σοφία πεφυκώς, Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις· διπλοῦν ἕνα διὸ εἰδότες, τὸν Θεάνθρωπον Κύριον μεγαλύνομεν.

Ὡς ἄνθρωπος ἐφάνης, οὐσία οὐ φαντασία, οὕτω Θεὸς τῷ τρόπῳ τῆς ἀντιδόσεως, ἢ φύσις Σῶτερ ἢνπερ προσήλειφας· διὸ τὴν ἐκ Παρθένου, σοῦ θείαν ἐνδημίαν, τιμῶντες σὲ μεγαλύνομεν.

Τῆς Ἀγίας. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ἴδου ἐγγίζει Παρθένος, ἀποτεκεῖν ἐν Σπηλαίῳ, τὸν Βασιλέα τοῦ παντός, σάρκα ἀνειληφότα· ὄν ὠμολόγησε στερόρως, ἀθλοῦσα ἢ ἔνδοξος λαμπρότατα, Μάρτυς Ἀναστασία, καὶ νικῶσα τὸν ἀόρατον ἐχθρόν.

Ὡραιωθεῖσα τοῖς πόνοις, ὑπὲρ ἡλίου ἀκτίνας, ἔλαμψας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ φωτίζεις τὸν κόσμον, ἄθλων μεγάλων τῷ φωτί, θαυμάτων τε χάρισιν· ἐντεῦθεν σε, πίστει Ἀναστασία, εὐφημοῦμεν μελωδίαις ἱεραῖς.

Σὲ τὴν ὠραίαν τρυγόνα, καὶ ἀηδόνα τιμίαν, καὶ παγκαλῆ περιστεράν, χρυσαυγίζούσας Μάρτυς, πτέρυγας ἔχουσας πιστῶς, ἀεὶ μακαρίζομεν τελοῦντές σου, τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἣ λύσιν πᾶσιν αἰτησαι δεινῶν.

Ἦς νῦν ἐπέτυχες δόξης, ἐπιτυχεῖν ἡμᾶς πάντας, ἀεὶ δυσώπει τὸν Χριστόν, Μάρτυς Ἀναστασία, τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν, σεπτῶς ἑορτάζοντας καὶ πίστει σου, προσκυνοῦντας τὴν θήκην, τῶν λειψάνων ὡς πηγὴν ἀγιασμοῦ.

Θεοτοκίον.

Φέροντα φύσιν βροτεῖαν, Παρθενομήτορ ἁγία, τίκεις ἐν πόλει Βηθλεέμ, τὸν ὑπέρθρον Λόγον, καὶ γαλουχεῖς μητροπρεπῶς, τὸν τρέφοντα ἅπασαν κτίσιν· ὡς δὲ πύρινος Θρόνος τοῦτον φέρεις, Παναγία ἀνωτέρα Χερουβίμ.

Ἄλλος. Κυρίως Θεοτόκον.

Σκιρτήσατε τὰ ὄρη, ἐν ἀγαλλιάσει, καὶ εὐφροσύνην βουνοὶ περιζώσασθε· νῦν ἡ Παρθένος ἐγγίζει τεκεῖν τὸν Κύριον.

Ἡμέραν εὐφροσύνης, ἄγει σου ἡ κτίσις, Ἀναστασία τὴν μνήμην δοξάζουσα, ὄνπερ ἐδόξασας Λόγον οἰκείοις μέλεσιν.

Φωτὶ καθαρωτάτῳ, νῦν ἐλλαμπομένη, τοὺς ὑμνητάς σου φωτίζεις τὴν ἄνωθεν, πᾶσιν ἡμῖν προξενούσα Μάρτυς εὐμένειαν.

Θεοτοκίον.

Φαιδρῶς πᾶσα ἡ κτίσις, νῦν ἀγαλλιάσθω, Θεοτόκος τεκεῖν νῦν ἐπείγεται, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον βροτὸν γενόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
- » σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χο-
- » ρεΐαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλᾶριον

Τῆς Ἁγίας. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Παρθενομάρτυς ἔνδοξε, ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Ἀναστασία πάνσοφε, δυσωποῦσα μὴ παύση, τὸν ἐκ Παρθένου νῦν Κόρης, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, τεχθῆναι προερχόμενον, ἐν Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ, ἁμαρτιῶν, δοῦναι λύσιν πᾶσι τοῖς ἐκτελοῦσι, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ τιμῶσί σε πόθῳ.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Τὴν ἐκ Παρθένου Γέννησιν, τοῦ Χριστοῦ προκηρύττει, ἡ φωτοφόρος μνήμη σου, Μάρτυς Ἀναστασία, ἐν Βηθλεέμ συγκαλοῦσα, Μάγους μὲν ἐκ Περσίδος, σὺν

δώροις· τοὺς Ποιμένας δέ, μετ' Ἀγγέλων πρὸς ὕμνον· σὺ γὰρ σαυτὴν, ὡς χρυσὸν
καὶ λίβανον καὶ ὡς σμύρναν, προσῆξας τῷ Δεσπότη σου, ἐναθλοῦσα θεόφρον.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Νῦν αἱ παλαιαί, διαλύονται ἐμφάσεις· ἔσχεν ἐν γαστρὶ, ἡ Παρθένος γὰρ καὶ
λάθος, ἐξ ὄρου ἀπετμήθη, καὶ ἡ ῥάβδος ἐβλάστησεν, ἡ τοῦ Ἰεσσαὶ καὶ δρόσος
ἄρτι, ἡ τοῦ Γεδεὼν ἐν γῆ ἐρρύη· λαοὶ κράζωμεν· Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς
παραγίνεται.

Ξένου τοκετοῦ, ξένα πράγματα ὁράται! πῶς ὁ τῷ Πατρὶ, ἐν ὑψίστοις συνεδρεύων,
ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, γεννηθεὶς ἀνακλίνεται; πῶς ὁ ἀφανὴς ἐν τοῖς
σπαργάνοις; πῶς ὁ πανταχοῦ ἐν τῷ Σπηλαίῳ; λαοὶ κράζωμεν· Ὁ Βασιλεὺς τοῦ
Ἰσραὴλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Ὁ τερατουργῶν, καὶ τὴν Αἴγυπτον μαστίζων, ὕων τε λαῶ, τῷ ἀγνώμονι τὸ
μάννα, σαρκοῦται καὶ θηλάζει· καὶ παιδίον ὀρώμενος, φεύγει τὸν διώκοντα
Ἡρώδη, ὡς ἐπὶ νεφέλῃς τῇ Παρθένῳ, Μητρὶ ὀχούμενος, ὡς Ἡσαΐας προορᾷ, ὁ
θεοπτικώτατος.

Παιδίον ὁ προὖν, Βασιλεὺς ὁ τῶν αἰώνων, τίκτεται ἐκόν, καὶ υἱὸς ἡμῖν ἐδόθη.
Ἀκούσατε τὰ Ἔθνη· Ἰσραὴλ ἐνωτίσθητι· γινῶτε καὶ ἠτᾶσθε· μεθ' ἡμῶν γὰρ, ὅς
λεπτυνεῖ καὶ ἐκλικμήσει, ἐκ γῆς ἅπασαν, καὶ βασιλείαν καὶ ἀρχήν, αὐτῷ μὴ
ὑπείκουσιν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ποιμανθήσῃ Ἰουδαίῃ, οἷα ἀπειθής, καὶ Προφήταις ἀντιπίπτων·
Υἱῷ γὰρ γεννηθέντι, ὁ Πατὴρ κληρὸν δίδωσιν, Ἔθνη καὶ κατάσχεσιν γῆς πᾶσαν·
σὲ δὲ ἀπωθεῖται μαιφόνε· βοᾶν οὐ πείθη γὰρ· Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Χριστὸς
παραγίνεται.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Σκίρτησον Δαυῖδ· ἐξ ὀσφύος σου Χριστὸς γὰρ· χαίροις Ἰεσσαί· ἐξανθεῖ γὰρ σου ἡ
ρίζα· ἐκ μηροῦ σου Ἰούδα, προελεύσεται Κύριος· κατὰ Βαλαὰμ ἴδετε Ἔθνη· κατὰ
τὸν μέγαν Ἡσαΐαν, ἰδοὺ τέξεται, παιδίον τὸν Ἐμμανουήλ, Παρθένος ἡ
πάνσεπτος.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Προλάμπει ὁ ἀστὴρ, ἤδη ἐν τῷ Σπηλαίῳ· Ποιμένες μετ' Ἀγγέλων, οἱ Μάγοι μετὰ δώρων, προφθάσαι εὐτρεπίσθητε.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Ἐγγίζει ὁ Χριστός· ὁ ἀστὴρ προαυγάζει· τὸ οὐράνιον πλήθος, τῆς στρατιᾶς προκύπτει, τῶν νοερῶν δυνάμεων.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμῶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Χαῖρε ἡ Βηθλεέμ· ὁ ποιμαίνων ἐπέστη, τὸν Ἰσραὴλ ὁ σῶζων· οὐκέτι ἐλαχίστη, Ἰουδαία τοῖς ἄρχουσιν.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος πλ. α΄. Βύζαντος.

Προεόρτιος ἡμέρα σήμερον, τῆς ἐνανθρωπήσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆ τῆς πανευφήμου καὶ Μάρτυρος ἑορτῆ, συνεξέλαμψεν Ἀναστασίας· ἰδοὺ ἡ Παρθένος, ἐν Βηθλεέμ ἐπείγεται, Βρέφος σπαργανούμενον, ἀνακλῖναι ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, τὸν ἐλευθερώσαντα ἡμᾶς, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας, καὶ σῶζοντα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ στύгнаζε Ἰωσήφ, καθορῶν μου τὴν νηδύν· ὄψει γὰρ τὸ τικτόμενον ἐξ ἐμοῦ καὶ χαρήση, καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔλεγε, τῷ ἑαυτῆς Μνηστῆρι, μολοῦσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστόν. Ταύτην ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΚΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Δέκα Μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προεόρτια προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τοῦ Ἡσαΐου φωνὴ ἀποπληροῦται ἰδοὺ ἡ Παρθένος γάρ, τὸν ἀπερίληπτον, περιγραφόμενον σώματι, ἐν μήτρᾳ φέρει, καὶ παραδόξως τεκεῖν ἐπιείγεται. Θεόδεκτον Σπήλαιον προευτρεπίσθητι· ἡ Βηθλεὲμ ἑτοιμάσθητι· ὁ Βασιλεὺς γάρ, σὲ ἡρετίσατο εἰς κατοίκησιν. Δέχου ἡ φάτνη σπαργανούμενον, βρέφος Χριστὸν λύειν μέλλοντα, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν ἀνθρώπων ἀγαθότητι.

Ἡ φωτεινὴ τε καὶ ἔμψυχος νεφέλη, τὸν ὄμβρον βαστάζουσα, τὸν ἐπουράνιον, τοῦτον ἐν γῆ νῦν προέρχεται, ἐναποστάξει, ὅπως ἀρδεύσῃ ταύτης τὸ πρόσωπον. Τὸ ἔαρ τῆς Χάριτος, ἡ νοητὴ χελιδὼν, ἔνδον ἐν σπλάγχνοις κατέχουσα, ἀρόρήτω λόγῳ, ἐνα-

ποτίκει χειμῶνα ἄθεον, διασκεδάζον. Τὸ Παλάτιον, τὸ καθαρὸν καὶ ἀμίαντον, Βασιλέα Σπηλαίῳ, ἐπεισάγει σωματούμενον.

Συναπεγράφησθε τοῖς δούλοις ὁ Δεσπότης, πταισμάτων χειρογράφον, σχίσαι βουλόμενος, καὶ ἀπογράψασθαι ἅπαντας, ἐν βίβλῳ ζώντων, θανατωθέντας κλοπῇ τοῦ ὄφεως. Παρθένος δὲ φέρει σε, τὸν πάντα φέροντα, σάρκα θνητὴν περικείμενον, καὶ καταλύειν, σμικρῷ Σπηλαίῳ ἐπευδοκήσαντα· ὃν γεννηθέντα, τάξεις ἄνωθεν, ἀγγελικαὶ ἀνυμνήσουσι, μετὰ θείων Ποιμένων, ἐκπληττόμενοι τὸ κράτος σου.

Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων

Ἦχος ὁ αὐτός. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ δεκάς ἡ θεόλεκτος, καὶ λαμπὰς δεκάπτυρσος, ἡ ταῖς θείαις λάμπεσι καταυγάζουσα, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, οἱ στῦλοι οἱ ἄσειστοι, οἱ ἀστέρες οἱ φαιδροί, οἱ τὴν γῆν οὐρανώσαντες, ταῖς λαμπρότησι, τῶν μεγίστων ἀγώνων ἐγκωμίῳις, ἱεροῖς μεγαλοφώνως, ἀνευφημείσθωσαν σήμερον.

Εὐφημείσθω Θεόδουλος, Ζωτικός τε καὶ Πόμπιος, Βασιλείδης Εὐπόρος Ἀγαθόπους τε, καὶ Σατορνῖνος Γελάσιος, καὶ θεῖος Εὐάρεστος, μεθ' ὧν Εὐνικιανός, νῦν τιμάσθωσαν ἄσμασιν· οἱ πανεύδιοι, τῶν ἐν ζάλη λιμένες, οἱ τὴν πλάνην, στηλιτεύσαντες καὶ στέφος, νικητικὸν κομισάμενοι.

Τὰ τῆς Κρήτης βλαστήματα, Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καὶ πιστῶν ἀμάραντα ὠραῖσματα, τοῦ Παραδείσου ἡδύπνοα, τὰ ἄνθη τὰ τίμια, τὰ εὐπρόσδεκτα Χριστοῦ, καὶ τερπνότατα σφάγια, ἀναθήματα, οὐρανίου ναοῦ τε τὴν δεκάδα, τῆς Τριάδος τὴν Ἁγίαν, τοὺς Ἀθλοφόρους ὑμνήσωμεν.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος β'. Κυπριανοῦ.

Κρήτη προεορτάζει σήμερον, τὰ Γενέθλια Χριστοῦ, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων· διὸ εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Βηθλεέμ γῆ Ἰούδα, τὸ κατὰ σάρκα πολίτευμα, φαιδρῶς εὐτρέπισον τὸ θεῖον Σπήλαιον, ἐν ᾧ Χριστὸς σαρκὶ τίκτεται, ἐξ ἀπειράνδρου ἀγίας Παρθένου, εἰς τὸ σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ ἀπειρος σοφία Θεοῦ, τὸν οἶκον ἑαυτῆς ὑπὲρ νοῦν, ἐκ Παρθένου, ὠκοδόμησε φρικτῶς, καὶ ἔρχεται ἐν φάτνῃ, ἀλόγων καὶ Σπηλαίῳ, σαρκὶ τεχθῆναι ὑπὲρ ἔννοιαν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ὡράθης τοῖς Προφήταις Χριστέ, ὡς θέμις ἦν θεάσασθαι, σὲ τὸν Κτίστην· ἐν ἐσχάτοις δὲ καιροῖς, τοῖς πᾶσιν ἐπεφάνης, ἀνθρώποις ἐν τῇ πόλει, τῇ Βηθλεέμ βροτὸς γενόμενος.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Διέδραμε μηνύων ἀστήρ, τὸν Ἥλιον τῆς δόξης Χριστόν, Ἀστρολόγους, ἐν τῇ πόλει Βηθλεέμ· καὶ Ἄγγελοι Ποιμένας, νῦν εὐαγγελιοῦνται· μεθ' ὧν συνδράμωμεν θεόφρονες.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος γ'.

Προεόρτιος σήμερον, ἡ τῶν Μαρτύρων ἐπέστη ἑορτή, τὴν Γενέθλιον ἡμῖν, προὔπογράφουσα ἡμέραν· τὸν ἐξ Ἥλιου Ἥλιον, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, Θεὸν ἐπιφανέντα σαρκὶ ἀνακηρύττουσα. Δεκάς Μαρτύρων ἐν Κρήτῃ, στερῶς ἀθλήσασα, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξαντο· πρὸς οὓς βοήσωμεν· Χορὸς ἀγιόλεκτος, ἱκετεύσατε Χριστόν, ἅγιοι Μάρτυρες, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν πάνσεπτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Εὐτρεπίζου Βηθλεέμ, ἠνοικταὶ γὰρ ἡ Ἐδέμ· ἐτοιμάζου Ἐφραθᾶ, ἀνανεοῦται γὰρ ὁ Ἀδάμ, καὶ ἡ Εὐὰ σὺν αὐτῷ· ἡ κατάρα γὰρ λέλυται· ἡ σωτηρία ἐν κόσμῳ ἐξήνθησε· καὶ ψυχὰι τῶν Δικαίων εὐτρεπίζονται, ὡς προῖκα δωροφορίας, ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσάγουσαι, σωτηρίαν ψυχῆς, καὶ ἀφθαρσίαν κομιζόμεναι. Ἴδου γὰρ ἐν φάτνῃ ἀνακείμενος, προτρέπει ὕμνωδιαν πνευματικὴν ἐπιτελέσαι, τοὺς βοῶντας ἀπαύστως· Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια.

Τὸ Προεόρτιον· Ἐτοιμάζου Βηθλεέμ... (σελ. 152).

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν πολυθαύμαστον Κρήτην τιμήσωμεν, τὴν ἐξανθήσασαν ἄνθη τὰ τίμια, τοὺς μαργαρίτας τοῦ Χριστοῦ, Μαρτύρων τοὺς ἀκρέμονας. Δέκα γὰρ ὑπάρχοντες ἀριθμῶ οἱ μακάριοι, δύναμιν μυρίοπλον τῶν δαιμόνων κατήσχυναν· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξαντο, Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ καρτερόψυχοι.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Κρήτης τὰ εὖοςμα, ἄνθη τιμήσωμεν, τὰ διαπνέοντα, ὁσμήν τὴν ἔνθεον, Θεόδουλον καὶ Ζωτικόν, Γελάσιον Σατορνῖνον, Εὐπορον Εὐάρεστον, Ἀγαθόποδα Πόμπιον, Εὐνικιανὸν ὁμοῦ, Βασιλείδην τε ἔνδοξον, βοῶντες πρὸς αὐτοὺς ὁμοφρόνως· Χαῖρε Δεκάς ἡ τῶν Μαρτύρων.

Καὶ νῦν. Τὸ Προεόρτιον πάλιν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΑ

Ψάλλομεν τὸ Τριώδιον, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Προσάββατόν τε.

Ωιδὴ ε'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, σεαυτὸν τῷ πεσόντι, κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ δούλου μορφὴν, ἐκ Παρθένου φορέσαντα. Λόγε Θεοῦ, τὴν εἰρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε.

Ῥυφθέντες φρένας, καὶ προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, φρικτῆς οἰκονομίας, σῶμα καὶ ψυχὴν, Βηθλεέμ πρὸς τὴν πόλιν ἀνέλθωμεν, τὸν Δεσπότην τικτόμενον ὀψόμενοι.

Ὅρατε φίλοι, μάτην μὴ θροεῖσθε· ὁ γὰρ ἄφρων Ἡρώδης, θρασύνεται τὸν Κτίστην κτεῖναι τεχθέντα· ἀλλ' αὐτὸς ὡς ζωῆς καὶ θανάτου κρατῶν, ζῆ καὶ σῶζει τὸν κόσμον ὡς φιλάνθρωπος.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδει-

» γμάτισαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ φρουαττόμενος, Ἡρώ-

» δης θρασύνεται, βουλευέται κενά, κτεῖναι μελετᾷ,

» τὸν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐ-

» λογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπὸ βλεφάρων ῥαθυμίας, ὕπνον πάντα πιστοὶ τινάξωμεν· ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορῶμεν, πειρασμοὺς ἀποτρέποντες τοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ, καὶ σὺν Ποιμέσι, θεαταὶ τῆς δόξης δειχθῶμεν, Χριστοῦ τεχθέντος· ὃν ὕμνεῖ δοξάζουσα πᾶσα ἡ κτίσις.

Βέβηλον ἔπος ἐκ χειλέων, προϊέναι πιστοὶ κωλύσωμεν, λόγους εὐφήμους μελετήσαντες. Χριστῷ δὲ προσάξωμεν, τῷ λύσαντι ἡμᾶς τῆς ἀλογίας, ἐν ἀλόγων κειμένῳ φάτνη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθος σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, τοῦ Κτίστου τίς ἐρευνήσει βροτῶν; Θεοῦ κριμάτων τίς τὴν ἄβυσσον, σοφὸς καταλήψεται; δι' ὧν τοὺς οὐρανοὺς κλίνας, τοῖς βροτοῖς σαρκοφόρος συνανεστράφη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπαγορεύειν σαρκικῶν παθῶν, καὶ κόσμου τερπνῶν σπουδάσωμεν· πνευματικῶν δὲ ἀντισχόμεθα, φροντίδων θεόφρονες, ἀξίους ἑαυτοὺς τῷ τικτομένῳ, παριστῶντες ἐξ ἔργων Δεσπότη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ, δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ.

Ὀλέθριον δόγμα τοῦ δυσμενοῦς, συνταραττομένου, τῇ Γεννήσει τοῦ Ἰησοῦ, Νηπίων ἀκάκων, ἐπειργάσατο φόνον· ἡμεῖς δὲ τὸν τεχθέντα, πιστοὶ τιμήσωμεν.

Νόμους τοὺς τῆς φύσεως ἀδικῶν, καὶ θεσμοὺς τοὺς θείους, ἀθετῶν Ἡρώδης δεινός, μητέρας ἀνόμως, ἠτέκνωσε καὶ βρέφη, ἀνεῖλεν ἀναιτίως, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Τοῖς ἔθνεσιν ἡνοικταὶ τῆς Ἐδέμ, πύλη τικτομένου, ἐν Σπηλαίῳ τοῦ Λυτρωτοῦ· πηγὴ τε διψῶσιν, ἀθανασίας βλύζει, ὁ Κύριος τῆς δόξης· ὃν μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλουν ὡς Θρόνον χερουβικόν, Ἄγγελοι τὴν φάτνην· τὸ γὰρ Σπήλαιον οὐρανόν, ἑώρων κειμένου, ἐν αὐτῷ τοῦ Δεσπότη, καὶ Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ ἐκραύγαζον.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου τὰ πρὸς ὑπάντησιν, τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ Θεομήτορος· ἰδοὺ γὰρ ἔρχεται πρὸς σέ, ἔμβρυον φέρουσα, τὸν συνάναρχον Πατρί, καὶ τῷ

Πνεύματι αεί, Χριστὸν ὄν ἐν τῷ Σπηλαίῳ, γεννήσει καὶ μετὰ τόκον, Παρθένος
πάλιν ὀφθήσεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β΄. Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή.

Ἐκ τῆς Περσίδος βασιλεῖς, χρυσὸν σμύρναν καὶ λίβανον, τῷ κυθηέντι Βασιλεῖ,
καὶ Θεῷ προσῆξαν πάλαι· ἡμεῖς δὲ νῦν προεορτάζοντες αὐτοῦ τὴν Γέννησιν,
εὐσεβοφρόνως ἐκ ψυχῆς, πίστιν ἐλπίδα ἀγάπην, προσφέρωμεν αὐτῷ, τὴν
Παρθένον ὑμνοῦντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες.

Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατὰ Ἀλφάβητον. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄτριπτον ἀσυνήθη, ἀβρόχως θαλαττίαν ἀνύσας

» τρίβον, ὁ ἐκλεκτὸς ἐβόα Ἰσραήλ· Τῷ Κυρίῳ ἄ-

» σωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἄναρχος ὢν τῇ φύσει, ἀρχὴν ὁ πρὸ αἰῶνων λαμβάνει Λόγος, ἐν Βηθλεὲμ
τικτόμενος σαρκί· τούτου τὰ Γενέθλια προεορτάσωμεν.

Βλέψωμεν διανοίας, τοῖς ὄμμασι πρὸς πόλιν τῆς Ἰουδαίας, πορευομένην τέξαι
τὴν Ἀγνήν· ἧς τὸν τόκον πόρρωθεν Ἀστὴρ ἐμήνυσεν.

Γνόντες σε Βασιλέα, ἐν γῆ ἀποτικτόμενον ἐκ Παρθένου, οἱ βασιλεῖς Περσῶν
Λόγε Θεοῦ, μετὰ δάρων σπεύδουσι τοῦ προσκυνῆσαί σε.

Ἔτερος Κανὼν Προεόρτιος.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Παρθενικῆς ἐκ Νεφέλης μέγας ἡμῖν, ἀνατέλλει Ἥλιος, Ἰησοῦς ὁ φωτισμὸς· οἱ ἐν
σκότει ἄσωμεν αὐτῷ, ἀυγαζόμενοι φαιδρῶς ταῖς τούτου λάμπησιν.

Ἡ τῶν Ἑθνῶν προσδοκία ὁ Βασιλεύς, τῆς εἰρήνης ἔρχεται, τὸν πολέμιον ἐλεῖν.
Ὑπαντῆσαι σπεύσωμεν αὐτῷ, τικτομένῳ Βηθλεὲμ εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Προφητικαὶ περαιουῦνται θεῖαι φωναί, τὴν φρικτὴν ἀνάδειξιν, προσημαίνουσαι Χριστοῦ· ἡ Ἀμνάς ἐγγίζει γὰρ τεκεῖν, τὸν Ἀμνὸν καὶ Λυτρωτὴν, καὶ πάντων Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀγνήν τοῦ Δεσπότη Περιστεράν, τὴν σεμνήν καὶ ἄμωμον, καὶ καλὴν ἐν γυναιξίν, ὡς τῶν ὄλων τέξασαν Θεόν, μακαρίζομεν πιστῶς, θεομακάριστε.

Κανὼν τῶν Ἁγίων

Ωιδὴ α΄. Ἦχος γ΄. Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ συνάψαντι τοὺς ἁγίους Μάρτυρας, τῇ ἄμωμῆτι πίστει, καὶ τούτους ὀπλίσαντι, ἐν μιᾷ τῇ ἐλπίδι, κατὰ τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, καὶ τῷ συνδέσμῳ πάντας αὐτούς, τῆς ἀγάπης ἐνώσαντι.

Οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ὡς ἐξ Ἑώας λάμψαντες, τὸν τοῦ ἀστέρος δρόμον, πιστῶς προηγῆσαντο, τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος, ἑορτὴν προεισόδιον, τὴν μνήμη τῆς αὐτῶν τελευτῆς, φαιδρῶς προσενέγκαντες.

Οἱ ἐκ Περσίδος Μάγοι, ἐν Βηθλεὲμ τεχθέντι, δῶρα Χριστῷ προσήγαγον· νῦν δὲ οἱ Ἀθλοφόροι, ὡς σμύρναν τὰ αἵματα, χρυσὸν δὲ τὴν πίστιν, ὡς λίβανον τὰ πνεύματα, θυσίαν προεόρτιον, τῷ τεχθέντι προσήνεγκαν.

Τῇ Θεοδούλου πίστει, καὶ Ζωτικοῦ ἀγάπῃ, συνεκράθη Πόμπιος, καὶ Σατορνῖνος ἅμα, καὶ συνεστεφάνωται Εὐπορος, Ἀγαθόπους Γελάσιος, Εὐάρεστος καὶ Εὐνικιανός, σὺν αὐτοῖς καὶ Βασιλειάδης ὁ σύναθλος.

Τριαδικόν.

Ἡ ὑπὲρ νοῦν οὐσία, ἀμέριστος τρισὶν Ὑποστάσεσι, διαιρετῶς ὑμνεῖται, μιᾷ δὲ Θεότητι, ἀπλῶς ἀδιαιρέτως. Τριάς γὰρ ἡ αὐτὴ καὶ Μονάς, ἀπλῆ καὶ ἀδιαιρέτος, ἐστὶ καὶ ὀνομάζεται.

Θεοτοκίον.

Ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται, καὶ τὴν Ἑδὲμ ἀνοίγει, ὁ ἐκ Παρθένου Κύριος, τεχθεὶς ἀνερμηγεύτως. Φάτνη ἐτοιμάζεται, καὶ Σπήλαιον τῷ Κτίστη. Μάγοι εὐτρεπίζουσι τὰ δῶρα, τῷ Δεσπότη Θεῷ, καὶ Ἀστὴρ προκηρύττει τὸ φῶς.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον συνετρίβη δυναστῶν, τῷ κράτει σου Χρι-

» στέ, καὶ δύναμιν ἀσθενεῖς, σὲ περιεζώσαντο.

Δεῦτε διανοία καθαρά, ἠχήσωμεν φαιδρῶς, τῶν Γενεθλίων Χριστοῦ, νῦν τὰ Προεόρτια.

Ἔρχη καταλῦσαι ἐν σμικρῷ, Σπηλαίῳ Βασιλεῦ, πλουτίζων με Ἰησοῦ, τῇ πολλῇ πτωχείᾳ σου.

Ζόφου ἐξαιρούμενος ἡμᾶς, κακίας ὁ Χριστός, προέρχεται σαρκί, τεχθῆναι ὡς ἄνθρωπος.

Ἔτερος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὁ λόγῳ τείνας οὐρανόν, ὑπεισέρχη Σπηλαίῳ, καὶ ἀλόγων ἐν φάτνῃ, ἀνακέκλισαι Χριστέ, τῆς ἀλογίας ἡμᾶς, διὰ σπλάγχνα, θέλων ἐκλυτρώσασθαι.

Βοᾶ Προφήτης ἐμφανῶς· Ὁ Θεὸς ἡμῶν οὗτος, λογισθήσεται οὐδεὶς, ἕτερος πρὸς αὐτόν, ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδόν, ἐπιστήμης, τοῖς βροτοῖς ἐνούμενος.

Οὐ φέρει βλέπειν Χερουβίμ· καὶ πῶς φέρει σε φάτνῃ, τὸν ἀχώρητον φύσει, διὰ ἔλεος πολὺ, τικτόμενον δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου, Κύριε φιλάνθρωπε;

Θεοτοκίον.

Προεῖδεν Ὅρος σέ ποτε, Δανιὴλ ὁ Προφήτης, ἐξ οὗ λίθος ἐτμήθη, Θεοτόκε τοὺς βωμούς, λεπτύνας καὶ καθελών, τῶν εἰδώλων, Πάναγνε Θεόνυμφε.

Τῶν Ἁγίων. Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ἀθλητικὸν παγκράτιον οἱ γενναῖοι, τοῦ Χριστοῦ διήνυσαν Ἀθλοφόροι, τῶν διωκτῶν τὴν ἀπόνοιαν καταπαλαίσαντες.

Οἱ νοεροὶ φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, λογικὰς ἀστράπτοντες λαμπηδόνας, τὴν ἀβλεψίαν φωτίζουνσι τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ὁ στερεώσας Κύριε τοὺς Ἁγίους, ἐνεγκεῖν ἀφόβως τὰς ἀλγηδόνας, ῥῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τριαδικόν.

Σεραφικῶς ὑμνήσωμεν τὴν Τριάδα, σὺν Ἀγγέλοις κράζοντες ἀσιγήτως· Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος, ἡ Τριάς καὶ Μονὰς ὁ Θεός.

Θεοτοκίον.

Τὸν τῆς Τριάδος ἓνα ἐν τῇ γαστρὶ σου, δεξαμένη ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνερμηνεύτως ἐκύησας, ὡς οἶδε μόνος αὐτός.

Ὁ Εἰσμός.

» Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέ-
» ρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφο σου Σωτήρ.

Τῆς Κρήτης οἱ λαμπροί, καὶ σεπτοὶ πολιοῦχοι, ἀθλήσαντες στερόρῳς,
ἐτροπώσαντο πίστει, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ νομίμως ἐστέφθησαν. Τούτων
σήμερον, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, ἐορτάζοντες, μεγαλοφώνως τὸν πάντων,
δοξάζομεν Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὅμοιον.

Ἀγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου· ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα
προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἄμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν
οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίκεται ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος Θεὸς
ἡμῶν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμνῶ σε, ἀκοῆ γὰρ Κύριε εἰσακήκοα καὶ ἐξέ-
» στην· ἕως ἐμοῦ ἦκεις γὰρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανη-
» θέντα· διὸ τὴν πολλὴν σου συγκατάβασιν, τὴν εἰς
» ἐμὲ δοξάζω Πολυέλεε.

Ἡ κτίσις εὐφραινέσθω ἅπασα· ὁ γὰρ Κτίστης ἰδοὺ γεννᾶται, ἐν Βηθλεὲμ νήπιος,
ὀρώμενος ὁ πρὸ αἰώνων, σαρκὶ καὶ σπαργάνοις ἐνειλίσσεται, σειρὰς
πταισμάτων, λύων ὡς φιλάνθρωπος.

Θαμβεῖται ἐννοῶν πᾶς ἄνθρωπος, πῶς ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει, πτωχεῦσαι νῦν
ἔρχεται, καὶ καταλῦσαι ἐν Σπηλαίῳ, ἡμᾶς τοὺς κλοπῆ δεινῶς πτωχεύσαντας,
καταπλουτίσαι θέλων ἀγαθότητι.

Ἰλύι ἐμπαγέντας Κύριε, ἀμαρτίας κακοφροσύνη, ἠλέησας ὤκτειρας, καὶ
ἐπεσκέψω καὶ εἰσέδυσ, ἀγνῆς Παναγίας μήτραν Ἄγιε, ἥτις σε ἐν Σπηλαίῳ τίκειν
ἔρχεται.

Θεοτοκίον.

Κατάρας παλαιᾶς λυτρούμενος, τὸ ἀνθρώπινον ὁ Δεσπότης, ἐκ σοῦ σαρκὶ
τίκεται, Πανάχραντε εὐλογημένη· διὸ ἐν αἰνέσει σε δοξάζομεν, δόξαν ἡμῶν καὶ
καύχημα τυγχάνουσαν.

Τῶν Ἁγίων. Χριστὸς μου δύναμις.

Ἴδου ἀνέτειλε, τὸ ἄστρον πόρρωθεν, ὃ προήγγελοι πάλαι ἐξ Ἰακώβ· ἄνθρωπος γενόμενος, ὃ ἀπερίληπτος Θεός, καὶ ὄραται σπαργανούμενος.

Ὁ πάντων Κύριος, ἡ ἀπολύτρωσις, ὄραθήσεται βρέφος, Παρθενικοῖς, κόλποις καθεζόμενος, ὃ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς, ὡς Υἱὸς ἀναπαυόμενος.

Ἐδὲμ κλεισθεισά μοι, κλαπέντι βρώσει ποτέ, διανοίχθητι· νῦν γὰρ ἐν Βηθλεέμ, τίκεται φορέσας με, ὃ ἀφορίσας με τῆς σῆς, ἀνωδύνου ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον.

Προφήτης Πνεύματι, προεθεάσατο, Ἀββακούμ σε Παρθένε, Ὅρος Θεοῦ, ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὃ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄλλος. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Προεόρτιος, τῶν Μαρτύρων ἐπέστη μνήμη, τὴν Γενέθλιον προγράφουσα, ἑορτὴν τοῦ Σωτῆρος.

Τὰ προαύλια, τῆς τοῦ Σωτῆρος ἐπιφανείας, τῶν Μαρτύρων ἡ ἐτήσιος, προανέωξε μνήμη.

Ἡ δεκάπυρρος, τῶν Ἀθλοφόρων λαμπὰς ἀνήφθη, τὸν ἀστέρα προμηνύουσα, τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος.

Ὑπερόβρυζοι, ἐν τῇ χωνείᾳ τῶν ἀλγηδόνων, ἀνεδείχθησαν οἱ Ἅγιοι, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Ἄχραντε, εὐλογημένη ἀγνή Παρθένε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περισώζε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἄνθραξ τῷ Ἡσαΐᾳ προοφθεῖς, Ὁ ἥλιος παρθε-

» νικῆς ἀπὸ γαστροῦ ἀνέτειλε, τοῖς ἐν σκότει πε-

» πλανημένοις, θεογνωσίας φωτισμὸν δωρούμενος.

Λυτροῦσαι τῶν ἀμετρήτων με κακῶν Κύριε, ὑπερβολῇ ὡς ἀγαθὸς χρηστότητος, ἐν Σπηλαίῳ ἐκ τῆς Παρθένου ἐν Βηθλεέμ, ἀποτεχθεῖς ὡς ἄνθρωπος.

Μετὰ σαρκὸς νῦν προελθὼν ὁ Κύριος, δι' εὐσπλαγχνίαν τοὺς βροτοὺς ὀυσάμενος, δυναστείας τοῦ ἀρχεκάκου, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν ἐθέωσεν.

Νῦν ἤκει ἐν ἀλλοτρίῳ ὁ Χριστὸς σῶματι, ἐν τοῖς ἰδίοις· ξενωθῶμεν ἅπαντες, τῶν ἀτίμων παθῶν, καὶ τοῦτον δεξώμεθα, σαρκὶ τικτόμενον.

Ἔτερος. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Τοῦ Ἐφραθᾶ οἶκος Βηθλεέμ, Ἄρχων ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, ἐν Ἰσραὴλ προσκαλούμενος, Ἔθνη ἀπωσμένα, ὡς προηγόρευσεν, ἐν Πνεύματι Μιχαίας, καταυγαζόμενος.

Ποιμᾶναι ποιμνιον ἑαυτοῦ, μόνος ἐν ἰσχύϊ Ἰησοῦς, ἐκ τῆς Παρθένου τεχθήσεται· ἄκρων ἕως γῆς δὲ μεγαλυνθήσεται, Προφήτης θεηγόρος, πάλαι προήγγειλεν.

Θεὸς ἀνθρώποις ὁμοιωθεὶς, πτωχεύει σαρκί, ἵνα ἡμᾶς, καταπλουτίση τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ Σπηλαίῳ τίκεται ὁ ἀχώρητος· τοῦτον εὐθεία γνώμη ὑποδεξώμεθα.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι πᾶσαι τοῦ δυσμενοῦς, ἄχραντε πανάμωμε Ἄγνη, ὄντως εἰς τέλος ἐξέλιπον· Σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκύησας, τὸν λόγῃ καθελόντα τούτου τὸ φρύαγμα.

Τῶν Ἁγίων. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Τὸν ἐξ Ἡλίου Ἥλιον, Χριστὸν οἱ Μάρτυρες, ἐκ τῆς Παρθένου ἡμῖν ἐπιφανέντα σαρκί, κηρύττουσι τῷ κόσμῳ, τῇ ἀθλήσει τῆς σεπτῆς ὁμολογίας αὐτῶν.

Τίτου καὶ Κάρπου κλήματα, ὠφθητε Μάρτυρες, ὡς ἐκ τῆς Παύλου φυτείας ἀναθάλλοντες, καρποὺς ὁμολογίας, ἐκ χειλέων τῷ Χριστῷ προσενέγκαντες.

Οἱ τῆς εἰρήνης τρόφιμοι, καὶ πολεμίων ἐχθροί, ταῖς ἱκεσίαις ὑμῶν, ἅγιοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε εἰρήνην, καὶ κακῶν ἀπαλλαγὴν δοθῆναι πᾶσιν ἡμῖν.

Νυκτομαχούσης Ἄγιοι, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὡς φαεινοὶ τοῖς ἐν γῇ φωστῆρες ὠφθητε, τὴν νύκτα τῆς ἀγνοίας, ἀπελαύνοντες τῇ αἴγλῃ τῶν θαυμάτων ὑμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐν Βηθλεέμ ἀνέτειλε, Χριστὸς ἡ πάντων ἀυγή, ἐκ τῆς Παρθένου Μητρός, λάμπας τῷ κόσμῳ τὸ φῶς· καὶ ὥσπερ ἐν ἡμέρᾳ, καταλάμπει τοῖς πιστοῖς, ὡς τοῖς Μάγοις ἀστήρ.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σὺ με

» ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἰδου δέομαι· ἵνα ὡς Λυ-

» τρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι

» θύσω σοι.

Ξενίζεται ἀκοή, τοῦ πράγματος τὸ μέγεθος, πῶς ὁ ἀχώρητος, χωρηθεὶς ἐν μήτρᾳ ἔρχεται, τεχθῆναι δι' ἡμᾶς, ἐκ Μητρὸς νεάνιδος, οὗ τὸν τόκον ἀνύμνησαν Ἄγγελοι.

Ὁ Ἥλιος, φωτεινῆ ἐν Νεφέλῃ κρυπτόμενος, τεχθῆναι ἔρχεται, ἐν Σπηλαίῳ φανερούμενος· ἀστὴρ γὰρ φαεινός, εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν, βασιλεῖς ἐκ Περσίδος συνήγαγεν.

Πῶς δέξεται, Βασιλεῦ σε σμικρότατον Σπήλαιον, γνώμη πτωχεύσαντα, τὸν πλουτίζοντα τὰ σύμπαντα; πῶς βλέπει σε βροτῶν, φύσις σωματούμενον; Προσκυνοῦμεν τὴν σὴν συγκατάβασιν.

Ἔτερος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἴδου εἰς τὰ ἴδια, παραγίνεται Χριστός, οἰκειωθῶμεν χάριτι, δι' ἀρετῶν ἐνθέων αὐτῷ πιστοί· καὶ τοῦτον δεξώμεθα, καὶ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ φωτιζόμενοι.

Ἡ ρίζα ἐβλάστησεν, Ἰεσσαὶ καὶ ἐξ αὐτῆς, ὁ προελθὼν Θεὸς ἡμῶν, ἐλπίς ἐθνῶν ἀνάπαυσις καὶ τιμὴ, ὡς πάλαι προέφησεν, Ἡσαΐας ἐνθέως φωτιζόμενος.

Σειρᾶς διαλύων μου, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν, ἐγκατελίσιση σπάργανα· καταπλουτίζων δέ με τὸν χαλεπῶς, κακίᾳ πτωχεύσαντα, Ἰησοῦ μου πτωχεύεις σωματούμενος.

Θεοτοκίον.

Χειμάζει κλυδώνιον, ἐναντίων λογισμῶν, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐπιβουλαῖς· φιλάγαθε Δέσποινα, καταπραῦνον τοῦτο μεσιτεΐαις σου.

Τῶν Ἁγίων. Τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων.

Μάγοι τὰ δῶρά σοι προσῆγον, οἱ δὲ Μάρτυρες τὰ αἵματα, τῷ γεννηθέντι ἐπὶ γῆς, ἐκ Παρθένου ἐν τῇ πόλει Δαυΐδ, καὶ πάσχοντες ἐβόων· Σῶσον Σωτῆρ, ὡς ἔσωσας, τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην.

Κυμαינוμένης ὡς θαλάσσης, κατὰ τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, τῆς τυραννίδος τοῦ ἐχθροῦ, ὡς φιλεύδιοι λιμένες αὐτῇ, ἐπέστησαν ἀθρόως οἱ Ἀθληταί, ὡς ναῦν τὴν πίστιν αὐτῶν συναιροῦντες.

Ἡ Θεοδούλου παρῶρησία, τὴν ὁμόζηλον ἀνδρείαν τῶν συνομίλων Ἀθλητῶν, στερότεράν ἀπειργάσατο· διὸ καὶ ἀνεβόων· Σῶσον Σωτῆρ, ὡς ἔσωσας, τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην.

Θεοτοκίον.

Ἐν Βηθλεέμ ἀστήρ ἐφάνη, ὀδηγῶν τοὺς ἐκ Περσίδος, δῶρα κομίζοντας Χριστῷ,
τῷ τεχθέντι ἐκ Παρθένου Μητρός· αὐτῷ πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ προσκυνεῖ καὶ ὡς
Θεόν, ἀνυμνεῖ καὶ δοξάζει.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς εἰς τὰ τέλη τῶν αἰώνων, καταντήσαντας φι-

» λάνθρωπε, καὶ τρικυμίαις πειρασμῶν, ἀπολέ-

» σθαι κινδυνεύοντας, βοῶντας μὴ παρίδης· Σῶσον

» Σωτήρ, ὡς ἔσωσας, τοῦ θηρὸς τὸν Προφήτην.

Κοντάκιον τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐωσφόρος ἔλαμψεν, ἡ τῶν Μαρτύρων, σεβασμία ἄθλησις, προκαταυγάζουσα
ἡμῖν, τὸν ἐν Σπηλαίῳ τικτόμενον, ὃν ἡ Παρθένος, ἀσπόρως ἐκύησεν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν Σπηλαίῳ δι' ἡμᾶς, τεχθέντα ἐκ Παρθένου, Χριστὸν τὸν ζωοδότην,
ποθοῦντες οἱ ὀπλίται, χορείαν ἡγειραν φαιδρὰν κατὰ τοῦ Βελίαρ· καὶ νικήσαντες
σαφῶς, εἰς γῆν αὐτὸν κατέρραξαν, ἄμετρα πάλαι τοῦτον καυχώμενον· ὅθεν
δαδουχοῦσι τοῖς ἐν σκότει, ὡς φωστῆρες ὑπάρχοντες τοῦ νοητοῦ Ἥλιου· ἀστήρ
μὲν γὰρ τὸ πρὶν τοῖς Μάγοις ἐπέστη, ὀδηγῶν ἐν Βηθλεέμ, πόλει Ἰούδα· οὔτοι δὲ
ἡμῖν κηρύττουσιν ἐν βασάνοις, ὃν ἡ Παρθένος ἀσπόρως ἐκύησεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Δέκα Μαρτύρων, τῶν ἐν Κρήτῃ
μαρτυρησάντων.

Στίχ. Τοῦ Ποιμενάρχου θρέμματα Χριστοῦ δέκα,

Εἰσηλάθη τμηθέντα μάνδρα Μαρτύρων.

Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ δέκα ἐν Κρήτῃ τάμον ἄνδρας.

Οὔτοι ἠθλησαν ἐπὶ Δεκίου βασιλείως ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κρήτης, οὐκ ἐκ μιᾶς πόλεως
ὄντες, ἀλλ' ἐκ διαφόρων τῆς χώρας μερῶν· ἀπὸ γὰρ μητροπόλεως Γορτύνης
πέντε, Θεόδουλος, Σατορνῖνος, Εὐπόρος, Γελάσιος καὶ Εὐνικιανός· ἀπὸ δὲ
Κνωσοῦ Ζωτικός· ἀπὸ δὲ τοῦ Ἐπινείου Πανόρμου Ἀγαθόπους· ἐκ δὲ Κυδωνίας
Βασιλείδης· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλείου Εὐάρεστός τε καὶ Πόμπιος. Οὔτοι παρὰ τῶν

ἀπίστων τῷ τῆς Νήσου ἄρχοντι παρεδόθησαν· ὁ δὲ τῷ δημίῳ ἐπέτρεψε κατὰ τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων περιάγειν αὐτούς, καὶ μὴ θύοντας, παντοίως αἰκίζεσθαι.

Ἐπεὶ δὲ τριάκοντα ἡμέρας ὑπὸ τῶν ἀτάκτων ὕβριστῶν ἐλαυνόμενοι καὶ παιζόμενοι καὶ κατὰ γῆς ἐν κοπρίαις ἐλκόμενοι, ὕστερον, προκαθίσαντος τοῦ δικαστοῦ, ὡς ἀνένδοτον εἶχον τὸ φρόνημα καὶ τοὶ τυπτόμενοι καὶ λιθολευστούμενοι καὶ κολαφιζόμενοι καὶ ἐμπτυόμενοι, ἀσφαλῶς ἐμμένοντες ἦσαν εἰς τὸ φρόνημα, στρεβλωθέντες καὶ δειναῖς ἐτέραις βασάνοις ἐξετασθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ τοῦ ἀγίου Στεφάνου, πλησίον τῶν Πλακιδίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνημὴ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου, Ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας, ἐνὸς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ ἀγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Στίχ. Ὅντως ὁ Παῦλος κατὰ Παῦλον ἦν φέρων,

Τὰ τοῦ Χριστοῦ στίγματα τῇ σαρκὶ ξένως.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Παῦλος περιβόητος ταῖς ἀρεταῖς γέγονεν, ὡς τε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς φθάσαι Λικινίου, τοῦ ἐν Νικομηδείᾳ βασιλεύοντος, τὰ κατ' αὐτόν. Καὶ ἐπεὶ ἐπέστησαν οἱ ἀποσταλέντες παραστήσαι τὸν Ἅγιον τῷ τοῦ βασιλέως βήματι, πρῶτον μὲν ἀπειλαῖς ἐπειρῶντο αὐτὸν καταπτῆσαι, ἔπειτα δὲ καὶ ποιναῖς. Ὡς δὲ καὶ τύπτειν ἤρξαντο, ἐξεπλάγησαν ἅπαντες ἐπὶ τῇ ἀνυπερβλήτῳ τούτου ὑπομονῇ· ὅθεν καὶ μᾶζαν σιδηρᾶν ἐκπυρῶσαντες, λαβὼν ὁ χαλκεύς, ἐνέθηκε τῇ παλάμῃ τοῦ Ἁγίου· καὶ ἄνω ταύτης τὴν ἐτέραν αὐτοῦ παλάμην· καὶ σφίγγας αὐτάς, κατέδησεν, ἕως οὗ ὁ σίδηρος ἐψυχράνθη. Τούτου δὲ γενομένου, τὰ κινητικὰ τῶν ἄρθρων νεῦρα συσταλέντα, ἔμειναν νεκρὰ καὶ ἀκίνητα. Τότε περιορίσαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ Φρούριον, κατάκλειστον πεποηκότες.

Ἐλθόντος δὲ τοῦ μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου ἀπὸ Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, πάντες οἱ ἐν ἐξορίαις καὶ φυλακαῖς ἀπελύοντο, καὶ τὰ ἴδια ἕκαστος ἀπελάμβανε· τότε καὶ οὗτος ἀπολυθείς, κατέλαβε τὸν θρόνον αὐτοῦ, διαλάμπων ὡς καὶ πρότερον.

Συνῆλθε δὲ καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Πατέρων, εἰς ὧν καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν πρώτῃ Συνόδῳ, πάντων τὰ τοῦ Χριστοῦ στίγματα ἐν τοῖς σώμασι βασταζόντων, καὶ τούτοις ὠραῖζομένων καὶ ὑποδεικνυόντων ἀλλήλοις, ὁ μὲν, χεῖρα κεκομμένην, ὁ δέ, ὦτα, ἄλλος δέ, ῥίνα, ἕτερος, ὀφθαλμόν, ἄλλος ἄλλο ἀφηρημένον μέλος· οἱ δέ, τηλώματα βουνεύρων, ἢ ῥοπάλων, καὶ συνθλάσματα καὶ καυτήρας τινὰς τοῦ σώματος, ἃς

βασανιζόμενοι ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπέστησαν. Τότε καὶ ὁ μακάριος οὗτος Παῦλος οὐκ ἄμοιρος τούτων ἐτύγχανεν· εἶχε γὰρ καὶ αὐτὸς ῥοπάλων συνθλάσματα, καὶ τὰς ἀγίας χεῖρας σιδηροκαύστους καὶ ἀνενεργήτους.

Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντες διὰ τὸν δυσσεβῆ Ἄρειον συνηθροίσθησαν, θεία ψήφῳ τοῦτον καταβαλόντες καὶ ἀναθεματίσαντες, συνῆλθον μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὁ δὲ μακάριος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἰδίαις χερσὶ κρατῶν τὰς χεῖρας τούτου τοῦ μακαρίου Παύλου, καὶ καταφιλῶν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ ἐπιτιθεὶς καὶ τοῖς λοιποῖς μέλεσιν, ἐπεφώνει· Τὰς διὰ Χριστόν μου χεῖρας νεκρὰς καὶ ἀκινήτους γεγονυῖας, κατασπάζεσθαι οὐ κορέννυμαι. Εἴθ' οὕτω τὸν θρόνον αὐτοῦ καταλαβῶν ὁ μακάριος οὗτος, καὶ χρόνους τινὰς ἐκεῖσε διατρίψας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἁγίας τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχ. Ἐγκαίνιοις καλοῖς σε τοῖς ἐγκωμίοις,

Τιμῶ καλῶν, κάλλιστε, γῆς Ναῶν ὄλων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ναοῦμ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ φωτιστοῦ καὶ ἱεροκήρυκος Βουλγαρίας.

Στίχ. Τὴν Βουλγαρίας γῆν ἄπασαν, παμμάκαρ,

Ναοῦμ λόγοις σοῖς καὶ θαύμασι λαμπρύνεις.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Σχίνων ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Οὐκ ἂν λαθοίμην οὐδὲ σοῦ, Μάρτυς Σχίνων,

Σοῦ μὴ λαθόντος ὡς ἀπετμήθης κάραν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν, Παιῖδες φιλοσοφώτατοί

» ποτε· ἐκ θεολήπτου ψυχῆς γὰρ, θεολογοῦντες χεῖ-

» λεσιν ἔμελλον· Ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, καὶ

» ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥήματα ἐκπληρῶν Θεοῦ Λόγε, ἱερωτάτων Προφητῶν, ἔρχη τεχθῆναι Σπηλαίῳ, σπαργανωθῆναι τε ὥσπερ νήπιον, ὅπως λύση μου, τὰς σειρὰς ὡς ἀγαθός, τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων.

Στόματι οὐρανός κεχημένος, ἄστρον μεγίστω ἐκβοᾷ, τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἀρρήτως πτωχεύσαντος· ᾧ χρησάμενοι, ὁδηγῶ οἱ ἐκ Περσῶν, ἀφίκοντο σπουδαίως.

Τάγματα τῶν Ἀρχαγγέλων, ὑμνήσαι μέλλοντα τίκτεσθαι Χριστόν, νῦν εὐτρεπίζονται φόβῳ· ἀπὸ μακρὰν δὲ Μάγοι, ἀφικέσθαι τοῦ θεάσασθαι, ξένον θέαμα ἐν γῆ, Θεὸν σωματωθέντα.

Θεοτοκίον.

Ὑμνουμέν σε τὴν πάντων αἰτίαν, τῶν ἀγαθῶν μόνη Ἀγνή· σωματοφόρον γὰρ Λόγον, ὑπερβολῇ χρηστότητος τέτοκας· οὐ τὴν γέννησιν, προεμήνυσεν ἀστήρ, ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει.

Ἔτερος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ὁ παντέλειος τεχθήσεται ὡς νήπιον, σπαργάνοις ἐνειλούμενος· καὶ ὁ ἄναρχος ἐκ Παρθένου, λήψεται ἀρχήν, θεῶσαι τὸ πρόσλημμα ζητῶν· ἀγαλλιάσθω οὐρανός, καὶ εὐφραινέσθω ἡ γῆ.

Μεθ' ἡμῶν Θεὸς ὀφθήσεται σαρκούμενος· γνῶτε ἔθνη τὰ πολέμια· καὶ ἠττηθέντα τῆς ἡμῶν, μακρύνθητε ζωῆς· ἰδοὺ ἡ ἀνάκλησις ἡμῶν, βρέφος ἐν φάτνῃ Βηθλεὲμ, προσανακλίνεται.

Ὡς βασιλείον πορφύραν περικείμενος, τὴν σάρκα νῦν προέρχεται, ἐκ λαγόνων σου τῆς εἰρήνης, Κόρη Βασιλεύς, συντρίψαι ἐχθροὺς ὡς δυνατός, καὶ εἰρηνεῦσαι τὴν ἡμῶν, πολεμηθεῖσαν ζωήν.

Θεοτοκίον.

Γενεῶν ἀπὸ πασῶν σε ἐξελέξατο, παλάτιον ἀμόλυντον, ὁ οἰκήσας σου τὴν γαστέρα, Κόρη Βασιλεύς· ᾧ νῦν μελωδοῦμεν εὐσεβῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Ἁγίων. Τρεῖς Παῖδες ἐν καμίνῳ.

Ἐφέστηκεν ἡ μνήμη, τῶν Μαρτύρων κηρύττουσα, τὴν Γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος· καὶ τῇ τούτων ἀθλήσει, προοιμιάζεται ἡμῖν, Δεσποτικὴ ἑορτή.

Μὴ κάμψαντες τὸ γόνυ, τοῖς ξοάνοις οἱ Μάρτυρες, τῶν βασάνων τῷ πυρὶ ἐπειράθησαν, εὐσεβῶς ἐκβοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, ἐναθλοῦντες οἱ Μάρτυρες, στεφηφόροι ὁμαδὸν συγχορεύοντες, ὡς οἱ Παῖδες ἐβόων· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ποιμένες μετὰ Μάγων, τὸν ἀστέρα θεώμενοι, μετ' Ἀγγέλων ἐπὶ γῆς ἀνεκήρυττον, τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, Θεογεννήτορ Μαριάμ, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Προεόρτιος. Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰνδάλματος χρυσοῦ, καταπτύσαντες τρισόλβιοι

» Νεανίαί, τὴν ἀπαράλλακτον καὶ ζῶσαν Θεοῦ εἰ-

» κόνα τεθεαμένοι, μέσον τοῦ πυρὸς ἀνέμελλον·

» Ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτί-

» σις, καὶ ὑπερὺ ψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φορέσας με Χριστέ, ὃν ἐγύμνωσεν ἀπάτη ἢ ἁμαρτία, φανερωθῆναι σύ, καὶ νήπιος ἐπὶ φάτνης ἔρχη τεχθῆναι, ἄστρου σε φαιδρῶς κηρύττοντος, τοῖς ἀναβοῶσιν· Ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χορεύσωμεν πιστοί, καὶ σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι· ὁ Δεσπότης, καταπλουτῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ δικαιοσύνῃ, ἤδη πτωχεύει, καθάπερ νήπιον, τεχθεὶς καὶ ἀνακλιθεὶς ἐν τῇ φάτνῃ· ὃν ἀνυμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψαλτήριον τερπνόν, ἀνάλαβε Προφῆτα Δαυῖδ καὶ λέγε· Ἴδου ἠκούσαμεν, Παρθένον Σιών ἐν πόλει, μέλλουσαν τίκτειν, Θεὸν Βασιλέα Κύριον, ᾧ καὶ μελωδοῦμεν· Ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡραῖος ἐκ γαστροῦ, σοῦ προέρχεται τεχθῆναι, ἀρόρήτῳ λόγῳ καθωραῖσαι, τὸ ἀνθρώπινον ἀφθαρσία, Παρθένε θέλων, ὁ ἀγαθοδότης Κύριος, ᾧ νῦν μελωδοῦμεν· Ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἴτερος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Προφητῶν θεηγόρων ῥήσεις πεπλήρωνται· ἡ Παρθένος ἐγγίξει τεκεῖν τὸν Κύριον· ἅπασα ἡ γῆ, εὐφραινέσθω χορεύουσα, καὶ ἀγαλλιᾶσθω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰς αὐγὰς ὑποφαίνων τῆς θείας Χάριτος, τὸ τοῦ Νόμου σκιῶδες καταπαυόμενος, ὁ φωταγωγός, Ἰησοῦς ἀνατέταλκεν· οἱ ἔσκοτισμένοι, θεάσασθε φῶς μέγα.

Γεγονότα ληστῶν με σπήλαιον Κύριε, ὁ τεχθεὶς ἐν Σπηλαίῳ ναὸν ἀνάδειξον, σοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ θείου σου Πνεύματος, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐρανοῦ ἐκ γαστρὸς σου Ἄστρον ἀνέτειλεν, ἀστρολόγους κινήσαν τοῦτο θεάσασθαι, γνώσει τῇ αὐτοῦ, φωτισθέντας ἐν Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, ἀεὶ εὐλογημένη.

Τῶν Ἁγίων. Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ.

Κατὰ ξιφῶν καὶ πυρὸς καὶ θανάτου, ἀντικατέστη ἡ δεκάς τῶν Μαρτύρων, καὶ τὴν νίκην ἤρατο κατὰ τῆς ἀσεβείας, καὶ συμβασιλεύει, τῇ Χριστοῦ βασιλείᾳ.

Νεανικῶς τὴν Χριστοῦ πανοπλίαν, ἀναλαβόντες κατὰ τῶν ἀοράτων, καὶ τοῦ κοσμοκράτορος οἱ γενναῖοι ὀπλῖται, τοὺς ἐπινικίους, ἐπεδείξαντο ἄθλους.

Οἱ ἀρράγαεῖς πύργοι τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν ἐν ζάλη φερομένων λιμένες, ὑπὲρ πάσης κτίσεως ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, ὑπὲρ τῶν βασιλέων, καὶ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Τριαδικόν.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν προσκυνοῦμεν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἐν Τριάδι Μονάδα, σὺν Ἀγγέλοις κράζοντες, στόμασι τοῖς πηλίνοις· Δόξα ἐν ὑψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Θεοτοκίον.

Ἦλον ἐκ σοῦ τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Θεογεννητορ θεϊκῶς συλλαβοῦσα, ἐξ Ἁγίου Πνεύματος, σαρκωθέντα τέτοκας, μείνασα Παρθένος, ὡς περ ἦς πρὸ τοῦ τόκου.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν φλογὶ τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων, συγκατα-

» βάντα Θεϊκῆ δυναστεία, καὶ ὀφθέντα Κύριον,

» Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἰ-

» λιγγιᾶ δὲ νοῦς, καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεο-

» τόκε. Ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέ-

» χου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἔνθεον ἡμῶν·

» σὺ γὰρ χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἴδου τοῖς δούλοις, μόνε Βασιλεῦ ἀπεγράφης, Καίσαρος γνώμη, θέλων με δουλείας, ἀπαλλάξαι ψυχοφθόρου· πόλει Βηθλεὲμ προφθάσας δὲ σαρκὶ τεχθῆναι, βροτοὺς εἰς οὐρανούς φέρεις τοὺς ἀνυμνοῦντας ἐν πίστει, τὰ σὰ Γενέθλια.

Ὡραῖος κάλλει, παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὁ σὸς Παρθένε πέφυκεν, Υἱός τε καὶ Δεσπότης τῶν ἀπάντων· ὄν ὡς περ ὠραία δάμαλις ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τῆς Βηθλεὲμ προέρχη, τεκεῖν ὑπερφυῶς, ὅπως εὐεργετήση καὶ σῶση, τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.

Σὲ φωτοδότα, Ἥλιε τῆς δικαιοσύνης, καθυποδύντα μήτραν, καὶ τεχθῆναι ὑπὲρ λόγον βουληθέντα, πόρρωθεν Ἄστηρ ἐμήνυσε, τοῖς Ἀστρολόγοις νυκτὶ κεκρατημένοις, καὶ πλάνης σκοτασμῷ οἶ σε, καὶ προσκυνήσαντες πίστει, δῶρα κομίζουσιν.

Ἡ γῆ χορεύει, ὡς περ αἰσθημένη τὴν Θεῖαν ἐπιδημίαν, τοῦ δι' εὐσπλαγχνίαν ἀπορρήτως ἐκ Παρθένου, ἤδη ἀνατέλλειν μέλλοντος· ὁ οὐρανὸς δὲ ἀνακηρύττει τοῦτον, ὡς φθόγγῳ μυστικῷ, Ἄστρου ἀνατολῆ φαινομένου, τοῖς Μάγοις πόρρωθεν.

Φέρεις Υἱέ μου, ὅλην τοῦ Πνεύματος τὴν ἰδέαν, καὶ πῶς σε φέρω, ὅμοιον ἐμοὶ κατὰ πάντα γεγονότα; ἔλεγεν ἡ Ἀπειρογάμος ἐκπληττομένη· ἦν ὡς Θεοῦ Μητέρα, τιμήσωμεν πιστοί, πάντες καὶ ἐν αἰνέσει, συμφώνως δοξολογήσωμεν.

Ἔτερος. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἴδου ἡ πάντων ἦλθεν ἀνάκλησις, ὁ ἰλασμός τὸ φῶς ἡ παντελὴς ἀπολύτρωσις· θησαυρὸς ὁ πολύτιμος κρύπτεται, ἔνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ· ᾧ πλουτιζόμενοι, Μάγοι τὸν χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ ἐπικομίζουσιν.

Χριστοῦ Ποιμένες ἐπαγρυπνήσατε, καὶ νοητῶς ἐν πόλει Βηθλεὲμ ἐπισπεύσατε, καὶ Θεῷ ἐν ὑψίστοις βοήσατε· Δόξα μεγαλωσύνη, τῷ εὐδοκήσαντι, βρέφος ὄραθῆναι, καθ' ἡμᾶς δι' ἀγαθότητα.

Σαρκὶ σπαργάνοις ἐνειλισσόμενος, ὁ σπαργανῶν ὀμίχλη Ἰησοῦ μου τὴν θάλασσαν, τὸν δεσμὸν τῆς κακίας διέρρηξας, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ, πάντας συνέδησας, τοὺς διαλυθέντας, προσβολαῖς τοῦ πολεμήτορος.

Θεοτοκίον.

Παστὰς καὶ Θρόνε τοῦ Βασιλεύοντος, Ὅρος Θεοῦ καὶ Πόλις ἐκλεκτὴ καὶ Παράδεισε, τοῦ Ἡλίου Νεφέλη ὀλόφωτε, φώτισον τὴν ψυχὴν μου, νέφη διώκουσα, τῶν ἀνομιῶν μου, τῶν πολλῶν θεοχαρίτωτε.

Τῶν Ἁγίων. Σὲ τὴν ἀθάνατον Κύριε πηγὴν.

Οἱ νοητοὶ τοῦ Κυρίου θησαυροί, ἀνευφημείσθωσαν σήμερον, οἱ πολλοὺς ὀλβιοῦντες καὶ βλύζοντες, πιστοῖς τὰ ἰάματα, καὶ τὰ πλήθη τῶν θαυμάτων αὐτῶν.

Οἱ ἀσφαλεῖς τῶν πιστῶν προασπισταί, καὶ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι, καὶ ἀπόρθητοι πύργοι τῆς Πίστεως, Χριστὸν ἰκετεύσατε, Ἀθλοφόροι τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἱερός τῶν Μαρτύρων σου χορός, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύει σε, τὴν Ἁγίαν Τριάδα δωρήσασθαι, ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου, εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἡ Βηθλεὲμ προανοίγει τὴν Ἑδέμ, καὶ ὁ ἐκ σοῦ προερχόμενος, τὸν Ἀδάμ ἀναπλάττει σαρκούμενος, ὑπερφυῶς ὄν ἰκέτευε, Θεοτόκε τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἀθάνατον Κύριε πηγὴν, τὴν δι' Ἁγίων ἰά-

» ματα, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει παρέχουσαν, ἀεὶ

» μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Ἁγίων. Τοῖς Μαθηταῖς.

Σὺν Θεοδούλῳ στέψωμεν, Ζωτικὸν Ἀγαθόπου, καὶ Σατορνῖνον Πόμπιον, ἅμα Εὐνικιανῶ, τὸν ἔνδοξον Βασιλείδην, Εὐπορόν τε τὸν θεῖον, καὶ τὸν κλεινὸν Γελάσιον, καὶ Εὐάρεστον ὕμνοις, χαρμονικῶς, ταῖς πρεσβείαις τούτων, ὅπως ῥυσθῶμεν, πταισμάτων καὶ στεφθείημεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Οἱ ἀρετὴν ἀσκήσαντες, καὶ νεκρῶσαι τὰ πάθη, ἐν ἐγκρατεῖᾳ σπεύσαντες, ὡς περ τρίυλον δῶρον, μετὰ Ποιμένων καὶ Μάγων, πρᾶξι ἐπαινουμένην, καὶ θεωρίαν εὐστοχον, νῦν προσάξωμεν πίστει, τῷ ἐν σαρκί, γεννηθῆναι ἤκοντι ἐκ Παρθένου, Θεῷ τῷ εὐδοκήσαντι, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Τὸ προορισθὲν, τῷ Πατρὶ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ προκηρυχθὲν, τοῖς Προφήταις ἐπ' ἐσχάτων, Μυστήριον ἐφάνη, καὶ Θεὸς ἐνηνθρώπησε, σάρκα προσλαβὼν ἐκ τῆς Παρθένου· κτίζεται ὁ Ἄκτιστος βουλήσει· ὁ ὢν γίνεται· ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Ἦμῶ σε Βασιλεῦ, τὸν σπαργάνοις εἰληθέντα· λύεις γὰρ σειράς, τῶν ἐμῶν παραπτωμάτων· καὶ δόξη ἀκηράτω, καὶ ἀφθάρτω τιμήσας με, ὅλον τῷ Πατρὶ προσφκειώσω, δημιουργῶν καὶ ἀναπλάττων· διὸ κράζομεν· Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Φῶς τὸ ἐκ Φωτός, προῖον καὶ ἐκ Παρθένου, λάμπαν τοῖς ἐν γῆ, δι' Ἀστέρος κατιδόντες, οἱ ἀστρολόγοι Μάγοι, περσικὸν ἀπετίθεντο, σκότος καὶ ἀστρῶν πᾶσαν πλάνην, καὶ ἐν χαρᾷ τῷ γεννηθέντι, Θεῷ ἔψαλλον· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Χλόην ἐμμανῶς, τῶν Νηπίων ἐκθερίζει, ὑπὸ τῶν σοφῶν, ἐμπαιχθεὶς Ἡρώδης Μάγων· καὶ χεῖρα μαιφόνον, κατὰ σοῦ αἶρειν ῥετο· ἀλλ' ἐπιδημεῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, σκότος τὸ βαθύτατον διώκων· μεθ' ὧν ψάλλομεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ψάλλον ὁ καινός, Ἰσραήλ τὸ καινὸν ἄσμα, ἄδων τὴν ῥόδην, τὴν οὐράνιον ἐκείνην, εὐφράνθητι καὶ τέρπου, καὶ ἀγάλλου καὶ χόρευε· ἄγε δὴ φαιδρῶς τὰς ἐορτάς σου· ὁ ἐκ Θαιμᾶν Θεὸς σαρκὶ ἐφάνη· αὐτὸς μέλλει δέ, ἐν Ἰορδάνου ταῖς ῥοαῖς, ὡς ἄνθρωπος λούσεσθαι.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὠφθης ἐπὶ γῆς, καὶ βροτοῖς συνανεστράφης· Καίσαρος θεσμοῖς, σὺν τοῖς δούλοις ἀπεγράφης· ἐπλάσθης, οὐκ ἐτρέπης, ἀναλλοιώτως ἔμεινας, ὅπως ὢν Θεός, κἂν ἐσαρκώθης. Δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, τιμῇ αἰνεσις, μεγαλοπρέπεια καὶ νῦν, καὶ εἰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Ἡ γῆ πᾶσα βλέπουσα Θεοῦ, κάθοδον εὐφραίνεται. Μάγοι τὰ δῶρά μοι φέρουσιν, Οὐρανὸς φθέγγεται, διὰ τοῦ Ἀστέρος. Ἄγγελοι δοξάζουσι· Ποιμένες ἀγραυλοῦντες θαυμάζουσι. Φάτνη εἰσδέχεται, ὡς περ θρόνος με πυρίμορφος. Ἐπαγάλλου, ταῦτα Μητέρα βλέπουσα.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν Ἐθνῶν, ἦλθες περικείμενος, ἐμῆς μορφῆς τὸ ὁμοίωμα, Υἱέ μου ἀναρχε, Πατὴρ προανάρχου, ἀπόρρητον Γέννημα· πλουτίσαι γὰρ προείλου πτωχεύσασαν, τὴν ἀνθρωπότητα, τῇ πτωχείᾳ ἣν περικεῖσαι. Ἀνυμνῶ σου, Κύριε τὸ εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Ὡς βρέφος με βλέπουσα ταῖς σαῖς, ἐπαναπαυόμενον, Μῆτερ ἀγκάλαις εὐφράνθητι· ἦλθον τὸν πόνον γάρ, ὅλον ἀφελέσθαι, τοῦ Ἀδάμ ὃν ἔπαθε, κακίστη συμβουλίᾳ τοῦ ὄφεως, ξύλου γευσάμενος, καὶ τρυφῆς ἔξω γενόμενος, Παραδείσου, καὶ καταφθειρόμενος.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος γ'. Τοῦ Στουδίτου.

Γενναῖοι Μάρτυρες ἀληθείας, ὑμᾶς οὐ βία τυραννική, οὐ θωπεία ἀπατηλή, οὐ μελῶν ἐκκοπαί, οὐδὲ θανάτου ἀπειλαί, τῆς πρὸς τὸ Θεῖον ἀγάπης, χωρίσαι δεδύνηνται· διὸ παρῴησιαν ἔχοντες, πρὸς Χριστὸν τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἀλγεινῶν βασάνων αἰτήσασθε, παρὰ Χριστοῦ λαβεῖν, εὐχαῖς ὑμῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται, ὁ τοῦ παντός Ποιητής, καὶ τὴν Ἐδὲμ ἀνοίγει, ὁ πρὸ αἰῶνων Βασιλεύς· ἡ φλογίνη ῥομφαία, τὰ νῶτα δίδωσιν· τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυνται· αἱ οὐράνιαι Δυνάμεις, σὺν τοῖς ἐπὶ γῆς ἀναμίγνυνται. Ἄγγελοι σὺν τοῖς ἀνθρώποις, κραταιὰν πανήγυριν συγκροτοῦσιν. Οἱ καθαροὶ τῷ καθαρῷ προσενεχθέντες, ἴδωμεν τὴν Παρθένον, ὡς θρόνον δόξης Χερουβικόν, χωρήσασαν τὸν μηδαμοῦ χωρούμενον Θεόν, καὶ βαστάζουσαν, ὃν τὰ Χερουβίμ μετὰ φόβου βαστάζουσιν· ὅπως παράσχη τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἀγίας Ὁσιομάρτυρος Εὐγενίας.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐὰν κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν τύχη ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ὄρα τὴν ἐκεῖ διατύπωσιν, περίπτ. Γ', περὶ τοῦ πῶς δεῖ ψάλλεσθαι τότε τὴν Ἀκολουθίαν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν κυβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ὠδαῖς ἀλαλάξωμεν· ἡ Χριστοῦ ἀνάδειξις πεφανέρωται· τῶν Προφητῶν τὰ κηρύγματα, τὸ πέρας ἐδέξαντο· ὃν γὰρ ἔφησαν σαρκί, τοῖς βροτοῖς ἐμφανίζεσθαι, ἀποτίκτεται, ἐν ἀγίῳ Σπηλαίῳ, καὶ ἐν φάτνῃ, ἀνακλίνεται ὡς βρέφος, καὶ σπαργανοῦται ὡς νήπιον.

Προεόρτια ἄσματα, διανοίας εὐθύτητι, τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως προηγήσωμεν· ὁ γὰρ Πατὴρ καὶ τῷ Πνεύματι, ὑπάρχων ὁμότιμος, διὰ σπλάγχνα τὸ ἡμῶν, ἐνδυσάμενος φύραμα, μέλλει τίκτεσθαι, Βηθλεὲμ ἐν τῇ πόλει, οὗ τὸν τόκον, τὸν ἀπόρρητον Ποιμένες, μετὰ Ἀγγέλων ἀνύμνησαν.

Ἀνερμήνευτον Σύλληψιν, καὶ ἀνέκφραστον Γέννησιν, ἡ Παρθένος βλέπουσα κατεπλήττετο· καὶ προσεφθέγγετο χαίρουσα, ὁμοῦ καὶ δακρύουσα· Ἐπιδώσω σοι μαζόν, τῷ τὰ σύμπαντα τρέφοντι, ἢ ὑμνήσω σε, ὡς Υἱὸν καὶ Θεὸν μου; ποῖαν εὔρω, ἐπὶ σοὶ προσηγορίαν, ἀκατονόμαστε Κύριε;

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἀγίας

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε προμηθεΐα θεϊκῇ, προγινωσκομένη προῆλθες, ἔξω τῆς πόλεως, κόσμου τὴν τερπνότητα, σοφῶς κατέλιπες· καὶ ψαλμῶν ἐπακούσασα, τερπνῆς μελωδίας, θείας ἐπιγνώσεως, φωτὶ κατηύγασαι· φόβον ἐν γαστρὶ δὲ λαβοῦσα, θεῖον καὶ σωτήριον Πνεῦμα, τοῖς συνοδοιπόροις σου ἀπέτεκες.

Ὅτε ἐνυμφεύθης τῷ Χριστῷ, τοὺς σοὺς ὑπηρέτας προθύμως, αὐτῷ προσήγαγες, προῖκα τούτους ἔμψυχον, ὥσπερ ἐνέγκασα, μιμουμένους στερόρότητα, τὴν σὴν Εὐγενία, πίστε τε καὶ χάριτι, σαφῶς ἐκλάμποντας, πᾶσαν ἀρετὴν ἀσκουμένους, Μάρτυρας θεόφρονας ὄντως, πᾶσι τὴν εὐσέβειαν κηρύττοντας.

Εἴγλη τῇ τοῦ Πνεύματος σαφῶς, καταλαμπομένη παρθένων, Χριστῷ προσάγεις χορόν, λόγῳ τῆς σοφίας σου, ταύτας ζωγρήσασα, καὶ τὸν δρόμον δεικνύουσα, τῆς ἄνω πορείας, αἵμασι λαμπρύνεσθαι, Μαρτύρων ἔπεισας. Ταύταις συγχορεύουσα Μάρτυς, πόθον νῦν κατάλληλον εὔρες, ὄντως τὴν ἀπόλαυσιν πανεύφημε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἴδου καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἢ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκούσατε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περὶχωρα τῆς Ἰουδαίας· ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ, ὃν ἔπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια· καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ καὶ κατιδῶμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπειγομένην, τίκτειν ἐν Σπηλαίῳ, τὸν τῶν ὄλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· οὗ Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν, ὡς βρέφος σπαργανούμενον· ὑπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοί, Χριστοῦ τὰ Γενέθλια· καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν, ἐπὶ τὴν Βηθλεὲμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ, καὶ κατιδῶμεν τὸ ἐν Σπηλαίῳ μέγα μυστήριον· ἤνοικται γὰρ ἡ Ἐδέμ, ἐκ Παρθένου ἀγνῆς Θεοῦ προερχομένου, ὑπάρχοντος τελείου τοῦ αὐτοῦ, ἐν Θεότητι καὶ ἀνθρωπότητι· διὸ κράζομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατήρ ὁ ἀναρχος· Ἅγιος Ἰσχυρὸς, ὁ Υἱὸς ὁ σαρκωθεὶς· Ἅγιος Ἀθάνατος, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα· Τριάς Ἁγία δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Ὁ αὐτός.

Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ· ἰδου γὰρ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πρόεισι τεχθῆναι ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, εὐδοκία τοῦ φύσαντος αὐτὸν ἀπαθῶς, καὶ συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου· ἀνοιγε πύλην ἡ Ἐδέμ· ὅτι ὁ ὢν γίνεται ὁ οὐκ ἦν, καὶ ὁ πλαστοουργὸς πάσης κτίσεως διαπλάττεται, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἀμνὰς γὰρ ἤκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα, τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσοὺν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε, ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ

Παρθένου Μητρός· ὄνπερ καὶ κύψασα δουλικῶς, ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός;

Ἀπολυτίκια. Προεόρτιον. Ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀπεγράφετό ποτε, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, ἐν Βηθλεὲμ ἢ Μαριάμ, κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς Γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι· ἀλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον τὸ Σπήλαιον, τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείου Πνεύματος, τῇ ὑμνωδία, φῶς προσέλαβες θεογνωσίας, Εὐγενία Χριστοῦ καλλιπάρθενε· καὶ ἐν Ὁσίων χορεία ἐκλάμψασα, ἀθλητικῶς τὸν ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΑ

Ψάλλομεν τὸν παρόντα Προεόρτιον Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατὰ Ἀλφάβητον, ἄνευ τῶν Εἰρμῶν.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Εἰρμός.

- » Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην
- » τύραννον, φάτνη κρυπτόμενον, κτεῖναι ζητεῖ ὁ Ἥ-
- » ρώδης· ἀλλ' ἡμεῖς σὺν Μάγοις μέλψωμεν· Τῷ
- » Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἄρχων ἐξ Ἰούδα, ἐξέλιπεν ἤδη· ᾧ γὰρ ἀπέκειτο, καθὼς προγέγραπται, ἡ τῶν ἔθνῶν προσδοκία, Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλήλυθε, καὶ Σπηλαίῳ τίκεται, δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου, ἡ πόλις Ἰούδα· ἐν σοὶ γὰρ τίκεται, Χριστὸς ὁ Κύριος· ἡ οἰκουμένη σκιρτάτω, δεχομένη ἀπολύτρωσιν· χορευέτω ἅπασα, ἡ κτίσις ἐορτάζουσα.

Γένος τῶν ἀνθρώπων, βουλόμενος σῶσαι ὁ ὑπεράγαθος, μήτραν ἐσκήνωσεν, ἀπειρογάμου Παρθένου, καὶ ἰδοὺ τεχθῆναι ἔρχεται· Τοῦτον προσκυνήσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν

» ἀσχέτως, ἢ κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Σπηλαίῳ τι-

» κτόμενον, θαμβητικῶς συνέιχετο, Οὐκ ἔστιν Ἄ-

» γιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα.

Δούλου φορέσαι σχῆμα, ἠθέλησας ὅπως με τῆς δουλείας, τοῦ πονηροῦ λυτρώση· ὕμνολογῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον, Λόγε Πατὴρ συνάναρχε, καὶ συναΐδιε. Δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου.

Ἔρχεται ἡ Παρθένος, τὸν Κύριον ἀποτεκεῖν Σπηλαίῳ· προφθάσατε οἱ Μάγοι· Ποιμένες νῦν παραγίνεσθε· ὕμνον ἐξ ὕψους Ἄγγελοι, ἐπανακράξατε· ὦφθη τῶν βροτῶν ἡ λύτρωσις.

Ζητῶν με τὸν πλανηθέντα, Φιλάνθρωπε καὶ σπήλαιον δειχθέντα, ληστῶν ἔργοις ἀκάρποις, Σπηλαίῳ νῦν παραγέγονας, ἐκ τῆς Παρθένου σήμερον, τεχθῆναι Δέσποτα· Δόξα Λόγε τῇ ἐλεύσει σου.

Ωιδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἐκ Παρθένου παρουσίαν σου, προορῶν Ἀβ-

» βακούμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ ἐκ Θαιμᾶν σαρκού-

» μενος, ἦκεις Λυτρωτά, τὸν Ἀδὰμ ἀπωσμένον,

» ἀνακαλέσασθαι.

Ἡ φωταυγῆς Νεφέλη ἔρχεται, ἀνατεῖλαι Χριστόν, ἐκ μητρικῶν λαγόνων, δικαιοσύνης Ἥλιον, ἅπασαν τὴν γῆν, φρουκτωρίαις ἐνθέοις, καταλαμπρύνοντα.

Θεὸς ἀνθρώποις ὦφθη ὅμοιος, καὶ πτωχεύει σαρκί, ἵνα ἡμᾶς πλουτίση· καὶ ἐν Σπηλαίῳ τίκεται· τοῦτον οἱ πιστοὶ, καθαρᾶ διανοία ὑποδεξώμεθα.

Ἴδου Χριστὸς ἐν πόλει τίκεται, Βηθλεὲμ τὴν Ἐδέμ, ὅπως ἡμῖν ἀνοίξη, παρακοῆ τὸ πρότερον, ὄφεως κλοπῆ, κεκλεισμένην· ἐνθέως πανηγυρίσωμεν.

Ωιδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, σεαυτὸν

» τῷ πεσόντι, κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ δούλου

» μορφὴν, ἐκ Παρθένου φορέσαντα. Λόγε Θεοῦ,

» τὴν εἰρήνην παράσχου μοι φιλόνητο.

Καρδία πᾶσα, γηγενῶν σκιρτάτω· εὐφραινέσθω ἡ κτίσις· ὁ Κύριος γεννᾶται, ἐκ Κόρης ἀγνῆς, Βηθλεὲμ ἐν Σπηλαίῳ· καὶ Μάγοι αὐτῷ, προσκομίζουσι δῶρα νῦν ἐπάξια.

Λαὸς ὁ πάλαι, ἐν σκιᾷ θανάτου, καθεζόμενος βλέψον, τὸ φῶς σοὶ ἀνατεῖλαν, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ πολλῆς θυμηδίας ἐμπλήσθητι, τὸν πτωχεύσαντα Λόγον, μεγαλύνων ἀεί.

Μικρῷ Σπηλαίῳ, ἔρχη χωρηθῆναι, ὁ ἀχώρητος φύσει, ὅπως με σμικρυνθέντα τῇ παραβάσει, μεγαλύνῃς δι' οἶκτον ἀμέτρητον· προσκυνῶ σου, τὸ εὐσπλαγχνον Μακρόθυμε.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἐσχάτη, ἀμαρτημάτων ἐκύκλωσέ με· καὶ

» τὸν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ὡς Ἰωνᾶς, τῷ Δεσπό-

» τη βοῶ σοι· Ἐκ φθορᾶς με ἀνάγαγε.

Νόμων σε ἡ Παρθένος, τῶν τῆς σαρκὸς δίχα Κύριε, παραγίνεται ἀποκυῆσαι, ἐν τῷ Σπηλαίῳ καὶ φάτνη σαρκί, προσανακλινεῖ σε ὡς νήπιον.

Ἐένον γεγεννημένον, παραβάσει με ὁ Ὑπέρθεος, τεχθεὶς ἐκ Κόρης ἀπειρογάμου, δι' οἶκτον πολίτην, οὐρανοῦ ἀποδείκνυσιν.

Ὅρη τε καὶ νάπαι, καὶ κοιλάδες εὐφράνθητε· ὁ γὰρ Χριστὸς σαρκί γεννᾶται, ἀνακαινίζων τὴν κτίσιν, φθαρεῖσαν πονηραῖς παραβάσεσιν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ ἔ-

» πτηξαν· ἀλλ' ἐν μέσῳ φλογὸς ἐμβληθέντες, δροσι-

» ζόμενοι ἔσπαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς

» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πῶς σε σμικρότατον Λόγε, καθυποδέξεται Σπήλαιον, τὸν πτωχεῖα πολλῇ τὴν πτωχεῖαν, τοῦ Ἀδάμ ἀφελόμενον, καὶ πλούτῳ θείας χάριτος, τοὺς ἀνθρώπους πλουτίσαντα;

Ῥήματα ξένα Ποιμένες, ἀκηκοότες κατέσπευσαν, Βηθλεὲμ κατιδεῖν καὶ ἐν φάτνῃ, τῶν ἀλόγων τὸν λύσαντα, τῆς ἀλογίας ἅπαντας, εὐσεβῶς προσεκύνησαν.

Στόματι καὶ καρδία, τὸν ἐν σαρκὶ ἀφικόμενον, γεννηθῆναι Χριστὸν ἐν Σπηλαίῳ, ἐκ Παρθένου νεανίδος, ὑμνολογῆσαι σπεύσωμεν, καὶ πιστῶς προσκυνήσωμεν.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων Πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι

» νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν,

» προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ᾧ οὐκ ἐ-

» χωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέ-

» μελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα,

» καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ὑπὲρ λόγον μόνον Κύριον, σεσαρκωμένον Κόρη καὶ περικείμενον, τῶν ἀνθρώπων τὸ ὁμοίωμα, κατέχουσα ἀγκάλαις, καὶ προσκυνοῦσα, καὶ ἀσπαζομένη μητρικῶς, Τέκνον ἔφης γλυκύτατον, πῶς σε οὕτω κατέχω, κατέχοντα χειρὶ σου τὴν κτίσιν, καὶ χειρὸς δουλείας, αὐτὴν ἐλευθεροῦντα;

Ὑμνολογῆσαι θεῖοι Ἄγγελοι, τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα διευτρεπίσθητε. Μάγοι δῶρα ὀδηγούμενοι, προσάξατε ἀστέρι. Ποιμένες τοῦτον σπεύσατε, ἰδεῖν ταῖς μητρικαῖς, ὥσπερ νήπιον κρᾶζοντες, καθήμενον ἀγκάλαις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὸς Νεφέλη Παναμώμητε, πῶς σπαργανώσεις νέφει τὸν ἐπενδύοντα, οὐρανοὺς ἀρρήτῳ νεύματι; πῶς ἀλόγων ἐν φάτνῃ ἐπανακλινεῖς, τὸν τῆς ἀλογίας τοὺς βροτούς, διὰ ἔλεος ἄμετρον, ῥυσάμενον Δεσπότην; ὃν πᾶσα προσκυνεῖ φόβῳ κτίσις, ἀνυμνολογοῦσα, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰ-

» λιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτό-

» κε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ

» γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ

» χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Χαῖρε δοχεῖον Ἄχραντε, χαρᾶς ἀνεκφράστου· ἰδοὺ γὰρ ἔρχη τέξεσθαι ἐν Σπηλαίῳ, ἀπορρήτως τὸν Δεσπότην, θέλοντα τὴν κτίσιν ἅπασαν, καταφθαρεῖσαν τῇ παραβάσει πρῶην, καινίσαι ἀληθῶς· τοῦτον ὑμνολογοῦντες ἐν πίστει, σὲ μεγαλύνομεν.

Ψυχαὶ δικαίων πᾶσαι, ὑποχθόνιοι ἅμα ἀγαλλιᾶσθε· ἢ πάντων ἀπολύτρωσις, ἰδοὺ γὰρ ἐπεφάνη πόλει Βηθλεεὺμ τικτόμενος· ἀστήρ δὲ τοῦτον, καταμηνύει Μάγοις ζητοῦσιν εὐσεβῶς· ὃν περ καὶ κατιδόντες Σπηλαίῳ, θάμβους ἐπλήσθησαν.

Ὡς οὐρανόν σε ἄλλον, ἀνυμνοῦμεν Παρθένε, δικαιοσύνης Ἥλιον ἡμῖν, ἐκ λαγόνων παναγίων, μέλλουσαν ἀνίσχειν αὔριον, φωταγωγοῦντα τοὺς ἐν σκότει ὄντας, θανάτου καὶ φθορᾶς· ὅθεν χρεωστικῶς ἐν αἰνέσει, σὲ μεγαλύνομεν.

Πάλιν ὁ Εἰρμός· Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. β΄. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Τῶν Προφητῶν αἱ ῥήσεις, νυνὶ πεπλήρωνται· ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν αὔριον τίκτεται, ἐκ Παρθένου Μαρίας ὑπὲρ λόγον, καὶ μένει ὡσπερ ἦν πρὸ τοῦ τόκου· ἀθροίζονται οἱ Μάγοι, δῶρα κομίζοντες· ἀγραυλοῦσι Ποιμένες· ἐπάδομεν καὶ ἡμεῖς· Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν

Ἦχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον.

Αὐλῶν ποιμενικῶν, καταπαύων ἄσμα, στρατὸς Ἀγγελικός, ἐπεφώνει λέγων· Παύσασθε ἀγραυλοῦντες, οἱ τῶν θρεμμάτων ἡγεμονεύοντες· κράξατε ἀνυμνοῦντες· Ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες· οἱ δύο Προεόρτιοι μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ι΄, καὶ τῆς Ἀγίας, εἰς δ΄.

Κανὼν Προεόρτιος, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Καὶ σήμερον δέ, Σάββατον μέλπω μέγα.

Ἄνευ τῶν Εἰρμῶν τῶν τεσσάρων πρώτων Ωιδῶν.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Εἰρμός.

» Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην

» τύραννον, Φάτνη κρυπτόμενον, κτεῖναι ζητεῖ ὁ

» Ἡρώδης· ἀλλ' ἡμεῖς σὺν Μάγοις μέλψωμεν· Τῶ

» Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, Γενέθλιον ὕμνον, καὶ προεόρτιον, ᾠδὴν σοι ἄσομαι, τῶ τῇ
Γεννήσει σου θεῖαν, ἀναγέννησιν διδόντι μοι, καὶ εἰς τὴν προτέραν με, εὐγένειαν
ἀνάγοντι.

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν φάτνη τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τὰ περιγεια,
κατανοοῦντα Σωτήρ μου, κατεπλήττοντο τὸ κράτος σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γὰρ,
διπλοῦς φύσει Θεάνθρωπος.

Ἵνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης κλίνας ἐλήλυθας, τοὺς οὐρανοὺς ἕως
γῆς· ὡς γὰρ ἐν πόκῳ κατέβης, ὑετὸς ἐν μήτρᾳ Παρθενικῇ, ἐξ ἧς νῦν τεχθήσεσθαι,
διπλοῦς ἔρχη Θεάνθρωπε.

Ἔτερος Κανὼν Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Κατὰ Ἀλφάβητον. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῶ κατέστρωσέ ποτε.

Ἀπεγράφης Καίσαρος θεσμῶ, θέλων ἀπογράψασθαι, βίβλῳ ζωῆς Παμβασιλεῦ
τὸν ἄνθρωπον· ξένος εἰς τὰ ἴδια, παραγέγονας, τὸν δεινῶς ξενιτεύσαντα, ἐκ τοῦ
Παραδείσου, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνακαλούμενος.

Βηθλεὲμ ὑπόδεξαι Χριστόν· σοὶ γὰρ σωματούμενος, ἐπιδημεῖ, τὴν Ἐδὲμ
ἔξανοίγων μοι· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, τὸν ἀχώρητον, θεωρηῆσαι χωρούμενον, ἐν
σοὶ παραδόξως, πλούτῳ εὐσπλαγχνίας νῦν πτωχεύσαντα.

Γεννηθῆναι ἔρχεται Χριστός, ξένην ἀναγέννησιν, τοῖς ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἀγαθὸς
δωρούμενος· εὐφράνθητι ἔρημος, ἢ οὐ τίκτουσα, τῶν βροτῶν φύσις ἅπασα· ἦλθεν
ὁ Δεσπότης, σὲ πολυτεκνοῦσαν ἀπεργάσασθαι.

Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Εὐγενίης μέγα κῦδος, ἐν ἄσμασιν ἔξοχα μέλπω.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος καὶ Εἰρμός, ὁ αὐτός.

Εὐγενία Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, νῦν περιχορεύουσα, χαρμονικῶς σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασιν, ὡς παρθένος ἄμωμος, καὶ ὡς Μάρτυς στεφανηφόρος πανόλβιε, χάριν δωρηθῆναι, πρέσβευε τοῖς πόθῳ ἀνυμνοῦσί σε.

Ἑμνωδίας Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, θείας ἐπακούσασα, πρὸς ὑψηλὴν ἐπτερώθης εὐγένειαν· ὡς γὰρ φῶς ἐνήστραψε, τῇ καρδίᾳ σου τῶν ἁσμάτων τοῦ Πνεύματος, ἡ θεολογία, πᾶσαν ἀθεότητα διώκουσα.

Γυναικείας φύσεως ὁ σός, νοῦς ἐπιλαθόμενος, πρὸς ἀνδρικές ἐνεργείας ἀνέδραμεν, ἀνδρωθεὶς τῇ χάριτι, καὶ Θεῷ προνοητικῶς εὐθυνόμενος, Μάρτυς Εὐγενία, θείας εὐγενείας ἢ ἐπώνυμος.

Ἐλλαμφθεῖσα φέγγει νοητῶ, πλείστους τῆς ἐλλάμψεως, συμμετασχεῖν ἀπειργάσω θεόσοφε· ἦς νῦν τοὺς ὑμνοῦντάς σε, λυτρουμένη τῆς ἁμαρτίας ἀξίωσον, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, Μάρτυς Εὐγενία παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντες γνώσεως φυτῶ, ξύλω τῆς ζωῆς Ἀγνή, πρὸς τὴν ζωὴν οἱ πιστοὶ ἀνεκλήθημεν, τῷ ἐκ σοῦ βλαστήσαντι, ὑπὲρ ἔννοιαν, Θεοτόκε, Χριστῷ τῷ Θεῷ· ᾧ σὺν παρῶσιν, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ'. Εἰρμός.

» Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν

» ἀσχέτως, ἢ κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Σπηλαίῳ τι-

» κτόμενον, θαμβητικῶς συνείχετο, Οὐκ ἔστιν ἅγιος,

» πλὴν σου Κύριε κραυγάζουσα.

Σύμβολα τῆς ἀρρήτου, σαρκώσεως παραδεικνὺς Οἰκτίρμον, ἐπλήθυνας ὁράσεις, καὶ προφητείας ἐνέπνευσας· ἃς νῦν ἐλθὼν ἐπλήρωσας, σαρκὶ τικτόμενος, Κόρης ἐξ Ἀγνῆς ἐν πόλει Δαυΐδ.

Ἦπλωσε γῆ τὰ νῶτα, καὶ δέχεται δεχόμενον τὸν Κτίστην, τὴν δόξαν ἐξ Ἀγγέλων, ἐξ οὐρανοῦ τὸν ἀστέρα δέ, ἐκ τῶν Ποιμένων αἴνεσιν, ἐκ Μάγων δῶρά τε, κόσμου τε παντὸς ἐπίγνωσιν.

Μάντεως χρησμολόγου, προβλήματα Βαλαὰμ νῦν πληροῦνται· ἀνέτειλε γὰρ ἄστρον, ἐξ Ἰακώβ καὶ ὠδήγησε, πρὸς τὸν τῆς δόξης Ἥλιον, δῶρα κομίζοντας, Μάγους ἐκ Περσίδος ἀνακτας.

Ἔτερος. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Δεσμῶν ἀπολυτρούμενος, τῶν κακῶν με Κύριε, ἀνειληθῆναι σπάργανα, ὥσπερ βρέφος ἔρηνη Φιλάνθρωπε· προσκυνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ἐν χρόνῳ γεγονότα σε, τὸν ἀχρόνως λάμψαντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς προέρχεται, ἡ Παρθένος τεκεῖν τὰ χρόνια, διαλύοντα πάθη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ζητῶν με τὸν πλανώμενον, παραβάσει Σπήλαιον, ὡς οὐρανὸν κατώκησας, τὰς μονὰς μοι εὐτρεπιζόμενος, τὰς ἐκεῖθεν οἰκτίρμον Πολυέλεε.

Τῆς Ἀγίας. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ἰερεῖον ὥσπερ ἄμωμον τῷ Δεσπότῃ, προσήχθης διανοία τελειοτάτη, τὸν πλοῦτον τὸν φθειρόμενον ἀπεσεῖσω, βοῶσα πάνσοφε· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ἡ πάναγνος ἐγνώσθη σου καθαρότης· διέλαμψε τῶν ἄθλων σου ἡ στερότης· τὴν προᾶξιν γὰρ ἐπίβασιν θεωρίας, εἰργάσω κράζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Σωφροσύνης τῷ ἔρωτι κατεθέλχθης, ἐτήρησας τὸ καύχημα τῆς ἀγνείας, ἐγένου περιδέξιος τῇ σοφίᾳ, Χριστῷ κραυγάζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν πανάχραντον Θεοτόκον, ὑμνήσωμεν ὡς πρόξενον σωτηρίας, φανεῖσαν οἱ θεόφρονες ἐκβοῶντες· Οὐκ ἔστιν ἄμωμος, ὡς σὺ Πανάχραντε, καὶ οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας

» τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ τὸ

» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς

» ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου

» Κύριε.

Κάθισμα Προεόρτιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ὁ πάντων συνοχεύς· τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἄμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν· ὄν γὰρ τρέμουσι, τῶν

οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐνασκήσασα πόνοις ἀθλητικοῖς, ἐδοξάσθης ἀγῶσι μαρτυρικοῖς, πολλοὺς προσενέγκασα, σφζομένους τῷ Κτίστη σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, λιποῦσα τὰ πρόσκαιρα, ἀνδρικοὺς ἀγῶνας, ἐτέλεσας ἔνδοξε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον εὔρες, ζωὴν συννύπαρχουσα, τῷ Νυμφίῳ σου πάντοτε, Εὐγενία ἰσάγγελε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν Γενεθλίῳ τοῦ Χριστοῦ τὰ προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ πανηγυρίζομεν, καὶ ἀξίως ἅπαντες προὑπαντήσομεν, ὡς Μάγοι δωροφοροῦντες τὰς ἀρετάς, καὶ ἄδοντες τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐν Βηθλεέμ ἄνευ σπορᾶς, τικτομένῳ Θεῷ ἡμῶν· ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Προεόρτιος. Ωιδὴ δ'· Εἰρμός.

- » Τὴν ἐκ Παρθένου παρουσίαν σου, προορῶν Ἀβ-
- » βακούμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ ἐκ Θαιμᾶν σαρκού-
- » μενος, ἦκεις Λυτρωτά, τὸν Ἀδάμ ἀπωσμένον, ἀ-
- » νακαλέσασθαι.

Ἐγγίζει ἦκει νῦν ὁ Κύριος, προσδοκία Ἐθνῶν, καὶ σωτηρία κόσμου· εὐτρέπιζε τὸ Σπήλαιον, πόλις Βηθλεέμ! καὶ σὺν Μάγοις Ποιμένες δρόμῳ προφθάσατε.

Ῥωμαλεότητι Θεότητος, συγκραθεὶς τοῖς βροτοῖς, ἐνώσει ἀσυγχύτῳ, σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι, Σῶτερ τὸν Ἀδάμ, ἀφθαρτίζεις καὶ σῶζεις ἐν τῷ προσλήμματι.

Ὁ Λόγος σὰρξ ὄφθεις παχύνεται, καὶ σκηνοῖ ἐν ἡμῖν, ἀρρήτῳ προμηθείᾳ· δεῦτε πιστοὶ κατίδωμεν, δόξαν τὴν αὐτοῦ, δόξαν ὡς Μονογενοῦς, παρὰ Θεοῦ καὶ Πατρὸς.

Ἔτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἡ κτίσις νῦν, τὴν παλαιώσιν πᾶσαν ἀπόρριψον, τὸν Κτίστην κτιζόμενον, καὶ καινουργοῦντά σε βλέπουσα, νήπιον γενόμενον, καὶ πρὸς τὸ πρόφην σε κάλλος ἐπανάγοντα.

Θαυμάζοντες, τὸν παράδοξον τόκον ἐφίστανται, Μάγοι ὀδηγούμενοι, θείῳ ἀστέρι καὶ βλέπουσιν, Ἥλιον ἀνίσχοντα, παρθενικῆς ἐκ Νεφέλης, δῶρα φέροντες.

Ἴδου ἦκει, ἡ Παρθένος ὡς δάμαλις φέρουσα, τὸν μόσχον ἐγγάστριον, τὸν σιτευτὸν ἀφαιρούμενον, κόσμου ἀμαρτήματα· ἀγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις ἐορτάζουσα.

Κηρύγματα, Προφητῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάδειξιν, μηνύοντα εἴληφε, σήμερον πέρασ σωτήριον· ἦλθε γὰρ ἐπέφανε, διὰ σαρκός, τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσιν.

Τῆς Ἀγίας. Ὁ αὐτός.

Ἐλήλυθας, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ὁ Ὑψιστος, σαυτῷ μνηστευσάμενος, τὰ τῶν παρθένων συστήματα, σὲ μόνον ποθήσαντα, τὸν τῶν παρθένων, Νυμφίον γνωριζόμενον.

Γενέσεως, σαρκικῆς ἐξεδύσω τὸ κάλυμμα, παλιγγενεσίας δέ, τὸ μὴ φθειρόμενον ἔνδυμα, Μάρτυς παναοίδιμε, φωτοειδῶς ἡμφιάσω τῷ βαπτίσματι.

Ἀνέτειλεν, ἡ φωσφόρος αὐγὴ τῇ καρδίᾳ σου, τῆς πλάνης διώκουσα, τὴν κεχυμένην σκοτόμαιναν, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, Μάρτυς Χριστοῦ, Εὐγενία καλλιπάρθενε.

Κοσμίως σου, καὶ ὠραίως τὸν βίον ἐφαίδρυνας, ἀσκήσει τὸ πρότερον, σαρκὸς τὰ πάθη μαράνασα· ὕστερον ἀθλήσει δέ, περιφανῶς, Εὐγενία διαλάμψασα.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα, τῶν Ἀγγέλων ἐγένου Πανύμνητε, τοῦ Πατρὸς γεννήσασα, βουλῆς μεγάλης τὸν Ἄγγελον, ἄνθρωπον γενόμενον, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, τὸν Φιλάνθρωπον.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ε΄. Εἰρμός.

- » Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπα-
- » θῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον,
- » ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἡ Παρθένος ἰ-
- » δού γαστρί, ἔξει καὶ τέξεται σαρκούμενον Λόγον,
- » καὶ πάντες οἱ γηγενεῖς ἀγαλλιᾶσονται.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ Πλαστοργὸς χοϊκὸς χρηματίσας. Φάτνη γὰρ καὶ σπάργανα καὶ σπήλαιον, τῆς σῆς ταπεινώσεως σύμβολα· ὁ δὲ Μνήστωρ τῆς σῆς Μητρός, σὸς δὲ νομιζόμενος πατὴρ κατὰ σάρκα, τοῦ φύσαντός σε Πατρός, νῦν σχηματίζει βουλήν.

Διὰ τῆς σμύρνης τὸ θνητόν, διὰ χρυσοῦ τὸ βασιλειον κράτος, διὰ δὲ λιβάνου τῆς Θεότητος, τὴν ὑπεροχὴν ὑπεμφαίνουσι, βασιλεῖς Ἐθνῶν, ἀπαρχαὶ δωροφοροῦντές σε, τὸν ἐν τῷ Σπηλαίῳ τικτόμενον, Βηθλεεμ ἐξ ἀλοχεύτου Μητρός.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, ὁ τοῦ Πατρός συναΐδιος Λόγος, σαρκικῶς κατώκησας τὸ Σπήλαιον, ὡς θρόνῳ τῆ φάτνη χρησάμενος· καταπλήττεις δέ, τῆ φρικτῆ οἰκονομία σου, Μάγους καὶ Ποιμένας, Ἀγγέλους τε ἐξιστᾶς, Δόξα κραυγάζοντας.

Ἔτερος. Μεσίτης Θεοῦ.

Λαὸς ὁ ποτέ, σκότει καθεζόμενος ἰδέτω τὸ φῶς, λάμπαν τὸ ἀνέσπερον· ὅπερ ὁ ἀστὴρ πάλαι ἐμήνυσε, τοῖς τὸ πῦρ σεβομένοις, ἐκ τῆς Περσίδος ἄναξιν.

Μικρὸν ὑπελθεῖν, Βασιλεὺς ὁ μέγας σπεύδει Σπήλαιον, κατασμικρυνθέντα με, ὅπως μεγαλύνῃ καὶ πτωχεύσαντα, τῆ ἀμέτρῳ πτωχεία, πλουτίσῃ ὁ ὑπέρθεος.

Νῦν ἐξ Ἰακώβ, Βαλαὰμ ὡς ἔφησε γεννᾶται Χριστός, Ἐθνῶν κυριεύσει τε, καὶ ἀνυψωθήσεται ἐν χάριτι, ἢ αὐτοῦ βασιλεία, μένουσα ἀδιάδοχος.

Τῆς Ἀγίας. Ὁ φωτισμός.

Δρόμον τὸν σὸν, εὐθυνούμενον βλέπων πρὸς σωτηρίαν, ὄφεις ὁ ψυχόλεθρος Ἀθληφόρε, ἀναρρίπτει πειρασμούς σοι ποικίλους, τὸν σὸν τόκον λύειν πειρώμενος· τοῦτον δὲ θεόφρον ἀγνή κατεπάτησας.

Ὅλη καλή, τῶν καλῶν τῷ δοτῆρι καὶ εὐεργέτη, καὶ ψυχῶν Νυμφίῳ Χριστῷ ἐφάνης, ἠγλαϊσμένη Ἀσκητῶν ἐν ἀσκήσει, καὶ Μαρτύρων ἀθλήσει λάμπουσα, Μάρτυς Εὐγενία, Χριστοῦ καλλιπάρθενε.

Στέφος τῆ σῆ, κορυφῇ ἐπετέθη τὸ τῶν χαρίτων· τὴν θείαν ἐτίμησας γὰρ σοφίαν, πλοῦτον καὶ δόξαν, πατρικὴν παριδοῦσα, καὶ συντόνως ἀκολουθήσασα, τῷ πεποθημένῳ, Νυμφίῳ σου πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ζωή, ἀνατείλασα κόσμῳ Θεογεννήτορ, τοὺς πρὶν τῷ θανάτῳ κεκρατημένους, ἀνακαλεῖται, πρὸς ζωῆς αἰδίου μετουσίαν, τοὺς πίστει κράζοντας· Ἔτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ς´. Εἰρμός.

» Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις
» Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ τεχθέντος
» καὶ σαρκὶ φανέντος, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρὸς ἀ-
» νέθορε· γεννηθεῖς γὰρ νῦν τὸ κατὰ σάρκα, καὶ
» ταφὴν καὶ θάνατον σαρκὶ ὑπελθὼν, μέλλεις ἀνα-
» στήσεσθαι τριήμερος.

Ἀνηρέθη, νῦν καὶ διηρέθη, ἔχθρας τῆς ἀρχαίας τῆ σῆ, ἐνσάρκῳ παρουσίᾳ, τὸ μεσότοιχον Χριστὲ καὶ νῶτα, ῥομφαία πᾶσιν ἢ φλογίνη δίδωσι· ζωηφόρου τῆς Ἐδὲμ δὲ ξύλου, μεταλαμβάνω πιστῶς, ἀθανάτων φυτῶν, αὐθις γεωργὸς ἀναδεικνύμενος.

Βασιλεύει, σὺν τῇ ἁμαρτίᾳ, Ἄιδης ἐν Ἀδὰμ μέχρι σοῦ· ἀλλ' ἀναιρεῖται τούτου, ἡ ἀναίδεια τῆς τυραννίδος, τὸ κατὰ σάρκα τικτομένου σου Λυτρωτά, ἐκ φυλῆς Δαυΐδ, καὶ ἐπὶ θρόνου τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τεθειμένου σου φῶς, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας βασιλεύοντος.

Βρεφοκτόνος, ἀλλ' οὐ Χριστοκτόνος, ἔφθ Ἡρώδης ὁ δεινός· εἰ γὰρ καὶ τῶν νηπίων ἐξεθέρισε πικρῶς τὴν χλόην, ἀλλὰ τὸν στάχυν, τῆς ζωῆς, οὐκ ἴσχυσε, καταλήψεσθαι καὶ θανατῶσαι· ζωῆς γὰρ ὢν χορηγός, ἔλαθεν ὡς Θεός, θεία δυναστεία τὸν διώκοντα.

Ἔτερος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ξενοτρόπως Χριστὸς εἰς τὰ ἴδια, ἔρχεται· ξενώσωμεν ἁμαρτιῶν ἑαυτοὺς, καὶ τοῦτον εἰσδεξώμεθα, ταῖς πρᾶξων ψυχαῖς οἰκιζόμενον.

Οὐδαμῶς ἐλαχίστη ἐν πόλεσι, Βηθλεὲμ γεγένησαι· ἐν σοὶ γεννᾶται γὰρ, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τοῦ ποιμᾶναι λαὸν περιούσιον.

Πῶς σμικρόν σε εἰσδέξεται Σπήλαιον, κόσμῳ μὴ χωρούμενον ἀπερινόητε; πῶς ὀραθήσῃ νήπιος, ὁ Πατρὶ συννοούμενος ἄναρχος;

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Νυσταγμὸν σοῖς βλεφάροις οὐκ ἔδωκας, ἕως ἡδυπάθειαν πᾶσαν ἐνέκρωσας, καὶ καθαρὸν τῷ Κτίστῃ σου, σεαυτὴν ἀπετέλεσας σκῆνωμα.

Αἰγυπτίας τοὺς τρόπους ζηλώσασα, ἢ μεμελασμένη καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, συκοφαντεῖν θρασύνεται, τὴν σεπτὴν πολιτείαν σου πάνσοφε.

Σταθηρὰν ἐπεδείξω τὴν ἔνστασιν, καὶ τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν πλουτήσασα, περιουσίᾳ πίστεως, Μοναστῶν καθηγήσω συστήματος.

Θεοτοκίον.

Μυστικῶς ἐμυῶντο τὴν ἄφραστον, πάντες οἱ Προφῆταί σου Πάναγνε γέννησιν, πνευματικῶς τυπούμενοι, καὶ προλέγοντες πᾶσι τὰ μέλλοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον Προεόρτιον. Ἦχος γ΄.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορόρητως. Χόρευε, ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξασον, μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν.

Ἐτερον τῆς Ἀγίας. Ἦχος δ΄.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν τοῦ κόσμου πρόσκαιρον, φυγοῦσα δόξαν, τὸν Χριστὸν ἐπόθησας, τὸ εὐγενές σου τῆς ψυχῆς, ἀδιαλώβητον σώζουσα, Μάρτυς θεόφρον, Εὐγενία πανεύφημε.

Ὁ Οἶκος.

Βίῳ καὶ λόγῳ καθαρῷ καὶ χάριτι παρθένε, αἰεὶ κεκοσμημένη, σαυτὴν θῦμα προσήγαγες, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σάρκα ἀνειληφότι, καὶ τεχθέντι ἐπὶ γῆς, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, καὶ διπλοῖς ἐκόσμησε δόξης ἐν στεφάνοις, εὐπρεπῶς σε ὁ Δεσπότης· ἀγνεῖαν γὰρ ὡς ἄσαρκος τηρήσασα σεμνή, ὡς ἄμωμος Νύμφη, συνεισηλθες αὐτῷ εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα, ὅλη φαεινή, τοῖς ἄθλοισ πεποικιλμένη, Μάρτυς θεόφρον, Εὐγενία πανεύφημε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Εὐγενίας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Στεφθεῖσα πρῶτον τοῖς πόνοις, Εὐγενία,

Βαφὴν ἐβάψω δευσοποιὸν ἐκ ξίφους.

Τέτλαθι Εὐγενίη ξίφος εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτη.

Ἐξ Εὐγενείας εὐσεβῆς ὡς τις κλάδος,
Προῆλθεν Εὐγενία δόξα τοῦ γένους.
Ρώμης μὲν αὕτη τῆς παλαιᾶς ἐξέφυ·
Γεννήτορος δὲ τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν,
Ἐκ βασιλέως εἰς τιμὴν εἰληφότος,
Σὺν Εὐγενίᾳ καὶ τεκούση συζύγῳ.
Λαθοῦσα τοίνυν σὺν δυσὶν ὑπηρέταις,
Ἐξῆλθε νυκτὸς φυγὰς ἢ Εὐγενία.
Καὶ προσρῦεῖσα τινὶ τῶν Ἐπισκόπων,
Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, καὶ λουσαμένη
Λουτρὸν τὸ θεῖον, ἀποκαρεῖσα τρίχας,
Καὶ Εὐγενίου λαχοῦσα κλῆσιν, τρέχει.
Πρὸς ἣν μονὴν βαδίσας ὄρθρου σὺν τάχει,
Μετῆλθεν εἰς ἅπασαν ἀρετὴν πόνοις,
Ἀγῶσι, μόχθοις, καὶ στάσει τῇ παννύχῳ·
Τοσοῦτον ἐξέλαμψε, φωστῆρ ὡς μέγας,
Ὡς τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς προστασίαν,
Παρακαλούντων κατέχειν καὶ διέπειν,
Τοῦ προστατοῦντος ἐκλιπόντος τὰ κάτω,
Λόγοις δυσωπηθεῖσα φλογμῷ τοῦ πόθου,
Συγκατένευσε, μὴ θέλουσα τῇ βίᾳ.
Οὕτω τὸν Εὐγένιον οὐ ψιλὸς λόγος,
Ἦδειξε πᾶσι λαμπρότατον καὶ μέγαν·
Πρᾶξις δὲ πάντας καὶ μόνη θεωρία,
Εἶλκε ξενικῶς, ὡς σίδηρον μαγνίτης,
Εἰς ἀπόλαυσιν τῶν καλῶν τῆς ιδέας.

Ἄλλ' ἢ μέλαινα τὴν ψυχὴν Μελανθία,
Σύμμικτος οὔσα τῷ λαῷ, φεῦ τοῦ μύσουσ!
Ὡς εἶδεν Εὐγένιον ὠραῖον φύσει,
Ἔρωτι δεινῷ συσχεθεῖσα τῆς θεάς,
Κενὴν πρόφασιν ἠξίου μακρὰν νόσον,
Ἦν εἶχε κρύφα καὶ κατὰ μόνας λέγειν·
Ἄλλως γὰρ οὐκ ἔνεστι φυγεῖν τὴν νόσον.
Εὐγένιος δέ, συντριβῆ τῆς καρδίας,
Τοῖς ἀπατηλοῖς τῆς Μελανθίας λόγοις,
Ἐξ ἀπλότητος εἶξας, ὡς Θεῷ φίλον,
Συγκατένευσεν, ἀγνοήσας τὸν δόλον.
Ὡς δ' οὖν ὁ οἶστρος τῆς Μελανθίας πλέον,
Ἀνήψε πυρσὸς ὡς ἔρωτα καρδίας,
Καὶ τυφλός, ὡς περ ἀποβαλοῦσα κόρας,
Τὴν προσβολὴν ἔπραξε καῦσιν τοῦ πάθους.
Καὶ μὴ τυχοῦσα τῶν σκοπῶν, ἀπερῶριφη·
Τοιάδε συνέγραψε τῇ Εὐγενίᾳ·
Ὡς τῆς μονῆς τῆς δεῖνα θεῖος προστάτης,
Γυναῖκας ἀγνάς ἀπατῶν δόλου λόγοις,
Κάμοι προσῆλθε, πόρονος ὦν τολμητίας.
Ὁ γοῦν Ἐπαρχος, καὶ πατὴρ ὦν τῆς Κόρης,
Εὐθύς ἀκούσας καὶ χόλου πλησθεὶς ὄλος,
Πρὸς τὴν μονὴν ἐκπέμψας ἐν πολλῷ τάχει,
Τὸν Εὐγένιον, ὡς τῆς μονῆς προστάτην,
Καὶ τοὺς Μοναχοὺς, ὡς κριτοὺς καὶ δεσμίους.
Καὶ ψευδολάτρας, ἧ πλέον κακεργάτας,

Ἐπαρχικῶ βήματι παρισταμένους,
Λόγους ὑποσχεῖν ἀποφαίνεται κρίσει.
Ὡς οὖν παρέστη τὰ μέρη πρὸς τὴν δίκην,
Ἦρξατο αὐθις τοῦ λέγειν Μελανθία,
Ἔβρεις καταχέουσα θείου προστάτου,
Ἐπιγελῶσα, λοιδοροῦσα στωμύλως,
Καὶ τοῖς τυχούσιν ἐν θρασύτητι λόγων,
Ἐπιβῶσα, δεικνύουσα τοῖς φίλοις,
Δακτυλοδείκτως τοῦ μύσους ὡς ἐργάτην,
Καὶ τοὺς ὑπ' αὐτόν, οὓς φθορεῖς τολμᾶ λέγειν,
Τρανῶς ἀναβοῶσα, καὶ λέγουσά πως·
Ἄπαντες ἀκούσατε, τᾶληθῆ λέγω.
Τῆς ἀνοχῆς σου, Δέσποτα Παντοκράτορ!
Χιτῶνα ῥήξας Εὐγένιος αὐτίκα,
Δείκνυσιν εὐθύς, θαῦμα φρικτὸν καὶ ξένον!
Καὶ τοῖς παροῦσι προσλαλεῖ παρῴρησι·
Ἔδει μὲν ἡμᾶς εὐχαριστεῖν καὶ φέρειν,
Ἔβρεις, γέλωτας καὶ κακώσεις σωμάτων·
Ἄλλ' ἵνα μὴ τὸ σχῆμα τυγχάνῃ γέλωσ.
Ἐγὼ γυνὴ τὴν φύσιν, εἰμὶ θυγάτηρ
Πατρὸς δικαστοῦ, καὶ κριτοῦ μου φιλτάτου·
Μήτηρ δὲ τούτου σύζυγος τέξασά με.
Αὐτοὶ δ' ἀδελφοί· καὶ γὰρ οὐ δούλους λέγω.
Ταῦτα λεγούσης τῆς καλῆς Εὐγενίας,
Ἄπαντες ἐξέστησαν· ὦ πρᾶγμα ξένον!
Μελανθίαν δ' ἄνωθεν ἡ θεία δίκη,

Ὅπως μετῆλθε, πᾶς ἀκούσας θαυμάσει.
Ὁ γοῦν Πατὴρ αὐτίκα τὴν δόξαν ἄμα,
Καὶ πλοῦτον αὐτόν, καὶ βίου φαντασίαν,
Γέννησιν ἀφείς, ἀναγεννᾶται ξένην.
Ποιμὴν δὲ πιστὸς γίνεται τῶν ἐν Πόλει,
Καὶ μαρτυρικῶς διαβὰς ζωῆς τέλος,
Ταῖς τῶν ἀπίστων κατατρωθεὶς αἰκίσι,
Χαίρων ἀπέπτη πρὸς μονὰς οὐρανίους.
Μήτηρ δὲ τάχει, σὺν θυγατρὶ φιλτάτη,
Χώραν ξένην λιποῦσα καὶ τὴν πατρίδα
Ποθοῦσα, κατώκησεν ἐν ταύτῃ πάλιν.
Καὶ δόγματος τεθέντος εἰδώλοις θύειν,
Τοὺς χριστιανούς, ἢ θανεῖν κακηγκάκως.
Λάμψασα πᾶσι φανερῶς Εὐγενία,
Χριστοῦ πόθῳ δὲ τῷ βαρεῖ πάνυ λίθῳ,
Καὶ προσδεθεῖσα καὶ ῥιφεῖσα εἰς ὕδωρ,
Καὶ παραδόξως μὴ βλαβεῖσα τῷ ξίφει,
Τὴν κάραν ἐκτμηθεῖσα τῶν ἄθλων τέλος,
Χαίρουσ' ἀπέπτη πρὸς ποθεινὸν Νυμφίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Μάρτυς Βασίλλα, ἡ συμμαρτυρήσασα τῇ ἁγίᾳ Εὐγενίᾳ,
ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τίς ἂν παραδράμη σε τμηθεῖσαν ξίφει,

Μάρτυς Βασίλλα, πίστεως θείας βάσις;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Φίλιππος, ὁ πατὴρ τῆς ἁγίας Εὐγενίας, ξίφει
τελειοῦται.

Στίχ. Μάχαιραν ὄντως δίστομον κατὰ πλάνης,

Κτείνει Φίλιππον τῆς μαχαίρας τὸ στόμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Πρωτᾶς καὶ Ὑάκινθος, οἱ εὐνοῦχοι καὶ συνασκηταὶ τῆς ἀγίας Εὐγενίας, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τμηθέντες, Ὑάκινθε καὶ Πρωτᾶ, ξίφει,

Κληροῦσθε πρῶτα Μαρτύρων Θεοῦ γέρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Μοναχοῦ, τοῦ ἀπο στρατιωτῶν, καὶ διήγησις ὠφέλιμος.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Νικηφόρου, στρατιώτης τὴν τύχην. Τοῦ οὖν βασιλέως ἐκστρατεύσαντος κατὰ Βουλγάρων, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς σὺν τῷ στρατοπέδῳ. Καὶ διερχόμενος, πρὸς ἐσπέραν κατέλυσεν ἐν πανδοχείῳ καὶ συνδειπνήσας τῷ πανδοχεῖ, καὶ προσευξάμενος, ἀνεκλίθη πρὸς ὕπνον. Καὶ περὶ δευτέραν ἢ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός, ἢ τοῦ ὑποδεξαμένου αὐτὸν θυγάτηρ, σατανικῶ ἔρωτι τρωθεῖσα, ἔνυξε τὸν δίκαιον, πρὸς αἰσχρὰν μῖξιν ἐφελκομένη. Ὁ δὲ Ἅγιος πρὸς αὐτὴν φησι· Παῦσαι γύναι τοῦ σατανικοῦ καὶ ἀθέσμου ἔρωτος, καὶ μὴ θελήσης χρᾶναι τὴν παρθενίαν σου, κάμῃ τὸν ταλαίπωρον εἰς ἄδου πέταυρον ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ πρὸς μικρὸν ἀνεχώρησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλθοῦσα, πάλιν ὤχλει τὸν δίκαιον. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεπέμψατο αὐτὴν τὸ δεύτερον, ἐπιπλήξας σφοδρῶς. Ἡ δὲ πάλιν ἀναχωρήσασα, ἐκβακχευομένη τῷ ἔρωτι, ὑπέστρεψε πρὸς αὐτόν.

Τότε ὁ Ἅγιος λέγει πρὸς αὐτὴν· Ταλαίπωρε, καὶ πάσης αἰσχύνης καὶ ἀναιδεΐας πεπληρωμένη, οὐχ ὄρας, ὅτι οἱ δαίμονές σε ταράσσουσιν, ἵνα καὶ τὴν παρθενίαν σου διαφθείρωσι καὶ γέλωσ καὶ ὄνειδος πᾶσι καὶ τῇ συγγενείᾳ σου ἀποκαταστήσωσί σε καὶ τὴν ψυχὴν σου εἰς κόλασιν ἐμβάλωσιν; οὐ βλέπεις, ὅτι καγὼ ὁ ἐλάχιστος πρὸς ἔθνη βάρβαρα καὶ πολέμων ἐχύσεις πορεύομαι, τοῦ Θεοῦ ἐνδυναμοῦντός με; πῶς οὖν μιανῶ τὴν σάρκα, πρὸς πόλεμον ἀπερχόμενος; Ταῦτα καὶ ἕτερα τοιαῦτα προσειπὼν αὐτῇ ἀπεπέμψατο· καὶ ἀναστὰς καὶ προσευξάμενος, εἶχετο τῆς ὁδοῦ.

Καὶ τῇ ἐπελεύσει νυκτὶ ὑπνοῦντος αὐτοῦ, ὄρα ἑαυτὸν εἰς εὖοπτον τόπον ἰστάμενον, καὶ πλησίον αὐτοῦ δυνάστην τινὰ καθεζόμενον, καὶ τὸν δεξιὸν πόδα τῷ ἀριστερῷ ποδὶ ἐπικείμενον ἔχοντα, καὶ φησι πρὸς αὐτόν· Βλέπεις ἐκατέρου μέρους τὰ στρατεύματα; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ναὶ Κύριε, ὄρω ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι συγκόπτουσι τοὺς Βουλγάρους. Καὶ λέγει ὁ φαινόμενος πρὸς τὸν δίκαιον· Βλέψον πρὸς ἡμᾶς. Καὶ προσβλεψάμενος, εἶδεν αὐτὸν τὸν δεξιὸν πόδα τῇ γῆ προσερείσαντα, καὶ τὸν ἀριστερὸν ἐπάνω τοῦ δεξιοῦ ἐπιθέμενον. Οὗ γενομένου, περιβλεψάμενος πάλιν ὁ δίκαιος πρὸς τὸ στρατόπεδον, βλέπει τοὺς ὑπεναντίους ἀφειδῶς συγκόπτοντας τοὺς Ῥωμαίους.

Καὶ μετὰ τὸ παύσασθαι τὴν συγκοπὴν τῶν σκηνωμάτων, λέγει ὁ καθήμενος τῷ στρατιώτῃ· Κατανόησον ἀκριβῶς τὴν συγκοπὴν τῶν σκηνωμάτων, καὶ λέγε μοι τί τὸ ὀρώμενον; Ὁ δέ, περιβλεψάμενος, εἶδε πᾶσαν τὴν φαινομένην αὐτῷ γῆν, νεκρῶν σωμάτων πεπληρωμένην, καὶ μέσον πάντων, μιᾶς κοίτης λιβαδιαίαν χλόην· καὶ λέγει αὐτῷ· Κύριε, πᾶσα ἡ γῆ τῶν ἀφειδῶς κατακοπέντων Ῥωμαίων πεπληρωμένη ἐστίν, ἐκτὸς μιᾶς κοίτης.

Τότε ὁ φαινόμενος φοβερός εἶπε τῷ στρατιώτῃ· Καὶ τί λογίζῃ εἶναι αὐτό; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἰδιώτης εἰμί, Κύριε, καὶ οὐ γινώσκω. Καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν ὁ φοβερός· Αὕτη ἡ γυμνὴ λιβάς, ἦν ὄρας, μιᾶς κοίτης ἔχουσα μῆκος σὴ ἐστὶ, καὶ ἐν αὐτῇ ὄφειλες συγκοπῆναι μετὰ τῶν συστρατιωτῶν σου καὶ τεθῆναι ἐν αὐτῇ καὶ ἀναπληρῶσαι τὸ λεῖπον· ἐπεὶ δὲ τῇ παρελθούσῃ νυκτί, τὸν τρίπλοκον ὄφιν, τρισσῶς προσπαλαίσαντα, καὶ ἀποκτεῖναι θέλοντα, εὐφυῶς ἀπὸ σοῦ ἀπετίναξας, ἰδοὺ σὺ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τῆς συγκοπῆς ταύτης ἠλευθέρωσας, καὶ τῆς στιβάδος τὴν στρωμνὴν ἄμοιρον πεποίηκας καὶ τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι σέσωκας. Λοιπὸν οὔτε φυσικὸς θάνατός σου κυριεύσει, ἐὰν γνωσίως μοι δουλεύσης.

Ταῦτα ἑωρακῶς, ἔκθαμβος καὶ σύντρομος γενόμενος, διυπνισθεὶς καὶ ἀναστὰς, προσηύχετο. Καὶ ὑποστρέψας μιᾶς ἡμέρας ὁδοῦ διάστημα, ἀνήλθεν εἰς ὄρος· καὶ προσευχόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ στρατοπέδου. Καὶ εἰσελθόντος τοῦ βασιλέως εἰς τὰς κλεισούρας τῆς Βουλγαρίας, ἀνήλθον οἱ Βούλγαροι εἰς τὸ ὄρος, ὀλίγους ἐάσαντες εἰς παραφυλακὴν, πεντεκαίδεκα χιλιάδας μικρόν τι πλεῖον ἢ ἔλασσον· οὐς καὶ κατασφάξαντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐματαιώθησαν· ἀσυστρόφως γὰρ τῇ χώρᾳ προσρύντες, μικροῦ πᾶσα ἡ τῶν Ῥωμαίων παράταξις φόνου ἂν ἐγένετο παρανάλωμα, σὺν τῷ βασιλεῖ Νικηφόρῳ. Τότε ὁ δίκαιος, τῆς ὀπτασίας ἀναμνησθεὶς καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, ὑπέστρεψεν ἐκεῖθεν, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος· καὶ ἀπελθὼν ἐν Μοναστηρίῳ, ἔλαβε τὸ ἅγιον Σχῆμα· καὶ τῷ Θεῷ γνησίως δουλεύσας ἐπὶ χρόνους ἱκανούς, γέγονε διακριτικώτατος καὶ μέγας πατήρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἀχαϊκός, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πᾶν Ἀχαϊκὸς ἐκβαλὼν ψυχῆς ἄχος,

ἽΟλη χαρᾶ δέδωκε τὴν κάραν ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὁσιος Ἀντίχοος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀντιόχῳ βδέλυγμα τύρβαι τοῦ βίου,

Καὶ βίος ἅπας, ὃν παρῆλθεν ἠδέως.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ζ'. Εἰρμός.

» Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος, τοὺς

» ὀσίους, Παῖδας ἐκ φλογός, φάτνη πενιχρᾶ, βρέ-

» φος ἀνακέκλιται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελω-

» δούντων· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Τέτρωται πλάνος, ἐχθρὸς Θεὸν βρέφος κείμενον, ἐπὶ φάτνης, βλέπων πενιχρᾶς, καὶ στένει χειρὶ, θείᾳ καθαιρούμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ὀλβιος φάτνη! ἐν ἑαυτῇ δεξαμένη γάρ, ὥσπερ βρέφος, τὸν Δημιουργόν, ὡς χερουβικὸς θρόνος ἀναδείκνυται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ βροτείῳ, τὴν ἐν σπαργάνοις κατάθεσιν, καταδέχη, βρέφος πεφηνῶς· δι' ὧν τοὺς δεσμούς, λύεις τῶν πταισμάτων μου, ἐλευθερίαν βραβεύων τοῖς βοῶσι· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἢ ἐν ἀνάρχῳ γεννήσει σου, καὶ ἐν τόκῳ, τῷ μετὰ σαρκός, Θεότης Χριστέ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτὰ ὁ Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἔτερος. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Γρανάτωσαν ἄνωθεν ὕδωρ νεφέλαι· ὁ νέφη τιθέμενος, αὐτοῦ σεπτῶς ἐπίβασιν, Νεφέλη ὀχούμενος, Παρθένῳ ἔρχεται, λάμψαι φῶς ἀνέσπερον, τοῖς πρὶν ἐσκοτισμένοις καὶ κινδυνεύουσι.

Στρατὸς εὐτρεπίσθητι θείων Ἀγγέλων, ὑμνῆσαι τὴν ἄφατον, Κυρίου συγκατάβασιν. Μάγοι ἐπιφθάσατε· Ποιμένες σπεύσατε· ἦλθεν ᾧ ἀπέκειτο Χριστός, ἢ προσδοκία ἔθνων καὶ λύτρωσις.

Τί τοῦτο τὸ μέγιστον καὶ ξένον θαῦμα; πῶς φέρω σε φέροντα, τῷ ῥήματι τὰ σύμπαντα, ἀπόρρητον γέννημα, Υἱέ μου Ἄναρχε; ἔλεγεν ἡ Πάναγνος, Χριστὸν ἐν ταῖς ἀγκάλαις φρικτῶς κατέχουσα.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Ἀνέπτυξας ἅπασιν τῶν θεοπνεύστων, Γραφῶν τὴν ἀλήθειαν, τὸ θῆλυ ἀρρένωσασα, καὶ πάντας κατέπληξας, τῷ παραδόξῳ σεμνῇ· οὐς περ προσήγαγες λαμπρῶς, πεπιστευκότας Χριστῷ πανόλβιε.

Σοφῶς ἐστηλίτευσας τὴν τῶν εἰδώλων, μανίαν πανεύφημε, τοῖς θείοις σου διδάγμασι, Παρθένων ἀμέτρητον, μνηστευσαμένη πληθύν, πάντων βασιλεύοντι Χριστῷ, λαμπρυνομένην Μαρτύρων αἵμασιν.

Ἰδοῦσα τὸν βίον σου τὸν θεοφόρον, Βασίλλα ἢ ἔνδοξος, σὲ πόθῳ ἐμιμήσατο· Χριστῷ γὰρ μνηστεύεται, καταλιποῦσα σαρκός, πᾶσαν τὴν εὐπάθειαν· καὶ νῦν τῆς τῶν Μαρτύρων χαρᾶς ἠξίωται.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἐθεράπευσας τὴν τοῦ θανάτου, ἀσπόρως κύησασα, Ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, Παρθένε πανάμωμε. Θεογεννήτορ ἀγνή· ὅθεν σε γηθόμενοι, πηγὴν ἀθανασίας κατονομάζομεν.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ ἡ΄. Εἰρμός.

» Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν, τὰ
» θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ σπαργάνοις συμπλέκε-
» ται, ὅ πάντα φέρων δρακί, καὶ φάτνη σμικρᾶ
» ξενοδοχεῖται· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
» νας.

Λέλυται δέσμιος Ἀδάμ, ἐλευθερία τε, πᾶσι δέδοται πιστοῖς, σπαργάνοις Σωτῆρ ἐμπλακέντος σου, καὶ ἐν Σπηλαίῳ σμικρῷ, καὶ φάτνη τῶν ἀλόγων τεθέντος· διό σοι γεγηθότες, προεόρτιον ὕμνον, ἐν τῇ σῇ γεννήσει, προσφέρομεν ἐν πίστει.

Πέπαιται πλάνη περσικὴ· ἀστεροσκόποι γάρ, βασιλεῖς ἀνατολῶν, τεχθέντι δῶρα προσκομίζουσι, Χριστῷ τῷ παμβασιλεῖ, χρυσόν τε καὶ σμύρναν σὺν λιβάνῳ· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότητος, καὶ ἀπείρου ἀνοχῆς! ἰδοὺ γὰρ ὡς βρέφος λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ φεύγει Θεός, θέλων Ἡρώδη· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἔτερος. Κάμινός ποτε.

Ἦψος ἀληθῶς, ἀρρήτου μυστηρίου, τοὺς οὐρανοὺς γνώσει καλύψαντος, ἢ ἄμεμπτος Δέσποινα, κατεπλήττετο καὶ ἔλεγεν· Ὁ θρόνος ὁ οὐράνιος, φλέγεται σὲ κατέχων, καὶ πῶς Υἱέ μου βαστάζω σε;

Φέρεις Πατρικήν, ὁμοίωσιν Υἱέ μου, καὶ πῶς τοῦ δούλου τὸ ὁμοίωμα, πτωχεύσας ἀνέλαβες; πῶς ἐν φάτνη ἀνακλίνω σε, ἀλόγων τὸν ῥυόμενον, ἅπαντας ἀλογίας; ὕμνολογῶ σου τὸ εὐσπλαγχνον.

Χαῖρε πᾶσα γῆ· ἰδοὺ Χριστὸς ἐγγίζει, ἐν Βηθλεὲμ ἀποικτόμενος· θάλασσα εὐφράνθητι· Προφητῶν ὄμιλε σκίρτησον, τὴν ἔκβασιν θεώμενος, σήμερον τῶν σῶν λόγων· πάντες ἀγάλλεσθε Δίκαιοι.

Τῆς Ἀγίας. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἐν ποταμῷ νεανικῶς, ἐν πυρὶ καρτερικῶς ἐδοκιμάσθης· ἐναντίας γὰρ φύσεις, στερόρῳς διήλθες Χριστόν, ὕμνουσα καὶ πίστει κραυγάζουσα· Ὑπερευλογῶ σε, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ξενοπρεπῶς ἐπιφανείς, ὁ Χριστὸς σοι ἐν φρουρᾷ κατεχομένη, διατρέφει πλουσίως, καὶ τῇ Γεννήσει αὐτοῦ, συνάπτει τοῖς ἄνω στρατεύμασιν, αὐτὸν εἰς αἰῶνας, δοξάζουσιν Ὅσια.

Ὁ σὸς Νυμφίος εὐπρεπῶς, ἐν στεφάνοις σε διπλοῖς καθωραΐζει, Εὐγενία θεόφρον, καὶ σοὶ νυμφῶνα λαμπρόν, ἐνδίκως ὁ δίκαιος δίδωσιν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χάρις Θεοῦ φωτειδῶς, ἐπιλάμπουσα σὲ νῦν καταγλαΐζει, ἐν μοναῖς οὐρανίαις· ἧς ἐμπλησθῆναι ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἀπαύστως δυσώπησον, τοὺς ἐπιτελοῦντας, τὴν σὴν μνήμην θεόφρον.

Θεοτοκίον.

Ἀθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τὸν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
- » Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον
- » μεταβαλόντα Θεόν, ὕμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον,
- » καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ωιδὴ θ΄. Εἰρμός.

- » Μὴ ἐκθαμβῆ νῦν ὦ Μῆτερ, καθορῶσα ὡς βρέ-
- » φος, ὃν ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου, τέτοκε Πα-

» τήρ· ἀναστῆσαι γὰρ καὶ συνδοξάσαι βροτῶν, πε-

» πτωκυῖαν τὴν φύσιν, ἐλήλυθα σαφῶς, τὴν ἐν

» πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μεγαλύνουσιν.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὠδῖνας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἄναρχε
Υἱέ· σὲ δὲ νῦν ὀρώσα, Ἡρώδην φεύγοντα, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης, σπαράττομαι
ψυχῆν· ἀλλὰ ζῆθι καὶ σῶζε, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Γῆς μὲν ἐπέβην Αἰγύπτου, ἀλλ' Αἰγύπτου ὦ Μῆτερ, τὰ χειροποίητα κατέβαλον
σεισμῶ τῶν τὴν ψυχὴν δέ μου μάτην, ἐπιζητούντων ἐχθρῶν, πεμπομένων εἰς
Ἄϊδην, ὡς μόνος κραταῖός, ἐπανάξω καὶ σώσω τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ἀγαλλιάσθω ἢ κτίσις· κτίζεται γὰρ ὁ Κτίστης, καὶ ὁ προὖν νῦν πρόσφατος,
γνωρίζεται Θεός· μετὰ δώρων Μάγοι προσυπαντάτωσαν· οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα,
κροτεῖτωσαν πιστῶς· καὶ βροτοὶ τοῖς Ἀγγέλοις, συνευφραινέσθωσαν.

Ἔτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ψαλάτωσαν χαίρουσαι, αἱ βασιλεῖαι πάσης γῆς· πατριαὶ τῶν Ἐθνῶν τε
ἀγαλλιάσθωσαν· ὄρη καὶ βουνοὶ καὶ κοιλάδες, οἱ ποταμοὶ, θάλασσα καὶ ὄλη, ἢ
κτίσις τὸν Κύριον, νῦν τικτόμενον μέγαλυνε.

Ὡράθης ὡς θέμις ἦν, Προφήταις σε θεάσασθαι· ἐν ἐσχάτοις καιροῖς δὲ βροτὸς
γενόμενος, πᾶσιν ἐπεφάνης ἀνθρώποις, ἐν Βηθλεὲμ πόλει Ἰουδαίας, ἀστέρως
δεικνύντός σε, ἀστρολόγοις Ἀνερμήνευτε.

Ἴδου εἰς τὰ ἴδια, ἐν ἀλλοτρίῳ ἔρχεται, ὁ Πανάγιος Λόγος ἀγίῳ σώματι, ξένῳ
τοκετῷ ξενωθέντα, προσοικειῶν, ἑαυτῷ τὸν κόσμον· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, δι'
ἡμᾶς πτωχὸν γενόμενον.

Ὡ τέκνον γλυκύτατον, πῶς τρέφω σε τὸν τρέφοντα; πῶς κρατῶ σε κρατοῦντα, τὰ
πάντα νεύματι; πῶς δὲ σπαργανῶ σπαργανοῦντα, πᾶσαν τὴν γῆν, ὀμίχλη; ἐβόα,
ἢ πάναγνος Δέσποινα· ἦν ἐν πίστει μεγαλύνομεν.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Μονὰς κατοικήσασα, τὰς οὐρανίους ἔνδοξε, νῦν τρυφῆς Παραδείσου κατηξιώθης
σαφῶς, μετὰ τῶν παρθένων ὡς Μάρτυς, παναληθῆς καὶ μετὰ Μαρτύρων,
παρθένος πανάμωμος, Εὐγενία παμμακάριστε.

Ἐφέσεως ἔτυχες, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ἔννοιαν, ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρισταμένη
φαιδρῶς, καὶ ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι, τῆς ἀρχικῆς, Τριάδος θεόφρον, σαφῶς
διαλάμπουσα, Εὐγενία παμμακάριστε.

Λαμπάδα κατέχουσα, τῆς παρθενίας ἔνδοξε, τῶν Μαρτύρων στεφάνῳ κατακεκόσμησαι· καὶ νῦν δυσωποῦσα μὴ παύση, τοὺς εὐσεβῶς πόθῳ σε τιμῶντας, σωθῆναι πρεσβείαις σου, Εὐγενία παναοίδιμε.

Πρὸς θεῖαν ἐξῆλθες νῦν, ἀναψυχὴν πανάριστε, αἰκισμῶν διελθοῦσα, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, καὶ τὸ ἀνυπόστατον ὕδωρ, τῶν πειρασμῶν Μάρτυς Εὐγενία, Χριστὸν οὖν δυσώπησον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, ἡμῖν ἐκτέτοκας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν δίδόντα, τοῖς εὐσεβῶς αὐτὸν ἀνυμνοῦσι, καὶ σὲ τὴν Πανάμωμον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
- » σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἔσκο-
- » τι σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἔσκορπισμέ-
- » να· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον Προεόρτιον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, καὶ συνέχων τὰ πάντα, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, καὶ σπαργανοῦται ὡς βρέφος, ἐν Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ, ἀλόγων ἀνακλίνεται· σπεύσωμεν ἐπιστῆναι, ἐν Βηθλεέμ, εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν μετὰ Μάγων, καρποὺς ἀρίστων πράξεων, κομιοῦντες ὡς δῶρα.

Τῆς Ἀγίας, ὅμοιον.

Οὐδὲν ἐδείχθη κώλυμα, πρὸς τελείους ἀγῶνας, τὸ ἀσθενὲς τοῦ θήλεος, ἀοράτῳ σου σθένει, Χριστὲ ῥωννύμενον· ὅθεν, Εὐγενία ἢ Μάρτυς, γενναίως υπερέθλησεν· ἥς τὴν ἔνδοξον μνήμην, συνῆψας νῦν, τῇ σεπτῇ Γεννήσει σου καὶ φωσφόρῳ, ἣν κατεδέξω Δέσποτα, ἐκ Παρθένου ἁγίας.

Ἔτερον Προεόρτιον, ὅμοιον.

Ἕμνον πιστοὶ προσάξωμεν, τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ· ἰδοὺ γὰρ νῦν προέρχεται, Βηθλεέμ ἐν τῇ πόλει, τεκεῖν Χριστὸν τὸν Σωτῆρα· ὅθεν Μάγοι σὺν δώροις, μετὰ Ἀστέρος δράμετε, σὺν ἡμῖν προσκυνῆσαι· Ποιμένες δὲ ἐκβοῆσαι σπεύσατε σὺν Ἀγγέλοις, τῷ τικτομένῳ Δόξα σοι, ἐν Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ.

Εἰς τοὺς Αἴνους,

Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β΄. Αἱ ἀγγελικαί.

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἀρόήτων μυστηρίων! τίκτεται Θεός, ἐπὶ γῆς δι' εὐσπλαχνίαν, τὴν δουλικὴν εἰκόνα, ἑαυτῷ περιθέμενος, ὅπως τῆς δουλείας ἀφαρπάσῃ, τῆς τοῦ ἀλλοτρίου τοὺς βοῶντας, πόθῳ ζέοντι· Εὐλογημένος εἶ Σωτὴρ, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Δεῦρο Ἰσραήλ, βαρυκάρδιε ἀπόθου, τὸ ἐν τῇ ψυχῇ, ἐπικείμενόν σοι νέφος· ἐπίγνωθι τὸν Πλάστην, ἐν Σπηλαίῳ τικτόμενον· οὗτος τῶν Ἐθνῶν ἡ προσδοκία, οὗτος καθελεῖ τὰς ἐορτάς σου· βοᾶν οὐ πείθη γάρ· Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγίνεται.

Ἦλιε Υἱέ, πῶς σε κρύψω τοῖς σπαργάνοις; πῶς σὲ γαλουχῶ, πάσης φύσεως τροφέα; πῶς σὲ χερσὶ κατέχω, τὸν κρατοῦντα τὰ σύμπαντα; πῶς σοὶ ἀδεῶς ἐνατενίζω, ᾧ οὐ τολμᾷ ἐνατενίζειν, τὰ πολυόμματα; ἡ Ἀπειρογάμος Χριστόν, κρατοῦσα ἐφθέγγετο.

Ἄισμασι καινοῖς, ἀλαλάξατε Ποιμένες· λόγους μαγικούς, ἀπορῶριψατε οἱ Μάγοι· σταλάξατε τὰ ὄρη, καὶ βουνοὶ ἀγαλλίασιν· δεῦτε θυγατέρες βασιλέων, εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου· λαοὶ εἰπώμεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Δεῦρο Βηθλεέμ, ἐτοιμάζου τὰ τοῦ τόκου· ἴθι Ἰωσήφ, ἀπογράφου σὺν Μαρίᾳ· σεπτοτάτη ἢ φάτνη! θεοφόρα τὰ σπάργανα! ἔνθα ἡ ζωὴ ἐνεληθεῖσα, σειρὰς θανάτου διαρρήξει ἐπισφίγγουσα, πρὸς ἀφθαρσίαν τοὺς βροτούς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὡ μακαριστὴ, τῆς Θεόπαιδος κοιλία, ἥτις νοητῶς, οὐρανοῦ μείζων ἐδείχθη! ὃν οὐ χωρεῖ γὰρ οὗτος, σὺ κατέχεις βαστάζουσα. Ὡ μακαριστοὶ μαστοὶ Παρθένου, οὓς περ θηλάσειεν ὁ τρέφων, πνοὴν ἅπασαν, Χριστὸς ὁ μήτρα σὰρξ παγεῖς, ἀνάνδρου Νεάνιδος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Οἶκος τοῦ Παντουργοῦ, ἐδείχθης ᾧ Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ἐνοικήσας, ὁ Κύριος τῆς δόξης, τεχθῆναι νῦν προέρχεται.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαυμάτων ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Νέον ἐν Βηθλεέμ, παιδίον ἐκ Παρθένου, Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, γεννᾶται ὦ τοῦ θαύματος!

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Τάξεις αἱ νοεραὶ, Ἀγγέλων ἐν ὑψίστοις, Θεῶ μετὰ Ποιμένων, βοήσατε καὶ Μάγων, τῷ τικτομένῳ δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

ὑπόδεξαι Βηθλεέμ, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον, ἐπὶ σὲ γεννηῆσαι ἤκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῶ· ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς· Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισσόκλεον δῶρον

προσκομίσατε. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντουργέτην.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθοῦ, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν τύχη ἡ Παραμονὴ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ, ἢ τῶν Ὁρῶν τούτων Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τῇ Παρασκευῇ.

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Τρισαγίου. Εἶτα τό, Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ', καὶ στιχολογοῦμεν τοὺς ἐφεξῆς τρεῖς ψαλμούς.

ΨΑΛΜΟΣ Ε΄

Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεησεώς μου, ὁ βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι, Κύριε· τὸ πρῶν εἰσακούση τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρῶν παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόψει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλων ἀνομίαν σὺ εἶ. Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσι παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν· ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα

αίμάτων καὶ δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς ναὸν ἅγιόν σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε, ὀδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου, κατεύθυνον ἐνώπιόν σου τὴν ὁδόν μου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαιία. Τάφος ἀνεφγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν, ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἔδολιοῦσαν· κρῖνον αὐτούς, ὁ Θεός. Ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν· κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν ἔξωσον αὐτούς, ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε. Καὶ εὐφρανθεῖσαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται, καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς, καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου. Ὅτι σὺ εὐλογῆσεις δίκαιον· Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας ἔστεφάνωσας ἡμᾶς.

ΨΑΛΜΟΣ ΜΔ΄

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ· ἡ γλώσσά μου κάλαμος, γραμματέως ὀξυγράφου. Ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου, διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Περιζῶσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, δυνατέ, τῇ ὠραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου· καὶ ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης· καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, δυνατέ, λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται, ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως. Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασσία ἀπὸ τῶν ἱματίων σου, ἀπὸ βάρων ἐλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὐφρανάν σε. Θυγατέρες βασιλέως ἐν τῇ τιμῇ σου· παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου, ὅτι αὐτός ἐστι Κύριός σου, καὶ προσκυνήσεις αὐτῷ. Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ θυγατέρες Τύρου ἐν δώροις· τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ. Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν· ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, ἀχθήσονται εἰς ναὸν βασιλέως. Ἄντι τῶν πατέρων σου ἐγεννήθησάν σοι υἱοί· καταστήσεις αὐτούς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΜΕ΄

Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα. Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν. Ἦχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ· ἠγίασε τὸ σκηνῶμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος. Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται· βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τὸ πρὸς πρῶι-πρῶι. Ἐταράχθησαν ἔθνη, ἔκλιναν βασιλεῖαι, ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος, ἐσαλεύθη ἡ γῆ· Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς· τόξον συντρίψει καὶ συνθλάσει ὄπλον καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί. Σχολάσατε καὶ γνῶτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ. Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν, ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούια γ'.

Κύριε ἐλέησον γ'.

Εἶπα· Δόξα. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἀπεγράφετό ποτε, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, ἐν Βηθλεὲμ ἡ Μαριάμ, κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι· ἀλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον τὸ Σπήλαιον, τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσων εἰκόνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν ὦ Κεχαριτωμένη; Οὐρανόν· ὅτι ἀνέτειλας τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παράδεισον· ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον· ὅτι ἔμεινας ἀφθορος. Ἄγνην Μητέρα· ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις υἱόν, τὸν πάντων Θεόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶπα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ'.

Ποίημα Σωφρονίου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη· τὸ Σπήλαιον δεχέσθω· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σκιά παρέδραμε· καὶ Θεὸς ἀνθρώποις, ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθεὶς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾶ, κρᾶζοντες· Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δίς, ἄνευ Στίχου. Εἶτα

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαϊμὰν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος γ'.

Νῦν προφητικὴ προῶρησις, πληρωθῆναι ἐπιέγεται, μυστικῶς ἢ φάσκουσα· Καὶ σὺ Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ὑπάρχεις ἐλαχίστη ἐν τοῖς Ἡγεμόσι, προευτρεπίζουσα τὸ Σπήλαιον· ἐκ σοῦ γάρ μοι ἐξελεύσεται, ἡγούμενος τῶν Ἐθνῶν διὰ σαρκός, ἐκ Παρθένου Κόρης Χριστὸς ὁ Θεός, ὃς ποιμανεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν νέον Ἰσραήλ. Δῶμεν αὐτῷ ἅπαντες μεγαλωσύνην.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Εἶτα, Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει Ἰωσήφ πρὸς τὴν Παρθένον· Μαρία, τί τὸ δρᾶμα τοῦτο, ὃ ἐν σοὶ τεθέαμαι; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, καὶ τὸν νοῦν καταπλήττομαι! Λάθρα τοίνυν ἀπ' ἐμοῦ, γενοῦ ἐν τάχει. Μαρία, τί τὸ δρᾶμα τοῦτο, ὃ ἐν σοὶ τεθέαμαι; ἀντὶ τιμῆς, αἰσχύνην· ἀντ' εὐφροσύνης, τὴν λύπην· ἀντὶ τοῦ ἐπαινέισθαι, τὸν ψόγον μοι προσήγαγες. Οὐκ ἔτι φέρω λοιπόν, τὸ ὄνειδος ἀνθρώπων· ὑπὸ γὰρ Ἱερέων ἐκ τοῦ ναοῦ, ὡς ἄμεμπτον Κυρίου σὲ παρέλαβον· καὶ τί τὸ ὀρώμενον;

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ εὐθύς τὸ προκείμενον τῆς Προφητείας.

Ἦχος δ'

Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

Στίχ. Αἰτησαὶ παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι Ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου.

Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 2)

Τάδε λέγει Κύριος· Καὶ σὺ Βηθλεὲμ, οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ, μὴ ὀλιγοστός εἶ ἐν χιλιάσιν Ἰούδα, ἐκ σοῦ γάρ μοι ἐξελεύσεται, τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος. Διὰ τοῦτο δώσει αὐτοὺς ἕως καιροῦ τικτούσης τέξεται· καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. Καὶ στήσεται, καὶ ὄψεται, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ Κυρίου, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ὀνόματος Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ὑπάρξουσι· διότι νῦν μεγαλυνθήσονται ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Ὁ Απόστολος

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α' 1)

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός, λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν τούτων, ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ· ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς. Τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τῶν Ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα· τίτι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν Ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν; Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς Ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος, ἢ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε, ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Καί, Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Γέννησις οὕτως ἦν...

Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτω μου πᾶσα ἀνομία.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ ἔστιν ἡ Βασιλεία...

Εἶτα τὸ Κοντάκιον

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορόρητως. Χόρρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Τό, Κύριε ἐλέησον γ'. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν... Ἐν ὀνόματι Κυρίου... Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς...

Καὶ ἡ εὐχή

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον· καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου· πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν... Τό, Κύριε ἐλέησον ιβ', Τό, Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ'. Εἶτα τοὺς ἐφεξῆς τρεῖς Ψαλμούς.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΣΤ'

Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδόν σου, ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες. Εὐφρανθήτωσαν καὶ ἀγαλλιάσθωσαν ἔθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι καὶ ἔθνη ἐν τῇ γῆ ὀδηγήσεις. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες. Γῆ ἔδωκε τὸν καρπὸν αὐτῆς· εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὁ Θεὸς ἡμῶν· Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΣΤ'

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις· ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. Μνησθήσομαι Ραὰβ καὶ Βαβυλῶνος, τοῖς γινώσκουσί με· καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι, καὶ Τύρος, καὶ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν, οὗτοι ἐγενήθησαν ἐκεῖ. Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος· καὶ ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτήν ὁ Ὑψιστος. Κύριος διηγῆσεται ἐν γραφῇ λαῶν, καὶ ἀρχόντων τούτων τῶν γεγεννημένων ἐν αὐτῇ. Ὡς εὐφραινομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

ΨΑΛΜΟΣ Ν'

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ

ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπερ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα· τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούια γ'.

Κύριε ἐλέησον γ'.

Εἶτα, Δόξα. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἀπεγράφετό ποτε, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, ἐν Βηθλεὲμ ἢ Μαριάμ, κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι· ἀλλ' ὡς τερπνὸν Παλάτιον τὸ Σπήλαιον, τῇ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφείς. Φάτνη πενιχρᾶ, Υἱὸς μονογενῆς, κείμενος ὀρθᾶται βροτός· καὶ σπαργάνοις πλέκεται, ὁ τῆς δόξης Κύριος· καὶ Μάγους ἀστήτη μνηύει, εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν· καὶ ἡμεῖς μελωδοῦμεν· Τριάς Ἁγία, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς, ἄνευ Στίχου. Εἶτα

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος πλ. δ΄

Πρὸ τῆς Γεννήσεως τῆς σῆς, τρόμω ὀρῶσαι τὸ μυστήριον Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ὡς γὰρ βρέφος νηπιάσαι ηὐδόκησας, ὁ τὸν πόλον κοσμήσας τοῖς ἀστράσι· καὶ φάτνη τῶν ἀλόγων ἀνακέκλισαι, ὁ δρακὶ συνέχων πάντα γῆς τὰ πέρατα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία ἐγνώσθη σου ἢ εὐσπλαγχνία. Χριστέ, τὸ μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Πάλιν τὸ αὐτό. Εἶτα, Δόξα. Ἦχος γ΄.

Ἰωσήφ, εἶπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τῶν Ἁγίων ἦν παρέλαβες Κόρην, ἔγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Ἐγὼ φησι, τοὺς Προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως· οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσι, σὺν δώροις τιμίσις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Καὶ εὐθύς τὸ προκείμενον τῆς Προφητείας.

Ἦχος δ΄.

Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν.

Στίχ. Οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ΄ 36)*

Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν. Ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἡγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναεστράφη. Αὕτη ἡ βίβλος τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ νόμος ὁ ὑπάρχων εἰς τὸν

αἰῶνα· πάντες οἱ κρατοῦντες αὐτήν, εἰς ζωὴν· οἱ δὲ καταλείποντες αὐτήν, ἀποθανοῦνται. Ἐπιστρέφου Ἰακώβ, καὶ ἐπιλαβοῦ αὐτῆς· διόδευσον πρὸς τὴν λάμπιν κατέναντι τοῦ φωτὸς αὐτῆς. Μὴ δῶς ἐτέρῳ τὴν δόξαν σου, καὶ τὰ συμφέροντά σοι ἔθνει ἀλλοτρίῳ. Μακάριοί ἐσμεν Ἰσραήλ· ὅτι τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ, ἡμῖν γνωστά ἐστίν.

Ὁ Ἀπόστολος

Πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 23)

Ἀδελφοί· πρὸ τοῦ ἔλθειν τὴν πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡς τε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιοθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν. Πάντες γὰρ Υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ ἐν δούλῳ, οὐδὲ ἐλεύθερῳ· οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῳ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν

Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου...

Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

* Ἡ περικοπὴ αὕτη οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς καθ' αὐτὸ Προφητείας τοῦ Ἱερεμίου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρως ἐπιγραφομένου Βιβλίου τοῦ Βαρούχ, ἐκ πέντε Κεφαλαίων συνισταμένου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βαρούχ οὗτος ὑπῆρχε τοῦ Προφήτου Ἱερεμίου Γραμματεὺς, διὰ τοῦτο καὶ ἡ τούτου προφητικὴ αὕτη περικοπὴ ἐπιγράφεται τῷ ἐκείνου ὀνόματι.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδῶσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σῶζειν.

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν...

Εἶτα τὸ Κοντάκιον

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῶ... Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν... Ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς...

Καὶ ἡ Εὐχή

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλόν σου· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Ἐπισυνάπτομεν καὶ τὴν Ἑκτὴν Ὥραν, λέγοντες εὐθύς· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τρίς. Εἶτα τοὺς Ψαλμούς.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΑ΄

Ὁ Θεός, τὸ κριμὰ σου τῷ βασιλεῖ δός, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως. Κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει. Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ, καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην. Κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων, καὶ ταπεινώσει συκοφάντην. Καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ, καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεᾶς γενεῶν. Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὡσεὶ σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλήθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη. Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμῶν ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης. Ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες, καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείξουσι. Βασιλεῖς Θαρσεῖς καὶ νῆσοι δῶρα προσοίσουσι· βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβᾶ δῶρα προσάξουσι. Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ. Ὅτι ἐρόύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου, καὶ πένητα, ᾧ οὐχ ὑπῆρχε βοηθός. Φείσεται πτωχοῦ καὶ πένητος, καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει. Ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ ζήσεται, καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς Ἀραβίας· καὶ προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διὰ παντός· ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν. Ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῇ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· ὑπεραρθήσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξανθήσουσιν ἐκ πόλεως ὡσεὶ χόρτος τῆς γῆς. Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας· πρὸ τοῦ ἡλίου διαμένει τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς· πάντα τὰ ἔθνη μακαριοῦσιν αὐτόν. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος. Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Καὶ πληρωθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΑ΄

Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Δαυῖδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ, ὡς ὤμοσε τῷ Κυρίῳ, ἠΰξατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ. Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκηνώμα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρωμνῆς μου, εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφάροισ μου νυσταγμόν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκηνώμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ. Ἴδου ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθᾶ, εὕρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ δρυμοῦ. Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου. Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐνεκεν Δαυῖδ τοῦ δούλου σου, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ σου. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν· Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοὶ σου τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα, ἃ διδάξω αὐτούς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἠρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῶ· Αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ᾧδε κατοικήσω, ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν. Τὴν θύραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσω, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων, τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσω σωτηρίαν, καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται. Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυῖδ· ἠτοιμάσα λύχνον τῷ χριστῷ μου. Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσω αἰσχύνην, ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἁγίασμά μου.

ΨΑΛΜΟΣ C΄

Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου, ἐν σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀυλισθήσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτωρ μου εἶ καὶ καταφυγή μου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπῶ ἐπ’ αὐτόν. Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς· ὄπλω κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς, καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ. Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις, καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτωλῶν ὄψει. Ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὑψιστον ἔθου καταφυγὴν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σὲ κακά, καὶ μᾶστιξ οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματί σου. Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀρουσί σε, μὴ ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ’ ἐμὲ ἠλπισε, καὶ ῥύσομαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. Κεκράξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ· μετ’ αὐτοῦ εἰμι ἐν θλίψει, ἐξελοῦμαι αὐτόν, καὶ δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσω αὐτόν, καὶ δείξω αὐτῷ τὸ σωτήριόν μου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούια, ἐκ γ΄. Κύριε ἐλέησον γ΄. Εἶτα, Δόξα. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἀπεγράφετό ποτε, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, ἐν Βηθλεὲμ ἢ Μαριάμ, κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι· ἀλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον, τὸ Σπήλαιον τῆ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσων εἰκόνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπαρθῶμεν ἐνθέως, καὶ κατίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν, ἐν Βηθλεὲμ πρὸς

204 204 ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ

ἡμᾶς ἐμφανῶς· καὶ νοῦν καθαρθέντες, τῷ βίῳ προσενέγκωμεν, ἀρετὰς ἀντιμύρου, προεντρεπιζόντες πιστῶς, τῶν Γενεθλίων τὰς εἰσόδους, ἐπὶ τῶν ψυχικῶν θησαυρισμάτων, κράζοντες· Ἐν ὑψίστοις δόξα, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι, δι' οὗ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ἐπεφάνη, τὸν Ἀδὰμ ἐκλυτρούμενος, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς ὡς Φιλάνθρωπος.

Δίς, ἄνευ Στίχου. Εἶτα

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμιὰν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος δ΄

Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου ἢ γῆ· σαλευθήτω τὰ θεμέλια, ἐπιλαβέτω τρόμος τὰ καταχθόνια· ὅτι ὁ Θεὸς τε καὶ Κτίστης, σαρκὸς εἰσέδου πλάσιν· καὶ ὁ κραταιᾶ κτίσας χειρὶ τὴν κτίσιν, σπλάγχχνον ὀραῖται πλάσματος. Ὡ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Πάλιν τὸ αὐτό. Εἶτα, Δόξα.

Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατίδωμεν, θαῦμα πᾶσαν ἔννοιαν, ἐκπλήττον καὶ συνέχον· καὶ εὐσεβῶς προσκυνοῦντες, πίστει ἀνυμνήσωμεν. Σήμερον πρὸς Βηθλεέμ, ἐγκυμονοῦσα Κόρη παραγίνεται, τοῦ γεννησαι τὸν Κύριον· χοροὶ δὲ Ἀγγέλων προτρέχουσι. Καὶ ταῦτα βλέπων ἐβόα, Ἰωσήφ ὁ Μνήστωρ· Τί τὸ ἐν σοὶ ξένον μυστήριον Παρθένε; καὶ πῶς μέλλεις λοχεῦσαι, ἢ ἀπειροζυγος Δάμαλις;

Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό. Καὶ εὐθύς,

Προκείμενον τῆς Προφητείας. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ζ΄ 10)

Προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἄχαζ λέγων· Αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βάθος, ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἄζαχ· Οὐ μὴ αἰτήσω, οὐδ' οὐ μὴ πειράσω Κύριον. Καὶ εἶπεν (Ἡσαΐας)· Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυΐδ· μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον. Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. Βούτυρον καὶ μέλι φάγεται, πρὶν ἢ γνῶναι αὐτόν, ἢ προελέσθαι πονηρά, ἐκλέξεται τὸ ἀγαθόν. Διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἀπειθεῖ πονηρία, τοῦ ἐκλέξασθαι τὸ ἀγαθόν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Λάβε σεαυτῷ τόμον καινὸν μέγαν, καὶ γράψον εἰς αὐτόν γραφίδι ἀνθρώπου. Τοῦ ὀξέως προνομὴν ποιῆσαι σκύλων. Πάρεστι γάρ· καὶ μάρτυράς μοι ποιήσον πιστοὺς ἀνθρώπους, τὸν Οὐρίαν τὸν ἱερέα, καὶ Ζαχαρίαν υἱὸν Βαραχίου. Καὶ προσῆλθον πρὸς τὴν Προφήτιν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβε, καὶ ἔτεκεν υἱόν· καὶ εἶπέ μοι Κύριος· Κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ταχέως σκύλευσον, Ὅξέως προνόμεισον. Διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον καλεῖν πατέρα ἢ μητέρα, λήψεται δύναμιν Δαμασκοῦ, καὶ τὰ σκῦλα Σαμαρείας ἔναντι βασιλέως Ἀσσυρίων. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Γνώτε Ἔθνη καὶ ἠττᾶσθε· ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· ἰσχυρότερες ἠττᾶσθε. Ἐὰν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε, καὶ πάλιν ἠττηθήσεσθε. Καὶ ἦν ἂν βουλὴν βουλευθήσεσθε, διασκεδάσει Κύριος· καὶ λόγον ὃν ἔαν λαλήσητε, οὐ μὴ ἐμμείνῃ ἐν ὑμῖν, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Απόστολος

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α΄ 10)

Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν ὁ οὐρανοί. Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον·

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος...

Εἶτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου, Κύριε, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν ὁ

205 ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ 205

Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν...

Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν... Ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς...

Καὶ ἡ εὐχή

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων καὶ πάσης κτίσεως Δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεικάστου ἐλέους σου τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους· Αὐτός, Δέσποτα φιλάνθρωπε,

πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρώσον ἡμῶν τὰς ψυχάς. Ἴνα διὰ παντὸς πρὸς σὲ ἀτενίζοντες καὶ τῷ παρὰ σοῦ φωτὶ ὀδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἰδίων κατοπτρεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Τὸ Τρισάγιον· Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν... Κύριε ἐλέησον, β΄. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ΄.

Καὶ οἱ Ψαλμοὶ

ΨΑΛΜΟΣ ΡΘ΄

Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ράβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών, καὶ κατακυριεύει ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου. Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου, ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε. Ὡμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ Ἴερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Κύριος ἐκ δεξιῶν σου, συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ βασιλεῖς. Κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσι, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ γῆς πολλῶν. Ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλὴν.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ΄

Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ. Μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ. Ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Μνεῖαν ἐποίησατο τῶν θαυμασίων αὐτοῦ· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος· τροφὴν ἔδωκε τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ· ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ, τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἔθνων. Ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις. Πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ, ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημένοι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι. Λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ· ἅγιον καὶ φοβερόν τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου· σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιούσιν αὐτήν. Ἡ αἰνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕ΄

Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὅτι πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ὀσιός εἰμι· σῶσον τὸν δούλόν σου, ὁ Θεός μου, τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κεκραξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὐφρανον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σύ, Κύριε, χρηστὸς καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου. Πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σύ καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε

206 206 ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ

ὁ Θεός μου, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐρρύσω τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατωτάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ καὶ συναγωγὴ κραταιῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου καὶ σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου. Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν, καὶ ιδέτωσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνηθήτωσαν· ὅτι σύ, Κύριε, ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούια γ', κτλ.

Εἶτα, Δόξα. Καὶ τὸ Τροπάριον.

Ἀπεγράφετό ποτε, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, ἐν Βηθλεὲμ ἢ Μαριάμ, κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ καταλύματι· ἀλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον, τὸ Σπήλαιον τῆ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσων εἰκόνα.

Καὶ νῦν.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος βαρύς.

Ἐξεπλήττετο ὁ Ἡρώδης, ὀρῶν τῶν Μάγων τὴν εὐσεβειαν· καὶ τῷ θυμῷ νικώμενος, τοῦ ἔτους ἠκριβολόγει τὸ διάστημα. Μητέρες ἠτεκνοῦντο, καὶ ἡ ἄωρος ἡλικία τῶν βρεφῶν, πικρῶς κατεθερίζετο· μαζοὶ ἐξηραίνοντο, καὶ πόροι γάλακτος συνεστέλλοντο. Μέγα ἦν τὸ δεινόν! διὸ εὐσεβῶς πιστοὶ συνελθόντες, προσκυνήσωμεν τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν.

Δίς, τὸ αὐτό, ἄνευ Στίχου. Εἶτα·

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει, καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἦχος β΄.

Ὅτε Ἰωσήφ, Παρθένε, λύπη ἐπιτρώσκετο, πρὸς Βηθλεὲμ ἀπαίρων, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Τί ὀρῶν με ἔγκυον, στυγνάζεις καὶ ταράττεσαι, ἀγνοῶν ὅλως τὸ ἐν ἐμοὶ φρικτὸν μυστήριον; Λοιπὸν ἀπόθου φόβον ἅπαντα, τὸ παράδοξον ἐννοῶν· Θεὸς κάτεισι γὰρ ἐπὶ γῆς δι' ἔλεον, ἐν τῇ ἐμῇ μήτρᾳ νῦν, καὶ σάρκα προσελάβετο· ὃν περ τικτόμενον, ὄψει ὡς ἠυδόκησε· καὶ τῆς χαρᾶς πλησθεὶς, προσκυνήσεις ὡς Κτίστην σου· ὃν Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἀπαύστως, καὶ δοξάζουσι, σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην.

Πάλιν τὸ αὐτό. Εἶτα· Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. β΄.

Ἰστέον,

ὅτι τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον, Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ἀναγινώσκεται πρότερον εὐλαβῶς καὶ μετὰ μέλους ὑπὸ τοῦ Κανονάρχου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ· εἶτα ψάλλεται μελωδικώτερον ὑπὸ τῶν δύο Χορῶν.

Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὁ δρακὶ τὴν πᾶσαν ἔχων κτίσιν (ἐκ γ΄).

Τράκει καθάπερ βροτὸς σπαργανοῦται, ὁ τῇ οὐσίᾳ ἀναφής.

Θεὸς ἐν φάτνῃ ἀνακλίνεται, ὁ στερεώσας τοὺς οὐρανοὺς πάλαι κατ' ἀρχάς.

Ἐκ μαζῶν γάλα τρέφεται, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ μάννα ὀμβρίσας τῷ λαῷ.

Μάγους προσκαλεῖται, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.

Δῶρα τούτων αἶρει, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου.

Προσκυνοῦμέν σου τὴν Γένναν Χριστὲ (ἐκ γ’).

Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὰ θεῖά σου Θεοφάνεια.

Καὶ εὐθύς τὸ Προκείμενον τῆς Προφητείας.

Ἦχος δ’.

Μήτηρ Σιών ἐρεῖ ἄνθρωπος,

καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. θ’ 6)

Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἄξω γὰρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ υἰεῖαν αὐτῶ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον· ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυῖδ, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν

207 ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ 207

αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτήν, καὶ ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα· Ὁ ζῆλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσει ταῦτα.

Ὁ Ἀπόστολος

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ανάγνωσμα

(Κεφ. β’ 11)

Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες· δι’ ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ’ αὐτῶ. Καὶ πάλιν· Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν· ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου, διὰ παντὸς τοῦ ζῆν, ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ

ιλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον·

Ἀναχωρησάντων τῶν Μάγων...

Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ Ἀναγνώστης

Μὴ δὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον· καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν Ἅγιόν σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς... Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία... Τὸ Κοντάκιον· Ἡ Παρθένος σήμερον... Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Τό, Κύριε ἐλέησον, τρίς. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν Τιμιωτέραν...

Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς...

Καὶ ἡ εὐχή

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἧ ἐπὶ τοῦ ζωοποιῦ ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι ληστῇ τὴν εἰς Παράδεισον ὠδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου. Ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἰκετεύομεν τὴν σὴν ἀνεύκαστον ἀγαθότητα· Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι. Καὶ οὕτω τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταντήσωμεν, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα τὰ Τυπικά, χῦμα.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον...

Δόξα τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον,
κτλ.

Καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κτλ.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε,...

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι,...

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες,...

Μακάριοι οἱ πραεῖς,...

Μακάριοι οἱ πεινῶντες,...

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,...

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ,...

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί,...

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι,...

Μακάριοί ἐστε, ὅταν,...

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε,...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε,...

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα,...

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε,...

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε καὶ λέγει· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ,
πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Στίχ. Προσέλθετε πρὸς αὐτόν, καὶ φωτίσθητε.

Χορὸς ὁ ἐπουράνιος ὑμνεῖ σε καὶ λέγει· Ἄγιος,

208 208 ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ

Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Δόξα.

Χορὸς Ἁγίων Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, μετὰ πασῶν τῶν ἐπουρανίων
Δυνάμεων ὑμνεῖ σε καὶ λέγει· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ
οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.

Καὶ νῦν.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα Παντοκράτορα,...

Ἄνεξ, ἄφεξ, συγχώρησον, ὁ Θεός, τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ
ἀκούσια, τὰ ἐν ἔργῳ

καὶ λόγῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, τὰ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, τὰ κατὰ νοῦν καὶ
διάνοιαν· τὰ πάντα ἡμῖν συγχώρησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ ἐστιν...

Τὸ Κοντάκιον

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν
ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν
Ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν.

Τό, Κύριε ἐλέησον, ἰβ΄. Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον..., ἐκ γ΄. Δόξα. Καὶ νῦν.
Τό, Εὐλογήσω τὸν Κύριον,...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΕ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΥΠΙΚΟΝ

Περὶ τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων,

εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ ἢ Δευτέρᾳ.

Α΄. Ἐὰν τύχη ἐν Κυριακῇ.

Τῇ πρὸ τῆς Κυριακῆς ταύτης Παρασκευῇ, ἣτις ἐστὶν ἡ προπαραμονὴ τῶν
Χριστουγέννων, ψάλλονται τὸ πρῶτ' αἱ Μεγάλαι Ὦραι μόνον, ὡς προεῖρηται, σελ.
468 — Τῇ δὲ Παρασκευῇ ἐσπέρας, καὶ τῷ Σαββάτῳ πρῶτ', ψάλλεται ἡ τῆς ἡμέρας
Ἀκολουθία. Μετὰ δὲ τὸν Ὅρθρον τοῦ Σαββάτου, γινομένης Λειτουργίας τοῦ
Χρυσοστόμου εἰς τὴν ὥραν αὐτῆς, ἀναγινώσκεται Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τὰ

ἐν τῷ Σαββάτῳ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Ὡραι δὲ λέγονται, κατ' αὐτὸ τὸ Σάββατον, αἱ λιταὶ καὶ συνήθεις.

Τὸ δὲ Ἑσπέρας τοῦ αὐτοῦ Σαββάτου οὐδὲν τῶν Αναστασίμων ψάλλομεν, ἀλλὰ πάντα τῆς Ἑορτῆς· οὐδὲ Στιχολογία Ψαλτηρίου γίνεται, ἀλλὰ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν Μεγάλην Συναπτὴν, ἀρχόμενοι τοῦ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος β'. Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, καὶ τὰ ἕτερα τρία. Δόξα. Καὶ νῦν. Αὐγούστου μοναρχήσαντος. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἰλαρόν. Καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα, ἐν οἷς ψάλλομεν καὶ τὰ Τροπάρια αὐτῶν. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν Ἀναγνωσμάτων, ἐπισυνάπτονται ἀμέσως ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα, καθὼς εἰσι τετυπωμένα. Τό, Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ἀπολυτίκιον. Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, γ'. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, ἅπαντα ἢ τῆς Ἑορτῆς Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Περὶ δὲ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς ταύτης, καὶ ἐφεξῆς περὶ τοῦ Ὁρθρου τῆς ἐπαύριον, ὄρα ἔμπροσθεν εἰς τὴν κς' τοῦ παρόντος μηνός, Ἀριθμῶ Β'.

Β'. Ἐὰν τύχη ἐν Δευτέρῳ.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, αἱ μὲν Μεγάλαι Ὡραι ψάλλονται πάλιν τὸ πρῶν τῆς Παρασκευῆς, ὡς προείρηται, σελ. 468 — Τῇ δὲ Παρασκευῇ ἑσπέρας, καὶ τῷ Σαββάτῳ πρῶν, ψάλλεται ἢ τῆς ἡμέρας Ἀκολουθία. — Τῷ δὲ Σαββάτῳ ἑσπέρας καὶ τῇ Κυριακῇ πρῶν, ψάλλεται ἢ Ἀκολουθία τῶν Πατέρων μετὰ τῶν Προεορτίων, ἥτοι τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ὡς ἐκεῖ διατέτακται, Ἀριθμῶ Γ'.

Τὸ δὲ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς Κυριακῆς, ψάλλεται ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἑορτῆς ἀπαραλλάκτως, ὡς καὶ ἀνωτέρω. Μετὰ τὸν Προοιμιακόν δηλαδὴ, Στιχολογίας μὴ γινομένης, ἀρχόμεθα τοῦ, Κύριε ἐκέκραξα, καὶ ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς, ποιοῦντες αὐτὰ εἰς ἕξ. Δόξα. Καὶ νῦν. Αὐγούστου μοναρχήσαντος. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Φῶς ἰλαρόν· καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα, ψαλλομένων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Τροπαρίων. Μετὰ δὲ τὰ Ἀναγνώσματα, ὁ Ἀπόστολος εὐθὺς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἑσπερινοῦ. Ἐφεξῆς τὰ Ἀπόστιχα· τὸ Ἀπολυτίκιον· Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν γ', καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, ἅπαντα ἢ τῆς Ἑορτῆς Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῆς, καὶ ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠχος β΄. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι. Τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλυται, ἡ φλογίνη ῥομφαία τὰ νῶτα δίδωσι, καὶ τὰ Χερουβὶμ παραχωρεῖ, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς· καὶ γὰρ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς μεταλαμβάνω, οὐ προεξεβλήθην διὰ τῆς παρακοῆς. Ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, ὁ χαρακτήρ τῆς αἰδιότητος αὐτοῦ, μορφὴν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρὸς προελθὼν, οὐ τροπὴν ὑπομείνας· ὁ γὰρ ἦν διέμεινε, Θεὸς ὢν ἀληθινός· καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν· αὐτῷ βοήσωμεν· Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.(δὶς)

Ἀνατολίου. Ὁ αὐτός.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα. Ποιμένων γὰρ ἀγραυλούντων, καὶ Μάγων προσκυνούντων, Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, Ἡρώδης ἐταράττετο· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.(δὶς)

Ὁ αὐτός.

Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ Δεσποτεία σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας, φῶς ἡμῖν ἔλαμψας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ παρουσίᾳ· φῶς ἐκ φωτός, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, πᾶσαν κτίσιν ἐφαίδρυνας. Πᾶσα πνοὴ αἰνεῖ σε, τὸν χαρακτήρα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς. Ὁ ὢν καὶ προὖν, καὶ ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὤφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοι προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον· οἱ οὐρανοὶ τὸν Ἀστέρα· οἱ Μάγοι τὰ δῶρα· οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα· ἡ γῆ τὸ σπήλαιον· ἡ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον. Ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος ὁ αὐτός. Κασίας.

Αὐγοῦστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο· καὶ σοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐκ τῆς Ἁγνῆς, ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδώλων κατήργηται. Ὑπὸ μίαν βασιλείαν ἐγκόσμιον, αἱ πόλεις γεγένηνται· καὶ εἰς μίαν Δεσποτείαν Θεότητος, τὰ ἔθνη ἐπίστευσαν. Ἀπεγράφησαν οἱ λαοί, τῷ δόγματι τοῦ

Καίσαρος· ἐπεγράφημεν οἱ πιστοί, ὀνόματι Θεότητος, σοῦ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἡμῶν. Μέγα σου τὸ ἔλεος, δόξα σοι.

Καὶ γίνεται Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· Φῶς ἰλαρόν, καὶ τὰ Αναγνώσματα, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, μετὰ τῶν Τροπαρίων καὶ τῶν στίχων αὐτῶν.

Α΄. Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. α΄ 1)

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς Ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε Νύκτα· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα μία. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος· καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ ὕδατος, τοῦ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα, Οὐρανόν· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα δευτέρα. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτως· καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηράν, Γῆν· καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε, Θαλάσσας. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατὰ γένος καὶ καθ' ὁμοίότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπόν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα τρίτη*.

* Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νεοτυπώτου Τυπικοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας ἀναγινώσκονται τρία μόνον Ἀναγνώσματα, δηλ. τὸ Α΄ καὶ μετ' αὐτό, τὸ Τροπάριον τῆς προφητείας, Λαθὼν ἐτέχθης. Εἶτα τὸ Β΄ Ἀνάγνωσμα, καὶ μετ' αὐτό, τὸ ἕτερον Τροπ. τῆς Προφητείας, Ἀνέτειλας Χριστέ. Τελευταῖον, τὸ Γ΄ Ἀνάγνωσμα, καὶ μετὰ τοῦτο, εἴτε ψάλλεται Τρισάγιον εἴτε μῆ, εὐθύς ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον, κ.τ.λ.

Β΄. Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. κδ΄ 2)

Ἐγένετο πνεῦμα Θεοῦ ἐπὶ Βαλαάμ· καὶ ἀναλαβὼν τὴν παραβολὴν αὐτοῦ, εἶπεν· Ὡς καλοὶ σου οἱ οἴκοι Ἰακώβ, αἱ σκηναὶ σου Ἰσραήλ, ὡσεὶ νάπαι σκιάζουσαι, καὶ ὡσεὶ παράδεισοι ἐπὶ ποταμῶν, καὶ ὡς σκηναί, ἃς ἔπηξε Κύριος, ὡσεὶ κέδροι παρ' ὕδατα. Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, καὶ κυριεύσει ἐθνῶν πολλῶν, καὶ ὑψωθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ ἀυξηθήσεται. Ὁ Θεὸς ὠδήγησεν αὐτὸν ἐξ Αἰγύπτου, ὡς δόξα μονοκέρωτος αὐτῷ· ἔδεται ἔθνη ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιῖ, καὶ ταῖς βολίσιν αὐτοῦ κατατοξεύσει ἐχθρούς. Κατακλιθεὶς ἀνεπαύσατο ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἀναστήσει αὐτόν; οἱ εὐλογοῦντές σε, εὐλογημένοι· καὶ οἱ καταρώμενοί σε, κεκατήρανται. Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ, καὶ ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραήλ, καὶ θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ, καὶ προνομεύσει πάντας τοὺς υἱοὺς Σήθ. Καὶ ἔσται Ἐδώμ κληρονομία, καὶ ἔσται κληρονομία Ἡσαῦ ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ, καὶ Ἰσραήλ ἐποίησεν ἰσχύν.

Γ'. Προφητείας Μιχαίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. δ' 6-7, ε' 1-3)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, συνάξω τὴν συντετριμμένην, καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέξομαι, καὶ οὐς ἀπώσαμην. Καὶ θήσομαι τὴν συντετριμμένην εἰς ὑπόλειμμα, καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰς ἔθνος ἰσχυρόν· καὶ βασιλεύσει Κύριος ἐπ' αὐτούς ἐν ὄρει Σιών, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ σὺ Βηθλεέμ, οἶκος τοῦ Ἐφραθα, μὴ ὀλιγοστός εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα; ἐκ σοῦ γάρ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ αἱ ἐξοδοὶ αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος. Διὰ τοῦτο δώσει αὐτούς ἕως καιροῦ τικτούσης· τέξεται, καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. Καὶ στήσεται καὶ ὄψεται, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν ἰσχύι Κύριος, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ὀνόματος Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτῶν ὑπάρξουσιν· διότι νῦν μεγαλυνθήσονται, ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Εἶτα ἀνιστάμενοι λέγομεν·

Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Λαθῶν ἐτέχθης ὑπὸ τὸ Σπήλαιον, ἀλλ' οὐρανός σε πᾶσιν ἐκήρυξεν, ὡσπερ στόμα, τὸν Ἀστέρα προβαλλόμενος Σωτήρ. Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. α'. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις· ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Καὶ Μάγους σοι προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. β'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ· μνησθήσομαι Ῥαὰβ καὶ Βαβυλῶνος, τοῖς γινώσκουσί με.

Καὶ Μάγους σοὶ προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. γ'. Καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι, καὶ Τύρος, καὶ λαὸς τῶν Αἰθιοπῶν.

Καὶ Μάγους σοὶ προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. δ'. Οὗτοι ἐγενήθησαν ἐκεῖ. Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ὁ Ὑψιστος.

Καὶ Μάγους σοὶ προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. ε'. Κύριος διηγήσεται ἐν γραφῇ λαῶν, καὶ ἀρχόντων τούτων τῶν γεγενημέων ἐν αὐτῇ. Ὡς εὐφραϊνομένων πάντων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Καὶ Μάγους σοὶ προσήνεγκεν, ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε· μεθ' ὧν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ ὅλον.

Εἶτα, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Δ'. Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ια' 1)

Τάδε λέγει Κύριος· Ἐξελεύσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ῥίζης ἀναβήσεται. Καὶ ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτῷ Πνεῦμα Θεοῦ· Πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, Πνεῦμα βουλήs καὶ ἰσχύος, Πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας, Πνεῦμα φόβου Θεοῦ ἐμπλήσει αὐτόν. Οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ, οὐδὲ κατὰ τὴν λαλιὰν ἐλέγξει· ἀλλὰ κρινεῖ ἐν δικαιοσύνῃ ταπεινῶν κρίσιν, καὶ ἐλέγξει ἐν εὐθύτητι τοὺς ἐνδόξους τῆς γῆs· καὶ πατάξει τὴν γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ τῷ πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβεῖς. Καὶ ἔσται δικαιοσύνη ἐζωσμένος τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, καὶ ἀλήθειαν εἰλημένος τὰς πλευρὰς αὐτοῦ. Τότε συμβοσκηθήσεται λύκος μετὰ ἀρνῶν, καὶ πάρδαλις συναναπαύσεται ἐρίφῳ καὶ μοσχάριον, καὶ λέων, καὶ ταῦρος, ἅμα βοσκηθήσονται, καὶ ἅμα τὰ παιδία αὐτῶν ἔσονται· καὶ λέων ὡς βοῦς φάγεται ἄχυρα. Καὶ παιδίον νήπιον ἐπὶ τρώγλην ἀσπίδων, καὶ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ κοίτης ἐκγόνων ἀσπίδων τὴν χεῖρα ἐπιβαλεῖ, καὶ οὐ μὴ κακοποιήσουσιν, οὐδ' οὐ μὴ δυνήσονται ἀπολέσαι οὐδένα ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Ἅγιόν μου· ὅτι ἐνεπλήσθη ἡ σύμπασα γῆ τοῦ γνῶναι τὸν Κύριον, ὡς

ὕδωρ πολὺ κατακαλύψαι θαλάσσης. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιούσι, καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, τιμὴ.

Ε΄. Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 36)

Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν. Ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἡγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Αὕτη ἡ βίβλος τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ νόμος ὁ ὑπάρχων εἰς τὸν αἰῶνα· πάντες οἱ κρατοῦντες αὐτήν, εἰς ζωὴν· οἱ δὲ καταλείποντες αὐτήν, ἀποθανοῦνται. Ἐπιστρέφου Ἰακώβ, καὶ ἐπιλαβοῦ αὐτῆς· διόδευσον πρὸς τὴν λάμπιν κατέναντι τοῦ φωτὸς αὐτῆς. Μὴ δῶς ἐτέρῳ τὴν δόξαν σου, καὶ τὰ συμφέροντά σοι ἔθνη ἀλλοτρίῳ. Μακάριοι ἐσμεν Ἰσραὴλ, ὅτι τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ ἡμῶν γνωστὰ ἐστί.

Ζ΄. Προφητείας Δανιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. β' 31)

Εἶπε Δανιὴλ τῷ Ναβουχοδονόσορ· Σύ, βασιλεῦ, ἐθεώρεις, καὶ ἰδοὺ εἰκῶν μία· μεγάλη ἡ εἰκὼν ἐκείνη, καὶ ἡ πρόσοψις αὐτῆς ὑπερφερῆς, ἐστῶσα πρὸ προσώπου σου, καὶ ἡ ὄρασις αὐτῆς φοβερά. Εἰκῶν, ἥς ἡ κεφαλὴ χρυσοῦ καθαροῦ· αἱ χεῖρες καὶ τὸ στῆθος καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς, ἀργυροῖ· ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροί, χαλκοῖ· αἱ κνήμαι, σιδηραῖ· οἱ πόδες, μέρος μὲν τι σιδηροῦν, μέρος δὲ τι ὄστρακινον. Ἐθεώρεις, ἕως ὅτου ἀπετμήθη λίθος ἀπὸ ὄρους ἄνευ χειρός, καὶ ἐπάταξε τὴν εἰκόνα ἐπὶ τοὺς πόδας τοὺς σιδηροῦς καὶ ὄστρακίνοους, καὶ ἐλέπτυνεν αὐτοὺς εἰς τέλος. Τότε ἐλεπτύνθησαν εἰς ἄπαξ, τὸ ὄστρακον, ὁ σίδηρος, ὁ χαλκός, ὁ ἄργυρος, ὁ χρυσός· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ κονιορτὸς ἀπὸ ἄλωνος θερινῆς· καὶ ἐξῆρεν αὐτὰ τὸ πλῆθος τοῦ πνεύματος, καὶ τόπος οὐχ εὐρέθη ἐν αὐτοῖς· καὶ ὁ λίθος, ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα, ἐγένετο εἰς ὄρος μέγα, καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν. Τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐνύπνιον· καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτοῦ, ἐροῦμεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ λαῷ ἐτέρῳ οὐχ ὑπολειφθήσεται· καὶ λεπτυνεῖ καὶ ἐκλικμήσει πάσας τὰς βασιλείας· καὶ αὕτη ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ὃν τρόπον εἶδες, ὅτι ἀπὸ ὄρους ἐτμήθη λίθος ἄνευ χειρῶν, καὶ ἐλέπτυνε τὸ ὄστρακον, τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν. Ὁ Θεὸς ὁ μέγας ἐγνώρισεν τῷ βασιλεῖ, ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα· καὶ ἀληθινὸν τὸ ἐνύπνιον· καὶ πιστὴ ἡ σύγκρισις αὐτοῦ.

Τροπάριον. Ἦχος πλ. β'.

Ἀνέτειλας Χριστὲ ἐκ Παρθένου, νοητὲ Ἥλιε τῆς Δικαιοσύνης· καὶ Ἀστὴρ σε ὑπέδειξεν, ἐν Σπηλαίῳ χωρούμενον τὸν ἀχώρητον.

Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχ. α'. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχ. β'. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται· ἔτοιμος ὁ θρόνος σου ἀπὸ τότε.

Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχ. γ'. Ἐπῆραν οἱ ποταμοί, Κύριε, ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν· ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, ἀπὸ φωνῶν ὑδάτων πολλῶν.

Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχ. δ'. Θαυμαστοὶ οἱ μετεωρισμοὶ τῆς θαλάσσης· θαυμαστὸς ἐν ὑψηλοῖς ὁ Κύριος· τὰ μαρτύριά σου ἐπιστώθησαν σφόδρα.

Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Στίχ. ε'. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Μάγους ὀδηγήσας εἰς προσκύνησίν σου· μεθ' ὧν σε μεγαλύνομεν, Ζωοδότα δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ ὅλον.

Εἶτα, τὰ ἐφεξῆς Ἀναγνώσματα.

Ζ'. Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. θ' 6)

Παιδίον ἐγενήθη ἡμῖν, υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Μεγάλῃς βουλῆς Ἄγγελος, θαυμαστὸς σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχῶν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἄξω γὰρ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ ὑγείαν αὐτῶ. Μεγάλῃ ἡ

ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον· ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυΐδ, καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, κατορθῶσαι αὐτὴν καὶ ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζῆλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσει ταῦτα.

Η΄. Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ζ΄ 10)

Προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἄχαζ, λέγων· Αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βάθος ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἄχαζ· Οὐ μὴ αἰτήσω, οὐδ' οὐ μὴ πειράσω Κύριον. Καὶ εἶπεν (Ἡσαΐας)· Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυΐδ· μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον. Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται Υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. Βούτυρον καὶ μέλι φάγεται, πρὶν ἢ γνῶναι αὐτόν, ἢ προελέσθαι πονηρά, ἐκλέξεται τὸ ἀγαθόν· διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἀπειθεῖ πονηρία τοῦ ἐκλέξασθαι τὸ ἀγαθόν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Λάβε σεαυτῷ τόμον καινὸν μέγαν, καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι ἀνθρώπου, τοῦ ὀξέως προνομήν ποιῆσαι σκύλων. Πάρεστι γάρ· καὶ μάρτυράς μοι ποιήσον πιστοὺς ἀνθρώπους, τὸν Οὐρίαν τὸν Ἱερέα, καὶ Ζαχαρίαν υἱὸν Βαραχίου. Καὶ προσῆλθον πρὸς τὴν Προφῆτιν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβε, καὶ ἔτεκεν υἱόν· καὶ εἶπέ μοι Κύριος· Κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Ταχέως σκύλευσον, Ὄξέως προνόμευσον. Διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον καλεῖν πατέρα ἢ μητέρα, λήψεται δύναμιν Δαμασκοῦ, καὶ τὰ σκῦλα Σαμαρείας ἐναντι βασιλέως Ἀσσυρίων. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Γνωτὲ ἔθνη καὶ ἠττᾶσθε· ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς· ἰσχυρότερες ἠττᾶσθε. Ἐὰν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε, καὶ πάλιν ἠττηθήσεσθε. Καὶ ἦν ἂν βουλήν βουλευθήσεσθε, διασκεδάσει Κύριος· καὶ λόγον ὃν ἐὰν λαλήσητε, οὐ μὴ ἐμμεῖνῃ ἐν ὑμῖν, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Μετὰ δὲ τὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων συμπλήρωσιν, γίνεται Συναπτή, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλεται τὸ Τρισάγιον.

Εἶτα, Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄.

Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

Στίχ. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καὶ δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α΄ 1)

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεός, λαλήσας τοῖς Πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. Ὅς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς. Τοσοῦτῳ κρείττων γενόμενος τῶν Ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα. Τίτι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν Ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν; Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκνησάτωσαν αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς Ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα· πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἢ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε, ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου. Καί, σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται. Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν. Πρὸς τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλούια. Ἦχος πλ. δ'.

Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου, ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Στίχ. Ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν·

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα...

Τέλος· Καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

Καὶ καθεξῆς, ἡ Θεία Λειτουργία

τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Κοινωνικόν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. ᾠχος α΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφραινέσθωσαν. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθεὶς ἐκ γυναικός. Σπήλαιον καὶ φάτνη ὑπεδέξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι. Μάγοι ἐξ ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεὲμ δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίως χεῖλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, σήμερον ἠνώθησαν, τεχθέντος τοῦ Χριστοῦ. Σήμερον Θεὸς ἐπὶ γῆς παραγέγονε, καὶ ἄνθρωπος εἰς οὐρανοὺς ἀναβέβηκε. Σήμερον ὁράται σαρκί, ὁ φύσει ἀόρατος, διὰ τὸν ἄνθρωπον· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦντες, βοήσωμεν αὐτῷ· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦν ἡμῖν ἐβράβευσεν, ἡ παρουσία σου, Σωτῆρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ὁ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ἐν Βηθλεὲμ ἀκούω, ὑπὸ Ἀσωμάτων σήμερον, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκήσαντι γενέσθαι· Νῦν ἡ Παρθένος οὐρανῶν πλατυτέρα· ἐξανέτειλε γὰρ φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις· καὶ ταπεινοὺς ὑψωσε, τοὺς ἀγγελικῶς μελωδοῦντας· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ.

Ὁ αὐτός.

Τὸν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν, ῥεύσαντα ἐκ παραβάσεως, ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς, κλίνας οὐρανοὺς κατέβη, καὶ ᾤκησεν ἐν μήτρᾳ παρθενικῇ ἀναλλοιώτως· ἵνα ἐν αὐτῇ, τὸν φθαρόντα Ἀδάμ, ἀναπλάσῃ κρίζοντα· Δόξα τῇ ἐπιφανείᾳ σου, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός.

Δόξα. ᾠχος πλ. α΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα, Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι, ἔφθασαν ἐν Βηθλεὲμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν Ἄχρονον.

Καὶ νῦν. ᾠχος πλ. β΄. Γερμανοῦ.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῶ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἢ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπαιται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄. Γερμανοῦ.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει, καὶ μήτρα οὐ φθείρεται· ὁ Λόγος σαρκοῦται, καὶ τοῦ Πατρὸς οὐ κεχώρισται. Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ἦχος γ΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Σήμερον τίκτει ἡ Παρθένος, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός. Ἐδὲμ προσφέρει σπῆλαιον, καὶ ἀστὴρ μηνύει Χριστόν, τὸν ἥλιον τοῖς ἐν σκότει. Μετὰ δώρων Μάγοι προσεκύνησαν, πίστει φωτιζόμενοι· καὶ Ποιμένες εἶδον τὸ θαῦμα, Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, καὶ λεγόντων· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε· ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, ἐξ Ἀνατολῶν ἐλθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα· καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προθύμως ἀνοίξαντες, δῶρα τίμια προσέφερον· δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων· καὶ λίβανον, ὡς Θεῶ τῶν ὄλων· ὡς τριημέρῳ δὲ νεκρῶ, σμύρναν τῷ ἀθανάτῳ. Πάντα τὰ ἔθνη, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε πάντες, οἱ ἀγαπῶντες Σιών. Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ· ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφις κατηργήθη· ἦν γὰρ ἠπάτησε πρῶην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ Δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα. Ὡ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας, καὶ γνώσεως Θεοῦ! ἢ προξενήσασα τὸν θάνατον πάση σαρκί, τῆς ἁμαρτίας τὸ ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου· βρέφος γὰρ τίκτεται ἐξ αὐτῆς, ὁ παντέλειος Θεός· καὶ διὰ τοῦ τόκου, παρθενίαν σφραγίζει, σειρὰς ἁμαρτημάτων, λύων διὰ σπαργάνων· καὶ διὰ νηπιότητος, τῆς Εὔας

θεραπεύει, τὰς ἐν λύπαις ὠδῖνας. Χορευέτω τοίνυν πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτήν, παραγένονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Σπηλαίῳ παρώκησας, Χριστέ ὁ Θεός, φάτνη ὑπεδέξατο, Ποιμένες δὲ καὶ Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δὴ τῶν Προφητῶν ἐπληροῦτο τὸ κήρυγμα· καὶ Ἀγγέλων αἰ Δυνάμεις ἐθαύμαζον, βοῶσαι καὶ λέγουσαι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ', ἐκ γ'.

Ἦ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε δόξα σοι.

Τὸ αὐτό, καὶ εἰς τό, Θεὸς Κύριος...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἔνθα ὀδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν βασιλέων. Ἄγγελοι ὕμνουσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὠδὴν ἐπάξιον, Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.(δίς)

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί ἐκθαμβεῖσε τὸ ἐν σοί; Ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησά φησι, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα. Ἄνανδρός εἰμι, καὶ πῶς τέξω Υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακεν; ὅπου Θεὸς δὲ βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, ὡς γέγραπται. Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.(δίς)

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς; πάντως ὡς οἶδεν ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠδύοκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν· καὶ γέγονεν ὁ ὦν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶ-

σαι.(δίζ)

Οἱ Αναβαθμοί, τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου.

Τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὰ σύμπαντα σήμερον, χαρᾶς πληροῦνται· Χριστὸς ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Εἶτα,

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β΄

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη. Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεέμ, τὸν καθήμενον διὰ παντός, σὺν Πατρὶ. Σήμερον Ἄγγελοι τὸ βρέφος τὸ τεχθέν, θεοπρεπῶς δοξολογοῦσι· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ παρῶν τοῦ κυρίου Κοσμᾶ, φέρων Ἀκροστιχίδα τὴν δε·

Χριστὸς βροτωθεὶς, ἦν ὅπερ Θεὸς μένη.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Εἰρμός.

» Χριστὸς γεννᾶται· δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρα-

» νῶν· ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς· ὑψώθητε. Ἄι-

» σατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀ-

» νυμνήσατε λαοί· ὅτι δεδόξασται.

ῥεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπταικότα θείας ζωῆς, αὐθις ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς Δημιουργός· ὅτι δεδόξασται.

Ἰδὼν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται· τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου, θείας ἀγνῆς, ὅλον οὐσιούται, ἀληθεία σαρκωθεὶς· ὅτι δεδόξασται.

Σοφία Λόγος καὶ Δύναμις, Υἱὸς ὢν τοῦ Πατρὸς καὶ ἀπαύγασμα. Χριστὸς ὁ Θεὸς δυνάμεις λαθὼν, ὅσας ὑπερκοσμίου, ὅσας ἐν γῆ, καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς· ὅτι δεδόξασται.

Ἔτερος Κανὼν Ἰαμβικός, Ἰωάννου Μοναχοῦ, φέρων Ἀκροστιχίδα τήν δε διὰ στίχων Ἡρωελεγειῶν·

» Εὐεπίης μελέεσσιν ἐφύμνια ταῦτα λιγαίνει

» Υἱὰ Θεοῦ μερόπων εἵνεκα τικτόμενον

» Ἐν χθονί, καὶ λύοντα πολύστονα πῆματα κόσμου.

» Ἀλλ' ἄνα, ῥητήρας ῥύετο τῶν δε πόνων.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Εἰρμός.

» Ἔσωσε λαόν, θαυματουργῶν Δεσπότης

» Ὑγρὸν θαλάσσης, κῦμα χερσώσας πάλαι.

» Ἐκὼν δὲ τεχθεὶς ἐκ Κόρης, τρίβον βατήν

» Πόλου τίθησιν ἡμῖν· ὃν κατ' οὐσίαν

» Ἴσόν τε Πατρί, καὶ βροτοῖ δοξάζομεν.

Ἦνεγκε γαστήρ, ἡγιασμένη Λόγον

Σαφῶς ἀφλέκτω, ζωγραφουμένη βάτω

Μιγέντα μορφῆ, τῆ βροτησίᾳ Θεὸν

Εὔας τάλαιναν, νηδὺν ἀρᾶς τῆς πάλαι

Λύοντα πικρᾶς· ὃν βροτοὶ δοξάζομεν.

Ἦδειξεν ἀστήρ, τὸν πρὸ ἡλίου Λόγον

Ἐλθόντα παῦσαι, τὴν ἀμαρτίαν Μάγοις

Σαφῶς πενιχρόν, εἰς σπέος τὸν συμπαθῆ

Σὲ σπαργάνοις ἐλικτόν· ὃν γεγηθότες

Ἰδὼν τὸν αὐτόν, καὶ βροτὸν καὶ Κύριον.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῶ πρό τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρ-

» ρεύστως Υἱῶ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,

» σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῶ τῶ Θεῶ βοήσω-

» μεν· Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν, ἅγιος εἶ

» Κύριε.

Ὁ τῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδὰμ χοϊκός, καὶ πρὸς φθορὰν
κατολισθήσας, γυναικεία ἀπάτη, Χριστὸν γυναικὸς βοᾷ ἐξορῶν· Ὁ δι' ἐμὲ κατ'
ἐμὲ γεγονώς, ἅγιος εἶ Κύριε.

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς, καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς
χείρῳ, μεταδοὺς θείας φύτλης, βροτὸς πεφυκῶς καὶ μείνας Θεός, καὶ ἀνυψώσας
τὸ κέρασ ἡμῶν, ἅγιος εἶ Κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου, Ἡγεμόνων Ἰουδα βασιλεία· τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων,
Χερουβὶμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς, καὶ ἀνυψώσας τὸ
κέρασ ἡμῶν, πάντων ἐβασίλευσεν.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

» Νεῦσον πρὸς ὕμνους, οἰκετῶν Εὐεργέτα

» Ἐχθροῦ ταπεινῶν, τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν·

» φέρων τε παντεπόπτα, τῆς ἀμαρτίας

» Ὑπερθεν ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους

» Μάκαρ μελωδούς, τῇ βάσει τῆς πίστεως.

Νύμφης πανάγνου, τὸν πανόλβιον τόκον

Ἰδεῖν ὑπὲρ νοῦν, ἠξιωμένος χορὸς

Ἄγραυλος ἐκλονεῖτο, τῶ ξένῳ τρόπῳ·

Τάξιν μελωδοῦσάν τε, τῶν Ἀσωμάτων

Ἄνακτα Χριστόν, ἀσπόρως σαρκούμενον.

Ὑψους ἀνάσσων, οὐρανῶν εὐσπλαγχνία

Τελεῖ καθ' ἡμᾶς, ἐξ ἀνυμφεύτου Κόρης

ἄυλος ὦν τὸ πρόσθεν, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων

Λόγος παχυνθείς, σαρκὶ τὸν πεπτωκότα

ἵνα πρὸς αὐτόν, ἐλκύσῃ πρωτόκτιστον.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν ἀπαρχὴν τῶν ἔθνῶν, ὁ οὐρανὸς σοὶ προσεκόμισε, τῷ κειμένῳ νηπιῷ ἐν φάτνῃ, δι' ἀστέρος τοὺς Μάγους καλέσας· οὓς καὶ κατέπληττεν, οὐ σκῆπτρα καὶ θρόνοι, ἀλλ' ἐσχάτη πτωχεία· τί γὰρ εὐτελέστερον σπηλαίου; τί δὲ ταπεινότερον σπαργάνων; ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός σου πλοῦτος. Κύριε δόξα σοι.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε λέγομεν Ὑπακοήν, Κάθισμα οὐ λέγομεν, ὡς ἐν τισὶ τυπικοῖς εὔρομεν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Αγαλλιάσθω οὐρανὸς γῆ εὐφραινέσθω· ὅτι ἐτέχθη ἐπὶ γῆς ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ κόσμῳ τὴν ἀπολύτρωσιν. Ὁ Λόγος ὁ ἐν τοῖς κόλποις ὦν τοῦ Πατρὸς, προῆλθεν ἐκ τῆς Παρθένου ἄνευ σπορᾶς· ὃν οἱ Μάγοι ἐξίσταντο, ὀρῶντες ἐν Βηθλεέμ, τικτόμενον ὡς νήπιον· ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς

» Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὀ-

» ρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος, ἦλθες σαρ-

» κωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δό-

» ξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Ὅν πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἔθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰούδα ἐξανέτειλας, καὶ δύναμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας σκῦλά τε, ἦλθες προνομεύσων πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοτερπῆ. Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ μάντεως πάλαι Βαλαάμ, τῶν λόγων μνητὰς σοφούς, ἀστεροσκόπους χαρᾶς ἔπλησας, ἀστὴρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ, ἀνατείλας Δέσποτα, ἔθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους· ἐδέξω δὲ προφανῶς, δῶρά σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.

Ὡς πόκω γαστρὶ Παρθενικῇ, κατέβης ὑετὸς Χριστέ, καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῆ
στάζουσαι· Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων νῆσοί τε, Σαβᾶ Μήδων πάσης γῆς,
κρατοῦντες προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

» Γένους βροτείου, τὴν ἀνάπλασιν πάλαι

» Αἰδῶν Προφήτης, Ἀββακούμ προμηνύει

» Ἴδεῖν ἀφράστως, ἀξιοθεὶς τὸν τύπον·

» Νέον βρέφος γάρ, ἐξ ὄρους τῆς Παρθένου

» Ἐξῆλθε λαῶν, εἰς ἀνάπλασιν Λόγος.

Ἴσος προῆλθες, τοῖς βροτοῖς ἐκουσίως

Ἔψιστε σάρκα, προσλαβὼν ἐκ Παρθένου

Ἴὸν καθάραι, τῆς δρακοντείας κάρας

Ἄγων ἅπαντας, πρὸς σέλας ζωηφόρον

Θεὸς πεφυκῶς, ἐκ πυλῶν ἀνηλίων.

Ἔθνη τὰ πρόσθεν, τῇ φθορᾷ βεβυσμένα

Ὀλεθρον ἄρδην, δυσμενοῦς πεφευγότα

Ἔψουτε χεῖρας, σὺν κρότοις ἐφυμνίοις

Μόνον σέβοντα, Χριστὸν ὡς εὐεργέτην

Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, συμπαθῶς ἀφιγμένον.

Ρίζης φυεῖσα, τοῦ Ἰεσσαὶ Παρθένε

Ὅρους παρῆλθες, τῶν βροτῶν τῆς οὐσίας

Πατρὸς τεκοῦσα, τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον·

Ὡς ἠυδόκησεν, αὐτὸς ἐσφραγισμένην

Νηδὺν διελθεῖν, τῇ κενώσει τῇ ξένη.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης

» Βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον,

» ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς

» ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολο-

» γοῦμέν σε Φιλάνθρωπε.

Ἐν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπεγράφης πειθήσας, καὶ δούλους ἡμᾶς ἐχθροῦ καὶ ἀμαρτίας, ἠλευθέρωσας Χριστέ· ὅλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας, καὶ χοϊκὸν ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, καὶ κοινωνίας ἐθεούργησας.

Ἴδου ἡ Παρθένος, ὡς πάλαι φησίν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ μένει Παρθένος· δι' ἧς καταλλαγέντες, Θεῷ οἱ ἀμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίως οὔσαν, ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης πλάνης

» Ἰλασμὸν ἡμῖν, Χριστέ τοῖς ἐγρηγόρως

» Νῦν σοι τελοῦσιν, ὕμνον ὡς εὐεργέτη

» Ἐλθοῖς πορίζων, εὐχερῆ τε τὴν τρίβον·

» Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες, εὐροῖμεν κλέος.

Ἀπηνές ἔχθος, τὸ πρὸς αὐτὸν Δεσπότης

Τεμῶν διαμπάξ, σαρκὸς ἐν παρουσία

Ἵνα κρατοῦντος, ὤλεσε ψυχοφθόρου

Κόσμον συνάπτων, ταῖς ἀύλοις οὐσίαις

Τιθεὶς προσηνῆ, τὸν Τεκόντα τῇ κτίσει.

Ὁ λαὸς εἶδεν, ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος

Μεθ' ἡμέραν φῶς, τῆς ἄνω φρουκτωρίας·

Ἐθνη Θεῷ δέ, κληρὸν Υἱὸς προσφέρει

Νέμων ἐκέϊσε, τὴν ἀπόρρητον χάριν

Οὐ πλεῖστον ἐξήγησεν, ἡ ἀμαρτία.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- » Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος
- » θήρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνουκήσας ὁ
- » Λόγος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε, φυλάξας ἀ-
- » διάφθορον· ἧς γάρ, οὐχ ὑπέστη ῥεύσεως, τὴν
- » τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Ἦλθε σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρὸς ὄν Πατῆρ, πρὸ Ἐωσφόρου γεννᾷ· τὰς ἡνίας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἐν φάτνῃ, τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται· ῥάκει, σπαργανοῦται λύει δέ, πολυπλόκους σειρὰς παραπτώσεων.

Νέον ἐξ Ἀδάμ, παιδίον φυράματος, ἐτέχθη Υἱός, καὶ πιστοῖς δέδοται· τοῦ δὲ μέλλοντος οὗτός ἐστιν αἰῶνος, Πατῆρ καὶ Ἄρχων, καὶ καλεῖται, τῆς μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελος· οὗτος, ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστι, καὶ κρατῶν ἐξουσία τῆς κτίσεως.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

- » Ναίων Ἰωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις
- » Ἐλθεῖν ἐδεῖτο, καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι.
- » Νυγείς ἐγὼ δέ, τῷ τυραννοῦντος βέλει
- » Χριστὲ προσαυδῶ, τὸν κακῶν ἀναιρέτην
- » Θαῦτον μολεῖν σε, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας.

Ὅς ἦν ἐν ἀρχῇ, πρὸς Θεὸν Θεὸς Λόγος

Νυνὶ κρατύνει, μὴ σθένουσαν τὴν πάλαι

Ἰδὼν φυλάξαι, τὴν καθ' ἡμᾶς οὐσίαν

Καθεὶς ἑαυτόν, δευτέρᾳ κοινωνίᾳ

Αὔθις προφαίνων, τῶν παθῶν ἐλευθέραν.

Ἴκται δι' ἡμᾶς, Ἀβραὰμ ἐξ ὀσφύος

Λυγρῶς πεσόντας, ἐν σκότει τῶν πταισμάτων

Υἱοὺς ἐγειροῦν, τῶν κάτω νενευκότων

Ὁ φῶς κατοικῶν, καὶ φάτνην παρ' ἀξίαν

Νῦν εὐδοκήσας, εἰς βροτῶν σωτηρίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Ποίημα Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν Ὑπερούσιον τίκτει, καὶ ἡ γῆ τὸ Σπήλαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι, μετὰ Ποιμένων δοξολογοῦσι. Μάγοι δέ, μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν Ἐδέμ Βηθλεέμ ἤνοιξε, δεῦτε ἴδωμεν· τὴν τρυφὴν ἐν κρυφῇ εὕρομεν, δεῦτε λάβωμεν, τὰ τοῦ Παραδείσου ἔνδον τοῦ Σπηλαίου. Ἐκεῖ ἐφάνη ῥίζα ἀπότιστος, βλαστάνουσα ἄφεισιν· ἐκεῖ εὐρέθη φρέαρ ἀνόρυκτον, οὗ πιεῖν Δαυῖδ πρὶν ἐπεθύμησεν· ἐκεῖ Παρθένος τεκοῦσα βρέφος, τὴν δίψαν ἔπαυσεν εὐθύς, τὴν τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Δαυῖδ· διὰ τοῦτο, πρὸς τοῦτο ἐπειχθῶμεν, οὗ ἐτέχθη, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχ. Θεὸς τὸ τεχθέν, ἡ δὲ Μήτηρ Παρθένος.

Τί μείζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἡ κτίσις;

Παρθενικὴ Μαρίη Θεὸν εἰκάδι γείνατο πέμπτη.

Ἰδὼν ὁ φιλόφρων Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννόμενον, εὐσπλαγχνίσθη· καὶ ἀποστείλας τὸν Ἀρχάγγελον αὐτοῦ Γαβριήλ, εἶπε τῇ Θεοτόκῳ, τό, Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· καὶ εὐθέως συνελήφθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἀχράντῳ μήτρᾳ αὐτῆς. Καὶ πληρωθέντων τῶν ἑννέα μηνῶν ἀπὸ τῆς συλλήψεως αὐτῆς, ἐξῆλθεν ὁρισμὸς παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀπεστάλη Κυρήνιος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐν Βηθλεέμ, ποιήσασθαι τὴν ἀπογραφὴν. Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσήφ, ὁ φύλαξ τῆς Θεοτόκου, σὺν αὐτῇ, τοῦ ἀπογραφῆναι ἐν Βηθλεέμ· καὶ ἐπεὶ ἔμελλε τίκτειν ἡ Παρθένος, μὴ εὐρίσκουσα οἶκημα, διὰ τὸν πολὺν λαόν, εἰσῆλθεν εἰς πενιχρὸν σπήλαιον· καὶ ἐκεῖ ἔτεκεν ἀφθόρως τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν ὡς βρέφος καὶ ἐν τῇ τῶν ἀλόγων φάτνῃ ἀνέκλιε καὶ ἔθηκε τὸν τῶν ἀπάντων Κτίστην, ὡς μέλλοντα ῥύσασθαι ἡμᾶς τῆς ἀλογίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων.

Στίχ. Σὲ προσκυνούσα τάξις ἐθνικὴ, Λόγε,

Τὸ πρὸς σὲ δηλοῖ τῶν Ἐθνῶν μέλλον σέβας.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο μάντις, λεγόμενος Βαλαάμ, ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρα· καὶ μαντευόμενος καὶ ἄλλα πολλά, εἶπε καὶ τοῦτο· Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ, καὶ θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ. Ἔχοντες οὖν οἱ ἄλλοι μάντις τὴν τοιαύτην προφητείαν κατὰ διαδοχὴν, ἐδίδασκον πάντας τοὺς τῶν Περσῶν βασιλεῖς· καὶ περιῆλθεν ἄχρι τούτων, τριῶν ὄντων, καὶ παρετήρουν, πότε ἴδωσιν ἀστέρα τοιοῦτον. Ὡς ἀστρονόμοι δέ, ἰδόντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀστέρα, ὅτι οὐκ ἐποίει πορείαν, ὡς οἱ λοιποὶ ἀστέρες, ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δύσιν, ἀλλ' ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, ἔγνωσαν, ὅτι γέννησιν μεγάλου Βασιλέως δηλοῖ· καὶ ἀκολουθήσαντες τῷ ἀστέρι, εὗρον Χριστὸν τὸν Κύριον· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν· καὶ οὕτω τῇ προστάξει τοῦ Ἀγγέλου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μαθὼν δὲ Ἡρώδης, ὁ τῶν Ἰουδαίων ἀρχηγός, παρὰ τῶν Μάγων, ὅτι Βασιλεὺς μέγας ἐγεννήθη, ὃς μέλλει τὸν κόσμον ὅλον ὑποτάξαι, προσεκαλέσατο τοὺς Μάγους λάθρα, καὶ εἶπεν· Ἀπελθόντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ Παιδίου· ἐπὰν δὲ εὔρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθῶν, προσκυνήσω αὐτῷ. Τοῦτο δὲ ἔλεγεν, ἵνα μάθῃ ποῦ ἐστὶ, καὶ ἀποστείλῃ καὶ φονεύσῃ αὐτό. Εἶτα, προσκαλεσάμενος τοὺς Γραμματεῖς, ἠρώτησε· Ποῦ λέγει ἡ Γραφή γεννηθήσεται τὸν Χριστόν; Οἱ δὲ εἶπον· Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Τότε ἀπέστειλε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ φονεῦσαι τοὺς ἐν Βηθλεὲμ παῖδας ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω. Διὰ τοῦτο ἀπεστάλη Ἄγγελος ἐκ Θεοῦ καὶ εἶπε τῷ Ἰωσήφ· Ἐγερθεῖς, παράλαβε τὸ Παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεύγε εἰς Αἴγυπτον. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἐποίησεν οὕτω· καὶ παραλαβὼν τὸ Παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν θεασαμένων Ποιμένων τὸν Κύριον.

Στίχ. Ποίμνην ἀφέντες τὴν ἑαυτῶν ποιμένες,

Ἴδεῖν καλὸν σπεύδουσι Χριστὸν ποιμένα.

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ Παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς

» προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλήν

» οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐ-

» στῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογη-

» τὸς εἶ.

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον· δόξα Κυρίου γὰρ αὐτοὺς περιέλαμψε καὶ Ἄγγελος, Ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέχθη Χριστός· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου, οὐρανῶν στρατεύματα, Δόξα ἐκραύγαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, Χριστὸς ἔλαμψεν· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥῆμα τί τοῦτο; εἶπον οἱ Ποιμένες· διελθόντες ἴδωμεν τὸ γεγονός, θεῖον Χριστόν· Βηθλεὲμ καταλαμβάντες δέ, σὺν τῇ τεκούσῃ προσεκύνουν ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ παντάνακτος, ἐξεφαύλισαν πόθῳ

» Ἄπλητα θυμαίνοντος, ἠγκιστρωμένοι

» Παῖδες τυράννου, δύσθεον γλωσσαλγίαν·

» Οἷς εἵκαθε πῦρ, ἄσπετον τῷ Δεσπότη

» Λέγουσιν· Εἰς αἰῶνας, εὐλογητὸς εἶ.

Ὑπηρέτας μὲν, ἐμμανῶς καταφλέγει

Σῶζει δὲ παφλάζουσα, ῥοιζηδὸν νέους

Ταῖς ἑπταμέτροις καύσει πυργουμένη

Οὐς ἔστεφε φλόξ ἄφθονον τοῦ Κυρίου

Νέμοντος εὐσεβείας, εἵνεκα δρόσον.

Ἀρόωγέ Χριστέ, τὸν βροτοῖς ἐναντίον

Πρόβλημα τὴν σάρκωσιν, ἀρόήτως ἔχων

Ἵσχυνας ὄλβον, τῆς θεώσεως φέρων

Μορφούμενος νῦν· ἦς τινος δι' ἐλπίδα

Ἄνωθεν εἰς κευθμῶνας, ἦλθομεν ζόφου.

Τὴν ἀγριωπόν, ἀκρατῶς γαυρουμένην

Ἄσεμνα βακχεύουσαν, ἐξοιστρομένου

Κόσμου καθεῖλες, πανσθενῶς ἁμαρτίαν·

Οὓς εἴλκυσε πρὶν, σήμερον τῶν ἀρκύων

Σῶζεις δὲ σαρκωθεῖς, ἐκὼν Εὐεργέτα.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θαύματος ὑπερφυοῦς ἢ δροσοβόλος, ἐξεκόνισε

» κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὓς ἐδέξατο φλέγει νέους,

ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδου

» νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖ-

» τω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω,

» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐλκει Βαβυλῶνος ἢ Θυγάτηρ παιδᾶς, δορυκλήτους Δαυῖδ ἐκ Σιών· ἐν αὐτῇ, δωροφόρους πέμπει δέ, Μάγους παιδᾶς, τὴν τοῦ Δαυῖδ θεοδόχον Θυγατέρα λιτανεύσοντας· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅργανα παρέκλινε τὸ πένθος ᾠδῆς· οὐ γὰρ ἦδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών. Βαβυλῶνος λύει δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσικῶν, ἁρμονίαν Βηθλεὲμ ἐξανατείλας Χριστός· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκῦλα Βαβυλῶν τῆς Βασιλίδος Σιών, καὶ δορυκλήτητον ὄλβον ἐδέξατο· θησαυροὺς Χριστός ἐν Σιών δὲ ταύτης, καὶ βασιλεῖς σὺν ἀστὲρι ὀδηγῶ, ἀστροπολοῦντας ἔλκει· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

» Μήτηραν ἀφλέκτως, εἰκονίζουσι Κόρης

» Οἱ τῆς παλαιᾶς, πυρπολούμενοι νέοι

» Ὑπερφυῶς κύουσαν, ἐσφραγισμένην.

» Ἄμφω δὲ δρῶσα, θαυματουργία μιᾶ

» Λαοὺς πρὸς ὕμνον, ἐξανίστησι χάρις.

Λύμην φυγοῦσα, τοῦ θεοῦσθαι τῇ πλάνῃ

Ἄληκτον ὕμνεϊ, τὸν κενούμενον Λόγον

Νεανικῶς ἅπασα, σὺν τρόμῳ κτίσις.

Ἄδοξον εὖχος, δειματομένη φέρειν

Ῥευστὴ γεγῶσα, κἂν σοφῶς ἐκαρτέρει.

Ἦκεις πλανῆτιν, πρὸν νομῆν ἐπιστρέφων

Τὴν ἀνθοποιόν, ἐξ ἐρημαίων λόφων

Ἦ τῶν ἐθνῶν ἔγερσις, ἀνθρώπων φύσιν·

Ῥώμην βιαίαν, τοῦ βροτοκτόνου σβέσαι

Ἄνηρ φανείς τε, καὶ Θεὸς προμηθεία.

Ωιδῆ θ´

Μεγαλυνάρια,

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ωιδῇ ταύτῃ. Ἦχος α´.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω
Στρατευμάτων.(δίσ)

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου, Θεὸν σαρκὶ τεχθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ἐν τῷ Σπηλαίῳ, τεχθέντα Βασιλέα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ τῶν Μάγων, Θεὸν προσκυνηθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὸν ὑπὸ Ἀστέρος, τοῖς Μάγοις μηνυθέντα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν ἀγνήν Παρθένον, τὴν γεννησαμένην, Χριστὸν τὸν
Βασιλέα.

Μάγοι καὶ Ποιμένες, ἦλθον προσκυνῆσαι, Χριστὸν τὸν γεννηθέντα, ἐν Βηθλεὲμ
τῇ πόλει.

Ἔτερα εἰς τὸν Ἰαμβικὸν Κανόνα

Σήμερον ἡ Παρθένος, τίκτει τὸν Δεσπότην, ἔνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, τίκτεται ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου.

Σήμερον οἱ Ποιμένες, βλέπουσι τὸν Σωτῆρα, σπαργάνοις εἰλημένον, καὶ
κείμενον ἐν Φάτνῃ.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ῥάκει σπαργανοῦται, ὁ ἀναφῆς ὡς βρέφος.

Σήμερον πᾶσα κτίσις, ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου Κόρης.

Οὐράνια Δυνάμεις, τεχθέντα τὸν Σωτῆρα, Κύριον καὶ Δεσπότην, μηνύουσι τῷ κόσμῳ.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀδιαϊρέτου, Θεότητος τὸ Κράτος.

Καὶ νῦν.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ὁ Εἰρμός.

» Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον! οὐρανὸν

» τὸ σπήλαιον· θρόνον Χερουβικόν, τὴν Παρθέ-

» νον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρη-

» τος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξάϊσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ Μάγοι, ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφαοῦς, οὐρανοῦ ὑπερλάμποντος, Χριστὸν Βασιλέα ἐτεκμήραντο, ἐν γῆ γεννηθέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Νηγενές, Μάγων λεγόντων, παιδίον Ἄναξ, οὗ ἀστήρ ἐφάνη, ποῦ ἐστιν; εἰς γὰρ ἐκείνου προσκύνησιν ἤκομεν· μανεῖς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο, Χριστὸν ἀνελεῖν, ὁ θεομάχος φρουαττόμενος.

Ἠκρίβωσε χρόνον, Ἡρώδης ἀστέρος, οὗ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μάγοι ἐν Βηθλεέμ, προσκυνοῦσι Χριστῷ σὺν δώροις· ὑφ' οὗ πρὸς Πατρίδα ὀδηγούμενοι, δεινὸν παιδοκτόνον, ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Ἰαμβικός. Ὁ Εἰρμός.

» Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ

» Ῥᾶον σιωπῆ· τῷ πόθῳ δὲ Παρθένε

» ῥυμνοὺς ὑφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους

» Ἐργῶδες ἐστίν· ἀλλὰ καὶ Μήτηρ σθένος

» Ὅση πέφυκεν, ἢ προαίρεσις δίδου.

Τύπους ἀφεγγεῖς, καὶ σκιάς παρηγμένας

Ὡ Μῆτερ Ἀγνή, τοῦ Λόγου δεδοκότες

Νέου φανέντος, ἐκ πύλης κεκλεισμένης

Δοξούμενοί τε, τῆς ἀληθείας φάος

Ἐπαξίως σὴν, εὐλογοῦμεν γαστέρα.

Πόθου τετευχώς, καὶ Θεοῦ παρουσίας

Ὁ χριστοτερπής, λαὸς ἠξιωμένος

Νῦν ποτνιαῖται, τῆς παλιγγενεσίας

Ὡς ζωοποιοῦ· τὴν χάριν δὲ Παρθένε

Νέμοις ἄχραντε, προσκυνῆσαι τὸ κλέος.

Ἐξαποστειλάριον Αὐτόμελον.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει
καὶ σκιᾷ, εὕρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος.(Ἐκ
γ')

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Εὐφραίνεσθε Δίκαιοι· οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε· σκιρτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ
γεννηθέντος· Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν
κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ
Δεσπότῃ δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν· Ἀκατάληπτε
Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν· ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν
ἐνανθρωπήσαντα· Ἀστὴρ μηνύει· Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι· καὶ
ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Ὁ αὐτός.

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην, κατάραν τῆς Εὐσας· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν· πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες· Ἀνερμήνευτε Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν, ὀφθεισαν Παρθένον· Χαίροις Πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἧ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμέν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες· Θεοτόκε πρόσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'. Γερμανοῦ.

Ὅτε καιρὸς, τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου, πρώτη ἀπογραφή, τῇ οἰκουμένη ἐγένετο, τότε ἐμελλες τῶν ἀνθρώπων, ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα, τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου· διὰ τοῦτο τὸ τοιοῦτον δόγμα, ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη· τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας, τὸ ἀναρχον ἐκαινουργήθη. Διὸ σοὶ προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν, ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ᾠχος β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἀναρχος ἄρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκοῦται. Αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται. Οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν· οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσιν· ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν

Ἀντίφωνον Α'. ᾠχος β'.

Στίχ. α'. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμασιά σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ, μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον· ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Στίχ. β'. Δυνατὸν ἐν τῇ γῆ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς...

Στίχ. γ'. Δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς...

Στίχ. δ'. Ἐξανέτειλεν ἐν σκότει φῶς τοῖς εὐθέσιν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στίχ. α'. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ἡ Γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Στίχ. β'. Ράβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών.

Ἡ Γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Στίχ. γ'. Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου, ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων σου.

Ἡ Γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Εἰσοδικὸν

Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Εἶτα γεγονωτέρα φωνῆ·

Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ τὸ Κοντάκιον·

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν Ὑπερούσιον τίκτει...

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου·

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν·

Λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον, ὅτι, ἐὰν μὲν ὡσι δύο Κυριακαὶ μεταξὺ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Φώτων, τῇ μὲν πρώτη ἀναγινώσκεται Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Κυριακῇ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν· τῇ δὲ δευτέρᾳ, Κυριακῇ πρὸ τῶν Φώτων. Ἐὰν δὲ τύχη ἐν μόνον Σάββατον καὶ μία Κυριακῇ, τὸ μὲν Σάββατον ἀναγινώσκεται, Σαββάτῳ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν· τὴν δὲ Κυριακὴν, Κυριακῇ πρὸ τῶν Φώτων.

Τῆς ΚΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

ΤΥΠΙΚΟΝ

Α'. Ἐὰν ἡ παροῦσα κς' τοῦ μηνὸς τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ, ὃ ἐστὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων ἑσπέρας, εἰς τό, «Κύριε ἐκέκραξα», ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Στιχ. Ἀναστάσιμα δ', τῆς Ἑορτῆς γ', δηλ. «Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα», καὶ ἕτερα δύο· καὶ τῶν Ἁγίων προσόμοια γ'. «Τὸν Θεοπάτορα πάντες», κτλ. Δόξα. Ἦχος πλ. β'. «Μνήμην ἐπιτελοῦμεν». Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ». Εἴσοδος. «Φῶς ἰλαρόν». Προκείμενον· «Τίς Θεὸς μέγας». εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα. Ἦχος πλ. β'. «Ἱερέων μνήμη». Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. «Ἐν Βηθλεὲμ συνέδραμον Ποιμένες». Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Δόξα. «Εὐαγγελίζου Ἰωσήφ». Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, καὶ τό, «Ἄξιόν ἐστιν», Ἀπολυτίκιον «Ἡ Γέννησις σου». Τὸ Ψαλτήριον, ὁ Πολυέλεος. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Τὰ Εὐλογητάρια, Ὑπακοή, Ἀναβαθμοί, καὶ Προκείμενον τοῦ Ἦχου. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ ὁ τοῦ Μνήστορος. Ἀπὸ γ' Ὡιδῆς Κάθισμα, «Πατὴρ ὡς ἀληθῶς». Δόξα, καὶ νῦν, «Χορὸς τῶν Προφητῶν». Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Μνήστορος. Καταβασίαι μόνον αἱ Ἰαμβικαί. «Ἔσωσε λαόν». Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν. «Ἀνάστασιν Χριστοῦ». Δόξα. «Ταῖς τῶν Ἀποστόλων». Καὶ νῦν. «Ταῖς τῆς Θεοτόκου» καὶ, «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς». Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' ἢ θ' Ὡιδῆ τῆς Ἑορτῆς. Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμον, τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. «Αἶμα καὶ πῦρ». Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. «Σήμερον ἡ ἀόρατος φύσις». Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς. Εἰσοδικόν, «Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν», κτλ. Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου «Ὅσοι εἰς Χριστόν». Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Κυριακῆ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν. Εἰς τό, «Ἐξαιρέτως», «Μεγάλυνον ψυχὴ μου... Στέργειν μὲν ἡμᾶς». Κοινωνικόν· «Λύτρωσιν ἀπέστειλε». Ἀντὶ τοῦ· «Εἶδομεν τὸ φῶς», «Ἡ Γέννησις σου Χριστὸς ὁ Θεός».

Β'. Ἐὰν ἡ Ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων τύχη ἐν Κυριακῇ, ἡ Ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν ψάλλεται κατὰ τὴν παροῦσαν κς' τοῦ μηνός, οὕτως.

Ἑσπέρας, εἰς τό, «Κύριε ἐκέκραξα», ἰσθῶμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'. «Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα», κτλ. καὶ τῶν Ἁγίων Προσόμοια γ', Δόξα. «Μνήμην ἐπιτελοῦμεν». Καὶ νῦν. «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ». Εἴσοδος. «Φῶς ἰλαρόν». Προκείμενον· «Τίς Θεὸς μέγας». Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα, Ἦχος πλ. δ'. «Παράδοξον μυστήριον». Δόξα. τῶν Ἁγίων· «Ἱερέων μνήμη». Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. «Ἐν Βηθλεὲμ συνέδραμον». Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Δόξα. τῶν Ἁγίων. Καὶ νῦν. πάλιν τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, ἢ συνήθης Στιχολογία, Καθίσματα τῆς Ἑορτῆς, Ὁ Ν' Ψαλμὸς χῦμα. Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, «Χριστὸς γεννᾶται» καὶ ὁ τοῦ Μνήστορος. Ἀπὸ γ' Ὡιδῆς, Κάθισμα, «Πατὴρ ὡς ἀληθῶς». Δόξα. Καὶ νῦν. «Χορὸς τῶν προφητῶν». Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Μνήστορος. Καταβασίαι μόνον αἱ Ἰαμβικαί. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' ἢ θ' Ὡιδῆ. Ἐξαποστειλάρια τῶν Ἁγίων, «Σὺν Ἰακώβω μέλψωμεν» καὶ τῆς Ἑορτῆς· Εἰς τοὺς Αἶνους, δ' τὰ Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς. Δόξα. «Αἶμα καὶ πῦρ». Καὶ νῦν. «Σήμερον ὁ Χριστός». Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τὸ Εἰσοδικόν. Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου «Ὅσοι εἰς Χριστόν». Ἀπόστολος, Κυριακῆ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.

Εὐαγγέλιον «Ἀναχωρησάντων τῶν Μάγων». Εἰς τό, «Ἐξαιρέτως», «Στέργειν μὲν ἡμᾶς». Κοινωνικόν· «Λύτρωσιν ἀπέστειλε» κτλ.

Γ'. Ἐὰν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχη ἢ τῶν Χριστουγέννων Ἑορτή, ἢ κατὰ τὴν κς' Ἀκολουθία ψάλλεται καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη καὶ διατεταγμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς Στιχηρὰ ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὰ δύο.

Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι. Τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ διαλέλνται, ἢ φλογὶν ῥομφαία τὰ νῶτα δίδωσι, καὶ τὰ Χερουβίμ, παραχωρεῖ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, κἀγὼ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς μεταλαμβάνω, οὗ προεξεβλήθη διὰ τῆς παρακοῆς. Ἡ γὰρ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρὸς, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀιδιότητος αὐτοῦ, μορφὴν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου Μητρὸς προελθὼν, οὐ τροπὴν ὑπομείνας· ὁ γὰρ ἦν διέμεινε, Θεὸς ὢν ἀληθινός· καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, ἄνθρωπος γενόμενος διὰ φιλανθρωπίαν· αὐτῷ βοήσωμεν· Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀνατολίου. Ὁ αὐτός.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα. Ποιμένων γὰρ ἀγραυλούντων, καὶ Μάγων προσκυνούντων, Ἀγγέλων ἀνυμνούντων, Ἡρώδης ἐταράττετο· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη, Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἡ Βασιλεία σου, Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ Δεσποτεία σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνανθρωπήσας, φῶς ἡμῖν ἔλαμψας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ σῇ παρουσίᾳ· φῶς ἐκ φωτός, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, πᾶσαν κτίσιν ἐφείδρυνας. Πᾶσα πνοὴ αἰνεῖ σε, τὸν χαρακτήρα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς. Ὁ ὢν καὶ προῶν, καὶ ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Τί σοι προσενέγκωμεν Χριστέ, ὅτι ὠφθης ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς; ἕκαστον γὰρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, τὴν εὐχαριστίαν σοὶ προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τὸν ὕμνον· οἱ οὐρανοὶ τὸν Ἀστέρα· οἱ Μάγοι τὰ δῶρα· οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα· ἢ Γῆ τὸ σπῆλαιον· ἢ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένον. Ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη. Σήμερον δέχεται ἡ Βηθλεέμ, τὸν καθήμενον διὰ παντός σὺν Πατρὶ. Σήμερον Ἄγγελοι τὸ Βρέφος τὸ τεχθέν, θεοπρεπῶς δοξολογοῦσι. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἵσοδος. Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;...

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Παράδοξον Μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον! καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται· ὅπερ ἦν μεμένηκε, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φυρμὸν ὑπομείνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Κύριε, ἐν Βηθλεέμ παραγέγονας, ἐν τῷ σπηλαίῳ παρῶκησας· ὁ οὐρανὸν τὸν Θρόνον ἔχων, ἐν φάτνῃ ἀνεκλίθης· ὃν στρατιαὶ κυκλοῦσιν Ἀγγέλων, Ποιμέσι συγκατέβης, ἵνα σώσης ὡς εὐσπλαγχνος, τὸ γένος ἡμῶν· δόξα σοι.

Στίχ. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε· ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Πῶς ἐξείπω τὸ μέγα Μυστήριον; ὁ ἄσαρκος σαρκουῖται· ὁ Λόγος παχύνεται· ὁ ἀόρατος ὁράται· καὶ ὁ ἀναφῆς ψηλαφᾶται· καὶ ὁ ἀναρχος ἄρχεται. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται. Ἰησοῦς Χριστός, χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἐν Βηθλεέμ συνέδραμον Ποιμένες, τὸν ἀληθῆ μνηνύοντες Ποιμένα, τὸν καθήμενον ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, καὶ ἀνακείμενον ἐν φάτνῃ, νηπίου μορφῆν, δι' ἡμᾶς ἀνειληφότα. Κύριε δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς

Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν... (σελ. 215).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ἀπαραλλάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Ἑορτῇ.

Ἀπὸ γ' Ὡιδῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Ἀφ' ς', τὸ Κοντάκιον τοῦτο. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ πρὸ Ἑωσφόρου ἐκ Πατρὸς, ἀμήτωρ γεννηθεὶς, ἐπὶ τῆς γῆς ἀπάτωρ ἐσαρκώθη, σήμερον ἐκ σοῦ· ὅθεν Ἀστὴρ εὐαγγελίζεται Μάγοις· Ἄγγελοι δὲ μετὰ Ποιμένων ὑμνοῦσι, τὸν ἄχραντον Τόκον σου, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν βλαστήσασα, ἡ μυστικὴ ἄμπελος, ὡς ἐπὶ κλάδων, ἀγκάλαις ἐβάσταζε, καὶ ἔλεγε· Σὺ εἶ καρπὸς μου, σὺ εἶ ζωὴ μου. Ἀφ' οὗ ἔγνω, ὅτι καὶ ὁ ἡμῖν εἰμί, σύ μου Θεός· τὴν γὰρ σφραγίδα τῆς παρθενίας μου ὀρώσα ἀκατάλυτον, κηρύττω σε ἄτρεπτον Λόγον, σάρκα γενόμενον. Οὐκ οἶδα σποράν, οἶδά σε λύτην τῆς φθορᾶς· ἀγνή γάρ εἰμι, σοῦ προελθόντος ἐξ ἐμοῦ· ὡς γὰρ εὗρες, ἔλιπες μήτραν ἐμήν. Διὰ τοῦτο συγχορεύει πᾶσα κτίσις βοῶσά μοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

Στίχ. Λεχὼ ἄμωμον ἀνδρὸς μὴ γνοῦσαν λέχος,

Δώροις ἀμώμοις δεξιούμαι τοῖς λόγοις.

Μολπήν ἀγνοτάτη λεχοῖ εἰκάδι ἕκτη αἰείδω.

Περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον φυγῆς

τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχ. Ἦκοντα πρὸς σέ, τὸν πάλαι πλήξαντά σε,

Αἴγυπτε φρίττε, Καὶ Θεὸν τοῦτον φρόνει.

Μετὰ τὸ ἀποφῆνασθαι τὸν Ἡρώδη ἀναιρεθῆναι πάντας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ παῖδας, Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη τῷ Ἰωσήφ λέγων· Ἐγερθεὶς, παράλαβε τὸ Παιδίον καὶ τὴν Μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον. Φεύγει δὲ εἰς Αἴγυπτον ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Βρέφους καὶ τοῦ Ἰωσήφ, διὰ τὰ δύο ταῦτα· ἵνα

πληρωθῆ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ Προφήτου· Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν Υἱόν μου· καὶ ἵνα ἐμφραγῆ πᾶν στόμα τῶν αἰρετικῶν· εἰ γὰρ οὐκ ἔφυγεν, ἀλλ' ἐκρατήθη τὸ Βρέφος, εἰ μὲν ἐφονεύθη, ἐνεποδίζετο ἢ τῶν ἀνθρώπων σωτηρία· εἰ δὲ οὐκ ἐφονεύθη ἢ διὰ ξίφους τινὸς ἢ ἐτέρας τιμωρίας, διὰ τὸ πληρῶσαι τὴν οἰκονομίαν, δόξαι εἶχε τοῖς πολλοῖς, ὅτι κατὰ φαντασίαν ἐγένετο καὶ οὐ κατὰ ἀλήθειαν ἐφόρεσεν ἀνθρωπίνην σάρκα· εἰ γὰρ ἐφόρει σάρκα, ἐκόπτετο ἂν ὑπὸ τῆς σπάθης· ὅπου γε καὶ προφάσεως μὴ γενομένης, ἐτόλμησαν οἱ ἄθεοι αἰρετικοὶ τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι κατὰ φαντασίαν ἐγεννήθη. Διὰ τοῦτο οὖν φεύγει εἰς Αἴγυπτον, ἵνα καὶ τὰ ἐκεῖσε συντριψῆ εἰδῶλα καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην σώσῃ, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς σωτηρίου Σταυρώσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου, Ἐπισκόπου Σάρδεων τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Χριστῷ παραστάς, Εὐθύμιε τρισμάκαρ,

Πλήρης ἀλήκτου τυγχάνεις εὐθυμίας.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης· καὶ πρότερον μὲν ἐν τῇ μοναδικῇ πολιτείᾳ, δίκην ἀστέρος ἔλαμψεν· ἔπειτα Ἀρχιερεὺς γεγονώς, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν δευτέρᾳ Συνόδῳ τοὺς αἰρετικούς κατὰ κράτος ἀνέτρεψε. Διό, οὕτως ἔχοντα τοῦτον οἱ βασιλεῖς θεασάμενοι, εἰς δημοσίας καὶ διαφόρους πρεσβείας στέλλουσι. Τοῦ δὲ Νικηφόρου τὴν βασιλείαν κρατήσαντος, εἰς Παταλαρέαν τῆς Ἑσπέρας ὁ Ἅγιος σὺν ἄλλοις Ἐπισκόποις Ὁρθοδόξοις διὰ κόρην τινὰ ἀποκεῖραι στέλλεται. Ἐκτοτε οὖν καὶ μέχρι τῆς ἀθλοφορίας ὁ πανόλβιος, οὐκέτι γέγονεν ἐγκρατῆς τῆς ἰδίας Μητροπόλεως, χρόνων ἑννέα καὶ εἴκοσι παρωχηκότων ἡδη.

Ἐκποδῶν δὲ γενομένων τῶν κρατησάντων βασιλέων, καὶ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου τὰ Ῥωμαϊκὰ σκῆπτρα διαδεξαμένου, ἐκ τῆς ὑπερορίας ὁ Ἅγιος μεταστέλλεται, καὶ πρὸς αὐτοῦ ἐρωτᾶται, Εἰ ταῖς Εἰκόσι νέμει σέβας. Τοῦ δὲ Ἁγίου τῇ ἐξ ἔθους παρρησίᾳ χρησαμένου καὶ ἀναθέματι τοῦτον ὑποβαλόντος, ὁ τύραννος ὀργισθεὶς, ἐν τῇ Ἄσῳ τοῦτον ὑπερορίζει καὶ αὐθις. Μαχαίρας δὲ ἔργον τοῦ κακίστου Λέοντος γενομένου, πρὸς τοῦ μετ' αὐτὸν κρατήσαντος, τῆς Ἄσου ὁ μακάριος ἀνακαλεῖται, καὶ σέβας ταῖς ἀγίαις Εἰκόσι μὴ προσάγειν ἀναγκάζεται. Ὁ δὲ αὐθις, καὶ τοῦτον λόγοις καταβροντήσας καὶ τό, Εἴ τις οὐ προσκυνεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν Εἰκόνι περιγραφτόν, ἦτω ἀνάθεμα, ἐκβοήσας, παίεται, καὶ ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ ὑπερορίζεται, καὶ ἐν εἰρκτῇ ζοφωδεστάτῃ ἐγκλείεται. Ἐπειτα ἐκ τεσσάρων τείνεται, καὶ βουνεύροις ὠμοῖς ἐπὶ πολὺ καταξάινεται. Ὅθεν ὁ Ἅγιος, δίκην ἀσκῶ ἐκ τῶν ἀφορήτων ἐκείνων πληγῶν ὀγκωθεὶς, ὀκτῶ μόνας ἡμέρας μετὰ τὴν ἄθλησιν ἐκαρτέρησε· καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμψας, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ἰουδαίων.

Στίχ. Ὡς ἐξ ἀκανθῶν τῶν Ἰουδαίων ῥόδον,

Ὁ θεῖος ἀνθεῖ καὶ θανὼν Κωνσταντῖνος.

Τούτῳ πατρις μὲν ἦν ἡ Συνάδων, πατέρες δὲ τῇ τοῦ νόμου σκιᾷ λατρεύοντες· Ἰουδαῖοι γὰρ τὴν θρησκείαν ὑπῆρχον· Νήπιος δὲ ὑπάρχων κομιδῇ, καὶ τῇ μητρὶ συνεπόμενος, ἰδὼν τινὰ χριστιανὸν χάσματι περιπεσόντα καὶ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ τῷ στόματι ἐγχαράξαντα, καὶ αὐτὸς ἔκτοτε τὰ ὅμοια ἐποίει, τὸν θεαθέντα μιμούμενος, καὶ τὰ χριστιανῶν κατησπάζετο καὶ θερμῇ διεπράττετο πίστει· διὸ τὸ πρόσωπον καταλάμπεται, καὶ τὰ χριστιανῶν θεόθεν μυεῖται, ἄσιτος ἐπὶ τινὰς ἡμέρας διατελέσας.

Τούτῳ κόρη τις Ἑβραία ἐταιρικῶς ποτὲ ἐπεπήδησεν· ὁ δὲ τῷ Σταυροῦ σημείῳ νεκρὰν ταύτην ἀπέδειξε, καὶ αὐθις ἐζώωσε. Νεφέλη δὲ θεία ποδηγούμενος, καταλαμβάνει ψυχῶν φροντιστήριον, λεγόμενον Φουβούτιον, ἐν ᾧ μεγίστων ἀνδρῶν ἐξέλαμπεν ἀρετῇ, τὸν ἀσκητικὸν βίον διανούντων.

Ὡς δὲ τῷ Προεστῶτι τὰ καθ' ἑαυτὸν διηγήσατο, κελεύει ἐκεῖνος ἐνεχθῆναι Σταυρόν, καὶ προσάττει αὐτὸν ἀσπασασθαι. Ὡς δὲ τὴν βᾶσιν ἠσπάζετο περιδεῶς ὁ μακάριος, ὄλω τῷ ἰκρίῳ καὶ τοῖς κέρασι τὸ σεβάσμιον ὄπλον ἐκεῖνο κατὰ τῆς ὁσίας ἐπικλιθὲν κεφαλῆς, σταυροειδῆ τύπον εἰργάσατο ἐν αὐτῇ, ἀνεξάλειπτον φυλαχθέντα μέχρις ἐξόδου αὐτοῦ. Εἶτα τοῦ θείου Βαπτίσματος ἀξιωθείς, Κωνσταντῖνος μετονομάζεται· ἐν ᾧ δὲ τόπῳ ἔστη, ἐξεληθὼν τῆς Κολυμβήθρας, ἐκτυποῦνται τὰ ἴχνη αὐτοῦ· καὶ πρὸς πνευματικούς ἀγῶνας ἀποδύεται, ὑπερβαλέσθαι πάντας φιλονεικῶν τῇ σκληραγωγίᾳ· καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὴν τέχνην μεταχειρίζεται. Ὅπηνίκα δὲ τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀπεδίδου, εὐωδίας ὁ τόπος ἐπληροῦτο· αὐτομάτως τε αὐτῷ αἱ θύραι τῆς Ἐκκλησίας ἠνοίγοντο, καὶ τοὺς λογισμοὺς ἐκάστου τῶν ἀδελφῶν διὰ καθαρότητα ψυχῆς ἔώρα.

Ἐπειτα τὸ τοῦ Ὀλύμπου ὄρος καταλαμβάνει· ἐν τοῖς Μύροις ἔρχεται τῆς Κύπρου ἐπιβαίνει εἰς Ἀτάλειαν παραγίνεται καὶ ναυσίπορον ποταμὸν ποσὶν οἰκείοις περαιοῦται· καὶ πολλοὺς ἑτέρους τόπους περινοστήσας, πάλιν εἰς Ὀλυμπον ἔρχεται, Τεσσαράκοντα ἡμέρας, οὐ μόνον νῆστις, ἀλλὰ καὶ μέχρις ὀσφύος ἐν λάκκῳ τινὶ κεχωσμένος διετέλεσε. Μετὰ ταῦτα τὴν τοῦ Προεβυτέρου χειροτονίαν καὶ ἄκων δέχεται, τῶν ἀγῶνων ἐχόμενος· καὶ πρὸ ὀκτῶ ἐνιαυτῶν τὴν αὐτοῦ πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν μυεῖται· ὧν περαιωθέντων, πρὸς Κύριον μεθίσταται, τὰ περὶ ἑαυτοῦ πάντα σαφέστατα προδηλώσας.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐαρέστου.

Στίχ. Ἐσπευδεν Εὐάρεστος ἔργῳ καὶ λόγῳ

Ἔως τελευτῆς εὐαρεστεῖν σοι, Λόγε.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου, ἐκ γονέων ἐπιφανῶν. Ἐκδίδεται οὖν εἰς τὴν τῶν μαθημάτων ἀνάληψιν, καὶ γίνεται τοῖς πᾶσι χρηστός. Εἰς δὲ Κωνσταντινούπολιν ἀπάρας, ξενίζεται παρὰ τινι τῶν ἐν τέλει, συγγενεῖ αὐτοῦ τυγχάνοντι, Βρυννίῳ τοῦνομα, πατρικίῳ τὴν ἀξίαν, καὶ τινὰς ἡμέρας συνῆν αὐτῷ. Ἐπειτα χρεῖας καταλαβούσης, ἀποστέλλεται παρὰ τῆς βασιλίδος Θεοδώρας πρέσβυς ὁ πατρικίος πρὸς Βουλγάρους, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν τίμιον Εὐάρεστον· κατὰ δὲ τόν, οὕτω λεγόμενον τόπον, Σκόπελον ἐλθόντων αὐτῶν καὶ μικρὸν διαναπαυομένων, ὁ μακάριος, κατὰ τινὰ οἰκονομίαν, ἐντυχὼν πρεσβύτη, τὸν ἀσκητικὸν μετερχομένῳ βίον, τοῦ ποθουμένου τυγχάνει καὶ τὴν κόμην καρεῖς, προθύμως τὸν ἐλαφρὸν ὑπήλθε τοῦ Κυρίου ζυγόν.

Ὁ δὲ γέρον ἐκεῖνος, εὐχῇ καὶ γράμμασι τοῦτον ἐφοδιάσας, τῇ Μονῇ τῶν Στουδίων ἐξέπεμψε· καὶ εἰσδεχθεῖς, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρει. Ἐνα δὲ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν προκρίνας, ὡς κατ' ἀρετὴν ὑπερέχοντα, τοῦτον κοινωνὸν τῶν σπουδασμάτων ἐτίθετο, μηδενὸς ἑτέρου γευόμενος ἄπαξ τῆς ἑβδομάδος, πλὴν μικροῦ ἄρτου, καὶ τούτου ἐξ ἀλφίτων κατεσκευασμένου καὶ ζωμοῦ λαχάνων. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων αὐτοῦ σπουδασμάτων καὶ ἀγῶνων, ἀδύνατόν ἐστιν ἡμᾶς καταλέγειν· κύκλους γὰρ δύο πολυταλάντους τῶν ὤμων ἀπαιωρήσας ἐν γυμνῷ τῷ σώματι, τὴν ὀσφὺν διεζώσατο. Ἐν τούτοις θεαρόετως βεβιωκῶς καὶ τὸν ἑβδομηκοστὸν πέμπτου χρόνον τῆς αὐτοῦ ζωῆς συντετελεκῶς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθεται. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ σῶμα ἐν τῇ τοῦ Κοκκοροβίου ἀπετέθη Μονῇ.

Καί, μνήμη τοῦ ἀγίου νέου Ἱερομάρτυρος Κωνσταντίου τοῦ Ἰώσου, ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ αψμγ' (1743) ἔτος.

Στίχ. Βάλλεις τὸν ἐχθρόν, ὃς σε βέβληκε πάλαι,

Κωνστάντιε σύ, καὶ λαμβάνεις βραβεῖον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι, αἱ Ἰαμβικαὶ μόνον, Ἐσωσε λαόν... Ἡ Τιμιωτέρα, οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ψάλλεται ἢ θ' Ὡιδῆ, μετὰ τῶν μεγαλυναρίων αὐτῆς.

Ἐξαποστειλᾶριον

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν· καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὖρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου, ἐτέχθη ὁ Κύριος. (Ἐκ γ')

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Εὐφραίνεσθε δίκαιοι· οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε· σκιρτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος. Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ Δεσπότη, δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν· ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει· Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι· καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Ὁ αὐτός.

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην, κατάραν τῆς Εὐσας· ὅτι Μητὴρ γέγονας, τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν· πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες· Ἀνερμήνευτε Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν, ὀφθεῖσαν Παρθένον· Χαίροις πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἧ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμέν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες· Θεοτόκε, πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ ἀόρατος φύσις, τοῖς βροτοῖς ἐκ Παρθένου συνάπτεται. Σήμερον ἡ ἄπειρος οὐσία, ἐν Βηθλεὲμ σπαργάνοις ἐνειλίσσεται. Σήμερον ὁ Θεὸς δι' ἀστέρος, Μάγους εἰς προσκύνησιν ἄγει, προμηνύοντας αὐτοῦ τὴν τριήμερον ταφήν, ὡς ἐν χρυσῷ καὶ σμύρνη καὶ λιβάνῳ· διὸ ψάλλομεν· Ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἄναρχος ἄρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκοῦται. Αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται. Οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν· οἱ Ποιμένες

τὸ θαῦμα θαυμάζουσιν· ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ,
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς. Ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου, Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...
Εἰς τό, Ἐξαιρέτως, Στέργειν μὲν ἡμᾶς... Κοινωνικόν, τῆς Ἑορτῆς. Καὶ μετ' αὐτό, Ἡ
Γέννησίς σου Χριστέ...

ΤΗΙ ΑΥΤΗΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ψάλλομεν ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος
Εὐθυμίου.

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τεχθεῖς σε Χριστὸς σπαργάνοις στέφει, Πάτερ.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τεχθέντα, τὸν ἀεὶ ὄντα Κύριον, καὶ σπαργανούμενον σπαργανωθεῖς μαστίγων
αἰκισμοῖς, εὐσεβῶς προσεκύνησας, καὶ πρὸς αὐτὸν Εὐθύμιε, μετ' εὐθυμίας
προσεχώρησας.

Ἐν φάτνῃ, ἀνακλιθεῖς ὁ Κύριος, δῶρον γενέθλιον, τῶν σῶν αἱμάτων μάκαρ τοὺς
κρουνούς, καὶ πληγῶν σου τοὺς μάλωπας, ὑπὲρ χρυσὸν καὶ λίβανον, καὶ ὑπὲρ
σμύρναν προσεδέξατο.

Χρυσὸν μὲν, παρὰ τῶν Μάγων δέχεται, τεχθεῖς ὁ Κύριος· τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης
δὲ τῆς σῆς, Ἱεράρχα τὸ γνήσιον, καὶ τὸ στερόδον, καὶ εὐτονον, τῆς ἀνενδότου
καρτερίας σου.

Θανάτῳ, τὸν τοῦ Δεσπότης θάνατον, ἐκμιμησάμενος, δεσποτικὰς ἐβόησας
φωνάς, ὑπὲρ τῶν ἀναιρῶντων σε, εἰλικρινῶς εὐχόμενος, Ἱεροφάντα
πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ, τῆς Ὑπεραγίας σήμερον, ὁ τοῦ παντός Ποιητής, σωματικῶς γεννᾶται
καθ' ἡμᾶς, καὶ σπαργάνοις εἰλίσσεται, ὁ σπαργανώσας θάλασσαν, ὀμίχλη
Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ωιδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἰχῶρας μαρτυρικούς, ἀντὶ λιβάνου καὶ χρυσοῦ σμύρνης τε, ὡς Ἱερεὺς προσήνεγκας, τῷ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντι Χριστῷ.

Στερόροτι λογιμοῦ, καὶ γενναιότητι ψυχῆς ἤλεγξας, τὸν δυσσεβῆ Λέοντα, κατὰ τοῦ Σωτῆρος λυτήσαντα.

Στεφάνου ἐκμιμητῆς, τοῦ Πρωτομάρτυρος Χριστοῦ γέγονας, τῶν φονευτῶν Εὐθύμει, ὑπὲρ σωτηρίας εὐχόμενος.

Ἐτήρησας ἐμμελῶς, τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐντολὴν Ὅσιε, καὶ τὴν ψυχὴν τέθεικας, ὑπὲρ τῶν σῶν φίλων Πατῆρ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Χωρίον χωρητικόν, τοῦ ἀχωρήτου Πλαστουργοῦ γέγονας, τοῦτον σαρκὶ χωρήσασα, Κεχαριτωμένη Πανάχραντε.

Ωιδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ῥαπιζόμενος τὸ πρόσωπον τὸ τῆ θεία, χαριτωθὲν λαμπρότητι, τῆς ἄνω σοφίας, γέγονας συμμέτοχος, Χριστοῦ παμμακάριστε, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ῥαπισθέντος σαρκί.

Ἱερωσύνης τὸ σέβας οὐκ αἰδεσθέντες, οἱ ἀσεβεῖς καὶ πρόμαχοι, κακίας ἐργάται, γῆρας οὐ τιμήσαντες, τὸ σὸν οἱ παράνομοι, ἀνελεημόνως ἐμάστιζον.

Σπαργανουμένῳ καὶ φάτνη ἀνακειμένῳ, τῷ Λυτρωτῇ Εὐθύμει, πολύτιμον δῶρον, Πάτερ προσενήνοχας, τὸ τίμιον αἷμά σου, πόθῳ δι' αὐτὸν ἐκχυνόμενον.

Τοῖς τοῦ Σωτῆρος σπαργάνοις ἐνειλημένος, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀγάπησιν, περιεζωσμένος, τούτῳ προσεπέλασας, τῷ λύθρῳ σταζόμενος, τῷ ἐκ μαιφόνου χυθέντι χειρός.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὰς ἀύλους οὐσίας δημιουργήσας, σωματικῶς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Θεομήτορ, σήμερον γεγέννηται· αὐτῷ μελωδήσωμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Ωιδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σοὶ ἔμψυχος εἰκόν, τῷ Σωτῆρι προσάγεται, τιμήσασα τὴν εἰκόνα, τῆς ἀχράντου σαρκός σου, καὶ τύπον τὸν τοῦ σώματος.

Σοὶ Δέσποτα Ποιμῆν, εὐθυμίας φερώνυμος, τὰ στίγματα τῆς σαρκός σου, περιφέρων οἰκείῳ, ἐν σώματι προσφέρεται.

Πῦρ ἔσβεσας θυμοῦ, τῶν ἀνόμων Εὐθύμει, τοῖς χεύμασι τῶν ἀδίκως, χυθέντων σου αἱμάτων, παμμάκαρ ἱερώτατε.

Ἀνέστειλας ὄρμην, τῶν ἀθέων μακάριε, τῇ ῥώμῃ τῶν διδαχῶν σου, καὶ τοῦ Κτίστου εἰκόνα, σχετικῶς σὺ τετίμηκας.

Θεοτοκίον.

Ροῦς ἔστη τῆς φθορᾶς· ἡ Παρθένος ἀφθόρως γάρ, γεγέννηκε τὸν τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων φθαρεῖσαν, φθορᾶς ἐλευθερώσαντα.

Ωιδὴ ζ´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Γυμνώσει, τοῦ τῶν πάντων Σωτῆρος τὴν γύμνωσιν, ἐκμιμησάμενος Πάτερ, καὶ μαστίγων πόνους ἐγκαρτερήσας, τὸ σὸν αἶμα, τῷ ἐκείνου ἐπέχεας αἶματι.

Ἀγάπην, καὶ ἐλπίδα καὶ πίστιν θεόφρονα, τὰς δι' αἰῶνος μενούσας, ἀρετὰς πλουτήσας τῷ γεννηθέντι, ἐκ Παρθένου, δωροφορεῖς παμμάκαρ Εὐθύμει.

Νομίμως, τῷ Χριστῷ λειτουργήσας τὴν ἔνθεον, ἱερουργίαν τοῦ λόγου, μισθὸν τούτου Πάτερ ἀντεκομίσω, θεορόημον τὸ σὲ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλάσας, κατ' εἰκόνα ἰδίαν τὸν ἄνθρωπον, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, ἀναπλάττει τοῦτον ἐκ σοῦ Παρθένε, Θεομήτορ, ὀλοκλήρως αὐτὸν ἐνδυσάμενος.

Κάθισμα. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Προσήνεγκας Χριστῷ, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, Εὐθύμει σοφέ, ὡς οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, ἀθλήσας καρτερώτατα, Ἰεράρχα τὸ αἶμά σου· ὅθεν εἴληφας, διπλοῦν τὸ στέφος τῆς νίκης, καὶ παρίστασαι, τῇ Παναγίᾳ Τριάδι, πρεσβεύων σωθῆναι ἡμᾶς.

Ωιδὴ ζ´. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Ἰερωσύνης, ἱερωτάτης τὸ θεόσδοτον, χρῖσμα συγκεράσας αἶματι τῷ ἐκ σοῦ, ἱερώτατον ἀπέδειξας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Σὺ ἐφειλκύσω, χάριν τοῦ θείου Πρωτομάρτυρος, οὐπερ ἀνεδείχθης ἄριστος μιμητής, εὐλογίαις ἀμειβόμενος, τοὺς ἀναιροῦντάς σε, ἀνηλεῶς παμμάκαρ Εὐθύμει.

Στήσας τοὺς πόδας, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως ἀσφαλῶς, πάσαις προσβολαῖς παμμάκαρ τῶν πειρασμῶν, ἀπερίτρεπτος διέμεινας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, Πανάμωμε.

Ωιδὴ η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ἐστης ἐπὶ βήματος στερόῳς, ἀγωνιζόμενος, Πάτερ Εὐθύμιε· τὸν τελειότατον ὄρον γὰρ, ἐμελέτησας θεόληπτε, ὥσπερ ἐλόμενος θανεῖν, ὑπὲρ τῶν φίλων σου, τῶν βοώντων· Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φαιδρὸς καὶ τὸν λόγον καὶ τὸν νοῦν, φαιδρὰν ἐκέκτησο, ψυχὴν καὶ πρόσωπον· νῦν δὲ φαιδρότερος γέγονας, μέχρις αἵματος Εὐθύμιε, πρὸς βασιλεῖς θεοστυγεῖς, ἀντιταξάμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐπέθεντο μάκαρ ἐπὶ σέ, οἱ ἐπὶ γῆς κραταιοί, τοῦ θανατῶσαί σε, παρανομώτατα πράττοντες· ἀλλ' αὐτὸς ἀνατεινόμενος, πρὸς τὸν τεχθέντα Λυτρωτὴν, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἴδου νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς, ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ Πανάμωμε τέτοκας, ᾧ τὸ πρὶν ἦν ἀποκείμενον, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ᾧ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ΄. Λίθος ἀχειροτόμητος.

Πρὸς τὸν γαληνότατον ὄρμον, μετέστης Πάτερ τῶν ἐντεῦθεν· ὥσπερ γὰρ στρουθίον ἐρρύσθης, ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων σε, εὐλογῶν τὸν ῥυσάμενον, Ἰερομάρτυς εὐθυμότατα.

Αἴγλη τῆς ἐξ ὕψους φανείσης, Ἀνατολῆς πεφωτισμένος, καὶ φωτοφανείαις ἀστέρος, τοῦ ἐξ Ἰούδα νῦν ἀνατείλαντος, ὑπερφῶς λαμπόμενος, πρὸς τὸν Δεσπότην ἐξεδήμησας.

Τὰ τοῦ Παραδείσου νῦν πλάτη, χωροβατεῖν κατηξιώθης· οὐ τῶν μακαρίων λαμπρότης, καὶ τῶν Ἁγίων ἢ ἀγαλλίασις, ὡς Ἀθλητὴν Εὐθύμιε, σὲ νικηφόρον ὑπεδέξαντο.

Ἐχων πρὸς Θεὸν παρρησίαν, ὡς Ἱεράρχης τε, καὶ Μάρτυς, τοῦ νῦν ἐνεστῶτος χειμῶνος, τῆς Ἐκκλησίας γαλήνην αἴτησαι, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς σὲ ὕμνοῦσι παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Γάβδος ἀνεβλάστησας ῥίζης, τοῦ Ἰεσοῦ ἡμῖν τεκοῦσα, ἄνθος τῆς Θεότητος Χριστόν, Θεογεννητορ Πάναγνε σήμερον, τὸν ὡς Θεὸν ἀχώρητον, καὶ νῦν ὡς βρέφος σπαργανούμενον.

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ἐτι τῷ λύθρῳ σταζόμενος, καὶ πεφυρμένος θερμῷ, καὶ ἀτμίζοντι αἵματι, τῷ Χριστῷ παρέστηκας, θεορῶν Εὐθύμει. Τῶν σῶν πληγῶν οὖν, Πάτερ τοὺς μώλωπας, ἀνθ' ἰκεσίας νῦν προτεινόμενος, τοῦτον δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, καὶ ἐκτενῶς, μάκαρ ἐξιλέωσαι, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Δῶρα προσήνεγκας Ὅσιε, τῷ γεννηθέντι Χριστῷ, καὶ σαρκὶ νηπιάσαντι, πολιὰν αἰδέσιμον, κοσμουμένην χαρίσμασιν, ἱεραρχίας Πάτερ καὶ αἵματι, πεφοινιγμένην τῆς σῆς ἀθλήσεως, πίστιν Ὁρθόδοξον, καὶ ἐλπίδα πρόθυμον, καὶ ἀρόραγῃ, ὄντως καὶ ἀσάλευτον, ἀγάπην πάνσοφε.

Γλῶσσα κινουμένη Πνεύματι, καὶ φθεγγομένη σαφῶς, ἀληθείας διδάγματα, θεοσδότου χάριτος, τηλαυγῶς ἀποστάζουσα· τῆς εὐσεβείας λύρα θεόφθογγο· Ὁρθοδοξίας κρηπίς ἀκράδαντος· στόμα μελιῶρτον· θησαυρὸς φρονήσεως· Ἐκκλησιῶν, σάλπιγξ μεγαλόφωνος, ἐδείχθης Ὅσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Σπηλαίῳ παρώκησας, Χριστὲ ὁ Θεός, φάτνη ὑπεδέξατο, Ποιμένες καὶ Μάγοι προσεκύνησαν. Τότε δὴ τῶν Προφητῶν ἐπληροῦτο τὸ κήρυγμα· καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐθαύμαζον βοῶσαι, καὶ λέγουσαι· Δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, Δαυῖδ τοῦ βασιλέως καὶ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ΄, τῆς Ἑορτῆς γ΄, καὶ τῶν Ἁγίων γ΄.

Στιχηρά προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν Θεοπάτορα πάντες ἀνευφημήσωμεν, Δαυῖδ τὸν βασιλέα· ἐκ γὰρ τούτου προῆλθε, ῥάβδος ἢ Παρθένος καὶ ἐξ αὐτῆς, ἀνατέταλκεν ἄνθος Χριστός, καὶ τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ ἐκ τῆς φθορᾶς, ἀνεπλάσατο ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῶν Προφητῶν τὰς προρρήσεις εἶδεν ἐν γήρα σαφῶς, ὁ Ἰωσήφ ὁ Μνήστωρ, ἐμφανῶς πληρουμένας, μνηστείας λαχὼν ξένης χρηματισμοῦς, τῶν Ἀγγέλων δεξάμενος, Δόξα Θεῷ ἐκβοώντων ὅτι ἐν γῆ, τὴν εἰρήνην ἐδώρησατο.

Τὸν Ἀδελφόθεον πάντες ἀνευφημήσωμεν, ὡς Ἱεράρχην ὄντα· μαρτυρίῳ δὲ πάλιν, ἐμπρέψαντα γενναίως· οὐ ταῖς εὐχαῖς, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ σπαργανωθείς, σῶσον πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν, Δαυῖδ καὶ Ἰακώβου, εὐσεβοῦς βασιλέως Προφήτου, καὶ Ἀποστόλου πρώτου Ἐπισκόπου· αὐτῶν γὰρ τοῖς διδάγμασι, πλάνης ἀπαλλαγέντες, Χριστὸν δοξολογοῦμεν, τὸν ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντα, τὸν καὶ σαρκωθέντα, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἱερέων μνήμη, καὶ βασιλέων κράτος τε καὶ εὐφροσύνη, γέγονεν ὁ τόκος σου· καὶ ἐν αὐτῷ καυχώμενοι, λέγομεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος β΄.

Εὐαγγελίζου Ἰωσήφ, τῷ Δαυῖδ τὰ θαύματα τῷ Θεοπάτορι Παρθένον εἶδες κυφορήσασαν· μετὰ Μάγων προσεκύνησας· μετὰ Ποιμένων ἐδοξολόγησας, δι' Ἀγγέλου χρηματισθείς. Ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὡς διατέτακται ὀπισθεν.

Κανὼν τοῦ Μνήστορος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστοῦ σε μέλπω δεξιὸν παραστάτην. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Χριστὸς γεννᾶται.

Χριστοῦ θεράπον μακάριε, Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, Χριστοῦ πατὴρ γνωριζόμενος, τούτῳ σὺν παρόρησῖα παρεστηκώς, αἴτησαι εἰρήνην, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Ῥημάτων θείων ὑπήκοος, πραγμάτων παραδόξων διάκονος, Παρθένου Μνήστῳ Θεόπαιδος, δίκαιος κατὰ πάντα καὶ ἀληθής, Ἰωσήφ ἐδείχθης, καὶ Δικαίων ἐν σκηναῖς, ἐπαναπέπαυσαι.

Ἰδεῖν Χριστὸν κατηξίωσαι, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς νηπιάσαντα, καὶ τούτου Πατὴρ ὠνόμασαι· μεγίστη σου ἡ δόξα ὡς ἀληθῶς! μέγα ὑπὲρ πάντας, τὸ ἀξίωμα! διό, ἀνευφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ Χριστὸν ἀπεκύησας, ἀγνή ἐν Βηθλεὲμ Ἀπειρόγαμε, σπαργάνοις αὐτὸν εἰλήσασα· οὗ τὴν ἐπιδημίαν καταπλαγείς, Ἰωσήφ σὺν φόβῳ, μεγαλύνει προσκυνεῖ, τὴν τούτου δύναμιν.

Κανὼν τῶν ἁγίων Δαυῖδ καὶ Ἰακώβου.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος γ΄. Ἄισομαί σοι Κύριε.

Ἄισομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐκ μήτρας ἁγίας, Παρθένου τὸν ἄνθρωπον, ἀφράστως ἐνδυσάμενος, ἀνέπλασας ὡς εὐσπλαγχνος.

Σήμερον Ποιμένες θεολογοῦσι, σὺν Ἄσωμάτοις τὸν ὕμνον, λαμπρῶς ἀναμέλποντες, καὶ Μάγοι δῶρα φέρουσι, τῷ σαρκὶ νηπιάσαντι.

Δόξα ἐν ὑψίστοις χοροὶ Ἀγγέλων, ἐν Βηθλεὲμ τοῖς Ποιμέσιν, ἐπέστησαν λέγοντες· μεθ' ὧν τὸν εὐδοκήσαντα, σαρκωθῆναι ὑμνήσωμεν.

Ὅσοι τὸ Γενέθλιον ἐκτελοῦμεν, τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς, χαρᾶ ἀνυμνήσωμεν, Ἰακώβον Θεάδελφον, καὶ Δαυῖδ Θεοπάτορα.

Δαυῖδ ὁ Θεοπάτωρ σὺν τῇ κινύρᾳ, τὸν ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, σαρκούμενον Λόγον, Ἰακώβον τὸν δίκαιον, ἐφελκόμενος ὕμνησον.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ γ΄.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Τοῦ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς ἀπορρήτως ἐκλάμψαντος, καὶ ἐκ Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, σαρκωθέντος ἀφράστως, Πατὴρ ὠνομάσθης ἔνδοξε, καὶ μυστηρίου φρικτοῦ θεωρός, μάκαρ ἐχρημάτισας.

Ὅν αἱ ἄνω τάξεις, ὡς Θεὸν ἀπερίγραπτον τρέμουσι, τοῦτον τεχθέντα ἐκ Παρθένου, Ἰωσήφ ταῖς χερσί σου, κρατεῖς καθαγιαζόμενος, τῇ ἐπαφῇ τῇ φρικώδει σοφέ· ὅθεν σε γεραίρομεν.

Ἔψος μυστηρίου, γενεαῖς μὴ γνωσθέντος ταῖς πρόην σοφέ, κατεπιστεύθης τῇ καρδίᾳ, καθαρὸς δεδειγμένος· δι' οὗ ἅπαντες ἐσώθημεν, οἱ τὴν φωσφόρον καὶ θείαν πιστῶς, μνήμην σου δοξάζοντες.

Θεοτοκίον.

Σάρκα εἰληφότα, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων Παρθένε ἀγνή, καὶ ἐν σπηλαίῳ γεννηθέντα, καὶ ἐν φάτνῃ τεθέντα, ἰδὼν Ἰωσήφ ὁ δίκαιος, τὸν καθ' ἡμᾶς ὀραθέντα Θεόν, ὕμνοις ἐμεγάλυνεν.

Τῶν Ἁγίων. Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοί.

Τὸν τεχθέντα σαρκί, ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἀσπόρως Χριστόν, σὺν Ἀγγέλοις πάντες ὑμνήσωμεν, Δόξα ἐν ὑψίστοις κραυγάζοντες.

Ἀγραυλοῦντες πιστοί, τὸν ἀληθῆ οἱ Ποιμένες, Ποιμένα Χριστόν, ὑπ' Ἀγγέλων εὐηγγελίσθησαν, Δόξα ἐν ὑψίστοις κραυγάζοντες.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, χορευέτω δὲ πᾶσα ἡ γῆ, τῷ τεχθέντι σήμερον ἄδοντες· Δόξα ἐν ὑψίστοις Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Τὴν πανέορτον τοῦ δι' ἡμᾶς, κενωθέντος πιστοὶ ἑορτήν, σὺν Δαυΐδ τε καὶ Ἰακώβῳ, ὕμνοις ἐπαξίως τιμήσωμεν.

Ὡς Νυμφίον Δαυΐδ ἐκ παστοῦ, τῆς μητρώας νηδύος φησί, νῦν τὸν Κύριον πορεύσεσθαι· ὃν σὺν Ἰακώβῳ ὑμνήσωμεν.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Πατρὸς ὡς ἀληθῶς, οὐρανίου θεράπων, ἐγένου Ἰωσήφ, καὶ πατὴρ τοῦ ἀνάρχου, Υἱοῦ σὺ νενόμισαι, τοῦ σαρκὶ νηπιάσαντος· ὅθεν σήμερον τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, πιστῶς ἀνυμνοῦντές σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χορὸς τῶν Προφητῶν, ἑορτάζει ἐνθέως, τὸ θαῦμα τὸ ἐν σοί, γεγονὸς ᾧ Παρθένε· Θεὸν σεσαρκωμένον γάρ, ἐπὶ γῆς ἀπεκύησας· Μάγοι πίστει δέ, σὺν Ἰωσήφ ἐκβοῶσι, τῷ Δαυΐδ νυνί, τῷ Θεοπάτορι Κόρῃ, τὰ ἄρρήτα θαύματα.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ δ΄.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

Ἐχων λογισμὸν ταῖς θεϊκαῖς, ὑπείκοντα προστάξεσι, καὶ καθαρὸς ὄλος γενόμενος, τὴν μόνην ἐν γυναιξί, καθαρὰν καὶ ἄμωμον, μάκαρ Ἰωσήφ σὺ ἐμνηστεύσω, τηρῶν Παρθένον ἀγνήν, πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Ποιήσαντος.

Μόνω Γαβριὴλ ἐν οὐρανῷ, καὶ μόνω σοὶ αἰοίδιμε, μετὰ τὴν μόνην Ἀπειρογάμον, τὸ μόνον ὑπερβολῆ, φοβερὸν μυστήριον, μάκαρ Ἰωσήφ ἐνεπιστεύθη, τὸν μόνον φθοροποιόν, ἄρχοντα τοῦ σκότους τροπούμενον.

Ἐμψυχὸς ναὸς φωτοειδής, ὑπάρχων τοῦ Ποιήσαντος, ἐπιμελεία θεῶν πράξεων, ἐκ τοῦ ἁγίου Ναοῦ, τὸν Ναὸν τὸν Ἅγιον, σὺ παραλαβεῖν κατηξιώθης, τὴν μόνην γυναιξί, μάκαρ Ἰωσήφ ἀειπάρθενον.

Θεοτοκίον.

Λύων τοῦ νοός σου προφανῶς, ἐπέστη ὁ ἀόρατος, ἀμφιβολίαν πᾶσαν λέγων σοὶ Μὴ φοβηθῆς Ἰωσήφ, Μαριάμ τὴν ἄχραντον, νῦν παραλαβεῖν· γαστρὶ γὰρ φέρει, τὸν φέροντα θεϊκῆ, τούτου δυναστεία τὰ σύμπαντα.

Τῶν Ἁγίων. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Τὴν ἄφραστον τοῦ Θεοῦ Λόγου συγκατάβασιν, νοητοῖς προθεωρήσας, Ἀββακοῦμ ὀφθαλμοῖς, Ἀπὸ Θαιμὰν ἐκραύγαζεν, ἦξει ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Τῇ φάτνῃ σου τῇ θεοδόχῳ περιέστησαν, στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, τὸν ὑπὲρ λόγον τόκον σου, τρόμφω καὶ ἐκπλήξει δοξάζουσαι.

Μετὰ τῶν Μάγων τὸν Δεσπότην προσκυνήσωμεν, καὶ μετ' Ἀγγέλων καὶ Ποιμένων χορεύσωμεν, θεοπρεπῶς κραυγάζοντες· Δόξα ἐν ὑψίστοις Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Ὁ βασιλεύων τῶν ἀπάντων βασιλέων Χριστός, κατὰ σάρκα ἐκ σπέρματος Δαυῖδ γεννηθείς, τὸν ἐκλεκτὸν Ἰάκωβον προσήκατο, ἀδελφὸν ὡς ηὑδόκησεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ Παρθένου Θεὸς Κύριος φανείς ἐν σαρκί, συνεδόξασε τὴν μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι, τῶν Ἀποστόλων πρόκριτε Ἰάκωβε, καὶ Δαυῖδ παμμακάριστε.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ ε΄. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Πραότητι λάμπων, σοφῆ Ἰωσήφ, ἐν τῇ γῇ τῶν πραέων ἐσκήνωσας, Χριστοῦ τοῦ πράου ῥήματι, Πατὴρ ὀνομασθείς· ὃν ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις, κρατήσας ἠγιάσθης, καὶ ἰδὼν ἐδοξάσθης, σάρκα βροτείαν περικείμενον.

Ὡς θείαν Νεφέλην, τὴν μόνην Ἀγνήν, ἐν τοῖς κόλποις τὸν Ἥλιον κρύπτουσαν, εἰς Αἴγυπτον μετήγαγες, ἐκ πόλεως Δαυΐδ, τὸ ταύτης λῦσαι σκότος, τῆς εἰδωλομανίας, Ἰωσήφ μυστηρίου, ὑπὲρ κατάληψιν διάκονε.

Δίκαιος ὑπάρχων, δικαίαις ὁδοῖς, τοῦ δικαίου Δεσπότης πεπόρευσαι, τοῦ κρίναντος δικαίως σε, τοιούτῳ φοβερῶ, παμμάκαρ μυστηρίῳ, πιστῶς καθυπουργῆσαι, τῆς ἀρρήτου λοχείας, δι' ἧς βροτοὶ ἐδικαιώθημεν.

Θεοτοκίον.

Εὐρέθη ὡς ἔφη, Προφήτης Δαυΐδ, ἐν γαστρὶ ἢ Παρθένος χωρήσασα, τὸν φύσει ἀπερίγραπτον, Θεὸν Ἐμμανουήλ· ὅπερ μὴ ἐννοήσας, ὁ θεῖος ἐδιδάχθη, Ἰωσήφ ὑπ' Ἀγγέλου, νυκτὶ καθεύδων ὁ ἀοίδιμος.

Τῶν Ἁγίων. Ὁ ἀνατείλας ἡμῖν.

Ὁ ἀνατείλας ἡμῖν, τοῖς ἐν σκότει τὸ φέγγος, τῆς σῆς θεοφανείας, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἐκ Παρθένου Ἀγνῆς, εὐδοκήσας τεχθῆναι, Θεὸς σεσαρκωμένος, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν μνήμην φαιδρύνας, Δαυΐδ καὶ Ἰακώβου, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Ὅν ὁ Προφήτης Δαυΐδ, ὑετὸν ἐπὶ πόκον, ἐκάλει θεοπνεύστως, Ἰάκωβος ἐκήρυξεν, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ τὴν τοῦ δούλου μορφήν, ἐνδυσάμενος Λόγε, ἐκ μήτρας παναγίας, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνὴν, ἀσιγήτως ἢ Κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε· Χαῖρε Μήτηρ Ἀχραντε, Ἰησοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ ς'. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Ξένω τοκετῶ, ἐκ Κόρης θεόπαιδος, τοῖς ξένοις ἡμῖν, ἐπιδημήσαντα, τὸν αἰδίον, τοῦ Πατρὸς Θεὸν Λόγον λαβὼν Ἰωσήφ, τὴν πρὸς Αἴγυπτον, παμμάκαρ ξένην κάθοδον, χαίρων, σὺν αὐτῷ πεποίησαι, καθυπεύκων τοῖς θείοις προστάγμασιν.

Ἰστασο Θεῶ, σαρκὶ νηπιάσαντι, σοφὲ Ἰωσήφ, διακονούμενος, ὥσπερ Ἄγγελος· καὶ ἀμέσως πρὸς τούτου ηὐγάσθης σαφῶς, τὰς ἀκτῖνας, τὰς ἀύλους εἰσδεχόμενος, μάκαρ, καὶ φωτοειδέστατος, καὶ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ δεικνύμενος.

Ὁλος ἐπαφῆ, τῇ θεΐᾳ πανεύφημε, καθαγιασθεῖς, ψυχῇ καὶ σώματι, μεταβέβηκας, πρὸς ἀύλους μονὰς ἀγιάζων νυνί, τοὺς τελουῦντάς σου τὴν μνήμην Δίκαιε, ὄντως, Ἰωσήφ πανάγιε, Παναγίας μνηστήρ Θεομήτορος.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐπὶ γῆς, παιδίον ἐώρακας, Παρθένου ἀγνῆς ἀποτικτόμενον, τὸν προτέλειον, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων ἐκφύντα Πατρός· καὶ Ἀγγέλων, ἀνυμνούντων τοῦτον ἤκουσας, ἔνδον, τοῦ σπηλαίου κείμενον, Ἰωσήφ ἐπὶ φάτνης πανεύφημε.

Τῶν Ἁγίων. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἐβόησαν, παραδόξως τοῦ τόκου σου Κύριε, τὸ φρικῶδες, οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων θεώμενοι, Ἐν ὑψίστοις δόξα τῷ Θεῷ· ἐπὶ γῆς νῦν γὰρ τίκτεται.

Εὐδόκησας, ἐκ Παρθένου τεχθῆναι ὡς ἄνθρωπος, ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ Πατρός πρὸ αἰώνων τεχθεῖς ὡς Θεός· ἵνα τὸν φθαρέντα, ἀναπλάσης Ἀδὰμ ὡς Φιλάνθρωπος.

Ἐκάθισας, ἐπὶ θρόνου ὡς ὤμοσας Κύριε, τοῦ Προφήτου, σοῦ Δαυῖδ ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, προελθῶν Ἰακώβω δέ, τῆς Ἐκκλησίας τὸν θρόνον παρέθου Χριστέ.

Ἐπέστησαν, ἐκπληττόμεναι τάξεις οὐράνιαι, ἐν σπηλαίῳ, καὶ τὸν τόκον τὸν ἄχραντον ὕμνησαν, ἀσιγήτως Δόξα, ἐν ὑψίστοις Θεῷ ἀναμέλπουσαι.

Βασιλεὺς μὲν, ὁ Δαυῖδ καὶ Προφήτης θεσπέσιος, καὶ Προπάτωρ, ἀνεδείχθη τῆς θεΐας σαρκώσεως· Πρωτεπίσκοπος δέ, μαθητῆς ὁ Ἰακώβος δείκνυται.

Θεοτοκίον.

Δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν του ἀλόχευτε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα δυσώπησον· ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εὐφροσύνης σήμερον, Δαυῖδ πληροῦται ὁ θεῖος, Ἰωσήφ τε αἴνεσιν, σὺν Ἰακώβω προσφέρει· στέφος γὰρ τῇ συγγενείᾳ Χριστοῦ λαβόντες, χαίρουσι, καὶ τὸν ἀφράστως ἐν γῇ τεχθέντα, ἀνυμνοῦσι καὶ βοῶσιν· Οἰκτίρμον σῶζε τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπορρήτῳ βουλή, τίκτεται σαρκὶ ὁ ἄσαρκος· περιγράφεται νῦν σώματι, ὁ ἀπερίγραπτος, καὶ σῶζει ἀτρέπτως τὰς ἄμφω οὐσίας· ἀρχὴν λαμβάνει ὁ φύσει ἀναρχος, καὶ μόνος ὑπέρχρονος· ὁράται βρέφος, ὁ ὑπερτέλειος· φέρεται χερσίν, ὁ

φέρων τὰ σύμπαντα. Διὸ τοὺς τούτου συγγενεῖα σεμνυνομένους, ὡς Θεὸς στέφει τῷ ἑαυτοῦ τοκετῷ οὓς δοξάζοντες πίστει, ἀσιγήτως ἐκβοῶμεν· Οἰκτίριμον σῶζε τοὺς σὲ γεραίροντας.

Κυριακῇ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν

Μνήμη τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων, Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς ἁγίας Παρθένου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, Ἰακώβου, τοῦ Ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ Δαυῖδ τοῦ Προφήτου καὶ βασιλέως.

Στίχ. Τιμῷ Ἰωσήφ, Μνήστορα τῆς Παρθένου,

Ὡς ἐκλεγέντα φύλακα ταύτης μόνον.

Σὺ τέκτονος παῖς, ἀλλ' ἀδελφὸς Κυρίου,

Τοῦ πάντα τεκτήναντος ἐν λόγῳ, μάκαρ.

Ἐγὼ τί φήσω, μαρτυροῦντος Κυρίου·

Τὸν Δαυῖδ εὖρον, ὡς ἑμαυτοῦ καρδίαν;

Δαυῖδ, ὁ Προφήτης καὶ βασιλεὺς, ἦν υἱὸς Ἰεσσαί. Τοῦτον ἐδίδαξεν ὁ Προφήτης Νάθαν τὸν Νόμον Κυρίου, καὶ προεφήτευσεν ἔτη τεσσαράκοντα. Προέλαβε δὲ τὴν Σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη ἑννεακόσια ἑνενήκοντα ἑννέα, καὶ ἦν ἐν Γαβιά. Εἶδε δὲ Νάθαν, ὅτι Δαυῖδ ἐν τῇ Βηρσαβεὲ παραβήσεται· καὶ σπεύδων ἐλθεῖν ἀναγγεῖλαι αὐτῷ, ἐνεποδίσθη ὑπὸ τοῦ Βελίαρ· εὗρε γὰρ κατὰ τὴν ὁδὸν νεκρὸν κείμενον, ἐσφαγμένον γυμνόν· καὶ ἐπέμεινεν ἐκεῖ, θέλων θάψαι τὸν νεκρόν· καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἐπέγνω, ὅτι ἐποίησε τὴν ἁμαρτίαν Δαυῖδ, καὶ ὑπέστρεψε πενθῶν· ὡς δὲ ἀνεῖλε καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς ὁ Δαυῖδ, ἔπεμψε Κύριος τὸν Προφήτην Νάθαν ἐλέγξαι αὐτόν. Πολλὰ δὲ πενθήσας ὁ Δαυῖδ, καὶ πάνυ γηράσας, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ μετὰ τῶν Πατέρων αὐτοῦ. Γίνεται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, ἔνδον τοῦ σεβασμίου Οἴκου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Χαλκοπρατειῶν. Τὰ δὲ περὶ τοῦ Μνήστορος Ἰωσήφ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πάντες γινώσκουσι, μαθόντες αὐτὰ ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεία.

Προρρήσεων τὸ πέρασ τῶν ἐνθέων, Προφητῶν ἑώρακας· ὃν γὰρ ἐκήρυξαν Χριστόν, ἐλευσόμενον ἐκ Κόρης ἀγνῆς, ἐψηλάφησας καὶ βρέφος κατενόησας, ὡς καθαρὸς τὴν ψυχὴν, Χριστοῦ θεράπον.

Ἀμέμπτω πολιτεία Ἰωσήφ, κεκοσμημένος ἔνδοξε, φύλαξ ἀμέμπτου ἀληθοῦς, παρθενίας ἐχρημάτισας, καὶ Πατὴρ τοῦ τικτομένου Παιδὸς κέκλησαι, μεγαλυνθεὶς τῇ σεπτῇ προσηγορίᾳ.

Ῥήματι ὁ τεκταίνων οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, κέκληται τέκτονος Υἱός, σοῦ παμμάκαρ ἀξιάγαστε, τοῦ ἀνάρχου σε Πατρὸς ὄντως δοξάσαντος, ὡς ἱερὸν ὑπουργὸν τῶν ὑπὲρ λόγον.

Ἄγιως σου τὸν βίον διανύσας, Ἰωσήφ πανάριστε, ἐν ταῖς λαμπρότησι νυνί, τῶν Ἁγίων κατεσεκήνωσας, ἀγιάζων τοὺς πιστῶς τὴν παναγίαν σου, ἐκτελοῦντας ἀεὶ καὶ θεῖαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Συμβόλοις ἱεροῖς σε τυπουμένην, Ἰωσήφ ὁ δίκαιος Θεοχαρίτῳτε ἀγνή, ἐγνωκῶς ῥάβδῳ κληροῦταί σου, τὴν μνηστειάν τὴν σεπτὴν, ἐπιμνησθεὶς Ἀαρών, τῆς βλαστησάσης ποτὲ ἀγίας Ῥάβδου.

Τῶν Ἁγίων. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Ἐν Βηθλεὲμ Ποιμένες, τὸν τῆς Παρθένου τόκον, δοξολογοῦντες κατεμήνυον, Σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν ἐπὶ γῆς ὀφθέντα, ἀνθρώπων σῶσαι γένος.

Τὸν ὑπὲρ λόγον τόκον, τῆς Θεοτόκου Μαρίας, χοροὶ Ἀγγέλων ἐκπληττόμενοι, Ἐν τοῖς ὑψίστοις ἐκραύγαζον, τῷ Θεῷ ἡμῶν δόξα, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.

Τῶν Χερουβὶμ ἐδείχθης, ὑψηλοτέρα Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου βαστάσασα, τὸν τούτοις ὀχούμενον· ὃν δυσωποῦσα σῶσαι, ἡμᾶς ἀεὶ μὴ παύση.

Νυμφαγωγὸς μὲν Δαυΐδ, θαλαμηπόλος δὲ θεῖος, τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰάκωβος, γενόμενοι ἔλεγον· Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ ἐν Προφήταις ἄναξ, καὶ βασιλεῦσι Προφήτης, σὺν Ἰακώβῳ τῷ θεόφρονι, ἡμῖν ἐμελώδησαν· Ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἀφλέκτῳ βάτῳ, καὶ δροσοβόλῳ καμίνῳ, σὺ προγραφεῖσα Μήτηρ ἄχραντε, ἀσπόρως ἐκύησας, σεσαρκωμένον Θεόν, Ἄγνή εὐλογημένη.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ η΄. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Τίμιος ὡς ἀληθῶς ὁ θάνατός σου, κατενώπιον ὠφθη Κυρίου, Ἰωσήφ πανόλβιε· σὺ γὰρ ὄλως ὀσιωθεὶς, ἀπὸ βρέφους ἱερὸς φύλαξ γεγένησαι, τῆς Εὐλογημένης· μεθ' ἧς ἔμελπες· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄπαντες χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, ὃν περ τρέμουσι Θεὸν καὶ Κτίστην, Ἰωσήφ ὁ δίκαιος, παρῶρησῖα πανευλαβῶς, περιπτύσσεται ὡς βρέφος καὶ ἀσπάζεται, καὶ φῶς νοητὸν βοῶν κομίζεται· Εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τέτρωσαι τῷ γλυκυτάτῳ μάκαρ πόθῳ, καὶ ὡς Ἄγγελος τῷ σαρκωθέντι, παρεστῶς προστάξεις, καθυπεΐκεις ταῖς θεϊκαῖς, δι' Ἀγγέλου ἐξ Αἰγύπτου μηνυόμενος, πρὸς γῆν Ἰσραὴλ ἐπανελεύσεσθαι, μετ' αὐτοῦ τοῦ Παιδίου καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ· οἷς συνεπανήλθες, τὸν Κύριον δοξάζων.

Θεοτοκίον.

Νόμου τὰς σκιάς εἶδες λυθείσας, τῇ τῆς χάριτος φωτοχυσία· φωτεινὴν νεφέλην τε τὴν Παρθένον, τὸν νοητὸν ἀνατέλλουσαν σαρκί, Ἥλιον ἔβλεψας, καὶ ὥσπερ ἀστὴρ πάντας ἐφώτισας, τοὺς βοῶντας σοφῆ Ἰωσήφ ἐκάστοτε· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀγίων. Τὸν Βασιλέα Χριστόν.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν κατεμήνυσαν ἐν Βηθλεὲμ οἱ Ποιμένες, καὶ ἀστὴρ ἐφάνέρωσεν ἐν δούλου μορφῇ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν γεννηθέντα Χριστόν, ὃν προσεκύνησαν μετὰ δώρων οἱ Μάγοι, καὶ ἐθεολόγησαν τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν σαρκωθέντα Χριστόν, ὃν ἐδοξολόγησαν οὐρανῶν αἰ Δυνάμεις, καὶ τὰ πολυόμματα ἀπαύστως ἀνυμνεῖ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν σαρκωθέντα Χριστόν, ὃν προεφήτευσεν Δαυὶδ ὁ Θεοπάτωρ, καὶ τοῖς λαοῖς ἐκήρυξεν Ἰάκωβος, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μνήστορος. Ωιδὴ θ'. Μυστήριον ξένον.

Ἰσότιμος πάντων, Ἀγγέλων γεγένησαι, Προφητῶν Μαρτύρων τε, μάκαρ καὶ τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, συνόμιλος ὄντως· διὸ σὺν αὐτοῖς σε μακαρίζων ἀεὶ, Ἰωσήφ τὴν ἱεράν σου μνήμην σέβομαι.

Ὡς ἐκ γένους, βασιλικῷ καταγόμενος, τὴν ἀγνὴν Βασίλισσαν, μέλλουσαν Ἰησοῦν Βασιλέα, τίκτειν ἀπορρήτως, σοφὴ ἐμνηστεύσω ὑπὲρ ἅπαντας, ἐν γῆ προκριθεὶς, τοὺς γηγενεῖς μακαριώτατε.

Σθενούμενος, τῇ δυναστείᾳ τοῦ Πνεύματος, ἀρεταῖς κεκόσμησαι, μάκαρ ἐν βαθυτάτῳ τε γήρᾳ, πρὸς τοὺς σοὺς μετέβης, λαμπρῶς Ἰωσήφ πατέρας μέγιστος, πατὴρ νομισθεὶς, τοῦ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς ἐκλάμψαντος.

Ἡ μνήμη σου, πρὸς εὐφροσύνην τὰ πέρατα, συγκαλεῖ καὶ αἴνεσιν, Λόγου τοῦ σὲ δοξάσαντος μάκαρ· ᾧ σὺν παρρησίᾳ, Χριστῷ παρεστῶς ἀπαύστως πρέσβευε, ἡμᾶς λυτρωθῆναι, πειρασμῶν τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Φυλάττουσαν, τὴν παρθενίαν ἀκήρατον, τὴν Ἄγνην ἐφύλαξας, Λόγος ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, φυλάξας παρθένον, αὐτὴν μετὰ γέννησιν ἀπόρρητον· μεθ' ἧς θεοφόρε, Ἰωσήφ ἡμῶν μνημόνευε.

Τῶν Ἁγίων. Μωυσῆς ἐν τῷ ὄρει.

Τὸν ἀρρήτως πρὸ αἰώνων, φύντα Λόγον, καὶ Υἱὸν ἐκ Πατρὸς, τὸν αὐτὸν ἐπ' ἐσχάτων σαρκί, σήμερον Παρθένος ἐκύησεν· ὃν ὑμνοῦσι Ποιμένες, Ἀγγέλων βοῶντων· Δόξα ἐν ὑψίστοις Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Τὸν Ἀστέρα οἱ Μάγοι ἰδόντες, τρόπῳ ξένῳ, τούτῳ παρείποντο, τὸν τεχθέντα ἐπιζητοῦντες· ὃν εὐρόντες δώροις ἐτίμησαν, χρυσῷ καὶ λιβάνῳ, καὶ σμύρνη βοῶντες· Δόξα ἐν ὑψίστοις τῷ τεχθέντι Θεῷ.

Βηθλεὲμ νῦν εὐφραίνου, Πόλις γενομένη τοῦ Νέου Δαυῖδ· καὶ Σιών ἐπαγάλλου, τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ ἀκρόπολις, κοινήν εὐφροσύνην τοῦ Παμβασιλέως, καὶ τῶν αὐτοῦ θεραπόντων νῦν δεξάμεναι.

Τῷ τεχθέντι ἐκ Παρθένου Θεῷ, πᾶσα ἡ Κτίσις τρόμῳ ὑπουργήσεν· οὐρανοὶ μὲν τὸν ἀστέρα, ἡ γῆ τὴν φάτνην, ὄρος τὸ σπήλαιον, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα, Ποιμένες τὸ θαῦμα, Ἄγγελοι τὸν ὕμνον αὐτῷ προσφέροντες.

Βασιλεὺς ἐκ ποιμένων, πάλαι μὲν Δαυῖδ ἐχρημάτισεν· ἐκ φυλῆς δὲ Ἰούδα, σὺ τῆς Βασιλίδος Ἰάκωβε, Ποιμὴν ἀνεδείχθης, τῆς τοῦ σαρκωθέντος ποιμνῆς, Ἀμνοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι, σὲ Θεοκυῆτορ δοξάζουσι, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, σὲ ἀκαταπαύστως ἐν ὕμνοις τιμᾷ· σὺ γὰρ τῷ θείῳ τόκῳ, βροτοὺς οὐρανόις ἦνωσας· ὅθεν σὲ γεραίρομεν.

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, καὶ τῶν Ἁγίων.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σὺν Ἰακώβῳ μέλψωμεν, τῷ κλεινῷ Θεαδέλφῳ, Δαυῖδ τὸν Θεοπάτορα, Ἰωσήφ τε τὸν θεῖον, τῆς Θεοτόκου Μνήστορα· τοῦ Χριστοῦ γὰρ τῇ θείᾳ, Γεννήσει καθυπούργησαν, Βηθλεὲμ ἐν τῇ πόλει, θεοπρεπῶς, μετ' Ἀγγέλων, Μάγων τε καὶ Ποιμένων, αὐτῷ τὸν ὕμνον ᾄδοντες, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότῃ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς

Εἰς τοὺς Αἶνους,

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.

Εἶτα, τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'.

Εὐφραίνεσθε δίκαιοι· οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε· σικριτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος. Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένη, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ Δεσπότῃ, δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτόκε Παρθένε, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, ἀνέτρεψας τὴν πρώτην κατάραν τῆς Εὐσ· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρός, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν· πίστει μόνῃ τοῦτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ καὶ λέγοντες· Ἀνερμήνευτε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν ὀφθεισαν παρθένον· Χαίροις Πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ἧ Χριστὸς οἰκήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμέν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν κράζοντες· Θεοτόκε πρόσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν· ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο· καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα· Ἀστὴρ μηνύει· Μάγοι προσκυνοῦσι· Ποιμένες θαυμάζουσι· καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Αἷμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ, τέρατα γῆς, ἃ προεῖδεν Ἰωήλ· αἷμα, τὴν Σάρκωσιν· πῦρ τὴν Θεότητα· ἀτμίδα δὲ καπνοῦ, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ἐπελθὼν τῇ Παρθένῳ, καὶ κόσμον εὐωδιάσαν. Μέγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη...

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ὡς διατέτακται.

ΤΗΙ ΚΖ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου· καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ, ἀυταδέλφου Θεοφάνους τοῦ Ποιητοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν τύχη τῇ κζ΄ τοῦ παρόντος μηνὸς ἢ Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, στιχολογοῦμεν τοῦ, «Μακάριος ἀνὴρ», τὸ κάθισμα ὅλον. Εἰς δὲ τό, «Κύριε ἐκέκραξα», ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄, τῶν Πατέρων γ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου γ΄. Δόξα. Ἦχος πλ. β΄ «Μνήμην ἐπιτελοῦμεν». Καὶ νῦν. τὸ α΄ τοῦ Ἦχου. Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα. τοῦ ἁγίου Στεφάνου· «Πρῶτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης». Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς «Χορεύουσιν Ἄγγελοι». Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων, Δόξα. τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς, καὶ Απόλυσις. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τό, «Θεὸς Κύριος».

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, καὶ τό, «Ἄξιόν ἐστι», Τροπάριον· «Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ». Τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τῆς Ἑορτῆς· τὰ Εὐλογητάρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ὀκτωήχου. Κανὼν ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τοῦ Μνήστορος. Ἀπὸ γ΄ Ὡιδῆς, Κάθισμα, «Πατρὸς ὡς ἀληθῶς». Δόξα. τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, «Ἀπόστολε Χριστοῦ». Καὶ νῦν. «Χορὸς τῶν Προφητῶν». Ἀφ΄ ἕκτης· Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Πατέρων, κτλ. Ἐξαποστειλάρια· Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων, τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους· Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τοῦ Ἁγ. Στεφάνου δ΄. Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄ «Αἷμα καὶ πῦρ». Καὶ νῦν. «Ὑπερευλογημένη». Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, εἰ βούλει, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς· εἰδὲ μὴ, Τυπικά, καὶ Μακαρισμοί. Ἀπόστολος· τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον· «Ἀναχωρησάντων τῶν Μάγων». Κοινωνικόν· «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον».

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἢ κζ΄ τοῦ παρόντος μηνός, ἢ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων ψάλλεται, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Πρωτομάρτυρος.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, τῇ μορφῇ ὡς Ἄγγελος, ὠφθης Στέφανε, διαδοθείσης τῷ σώματι, τῆς ἔνδον λαμπρότητος, καὶ τὴν αἴγλην τῆς ψυχῆς, φανερούσης τοῖς βλέπουσι δι´ ἧς ἔτυχες, καὶ φωτὸς θεωρίας, οὐρανῶν σοι, παραδόξως ἀνοιγέντων, ἀρχὴ Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Ὡς βαθμίδες καὶ κλίμακες, πρὸς οὐράνιον ἄνοδον, αἱ τῶν λίθων νιφάδες σοι γεγόνασιν· ὧν ἐπιβαίνων τεθέασαι, ἐστῶτα τὸν Κύριον, τοῦ Πατρὸς ἐκ δεξιῶν, σοὶ ὁμώνυμον στέφανον, προτεινόμενον, δεξιᾷ ζωηφόρῳ· οὐ πλησίον, ὡς καλλίνικος παρέστης, καὶ Ἀθλητῶν ἀκροθίνιον.

Ἐν σημείοις καὶ τέρασιν, ἀπαστρέπτων καὶ δόγμασι, παρανόμων ἔσβεσας τὸ συνέδριον· καὶ ὑπ´ αὐτῶν ἀναιρούμενος, καὶ λίθοις βαλλόμενος, ὑπὲρ τῆς τῶν φονευτῶν, σὺ προσήχου ἀφέσεως, ἐκμιμούμενος, τὴν φωνὴν τοῦ Σωτῆρος· οὐ εἰς χεῖρας, ἐναπέθου σοὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ἱερώτατον Στέφανε.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου. Ὅμοια.

Ξενιτείας τοῖς τραύμασι, προσετέθη σοὶ τραύματα, ἐξορίας Ὅσιε χαλεπότητι, τοῦ παρανόμως διέποντος, τὸν θρόνον τὸν ἔννομον, καὶ συγχέοντος δεινῶς, τοὺς θεσμοὺς τοὺς τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἄχραντον, τοῦ Σωτῆρος Εἰκόνα καθελόντος· ὃν τῇ χάριτι τῇ θεῖα, Χριστοῦ θεράπον κατήσχυνας.

Οὐ φρουρὰ σε οὐ στένωσις, οὐδὲ σκότος ἀνήμερον, οὐ πληγαὶ καὶ μαστιγες περιόχυσαν, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως, χωρῖσαι Θεόδωρε· οὐδὲ νόσος χαλεπὴ, καὶ μακρὰ καὶ δυσφόρητος· οὐδὲ ἔνδεια, τῆς τροφῆς θεορῶν· ἀλλ´ ἀτρέπτως, ἐκατέρησας προβλέπων· τὴν τῶν σῶν πόνων ἀντίδοσιν.

Ἄντι θλίψεως ἄνεσιν, ἀντὶ πόνων ἀπόλαυσιν, ἀντὶ σκότους ἔλλαμψιν σοὶ δεδώρηται, ὁ Ἀθλοθέτης ὁ δίκαιος· ἀντὶ δὲ θεσπέσιε, τῆς ἐν ὄψει σου γραφῆς, ζωῆς βίβλω ἐγγέγραψαι· Ἐκκλησίᾳ δέ, πρωτοτόκων ἐτάγης, ἐν ὑψίστοις, καὶ Ἀγγέλων πανηγύρει, περιχαρῶς προσελήλυθας.

Δόξα. Τοῦ Πρωτομάρτυρος. Ἦχος β´.

Ἀνατολίου.

Τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τοῦ παντός, τεχθέντι ἐπὶ γῆς, Στέφανος ὑπέρλαμπρος προσφέρεται, οὐκ ἐκ λίθων τιμίων κατεσκευασμένος, ἀλλ´ ἐξ οἰκείων αἱμάτων

διηνησμένοι. Ἄλλ' ὦ φιλομάρτυρες δεῦτε, τὰ τῶν ἁσμάτων ἄνθη δρεψάμενοι, τὰς κεφαλὰς ἀναδησώμεθα, καὶ τοῖς ὕμνοις ἀναμέλποντες, εἴπωμεν· Ὁ σοφία καταγλαῖσθεις, καὶ χάριτι τὴν ψυχὴν, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, αἴτησαι ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει, καὶ μήτρα οὐ φθείρεται· ὁ Λόγος σαρκουῖται, καὶ τοῦ Πατρὸς οὐ κεχώριται. Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη.

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων ἐξανατείλαντα, καὶ ὡς Υἱὸν ἐν κόλπῳ, Πατρικῶ ἀεὶ ὄντα, αὐθις δ' ἐπ' ἐσχάτων ἀγκάλαις Μητρὸς, ὡς ἐν θρόνῳ καθήμενον, καὶ ὑπ' Ἀγγέλων Ποιμένων Μάγων τε νῦν, προσκυνούμενον ὑμνήσωμεν.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ἐν Βηθλεὲμ συνελθόντες πιστοὶ κατίδωμεν, τὸν τῶν ἀπάντων Κτίστην, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ· καὶ τοὺς ἐκ Χαλδαίων δῶρον καλόν, προσκομίζοντας τρίυλον, ὡς Βασιλεῖ ὡς Θεῷ τε καὶ δι' ἡμᾶς, τριημέρῳ ἐσομένῳ νεκρῷ.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθης ὑπὸ τὸ σπήλαιον· καὶ στρατιαὶ Ἀγγέλων, ἐπιστᾶσαι ἐβόων· Δόξα ἐν ὑψίστοις σοὶ τῷ Θεῷ, τῷ τεχθέντι ἐν δούλου μορφῇ, καὶ ἀναπλάσαντι κόσμον ἐν τῇ γαστρὶ, τῆς Παρθένου καὶ ἀνάδρου Μητρὸς.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. β'.

Ἀνατολίου.

Πρῶτος ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, καὶ ἐν Διακόνοις Στέφανε μακάριε· τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, ἡ δόξα τῶν δικαίων. Τοὺς τὴν σεπτὴν σου ἐορτάζοντας μνήμην αἴτησαι, ὡς παριστάμενος τῷ θρόνῳ, Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν λαβεῖν, καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἀξιωθῆναι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῶ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ Κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη, τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Βασιλεῖον διάδημα, ἐστέφθη σὴ κορυφή, ἐξ ἄθλων ὧν ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Μαρτύρων πρωτόαθλε· σὺ γὰρ τὴν Ἰουδαίων, ἀπελέγξας μανίαν, εἶδες σου τὸν Σωτῆρα, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίου.

Θεῖοις στίγμασι, σεσημασμένος, δῶρον ἔμψυχον, τῷ Ζωοδότῃ, προσηνέχθης θεοφόρε Θεόδωρε· ἀσκητικαῖς δωρεαῖς γὰρ κοσμούμενος, ὁμολογίας ἀγῶσι διέλαμψας. Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ὁ θρόνῳ πυριμόρφῳ, ἐν ὑψίστοις καθήμενος σὺν Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ, καὶ τῷ θείῳ σου Πνεύματι, εὐδόκησας τεχθῆναι ἐν σαρκί, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου Ἰησοῦ· διὰ τοῦτο καὶ ἀστήρ σε, τοῖς ἐκ Περσίδος Μάγοις καθυπέδειξε. Δόξα τῇ παναγάθῳ σου βουλή· δόξα τῇ ἐπιφανείᾳ σου· δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς ἄκρα συγκαταβάσει σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τοῦ Πνεύματος πηγὴν, ἐν τῇ καρδίᾳ μυστικῶς, κεκτημένος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πρωτομάρτυς ἀληθῶς, τῶν Ἰουδαίων ἀπήλεγξε τὴν αὐθάδειαν· καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, ἀναβλαστήσαντα, τῷ τῆς σοφίας

καὶ χάριτος πληρώματι, πεπληρωμένος ὁ ἔνδοξος. Ἀλλ' ὦ τρισμάκαρ, τοὺς σὲ τιμῶντας, σῶζε ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς; πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ηὐδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκῶν· καὶ γέγονεν ὁ ὢν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος· Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἀγίων. Ὁ Κανὼν τοῦ Πρωτομάρτυρος.

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ωιδὴ α'. ᾠχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Δεῦτε Στέφανον ὕμνοις, τὸν Πρωτομάρτυρα, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐνδόξως στεφανώσωμεν· καὶ θεῖα στεφόμενοι, τοῦ Στεφάνου χάριτι, ἐπινίκιον ὕμνον ἄσωμεν.

Φέρων τοῦ Διδασκάλου, τὸ πρᾶον φρόνημα, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀγάπης ὑψοπιὸν ταπεινώσιν, ἀξίως ὁ Στέφανος, Διακόνων πρόκριτος, καὶ προστάτης χηρῶν γεγένηται.

Σὺ πρὸς ἐπικουρίαν, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, ἐπαξίως ἐκλήθης· καὶ ὡς πιστὸς Διάκονος, φερῶνυμε Στέφανε, χρηματίσας ἔνθα Χριστός, δι' αἵματος μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων, Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐκ Παρθένου φορέσας ὡς βρέφος ἐσπαργάνωσαι· ὁ σὸς δὲ χωννύμενος, Πρωτομάρτυς λίθων βολαῖς, τὸν ἄνθρωπον ἀποδύεται.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς, ἀδελφέ, γνησίους πλέκω κρότους.

Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. ᾠχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν τίτλον, τῆς σῆς τιμίας ὄψεως, ἰδόντα παραχωρεῖ, τὰ Χερουβὶμ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς· ἡ φλογίνη ῥομφαία δέ, πανευλαβῶς τὰ νῶτά σοι δίδωσι, πάνσοφε Θεόδωρε.

Ὁ τίτλος, τῇ κορυφῇ ἐπέκειτο, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἐγγεγραμμένος ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ· ὁ σὸς τίτλος δὲ πάνσοφε, ὄψει τῇ σῇ κεκόλαπται, κεχαραγμένος εὐπρεπέστατα.

Ἐψώθη, ἐπὶ Σταυροῦ μὲν Κύριος, καὶ διενύγη πλευράν· σὺ δὲ ταθεὶς ἐν σκάμνῳ καρτερῶς, τὰς κεντήσεις ὑπέμεινας, ὡς περ κριὸς ἐπίσημος, Ἱερομύστα σφραγιζόμενος.

Σοφία, παντοδαπῇ κοσμούμενος, Πάτερ Θεόδωρε, τὸν πρωτοστάτην ἤλεγξας σαφῶς, τῆς κακίστης αἰρέσεως· ὑπομονῇ τῶν ἔργων δέ, τούτου τὰς φρένας κατεπάτησας.

Θεοτοκίον.

Σοφίας, τῆς ὑπερσόφου γέγονας, δοχεῖον Πάναγνε, Θεογεννητορ μόνη τῶν πιστῶν, σωτηρία καὶ ὕμνησις· σὺ γὰρ ἡμῖν γεγέννηκας, τὴν πάντων θεῖαν ἀπολύτρωσιν.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ γ'.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νομίμως ὡς Χριστοῦ στρατιώτης ὁ Στέφανος, πρὸς τοὺς θεοκτόνους παραταξάμενος, τὸ ἀκαταγώνιστον αὐτοῦ, σθένος ἐνδεδυμένος, τῶν παρανόμων ἐθριάμβευσεν, ἅπασαν τὴν βλάσφημον αἴρεσιν.

Τῷ ζήλῳ τῆς Χριστοῦ πυρωθεὶς ἀγαπήσεως, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος, πίστεως καὶ Πνεύματος πλησθεὶς, θεοῦ ὁ Πρωτομάρτυς, τῶν Ἀλιέων ἐβεβαίωσε, πᾶσι τὸ θεόκριτον κήρυγμα.

Ὡς κῆρυξ τῆς κεκρυμμένης ὄντως καὶ θείας ζωῆς, τῆς παρούσης ὡς περ ἐπιλαθόμενος, ἔργῳ διαδείκνυσι σαφῶς, πᾶσιν ὁ Πρωτομάρτυς, τροπαιοφόρον τὴν ἀλήθειαν, ἄριστα προκρίνας τὸν θάνατον.

Θεοτοκίον.

Τοῦ βίου δι' ἡμᾶς ὁ Δεσπότης τὸ σπήλαιον, ὑπεισηλθε τρόπῳ συγκαταβάσεως· ὁ δὲ τῶν Μαρτύρων ἀρχηγός, Στέφανος τὴν σπιλάδα, τὴν ἀνθρωπίνην ὑπεξέρχεται, πόθῳ τοῦ Δεσπότητος βαλλόμενος.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Οὐκ ἔχων ὅτι ταῖς σαῖς, διδασκαλίαις ἀντειπεῖν Ὅσιε, ἐπ' αἰκισμοὺς στρέφεται, ὁ βαρβαρικῆς βίας ἔμπλεως.

Ἐπέστης καρτερικῶς, τὰς ἐπὶ νῶτον καὶ στήθων μάστιγας, διὰ Χριστὸν θεόπνευστε, καὶ τὰ ἐπὶ κόρῃς ῥαπίσματα.

Σοφία πνευματικῇ, καὶ προθυμία λογισμοῦ ἡσχυνας, τὸν δυσσεβῆ Λέοντα, τοῖς ἱερωτάτοις σου δόγμασιν.

Ἀθραύστοις ὑπομοναῖς, καὶ καρτερία τῶν δεινῶν ἔθραυσας, τὴνμανικὴν Ὅσιε, βδέλλαν τῆ μαχαίρα τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Δαυῖδ καθὰ κιβωτόν, ἐν Βηθλεὲμ προφητικοῖς ὄμμασι, Μήτηρ Θεοῦ βλέπει σε, βρέφος τὸν ὑπέρθρον φέρουσιν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Διακόνων ὁ πρῶτος, Πρωτόαθλε σοφέ, τῶν Μαρτύρων ἀκρότης, ὁ κόσμος τὰ πέρατα, ἀγιάσας τοῖς ἄθλοις σου, καὶ τοῖς θαύμασι, ψυχὰς ἀνθρώπων λαμπρύνας, τοὺς τιμῶντάς σε, ῥῦσαι παντοίων κινδύνων, πανεύφημε Στέφανε.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως.

Στόμα πέφηνας τῆς παρόρησίας, θράσος τύραννον μεγαλοφρόνως, καταισχύνας καρτερία τῶν ἄθλων σου· ἐκκεντηθεὶς γὰρ τὰς ὄψεις Θεόδωρε, διὰ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα τὴν πάνσεπτον, ἐβεβαίωσας, τιμᾶν καὶ δοξάζειν ἅπαντας, αἰτούμενος ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν ὠραιότητα.

Θαῦμα παράδοξον, γέγονε σήμερον· ὁ γὰρ Σωτήρ ἡμῶν, ἐν τῷ σπηλαίῳ σαρκί, ὤφθη ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, καθὼς αὐτὸς ἐπίσταται. Μάγοι μετὰ δώρων δέ, ὡς Βασιλεῖ προσεκύνησαν. Ποιμένες μετ' Ἀγγέλων τε, ἐδοξολόγουν αὐτόν· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς βοῶμεν αὐτῷ· Δόξα τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ δ΄.

Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Κατήγορος κριτῆς τε καὶ ἄδικος, ὁ βροτοκτόνος καὶ πατήρ, τοῦ ψεύδους Στέφανε δείκνυται· ἀλλ' ἐαυτὸν ἀνατρέπει, τοὺς βρόχους καθ' αὐτοῦ τεκτηνάμενος.

Ὁ μέγας τῆς ἀθλήσεως πρόβολος, ἀντ' οὐδενὸς τοῦ δυσμενοῦς, τυράννου κρίνας τὴν ἔφοδον, καταπαλαίει ἀνδρείως, ἐντέχνως ὑποβὰς τὸν ἀντίπαλον.

Ὡς πρῶτος τῶν Μαρτύρων ὁ Στέφανος, ὁδοποιήσας ἐν ἡμῖν, τοῦ μαρτυρίου τὴν εἴσοδον, στεφανηφόρος χορεύει, τῷ στέφει τῶν Μαρτύρων στεφόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐκλάμψας ἐκ Παρθένου ὡς Ἥλιος, συνανατέλλουσιν Χριστέ, ὡς Ἐωσφόρον τὴν ἔνδοξον, τοῦ Πρωτομάρτυρος μνήμην, τῇ σῇ καταγλαΐζεις φαιδρότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐφηπλωμένος σανίδι κατεκεντήθης, ὡς προσκυνῶν Θεόδωρε, Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, καὶ τῆς Θεομήτορος, Θρακὸς ἀγριότητι, καὶ βαρβαρικῇ ἰταμότητι.

Λειτουργήσας ἐκ νεότητος τῷ Δεσπότη, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνένδοτον, τὴν ἔφεσιν ἔχων, μάκαρ δι' ἀσκήσεως, Μαρτύρων ἐν αἵματι, αὐθις ἐκοσμήθης φαιδρότατα.

Φαεινότατος ὡς ἥλιος Θεοφόρε, ἀνατολῆς ἐξώρμησας, ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τῆς ὁμολογίας σου, καὶ τῆς μεγαλόφρονος, καὶ γενναιοτάτης ἐνστάσεως.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος Θεὸς Λόγος, ἐν Βηθλεὲμ ὡς εὐσπλαγχνος, ἐξ ἀπειρογάμου, Πάναγνε κοιλίας σου· ὄν νῦν ἐκδυσώπησον, σῶσαι τοὺς πρὸς σέ καταφεύγοντας.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ ε΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ἐλαμψεν ὡς Ἄγγελος, ὁ Πρωτομάρτυς σου, τῶν οὐρανίων Χριστὲ ἀψίδων, γεγωνῶς ὑπέρτερος, καὶ δόξης ἀρρήτου, ἐμφορηθεὶς Φιλάνθρωπε.

Ὡς ἀκαταγώνιστος, τοῦ Πρωτομάρτυρος, τοῦ θεοῦ ζήλου ἢ παρῶρησία· καὶ γὰρ μέχρις αἵματος, πρὸς τοὺς θεοκτόνους, ἀνδρείως παρετάξατο.

Θεηγόρου στόματος, νιφάσιν ἔβαλε, τοὺς μαιφόνους ὁ Πρωτομάρτυς· ὑπ' αὐτῶν ἀπείροις δέ, τῶν λίθων νιφάσιν, ὡς νικητῆς ἐστέφετο.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐπιδημήσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ὁ Πρωτομάρτυς ἐν ἀκινήτῳ, τοῦ Πατρὸς Θεότητι, ἐστῶτα καὶ δόξη, ἐν οὐρανοῖς τεθέαται.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γῆν ξένην κατοικῶν, ξενιτείας ἐπ' ἄλγεσιν, ἀλγήματα ἐξορίας, καὶ φρουρὰς ὠμοτάτας, ὑπέστης καρτερόψυχε.

Νῦν χαίρεις ἀληθῶς, νικηφόρον στεφάνωμα, δεξάμενος ἐν ἡμέρᾳ, τῇ φαιδρᾷ καὶ φωσφόρῳ, τοῦ θείου Πρωτομάρτυρος.

Ἦν ἔσχες ἐκ παιδός, εὐσεβείας ὑπόθεσιν, ἐτήρησας μέχρι τέλους, ἀπερίτρεπτος μείνας, ἀήττητε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Ὁ κλεινὸς ταξίαρχος, τῶν Μαρτύρων, Στέφανος πιστοί, τοὺς θεσμοὺς τῆς φύσεως τῇ χάριτι, ἐκβεβηκῶς, τῇ θείᾳ δόξῃ ἀυγάζεται.

Μιμητῆς πανάριστος, χρηματίσας, Δέσποτα Χριστέ, τοῦ τιμίου πάθους σου ὁ Στέφανος, τοὺς φονευτάς, δι' εὐλογίας ἀμύνεται.

Μιαιφόνου πράξεως, ἀμετόχους, φύλαττε Χριστέ, καὶ τοῦ Πρωτομάρτυρος ἀξίωσον, τοὺς ὑμνητάς, τῆς κληρουχίας ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Παγκοσμίου γέγονε, σωτηρίας, Δέσποτα Χριστέ, ἀπαρχὴ ὁ τόκος σου, καὶ Μάρτυσι, θεοπρεποῦς, ὁμολογίας ὑπόθεσις.

Τοῦ Ὁσίου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἰδρῶτι, τῶν ἀγώνων εἰσέτι σταζόμενος, Ἀγωνοθέτη παρέστης, τῷ δικαίῳ κρίσει, πᾶσαν τὴν κτίσιν, κυβερνῶντι, Θεοφόρε παμμάκαρ Θεόδωρε.

Οὐδέν σε, τῆς εἰς Χριστὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, οὐκ αἰκιζόμενον σῶμα, οὐ θανάτου ψῆφος ἀπειλουμένη, οὐ ζημία, τῶν προσόντων θεόφρον Θεόδωρε.

Υἱὸς ὢν, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας Θεόδωρε, πλήρης φωτὸς μετετέθης, πρὸς τὸ φῶς τὸ θεῖον ἀύξανομένης, τῆς ἡμέρας, καὶ νυκτὸς μειουμένης θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος, ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὦ Θεομητορ, ὁ Νυμφίος, ἐκ τῆς γαστρὸς σου Λόγος προέρχεται.

Κοντάκιον τοῦ Πρωτομάρτυρος. Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὁ Δεσπότης χθὲς ἡμῖν, διὰ σαρκὸς ἐπεδήμει, καὶ ὁ δοῦλος σήμερον, ἀπὸ σαρκὸς ἐξεδήμει· χθὲς μὲν γάρ, ὁ Βασιλεύων σαρκὶ ἐτέχθη, σήμερον δέ, ὁ οἰκέτης λιθοβολεῖται δι' αὐτὸν καὶ τελειοῦται, ὁ Πρωτομάρτυς καὶ θεῖος Στέφανος.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἀστήρ φαεινὸς σήμερον συνεξέλαμψε, τῇ Γεννήσει Χριστοῦ, ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, ἀστράπτων, φωτίζων τὰ πέρατα ἅπαντα· τῶν Ἰουδαίων μόνον ἠμαύρωσε τὴν πᾶσαν δυσσέβειαν, σοφίας λόγοις τούτους διελέγξας, ἀπὸ τῶν Γραφῶν διαλεγόμενος· καὶ πείθων τούτους, τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς Παρθένου Ἰησοῦν, Υἱὸν αὐτὸν εἶναι Θεοῦ, κατήσχυνε τούτων τὴν ἀσεβῆ κακουργίαν, ὁ Πρωτομάρτυς καὶ θεῖος Στέφανος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχ. Λόγων στεφάνοις, οἷα τιμίους λίθοις,

Στέφω Στέφανον, ὃν προέστεψαν λίθοι.

Εἰκάδι λαῖνεος Στέφανον μόρος ἐβδόμη εἶλεν.

Οὗτος, ζητήσεως γενομένης ποτὲ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Σαδδουκαίων καὶ Φαρισαίων καὶ Ἑλλήνων περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν μὲν λεγόντων, ὅτι Προφήτης ἐστὶ, τῶν δέ, ὅτι πλάνος, τῶν δέ, ὅτι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, στὰς ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ὁ Στέφανος, εὐηγγελίσατο πᾶσι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰπών· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἵνα τί ἐπληθύνθησαν ὑμῶν αἱ κακίαι, καὶ συγκέχυται πᾶσα Ἰερουσαλήμ; Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐδίστασεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ κλίνας οὐρανοὺς καὶ καταβάς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου ἁγίας καὶ καθαρᾶς, καὶ ἐκλελεγμένης πρὸ καταβολῆς κόσμου. Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασε· τυφλοὺς γὰρ ἐποίησεν ἀναβλέψαι, λεπροὺς ἐκαθάρισε καὶ τοὺς δαίμονας ἀπήλασε.

Οἱ δέ, ἀκούσαντες, ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸ συνέδριον πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς· οὐκ ἴσχυον γὰρ ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ Πνεύματι, ᾧ ἐλάλει. Καὶ εἰσελθόντες, ὑπέβαλον ἄνδρας τινὰς λέγοντας· Ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα κατὰ τοῦ τόπου τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Νόμου, καὶ τὰ λοιπὰ καταλέξαντες, καθὼς ἐν ταῖς ἱεραῖς Πράξεσιν ἐμφέρεται τῶν Ἀποστόλων. Ἀτενίσαντες δὲ καὶ ἰδόντες πάντες τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὡσεὶ πρόσωπον Ἀγγέλου καὶ τὴν αἰσχύνην τῆς ἥττης μὴ φέροντες, λιθοβολήσαντες ἀναιροῦσιν ὑπερευχόμενον, καὶ λέγοντα· Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.

Ἐπεὶ δὲ ἐξαίρετον πτώμα, διὰ τῆς νομισθείσης αὐτοῦ πτώσεως, ὁ θεῖος Πρωτομάρτυς τὸν ἀντίπαλον καταβαλὼν, τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀνεπαύσατο, συγκομίζεται τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο σκῆνωμα ὑπὸ ἀνδρῶν εὐλαβῶν, ἐν γλωσσοκόμῳ Περσέας (εἶδος δὲ τοῦτο φυτοῦ), οἳ καὶ κατασφαλίσάμενοι, ἐκ πλαγίων αὐτὸ κατέθεντο τοῦ Ναοῦ. Ὁ δὲ Νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ καὶ ὁ τούτου υἱὸς Ἀβελβοῦς, πιστεύσαντες εἰς Χριστόν, ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἐβαπτίσθησαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι πλησίον Κωνσταντιανῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ· ἀδελφοῦ Θεοφάνους τοῦ Ποιητοῦ.

Στίχ. Αὐχεῖν ἔχει τι καὶ Θεόδωρος μέγα,

Ἐκ γῆς ἀπαίρων· ὡς μέγα στίξις θέας.

Οὗτος ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ἅμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Θεοφάνει, ἐπὶ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως, ὑπὲρ τῶν σεπτῶν καὶ ἀγίων Εἰκόνων μεγάλως ἐπαρόρησιάσαντο· ὕψ' οὗ καὶ τὰς ὄψεις κατεγράφησαν, καὶ εἰς ἐξορίαν παρεπέμφθησαν. Οὗτοι οὖν ἐν τοῖς μετώποις ἐγράφησαν, προστάξει Θεοφίλου τοῦ βασιλέως τοῦ Εἰκονομάχου, δι' Ἰάμβων στίχων· καὶ παραπεμφθέντες ἐν τῇ ἐξορίᾳ, πρὸς Κύριον ὁ μέγας ἀριστεὺς Θεόδωρος ἐξεδήμησε. Λέγεται δὲ γέροντά τινα, ἐπιστάντα τῇ αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημία, ἀγγελικῶν ἐπακουῶσαι ῥῶδων, καὶ αὐτὸν ἕνα τῶν ἁδόντων γενέσθαι. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ Ἰάμβων γραφέντες τῷ προσώπῳ στίχοι, ἔχοντες οὕτως.

Στίχοι Ἰαμβικοί, γραφέντες τῷ προσώπῳ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θεοφάνους, παρὰ Θεοφίλου βασιλέως, ἐν σιδήρῳ πυρωθέντι.

Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρὸς τὴν πόλιν,

Ὅπου πάναγνοι τοῦ Θεοῦ Λόγου πόδες

Ἦστησαν, εἰς σύστασιν τῆς οἰκουμένης,

Ἦφθησαν οὗτοι τῷ σεβασμίῳ τόπῳ,

Σκεύη πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.

Ἐκεῖσε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας,

Πράξαντες δεινὰ αἰσυχρὰ δυσσεβοφρόνως,

Ἐκεῖθεν ἠλάθησαν ὡς ἀποστάται.

Πρὸς τὴν πόλιν δὲ τοῦ κράτους πεφευγότες,

Οὐκ ἐξαφήκαν τὰς ἀθέσμους μωρίας.

Ὅθεν γραφέντες ὡς κακοῦργοι, τὴν θέαν,

Κατακρίνονται καὶ διώκονται πάλιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ποιμὴν ἄριστος Θεόδωρος ὠράθη,

Ὡς ὢν μιμητὴς τοῦ μεγάλου ποιμένος.

Οὗτος ὑπῆρχε τῆς αὐτῆς Πόλεως γέννημα καὶ θρέμμα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγονάτου. Ἐγένετο δέ, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ εὐλάβειαν, Πρεσβύτερος τῆς ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας· εἶτα Σύγκελλος καὶ Σκευοφύλαξ· τοῦ δὲ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τελευτήσαντος, ἐκβιασθεὶς ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ἀπάσης, καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἱεραῆς Συνόδου, τοὺς οἶακας τῆς Ἐκκλησίας ἐγχειρίζεται. Καὶ καλῶς αὐτὴν κυβερνήσας ἔτη δύο καὶ μῆνας τρεῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὴν δὲ μνήμην αὐτοῦ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐορτάζει ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαυρικίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἑβδομήκοντα Μαρτύρων.

Στίχ. Ὁ Μαυρίκιος γυμνὸς ἐγχερισθεὶς μέλι,

Κρίνει μελισσῶν ἠδὺ τὰς τρώσεις μέλι.

Οὗτος ὑπῆρχε σὺν αὐτοῖς ἐν ταῖς ἡμέραις Μαξιμιανοῦ. Διερχομένου οὖν αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀπαμείων πόλεως, διεβλήθησαν αὐτῷ οἱ Ἅγιοι οὗτοι· οἱ καὶ παραστάντες καὶ χριστιανοὺς ἑαυτοὺς εἶναι φάμενοι, ἀφαιροῦνται τὰς ζώνας καὶ τῇ φρουρᾷ ἐγκλείονται· καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν προσκληθέντες, ἐρωτῶνται. Ὡς δὲ ἔμενον ἀκαμπεῖς, τύπτονται σφοδρῶς, καὶ ἐπὶ πυρᾶς ῥίπτονται· εἶτα ξύλοις ἀναρτηθέντες, ξέονται τὰς πλευράς. Βουλόμενος δὲ ὁ Μαξιμιανὸς περισσοτέρως λυπηῖσθαι τὸν ἅγιον Μαυρίκιον, Φωτεινὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι προστάττει· ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀκλινῆ τὴν πίστιν τηροῦντας καὶ μὴ πειθαρχοῦντας, πέμπει αὐτοὺς ἐν τόπῳ ἀλσώδει, μέσον δύο ποταμῶν καὶ λίμνης κειμένῳ, σφηκῶν τε καὶ μυιῶν καὶ κωνώπων καὶ σκνιπῶν ὑπάρχοντι ἀναμέστω· οἱ τινες ὑπὸ τούτων κατακεντούμενοι, ἐτελειώθησαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ὡς ποικίλοις ἄνθεσι, καὶ ὠραίοις Στέφανε, τοῖς λίθοις κοσμούμενος, σαυτὸν προσεσήνοχας, Χριστῷ τῷ Ζωοδότῃ, μελωδῶν· Εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἀκαταγώνιστος, ἢ τοῦ Σαύλου ἔνστασις, πορθοῦντος τὸ πρότερον, Χριστοῦ τοὺς θεράποντας, προσάγοντός τε ἔθνη, τῷ Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς ὀδόντας βρύχοντες, φονικῶς οἱ ἄνομοι, ὡς θῆρες ἀρπάσαντες, ἀνήρουν τὸν Στέφανον, ἐνθέως μελωδοῦντα. Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπαρθεῖς τῷ Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ Στέφανε, ἀρόρητως τεθέασαι, Υἱὸν σὺν Γεννήτορι, κραυγάζων τῇ Τριάδι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῷ ἀνατείλαντι, ἐκ Παρθένου θείας ἀγνῆς, προσήνεκται ἔμψυχος, ὡς Βασιλεῖ Στέφανος, ἐνθέως μελωδῶν σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πεπυρσευμένος, τῷ Ὁρθοδόξῳ ζήλῳ πάνσοφε, πλάνην μιαρᾶς αἰρέσεως καὶ δεινῆς, θαρσαλέως ἐξηκόντισας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Λόγον σοφίας, λόγον δογμάτων, λόγον γνώσεως, λόγον διδαγμάτων Πάτερ πανευσεβῶν, Θεὸς Λόγος σοι δεδώρηται, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου βοῶντι καὶ Κύριος.

Ἐξανατείλας, ἐκ τῆς Ἐώας ὥσπερ ἥλιος, αἴγλην εὐσεβείας ἔσπειρας ἐπὶ γῆς, τῆς Εἰκόνοσ τὴν προσκύνησιν, Χριστοῦ φωτίζουσας, καὶ διδάσκουσας Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Κεκοσμημένη, δεδοξασμένη ὑπερλάμπουσα, φέγγει παρθενίας Μήτηρ Θεοῦ, μετὰ σώματος ἐγέννησας, καὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν ὁμίχλη τὴν γῆν σπαργανώσαντα.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ η΄. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Δεῦτε νοητῶς, τῇ τοῦ Στεφάνου δόξῃ, λαμπόμενοι μέλψωμεν, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡφθη σοι Χριστὸς ἐν τῇ Πατρῷα δόξῃ, τῶν ἄθλων μηνύων σοι, σαφῶς τὰ ἔπαθλα· ὅθεν ἐβόας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὶ ὡς νικητῇ τῆς παρανόμου πλάνης, ἀθλήσεως στέφανος, ἐπλάκη Στέφανε· ὅθεν ἐβόας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπλεξεν ἡμῖν ὁ τοῦ Δεσπότητος τόκος, χορείαν ἢ μνήμη τε, τοῦ Πρωτομάρτυρος· ὄθεν ἀπαύστως, τὸν Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν θεανδρικῶς τῷ λόγῳ, τεκοῦσαν τὸν Κύριον, καὶ παρθενεύουσαν, πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Χειῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ὡς λέων παμμάκαρ πεποιθώς, ψυχῆς στερόσῳ, οὐκ ἐδειλίασας, τὸν τῆς αἰρέσεως πρόβολου, τῆς μανίας τὸν ἐπώνυμον· ὃν καταπτήξας τοῖς λαοῖς, χαίρων ἐκραυγάζεις· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Κοσμήσας ἀνδρεία τὸν θυμόν, τῇ σωφροσύνῃ δέ, μάκαρ τὴν ἔφεσιν, τὸν νοῦν φρονήσεως ἔμπλεων, κεκτημένος διετέλεσας· δικαιοσύνη δὲ τὰς σάς, φρένας ἐρρύθμισας, ἀνακράζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ραγδαίως φερόμενον τὸν ῥοῦν, τὸν τῆς αἰρέσεως, Πάτερ ἐξήρανας, τοῖς σοῖς συντάγμασιν Ὅσιε, καὶ πανσόφοις ἀποδείξεισι, τὰς μηχανὰς τῶν ἀσεβῶν, καταστρεψάμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλάσας τὴν φύσιν κατ' ἀρχάς, τὴν τῶν ἀνθρώπων Θεός, ταύτην ἐνδύεται, ἐκ τῆς ἀχράντου σου Πάναγνε, καὶ ἀγίας γαστρος σήμερον, ἐν Βηθλεὲμ προφητικῶς, ἀποτικτόμενος· ὄθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου. Ωιδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Τῶν ἐπαίνων Στέφανε, ὑπερέβης ἅπαντα θεσμόν, καὶ φέρεις κατὰ παντός, λόγου ἀψευδῶς, σὺ τὰ νικητήρια· ἀδυνατεῖ, βρότειος γὰρ νοῦς, πλέξασθαι στέφανον, ἐγκωμίων σοι ἐπάξιον.

Ὡ τῆς μακαρίας σου, ἧς ἐφθέγξω, Στέφανε φωνῆς! Μὴ στήσης τοῖς φονευταῖς, Δέσποτα βοῶν, Χριστὲ τὸ ἀγνόημα· ἀλλ' ὡς Θεὸς καὶ δημιουργός, δέξαι τὸ πνεῦμά μου, ὥσπερ θῦμα εὐωδέστατον.

Σὺ τῶν πόνων ἔπαθλον, ἀνεδήσω τὸ νικητικόν, ἐκ Παντοκρατορικῆς, στέφος δεξιᾶς· καὶ νῦν παμμακάριστε, παρεστηκῶς, τῷ Παμβασιλεῖ, δόξη καὶ χάριτι, τοὺς ὑμνοῦντάς σε περισφίξε.

Θεοτοκίον.

Χρονικῆς ὑπάρξεως, ἐκ Παρθένου εἴληφεν ἀρχήν, σαρκί ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἄχρονος Υἱός· διὸ ἀναιρούμενος, ὁ μιμητής, Στέφανος Χριστοῦ, νῦν ἐκκληρώσατο, ἀπαρχὴν τῆς αἰδίου ζωῆς.

Τοῦ Ὁσίου. Λίθος ἀχειρότμητος.

Τῷ θείῳ βαλλόμενος πόθῳ, τῶν διωγμῶν τὰς παραστάσεις, ῥᾶον ὑποφέρεις θεόφρον· καὶ τοῦ διώκτου τὴν ἀγριότητα, καταβαλὼν ἀπέιληφας, τὸν τῶν ἀγῶνων Πάτερ στέφανον.

Ὀλβον ἐπουράνιον εὗρες, καὶ διαμένουσαν οἰκίαν, ἀντὶ τῆς μακροῦς ἐξορίας, καὶ ξενιτείας καὶ μεταβάσεως· καὶ νῦν τρυφᾶς λαβόμενος, τῆς αἰωνίου ἀπολαύσεως.

Ὑμνον τῷ Δεσπότῃ προσφέρων, μάκαρ δυσώπησον ἀπαύστως, ὑπὲρ τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, καὶ συσκηνίας καὶ ἀδελφότητος· ὅπως ὁμοῦ βιώσαντες, τύχωμεν ἅμα τῆς θεώσεως.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἐν Βηθλεὲμ τὸν Θεὸν Λόγον, σήμερον τεκοῦσαν Παρθένε, καὶ ἐν σπαργάνοις τοῦτον εἰλήσασαν, ὡς ἀληθῶς Θεόπαιδα, καὶ Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πρωτομάρτυρος.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Στέφανος σοὶ ὡς Βασιλεῖ, ἔμψυχος προσενήνεκται, νῦν τῆς σαρκὸς ἐκδημήσας, τῷ ἐνδημήσαντι σαρκί, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, δι' ὃν καὶ τὸν ἀγῶνα, ἐνδόξως ἐτέλεσεν.

Ἔτερον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁ πλήρης θείας χάριτος, καὶ δυνάμεως ὄντως, τερατουργῶν διήλεγχε, θεοκτόνων τὰ σίφη, διακενῆς μελετῶντα· ὑψηγόρῳ δὲ γλώττῃ, θεολογῶν ὁ Στέφανος, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, τὸν Ἰησοῦν, καθορῶ νῦν ἔφησεν ἐστηκότα· πρὸς ὃν λιθολευστούμενος, στεφηφόρος ἀνῆλθεν.

Τῆς Ἑορτῆς, μετὰ καὶ τοῦ Στεφάνου πάλιν.

Ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, συναΐδιος Λόγος, καὶ συμφυῆς καὶ σύνθρονος, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, ἐν Βηθλεὲμ νῦν ὡς βρέφος· ὃν Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, ἀριδῆλως κηρύξας, ὑπὸ χειρῶν, μαιφόνων χαίρων λιθολευστεῖται, καὶ στεφηφόρος ἄνεισι, πρὸς αὐτὸν μετὰ δόξης.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ ἁγίου Στεφάνου.

Ἦχος α'. Κυπριανοῦ.

Ἀθλοφορικὸν στέφανον, τῷ Πρωτάθλῳ οἱ πιστοὶ πλέξωμεν, ἐκ λογικῶν ἀνθέων· αὐτὸς γὰρ τὴν τῶν Μαρτύρων προητοίμασεν ὁδόν· καὶ ἐν χαρᾷ ἀνεβόα· Ἴδου τοὺς οὐρανοὺς ἀνεωγμένους θεωρῶ, καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Ἀγιωσύνην ἐνεδύσω Στέφανε μακάριε, Πρωτομάρτυς καὶ Πρωτοδιάκονε, τῶν Ἀγγέλων συμμετόχε· δυσωπήθητι, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον τὸν ἀναμάρτητον.

Πρῶτος ἐν Διακόνοις, πρῶτος καὶ ἐν Μάρτυσιν ἐδείχθης, πανάγιε Στέφανε· ὁδὸς γὰρ ἐγένου τοῖς Ἁγίοις, καὶ πολλοὺς τῷ Κυρίῳ προσήγαγες Μάρτυρας· διὸ οὐρανός σοι ἠνοιγή, καὶ Θεός σοι ἐφάνη. Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸν Πρωτομάρτυρα, καὶ γενναῖον τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, Στέφανον τὸν Πρωτοδιάκονον, ἐπαξίως τιμήσωμεν· οὗτος γὰρ ἐστῶς ἐν μέσῳ παρανόμων, ἐν δεξιᾷ Πατρὸς Υἱὸν ἐθεάσατο.

Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Στέφανε ἔνδοξε, οὐρανοπολίτα, Χριστοῦ θεράπον μακάριε, πρεσβείαν ποιήσον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στέφανος, ἡ καλὴ ἀπαρχὴ τῶν Μαρτύρων, ὁ πλήρης χάριτος καὶ δυνάμεως, ὁ ποιῶν σημεῖα καὶ τέρατα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ, ὑπὸ ἀνόμων ἐλιθάζετο· ἀλλ' ἐξέλαμψεν ὡς Ἄγγελος, καὶ θεωρεῖ τὴν δόξαν, σου τοῦ σαρκωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως· καὶ τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος, εἰς οὐρανοὺς ἀνελαμβάνετο· καὶ διὰ τοῦτο, ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων συναυλιζόμενος, πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Κυπριανοῦ.

Πρωτομάρτυς Απόστολε, καὶ Πρωτοδιάκονε, ἡ πύλη τῶν Μαρτύρων, ἡ δόξα τῶν Δικαίων, τῶν Ἀποστόλων τὸ καύχημα· σὺ οὐρανοῦς, ἀθεάσω ἀνεωγμένους, ἐν τῷ σταδίῳ ἐστῶς· καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν ἐστῶτα τοῦ ἀοράτου Πατρός· διὸ ὡς Ἄγγελος ἐκλάμψας τῷ προσώπῳ, ἐν χαρᾷ ἀνεκρούγαζες ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων· Μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ νῦν αἴτησαι, τοῖς ἐκ πόθου εὐφημοῦσί σε, ἴλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀκατάληπτον τὸ τελούμενον, ἐν Βηθλεὲμ σήμερον μυστήριον! ὁ ἀόρατος ὁράται· ὁ ἄσαρκος σαρκούται· ὁ Λόγος παχύνεται· καὶ ὁ ὄν γίνεται ὁ οὐκ ἦν. Παρθένος τίκτει ἐν σπηλαίῳ, βρέφος νέον, τὸν Πλάστην τῆς φύσεως· φάτνη ἐκτυπούται, εἰς θρόνον ἐπουράνιον· κτήνη ἀπεικάζει, χερουβικὴν παράστασιν. Ποιμένες θαυμάζουσι· Μάγοι δῶρα προσφέρουσι. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσι· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις γὰρ εὐδόκησεν, ἀναλλοιώτως ὁ Ἐμμανουήλ.

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἰδοῦσα κρατούμενον χερσίν, ἑαυτῆς ἢ Πάναγνος, τὸν Ποιητὴν ἀπεφθέγγετο· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς σε βρέφος βλέπων, καὶ νοεῖν οὐ δύναμαι, τὴν ἄπειρόν σου νῦν συγκατάβασιν; ὕμνῳ τὸ κράτος σου, προσκυνῶ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, δι' ἧς σῶσαι, κόσμον παραγέγονας.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ὡς βρέφος με βλέπουσα ταῖς σαῖς, ἐπαναπαυόμενον, Μῆτερ ἀγκάλαις εὐφράνθητι· ἦλθον τὸν κόσμον γὰρ, ὅλον διασῶσαι, καὶ Ἀδὰμ ὃν ἐπλασα, κακίστη συμβουλίᾳ τοῦ ὄφεως, ξύλου γευσάμενον, καὶ τρυφῆς ἔξω γενόμενον, Παραδείσου, καὶ καταφθειρόμενον.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Σὲ βρέφος Προτέλειε ὄρῳ, φάτνη προσκλινόμενον, οὐ συνορῶ μυστηρίου δέ, βάθος τὸ ἄφραστον· πῶς καὶ μετὰ τόκον, ἄφθορος διέμεινα, τοὺς νόμους ὑπερβάσα τῆς φύσεως; Τίνα οὖν αἶνόν σοι, προσαγάγω; πῶς δοξάσω σε; ἢ Παρθένος, Κόρη ἀπεφθέγγετο.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ΄. Κυπριανοῦ.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ, στεφανηφόρε Στέφανε, ὁ μιμητὴς τοῦ Δεσπότη· διότι καὶ Πρωτομάρτυς γέγονας, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, καὶ τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων, Ἰουδαίων κατήργησας· πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Παράδοξον μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον! καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται· ὅπερ ἦν μεμένηκε, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φυρμὸν ὑπομείνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύννηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, ἢ γ' Ὡδὴ τῆς Ἑορτῆς, καὶ ἡ ζ' τοῦ Ἁγίου.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζῆτει Μηνολόγιον.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν...

ΤΗΙ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Δισμυρίων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καέντων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Φέρεις Ἀδαμιαίαν μορφήν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων παντέλειος· καὶ θέλεις χερσὶ κρατεῖσθαι, ὁ τῇ χειρὶ τοῦ παντός, περιδεδραγμένος δυναστεία σου, Ἄγνη ἢ πανάμωμος, προσεφθέγγετο λέγουσα· Πῶς σε σπαργάνοις, ἐνειλήσω ὡς νήπιον; πῶς θηλάσω σε, τὸν τὰ σύμπαντα τρέφοντα; πῶς μὴ τὴν ὑπὲρ ἔννοϊαν, πτωχείαν θαυμάσω σου; πῶς σε Υἱόν μου καλέσω, δούλη σου νῦν χρηματίζουσα; Ὑμῶν εὐλογῶ σε, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Βρέφος σωματωθὲν ἐξ αὐτῆς, τὸν προαιώνιον Θεὸν ἢ Πανάμωμος, ὀρῶσα χερσὶ κρατοῦσα, καταφιλοῦσα πυκνῶς, καὶ χαρᾶς πλησθεῖσα προσεφθέγγετο, αὐτῷ· Θεὲ ὕψιστε, Βασιλεῦ ἀθεώρητε· πῶς καθορῶ σε, καὶ νοεῖν τὸ μυστήριον, οὐ δεδύνημαι, τῆς ἀμέτρου πτωχείας σου; Σπήλαιον γὰρ σμικρότατον, καὶ τοῦτο ἀλλότριον, ἔνδον χωρεῖ σε τεχθέντα, καὶ παρθενίαν μὴ λύσαντα, νηδὺν συντηροῦντα, ὡς πρὸ τόκου, καὶ δίδόντα τὸ μέγα ἔλεος.

Ταῦτα ἱκετικῶς ἢ σεμνή, θαμβητικῶς τε φθεγγομένη ἀκήκοε, τῶν Μάγων πρὸ τοῦ σπηλαίου, παρισταμένων ὁμοῦ, καὶ πρὸς τούτους ἔφη· Τίνα θέλετε; ὑμεῖς ὡς

ὄρῳ γάρ, ἀλλοδαπῆς χώρας ἦλθετε, Περσῶν τὸ σχῆμα, οὐ τὸ φρόνημα ἔχοντες, ξένην ἄφιξιν, καὶ πορείαν πεποίησθε· καὶ πρὸς τὸν ξενιτεύσαντα, ἐξ ὕψους καὶ ξένως μοι, ἐνοικισθέντα ὡς οἶδε, μετὰ σπουδῆς παρεγένεσθε, αὐτὸν προσκυνῆσαι, τὸν δωρούμενον τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Δισμύριοι Μάρτυρες Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῇ χάριτι, συναθροισθέντες ἐν Πνεύματι, δῆμος μακάριος, φωταυγεῖς ἀστέρες, πλάνης νύκτα λύσαντες, πρὸς ἄδυτον αὐγὴν μετετέθητε· καὶ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πληθὺς πολυάριθμος πυρί, ἤδη ὠλοκαύτῳ, καὶ εὐωδίας ἐπλήρωσε, τὰ ἐπουράνια· καὶ τῶν πρωτοτόκων, ἐκλεκτὴν ὁμήγουριν, ἐφαίδρυνε· χαρᾶς τε ἐπλήρωσε, νῦν τὰ ἐπίγεια· καὶ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς τελούντας, τὴν ἔνδοξον μνήμην αὐτῶν.

Παρθένοι νεάνιδες τῶν σῶν, μύρων ὀσφραϊνόμεναι, σοῖς ἠκολούθησαν ἵχνεσι, τὸν σὸν μιμούμεναι, ζωφόρον πάθος, τὸ ψυχοσωτήριον· καὶ πρὸς τὴν ἐκ νεκρῶν ἐξανάστασιν, ἐν σοὶ γηθόμεναι, Εὐεργέτα κατωκίσθησαν, τοῦ σοῦ κάλλους, σαφῶς ἀπολαύουσαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε πάντες, οἱ ἀγαπῶντες Σιών. Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ· ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφις κατηργήθη· ἦν γὰρ ἠπάτησε πρῶην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ Δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα. Ὡ βᾶθος πλούτου, καὶ σοφίας, καὶ γνώσεως Θεοῦ! ἢ προξενήσασα τὸν θάνατον πάση σαρκί, τῆς ἀμαρτίας τὸ ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου· βρέφος γὰρ τίκεται ἐξ αὐτῆς, ὁ παντέλειος Θεός· καὶ διὰ τοῦ τόκου, παρθενίαν σφραγίζει, σειρὰς ἀμαρτημάτων, λύων διὰ σπαργάνων· καὶ διὰ νηπιότητος, τῆς Εὐας θεραπεύει τὰς ἐν λύπαις ὠδῖνας. Χορευέτω τοίνυν πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτήν, παραγέγονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὅλον θεουργικῶς, φορέσας ἐκ Παρθένου, Ἀδὰμ Χριστὲ τὸν πρῶτον, ἐτέχθης ἐν σπηλαίῳ, καὶ φάτνη ἐσπαργάνωσαι.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ψάλλε προφητικῶς, Δαυῖδ κινῶν τὴν λύραν· τῆς σῆς γὰρ ἐξ ὀσφύος, ἐξ ἧς ἡ Θεοτόκος, Χριστὸς γεννᾶται σήμερον.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Αἶνον θεοτερπῆ, μετὰ Ποιμένων Μάγοι· καὶ σὺν Ἀγγέλοις δόξαν, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι, Θεῷ πιστοὶ προσάξωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ἐν Βηθλεὲμ ἀκούω, ὑπὸ Ἀσωμάτων σήμερον, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκήσαντι γενέσθαι. Νῦν ἡ Παρθένος οὐρανῶν πλατυτέρα· ἐξανέτειλε γὰρ φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις, καὶ ταπεινοὺς ὑψωσε, τοὺς ἀγγελικῶς μελωδοῦντας· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων. Ἦχος β΄.

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεισα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν· ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρόρησίας ἐκηρύξατε· αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Παράδοξον πιστοί, τὸ μυστήριον τοῦτο! Θεὸς ἐκ γυναικός, ἐγεννήθη ὡς οἶδε· τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καταπλαγέντα τῇ καταβάσει αὐτοῦ, κράζουσιν ἀνυμνοῦντα· Ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον.

Αὐλῶν ποιμενικῶν, μελωδούντων ἄσμα, στρατὸς ἀγγελικός, ἐπεφώνει λέγων· Αἶνον ἄσατε θεῖον, οἱ τῶν θρεμμάτων ἡγεμονεύοντες· κράξατε ἀνυμνοῦντες·

Ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς· εἶτα τῶν Ἁγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Πληθὺς με σῶζοις καλλινίκων Μαρτύρων. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ωιδὴν ἐπινίκιον.

Πληθὺς πολυάριθμε, σεπτῶν Μαρτύρων, τὰ πλήθη ἐξάλειψον, τῶν πολλῶν πταισμάτων μου, τῇ μεσιτεῖᾳ σου, καὶ δίδου λόγον ἀνυμνεῖν, τὴν σὴν πανήγυριν.

Λαμπτήρες ὑπέρφωτοι, τῆς Ἐκκλησίας, καλλινικοὶ Μάρτυρες, τοῖς οἰκείοις μέλεσι, Θεὸν δοξάσαντες, τῇ φωτοφόρῳ νῦν ὑμῶν, μνήμη δοξάζεσθε.

Ἡ πίστις ἡ ἔνθεος, τῶν Ἀθλοφόρων, ἀπίστων τὴν ἄθεον, τυραννίδα ὤλεσε, καὶ ἐξηφάνισε, τὴν τῶν δαιμόνων πονηράν, ἔνστασιν χάριτι.

Θεὸν παντοδύναμον, σάρκα λαβόντα, καὶ θάνατον λύσαντα, τῷ θανάτῳ Μάρτυρες, ὁμολογήσαντες, ἐθανατώθητε ζωὴν, λαβόντες ἄληκτον.

Θεοτοκίον.

Ἦμῶ σε Πανύμνητε, εὐλογημένη, Θεὸν ὑπερύμνητον, ἐν σαρκὶ κυήσασαν, τὸν μεγαλύναντα, τοὺς Ἀθλοφόρους τὸν ἐχθρὸν καταπαλαίσαντας.

Ωιδὴ γ΄. Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου.

Ὁραιοτάτως ἐκπυρούμενοι, τῇ Χριστοῦ ἀγάπῃ πανεύφημοι, ὑφαπτομένης τῆς πυρᾶς, οὐδαμῶς ἐπτοήθητε· ἀλλ' ἐν ταύτῃ τελειούμενοι, ὑφ' ἐν ἐδοξάσθητε.

Ζώση φωνῇ Θεὸν κηρύττοντες, ἀπειλὰς ἀθέων οὐκ ἔπηξαν· ἀλλὰ τῶν Παίδων τὴν φωνὴν, ὁμοφρόνως ἐκραύγαζον, οἱ πανεύφημοι ὀπλίται, τοῦ Χριστοῦ τελειούμενοι.

Οὐ δειλιῶμεν πῦρ ὁμόδουλον, οἱ γενναῖοι ἅμα ἐκραύγαζον· ἀγαλλομένη δὲ ψυχῇ, διὰ σὲ θανατούμεθα, τὸν θανόντα καὶ τὸν θάνατον, Σωτὴρ καταργήσαντα.

Θεοτοκίον.

Ἵνα θεώσῃ τὸ ἀνθρώπινον, ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Παρθένε τῆς Ἀγνῆς, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοϊαν· διὰ τοῦτό σε συμφώνως, οἱ πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου

» Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώ-

» σας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι,

» τὴν γῆν παντοδύναμε.

Κάθισμα τῶν Ἁγίων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Στρατὸς ἐν ἀριθμῶ, Δισμυρίων Μαρτύρων, τιμώμενος ἡμῖν, ἀνατέλλει φωτίζων, καρδίας καὶ νοήματα, εὐσεβῶν διὰ πίστεως· ἐξαφθέντες γάρ, θεία στοργῇ τοῦ Δεσπότου, τέλος ἄγιον, διὰ πυρὸς οἱ γενναῖοι, προθύμως ἐδέξαντο.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἐν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει· Ποιμένες δέ σε ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· Δόξα αἴνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ωιδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σοῦ τῷ πόθῳ προσέδησαν, καρδίας Λόγε οἱ Ἀθλοφόροι· διὰ σὲ δὲ θανατούμενοι, ὡς ἀρνία ἄμωμα, μιμηταὶ τοῦ πάθους σου ὤφθησαν.

Κυβερνήσαντες Ἅγιοι, πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἐν Πνεύματι, ζάλην διεφύγετε, εἰδωλομανίας μακάριοι.

Ἀπερίτρεπτοι ὤφθητε, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ μαρτυρίου, ἀκατάσειστοι ἀπτόητοι, διωκτῶν τὴν ἔνστασιν, τῇ ἐνθέῳ πίστει νικήσαντες.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες τῷ τόκῳ σου, εὐλογημένη, τῆς πρὶν κατάρας, εὐλογίαν ἀπειλήσαμεν, καὶ ζωὴν καὶ λύτρωσιν, οἱ σὲ Θεοτόκον δοξάζοντες.

Ωιδὴ ε΄. Τὸ φαεινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον.

Λαμπροφανῶς ἡ μνήμη ἐπέλαμψε, τῶν Ἀθλοφόρων σου, καὶ ἐφώτισε τῆς γῆς τὰ πέρατα, ταῖς τῶν θαυμάτων θείαις διαδόσεσι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἰερουργοὶ θυσίαν προσάγοντες, θύματα τέλεια, προσηνέχθησαν ὀλοκαυτούμενοι, σὺν πᾶσιν ἄλλοις, πλείοσι συμμάρτυσι, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Ναοὶ Θεοῦ ὑπάρχοντες Ἅγιοι, διὰ βαπτίσματος, τέλος ἅγιον ὁμοῦ ἐδέξασθε, ἐν οἴκῳ θείῳ καὶ πρὸς ἐπουράνιον, Ναὸν ἀνηνέχθητε.

Θεοτοκίον.

Ἴνα Θεὸς τοῖς ἄνω συνάψει, τοὺς ὀλισθήσαντας, παραβάσεως εἰς μέγα βάραθρον, τὴν σὴν γαστέρα ὤκησε Πανάχραντε, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Ωιδὴ ζ´. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Κορυφαῖος ἱεροῦ, ἐχρημάτισας λαοῦ, καὶ προέπεμψας αὐτόν, ἐν χαρᾷ πρὸς οὐρανόν, ἀθλήσαντα Ἱερομάρτυς, Ἄνθιμε ὄσιε.

Ὡς χρυσίον καθαρὸν, ἀναμέσον τοῦ πυρός, ἢ εὐσέβεια ὑμῶν, Ἀθληταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐγνώρισται, ἡλίου πλέον, ἐναπαστράπτουσα.

Νεκρωθέντες τῇ σαρκί, τὴν ζωὴν τὴν ἀληθῆ, ἐκληρώσασθε σοφοί, συνυπάρχοντες Χριστῷ, τῷ δεῖξαντι, δυνατωτέρους, ὑμᾶς κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἀληθῶς, ὡς πρὸ τόκου Μαριάμ, τῇ δυνάμει τοῦ ἐκ σοῦ, σαρκωθέντος Ἰησοῦ, διέμεινας, Παρθένος· ὄντως, θαῦμα παράδοξον!

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμιμούμενος βοῶ· Τὴν

» ζωὴν μου Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶ-

» σὸν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα Δόξα σοι.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Στρατὸς ἐν ἀριθμῷ, δισμυρίων Μαρτύρων, ὡς ἄδυτος φωστήρ, ἀνατέλλει φωτίζων, καρδίας καὶ νοήματα, εὐσεβῶν διὰ πίστεως, ἐξαφθέντες γάρ, θεία στοργῇ τοῦ Δεσπότη, τέλος ἅγιον, διὰ πυρὸς οἱ γενναῖοι, προθύμως ἐδέξαντο.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἁγίων Δισμυρίων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καέντων.

Στίχ. Ὡς προσφοραὶ σοι, Σῶτερ, ἐξωπτημέναι,

Οἱ Δισμύριοι τοῦ νεῶ κεῖνται μέσον.

Ἀνέρας ὄγδοάτη κτάνεν εἰκάδι Δισμυρίους πῦρ.

Τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ, μετὰ νίκης ὑποστρέψαντος ἐκ τοῦ κατὰ τῶν Αἰθιοπῶν πολέμου καὶ βουλομένου ἐπινίκια θῦσαι τοῖς Εἰδώλοις, γράμματα ἐπέμφθησαν πανταχοῦ, συνελθεῖν προτρεπόμενα ἅπαντας ἐν Νικομηδεῖα, εἰς προσκύνησιν τῷ παρ' ἐκείνῳ θεῶν. Ὁ δὲ ἅγιος Ἄνθιμος, Ἐπίσκοπος ὦν τῆς τοιαύτης πόλεως, συναθροίσας ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Ἐκκλησίᾳ τὸν τοῦ Χριστοῦ λαὸν (ἦν γὰρ ἑορτὴ τῆνικαῦτα τῆς Χριστοῦ γεννήσεως), συνεώρταζεν αὐτοῖς, καὶ ἐδίδασκε τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Μαξιμιανός, προσέταξε κύκλῳ τῆς Ἐκκλησίας τεθῆναι φρύγανα καὶ ἔξαφθῆναι καὶ κατακαῆναι τοὺς χριστιανούς· ὅπερ γνοὺς ὁ Ἐπίσκοπος, σπεύσας καὶ βαπτίσας τοὺς κατηγουμένους, τὴν θεῖαν ἰουργίαν ἐπετέλεσε καὶ μετέδωκεν ἅπασιν τοῖς χριστιανοῖς τῶν Θεῶν καὶ ἀχράντων Μυστηρίων. Καὶ οὕτως ἀναφθέντων τῶν φρυγάνων, ἐτελειώθησαν ἅπαντες. Ὁ δὲ ἅγιος Ἄνθιμος διεφυλάχθη Θεοῦ χάριτι, ἵνα καὶ ἑτέρους ὠφελήσας καὶ διὰ βαπτίσματος προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ, διὰ πολλῶν βασάνων πρὸς αὐτὸν μεταστῆ, τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν ἀποληψόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων, τῶν ἀπὸ τῆς Συγκλήτου, ἔξω τῆς πυρᾶς ἀπολειφθέντων, καὶ τελειωθέντων.

Ὁ ἅγιος Ἰνδης, ἐν τῇ θαλάσῃ βληθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἰνδην ἀκούω τοῦ βίου λαβεῖν πέρας,

Ἄκρον καταντήσαντα πρὸς βυθοῦ πέρας.

Οἱ ἅγιοι Γοργόνιος καὶ Πέτρος, ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Πόντος καλύπτει Γοργόνιον καὶ Πέτρον,

Μνήμη δὲ τούτων οὐ καλύπτεται χρόνῳ.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Ζήνων, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ζήνων κεφαλὴν τέμνεται διὰ ξίφους,

Μὴ προσκυνεῖν ἄγαλμα τοῦ Ζηνὸς θέλων.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Μαρδόνιος, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Καὶ Μαρδόνιον Μαρτύρων ἔγνων ἓνα,

Στέργοντα Χριστόν, καὶ στέγοντα πῦρ φλέγον.

Ὁ ἅγιος Δωρόθεος, ὁ Πρεπόσιτος, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Δωροθέος τὴν κεφαλὴν μου λέγει,

Δῶρον κομίζω τῷ Θεῷ τετμημένην.

Ὁ ἅγιος Θεόφιλος ὁ Διάκονος, λιθοβοληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Απόγραφε βληθέντα συχνοῖς τοῖς λίθοις,

Καὶ Θεόφιλον συλλόγῳ Θεοῦ φίλων.

Ὁ ἅγιος Μυγδόνιος, βόθρῳ ἐγχωσθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Κἂν χωννύηται Μυγδόνιος ἐν βόθρῳ,

Ἐγνωσμένος τοῖς πᾶσι Μάρτυς τυγχάνει.

Ὁ ἅγιος Γλυκέριος ὁ Πρεσβύτερος, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Γλυκέριος εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος,

Ἐφη· Γλυκὺς μοι τῆς τελευτῆς ὁ τρόπος.

Μετὰ τὸ ἀποφῆνασθαι τὸν μιᾶρον Μαξιμιανόν, τοῦ καῦσαι τοὺς ἁγίους Δισμυρίους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐκέλευσε καὶ τοὺς ἔξω τῆς πυρᾶς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπολειφθέντας χριστιανοὺς φονευθῆναι. Φονεύεται δὲ ὁ ἅγιος Ἰνδης, καὶ Γοργόνιος, καὶ Πέτρος, λίθοις προσδεθέντες καὶ ἐν θαλάσῃ ριφέντες. Ὁ δὲ στρατηγὸς Ζήνων, συντριβεὶς τὴν ὄψιν καὶ τοὺς ὀδόντας μετὰ λίθων, σὺν Δωροθέῳ τῷ Πρεποσίτῳ, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνονται. Μαροδόνιος πυρὶ φλέγεται. Μυγδόνιος εἰς βόθρον ἐμβάλλεται. Γλυκέριος ὁ Πρεσβύτερος, πυρὶ τελειοῦται. Θεόφιλος ὁ Διάκονος, τὴν γλῶσσαν τμηθεὶς, ἐν τῷ κάμπῳ λιθοβολεῖται· καὶ ἕτεροι πολλοὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸν τῆς μαρτυρίας ἐδέξαντο στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Δόμνα, ξίφει τμηθεῖσα, τῷ πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκτὴν συνάπτω ταῖς φρονίμοις Παρθένοις,

Τὴν ψευδόμωρον Δόμναν ἐκτετμημένην.

Ἡ ἁγία Μάρτυς Δόμνα ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανῷ, ἐν πόλει Νικομηδείας, ἰέρισα τοῦ ἐν τῷ παλατίῳ Δωδεκαθέου. Ἐντυχοῦσα δὲ ταῖς Πράξεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ παρ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν φωτισθεῖσα καὶ τὴν ἀληθινὴν πίστιν μαθοῦσα, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζεται παρὰ Κυρίλλου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, ἅμα τῷ εὐνούχῳ Ἰνδῇ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς· καὶ ἀπὸ τότε, εἴτι ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ παλατίου, ἐδίδου τοῖς πτωχοῖς. Διαγνωσθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ Ἀρχιευνούχου καὶ μέλλουσα τιμωρεῖσθαι, προεφασίσατο παραφροσύνην, καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ἵνα θεραπευθῇ· καὶ ἦν μετὰ τῶν χριστιανῶν. Ὁ δὲ Μαξιμιανός, ὑποστρέψας ἀπὸ τοῦ ταξιδίου,

ἐζήτει τὴν Δόμναν, καὶ μὴ εὐρῶν ἐπικράνθη· καὶ προσέταξεν ἀποθανεῖν πάντας τοὺς χριστιανούς, ὃ καὶ γέγονεν. Τότε ἡ ἀγία Δόμνα ἀνελαμβάνετο τὰ τῶν ἀγίων Λεῖψανα καὶ ἔθαπτε· καὶ γνωσθεῖσα, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ὄσιος Σίμων ὁ Μυροβλύτης, ὁ κτήτωρ τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς Σιμωνοπέτρας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πρὸς Πέτρον ἔσχε κοινὰ κλήσιν καὶ πέτραν,

Ἐπερτερεῖ μύρω δ' ὁ τῆς Πέτρας Σίμων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παιδάς σου Σωτήρ.

Ἀποσκοποῦντες μόνα τὰ ἐκεῖ, μακάριοι μένοντα δυνάμει θεϊκῇ, ὥσπερ οἱ τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι θεῖοι Παιδες, τοῦ πυρὸς ἀνώτεροι, ὠφθητε θείῳ φωτί, καταλαμπόμενοι.

Ῥῆμα τυράννου ἄλογον σοφοί, φαυλίσαντες, σὺν ἱερωτάταις γυναιξί, καὶ κομιδῇ ὡς ἀληθῶς θείοις νηπίοις, προσφοραὶ ὀλόκληροι, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός, προσανηνέχθητε.

Τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως Χριστοῦ, προσφέροντες ἔνδον ἐν ψυχῇ πανευλαβῶς, τὸ σκοτεινὸν τῆς ἀθεΐας νέφος ὄντως, Ἀθληταὶ διήλθετε, καὶ εἰς αἰώνιον φῶς, μετεβιβάσθητε.

Θεοτοκίον.

Ἐψηλοτέρα ὠφθης οὐρανῶν, κυήσασα πάντων τὸν Δεσπότην καὶ Θεόν· ὄν ἐκτενῶς καθικετεύουσα μὴ παύση, Παναγία ἄχραντε, σῶσαι τοὺς πίστει θερμῇ, δοξολογοῦντάς σε.

Ωιδὴ η'. Τὸν τοὺς ὑμνολόγους ἐν καμίνῳ.

Ῥέουσιν ἐνθέου εὐωδίας, ἰαμάτων τὰ μύρα, Μαρτύρων τὰ λείψανα· καὶ παθῶν δυσωδίαν ξηραίνουσι, τῶν πίστει ἀνυμνολογούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠφθητε ὡς ῥόδα Ἀθλοφόροι, ὠραιότατα μέσον, περιχεόμενα, τοῦ πυρὸς, καὶ προθύμως ἐκράζετε· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανίσκοι ἅμα καὶ Παρθένοι, καὶ πρεσβύται καὶ νέοι, ἅγια Νήπια, γυναικῶν τε πληθὺς ἀναρίθμητος, τῆς ἄνω ἔτυχον χορείας, ὁμοῦ ἐνηθληκότες.

Θεοτοκίον.

Ἰεζεκιήλ σε πύλην βλέπει, κεκλεισμένην Παρθένη· δι' ἧς διώδευσεν Ἰησοῦς, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου, καὶ σάρκα ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, φορέσας ἀσυγχύτως.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν τοὺς ὕμνολόγους ἐν καμίνῳ, διασώσαντα

» Παῖδας, καὶ τὴν βροντόφλογον κάμινον, μεταβα-

» λόντα εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὕμνεῖτε,

» καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Ὡς ἐθελόθυτοι ἄρνες, ὠλοκαυτώθητε ἅμα, καὶ ὡς θυσία καθαρὰ, τῷ τυθέντι Δεσπότη, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γηγενῶν, καλλίνικοι Μάρτυρες προσήχθητε, καὶ στεφάνους τῆς νίκης, ἐπαξίως ἐκομίσασθε ὁμοῦ.

Σὺν τοῖς ἀγίοις Προφήταις, σὺν τοῖς σεπτοῖς Αποστόλοις, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἀγίοις Ἀγγέλοις, πληθὺς Μαρτύρων εὐκλεῶν, Κυρίου δεήθητε τοῦ σώζεσθαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει μακαρίζοντας ὑμᾶς.

Ἡλιακῶν λαμπηδόνων, ἢ ἱερὰ ὑμῶν μνήμη, πλέον ἐκλάμπει Ἀθληταί, τῶν δαιμόνων τὸ σκότος, ἀποδιώκουσα αἰεὶ, καὶ πάντας φωτίζουσα πανεύφημοι, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, κατὰ χρέος μακαρίζοντας ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἢ τεκοῦσα τὸ θεῖον, τὸ ἐκ Πατρὸς ἀναλάμψαν, τὴν σκοτισθειῖσάν μου ψυχὴν, ταῖς ἀπάταις τοῦ βίου, καὶ γεγονυῖαν τῶν ἐχθρῶν, Πανάμωμε παίγνιον, οἰκτίρησον, καὶ φωτὶ μετανοίας, σωτηρίου καταξίωσον Ἀγνή.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν φωτοφόρον νεφέλην, ἐν ἧ ὁ πάντων Δεσπό-

» τῆς, ὡς ὑετὸς ἐξ οὐρανοῦ, ἐπὶ πόκον κατῆλθε, καὶ

» ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς γενόμενος ἄνθρωπος ὁ ἄναρ-

» χος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡ-

» μῶν Ἀγνήν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῶν Ἀγίων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πληθὺς Μαρτύρων πάντιμε, καὶ φάλαγξ θεοσύλλεκτε, τῶν Δισμυρίων Ἁγίων, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, Θεὸν ἐκδυσωπήσατε, ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως, τοὺς νῦν ὑμᾶς γεραίροντας, καὶ τὴν λαμπρὰν ἐκτελοῦντας, καὶ πάμφωτον ὑμῶν μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰκόνοσ ἧς μετέλαβον, θεουργικῶς τῆς κρείττονος, ἐξώσθην οἴμοι ὁ τλήμων! δι' ἀκρασίας τῆς πάλαι· σὺ δὲ Χριστὲ ὡς εὐσπλαγχνος, ἀρρήτως κοινωνήσας μοι, τοῦ χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας Σωτῆρ με, Παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τῆς οικείας χρηστότητος, ὁ Δεσπότης βουλόμενος, τοῖς ἀνθρώποις τὸν πλοῦτον ὁ φιλάνθρωπος, καθυποδείξει τὸ φύραμα, τὸ τούτων ἀνέλαβες, καὶ ἐτέχθης ἐν σαρκί· καὶ τὸ σπήλαιον ᾤκησας, ἵνα ἅπαντας, οὐρανίους ποιήσης ἀνυψώσας, τοὺς αἰνοῦντας καὶ ὑμνοῦντας, τὴν σὴν ἀνέκφραστον Γέννησιν. (Δίς)

Τῇ δυνάμει νευρούμενοι, καὶ στερόρῳσ κρατυνόμενοι, καὶ ἐνισχυόμενοι τοῦ Παντάνακτος, ἐν ἀσθενείᾳ τῆς φύσεως, ἀήττητοι Μάρτυρες, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν, κραταιῶς ἐνικήσατε, καὶ πρεσβεύετε, δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ πιστοῖς τὴν σωτηρίαν, ὡς ἀντιλήπτορες μέγιστοι.

Ἐν τοῖς λόγοις Φιλόθεος, καὶ ἐν ἔργοις Δωρόθεος, καὶ θεῖος Μαρδόνιος, καὶ Γοργόνιος, σὺν τῷ Σεκούνδῳ καὶ Πέτρῳ τε, καὶ Ἰνδη ἠρίστευσαν, καὶ ἐχθροῦ παρεμβολάς, ἐτροπώσαντο χαίροντες, καὶ πρεσβεύουσιν, ἐκ παντοίων κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν σεπτὴν αὐτῶν πανήγυριν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἀκατάληπτον τὸ τελούμενον, ἐν Βηθλεὲμ σήμερον μυστήριον! ὁ ἀόρατος ὁράται· ὁ ἄσαρκος σαρκοῦται· ὁ Λόγος παχύνεται· καὶ ὁ Ὄν γίνεται ὁ οὐκ ἦν. Παρθένος τίκτει ἐν σπηλαίῳ, βρέφος νέον, τὸν Πλάστην τῆς φύσεως· φάτνη ἐκτυποῦται, εἰς θρόνον ἐπουράνιον· κτήνη ἀπεικάζει, χερουβικὴν παράστασιν. Ποιμένες θαυμάζουσι. Μάγοι δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσι· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις γὰρ εὐδόκησεν ἀναλλοιώτως ὁ Ἐμμανουήλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Ἄγει έορτήν, έν χαρᾶ πᾶσα ή κτίσις, καί οί οὐρανοί, σὺν ήμῖν ἀγαλλιῶνται· έν φάτνη γάρ ό Κτίστης, έκ Παρθένου τικτόμενος, καί έν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, Βρέφος νῦν ώράθη παραδόξως· πρὸς όν εἶπωμεν· Εὐλογημένος ό τεχθείς, Θεός ήμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Εἶπεν ό Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου έκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς έχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Νέον δι' ήμᾶς, Ἰησοῦ ᾧφθης παιδίον, ό έκ τοῦ Πατρὸς, πρὸ αἰῶνων ἀνατείλας, παλαιωθέντας πάλαι, παραβάσει βουλόμενος, πάντας καινουργῆσαι τοὺς ἀνθρώπους· διό σοι πάντες εὐχαρίστως, ἀεὶ κράζομεν· Εὐλογημένος ό τεχθείς, Θεός ήμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ἐκ γαστρος πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ᾧμοσε Κύριος καί οὐ μεταμεληθήσεται.

Ὑμνησαν Χριστόν, έκ Παρθένου προελθόντα, ὄρη καί βουνοί, καί κοιλάδες καί πεδιά· ἀστήρ δέ τοῦτον Μάγοις, οὐρανόθεν ὑπέδειξε, κείμενον ὡς βρέφος έν σπηλαίῳ, σάρκα δουλικήν ήμφιεσμένον· πρὸς όν κράζομεν· Εὐλογημένος ό τεχθείς, Θεός ήμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τίς σου ή πολλή, καί ἀνείκαστος πτωχεία, δι' ἧς ό Ἀδάμ, κατεπλούτησε τὰ θεῖα· ἔβόα ή Παρθένος, έν ἀγκάλαις κατέχουσα, τὸν Ἐμμανουήλ Θεόν καί Κτίστην, σάρκα ἐξ αὐτῆς ἀνειληφότα· πρὸς όν κράζομεν· Εὐλογημένος ό τεχθείς, Θεός ήμῶν δόξα σοι.

Καί νῦν. Ὅμοιον.

Παιδίον ό προών, Βασιλεὺς ό τῶν αἰῶνων, ἐτέχθη ἐκῶν, καί Υἱός ήμῖν ἐδόθη. Ἀκούσατε τὰ Ἔθνη, Ἰσραήλ ένωτίσθητι· γινῶτε καί ήττᾶσθε· μεθ' ήμῶν γάρ, ὡς λεπτυνεῖ καί ἐκλικμήσει, έκ γῆς ἄπασαν, καί βασιλείαν καί ἀρχήν, αὐτῷ μὴ ὑπέίκουσαν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ή Α' Ὁρα,

Καί Απόλυσις.

ΤΗι ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Νηπίων, τῶν ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων, ὧν ὁ ἀριθμὸς χιλιάδες ἰδ', καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκελλοῦ, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ἀκοιμητῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν ἁγίων Νηπίων.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θησαυρὸν τὸν κρυπτόμενον, ἐκζητῶν ὁ παράνομος, τοὺς ἀκάκους σήμερον Παῖδας ἔθυσε· καὶ ἡ Ῥαχήλ ἀπαράκλητος, ὑπῆρχε τὴν ἄδικον, κατοπτεύουσα σφαγὴν, καὶ τὸν ἄωρον θάνατον· οὐς ἐθρήνησε, δονουμένη τὰ σπλάγχχνα· ἀλλὰ τούτους, ἐπευφραίνεται ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραὰμ ἄρτι βλέπουσα.

Βασιλέα τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, βασιλεὺς παράνομος ἐπεζήτησε· καὶ μὴ εὐρῶν ἀνελεῖν αὐτόν, τῶν Παίδων ἐθέρισεν, ἀπειρόκακον πληθύν· οὐς εἰργάσατο Μάρτυρας, ὡς οὐκ ᾔετο, καὶ πολίτας τῆς ἄνω βασιλείας, τὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας, παραφροσύνην ἐλέγχοντας.

Ἐκ Παρθένου τεχθέντι σοι, προαιώνιε Κύριε, καὶ δι' ἀγαθότητα νηπιάσαντι, χορὸς Νηπίων προσήνεκται, Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἀθόλωτον ψυχὴν, λαμπρυνθεὶς δικαιοτάτα· ἃ κατώκισας, εἰς μονὰς ἀειζώους, τὴν Ἡρώδου στυλιτεύοντα κακίαν, καὶ ὠμοτάτην παράνοϊαν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου. Ὅμοια.

Ἐγκρατείας ὑπόδειγμα, ἀνεδείχθης Μονάζουσι, θεοφόρε Μάρκελλε καὶ ἀσκήσεως· ὑπογραμμὸς ταπεινώσεως· στῦλος ἐπαιρόμενος, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν· καὶ ἀγνείας συνόμιλος, ἡσυχίας τε, ἀληθοῦς ὄντως φύλαξ καὶ ἀνδρείας· στήλη ἔμψυχος κανὼν τε, πρὸς ἀρετὴν ἀκριβέστατος.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, ἐπιβάς Πάτερ Μάρκελλε, τὰ γεώδη ἅπαντα καὶ ἐπίκηρα, καὶ περιῶν ἐν τῷ σώματι, παρείδες καὶ ἄυλον, πολιτείαν ἐπὶ γῆς, ἐπεσπάσω δοξάζων Χριστόν· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σου, ταῖς ἐνθέοις ἐπτέρωσας, ἀρεταῖς ὦ Μάρκελλε καὶ συνόμιλος, τῶν Ἀσωμάτων γεγένησαι, γηίνων ἀμέτοχος, ἐνδεικνύμενος τερπνῶν, διὰ πόθον τοῦ Κτίστου σου· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἡρώδης ὁ παράνομος, θεωρῶν τὸν ἀστέρα, ὑπὲρ πᾶσαν κτίσιν λαμπρότερον, ἐταράττετο· καὶ γαλακτοτροφούμενα Βρέφη, ἐξ ἀγκαλῶν μητρικῶν ἀφήρπαζεν. Ἡ δὲ Ἐλισάβετ, λαβοῦσα τὸν Ἰωάννην, πέτρων παρεκάλει· Δέξαι Μητέρα μετὰ τέκνου. Ὅρος ἐδέξατο τὸν Πρόδρομον· φάτνη ἐφύλαττε τὸν θησαυρόν, ὃν ἀστήρ ἐμήνυσε· Μάγοι προσεκύνουν. Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Παράδοξον μυστήριον, οἰκονομεῖται σήμερον! καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται· ὅπερ ἦν μεμένηκε, καὶ ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φυρμόν ὑπομείνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Μυστήριον φρικῶδες ὁρῶ· Θεὸς γὰρ ὁ κατέχων δρακί, πᾶσαν κτίσιν, περιέχεται σαρκί, ἐν φάτνη τῶν ἀλόγων· καὶ ῥάκει σπαργανοῦται, ὁ σπαργανῶν ὀμίχλη θάλασσαν.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Ὁ ἄσαρκος σαρκοῦται Θεός, καὶ ἄρχεται ὁ ἄναρχος, καὶ ὁ πλήρης, νῦν κενοῦται ἐν σμικρῷ, σπηλαίῳ ἐκ Παρθένου, καὶ βρέφος γαλουχεῖται, ὁ διατρέφων πνοὴν ἅπασαν.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Σκιρτῶσι τῇ γεννήσει Χριστοῦ, Ποιμένες καὶ δοξάζουσι, σὺν Ἀγγέλοις, καὶ ἀστήρ δορυφορεῖ, καὶ Μάγοι προσκυνοῦσι· καὶ ἄνθρωποι σωθέντες, τὴν Θεοτόκον μεγαλύνουσι.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀνδρέου Κρήτης.

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, τῶν Ἰουδαίων τὸ κράτος κατήρηται. Σκιρτάτω τὰ Νήπια, ὑπὲρ Χριστοῦ σφαττόμενα. Ἰουδαία ὀδυρέσθω· φωνὴ γὰρ ἠκούσθη ἐν Ῥαμᾶ· Ῥαχὴλ κλαίουσα, θρηνεῖ ὡς γέγραπται τὰ τέκνα αὐτῆς. Βρέφη γὰρ Ἡρώδης, ἀνελὼν ὁ παράνομος, ἀπεπλήρου τὴν Γραφήν, τὴν Ἰουδαίαν ἐμπιπλῶν ἀθώου αἵματος· καὶ ἡ γῆ μὲν ἐρυθραίνετο τοῖς τῶν Νηπίων αἵμασιν· ἢ ἐξ ἔθνῶν δὲ Ἐκκλησία, μυστικῶς ἀγνίζεται, καὶ στολὴν ἐνδύεται.

Ἦλθεν ἡ ἀλήθεια, ὁ Θεὸς ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκιᾷ καθημένοις, ἐκ Παρθένου γεννηθεῖς, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Κύριε, ἐν Βηθλεὲμ παραγέγονας, ἐν τῷ σπηλαίῳ παρῴκησας· ὁ οὐρανὸν τὸν θρόνον ἔχων, ἐν φάτνῃ ἀνεκλίθης· ὃν στρατιαὶ κυκλοῦσιν Ἀγγέλων, Ποιμέσι συγκατέβης, ἵνα σώσης ὡς εὐσπλαγχνος, τὸ γένος ἡμῶν· δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων. Ἦχος α΄.

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, ἅς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Ἔτερον. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γερασίμου.

Ὡς θύματα δεκτά, ὡς νεόδρεπτα ῥόδα, καὶ θεία ἀπαρχή, καὶ νεόθυτοι ἄρνες, Χριστῷ τῷ ὡσπερ νήπιον, γεννηθέντι προσήχθητε, ἀγνὰ Νήπια, τὴν τοῦ Ἡρώδου κακίαν, στηλιτεύοντα, καὶ δυσωποῦντα ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Γερασίμου.

Ὑμνον ἄληκτον, Θεῷ προσφέρων, νοῦν ἀκοίμητον, προσφόρως ἔσχες, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν θείων προστάξεων· ὅθεν κανὼν ἀρετῆς ἐχρημάτισας, καὶ μοναστῶν ποδηγέτης θεόσοφος. Πάτερ Μάρκελλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω· ὅτι ἐτέχθη ἐπὶ γῆς ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ κόσμῳ τὴν ἀπολύτρωσιν. Ὁ Λόγος ὁ ἐν τοῖς κόλποις ὢν τοῦ Πατρὸς, προῆλθεν ἐκ τῆς Παρθένου, ἄνευ σπορᾶς· ὃν οἱ Μάγοι ἐξίσταντο, ὀρῶντες ἐν Βηθλεὲμ, τικτόμενον ὡς νήπιον· ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οὐρανός μοι ἐφάνης σήμερον γῆ· ἐπὶ σοὶ γὰρ γεννᾶται ὁ Ποιητής, καὶ φάτνη ἀνακλίνεται, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· σὺν Ἀγγέλοις ὕμνοῦσι, καὶ Ποιμένες ἀπαύστως· Ἐν ὑψίστοις δόξα, εἰρήνη τῷ Κόσμῳ τε· εἶδον γὰρ ἀστέρα, ὁδοιποροῦντα οἱ Μάγοι, ὀξέως τε προέτρεχον, τοῦ προσάξει τὰ δῶρα αὐτῶν, χρυσὸν σμύρναν καὶ λίβανον, ὡς πάντων ὑπάρχοντι Θεῷ, καὶ Βασιλεῖ αἰωνίῳ καὶ Κτίστη τοῦ παντός, ἐν σπηλαίῳ δι' οἶκτον, ἐπιφανέντι βροτοῖς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων Νηπιῶν, συνηνωμένος μετὰ τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Νεογνὰ Χριστοῦ θύματα στέφω λόγοις.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις, Γεωργίου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Νεοποιεῖται ἡ κτίσις καὶ ἡ βροτῶν, φύσις ἀναπλάττεται, ἐν σαρκὶ τοῦ Ποιητοῦ, πάντων ὑπὲρ ἔννοιαν Χριστοῦ, τικτομένου ἐξ ἀγνῆς, καὶ παναχράντου Μητρός.

Ἐκ στελεχῶν νεοφύτων ἡ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία σήμερον, ὥσπερ ἄνθη εὐθαλῆ, δρεψαμένη αἵματα τερπνῶς, ἐφηδύνεται αὐτοῖς καὶ ὠραῖζεται.

Οἱ ποταμοὶ τῶν αἱμάτων τῶν εὐσεβῶν, Παίδων τὴν ἀπόνοιαν, καὶ μανίαν νοητῶς, τοῦ Ἡρώδου ἐκλυσαν· διό, ὑποβρύχιον αὐτοῦ ὤφθη τὸ θέσπισμα.

Τοῦ Ὁσίου

Γνώσιν δεξάμενος Πάτερ παρὰ Θεοῦ, ἀληθῆ καὶ ἄπταιστον, ἐπεζήτησας αὐτόν, διὰ βίου Μάρκελλε σεμνοῦ, καὶ ἐνθέοις ἀρεταῖς ἐπεθεράπευσας.

Θεοτοκίον.

Γῆ τῆς προτέρας κατάρας τῆς ἐν Ἐδέμ, λύτρωσιν ἐδέξατο, ἐν αὐτῇ τοῦ Λυτρωτοῦ, γεννηθέντος Ἀχραντε ἐκ σοῦ, καὶ καινίσαντος αὐτὴν καὶ ἀγιάσαντος.

Ωιδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Νεφέλαι στάξατε ἐν γῆ, γλυκασμὸν εὐφροσύνης· ἐκ νεφέλης φωτὸς γὰρ, ἀνέτειλεν ὁ Χριστός, ἐν σπηλαίῳ σαρκικῶς, ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν τικτόμενος.

Ἀπημφιάσατο τὴν πρίν, τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις, ἀκοσμίαν καὶ κόσμον, περιέθετο τερπνόν, τοῦ κοσμήτορος αὐτῆς, ἐκ Παρθένου σαρκὶ ἀνατείλαντος.

Χορὸς θεόλεκτος βρεφῶν, ἐν σαρκὶ γεννηθέντι, προσηνέχθη τῷ Κτίσῃ, ὡς θυσία μυστική, τυθεῖσα διὰ σφαγῆς, μαρτυρίου καὶ θείας ἀθλήσεως.

Τοῦ Ὁσίου

Ῥωμαλεότητι ψυχῆς, κατ' ἐχθρῶν νοουμένων, ὀπλισθεὶς Θεοφόρε, διέκοψας τὰς αὐτῶν, παρατάξεις κραταιῶς, καὶ τὴν νίκην, ἀνεδήσω Μάρκελλε.

Θεοτοκίον.

Ἐκ τῶν ἀχράντων σου Ἀγνή, καὶ τιμίων αἱμάτων, σαρκωθεὶς ἀπορρήτως, ὁ Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἀνέδειξεν ὡς Θεός, τῶν κτισμάτων, σὲ ἀπάντων Δέσποιναν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑ-

» ψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τῶν ἁγίων Νηπίων. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῷ τεχθέντι σήμερον, ἐκ τῆς Παρθένου, τῶν Νηπίων στράτευμα, ὡς Ποιητῆ καὶ Βασιλεῖ, δεκτὰ προσάγονται σφάγια, προτεθυμένα, Χριστῷ διὰ πίστεως.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀγνείας τοῖς ἄνθραξι, προκαθαρθεὶς τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα ἐστόμωσας, πρὸς ἀπαθείας ἰσχύν, Πατὴρ ἡμῶν Μάρκελλε· ὅθεν καὶ ἀνεδείχθης, ἐνδιαίτημα θεῖον, νόσους ἀποδιώκων, καὶ φωτίζων τοὺς πίστει, ἀεὶ προσερχομένους σοι, καὶ εὐφημοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁμοιον.

Ἐνθέως εὐφραίνεται ἡ κτίσις σήμερον· Χριστὸς γὰρ ὁ Κύριος, Πατὴρ ἀνάρχου Υἱός, ἐκ Κόρης γεννᾶται ἀγνῆς, ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων, γένος ἀθανατίζων, λύων τε τὴν κατάραν, τῆς προμήτορος Εὕας. Διὸ εὐχαριστοῦντες αὐτῷ, ἐν ὕμνοις δοξάζωμεν.

Ωιδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ἴδουσαι Κύριε, τὴν ἐν σπηλαίῳ σου, συγκατάβασιν τάξεις ἀγγελικαί, φόβῳ ἐξεπλάγησαν, καὶ διανύμνησαν Χριστέ, τὸ ἀνεϊκαστόν σου ἔλεος.

Συνέσει Κύριε, ὁ τεκτηνάμενος, πᾶσαν κτίσιν βουλήσει σωματικῶς, σεαυτὸν ἠρίθμησας, ἐν τοῖς ποιήμασι τοῖς σοῖς, καὶ ἐν τούτοις ἀναπέπαυσαι.

Τὸ ξίφος ὤθησε, μανεῖς ὁ ἄνομος, καὶ παράφρων Ἡρώδης καθ' ἑαυτοῦ, ἀνελεῖν πειρώμενος, τὸν Εὐεργέτην τοῦ παντός, καὶ ἀνώλεθρον Θεότητι.

Τοῦ Ὁσίου

Οἱ πόνοι Ὅσιε, καὶ οἱ ἰδρωτές σου, τῶν αἱμάτων τοῖς ρείθροις τοῖς τῶν Βρεφῶν, κεκραμένοι Μάρκελλε, τῷ γεννηθέντι ἐν σαρκί, δῶρα τίμια προσήχθησαν.

Θεοτοκίον.

Ὠραίαν κάλλει σε, ὑπεραστράπτουσαν, τοῦ Υἱοῦ σου ἀκτίσιν οἱ τῶν ἐθνῶν, δωροφόροι Ἀχραντε, ἰδόντες θέαμα καινόν, καὶ παράδοξον ἀνύμνησαν.

Ωιδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ὑπερεκκέχυνται ὁ κρατῆρ, ὁ τῆς εὐσπλαγχνίας σου Χριστέ, εἰς τὰ ποιήματα ἅπαντα, καὶ ἀφθόνου ταῦτα ἐλέους ἔπλησε, σαρκὶ ἐπιφανέντος, καὶ γεννηθέντος σου.

Θύματα ἄμωμα τῷ Χριστῷ, σήμερον προσήχθησαν ὁμοῦ, καὶ μυστικῶς ἀνηνέχθησαν, ὡς πυρὶ τῷ ξίφει ὀλοκαυτούμενα, τὰ Βρέφη καὶ τῶν θείων, βραβείων ἔτυχον.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐλώδους Ὅσιε τὴν ψυχὴν, σχέσεως καὶ πάσης γεηρᾶς, καὶ ἐπικήρου τερπνότητος, πόνοις ἐκκαθάρας τῆς σῆς ἀσκήσεως, ἰσάγγελος ἐδείχθης, ἐν κόσμῳ Μάρκελλε.

Θεοτοκίον.

Τρεῖθρα ἐπήγασε νοητά, τῆς ἀθανασίας ὁ ἐκ σοῦ, σαρκὶ τεχθεὶς ἐν σπηλαίῳ Ἀγνή, καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν κατήρδευσεν, ἀφθαρσίᾳ πλουτίσας αὐτήν, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ωιδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Μύρα εὐωδέστατα, ἀναδέδωκεν ἡ γῆ, ἐν ταύτῃ ὑπὲρ ἔννοιαν, τοῦ ἀκενώτου μύρου ἐκ τῆς Ἀγνῆς, σαρκὶ ἀναβλύσαντος, καὶ βροτοῦς εὐωδίας θείας πλήσαντος.

Αἷμασιν ἐφοίνιξεν, ὁ Ἡρώδης τῶν Βρεφῶν, τὴν Βηθλεὲμ ὁ δαίλαιος· ἀλλὰ ταῦτα βοήσαντα πρὸς Θεόν, ἔνδικον εἰργάσαντο, τὴν αὐτοῦ καταδίκην καὶ τὸν ὄλεθρον.

Τοῦ Ὁσίου

Τοῦ βίου τὸ πρόσκαιρον, καὶ τὸ ἄστατον σαφῶς, κατανοήσας Μάρκελλε, πρὸς τὰ ἀεὶ ἐστῶτα τὴν τῆς ψυχῆς, ἀνύψωσας ἔφεισιν· ὧν ἐπέτυχες πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Γεννᾶται ὁ ἄχρονος, Θεὸς Λόγος ἐν γαστρὶ, ἐκ σοῦ ἐν χρόνῳ Ἄχραντε, ἵνα ζωὴν τὴν ἄχρονον τοῖς ἐν γῆ, καὶ λῆξιν αἰώνιον, χορηγήσῃ καὶ δόξαν τὴν ἀκήρατον.

Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
- » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
- » προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
- » ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀστὴρ Μάγους ἔπεμψε, πρὸς τὸν τεχθέντα· καὶ Ἡρώδης ἄδικον, στρατὸν ἀπέστειλε κενῶς, φονοκτονῆσαι οἰόμενος, τὸν ἐν τῇ φάτνῃ ὡς Νήπιον κείμενον.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω, νῦν ὁμοῦ εὐφραينوμένων, ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ πάντων Βασιλέως, Ἡρώδης μόνος συναλγεῖ, σὺν τοῖς προφητοκτόνοις Ἰουδαίσι· εἰκὸς γὰρ μόνους αὐτοὺς ὀδύρεσθαι· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν βασιλεύσουσιν· ἀλλ' ἡ βασιλεία τοῦ Κυρίου, καὶ ἔτι κρατήσει, τὰ θράση τῶν ἐχθρῶν ἀποκρουομένη, καὶ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συγκαλουμένη, μετὰ τῶν σεπτῶν Νηπίων τοῦ κατοπτεύειν, τὸν ἐν τῇ φάτνῃ ὡς Νήπιον κείμενον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἀγίων Νηπίων, τῶν ὑπὸ Ἡρώδου ἀναιρεθέντων, χιλιάδων δεκατεσσάρων.

Στίχοι.

Διὰ ξίφους ἄωρα μητέρων Βρέφη,

Ἀνεῖλεν ἐχθρὸς τοῦ βρεφοπλάστου Βρέφους.

Νήπια ἀμφ' ἐνάτην τάμον εἰκάδι παππάζοντα.

Προστάξας ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων Ἡρώδης τοῖς Μάγοις ὑποστρέψαι καὶ διαγγεῖλαι αὐτῷ τὰ περὶ τοῦ γεννηθέντος Βασιλέως, ὃν ὁ ἀστήρ, ᾧ ἠκολούθουν, ἐμήνυεν, ὅπως σὺν ἐκείνοις προσκυνήσῃ αὐτόν· καὶ τοῦ Ἀγγέλου εἰπόντος αὐτοῖς, μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ τοῦτο ποιησάντων, ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπ' αὐτῶν, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἐψηφίσατο ἀκριβῶς τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, καὶ ἀποστείλας στρατιώτας, ἐφόνευσεν πάντας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ παῖδας καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω· τοῦτο θέμενος ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, ὡς εἰ πάντας τοὺς παῖδας φονεύσειε, πάντως ἀποθανεῖται καὶ ὁ μέλλων βασιλεῦσαι, καὶ οὐκ ἐπιβουλεύσει αὐτῷ· ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίασεν ὁ παράφρων, μὴ εἰδὼς ὅτι Θεοῦ βουλὴν ἄνθρωπος ἐμποδίσαι οὐ δύναται. Ὅθεν ἐκείνοις μὲν προεξένησε Βασιλείαν οὐρανῶν, ἑαυτῷ δὲ κόλασιν αἰώνιον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη πάντων τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐν λιμῷ καὶ δίψῃ καὶ μαχαίρᾳ καὶ κρῦει τελειωθέντων.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τοῖς Χαλκοπρατείοις εἰς τὸν ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἔνθα ἡ ἀγία σορός.

Στίχ. Σωθῆναι πάντας τοὺς βροτούς, Σῶτερ, θέλων,

Εἰς τοῦτο κρίσεις μηχανᾶσαι πανσόφως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Ἀκοιμήτων.

Στίχοι.

Ἀϋπνία δούς πάντα τὸν ζωῆς χρόνον,

Μάρκελλε, κοιμήθητι μικρὸν ἐν τάφῳ.

Οὗτος ὁ ὀσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρκελλος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀπαμείας, τῆς δευτέρας Συρίας, ἐξ ἐνδόξου γένους καὶ περιφανοῦς· ὅθεν καὶ πᾶσαν τὴν ἐν λόγοις παιδευσιν μετῆλθε. Καὶ ταύτην παριδὼν, κατέλιπε τὰ οἰκεῖα καὶ παραγίνεται εἰς Ἔφεσον, καὶ ξενίζεται παρὰ τισιν εὐσεβέσι· καὶ ἐν τινι τῶν Μοναστηρίων εἰσελθὼν καὶ ἀσκήσας καλῶς, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀλέξανδρον, ὄντα ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἀκοιμήτων, μαθὼν περὶ τῆς ἐνθέου καὶ ὑψηλῆς αὐτοῦ πολιτείας· καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ τὴν διαγωγὴν ποιησάμενος, καὶ πάντας ὑπερβαλὼν ταῖς καθ' ἡμέραν πρὸς ἀρετὴν προκοπαῖς, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου καὶ Ἰακώβου, τοῦ μετ' ἐκείνον χρηματίσαντος Ἡγουμένου, τῆς Μονῆς καθίσταται ἀρχηγός. Πολλῶν δὲ θαυμάτων τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἐπιδειξάμενος δύναμιν, ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ κοιμηθεὶς, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαδδαίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Καὶ Θαδδαῖος ἰσχυσε κατὰ τῆς πλάνης,

Ὁμολογητῆς ἀναφανεὶς ὡς μέγας.

Οὗτος ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θαδδαῖος ἀπελεύθερος γέγονε Θεοδώρου, τοῦ τὴν Μονὴν τῶν Στουδίων ἐκ βασιλικῆς ἐξουσίας λαβόντος, καὶ κοινόβιον ποιήσαντος. Κείρας δὲ καὶ οὗτος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ, γέγονε μοναχός· καὶ πολιτείαν κτησάμενος θεάρεστον, ἠγαπήθη παρὰ πάντων· νηστείαν γὰρ καὶ ἀγρυπνίαν εἶχε πολλήν, γλώσσης ἐγκράτειαν, προσοχήν τῶν θείων λόγων, χαμεινίαν καὶ ὑπακοήν ὑπερβάλλουσαν, μηδὲν ἄλλο ἔχων, πλὴν ὧν περιβέβλητο.

Τῶν δυσσεβῶν δὲ τότε Εἰκονομάχων, Μιχαὴλ φημί τοῦ Τραυλοῦ, καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, κρατούντων, πάντα τοὺς εὐσεβεῖς Ἐπισκόπους καὶ Ἡγουμένους, οὓς μὲν ἀπέκλειον, οὓς δὲ ἐξώριζον· ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ μέγας ἀγωνιστῆς Θεόδωρος, ὁ τούτου γεγονώς δεσπότης καὶ ἠγούμενος. Σὺν τούτῳ οὖν ποτε ἀνελθὼν ἐν τῷ παλατίῳ καὶ ὁ θεοφόρος οὗτος Θαδδαῖος, ζήλω θείῳ πυρωθεὶς, ἤλεγξε τὸν δυσσεβῆ ἐκεῖνον βασιλέα ἐνώπιον πάσης τῆς συγκλήτου. Ὁ δὲ ἐκέλευσε τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἰκόνα ἐνεχθῆναι, καὶ τεθεῖναι ἐν τῇ γῆ, τὸν δὲ ἅγιον τοῦτον ἄνδρα ἐπιστῆναι ἄνωθεν τῆς ἀγίας εἰκόνας, καὶ μὴ βουλόμενον, κατεχόμενον ὑπὸ τινῶν ἰσχυρῶν ἀνδρῶν ἀσφαλῶς, πρὸς τὸ μὴ μεταστῆναι· καί, Ἴδε, φησὶν ὁ τύραννος, τὴν τοῦ Χριστοῦ σου εἰκόνα κατεπάτησας· λοιπὸν συγκατάθου καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς. Ὁ δὲ, ἐν ἀληθείᾳ πεφωτισμένος τὴν ψυχὴν, ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ δυσσεβέστατε, καὶ πάσης ἀκαθαρσίας πεπληρωμένε τύραννε, οὐκ ἐξ ἰδίας γνώμης τοῦτο πεποίηκα· μὴ γένοιτο! ἀλλὰ τῆς σῆς τοῦτο πανουργίας καὶ ἀδίκου κρίσεως· προσκυνῶ δὲ μᾶλλον ἐγὼ τῇ ἀγίᾳ εἰκόνι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου, καὶ κατασπάζομαι αὐτήν, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς προθύμως ἀποθανεῖν αἰροῦμαι.

Τούτοις τοῖς λόγοις ὁ ἀλιτήριος αἰσχυνηθεὶς, ὡς ὑπὸ ἀγροῖκου καὶ Σκυθογενοῦς καὶ παντελῶς ιδιώτου ὑβρισθεὶς, ἐκέλευσεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ τῷ ἐδάφει ῥιφῆναι καὶ ἀνηλεῶς τύπτεσθαι· καὶ τοσοῦτον αὐτὸν τοῖς ῥοπάλοις ἔτυψαν, ἄχρις ἂν καὶ ἠλπιζον ἀναπνεεῖν. Εἶτα, νομίσαντες τεθνάναι, ἔσυρον ἐκ τῶν ποδῶν ἔξω· ὃν καὶ τινες τῶν παρεστώτων δῆσαντες, εἴλκυσαν ὡς θνησιμαῖόν τι καὶ ἀκάθαρτον διὰ πάσης τῆς λεωφόρου· καὶ ῥίψαντες αὐτὸν πλησίον τοῦ τείχους, πρὸς τὸ μέρος τῆς πηγῆς, ὑπέστρεψαν ἀπολυσάμενοι. Ὁ δὲ μακάριος Θαδδαῖος, εὐχαρίστως πάντα καὶ γενναίως ὑπενεγκῶν, τρεῖς ἐπιβιούς ἡμέρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας, τοῦ ποιητοῦ ἀσματικῶν τινῶν Κανόνων καὶ Τροπαρίων.

Στίχ. Πανηγυριστῆς τῶν ὑπὲρ νοῦν πραγμάτων,

Ὁ Γεώργιος νῦν κροτεῖ σὺν Ἀγγέλοις.

Καὶ τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῶν ἁγίων μ' Ἐμαρτύρων, πλησίον τοῦ Χαλκοῦ Τετραπύλου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀπεμείωσε τὴν νύκτα ὁ τεχθεὶς σαρκί, Ἥλιος ἐκ Παρθένου Μητρός, καὶ ἐπηύξησε τὴν διττήν, ἡμέραν τοῖς πιστοῖς, βοῶσιν αὐτῷ εἰλικρινῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαλευθεῖσαν ἀθεότητι τὴν ἅπασαν, κτίσιν ὁ ἐν σπηλαίῳ τεχθεὶς, ἐπεστήριξεν ἐπιγνώσει, πάλιν τοῦ αὐτοῦ, ἀπαύστως κραυγάζουσιν αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὰ ἀνεύθυνα μὲν βρέφη ἀπεθέρισεν, Ἡρώδης μαιφόνῳ χειρὶ, τῶν ἐλπίδων δὲ τῶν ματαίων, ὅλως ἐκπεσῶν, τὴν ἔνδικον δίκην ἑαυτῷ, θεοκτονίαν μελετῶν ἐναπεγράψατο.

Τοῦ Ὁσίου

Ἐν πυρὶ μὲν τῆς ἀσκήσεως κατέφλεξας, Μάρκελλε τὰς τῆς σαρκὸς ἡδονὰς· ἀπαθείας δὲ τῆ δρόσῳ, ἠρδευσας ψυχάς, βοῶν τῷ Χριστῷ εἰλικρινῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰδεν ἅπασα ἢ κτίσις Θεονύμφευτε, τὰ θεῖα μεγαλειᾶ σου, ἐν σαρκὶ ἐκ σοῦ, τοῦ Δεσπότη, πάντων καὶ Θεοῦ, τεχθέντος ἐν πόλει Βηθλεέμ, καὶ σὺν τοῖς Μάγοις καὶ Ποιμέσι σὲ ἀνύμνησεν.

Ωιδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Φωτοφόρον ἢ κτίσις στολὴν ἐνδέδεται, καὶ κατήφειαν πᾶσαν ὅλως ἀπέθετο, τοῦ καινοποιοῦ, καὶ Δεσπότη τεχθέντος ἐν γῆ· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς χρυσίον καὶ σμύρναν Χριστὲ καὶ λίβανον, τὰς ἡμῶν ἰκεσίας δέξαι φιλάνθρωπε, καὶ ὡς τῶν Βρεφῶν, τῶν ἁγίων τὰ αἵματα, πρόσδεξαι Οἰκτίρμον, διδούς ἡμῖν ἐλέη.

Λελυμένα τοῦ βίου καὶ τῆς παρουσίας ζωῆς, δι' ἐνθέου θανάτου βρέφη ἀνεύθυνα, πρὸς τὸν ἀθλοθέτην, Θεὸν ἐχωρήσατε, τὸν τὴν αἰώνιον ζωὴν ὑμῖν δίδοντα.

Τοῦ Ὁσίου

Όσιότητος ὄπλοις ὅσινε Μάρκελλε, παρατάξεις δαιμόνων κατεπολέμησας, καὶ ὡς νικητῆς, κατ' αὐτῶν ἤρας τρόπαια, καὶ θαυμάτων χάριν, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐδέξω.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐκ σοῦ ἐν σπηλαίῳ τεχθεὶς Πανάχραντε, αἰωνίους ἀνθρώποις σκηναὺς ἠντρέπισε, τοῖς εἰλικρινῶς Θεοτόκον ὕμνουσί σε, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιος δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς

» Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Γνωστὸν ἐδείχθη Χριστὲ τὸ ἔλεος, τὸ ὑπὲρ νοῦν τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοῖς Ἔθνεσιν· ἐν σαρκὶ γὰρ Δέσποτα ἐπτώχευσας, ἵνα πλούτου μετόχους κρείττονος Κύριε, ποιήσης ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος.

Ὁ σὸς Παρθένε τόκος ὁ ἀρρήτος, ξένην βροτοῖς καὶ θεῖαν παρασχὼν ἀναγέννησιν, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀκαιούργησε, καὶ τοὺς ἐν γῆ Ἀγγέλοις ἤνωσεν ἄδοντας, καὶ δοξολογοῦντάς σε, αἰεὶ καὶ μεγαλύνοντας.

Ἰσχυὸς Ἡρώδου τοῦ πολεμήτορος, τῇ τῶν βρεφῶν μανέντος ἀναιρέσει ἠσθένησε· τὴν ἀήττητον γὰρ ταῦτα δύναμιν, ἐκ Θεοῦ ἐζωσμένα χάριτι πίστεως, πρὸς τὸν ἀθλοθέτην, καὶ Θεὸν φαιδρῶς ἀνέδραμεν.

Τοῦ Ὁσίου.

Σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄρας μακάριε, τὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ πάθη τὰ αὐτοῦ ἐκμιμούμενος, ἐσταυρώθης τῷ κόσμῳ καὶ μέτοχος, δόξης τῆς ἀνεκφράστου, γέγονας Ὅσιε· ἐν ἧ καὶ ἡμῶν, σῶν ὕμνωδῶν μέμησο πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Υἱὸς Θεοῦ ἡμᾶς ἀπειργάσατο, ὁ γεννηθεὶς σαρκὶ Θεὸς ἐκ σοῦ Παναμώμητε· καὶ τὸ πρῶτον δέδωκεν ἀξίωμα, τοῖς αὐτὸν δεξαμένοις, καὶ Θεομήτορα, σὲ δοξολογοῦσιν, ἐκτενῶς καὶ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάν-

» αγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν

» μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς

» σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Νηπίων

Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ἡ Βηθλεὲμ μὴ στύгнаζε ἀλλ' εὐθύμει, τῶν ἱερῶν Νηπίων τῇ ἀναιρέσει· θύματα γὰρ τέλεια τῷ Δεσπότῃ, Χριστῷ προσανηνέχθησαν· ὑπὲρ αὐτοῦ γὰρ σφαγέντα, συμβασιλεύουσι τούτῳ.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Τὰ τῆς σαρκὸς σκιρτήματα Θεοφόρε, δι' ἐγκρατείας πάσης κατακοιμίσας, ἄγρυπνον ἐθέσπισας καὶ πάννυχον, ἐν τῇ σῇ ποιμνῇ Μάρκελλε, δοξολογίαν τελεῖσθαι, Χριστοῦ εἰς αἴνεσιν Πάτερ.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἐπὶ τῆς γῆς εἰρήνη καὶ ἐν ἀνθρώποις, Θεοκυῆτορ γέγονεν εὐδοκία. Ἄγγελοι χορεύοντες ἐκραύγαζον· Ἐν τοῖς ὑψίστοις δόξα σοι, τῷ γεννηθέντι ἀφράστως, ἐν Βηθλεὲμ ἐκ Παρθένου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Στιχηρὰ προσόμοια, τῶν Νηπίων.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τῆς Ἡρώδου πωρώσεως! κατὰ Θεοῦ ἐμμανεῖς, τοῦ σαρκὶ νηπιάσαντος, Βηθλεὲμ τοῖς βρέφεσι, τὸν θυμὸν ἐπαφίησι· καὶ ξίφει πάντα δημίῳν δίδωσι, ζωῆς στερεῆσαι τὸν ζωῆς αἴτιον, τούτων οἰόμενος, τῆς σφαγῆς τῷ αἵματι, ὁ λυμεῶν, τοῦ καρποῦ τῆς φύσεως, ὁ ἀπηνέστατος. (Δίς)

Μάγοι ἐκ Περσίδος φθάσαντες, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸν Ἡρώδην ἐτάραξαν· καὶ μανεῖς ὁ δαίλαιος, τὰ Νήπια κατέσφαττεν· ὡς βότρυνες δὲ Χριστῷ προσήχθησαν, εἰ καὶ μητρῶων μαζῶν ἐσπᾶσθησαν, οἱ Νεομάρτυρες, τὸν Ἡρώδην πλήξαντες· διὸ Χριστόν, πίστει ἰκετεύουσιν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Κλαίει ἡ Ραχήλ τὰ Νήπια· ἐν τῇ Ραμᾶ δὲ φωνή, νῦν μεγάλη ἀκούεται· ὁ Ἡρώδης μαίνεται, καὶ ἀθέως φρυάττεται· ὁ Ἰωάννης φεύγει ἐν ὄρεσι· λίθος Μητέρα σὺν

τέκνω δέχεται· ὁ Ζαχαρίας δέ, ἐν Ναῶ φονεύεται· ὁ δὲ Χριστός, φεύγει ἀφείς ἔρημον, Ἑβραίων οἴκημα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἡρώδης ὁ παράνομος, θεωρῶν τὸν ἀστέρα, ὑπὲρ πᾶσαν κτίσιν λαμπρότερον, ἐταράττετο· καὶ γαλακτοτροφούμενα Βρέφη, ἐξ ἀγκαλῶν μητρικῶν ἀφήρπαζεν. Ἡ δὲ Ἐλισάβητ, λαβουῖσα τὸν Ἰωάννην, πέτραν παρεκάλει· Δέξαι Μητέρα μετὰ τέκνου. Ὅρος ἐδέξατο τὸν Πρόδρομον· φάτνη ἐφύλαττε τὸν θησαυρόν, ὃν ἀστήρ ἐμήνυσε· Μάγοι προσεκύνουν. Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἐν Βηθλεὲμ συνέδραμον Ποιμένες, τὸν ἀληθῆ μνηύοντες Ποιμένα, τὸν καθήμενον ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, καὶ ἀνακείμενον ἐν φάτνη, Νηπίου μορφὴν δι' ἡμᾶς ἀνειληφότα. Κύριε δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῶν Νηπίων.

Ἦχος α΄. Κυπριανοῦ.

Τῷ ἀχράντῳ σου τόκῳ, Χριστέ ὁ Θεός, πρώτη θυσία γέγονε τὰ Νήπια· Ἡρώδης γὰρ χειρώσασθαι, σὲ τὸν ἀχειρώτον βουληθεὶς ἠγνόησε, Μαρτύρων προσάγων σοι χορόν. Διό σε ἱκετεύομεν τὸν ἐνανθρωπήσαντα, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἦχος β΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαώθ, εἰσεληλύθει ἡ σφαγὴ ὑμῶν, Βρέφη τίμια· δι' αὐτὸν γὰρ τὸ αἷμα ἐξεχέατε, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἐπαναπαύεσθε· καὶ τὴν Ἡρώδου εἰς αἰῶνας, μισητὴν κακίαν καταγγέλλετε, δυνάμει τοῦ τεχθέντος Χριστοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ἦχος γ΄.

Μισητὴ τοῦ Ἡρώδου ἡ παιδοκτονία, διὰ τὴν αὐτοῦ μαιφονίαν· καὶ σεπτὴ ἡ τῶν Παίδων θυσία, ὡς ἡλικιώτις Χριστοῦ, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τοῦ καινοῦ σφαγίου προθυομένη, καὶ προπεπονθυῖα. Μὴ κλαῖε Ῥαχὴλ τὰ τέκνα, μμνησκομένη τῶν κόλπων Ἀβραάμ, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραινόμενων ἡ κατοικία.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν, ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως

ἐζήλωσας. Παρόρησιαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῶ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεὲμ Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν Εἰδώλων πέπαιται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ Δ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀνυσίας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλομεν καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς ἁγίας Μελάνης, διὰ τὸ ἀποδίδοσθαι τὴν τῶν Χριστουγέννων Ἑορτὴν κατὰ τὴν λα΄.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἁγίας Ἀνυσίας.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Παρθενίας λαμπρότησι, φαιδρυνθεῖσα πανεύφημε, μαρτυρίου ἤστραψας ἀγωνίσμασι· μὴ προσκυνῆσαι ἡλίῳ γάρ, πεισθεῖσα, τὴν ἄδικον, καθυπέμεινας σφαγὴν, φοινηθεῖσα τοῖς αἵμασι· καὶ παρέστηκας, τῷ Ἡλίῳ τῆς δόξης στεφηφόρος, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπομέναις, ἀυγαζομένη φαιδρότησιν.

Τὸν ἐγκάρδιον ἔρωτα, ὑποφαίνουσα δάκρυσιν, καταλύξει ἔνδοξε γῆν κατέβρεχες, καὶ ταῖς θριξίν ἐναπέσμηχες, Χριστοῦ ὑποπόδιον, ἐννοοῦσα καὶ αὐτόν, ὡς παρόντα προβλέπουσα, ὄν ἐπόθησας· καὶ ἰχνῶν ἀπτομένη διανοία, θεωρίας θειοτάταις, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας.

Καὶ τὸν πλοῦτον σκορπίσασα, καὶ πτωχοῖς ἐπαρκέσασα, ἐνυμφεύθης ἄφθορος τῷ Ποιήσαντι· καὶ ὥσπερ προῖκα προσήγαγες, αὐτῷ παναοίδιμε, τῶν αἱμάτων τοὺς κρουνούς, καὶ τοῦ πάθους τὴν μίμησιν, οὗ ὑπέμεινεν, Ἀνυσία ὁ μόνος εἰς νυμφῶνα, κατοκίσας σε τὸν θεῖον, ὡς Ἀθληφόρον καὶ Μάρτυρα.

Στιχηρὰ τῆς ἁγίας Μελάνης

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἡ ταῖς Ἀγγέλων χορείαις συναφθεῖσα, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ ἀνέφλεξε, καὶ ὑπερίπτασθαι ἔπεισε, τῶν ὀρωμένων, δι' ἀπαθείας καὶ καθαρότητος· τότε σου τὸν σύνευνον λόγοις ἐζώγησας, θεοπειθέσι τὴν ἄστατον, ἀποβαλέσθαι, τύρβην τοῦ βίου τὴν διαρρέουσαν· ὅθεν σὺν τούτῳ τὴν αἰώνιον, εὖρες ζῶην καὶ ἀπόλαυσιν, δυσωποῦσα Μελάνη, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ τῶν Ἀγγέλων ποθήσασα τὸν βίον, ὅτε τὴν ἐνήδονον τρυφὴν διέπτυσας, τῇ ἐγκρατεῖᾳ σχολάζουσα, καὶ ἀγρυπνία, καὶ χαμεινία καὶ ταπεινότητι· τότε καθαρῶτατον σκεῦος γεγένησαι, Πνεύματος θείου χαρίσμασι, περιφανέσι, κεκοσμημένη πρὸς τούτου πάνσοφε· ὅθεν πρὸς ζῆλόν σου τὸν ἔνθεον, ἐφειλκύσω λαοὺς καὶ προσήγαγες, τῷ Δεσπότη Μελάνη, καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ καλλοναῖς ἀρετῶν ὠραϊσμένη, ὅτε τὸν σωτήριοιόν λόγον ἐπλήρωσας, καὶ διανείμασα δέδωκας, τὰς μυριάδας, τοῦ σοῦ χρυσοῦ πτωχοῖς καὶ πένησι· τότε τὸν οὐράνιον ὄλβον ἀπέληφας, δικαιοσύνην πλουτήσασα, καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ ἀπολύτρωσιν πανσεβάσμιε· ὅθεν τιμῶμεν σοῦ τὴν κοίμησιν, καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦμέν σε, ἱκετεῦσαι τὸν Κτίστην, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ· σήμερον γὰρ ἀληθῶς, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ ἀόρατος ὁράται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται, ὁ ἀναρχος ἄρχεται, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται· καὶ Παρθένος ἀπείρανδρος, Μήτηρ ὁράται Θεοῦ, καὶ ἡ Μήτηρ μετὰ τὴν κύησιν, Παρθένος εὐρίσκεται· ὁ σαρκωθεὶς Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐν φάτνῃ ἀνακέκλιται, καὶ Ποιμένες κήρυκες, κοινωνοὶ τοῦ μυστηρίου γίνονται. Μάγοι ἐξ ἀνατολῶν τὰ δῶρα προσεκόμιζον, ὑπὸ ἀστέρος ὀδηγούμενοι, τὸν τεχθέντα Σωτῆρα προσεκύνησαν. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς φιλέοργοι, τοὺς τῆς καρδίας θησαυροὺς προθύμως ἀνοίξαντες, προσάξωμεν αὐτῷ πράξεις ἀγαθὰς, πίστιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην, ὡς χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῶν Ἀσωμάτων τὴν φωνὴν βοῶντες αὐτῷ· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ φθορᾶς τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Μάγοι ἀνατολῶν βασιλεῖς, τῷ ἐκ Παρθένου Βασιλίδος ἐκλάμπαντι, ἀπάντων Θεῷ καὶ Κτίστη, καὶ Βασιλεῖ ἀληθεῖ, δῶρα προσκυνοῦντες προσεκόμισαν· πρὸς

οὓς ἡ Πανάμωμος, ἐκπλαγεῖσα ἐφθέγγετο· Εἶπατε δὴ μοι, οἱ τὸ πῦρ καὶ τὸν ἥλιον, σεβαζόμενοι, καὶ ἐν σκότει βαδίζοντες· πῶς τὸν ὑπὲρ κατάληψιν, φωτίζοντα σύμπαντα, ἔγνωτε σάρκα λαβόντα, καὶ ἐν σπηλαίῳ τικτόμενον, ἐν γῆ καὶ δι' οἶκτον, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Λόγοις ἀκολουθοῦντες ἡμεῖς, τοῦ Βαλαάμ πρὸς τὴν Ἄγνην ἀπεκριθήσαν, οἱ Μάγοι παρετηροῦμεν, ἀνατολὴν καθαρῶ, καὶ λαμπροῦ Ἀστέρος, προσγενήσεσθαι· καὶ δὴ θεασάμενοι, ἀσυνήθη φαινόμενον, τοῦτον ἀρτίως, ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγούμενοι, οὐκ ὠκνήσαμεν, τὴν πορείαν ποιήσασθαι. Τίς οὖν ὁ ταῖς ἀγκάλαις σου, ὡς βρέφος κρατούμενος; πῶς μυστηρίῳ ἐν τούτῳ, καθυπουργῆσαι ἠξίωσαι, σεμνὴ Παναγία; δι' οὗ εὐρατο ὁ κόσμος, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Λέξω πυνθανομένοις ὑμῖν, τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν ἄπασαν, ἡ Κόρη φησὶ τοῖς Μάγοις· βλέπω γὰρ νεύσει ὑμᾶς, ἀφικέσθαι ὧδε τοῦ Παιδίου μου. Καινὰ καὶ παράδοξα, ὡς ὁρᾶτε, τὰ πράγματα· ὁ γὰρ ἀχρόνως, τῷ Πατρὶ συννοούμενος, τὴν πτωχείαν μου, ἐκουσίως ἐφόρεσεν· ὅπως καταπλουτήσῃ, τοὺς γνώμη πτωχεύσαντας, καὶ Παραδείσου τὴν θείαν, διαγωγὴν ἀπολέσαντας. Αὐτός ἐστιν οὗτος, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Βρέφος σωματωθὲν ἐξ αὐτῆς, τὸν προαιώνιον Θεὸν ἡ Πανάμωμος, ὀρῶσα χερσὶ κρατοῦσα, καταφιλοῦσα πυκνῶς, καὶ χαρᾶς πλησθεῖσα, προσεφθέγγετο, αὐτῷ· Θεὲ ὑψιστε, Βασιλεῦ ἀθεώρητε, πῶς καθορῶ σε, καὶ νοεῖν τὸ μυστήριον, οὐ δεδύνημαι, τῆς ἀμέτρου πτωχείας σου; Σπήλαιον γὰρ σμικρότατον, καὶ τοῦτο ἀλλότριον, ἔνδον χωρεῖ σε τεχθέντα, καὶ παρθενίαν μὴ λύσαντα, νηδὺν συντηροῦντα, ὡς πρὸ τόκου καὶ διδόντα, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρεις Ἀδαμιαίαν μορφήν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων προτέλειος· καὶ θέλεις χερσὶ κρατεῖσθαι, ὁ τῇ χειρὶ τοῦ παντός, περιεδραγμένος δυναστεία σου, Ἄγνη ἡ Πανάμωμος, προσεφθέγγετο χαίρουσα· πῶς σε σπαργάνοις, ἐνειλήσω ὡς Νήπιον; πῶς θηλάσω σε, τὸν τὰ σύμπαντα τρέφοντα; πῶς μὴ τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν, πτωχείαν θαυμάσω σου; πῶς σε Υἱόν μου καλέσω, δούλη σου νῦν χρηματίζουσα; ὑμῶ εὐλογῶ σε, τὸν δωρούμενον τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκια.

Ἀμφοτέρων τῶν Ὁσίων. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὁσίως ἀνύσασα, τῶν ἀρετῶν τὴν ὁδόν, τῷ Λόγῳ νενύμφευσαι, ὦ Ἄνυσία σεμνή, καὶ χαίρουσα ἤθλησας· αἴγλη δὲ ἀπαθείας, λαμπρυνθεῖσα Μελάνη, ἤστραψας ἐν τῷ κόσμῳ, ἀρετῶν λαμπηδόνας· καὶ νῦν ἡμῖν ἰλεοῦσθε, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς; πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠυδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν· καὶ γέγονεν ὁ ὼν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Τί θαυμάζεις Μαριάμ; τί ἐκθαμβεῖ σε τὸ ἐν σοί; Ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησά φησι, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα. Ἄνανδρός εἰμι, καὶ πῶς τέξω Υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακεν; ὅπου Θεὸς δὲ βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, ὡς γέγραπται. Χριστὸς ἐτέχθη, τὴν πρὶν κατάραν, τοῦ Ἀδάμ θέλων λῦσαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν' Ψαλμός.

Οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας Ἄνυσίας. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Υμνοῦντι, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, φῶς μοι κατάπεμψον, ὡς τῷ Πατρὶ τῶν φώτων ἐν χαρᾷ, παρεστῶσα πανεύφημε, τὴν τῶν παθῶν μου θύελλαν, σαῖς προσευχαῖς ἀποδιώκουσα.

Ἀσκήσει, τὴν ψυχικὴν νεώσασα, θεόφρον ἄρουραν, τοῦ μαρτυρίου στάχυν γεωργεῖς, Γεωργῶ συντηρούμενον, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι, Παρθενομάρτυς ἀξιάγαστε.

Χειρί σου, πλουσιωτάτη νείμασα, πλοῦτον ἐπίκηρον, πλουτοποιὸν ἐκέρδησας
ζωήν, μηδαμῶς διαρρέουσας, καὶ θησαυρὸν ἀκήρατον, Μάρτυς καὶ δόξαν
ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ, τῆς Ὑπεραγίας σήμερον, ὁ τοῦ παντός Ποιητής, σωματικῶς γεννᾶται
καθ' ἡμᾶς, καὶ σπαργάνοις εἰλίσσεται, ὁ σπαργανώσας θάλασσαν, ὁμίχλη
Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Κανὼν τῆς ἀγίας Μελάνης. Θεοφάνους.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Παθῶν ἀμαυρότητι, μελανωθέντα με πάντοθεν, λαμπρύνας καθάρισον, ταῖς
φωτοβόλοις εὐχαῖς, τῆς Ὁσίας σου, φιλάνθρωπε Μελάνης, καὶ ταύτην
γεραίροντι, λόγον μοι ἔμπνευσον.

Θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ διὰ σέ τὸν ἐκούσιον, Σταυρὸν ὑπομείναντι, ἐπ' ὤμων
φέρουσα, παμμακάριστε, προθύμως τὸν σταυρὸν σου, καὶ τούτου ἐφύλαξας, τὰ
δικαιώματα.

Γονέων προσπάθειαν, καὶ τῆς σαρκὸς ἡδυπάθειαν, τελείως ἐξέκλινας, μόνον
ποθήσασα, τὸ ἐράσμιον, Χριστοῦ θεόφρον κάλλος, οὗ πάντα ἐφίεται, λόγου
μετέχοντα.

Κλοιὸν ἀπορρίψασα, τῆς σαρκικῆς συμβιώσεως, τὸν σύζυγον ἔπεισας, σὺν σοὶ
τὸν θεῖον ζυγόν, ἐπαυχένιον, καὶ φέρειν καὶ βαδίζειν, ὁδὸν τὴν εἰσάγουσαν, εἰς
τὰς ἀύλους μονάς.

Θεοτοκίον.

Πτωχεύει ὁ πλούσιος, ἐμὲ πλουτίζων Θεότητι, κακῶς τὸν πτωχεύσαντα, τῇ
ἀκρασίᾳ μου· καὶ ὁ ἀναρχος, ἀρχὴν ἰδοὺ λαμβάνει, ἐκ Κόρης τικτόμενος, νῦν τῆς
Θεόπαιδος.

Τῆς Μάρτυρος. Ωιδὴ γ'.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τοῦ κάλλους σου τῆς ψυχῆς, ὁ Ποιητής σου ἐρασθεὶς νύμφην σε, ὄντως καλὴν
καὶ ἄμωμον, Μάρτυς ἑαυτῷ συνηγάγετο.

Τοῦ πάθους τοῦ ἀπαθοῦς, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς νέκρωσιν, Μάρτυς σεμνὴ
στέργουσα, τὸν μαρτυρικὸν θνήσκεις θάνατον.

Ὡς θυμα πνευματικόν, ὡς ἱερεῖον καθαρὸν τέλειον, σοὶ τῷ Θεῷ προσήνεκται, ἡ τὸν σὸν Σταυρὸν ἀγαπήσασα.

Θεοτοκίον.

Χωρίον χωρητικόν, τοῦ ἀχωρήτου Πλαστοουργοῦ πέφηνας, τοῦτον σαρκὶ χωρήσασα, Κεχαριτωμένη Πανάμωμε.

Τῆς Ὁσίας. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Τῆς πρὸς τὰ κάτω, ἀποστᾶσα ῥοπῆς ὅλην δέδωκας, τὴν ῥοπὴν πανευσεβῶς, τῆς προαιρέσεως ἔνδοξε, μόνα πρὸς τὰ μένοντα, καὶ αἰωνίζοντα.

Καὶ φθεγγομένη, καὶ σιγῶσα ἐδείχθης παραίνεσις, ἀστηρίκτων στηριγμός, μοναζουσῶν ὑποτύπωσις, Μελάνη πανένδοξε· ὅθεν ὑμνουμέν σε.

Τῇ συντονίᾳ, τῶν εὐχῶν τὰς αἰσθήσεις ἐρῶθύμισας, ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀυγαῖς, φωτοειδῆς ὅλη γέγονας, ἐν σώματι ἄυλον, βίον ζηλώσασα.

Θεοτοκίον.

Ὁ περιβάλλον, οὐρανοὺς ἐν νεφέλαις βουλήματι, σπαργανοῦται βουληθείς, χειρὶ Παρθένου ὡς Νήπιον, χειρὸς ἀφαρπάζων με, τοῦ πολεμήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει, καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σο-

» φίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Φιλάν-

» θρωπε.

Κάθισμα τῆς Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Κατὰ παθῶν τῶν τῆς σαρκὸς βασιλεύσασα, διὰ παθῶν ζωοποιῶν ἐβασίλευσας, ἐκ τοῦ οἰκείου αἵματος φοινίξασα σεμνή, χλαῖναν ἀδιάφθορον, εὐσεβῶς Ἄνυσία· ὅθεν τοῦ Παντάνακτος, νύμφη ἄμωμος ὠφθης· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὰ θεῖα προστάγματα, ἐπιτελοῦσα σεμνή, ἐσκόρπισας ἔδωκας, τὰς μυριάδας τοῦ σοῦ, χρυσοῦ τοῖς πένησιν· ἄρασα δὲ ἐπ' ὤμων, τὸν σταυρόν σου Μελάνη, ἅμα τῷ σῷ συζύγῳ, ἠκολούθησας πίστει, Χριστῷ τῷ σταυρωθέντι σαρκί, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἔνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων ἀνατολῆς τῶν βασιλέων. Ἄγγελοι ὕμνουσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ῥοδὴν ἐπάξιον, Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς Μάρτυρος. Ὡιδὴ δ'.

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ζωηφόροις σου τοῖς ἴχνεσιν ἐπομένη, λόγῃ πλευρὰν τιτρώσκεται, καὶ τὴν στρεφομένην ἀβλαβῶς παρέρχεται, ῥομφαίαν ἢ δούλη σου, Δέσποτα Χριστέ ἀνυμνοῦσά σε.

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καὶ ἀφθαρσίας στέφανον ἀναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, Μάρτυς Ἄνυσία πανεύφημε.

Τὸν περνίσαντα ἀπάτη τὴν πρώτην Εὐαν, μαρτυρικαῖς ἐνστάσεσι, τρέψασα καθεῖλες, δείξασα ἀνίσχυρον, καὶ χαίρουσα ἔκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὰς ἀύλους οὐσίας δημιουργήσας, σωματικῶς ὡς ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Θεομήτορ, σήμερον γεγέννηται· αὐτῷ μελωδήσωμεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἐγκρατεία, τὰς ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς θανατώσασα, τὴν ζωὴν τῶν ὅλων, ἔσχες ἐνοικοῦσάν σοι πάνσεμνε· πρὸς ἣν ἐκ γῆς μεταστᾶσα, κατεσκήνωσας, βασιλείας, τῆς ἐν οὐρανῷ ἀπολαύουσα.

Τὰς πολλὰς σου μυριάδας, τοῦ χρυσοῦ διένειμας, πενομένοις ὄντως, ταύτας θησαυροῖς δὲ ἀπέθηκας, παλαιουμένοις μηδέπω· εἰς αἰῶνα δέ, συντηροῦσί σοι, τὴν διαρκῆ μονιμότητα.

Συμπαθείας σου ὁ πλοῦτος, ποταμὸς ὥσπερ γέγονε, καταρδεύων πᾶσαν, πένητος αἰοίδιμε ἔνδειαν, ῥύπον ἐκπλύνων πτωχείας ὄλβον ἄσυλον, προξενῶν σοι, τὸν ἐν οὐρανοῖς μὴ κενούμενον.

Θεοτοκίον.

Ταῖς ὀρμαῖς καθυποκύψας, τῶν παθῶν ὥσπερ ἄλογος, λογικὸς ὑπάρχων, παρασυνεβλήθην τοῖς κτήνεσιν· ἀλλ' ἢ τὸν Λόγον τεκοῦσα τὸν αἰδίων, μὴ παρίδης με, διαπαντὸς ἀπολλύμενον.

Τῆς Ὁσίας. Ωιδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ Κύριε πηγὴν, σωτηρίου γινώσκουσα, ποτήριον μαρτυρίου, ἀδιστάκτω καρδίᾳ, ἡ Μάρτυς σου ἐξέπιεν.

Ὡ δάμαλις Χριστοῦ, ὧ θεόδεκτον σφάγιον, ὧ ἄμωμον ἱερεῖον, Ἀθληφόρε Κυρίου, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Φῶς γέγονας φωτί, τῷ μεγάλῳ τρανότερον, ἐγγίζουσα καὶ φωτίζεις, φωτοφόρον τὴν μνήμην, τὴν σὴν τοὺς ἑορτάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ροῦς ἔστη τῆς φθορᾶς· ἡ Παρθένος ἀσπόρως γάρ, γεγέννηκε τὸν τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων φθαρεῖσαν, φθορᾶς ἐλευθερώσαντα.

Τῆς Ὁσίας. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Τὰς ἀμόρφους τέλεον, ιδέας τῶν παθῶν, ἐκ ψυχῆς ξέσασα σεμνή, ἐγκρατείας χρώμασι, διεζωγράφησας, ἐν αὐτῇ ἀπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον.

Τηλαυγὲς ὡς ἔσοπτρον, ὑπάρξασα σεμνή, διαυγεῖς Πνεύματος Θεοῦ, διαδόσεις ἔνδοξε ὑποδέδεξαι, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, τῇ λαμπρότητι τοῦ βίου σου.

Ἐγκρατεία σβέσασα, παθῶν πυρκαϊάν, τὸν πυρσὸν ἦψας τῆς ψυχῆς, ἐν παντὶ τῷ βίῳ σου, καταλαμπρύνοντα, καὶ τὰς ἀμαυρότητας, τῶν δαιμόνων ἐκκρουόμενον.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν Ἐμμανουήλ, ἐν σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, τὴν Ἐδέμ ἀνοίγοντα, πάλαι κλεισθεῖσάν μοι, ἀκρασίᾳ βρώσεως, καὶ ἀπάτη τῇ τοῦ ὄφως.

Τῆς Μάρτυρος. Ωιδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἄνδρεῖον, γυναικείῳ ἐν σώματι φρόνημα, ἀναλαβοῦσα πρὸς πάλιν, δυσμενῶν ἀσάρκων Μάρτυς ἐξήλθες, καὶ ῥομφαία, ὑπομονῆς αὐτοὺς ἐθανάτωσας.

Αίμάτων, τῇ πλημμύρᾳ θαλάσσης ἐξήρανας, κακοπιστίας· Χριστοῦ δέ, τὴν σεπτὴν κατήρδευσας Ἐκκλησίαν, Ἀνυσία, Ἀθληφόρων Παρθένων τὸ καύχημα.

Ἀβρόχως, τῶν ἀγώνων διήλθες κλυδώνιον, κυβερνωμένη παλάμη, τοῦ τὰ πάντα λόγῳ πεποηκότος, καὶ πρὸς ὄρμον, σωτηρίας παρθένε κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλάσας, κατ' εἰκόνα ἰδίαν τὸν ἄνθρωπον, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, ἀναπλάττει τοῦτον ἐκ σοῦ Παρθένε, Θεομητορ, ὀλοκλήρως αὐτὸν ἐνδυσάμενος.

Τῆς Ὁσίας, ὁ αὐτός.

Ἀβρόχως, τὸ τοῦ βίου διήλθες κλυδώνιον· ἀκαταπόντιστος ὄθεν, εἰς λιμένα ἄκλυστον καθωρμίσθης, καὶ τῆς ὄντως, ἀπολαύεις γαλήνης αἰοίδιμε.

Σπινθήρσι, τοῦ θερμοῦ σου πρὸς Κύριον ἔρωτος, πεπυρωμένα τὰ βέλη, κατεφλέχθη πάντα τῆς ἁμαρτίας· καὶ δαιμόνων, κακουργία εἰς τέλος ἠφάνισται.

Ὁ νοῦς σου, πρὸς τὸ κρεῖττον ἐνώσει θεούμενος, τῆς πρὸς τὴν σάρκα φιλίας, διεζεύχθη νεύσει παντοδυνάμῳ· διὰ τοῦτο, τῆς ἀσκήσεως πόνους ὑπέφερες.

Θεοτοκίον.

Θεοῖ με, γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου ὁ Κύριος, καὶ σπαργανοῦται τὴν λύσιν, τῶν ἐμῶν ποιούμενος ἐγκλημάτων, καὶ χωρεῖται, ἐν σπηλαίῳ ὁ πᾶσιν ἀχώρητος.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμέ-

» νη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι

» αἵματι.

Κοντάκιον τῆς Ὁσίας. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταυγασθεῖσα τὴν ψυχὴν φρυκτωρίαῖς, τοῦ ἀναλάμψαντος ἡμῖν ἐκ Παρθένου, ἐν ἀρεταῖς διέλαμψας πανεύφημε· πλοῦτον γὰρ σκορπίσασα, ἐπὶ γῆν ἐφθαρμένον, ἐναπεθησαύρισας, τὸν οὐράνιον πλοῦτον, καὶ ἐν ἀσκήσει ἔλαμψας φαιδρῶς· Ὅθεν Μελάνη, σὲ πόθῳ γεραίρομεν.

Ὁ Οἶκος.

Φυγοῦσα κόσμου τὰ τερπνά, χρυσοῦ τὰς μυριάδας ἐσκόρπισας πλουσίως, εἰς χεῖρας τῶν πενήτων ἀποθεμένη εὐσεβῶς· τόπους δὲ τοὺς θεῖους διαδραμοῦσα, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γέγονας, βίον διελθοῦσα ἰσάγγελον, καὶ πᾶσιν ἐπαρκοῦσα· τῷ ἐλαίῳ δὲ τῆς εὐποίας, φαιδρῦνασα τὴν ψυχικὴν λαμπάδα, εἰσηλθες σὺν Χριστῷ πρὸς θεῖον νυμφῶνα, βασιλείας τῆς αὐτοῦ κατατρυφῶσα. Ὅθεν Μελάνη, σὲ πόθῳ γεραίρομεν.

Συναξάριον.

Τῇ Λ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀνυσίας, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχ. Εἰς δεξιὰν νύττουσι πλευρὰν καιριῶς,

Πλευρᾶς Ἀδὰμ κύημα τὴν Ἀνυσίαν.

Πλευρὰν Ἀνυσίης τριακοστῇ ἔγχος ἔνυξεν.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης, γεννήτορας ἔχουσα εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς καὶ περιουσίαν πολλὴν κεκτημένους· ὧν τελευτησάντων, αὕτη κατὰ μόνας ἦν, διὰ βίου καὶ πράξεως εὐαρεστοῦσα τῷ Θεῷ. Ἀπερχομένην δὲ κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, στρατιώτης τις, τοῖς εἰδώλοις προσκείμενος, κατέσχευεν αὐτήν, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἔλκων καὶ ἀνθέλκων αὐτήν καὶ προτρεπόμενος μᾶλλον τοῖς δαίμοσι σπονδὰς προσενεγκεῖν. Τῆς δέ, τὸν Χριστὸν ὁμολογούσης, ὁ στρατιώτης θυμοῦ πλησθεὶς (καὶ γὰρ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἡ ἁγία Μάρτυς ἐνεφύσησε καὶ ἐνέπτυσεν) κατὰ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς διελαύνει τὸ ξίφος, καὶ οὕτω τὸ μακάριον τέλος ἡ αἰδίδιμος Μάρτυς ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ὁσίας Θεοδώρας, τῆς ἀπὸ Καισαρείας.

Στίχ. Ἀπῆρε δεσμοῦ σαρκὸς ἡ Θεοδώρα.

Οὐπερ λυθῆναι ζῶσα καὶ πρὶν ἡγάπα.

Αὕτη ἡ Ὅσια ἤσκησεν ἐν τῇ Μονῇ τῆς ἁγίας Ἄννης, τῇ λεγομένῃ Τριγίδιον· ὑπῆρχε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος, πατρὸς Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, γένους οὕσα λαμπροῦ καὶ ἐνδόξου, πατρὸς μὲν, ὀνόματι Θεοφίλου, πατρικίου τὴν ἀξίαν, μητρὸς δὲ Θεοδώρας. Αὕτη ἡ Θεοδώρα, ἐν πολλοῖς ἔτεσι τὴν στείρωσιν ἀποδυρομένη καὶ τὸν Θεὸν ἰκετεύουσα καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, δέχεται τὴν χάριν οὐρανόθεν, ταύτην κομισάσης τῆς ἁγίας καὶ τιμίας Ἄννης, τῆς Μητρὸς τῆς Θεοτόκου.

Τεχθεῖσα τοιγαροῦν ἡ νεᾶνις καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας φθάσασα, προσάγεται τῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Ἄννης καὶ τῷ Μοναστηρίῳ εἰσδέχεται, ὡς θεῖον ἀνάθημα.

Θεοσεβῶς δὲ ῥυθμιζομένη παρὰ τῆς Προεστώσης, ἐκδιδάσκειται καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα. Τῆς δὲ τιμίας παιδὸς καλῶς πολιτευομένης, οὐκ ἦνεγκεν ὁ πονηρὸς δαίμων ὄραν ἑαυτὸν ὑπὸ ταύτης πατούμενον· ἀλλ' ἐξήγειρε τὸν θεομάχον Λέοντα τὸν βασιλέα, ἀγαγέσθαι ταύτην εἰς γυναῖκα Χριστοφόρῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ὃν Καίσαρα ἀνηγόρευσε· καὶ βία καὶ τυραννίδι ταύτην ἀποσπάσας τῆς Μονῆς, καταλαβεῖν τὴν Κωνσταντινούπολιν κατηνάγκασεν. Αχθείσης δὲ αὐτῆς, τὰ τοῦ γάμου αἴσια ἐπ' αὐτῇ τελοῦνται καὶ παστὰς πῆγνυται· ἀλλ' ὁ μὲν ἐκείνου σκοπός, τοιοῦτος.

Ὁ δὲ Θεός, ὁ τὸν Αἰγύπτιον πάλαι δειματώσας λυττῶντα κατὰ τῆς Σάρδρας, καὶ τὸν Τηριδάτην ὑπὸ τῆς Ῥιψιμίας καταγωνισάμενος, αὐτὸς καὶ ταύτην ἀμόλυντον διασώζει ἐκ τῆς κοινωνίας καὶ συναφείας τοῦ μνηστήρος· παρὰ δόξαν γὰρ τῶν Σκυθῶν ἐπιστρατευσαμένων ἐν τῇ Ἑσπέρα, ἐν τάχει ἀποστέλλεται ὁ νυμφίος, ἀντιπαραταξόμενος τοῖς βαρβάροις· ὃς καὶ κατὰ τὴν πρώτην προσβολὴν παραπέμπεται τῷ θανάτῳ. Τότε πληροφοροφίαν λαβοῦσα ἡ ἀκήρατος ἀμνὰς Θεοδώρα, καὶ τοὺς ἐν τῷ παλατίῳ λαθοῦσα πάντα, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, καὶ μαργαρίτας καὶ ἱματισμὸν λαβοῦσα πολυτελῆ, καὶ ἐν πλοίῳ εἰσελθοῦσα, πρὸς τὴν Μονὴν ἐπανῆλθε, χαίρουσα καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ τῶν ὅλων Θεῷ.

Ὡς δὲ ἐγνώσθη τὰ κατ' αὐτήν, ἐλθὼν ὁ δευτέρος υἱὸς τοῦ θηριωνύμου καὶ εὐρῶν αὐτὴν κεκαρμένην καὶ ῥακώδη ἱματισμὸν ἠμφιεσμένην, Θεοῦ προνοίας συνεργησάσης, ἀφῆκεν αὐτήν· καὶ τελείας λαβομένη ἀδείας καὶ ἐλευθερίας, ἐπὶ τοσοῦτον τὴν σάρκα κατεδάμασεν, ὥστε τὰς τῶν ὀστέων αὐτῆς ἀρμονίας καθορᾶσθαι· τροφή δὲ ἦν αὐτῇ ἄρτου οὐγγία μία· καὶ τοῦτο διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν, καὶ οὐδὲν ἕτερον· ἔνδυμα δὲ εἶχεν ἓν, καὶ τοῦτο τρίχινον· ἦτε στρωμνὴ αὐτῆς ἄνωθεν μὲν τριχίνῳ ῥάκει περιεκεκάλυπτο, κάτωθεν δέ, λίθοι ὑπεστρωμένοι· καὶ οὕτω τὸν τῆς ἀγρυπνίας πικρότατον ὕπνον ἐξετέλει· πολλάκις καὶ διὰ πάσης τῆς νυκτὸς ἦν ἀγρυπνοῦσα. Οὐ τούτοις δὲ μόνον ἠρκέσθη τοῖς παλαισμοῖς, ἀλλὰ καὶ σιδήροις τὴν σάρκα καθηλώσασα, οὕτως αὐτῆς τὰ μέλη κατεδαπάνησεν, ὥστε καὶ πνοὴν δυσώδη ἐκ ταύτης ἀποπέμπεσθαι. Οὕτως οὖν ἐπὶ πλείστους χρόνους παντοίων ἀρετῶν ιδέαις ἐνδιαπρέψασα, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ μακαρίαν μετατίθεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φιλεταίου.

Στίχ. Φιλέταιρος πέπονθεν Ἀθλητῶν νόμῳ,

Κὰν οὐκ ἀπῆλθεν ὡς Ἀθλητῆς ἐκ βίου.

Τοῦ Διοκλητιανοῦ ποτε ἐλθόντος ἐν Νικομηδεῖα, ἐμυνήθη αὐτῷ περὶ τινος χριστιανοῦ, Φιλεταίου· καὶ ἀποστείλας εὐθύς, παρέστησεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, καὶ κατεπλάγη μόνη τῇ θεᾷ· ἦν γὰρ ὁ Ἅγιος μέγας τῇ ἡλικίᾳ, καὶ εὐειδῆς· ἡ δὲ θορὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ὁ πώγων, ἐν ἀληθείᾳ, ὥσπερ χρυσὸς ἦν ἐκστίλβων·

ὄθεν καὶ Θεὸν αὐτὸν ἀπεκάλεσε καὶ οὐκ ἄνθρωπον. Λέγει δὲ πρὸς αὐτόν· Εἶπέ ἡμῖν, πόθεν εἶ καὶ τί σου τὸ ὄνομα καὶ τί τὸ ἐπιτήδευμα; καὶ ὁ Ἅγιος· Ταύτης τῆς Νικομηδέων εἰμι Πόλεως γέννημα καὶ θρέμμα, υἱὸς Ἐπάρχου γεγωνῶς χριστιανῶ, ὄνομα δέ μοι Φιλέταιρος.

Τότε ὁ βασιλεὺς τὸν Ἅγιον προσκαλεσάμενος καὶ κολακεύσας, ἤρξατο ῥήματα βλάσφημα ἀποφθέγγεσθαι κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ τοῦ Ἁγίου εὐθύς εἰς οὐρανὸν τὸ ὄμμα συντείναντος, καὶ Ἐμφραχθεῖ τὸ στόμα, εἰπόντος, τοῦ κατὰ τοῦ Χριστοῦ μου τὰ βλάσφημα λέγοντος, βροντὴ τοιαύτη καὶ σεισμὸς γέγονεν, ὥστε τὸν βασιλέα σύντρομον γενέσθαι σὺν τοῖς περὶ αὐτόν. Τοῖνυν καὶ εἰς κάμινον, σφοδρῶς ἐκκαυθεῖσαν, ἐμβάλλεται προσευξάμενος δὲ καὶ τὴν κάμινον διασκορπίσας καὶ παντελῶς σβέσας, ἐξῆλθεν ἀσινῆς. Διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς αἰδεσθεὶς, ἕνεκεν τοῦ κάλλους αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους, πλεον δέ, δι' ἃ πεποιήκε θαυμάσια, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἄνετον διάγειν, ὅπου ἐὰν ἐθέλη καὶ βούληται.

Βασιλεύσαντος δὲ μετὰ τοῦτον ἐν Νικομηδείᾳ Μαξιμιανοῦ, διεβλήθη ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτόν· καὶ παραστάς, ὠμολόγησε τὸν Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν καὶ τοῦ παντὸς Ποιητὴν· καὶ πρῶτον μὲν ῥάβδοις τύπτεται τοσοῦτον, ὥστε, τοὺς δημίους ἀτονήσαντας, κατὰ γῆς πεσεῖν, ὡς ἡμιθνήτους· ἐώκει γάρ, ὡς ἐν ἀλλοτριῷ σώματι πάσχειν, ὑπὸ Χριστοῦ δυναμούμενος. Εἶθ' οὕτως ἀναρτηθεὶς, ξέεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ παραπλήσια τοῖς προτέροις τοὺς ξέοντας ὑποστῆναι· καὶ μετὰ ταῦτα θηρίοις ἐκδίδονται· καὶ τῶν θηρίων κυλιομένων παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου, εἰς τὸν Ναὸν ἄγεται προσκυνήσων τοῖς εἰδώλοις· ἃ καὶ δι' εὐχῆς συντρίψας, καὶ τὴν διὰ ξίφους τελείωσιν τοῦ Μαρτυρίου, ἀποφηνάμενου τοῦ βασιλέως, παραχρῆμα ἀπεξηράνθη τὴν χεῖρα ὁ δῆμιος· καὶ ἕτερος τὴν σπάθην λαβὼν, ἐκτεῖνας ταύτην κατὰ τοῦ Ἁγίου, τὰ ὅμοια πέπονθεν· εἶτα βάλλεται ἐν φυλακῇ, καὶ αὐθις ἐξετασθεὶς, σιδήροις κατεδεσμεύθη.

Ὡς δὲ εἶδεν ὁ βασιλεὺς μηδὲν κυριευόμενον αὐτόν, εἰς Προικόννησον ἐξορίζει· καὶ δέσμιος περιεγόμενος, καθ' ὁδὸν θαύματα οὐκ ὀλίγα ἐποίει, δαίμονας διώκων, λεπρούς ἀποκαθαίρων, καὶ πᾶν ἕτερον νόσημα θεραπεύων. Εἶδωλα λόγῳ μόνῳ ἀφ' ὕψους καταράσων, καὶ εἰς χοῦν καὶ ὕδωρ μετασκευάζων. Καὶ δέσμιος ἐν Νικαίᾳ γενόμενος, καὶ προσψάσας εἰδωλικῶ ναῶ περιβοήτῳ, εὐθέως ἐκ θεμελίων πάντα κατέβαλε· καὶ διὰ τῶν τοιούτων σημείων πολλοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· Προσηλθε δὲ τῷ Χριστῷ καὶ ὁ κόμης, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ στρατιῶται.

Ὡς δὲ πρὸς τὰ μέρη τῆς Σιγριανῆς ἐφθασεν ὁ Ἅγιος, καὶ ἐκεῖσε πολλὰ εἰργάσατο θαυμάσια, εἶπον οἱ ἐκεῖσε τῷ τε Ἁγίῳ καὶ τῷ ἄρχοντι· Ὅτι ἐστὶν ὧδε ἔγγιστα ἡμῶν ἄνθρωπός τις, Εὐβίωτος τοῦνομα, χριστιανός, ποικίλα δεινὰ καὶ διάφορα ὑπομείνας διὰ τὸν Χριστόν παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ὡς ἀδάμας δὲ γενναῖος καὶ ἀβλαβῆς διαφυλαχθεὶς καὶ σημεῖα ἐξαίσια ποιῶν. Ὡς οὖν ταῦτα ἤκουσεν ὁ ἅγιος Φιλέταιρος, ἦλθε θεάσασθαι τοῦτον· ὅθεν καὶ Ἄγγελος Κυρίου πρὸς τὸν

μακάριον Εὐβίτιον ἀπελθών, εἶπεν· Ἐξελθε τοῦ κελλίου σου μικρὸν καὶ δεῦρο εἰς τὸν δε τὸν τόπον, εἰς συνάντησιν Φιλεταίου τοῦ συμμάρτυρός σου. Ὁ δέ, εὐθέως ἐξελθών, κατήρχετο ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Σιγριανῆς.

Ὁ δὲ ἅγιος Φιλέταιρος, ὀδηγηθεὶς πρὸς τὴν εἰς τὸν ἅγιον Εὐβίτιον ὁδὸν παρά τινος ἐγχωρίου, ἀνήρχετο πρὸς τὸ ὄρος τῆς Σιγριανῆς μετὰ τοῦ Κόμητος καὶ τῶν ἕξ στρατιωτῶν, τῶν πιστευσάντων καὶ βαπτισθέντων, καὶ σὺν αὐτῶ μελλόντων εἶναι. Καὶ μικρὸν προσαναβάντες, ὁρῶσι τὸν μακάριον Εὐβίτιον πρὸς αὐτοὺς κατερχόμενον· καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους καὶ χαρᾶς πολλῆς πλησθέντες, εὐφρανθέντες τε, ἀνήλθον ὁμοῦ εἰς τὸ τοῦ ἁγίου Εὐβίτου οἰκίδιον· καὶ προσμεινάντων ἐκεῖσε ὁμοῦ ἡμέρας ἑπτὰ, ἐκοιμήθη ὁ μακάριος Φιλέταιρος, ὃν ὕπνον ἐπόθει, καὶ πρὸς τὸν ποθούμενον μετέστη Χριστόν, εἰς χειρὰς αὐτοῦ τὴν ψυχὴν παραθείς. Ἐκήδευσεν δὲ αὐτὸν ὁ μακάριος Εὐβίτος εἰς τὸ ἑαυτοῦ καταγώγιον. Ὡσαύτως δὲ ὁ τε κόμης καὶ οἱ σὺν αὐτῶ ἕξ στρατιῶται, κοιμηθέντες καὶ αὐτοὶ μετὰ ταῦτα, διὰ ἕνδεκα ἡμερῶν, ὧν ἐκεῖσε διεβίβασαν καὶ ἐτέθησαν πλησίον τοῦ Ἁγίου. Τὰ δὲ τοῦ μακαρίου Εὐβίτου προεγράφησαν κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ δεκάτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὄσιος Λέων, ὁ Ἀρχιμανδρίτης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ρευστοῦ μεταστάς, Χριστέ, Λέων ἐκ βίου,

Σκύμνον λέοντος ἐξ Ἰούδα σὲ βλέπει.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Γεδεών τοῦ νέου, ἀθλήσαντος ἐν Τυρνάβῳ τῆς Θετταλίας ἐν ἔτει αἰωι᾽ (1818).

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Μάρτυρος. Ωιδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Σοῦ τὴν οἰκίαν τῆς ψυχῆς, Μάρτυς νοητῶς ἰδρυμένην, ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ, τῶν βασάνων συρρέουσιντες χεῖμαρροι, οὐδαμῶς παρεσάλευσαν, Ὁ Θεὸς ἀναβοώσης, εὐλογητὸς εἶ.

Δικαιοσύνης τὸν Χριστόν, Ἥλιον γινώσκουσα Μάρτυς, οὐ κατεδέξω δυσσεβῶς, ἐπιθῦσαι ἠλίῳ κελεύοντος, τοῦ τυράννου, ἀλλ' ἔμελπες· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων, εὐλογητὸς εἶ.

Σοῦ ἐξ αἱμάτων ἱερῶν, βάψασα σαυτὴ ἀλουργίδα, νικητικῶ τὴν κεφαλὴν, διαδήματι Μάρτυς κατέστειπαι, καὶ Θεῶ νῦν παρίστασαι, Βασιλεῖ τῷ ἀθανάτῳ, εὐφραينوμένη.

Θεοτοκίον.

Ὁ σπαργανώσας οὐρανόν, νέφεσι τὴν γῆν δὲ ὀμίχλη, σοῦ ἐκ γαστρὸς ἀποτεχθεῖς, σπαργανοῦται καὶ φάτνη προσκλίνεται, Θεομήτορ Πανάμωμε, πειρασμοῦ με διαλύων τῶν ἐγκλημάτων.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ αὐτός.

Σὺν τῷ συζύγῳ τὸν ζυγόν, φέρουσα Χριστοῦ Θεοφόρε, κατενεώσατε εὐχῶν, τῷ ἀρότρῳ ψυχᾶς καὶ τὴν ἄρουραν, τῶν καλῶν γεωργήσαντες, ἐντροφᾶτε εἰς αἰῶνας τῆς ἄνω δόξης.

Ὡσεὶ ἐλαία ψαλμικῶς, οἴκῳ τοῦ Θεοῦ φυτευθεῖσα, καθιλαρύνεις μυστικῶς, τὰς καρδίας Ὁσία καὶ πρόσωπα, τῷ ἐλαίῳ τῶν πόνων σου, τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σου τοὺς ἀγῶνας.

Τῆς ἐγκρατείας δροσισμῶ, σβέσασα παθῶν τὰς καμίνους, τῇ ἐπομβρία τῶν εὐχῶν, ἰαμάτων πελάγη ἀνέβλυσας, παθημάτων ἐπήρειαν, κατακλύζοντα Μελάνη τῶν σὲ τιμώντων.

Θεοτοκίον.

Πόκον σε ἔφη ὁ Δαυΐδ, ὡς τὸν ὑέτὸν δεξαμένην, τὸν ἐπουράνιον Ἀγνή, ἀνομίας χειμάρρους ξηραίνοντα, καὶ πιστῶν καταρδεύοντα, διανοίας χερσωθείσας τῇ ἁμαρτία.

Τῆς Μάρτυρος. Ὡιδὴ ἡ΄. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χήραις ὀρφανοῖς τε καὶ πτωχοῖς, καὶ πᾶσι χρήζουσι, πλοῦτον διένειμας, τοῦ Παντοκράτορος στέργουσα, ἀδιάπτωτα προστάγματα, καὶ μαρτυρίου τὸ σεπτὸν ζητεῖς ποτήριον· ὃ πιούσα, ἔστης παρθένη σεμνὴ τῆς ἐφέσεως.

Ὡς προῖκα προσῆξας τῷ Χριστῷ, νηστείαν δάκρυα, παθῶν τὴν νέκρωσιν, καὶ τὴν τοῦ αἵματος πρόσχυσιν, τῆς πλευρᾶς τε τὴν ἐκκέντησιν· μὴ παλαιούμενον αὐτός, ὅθεν σοι στέφανον, καὶ παστάδα, ἄφθορον νέμει, καὶ δόξαν ἀθάνατον.

Οἰκεῖς μετ' Ἀγγέλων ἐν φωτί, Παρθένων τάγμασι, δήμοις Μαρτύρων τε, συναγελάζουσα πρόσωπον, τοῦ Νυμφίου σου πρὸς πρόσωπον, καὶ θεωροῦσα καὶ λαμπρᾶς, δόξης μετέχουσα, καὶ βοῶσα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἴδου νῦν ἐξέλιπε σαφῶς, ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς, ἄρχων ἡγούμενος· σὺ γὰρ Πανάμωμε τέτοκας, ᾧ τὸ πρὶν ἦν ἀποκείμενον, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν ᾧ ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῆς Ὁσίας. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ναὸν τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα, Τριάδος τῆς ὑπερθέου ἐκτελέσασα, θείου ἀνεδόμησας οἴκους ἀξιάγαστε· ἐν οἷς Παρθένων τάγματα, καὶ μοναζόντων χορούς, συνήθροισας ὑμνοῦντας συμφώνως, καὶ δοξολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φρονήσει ἀνδρεία σωφροσύνη, καὶ θεία δικαιοσύνη διαλάμπουσα, ἔσχεσ ἀνυψοῦσάν σε, ὕψος πρὸς οὐράνιον, ὕψοποιὸν ταπεινώσιν, δι' ἧς κατέβαλες, Ὅσια τὸν μέγλαυχον ὄφιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς ὄντως νικηφόρον.

Ἐλέω τὸν ἔλεον ἐκτήσω· ἐσκόρπισας ἔδωκας τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη σου, μένει αἰωνίζουσα, καὶ τὸ ἐκ ταύτης κέρδος σοι μὴ παλαιούμενον, Μελάνη θεοφόρε Ὅσια, κλέος τῶν ἐν πίστει, ἀεὶ σὲ εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με ταράττει τρικυμία· βυθός με χειμάζει ἀπογνώσεως· σῶσόν με πανάμωμε, Μήτηρ καὶ σωθήσομαι· τὸν γὰρ Σωτῆρα Κύριον ἐκνοφόρησας, ἐν φάτνῃ, τὸν ὡς βρέφος τεχθέντα· ὃν ὑπερψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο-
- » τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐ-
- » νεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει
- » ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
- » ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Μάρτυρος. Ωιδὴ θ'. Λίθος ἀχειροτόμητος.

Λίθοις οἱ προσάπτοντες σέβας, παρὰ τὸν Κτίσαντα ὀρᾶν σε, ἔνδοξε μὴ φέροντες Θεῶ, ἀνακειμένην ξίφει συγκόπτουσι, διὰ θανάτου θείαν σοι, ἀθανασίαν μνηστευόμενοι.

Θεσσαλονικέων ἡ πόλις, σοῦ τοῖς σπαργάνοις καὶ τοῖς ἄθλοις, Μάρτυς ἐγκαυχᾶται παρθένε· ἡ Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων δέ, μετὰ δικαίων ἔχει σου, πνεῦμα τὸ θεῖον εὐφραινόμενον.

Λίβανον χρυσόν τε καὶ σμύρναν, ἐν Βηθλεὲμ τῷ γεννηθέντι, Μάγοι προσενήνοχον πίστει· ἡ Ἀθληφόρος δὲ τὴν δι' αἵματος, καὶ μαρτυρίου ἄθλησιν, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῷ πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἀνεβλάστησας ρίζης, τοῦ Ἰησοῦ Θεογεννητοῦ, ἄνθος τῆς Θεότητος Χριστοῦ, ἡμῖν τεκοῦσα, Πάναγνε σήμερον, τὸν ὡς Θεὸν ἀχώρητον, καὶ νῦν ὡς βρέφος σπαργανούμενον.

Τῆς Ὁσίας. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Εἰς ὕψος σαφῶς τῆς ἀκραιφνοῦς ἀνέδραμες, μακαρία τελειότητος, ἔφθασας τάξεις Ἀσωμάτων, τῷ ὄντως ἐφετῷ προσεπέλασας, πηγὴν τῶν ἀγαθῶν νῦν κατείληφας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Χοροῖς συνευφραίνῃ Ἀσκητῶν ἀσκήσασα, καὶ τὰ πάθη θανατώσασα, βλέπεις ἀνακεκαλυμμένῳ, προσώπῳ τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, ἧς πρόην τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, σῶφρον Μελάνη παναοίδιμε.

Βαδίσασα τρίβον τὴν στενὴν εὐρύχωρον, Παραδείσου πλάτος ἔφθασας, ὅπου χαρὰ ἐορταζόντων, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἔνθα πέφυκεν, ἡμῶν διὰ παντὸς μνημονεύουσα, τῶν ἐκτελούντων σου τὴν κοίμησιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ νώτοις φρικτῶς χερουβικοῖς ὀχοούμενος, ἐν ἀγκάλαις νῦν καθέζεται, Κόρης ἀγνῆς καὶ σπαργανοῦται, καὶ λύει τὰς σειρὰς τῶν κακῶν ἡμῶν· καὶ γάλακτι ὡς νήπιος τρέφεται, ὁ διατρέφων πνοὴν ἅπασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-

» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Μάρτυρος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ θήκη τῶν λειψάνων σου, μύρον εὐῶδες βρύουσα, ἰᾶται πάθη ποικίλα, τὰ τῶν βροτῶν Ἀνυσία, Παρθενομάρτυς ἔνδοξε· διὸ πανηγυρίζομεν, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου· ἐν ἧ Χριστὸν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνούντων.

Τῆς Ὁσίας. Ὅμοιον.

Μελάνη παναοίδιμε, μοναζουσῶν τὸ καύχημα, παθῶν με τῇ ἀμαυρώσει, μελανωθέντα κατ' ἄμφω, λαμπρύνασα καθάρισον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις

σου· ὅπως φαιδρῶς γεραίρω σε, καὶ τὴν φωσφόρον σου μνήμην, λαμπροφανῶς ἑορτάζω.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Γεννήτορι, Θεὸς αἰεὶ προάναρχος, ἐκ Πνεύματος νῦν Ἁγίου, ἐν Βηθλεὲμ ἀπορρήτως, ἐκ σοῦ Παρθένε τίκεται, ὑπὸ τὸ θεῖον σπήλαιον· ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων δέ, σπαργανωθεὶς ἀνεκλίθη, λύων σειρᾶς μου πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν, καὶ μεγάλων μυστηρίων! πῶς ὁ ἀναφῆς, ἐνειλούμενος σπαργάνοις, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, ἀνεκλίθη ὡς νήπιον, πάντας ἀλογίας ἀπαλλάττων, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνάγων, αὐτῷ κράζοντας· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τὸν Ἐμμανουήλ, ἐν σπηλαίῳ γεννηθέντα, ἄνωθεν ἀστήρ, κατεμήνυσε τοῖς Μάγοις, δικαιοσύνης ὄντα, ἀπερίγραπτον Ἥλιον, καὶ περιγραφόμενον ἐν φάτνῃ, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον· πρὸς ὃν κράζομεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Νῦν ἐπὶ τῆς γῆς, πεφανέρωται παιδίον, ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς, γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰώνων. Ἀγάλλου πᾶσα κτίσις· οὐρανοὶ εὐφραίνεσθωσαν, βλέποντες τοὺς πρὶν ἀπατηθέντας, πάλιν τῷ Θεῷ οἰκειουμένους, αὐτῷ κράζοντας· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Θέλων οὐρανοὺς, κλίνας Κύριε κατέβης, καὶ Παρθενικὴν, μήτραν ᾤκησας ἀφράστως, καὶ βρέφος ἐγνωρίσθης, ἐν σπηλαίῳ τικτόμενος· καὶ συνανεστράφης τοῖς ἀνθρώποις, ἀρίστην ὁδὸν ὑποδεικνύων, τοῖς σοὶ κράζουσιν· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄφθορον ἀγνήν, ἑαυτὴν κατανοοῦσα, μετὰ τὴν φρικτὴν, καὶ ἀνέκφραστον λοχείαν, ἐβόα ἢ Παρθένος· Ἀνερμήνευτε Κύριε, βρέφος σπαργανούμενον κρατῶ σε, καὶ δοξολογῶ μετὰ Ποιμένων, πιστῶς κράζουσα· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Ράβδῳ σιδηρᾷ, ποιμανθήσῃ Ἰουδαίᾳ, οἷα ἀπειθής, καὶ Προφήταις ἀντιπίπτων· Ὡς γὰρ γεννηθέντι, ὁ Πατὴρ κληρὸν δίδωσιν, ἔθνη καὶ κατάσχεσιν γῆν πᾶσαν·

σὲ δὲ ἀπωθεῖται μαιφόνε· βοᾶν οὐ πείθη γάρ· Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, Χριστὸς παραγέγονεν.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Κράζε ὦ Δαυῖδ, Θεοπάτορ καὶ Προφήτα· Ἄστρον φαεινόν, προεκλάμψαν Ἑωσφόρου· καὶ ποῖον ἀνακράζεις; Τὸν ἀσπύρωσ τικτόμενον, Κόρης ἐκ Παρθένου· ὧ βοῶμεν, εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου, λαοὶ λέγοντες· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ. Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται.

Λέγε ἐμφανῶς, Ἡσαΐα ὦ Προφήτα· Ἴδου ἐν γαστρὶ, ἕξει ἄνανδρος Παρθένος, καὶ τέξεται ἀσπύρωσ, Πλαστοουργὸν καὶ δεσπόζοντα, πάντων τῶν αἰώνων· ὧ βοῶμεν, εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ψάλλοντες· Εὐλογημένος ὁ τεχθεὶς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁρῶσά σε ἡ κτίσις ἅπασα, ἐν Βηθλεὲμ σαρκὶ τικτόμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, καινουργεῖται πάλιν καὶ ἀναπλάττεται· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἐφήπλωσε, καὶ ἡ γῆ ἐπαγάλλεται· Μάγοι ἐκ Περσίδος βασιλεῖς, τῷ Βασιλεῖ πάντων δῶρα προσφέρουσι· Ποιμένες θαυμάζουσιν ἐκπλαγέντες, καὶ Θεὸν σὺν τῇ τεκούσῃ προσκυνοῦσι σαρκί. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τροφεὺς τρέφεται Μητρὸς πανάγνου, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μελάνης τῆς Ῥωμαίας.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται ἡ Απόδοσις τῆς τῶν Χριστουγέννων Ἑορτῆς καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλήν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς καὶ τοῦ Πολυελέου.

Ἐὰν δὲ τύχη ἡ παροῦσα ἡμέρα ἐν Κυριακῇ,

Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλομεν Ἀναστάσιμα γ', τῆς Ἑορτῆς δ' «Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα», κτλ. καὶ τῶν Πατέρων Προσόμοια γ'. Δόξα. τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. β' «Μνήμην ἐπιτελοῦμεν». Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος β' «Αὐγούστου μοναρχήσαντος...». Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα. τῶν Πατέρων, «Ἱερέων μνήμη». Καὶ νῦν. τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ' «Σπηλαίῳ παρώκησας». Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, καὶ τό, «Ἄξιόν ἐστι», Τροπάριον· «Ἡ Γέννησίς Σου Χριστέ». Ἡ συνήθης Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ ὁ Πολυέλεος. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Τὰ Εὐλογητάρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ὀκτωήχου. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Μνήστορος. Ἀπὸ γ' Ὡδιῆς, Κάθισμα· «Πατρός ὡς ἀληθῶς». Δόξα. Καὶ νῦν. «Χορὸς τῶν Προφητῶν». Ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῶν Πατέρων. Καταβασίαι διπλαῖ. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν, κτλ. Ἡ θ' Ὡδιὴ καὶ τῶν δύο Κανόνων τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων καὶ ἀμφότεραι αἱ Καταβασίαι τῆς θ' Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα. Ἦχος πλ. δ', «Αἶμα καὶ πῦρ». «Καὶ νῦν. «Ὑπερευλογημένη». Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς. Εἰσοδικόν· «Δεῦτε προσκυνήσωμεν... ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν». Τρισάγιον. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Κυριακῆ πρὸ τῶν Φώτων. Εἰς τό, Ἐξαιρέτως, «Μεγάλυνον, ψυχὴ μου... Στέργειν μὲν ἡμᾶς». Κοινωνικόν· «Λύτρωσιν ἀπέστειλε Κύριος». Ἀντὶ τοῦ, «Εἶδομεν τὸ φῶς», «Ἡ Γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μελάνης τῆς Ῥωμαίας.

Στίχ. Οὐχ ὑλικὴ σε χεῖρ, Μελάνη, καὶ μέλαν,

Θεὸς δέ, κὰν τέθνηκας, ἐν ζῶσι γράφει.

Πρώτη ἐν τριακοστῇ ἀπῆρε βίβιο Μελάνη.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀνωρίου, γένους περιδόξου, καὶ λαμπροῦ. Ἐξ ὅλης δὲ ψυχῆς τὸν Κύριον ἀγαπήσασα, παρθενεύειν ἠρετίσατο· ἀλλ' οἱ ταύτης γονεῖς ἀνδρὶ ταύτην, καὶ μὴ βουλομένην, ζευγνύουσι, καὶ δύο παιδῶν μήτηρ ἐγένετο. Εἶτα οἱ γονεῖς αὐτῆς καὶ τὰ τέκνα τοῦ βίου μεθίστανται. Αὕτη δὲ τὴν Πόλιν καταλιποῦσα, ἐν Προαστείῳ διῆγε, τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους ὑποδεχομένη καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς καὶ ἐξορίαις ἐπισκεπτομένη. Μετὰ ταῦτα τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς, πολλὴν οὔσαν, διαπωλήσασα, καὶ δώδεκα μυριάδας χρυσίου συναγαγοῦσα, εἰς τὰ Μοναστήρια καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐξεκένου, καὶ διὰ δύο ἡμερῶν τροφῆς

μετελάμβανε, εἶτα διὰ πέντε, ὡς ἐν Σαββάτῳ καὶ Κυριακῇ μόνον ἐσθίειν, πάνυ ἐντέχνως καὶ εὐφυῶς γράφουσα. Διαγαγοῦσα δὲ ἐν Ἀφρικῇ χρόνους ἑπτὰ, καὶ τὸν πολὺν ἀποθεμένη πλοῦτον, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀφίκετο. Ἐκεῖθεν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔνθα κελλίῳ ἑαυτὴν ἐγκλεισαμένη, καὶ ἐνενήκοντα Παρθένους συναγαγοῦσα, πάντα τὰ πρὸς χρείαν αὐταῖς ἀπαρλείπτως παρεῖχε. Περιοσχεθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πλευροῦ ἀλγηδόνας, σφόδρα ἐνόσησε· καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ἐπίσκοπον Ἐλευθερουπόλεως, καὶ δεξαμένη παρ' αὐτοῦ τὴν θείαν μετάληψιν καὶ συνταξαμένη ταῖς Ἀδελφαῖς, ἐσχάτην ταύτην ἀφήκε φωνήν. Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· καὶ εὐθύς παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος καὶ Πρεσβυτέρου Ζωτικοῦ τοῦ Ὀρφανοτρόφου.

Στίχ. Πάλων συρόντων Ζωτικός σκιρτῶν τρέχει,

Ὡι βαλβίς ἡ γῆ, τέρμα δὲ δρόμου πόλος.

Οὗτος ἔφυ μὲν ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, γένους ὑπάρχων ἐντίμου καὶ λαμπροῦ, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων πάση σοφίᾳ παιδευθεὶς, καὶ παρὰ τοῦ ἐν βασιλεῦσι μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς ἀγχίνους μετοικίζεται, καὶ Μαγιστριανὸς τιμᾶται. Σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ἕτεροι τῶν ἀπὸ Ῥώμης ἐν Κωνσταντινουπόλει συνέρχονται, ὁ τῶν Ἀρμάτων Μαγιστριανός, καὶ Παυλῖνος ὁ τούτου ἀνεψιός· ἔτι τε καὶ Ὀλύμβριος, Βῆρος, Σεβῆρος, Μαριανός, Ἄνθιμος, Οὐρβίκιος, Ἰσίδωρος, Καλλίστρατος, Φλωρέντιος, Εὐβουλος, Σαμψῶν καὶ Στούδιος· ὧν καὶ αἱ ἐπωνυμίαι ἐν τοῖς εὐαγέσιν αὐτῶν οἴκοις μέχρι τῆς σήμερον ἐπικέκληνται.

Λέγεται δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐνσκήψαι τὴν ἱερὰν νόσον ἐν τῇ Πόλει, καὶ δόγμα ἐκθέσθαι τὸν βασιλέα, βυθῶ θαλάσσης τὸν ἐν τῇ νόσῳ ταύτῃ ἐμπεσόντα παραπέμπεσθαι· τοῦτο μὴ φέροντα ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι τὸν τίμιον ἄνδρα (Ζωτικόν), πόθῳ θείῳ πυρποληθέντα, προσελθεῖν τῷ βασιλεῖ καὶ φῆσαι· Δότω ὁ βασιλεὺς τῷ δούλῳ αὐτοῦ χρυσίου πολλοῦ καὶ ὠνήσομαι μαργαρίτας καὶ τιμίους λίθους καὶ διαφανεῖς, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ κράτους αὐτοῦ, ὡς πολλὴν πείραν ἔχων ἐν τούτοις. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκέλευσε παραυτίκα τοῦτο γενέσθαι. Ὁ δὲ θεοφιλὴς ἐκεῖνος καὶ τοῦ Θεοῦ ἐργάτης δοκιμώτατος, τὸ χρυσίον εἰληφώς, ἐξῆει μετ' εὐφροσύνης· καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἐπάρχου τοῖς δημίῳις παραδιδομένους εἰς ἀπώλειαν, ἱκανὸν παρέχων τίμημα, τῆς θανατικῆς πνιγμονῆς ῥυόμενος, πέραν τοῦ Βυζαντίου ἐν τῷ Ὄρει, κατὰ τὸν τότε καιρὸν, Ἐλαιῶν λεγομένῳ, ἀπεκόμιζε· καὶ σκηναὺς πηγνύμενος, ἐν αὐταῖς αὐτοὺς ἐπανέπαυσε. Τοῦτο τὸ θεοκερδὲς ἐμπόρευμα οὐκ ἔλαθε τοὺς πολλοὺς, διὰ τὸ πλεῖστα αὐτοῖς τὸ καθ' ἡμέραν ἐπιχορηγεῖν παμπόλλοις οὔσι· καὶ τούτου γινομένου, λιμὸν τῇ πόλει οὐ μικρὸν ἔσεσθαι προσδοκᾶν.

Μετά δὲ τὴν τοῦ μεγάλου καὶ αἰοιδίμου ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντίνου μετάστασιν, Κωνσταντῖος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τὴν ὅλην βασιλείαν οὐκ εὐσεβῶς ὑποζωσάμενος (Ἀρειανίζων γὰρ ἦν), πολλοὺς τῶν εὐσεβῶν ποιναῖς διαφόροις ὑπέβαλλεν. Οὗτος καὶ τὸν μακάριον Ζωτικόν, ὀρθόδοξον ὄντα, ἀπεστρέφετο, εἰ καὶ τὴν πρὸς τὸν Ὅσιον στοργὴν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ ἠύλαβεῖτο. Εὐκαίρου δὲ λαβόμενος ἀφορμῆς, ἐνεῖχεν αὐτῷ, ὡς τὴν νόσον τῆς λελωβημένης λέπρας δι' αὐτοῦ τῇ Πόλει ἐνσκηψαι. Συνέβη δὲ καὶ τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα τῇ αὐτῇ νόσῳ περιπεσεῖν, ἣτις καὶ παρεδόθη τῷ Ἐπάρχῳ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς, πρὸς τὸ τῇ θαλάσῃ ἐναπορῶφῆναι. Ὁ δὲ τίμιος Ζωτικός, δούς κατὰ τὸ εἰωθὸς τοῖς δημίοις τὸ ἐποφειλόμενον, ἐξωνήσατο τὴν παιδα, καὶ τοῖς λοιποῖς λωβοῖς συνηρίθμησε.

Τοῦ δὲ προσδοκωμένου λιμοῦ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ γενομένου, καὶ ἐν σπάνει χρεῶν τῆς Πόλεως καταστάσης, ὁ βασιλεὺς ἐπειρᾶτο μαθεῖν τοῦ λιμοῦ τὴν αἰτίαν. Οἱ δὲ συκοφάνται, καὶ τῆς ἀληθείας ἐχθροί, ἀδείας λαβόμενοι, διέβαλον τὸν Ὅσιον, καὶ αὐτὸν αἴτιον γενέσθαι τοῦ λιμοῦ διεβεβαίουν, ὡς τοῖς λωβοῖς τὰς σωματικὰς χρεῖας παρέχοντα δαψιλῶς, πλῆθος ἀναρίθμητον οὔσιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτων ἀκούσας καὶ πρὸς ὀλίγον τὸν θυμὸν αὐτοῦ ταμειυσάμενος, μικρὸν ὅσον ἠδεῖτο τὸν Ὅσιον καὶ ὑπεστέλλετο, διὰ τὸ μήπω τοὺς μαργαρίτας καὶ τοὺς τιμίους λίθους ἀπολαβεῖν· ὅθεν παραπεισθεὶς ὑπὸ κακοθελῶν ἀνδρῶν, συλληφθῆναι τοῦτον ἐκέλευσεν. Ὁ δὲ Ὅσιος τοῦτο μαθὼν καὶ σπουδῆ καὶ λάθρα πρὸς τὸ παλάτιον εἰσελθὼν, ἐμφανίζεται τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἰρηρικῶς ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἦλθε, Μαγιστριανέ, ἢ τοὺς διαφανεῖς λίθους ἀποκομιζομένη ναῦς; Ἐλθέ, βασιλεῦ, εἰ ἀξιοῖς, μετὰ τοῦ δούλου σου, καὶ ἴδης πάντως αὐτήν.

Αὐτίκα οὖν, μὴ μελήσας ὁ βασιλεὺς, τῆς πορείας ἀπήρξατο· ὁ δὲ μακάριος Ζωτικός, προλαβὼν ἐν τῷ Ἐλαιῶνι, τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ἐκέλευσεν ἐξελεθεῖν τῶν Καλυβῶν, μετὰ τῆς τοῦ βασιλέως θυγατρὸς, πρὸς ὑπαντήν αὐτοῦ λαμπαδηφοροῦντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς, φθάσας τὸν τόπον καὶ ἰδὼν τοὺς λωβοὺς λαμπαδηφοροῦντας, θαυμάσας τὸ πλῆθος, εἶπε· Τίνες οὗτοι; Ὁ δὲ, τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ ὑποδεικνύς, Οὔτοι, Δέσποτα, οἱ ὑπέριττοι λίθοι καὶ διαφανεῖς μαργαρίται, οὐς ἐμπόρως ἐπριάμην. Καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐμπαιγμὸν τὸ πρᾶγμα λογισάμενος καὶ τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, κελεύει τοῦτον, ἀφειδῶς συνδεθέντα, ἀγρίοις ἡμίονοις ἐλαύνεσθαι, ὅπως ὑπὸ τῶν ἐκεῖσε πετρῶν τῶν μελῶν αὐτοῦ κατακοπτομένων, βιαίως ἀπορῶραγῇ τῆς ζωῆς.

Τούτου οὖν διὰ τάχους γεγονότος, παρεστῶτος καὶ τοῦ βασιλέως καὶ βλέποντος, αἱ ἡμίονοι παρὰ τῶν δημίων κέντροις βαλλόμεναι, βιαίῳ δρόμῳ τὸν Ἅγιον, ἀπὸ τοῦ λόφου πρὸς τὸ κάταντες, ἔσυρον· ὅθεν τὰ μέλη αὐτοῦ κατὰ μέρος διεσκορπίσθησαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἠχρειώθησαν. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐτελεῖτο, παραντίκα, πηγὴ ἀνεδόθη καθαροῦ ὕδατος καὶ ποτίμου, ἣτις καὶ ἰᾶται πᾶσαν

νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, εἰς ἔπαινον καὶ δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ φιλοικτίρμονος Θεοῦ, καὶ τοῦ θεράποντος αὐτοῦ.

Ἐπεὶ δὲ συρόμενος ὁ μακάριος, τὴν ψυχὴν παρέθετο τῷ Κυρίῳ, αὐτίκα καὶ αἱ ἡμίονοι ἀκίνητοι μείνασαι καὶ περ βία μαστιζόμεναι ὑπὸ τῶν δημίων, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, εἰς ἐπήκοον πάντων, τοῦ βασιλέως τὴν ὠμότητα καὶ ἀλογίαν ἐθριάμβευον, τυφλὸν αὐτὸν καὶ ἀναίσθητον παραδόξως ἀποκαλοῦσαι τὸν δὲ Ὅσιον, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, εἶπον ταφῆναι.

Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ θάμβους τὴν ψυχὴν πληρωθεὶς, δάκρυσι πικροῖς καὶ στεναγμοῖς τὸ Θεῖον μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἐξίλεοτο, ἄγνοίαν εἶναι βοῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραχθέντα· καὶ παραυτίκα προστάττει, μετ' ἐπιμελείας πολλῆς, καὶ ὑπερβαλλούσης τιμῆς, τὸ σῶμα κηδευθῆναι τοῦ Μάρτυρος· καὶ σπουδῇ συντόνῳ ἀνεγείραι τοῖς λωβοῖς ἐκ βασιλικῶν ἀναλωμάτων μέγιστον οἶκον, πλεῖστα προάστεια, καὶ προσόδους ἐκεῖσε ἀφιερῶσας. Ὁ δὲ τίμιος Ζωτικός, ἔκτοτε ἄχρι τοῦ παρόντος, χάριτι τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀπείρως θαυματουργῶν οὐ παύεται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τῷ ὄντι ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Γελάσιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Γελάσιος ἄχρι καὶ τέλους βίου,

Τὸν ἄξιον γέλωτος ἦν γελῶν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιοι δέκα Παρθένοι αἱ ἐν Νικομηδεῖα, τοὺς ὀφθαλμοὺς διατηρηθεῖσαι καὶ τὰς πλευρὰς ξεσθεῖσαι, τελειοῦνται.

Στίχ. Διπλοῦν τὸν ἄθλον, τρῆσιν εἶτα καὶ ξέσιν,

Χοροῦ γινώσκω διπλοπενταπαρθένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἅγια Μάρτυς Ὀλυμπιόδωρα πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀγῶνι πρὸς πῦρ τῆς Ὀλυμπιόδωρας,

Ὑμνος τὸ δῶρον, οὐκ Ὀλυμπίων πίτυς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Γάιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πολλοὺς ἀνέτλη Γάιος θεῖος πόνους,

Καὶ νῦν τὰ λαμπρὰ τῶν πόνων ἔχει γέρα.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

